

Giới thiệu Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi

Thể loại: Tổng tài hào môn, hiện đại, sủng, HE

Độ dài: 178 chương

Editor: Củ Lạc

Nam chính: Mặc Lệ Tước

Nữ chính: Cố Nam Nam

Nhân duyên trời định cuộc tình xảy ra trong một dịp vô tình, cũng chỉ vì không chú ý mà phát sinh tình một đêm với đại BOSS, cô vô cùng lo lắng sợ hãi, cô phải làm sao đây? Chạy trốn thôi!

"BOSS đại nhân, phu nhân lại bỏ trốn"

BOSS: "Đưa cho cô ấy một chiếc xe hơi"

"BOSS đại nhân, phu nhân chạy trốn tới bờ biển"

BOSS: "Đưa cho cô ấy một chiếc du thuyền"

"BOSS đại nhân, phu nhân đã nói, cần một chiếc máy bay"

BOSS cắn răng: "Đưa cho cô ấy một chiếc máy bay, khoan đã, đích thân tôi tự đi"

"BOSS..... đây là?"

"Đích thân tôi cho cô lái máy bay....."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ăn vạ không bằng làm Ngu lang

Sân bay Hải Thành.

Khi tiếng chuông điểm mười hai giờ chậm rãi vang lên, Cố Nam Nam cuối cùng cũng nặng nề kéo mi mắt lên từ trên máy bay đi xuống.

Lúc này ngay giữa đại sảnh trung tâm của máy bay, trên màn hình chính đang trực tiếp một cuộc hôn lễ thịnh thế, nữ duyên dáng xinh đẹp, nam...

Hai mắt Cố Nam Nam gắt gao nhìn chăm chú vào màn ảnh lớn phía trên. Phong thái hơn người của chú rể, không phải ai khác, mà chính là bạn trai của cô.

Mới hôm qua thôi hắn còn gọi điện thoại cho cô, ở trong điện thoại hắn ân cần hỏi han cô, tình thâm ý thiết, chỉ một ngày trôi qua, hắn đã lấy người khác rồi?

Anh chờ đó Du Minh Tuấn! Cô cũng muốn tự mình đi xem xét một chút, trước mặt cô, cuộc hôn lễ này sẽ kết thúc như thế nào.

Bởi vì cô đi quá nhanh, không cẩn thận bị người khác đụng phải, nhưng không có thời gian nên cô cũng không để ý đến.

"Đứng lại!"

Một cô gái kéo lấy cổ tay cô, "tiểu thư đụng vào người khác không biết nói xin lỗi sao?"

Cố Nam Nam dừng bước lại, đang chuẩn bị nói xin lỗi, chợt nhìn thấy người đàn ông trước mặt, cũng cùng một dạng với Du Minh Tuấn, gương mặt tuấn tú giết người không đèn mạng khiến cô ghê sợ, Cố Nam Nam không biết làm sao, lập tức nổi giận.

Những lời nói thoát ra từ miệng cũng thay đổi khẩu vị.

"Vị tiểu thư này, phiền cô khi đi đường hãy đem theo mắt của mình, là anh ta đụng tôi, anh ta mới là người phải nói xin lỗi".

"Cô là đang nói thế nào đây chứ? Còn không mau nhanh lên..."

Cô gái còn chưa kịp nói xong, Cố Nam Nam đã bỏ qua đêm lời nói của mình hỏi tiếp, "Muốn bồi thường tiền có phải không?"

Cô đang có việc gấp, không có thời gian để hao phí nữa.

"Đây là danh thiếp của tôi, anh cầm chắc đi, đến bệnh viện mà kiểm tra, đến lúc đó lập tức gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ trả tiền thuốc men, được chưa hả?"

Cố Nam Nam không cho đối phương có cơ hội nói tiếp, tự nói thầm, "vốn dĩ đã là nhân mô cầu dạng, kỹ thuật diễn xuất cũng thật quá kém mà, tự nhiên chơi nổi lên đi ăn vạ? Không bằng đi làm Nguru lang chẳng phải là tiền đến nhanh hơn sao, thật là, xui xẻo tận cùng."

Đi ra sân bay, Cố Nam Nam hết sức bình tĩnh ung dung gọi một cú điện thoại cho Lâm Khả Nhi, "Khả Nhi, giúp mình đánh một trăm vòng hoa, gửi đến Hải Thành Mountain Resort. "

Có rất nhiều người đón taxi trước cổng sân bay, cô đã chờ đợi rất lâu vẫn không gọi được xe nào.

Cố Nam Nam có chút sốt ruột, nếu đi trễ hôn lễ sẽ kết thúc, vậy còn trò gì hay để xem?

Hết đường xoay sở, thật trùng hợp cô thấy kẻ mới vừa rồi ăn vạ cô, anh ta cùng người phụ nữ của hắn đi ra, đang đi về phía một chiếc xe mang phong cách thể thao.

Gương mặt Cố Nam Nam tỏ vẻ khinh bỉ, dựa vào hăm hại lừa gạt người khác mà còn dám mang siêu xe đi rêu rao khắp nơi?

Đang lúc người đàn ông lên xe muốn đóng cửa lại, Cố Nam Nam bước trước hắn một bước leo lên ngồi ở vị trí phó lái, hướng về phía hắn khuôn mặt nửa tươi cười, "Tiểu ca ăn vạ, cho tôi đi một đoạn!"

Người đàn ông trầm mặt, nhấp môi một cách đẹp mắt, không nói.

Đến cô gái ngồi phía sau gương nanh múa vuốt nói với cô, "Tôi nói cô thế nào lại không biết xấu hổ như vậy, vị trí kế bên ghế lái cũng là cô có thể ngồi sao?"

Phải biết rằng cái vị trí kia, trừ cô ta ra ai cũng không có tư cách ngồi.

Cố Nam Nam liếc một cái, "Chính cô không có bản lĩnh ngồi ở đây thì cầm miệng đi, phách lối cái gì?" sau đó quay đầu sang ghế lái nói với tiểu ca ăn vạ, "Dù sao anh cũng đã tìm tôi ăn vạ, chỉ cần chờ tôi đi một đoạn, tôi cho anh nhiều tiền là được."

"Tổng....." về mặt cô gái phần nộ.

Lúc này người đàn ông mới lên tiếng, "Đi xuống"

Âm thanh này thật ma mị dễ nghe, lạnh lùng kiêu căng, làm màng nhĩ của cô rung động, nhưng thật đáng tiếc hắn ta không phải là một người đàn ông trung thực.

Cố Nam Nam từ trong túi xách lấy ra một tờ một trăm, đập vào trong tay hắn: "Đã đủ chưa?"

"..."

Thấy hắn không nói, Cố Nam Nam lại lấy ra thêm một trăm nữa, "Vậy cho anh thêm một trăm, thế nào?"

Người đàn ông lạnh lùng, trong giọng nói có nhiều tức giận: "Cút!"

Cố Nam Nam móc hết tiền ở trong túi xách ra, cuối cùng định đem tất cả tiền nhét vào trong túi áo ngay ngực hắn, kết quả thất thủ chạm phải nơi không nên chạm, trên mặt hắn âm trầm dọa người, không nói hai lời lập tức vặn cửa xe như vặn cổ gà, ném cô ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tặng vòng hoa tại hôn lễ

Cố Nam Nam xoa xoa *tiểu PP của mình, nhìn chiếc xe thể thao từ từ đi xa, trong lòng lửa giận đã bùng phát, bây giờ kẻ ăn vạ cũng thật lớn lối như vậy.

(*tiểu PP: mông):>

Nhưng khi cô bắt gặp có một đứa trẻ đang chạy chiếc xe đạp ba bánh chậm rãi đi qua trước mặt, trong lòng cô tà niệm bỗng nảy sinh.

Trải qua hai mươi phút với tốc độ con rùa, cô cuối cùng cũng chận chứa nước mắt chạy đến.

Cô đã đến sớm đúng lúc Lâm Khả Nhi đang đợi cô, thấy cô chạy xe đạp trẻ em, mặt Khả Nhi lạnh lùng, "đứa trẻ vô tội nào đã bị cậu hãm hại?"

"Nói cái gì đó? Mình là hạng người như vậy sao?" cô liếc Lâm Khả Nhi, đây là bằng hữu? Đây rõ ràng là tổn hữu.

Cô nhìn sang xung quanh, "thứ mà mình cần đâu? "

Lâm Khả Nhi ngã người về phía sau dựa lên cột đá cẩm thạch, "cậu cần vòng hoa để làm gì?"

"Làm việc tốt" Hai mắt cô đen nhánh như mưa sương mù, làm cho người khác nhìn không thấu, "cậu chờ xem kịch vui đi!"

.....

Hải Thành Mountain Resort.

Biển người đông đúc, trang phục như trong phim điện ảnh.

Những quả bóng rực rỡ bay lượn khắp trời, hoa tươi đầy màu sắc chen chúc nhau, bốn phía đều tỏa ra tràn ngập mùi vị của hạnh phúc.

Cô dâu và chú rể trong bài phát biểu của mục sư đang hạnh phúc mong chờ chuẩn bị trao nhẫn cưới.

Đúng lúc này, xuất hiện vài người mặc đồng phục trắng từ cửa hàng vòng hoa cho đám tang, đặt một xe lớn vòng hoa ngay trước cửa chính khu biệt thự, "xin hỏi vị nào là Du Minh Tuấn tiên sinh, phiền ký nhận một cái"

Tiếng nhạc du dương ngừng hẳn, mọi người đều bốn mắt nhìn nhau, xì xào bàn tán.

Du Minh Tuấn tiên sinh, không phải là chú rể nhân vật chính ngày hôm nay sao?

Hôn lễ lại tặng vòng hoa, là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Chuyện gì đang xảy ra?" ba của Du Minh Tuấn một thân chinh tề danh đứng thẳng tắp đi đến, sắc mặt có chút khó coi, "ai bảo anh mang đến?"

"Là tôi" trong số khách mời truyền tới một giọng nữ.

Trên khuôn mặt Cố Nam Nam treo một nụ cười, chậm rãi như gió thoảng đi về phía chú rể, ánh mắt lại như rơi xuống hầm băng lạnh lẽo, "Du Minh Tuấn, tôi tặng anh món quà cưới, anh có thấy thích không? "

Bởi vì câu nói đó, ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người cô, khung cảnh yên lặng như tờ.

Xung quanh yên tĩnh, giống như hết thảy đang bị đóng chặt trong khung ảnh truyện tranh.

"Nam Nam, sao em lại tới đây?"

"Tại sao lại không hoan nghênh tôi?" hàng lông mi dài của cô nhẹ nhàng động đậy, xinh đẹp và thanh lịch, cười một cách tự nhiên, "biết được anh kết hôn tôi đã ngồi máy bay cả đêm để đến được đây, có phải rất vui mừng hay không?"

Môi Du Minh Tuấn mím chặt, cơ thể cứng ngắc tựa pho tượng đá, bên trong cơ thể đau đớn như đang bị trăm ngàn lưỡi dao sắc bén hung hăng xé nát, hần thấp giọng, "Nam Nam, chờ hồ đồ! "

Sau khi chờ anh ta giải thích thì...

Cố Nam Nam dừng một chút, trong tim như bị một con dao sắc nhọn rạch vào, cô cong môi tự giễu mỉm cười, "Hồ đồ? Tôi tại sao lại hồ đồ đây, anh xem tôi là có thành ý biết đường nào, mua cho anh nhiều vòng hoa như vậy, coi như cả nhà anh chết cũng dùng không hết".

"Đây là nơi nào mà một người phụ nữ điên như cô có thể đến chứ, người đâu, ném cô ta ra ngoài" trên gương mặt của phu nhân Du có chút không nhịn được.

Đây rõ ràng chính là tới để phá hôn lễ.

"Ai dám?" Lâm Khả Nhi bật đứng dậy.

Cố Nam Nam bọn họ có thể chọc, nhưng vị này là Lâm tiểu thư, Du gia bọn họ không dám động vào.

Cố Nam Nam cắn môi, ánh mắt vẫn còn lạnh lùng sâu thẳm, "Yên tâm đi, tôi không phải đến để phá hôn lễ, tôi là mang theo tấm lòng vô cùng thành khẩn tới để chúc phúc cho anh".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tay xé tiểu tam thật sáng khoái

"Nam Nam!" Du Minh Tuấn tiến lên phía trước hai bước, muốn kéo tay của cô, nhưng cánh tay lại bị Mặc Tuyết níu lại, Mặc Tuyết ở bên cạnh nhỏ giọng cảnh cáo, "đừng quên là ban đầu anh đã hứa với anh trai em như thế nào".

Cô tuyệt mỹ điểm lệ trên mặt không có lấy nửa tia nụ cười, nhìn Cố Nam Nam với vẻ dị thường sâu lắng, nếu như đây không phải là đám cưới của cô ta, Cố Nam Nam vạn phần khẳng định, Mặc Tuyết Nhi nhất định sẽ xé cô ra.

Bước chân Du Minh Tuấn dừng lại, tay vươn ra cũng thu trở về, trong ánh mắt vô cùng đau đớn, "Nam Nam, em trở về đi, coi như là anh cầu xin em."

"Cầu xin tôi?" Cố Nam Nam cảm thấy có chút buồn cười, hần vậy mà lại cầu xin cô rồi đi?

Cô ở lại đây sẽ cản trở hần kết hôn, là ý này đi!

Trong lòng Cố Nam Nam lại có cảm giác đau đớn liên hồi, cô khẽ cắn môi, "Tại sao lại cầu xin tôi? Không phải là muốn hướng tôi mà quỳ xuống luôn chứ?"

Biểu lộ của Cố Nam Nam có chút hài hước, cổ làm khoa trương, "Nhưng có lẽ tôi có thể cân nhắc, nhân từ một chút với đôi cầu nam nữ các người đây."

"Đồ tiện nhân cô không biết xấu hổ!" Mặc Tuyết bị Cố Nam Nam chọc giận, giờ tay phải định hạ xuống một cái tát, nhưng tay lại bị Du Minh Tuấn giữ lại.

Hần lạnh giọng, "Cô nghĩ mình đang làm gì?"

"Minh Tuấn, anh mau buông tay, em muốn xé ả tiện nhân không biết xấu hổ này ra!"

Tiện nhân?

Ánh mắt Cố Nam Nam u ám lạnh lẽo, không nói một lời, cô giờ bàn tay lên.

Bốp bốp...

Cô không lưu tình cho Mặc Tuyết một cái tát.

Mặc Tuyết dùng sức đẩy Du Minh Tuấn ra, gương mặt múa vuốt hướng tới Cố Nam Nam, nhấc tay roi xuống.

Bốp...

Âm thanh bàn tay vang dội dừng lại trên mặt Du Minh Tuấn, tức khắc bên phải mặt hần in rõ ràng dấu năm ngón tay.

"Anh làm gì vậy?" Mặc Tuyết giật mình, cô không ngờ hần muốn kết hôn với cô mà còn đi che chở cho một người con gái khác.

Đồng thời giật mình còn có Cố Nam Nam, cùng với mọi người ở đây.

Ánh mắt Cố Nam Nam đỏ dần ra nhìn hần, sau đó hít sâu một hơi, cười không chút kiêng nể, "Ây da, vẫn là còn có nhân tính biết sẽ che chở cho tôi, xem ra mấy năm nay được tôi giáo huấn phải không tòi."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng lòng của cô lại đau đớn như bị xé rách ra.

Mặc Tuyết sau khi nghe được hồng nhan giận dữ, vươn tay muốn lại lần nữa tiến lại đây, lại bị Cố Nam Nam một tay giữ lại, hung hăng đẩy ra.

"Cố Nam Nam, cô là không biết xấu hổ đồ hồ ly tinh!"

Cố Nam Nam rất có hứng thú, "Hồ ly tinh, aaa, cách xưng hô này không tồi, tôi thích! Cảm ơn cô đã để mắt tới tôi!"

Ánh mắt Cố Nam Nam di chuyển đến trên người Du Minh Tuấn, tiếp tục mỉm cười, "Nếu bạch liên hoa để mắt đến tôi như vậy, tôi sẽ miễn cưỡng mà"

chúc phúc thật tốt cho đôi cầu nam nữ các người. Chúc gái điểm và chó, thiên trường địa cửu, trăm năm không chết từ tể được."

"Cô!"

Mặc Tuyết còn muốn xông lên, lại bị Du Minh Tuấn giữ chặt, hần thấp giọng cảnh cáo, "Tôi đáp ứng anh cô cưới cô, cũng không có nghĩa cô có thể tổn thương cô ấy."

Mặc Tuyết mặt rất chi là khó coi, chỉ có thể kéo cánh tay Du Minh Tuấn về mặt khó chịu nhìn chăm chăm Cố Nam Nam.

"Em đi đi!" Du Minh Tuấn bắt lực mở miệng.

Trong lòng Cố Nam Nam đau muốn chết, ngay cả hô hấp cũng tới không kịp, nắm chặt tay kim chế, lại kim chế, cánh môi bị cô cắn như muốn bật ra máu, "Tôi đã hiểu, từ đây Cố Nam Nam và Du Minh Tuấn nhất đao lưỡng đoạn, về sau đường ai nấy đi, sống ra sao cũng không liên quan."

Nói xong cô hỏi Du Minh Tuấn, "Tôi nói như vậy anh đã vừa lòng chưa?"

Cô phát tay, "Chúc hôn lễ biến lễ tang, tạm biệt!"

Nói xong cô duyên dáng quyến rũ kéo tay Lâm Khả Nhi, mỉm cười ngênh ngang từ cửa chính rời đi.

Chỉ có người ở cạnh bên cô Lâm Khả Nhi biết, lúc này cô đang khó chịu và thống khổ biết bao nhiêu, ngay cả lòng bàn tay cũng bị cô dùng sức nắm chặt đến rách ra, chảy cả máu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi chỉ thích người biết nghe lời

Vừa ra tới cổng lớn, cô đã bắt gặp khuôn mặt cao ngạo của tiểu ca ăn vạ đang đi đến.

Cô tức giận gầm nhẹ, "Nhìn cái gì mà nhìn.....Chưa từng gặp qua con gái khóc à!"

Cố Nam Nam lau đi nước mắt lần nữa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một gương mặt không muốn nhìn thấy.

Mặc Lệ Tước nhàn nhạt lên tiếng, "Thật xấu hổ."

"Chuyện này liên quan gì đến anh, chỉ muốn nhìn tôi rồi chê cười? Đại thúc, anh không phải đã tới thời mãn kinh sớm chứ!"

Mặc Lệ Tước đen mặt.

Cố Nam Nam nói tiếp, "Tôi nói anh là người như vậy à, tôi vừa rồi không phải đã cho anh danh thiếp sao? Vậy mà nôn nóng không chờ được liền đuổi tới nơi này như vậy? Chẳng lẽ sợ tôi không có tiền cho anh, hay là lo lắng danh thiếp là giả?"

Không chờ đối phương nói, Cố Nam Nam đã từ trong túi móc ra hai tờ một trăm NDT đập vào trong tay Mặc Lệ Tước, "Được, bây giờ tôi cho anh được chưa!"

Nói xong kéo Lâm Khả Nhi về mặt cao ngạo rời đi.

Cô gái giống như bóng ma liền biến mất, chỉ còn lại Mặc Lệ Tước trong tay cầm hai tờ một trăm tiền mặt đỏ tươi.

Mặc Lệ Tước lập tức xoa nhẹ nắm giấy tiền mặt từ Cố Nam Nam, sau đó ném vào thùng rác bên cạnh.

Hắn nheo con mắt lạnh tanh lại, trong giọng nói xẹt qua ánh đao, "Tra cho tôi cô gái này, tí mỉ kỹ càng tất cả các chi tiết, càng nhanh càng tốt!"

"Á, tổng giám đốc, kỳ thật cô ấy cũng không phải có ý hơn nữa tựa hồ cũng rất thảm hại, nếu không, thôi bỏ qua đi!" Dương thư ký đang lo lắng tổng giám đốc có phải cảm thấy hứng thú với cô gái này hay không?

Cô ngày thường nhân hạ hay xem qua rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, bên trong đều là viết như thế này.

Đúng nếu là như vậy, bấy lâu nay cô ở bên cạnh tổng giám đốc nhiều năm như vậy không phải là đã lãng phí thanh xuân một cách vô ích?

Mặc Lệ Tước kiểm soát lạnh lẽo đưa ra lựa chọn, lạnh giọng, "Tôi chỉ thích người biết nghe lời."

"Vâng, tôi lập tức đi tra."

Ban đêm...

Zero Bar.

Cố Nam Nam nằm trên bàn rượu, uống đến say mềm, miệng còn không ngừng rên rỉ bài hát.

"Hey yeah, hey yeah.....Bây giờ đàn ông đều là cận bã, thấy mỹ nhân lập tức thương a, người phụ nữ nhỏ bé bị vứt bỏ.....Hey yeah, hey yeah, hey hey hey yeah....."

Một bên uống rượu, một bên gào khóc.

Trong lòng khó chịu cực kỳ, giống như đang bị ai đó đào sâu trong tim.

Rượu nửa say, nội tâm vẫn còn tỉnh táo, nên nỗi đau này vẫn là kịch liệt đau.

Cũng không đúng bởi vì uống rượu có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Cố Nam Nam tuyệt vọng gõ ngực, bĩu môi lải nhải, "Kêu mày không được đau, mày không nghe thấy sao!"

"Người tao không cần mày, mày còn đau.....Hum..... Đau cũng có cái tác dụng gì chứ! Cút, cút, cút!!!"

Ở trên bàn của cô đã tứ tung ngang dọc rất nhiều chai rượu cạn.

Cố Nam Nam duỗi tay sờ soạng lung tung một hồi, tất cả rượu đều đã một lần đổ vào miệng cô, "Hả? Không có rượu?"

Hai mắt Cố Nam Nam hơi mở, khuôn mặt hồng hồng, đôi mắt mê ly tăng thêm phần mê người, cô lão đảo đứng dậy, oai oai đánh tới đánh tới, trong miệng không ngừng lầm bầm, "Rượu, rượu, tôi muốn rượu."

Không biết như thế nào, Cố Nam Nam đi đến thang máy, tiện tay ấn phím nút, còn lại dựa vào vách trong thang máy nghỉ ngơi, cứ như vậy, đi lên tầng trên cùng xa hoa đến phòng tổng giám đốc.

Cô lập tức mở cửa phòng ra, vào phòng nhìn một lượt, phòng ngủ một màu trắng ngọc, trên cái bàn trước ghế sofa bày một chai rượu được đặt trong khay trà, không nói hai lời liền uống hết sạch, sau đó nặng nề ngã xuống chiếc giường lớn êm ái ngủ thật say.

Lúc này Mặc Lệ Tước đang cùng mấy bạn thân ngồi ở quầy bar trong phòng riêng.

Vốn là hôn lễ của em gái, bởi vì tâm tình không được thoải mái nên mời anh em đến quầy bar uống rượu.

"Lệ Tước, cậu uống cũng không ít, chai này xong, tạm nghỉ!" Ngự Phong ý bảo Tư Bạch một bên rót rượu, Tư Bạch do dự một chút, vẫn là rót cho cả ba người.

Ngự Phong buông chiếc ly, hí hóp nhìn Mặc Lệ Tước, "Được rồi, anh em cũng chỉ có thể đến đây, tôi cho cậu mượn tạm phòng ở tầng trên cùng, ngủ một giấc thật say, mọi chuyện hôm nay đều quên hết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sẽ không nhẫn tâm bỏ rơi tôi

Rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, Mặc Lệ Tước buông ly đứng dậy, không nói một câu, đã rời khỏi quầy rượu.

Tư Bạch nhìn theo bóng lưng cô đơn của hắn rời đi, nói với Ngự Phong: "Ngự Phong, làm như vậy không tốt lắm đâu, cậu luôn biết rằng người Lệ Tước yêu sâu đậm vẫn luôn là Tuyết Nhi."

Tư Bạch biết lão Tam trong lòng đau khổ, nhưng làm như vậy có thể hay không không xác thực.

"Cái này tôi biết, nguyên nhân chính là vì như vậy, mới muốn cho cậu ta khai trai, Tuyết Nhi không phải đã kết hôn rồi sao, như vậy Lệ Tước cũng nên buông xuống, cho cậu ta cảm thụ hương vị của phụ nữ khác, có lẽ sẽ có thay đổi cũng nói không chừng."

"Tôi cảnh cáo cậu, nếu Lê Tước trách tội, tôi sẽ không bao che cho cậu."

Ngự Phong nhấp hai ngụm rượu nhỏ, nhướn mày thò khí, "Yên tâm đi, chờ sau khi cậu ta khai trai, hưởng qua phụ nữ tươi ngon, thì sẽ cảm tạ tôi."

Mặc Lê Tước đi vào thang máy, cảm giác cả người nóng lên, đưa tay tùy ý mở hai cúc áo ở cổ, cổ áo hơi vén lên, làm lộ ra cái cổ trắng nõn cùng vòm ngực rắn chắc, cực kì mê người.

Mặc Lê Tước rử mi mắt, tựa ỏ trên vách bên trong thang máy, mí mắt cũng không vén lên, trong đầu lại hiện lên giữa trưa gặp mặt được cô gái kia, mi tâm nhú chặt, cả người nóng ran đến khó chịu, liền đưa tay mở toang tất cả nút trên chiếc áo sơ mi, lộ ra cơ bụng sáu múi gợi cảm, đôi mắt cũng bởi vì thân thể khác thường mà trở nên thâm thúy mê ly.

Ting Ting..

Thang máy đến tầng trên cùng, mở ra.

Đến phòng, Mặc Lê Tước không cân nhắc điều gì đã cởi hết quần áo ra, trực tiếp vọt vào phòng tắm.

Ào ào ào...

Dòng nước lạnh lẽo chảy từ đỉnh đầu hắt rơi xuống, da thịt trắng nõn được rửa sạch dưới bọt nước hiện lên tinh lưỡng ánh sáng, nhiệt độ cuối cùng cũng giảm xuống.

Sau đó, Mặc Lê Tước quấn một cái khăn tắm màu trắng đi ra khỏi phòng tắm.

Lúc này mới đi vào phòng ngủ, đưa tay mở chốt cửa.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, phản chiếu một khuôn mặt nam nhân tuấn mỹ khuynh đảo chúng sinh, ngũ quan tinh xảo đến mức không có một tia tí vết, nhưng biểu lộ lại lạnh lùng như băng.

Lạnh lùng nhìn cô gái trên giường đang giương tứ phía theo hình chữ "đại" nằm hướng lên trời, Mặc Lê Tước ánh mắt trở nên sâu thẳm, nhiệt độ vừa mới giảm xuống lúc này lại bám vào người, lạnh nhạt nhìn chằm chằm cô gái trên giường.

Hai tên kia cho hấn nghỉ ngơi sớm một chút, chính là vì.....

Vì cái này?

Hai tên khốn kiếp.....

Mặc Lê Tước vận mi, giọng nói như sông băng không độ, không có chút ấm áp.

"Cút xuống giường cho tôi."

Nhưng mà cô gái trên giường tựa hồ còn đang ngủ hết sức thoải mái, trong miệng lẩm bẩm, "Giường, giường của tôi, a, thật thoải mái!"

Phẫn nộ trên mặt hấn như mây đen như muốn đem tất cả đêm tối nuốt hết, "Tôi sẽ cho cô cút khỏi đây."

Nắm lấy cô gái trên giường, như đang vịn một con gà ném ra khỏi phòng.

Cô gái đang ngủ say bỗng nhiên mở nháy nhèm đôi mắt mê ly, thân ảnh trước mắt mờ hồ không rõ, có lẽ tư niệm quá mức thâm thiết, không nói hai lời lập tức ôm lấy đùi đối phương, "Minh Tuấn, là anh sao? Ô ô...Tôi biết là anh, anh sẽ không nhẫn tâm như vậy, mặc kệ mà bỏ rơi tôi."

Minh Tuấn?

Du Minh Tuấn?

Là người kết hôn với em gái hấn?

Như vậy cô gái này là.....

Lúc này, Mặc Lê Tước mới cúi người cẩn thận đánh giá cô gái chẳng biết xấu hổ đang ôm chặt lấy chân hấn.

Quả thật là cô, cô gái ồn ào giữa trưa bị ném ra khỏi khách sạn.

Từ trên cao nhìn xuống như vậy, vừa vận có thể nhìn đến phong cảnh bên trong cổ áo cô, sóng gió mãnh liệt.

"Buông ra cho tôi." Mặc Lê Tước lạnh giọng.

Nhiệt độ dâng lên làm hấn rất không thích, đôi mi thanh tú nhú chặt.

Cố Nam Nam chẳng những không buông ra, ngược lại ôm càng thêm chặt.

"Không, tôi không buông, anh là của tôi, Minh Tuấn anh vĩnh viễn là của tôi, cả đời có đánh chết tôi cũng không bỏ."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô gái, đây là cô tự tìm

Ánh mắt Mặc Lệ Tước sâu thẳm, "Cô xác định?"

Cố Nam Nam lung tung gật gù đầu, mơ hồ, "A a, tôi yêu anh a, Minh Tuấn! Mặc kệ Minh Tuấn làm cái gì với tôi, chỉ cần là anh tôi sẽ không trách anh."

Lúc này, vẫn luôn cố nén thân thể rồi cũng tới cực hạn, hơn nữa cô không ngừng dùng đầu cọ lên đùi hắn, toàn thân nóng lên như núi lửa sắp bùng nổ, yết hầu kịch liệt lẫn lộn lên xuống, thậm chí trên trán có vài giọt mồ hôi đang toát ra.

Mặc Lệ Tước ánh mắt sắc bén, cao giọng, "Cô gái, đây là cô tự tìm"

Đem Cố Nam Nam khiêng trên vai như khiêng bao tải, đem vào phòng, một chân đóng cửa lại, khóa trái, trực tiếp vào phòng ngủ.

Phù phù...

Mặc Lệ Tước thô lỗ ném Cố Nam Nam thật mạnh xuống chiếc giường lớn tơ lụa mềm mại, cũng không màng cô có ngã đau hay không, cả người từ trên cao nhìn xuống "Cô gái, đừng hối hận!"

Hắn sắc bén nhìn cô đang mê ly đôi mắt, lông mi cong dài, trên mặt làn da trắng nõn như trứng ngỗng lúc sau lại mê say đỏ ửng, đôi môi đỏ bồng còn không ngừng vươn ra liếm tí rượu trên khóe miệng, lâu bầu phát ra tiếng thẫm thì, "Vâng..... Rượu, rượu, lấy tới....."

Mặc Lệ Tước đang cường chế trong lòng xao động, góc cạnh tuấn nhan rõ ràng lạnh băng đến cực điểm, như đế vương bề ngể từ trên cao nhìn xuống cô.

"Minh Tuấn, Minh Tuấn....."

Ánh mắt Cố Nam Nam mê ly, đôi môi đỏ bồng không ngừng gọi tên người đàn ông kia.

Cuối cùng yêu nhau quá nhiều năm như vậy, không thể nào nói không yêu, liền lập tức không yêu. Cho dù say, trong lòng vẫn tưởng là mặt hắn.

Mặc Lệ Tước môi mỏng mím chặt, dừng lại một chút, ánh mắt càng thêm sắc bén.

"Cô gái, thấy rõ ràng tôi là ai!"

"Minh Tuấn, Minh Tuấn... Anh là Minh Tuấn!"

Bởi vì hắn rời khỏi người, nằm ở trên giường cô tựa hồ rất không thoải mái, không ngừng vặn vẹo thân mình, phát ra âm thanh dễ nghe.

Cứ như vậy mà yêu hắn, phải không?

Mặc Lệ Tước khóe môi xẹt qua một tia cười như có như không.

Cúi người lần nữa lần áp...

Buổi sáng mùa hè, cửa sổ thật lớn bằng thủy tinh trong suốt nằm sát đất, ánh mặt trời ấm áp lưu loát từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ, nhẹ nhàng đi ngang qua hai con người tham ngủ trên giường, dịu dàng an tĩnh.

Ánh mặt trời như thế rực rỡ, cứ như một cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp đang thực sự tiến đến, đưa tay liền có thể với tới.

Nhưng mà, cái này chẳng qua là trời cao muốn cùng cô vui đùa một chút, hạnh phúc chân chính đang dần dần cách xa cô.....

Cô rút ở trong khuỷu tay thân mình nhỏ xinh hơi chuyển động một chút, Cố Nam Nam khẽ rên một tiếng, chậm rãi mở mắt nhòm đôi mắt.

Cố Nam Nam ngồi dậy vuốt eo một cách lười biếng, toàn thân vô cùng nhức mỏi.

A?

Cố Nam Nam cảm thấy rất kỳ quái, không làm gì tại sao thân thể lại nhức mỏi như vậy, theo bản năng rũ mắt, nhìn trên người chính mình... Cô sợ ngây người, da đầu một trận tê dại, kéo chân xuống, đồng tử co lại, ngay sau đó toàn thân cũng run rẩy lên theo.

Cô cường bách nói cho chính mình, đây không phải là sự thật, cô tuyệt đối sẽ không cùng người xa lạ phát sinh..... Loại chuyện này!

Vật mà, sự thật liền giống như tát vào mặt hiện ra rõ ràng ở trước mắt của cô.

Khi cô nhìn đến người đàn ông đang nằm bên cạnh lúc này, cô sợ hãi kêu lên kéo chân xoay người lăn xuống giường "Anh, anh, anh....."

Người đàn ông đang ngủ say nghe tiếng động thì bừng tỉnh, mí mắt ưu nhã chậm rãi vén lên, con ngươi sâu thẳm chăm chú nhìn thật sâu vào cô, nhấp môi một cách đẹp mắt, giọng nói êm ái như trong đêm lạnh bị đánh rơi một viên thiên thạch, "Tỉnh?"

Cố Nam Nam cũng nhanh khóc ra thành tiếng, "Là anh? Anh là đồ khốn, tại sao lại ở trên giường của tôi?"

"Thấy rõ ràng tôi là ai rồi sao?"

Mặc Lê Tước mặt mày ngả ngón, môi mỏng cong lên, lạnh giọng.

Cố Nam Nam nắm lấy chân che lại người của mình, trừng trừng mắt đen nhánh, quai hàm phồng lên tròn trịa, tức giận, "Anh đây không phải là vô nghĩa, anh là loại người dựa vào đáng dấp bản thân có vài phần đẹp trai liền đi khắp nơi ăn vạ người khác, anh có hóa thành tro tôi cũng có thể nhận ra!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhớ kỹ, gọi tôi là Mặc Lê Tước

Cố Nam Nam nghĩ chính mình cứ như vậy không trong sạch, càng thêm thương tâm khổ sở, giọng nói không khỏi nghẹn ngào.

Vì không có chân, Mặc Lê Tước toàn thân trên dưới mỗi một tác da thịt đều bại lộ trong không trung, hiện lên những đường cong cơ bắp hoàn mỹ... Nhìn như thế nào cũng đều là nhất đẳng nhất cực phẩm, lại không nghĩ đến ma quỷ có được đáng người thiên sứ, gương mặt hấn tự nhiên lại trở thành một đồng cặn bã?

Càng làm cho Cố Nam Nam thêm tức giận, hấn còn coi đây là vinh.

Cho dù thân thể bại lộ trong tầm mắt Cố Nam Nam, hấn cũng không hề quan tâm.

"Rất tốt!"

Hấn lãnh đạm cười một tiếng, khoe miệng cong lên vừa phải, vươn tay bóp lấy cằm của cô, âm thanh hết sức ưu nhã nhưng lời nói thoát ra như đến từ địa ngục, "Nhớ kỹ, gọi tôi là Mặc Lê Tước."

Cố Nam Nam cơ hồ muốn phát điên, người đàn ông này chẳng những kiêu ngạo, lại còn rất thói tha.

"Nhớ kỹ, gọi tôi là Mặc Lê Tước " mẹ nó này là có ý gì a!

Ở đầu đang còn một trận đau đớn, đều là do uống rượu mà hỏng việc, sớm biết rằng như vậy đã không uống rượu, đây vừa uống còn uống ra đại sự, hấn sẽ không lấy chuyện này để uy hiếp cô nuôi hấn cả đời đi!

Bởi, loại ngu lang này thật đúng là không biết xấu hổ!

Muốn ăn vạ cô?

Loại trò đùa của Nhật Bản!

Dù sao bây giờ cô bạn trai cũng không còn, trinh tiết cũng đã mất, đơn giản liền bất chấp tất cả, cái gì cô cũng không quan tâm.

"Tôi cảnh cáo anh, đừng cho là tôi ngủ với anh một lần, anh liền có thể lấy chuyện này ra uy hiếp tôi muốn từ đây ăn vạ tôi! Tôi không có đủ tiền nuôi nổi anh."

Mặc Lệ Tước ánh mắt đang thanh nhã bỗng trở nên thâm lãnh, "Cô gái, nhớ kỹ là tôi ngủ cùng cô!"

Thứ quan trọng nhất đã mất đi, tâm cô cũng bắt đầu đi vào ngõ cụt.

Cố Nam Nam đưa tay muốn nhặt quần áo rơi trên mặt đất lên, nhưng khi cô nhìn bộ váy hiện tại, Cố Nam Nam hoàn toàn phát điên, cầm lấy quần áo hướng tới Mặc Lệ Tước đang ưu nhả nằm ở trên giường rồi ném đi, "Này! Đồ Ngưu Lang chết tiệt, anh là tình thú sao? Ngay cả một bộ quần áo nguyên vẹn cũng không giữ lại cho tôi!"

Hắn như vậy là như thế nào, dã thú sao?

Ngay cả quần áo cũng bị hắn xé rách thành ra như thế này, có thể thấy được tối hôm qua trận chiến...kịch liệt đến bao nhiêu!

Cố Nam Nam thật sự tức giận, vành mắt hồng hồng, bị một người đàn ông xa lạ đoạt đi thứ quý giá nhất của người con gái, chính là một đại đả kích, ngay cả khi cô có mạnh mẽ, trong lòng vẫn sẽ đau.

Không khí tĩnh lặng đến quỷ dị.

Cô đang chuẩn bị mắng lên, Mặc Lệ Tước đã lập tức đứng dậy đi thẳng vào phòng tắm.

Cố Nam Nam nước mắt không kiềm được rơi xuống, tay liền nhanh chóng lau đi, ánh mắt lại trở nên quật cường kiên định.

Cố Nam Nam cô từ nhỏ đã rất mạnh mẽ, khi còn nhỏ thường xuyên bị người khác bắt nạt, nhưng cô cũng không dễ dàng rơi nước mắt, hiện tại cũng là như vậy, coi như mất đi một ít, nhưng tóm lại phải lấy được thứ khác.

Cô trước sau đều vững chắc tin tưởng, thượng đế đối với mỗi người đều rất công bằng, ở đây một cánh cửa đóng lại đồng thời cũng sẽ vì cô mà mở ra một cánh cửa khác.

Rất nhanh, Mặc Lệ Tước cũng tắm xong đi ra, chỉ quần một cái khăn tắm, tóc còn ướt sũng, Cố Nam Nam lập tức cúi đầu che lại hai mắt của mình, "Phi lễ chó nhìn."

"Nhìn qua cũng đã sờ soạn rồi, giả bộ ngây thơ cái gì chứ!"

Cố Nam Nam mở hai mắt lập tức phản bác, "Đồ khôn kiếp!"

Tối hôm qua cô say, ngay cả cảm giác gì cũng không biết, nơi nào còn có công phu đi thương thức cơ thể hắn?

Bỗng nhiên, Mặc Lệ Tước bước ba bước tiến đến trước mặt Cố Nam Nam, lại lần nữa cúi người đưa tay thon dài nắm lấy hàm dưới của cô, "Cô gái, gọi tôi là Mặc Lệ Tước, là người đàn ông đầu tiên của cô! Cũng sẽ là người cuối cùng!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ai cần tiền dơ bẩn của anh

Lúc này, Cố Nam Nam mới phát hiện một phần trên bả vai hắn có vài vết cào sâu không đồng nhất.

Cố Nam Nam âm thầm nuốt nước bọt, nhìn bờ vai của hắn, mở miệng lẩm bẩm, "Cái đó...Đều là tôi làm?"

"Nếu không?"

Cố Nam Nam á khẩu, "..."

Mặc Lệ Tước đứng dậy đi đến tủ quần áo phía sau Cố Nam Nam, kéo cửa tủ treo quần áo ra, từ bên trong lấy ra một bộ trang phục.

Cố Nam Nam hai mắt lé nhìn, trang phục vừa thấy chính là hàng cao cấp, các đường may đều như vậy đều nhip. Không thể không nói người này thật đúng là trời sinh y giá tử, ăn mặc trang phục thật giống như một kẻ trộm chó.

Cố Nam Nam còn đang trầm tư, Mặc Lệ Tước đã cất bước đi về phía cửa.

"Này, từ từ!"

Mặc Lệ Tước bề ngoài liếc mắt nhìn cô trong tay kéo chặn che khuất thân thể, khoe môi khê cong, trêu chọc: "Như thế nào, tối hôm qua chưa hưởng thụ thỏa mãn, còn muốn làm lại một lần?"

Tên khốn, tra nam, cực phẩm tra nam.

Cố Nam Nam ở trong lòng mắng nhiếc, nhưng trên mặt lại có chút ủy khuất, "Tôi không có nghĩ như vậy, tôi chẳng qua là muốn một bộ quần áo, dù sao quần áo của tôi..."

Bị hấn xé đến như thế, Cố Nam Nam nói không nên lời.

"Cô cùng tôi không quan hệ."

Cố Nam Nam há to miệng, gằm nhẹ, "Quần áo tôi vốn dĩ chính là do anh xé nát, tại sao cùng anh không quan hệ, anh phải đền bù cho tôi!"

Mặc Lệ Tước đột nhiên cười, khoe miệng cong lên nhìn qua thực thanh nhã, nhưng lại làm cho người đối diện tóc gáy dựng thẳng lên, lạnh cả sống lưng...

"Không phải là muốn tiền sao?" Loại thủ đoạn như này hần đã thấy qua nhiều.

Lập tức lấy ra một cọc nhân dân tệ dày cộm ném xuống sàn nhà trước mặt Cố Nam Nam, giọng nói lạnh như băng, "Muốn bao nhiêu liền mua bấy nhiêu."

Cố Nam Nam có cảm giác đối mặt, ngực nóng rát khó chịu, ngay cả hô hấp cũng đau đớn.

Cô hoàn toàn không phải có ý này, cô chẳng qua là muốn một bộ quần áo.

Không cần gì nhiều hơn...

"Đồ khốn kiếp, ai cần tiền dơ bẩn của anh, cái tôi muốn chính là quần áo, quần áo!"

Không có quần áo cô như thế nào đi ra ngoài?

"Đó là chuyện của cô."

"Tôi là phụ nữ, anh có hiểu thương hoa tiếc ngọc hay không! A, này, anh đừng đi!"

Cạch...

Cánh cửa đóng lại thật mạnh.

Cố Nam Nam hung hăng nắm lấy cọc tiền trên sàn nhà hướng vào cánh cửa mà ném, "Vô sỉ, biến thái, lưu manh! Ai cần tiền dơ bẩn của anh!"

Căn phòng lớn như thế bây giờ chỉ còn lại cô khổ sở cùng với tiếng rống giận dữ vang dội.

Cho dù cố làm ra vẻ không quan tâm, nhưng khi nhìn đến trên mặt khăn trải giường trắng tinh kia một mảng đỏ bầm, thân thể cô hàng vạn hàng trăm triệu tế bào đều ở đây đi theo lòng cô cùng nhau đau đớn.

Nước mắt lại một lần nữa không kiềm được theo gò má rơi xuống...

Mặc Lệ Tước ra khỏi phòng, bước chân thong thả đi xuống dưới.

Ting ting, cửa thang máy mở ra.

Mặc Lệ Tước do dự một chút, rồi cất bước đi vào thang máy.

Dựa vào trên vách trong thang máy, Mặc Lệ Tước khẽ nhấp nhẹ môi, hơi khái mắt.

Thật lâu sau, lấy điện thoại ra bấm gọi cho Dương thư ký.

Tập đoàn Đế Quốc.

8 giờ.

Dương Tuyết còn đang ở phía trước máy copy đóng dấu tư liệu mà hội nghị buổi sáng yêu cầu, tám giờ ba mươi sáng nay có một cuộc hội nghị, tổng tài một lát liền sẽ tới, cô trước hết ngày lúc này cần phải làm cho tất cả mọi việc đều trở nên hoàn mỹ.

Điện thoại run lên vài cái, Dương Tuyết buông văn kiện đứng sang bên cạnh máy copy lấy điện thoại ra, trên màn hình điện thoại biểu hiện tổng tài nhĩ tử, Dương Tuyết tay run lên, nội tâm có chút kích động nhỏ. Tuy rằng một lần tổng giám đốc cũng không nói chuyện với cô qua điện thoại, nhưng tổng giám

độc tự nhiên biết số cô, có thể thấy được tổng giám đốc cho dù một chút cũng không muốn gặp cô.

Lập tức nhún nút nghe, "Tổng giám đốc!"

"Đem một bộ quần áo nữ đến quán bar Zero tầng trên cùng, size S."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Rời khỏi nơi này lại nói

Dương thư ký trên mặt tràn đầy tươi cười bỗng cứng đờ, trong lòng "lộp bộp" một cái, cảm giác như rơi xuống vực sâu vô tận.

Quần áo phụ nữ, nói như vậy tối hôm qua tổng giám đốc cùng phụ nữ khác ở bên nhau?

"Tổng....."

Lời nói chưa ra, Mặc Lệ Tước đã cúp máy.

Chỉ còn lại Dương Tuyết, gắt gao nắm chặt lấy điện thoại.

Cố Nam Nam nắm lấy chân nằm bò thân mình trên dưới tìm kiếm điện thoại, cuối cùng cô thấy được cái túi của mình đang nằm nhẵn dums đó trên sofa phòng khách cùng hỗn độn đồ vật rơi trên mặt đất, càng làm cho cô tức giận là, tự nhiên còn có một cái Durex?

Mặc kệ, trước hết phải gọi điện thoại cho Khả Nhi cầu cứu!

"Khả Nhi..." Cô bấm quay số điện thoại.

Vừa kêu ra tên, Cố Nam Nam nước mắt như tuyến hạt châu bị chặn đứt ngăn cũng ngăn không được theo gò má rơi xuống.

Nghe tám lần âm thanh nghẹn ngào, Lâm Khả Nhi cũng chỉ hiểu, cô nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Cố Nam Nam là một cô gái vô tâm không gan cũng không phổi, rất ít khi khóc, ngay cả khi Khả Nhi nói cho cô biết Du Minh Tuấn khôn kiếp kia muốn đính hôn, cô cũng chỉ nhún nhát đáp lại, "Ừ, mình đã biết." Bây giờ cô lại khóc?

Nếu không phải phát sinh cái chuyện thập phần trọng đại gì, cô nhất định sẽ không khóc, trước mắt nghe được cô khóc nức nở, Lâm Khả Nhi cũng khăn trương lo lắng lên, "Nam Nam? Cậu ở đâu, cậu có biết ngày hôm qua mình đã gọi điện thoại cho cậu rất nhiều hay không, cậu đây là muốn giết chết mình luôn sao?"

Cố Nam Nam hít hít cái mũi, "Khả Nhi, trước hết đừng nói chuyện này nữa, cậu bây giờ có rảnh không? Mang một bộ quần áo của cậu đến Zero Bar tầng trên cùng, mình chờ cậu."

Đầu dây bên kia trầm mặc một chút, tuy rằng đoán không được chuyện mở đầu, nhưng cũng đại khái biết được kết cục, vội vàng vàng nói, "Nam Nam, cậu hãy ở yên đó, không cần nghĩ cái gì cả, cũng không cần lộn xộn, mình thực nhanh liền tới đó, nhớ kỹ nhất định phải chờ mình, chờ mình đó!"

Lâm Khả Nhi nói xong lập tức cúp điện thoại, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ váy mới mua cùng nội y nhét vào trong túi, vội vàng rời khỏi nhà.

Cố Nam Nam cầm điện thoại, vùi đầu vào trong chăn, lên tiếng khóc thút thít.

Lại như thế nào kiên cường, cô cũng vẫn là con gái, trên khăn trải giường đỏ bừng thật chói mắt, một loại hình dung không ra bén nhọn đau đớn, nháy mắt thôi quét toàn bộ trong trí óc cô, chuyện tối hôm qua cũng một chút hồi tưởng lên.

Cố Nam Nam lắc đầu nguây nguây, "Không được nghĩ, không được nghĩ..."

Tiếng đập cửa dồn dập đánh thức cô, Lâm Khả Nhi đứng bên ngoài, liên tục gõ vài cái lên cửa, bên trong cũng không có phản ứng gì, cô nóng vội liền vận tay nắm cửa xuống thì liền mở ra, cửa không khóa?

Lâm Khả Nhi lập tức đẩy cửa ra và nhìn về phía phòng ngủ.

"Nam Nam!"

Đứng trước cửa phòng ngủ, Lâm Khả Nhi chưa nhìn thấy người là trước tiên đã nhìn thấy vết máu trên khăn trải giường, cô biết kia là ý gì, sau đó nhìn đến Cố Nam Nam đang bọc chăn khắp người ngồi co ro ở cạnh góc tủ, Lâm Khả Nhi vành mắt đỏ hoe, xông tới ôm chặt lấy Cố Nam Nam, “Thực xin lỗi, Nam Nam, ngày hôm qua lẽ ra mình nên đi cùng cậu”

Cố Nam Nam không nói lời nào, chỉ lắc đầu tuyệt vọng, từng giọt từng giọt nước mắt lớn từ trên mặt rơi xuống...

Nhiều khi, chúng tôi cũng chỉ là những đứa trẻ đang chờ đợi tình yêu, khi tôi lang thang qua những con đường khác nhau, khi tôi nhẹ nhàng chạm tay mình vào tay của cô, tôi thường nắm chặt lấy nó, thì có gì là sai?

Nói cho cùng, chúng tôi cũng chỉ là những đứa trẻ muốn được yêu thương và chăm sóc!

Lâm Khả Nhi nhẹ nhàng lau nước mắt từ khóe mắt Cố Nam Nam và lấy quần áo ra "Nhanh, trước hết hãy mặc quần áo vào, rồi khỏi nơi này rồi lại nói."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thiết bị nhỏ và kém

Ánh đèn vàng ấm áp xa hoa lưu chuyển, ánh sáng rơi xuống thân người mảnh mai của chàng trai bên dưới, chàng trai hơi rũ mắt, lông mi dài, làn da trắng nhợt nhạt được phụ trợ bởi ánh sáng, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhấp lên một đường cong mê người, ngũ quan cực kỳ tuần mỹ, khí chất ưu nhã, nhìn thế nào cũng như là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Mặc Lệ Tước chính là một người đàn ông tuần mỹ như vậy, cứ như vậy ngồi xuống, không chút động tác nào, cả người hắn đã toát ra ánh hào quang so với đèn treo thủy tinh còn muốn sáng hơn, còn muốn chói mắt hơn.

Hắn đang ngồi ở trên sofa chớp mắt, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, người ta cho dù có sờ vuốt cũng không rõ trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

"Tổng giám đốc!" Ngoài cửa vang lên tiếng nói dịu dàng quyến rũ của Dương Tuyết.

Mặc Lệ Tước lạnh giọng, "Vào đi"

Dương Tuyết ôm đồng hồ văn kiện, tuy rằng trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, nhưng cũng có thể nhìn ra được sự tỉ mỉ ở trang phục, "Tổng giám đốc, đây là tư liệu của cuộc họp buổi sáng, tôi đưa lại cho anh đây."

Dương Tuyết cong người hạ thân, cảnh xuân trước ngực như ẩn như hiện, không biết là cố ý hay là vô tình, nhẹ liếc mắt ngắm trộm Mặc Lệ Tước một cái.

Người đàn ông này ngoại hình thật là đẹp, toàn thân trên dưới đều mang theo khí chất đế vương, tuần mỹ đến không gì sánh được, Dương Tuyết hơi thất thần.

"Hửm?"

Mặc Lệ Tước cảm giác trước mắt có người, mở đôi mắt hẹp dài, liếc cô, "Còn không đi?"

Ngày thường, Dương Tuyết đều là buông văn kiện liền rời đi, rất ít khi dừng lại.

Dương Tuyết nhanh chóng thu hồi ánh mắt, "Thực xin lỗi, tôi ngay lập tức rời đi."

"Đợi đã"

Dương Tuyết đã đi tới cạnh cửa, nghe được âm thanh Mặc Lệ Tước phía sau, biểu tình có chút biến hóa, xoay người rũ mắt bộ dáng thực đoan trang, "Tổng giám đốc, còn có chuyện gì sao?"

"Chuyện tôi giao cô đã làm xong chưa"

Dương Tuyết nụ cười lại một lần cứng đờ ở trên mặt, cô ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, trước kia cũng không phải chưa từng có việc đại loại như thế này, tổng giám đốc cũng chưa bao giờ để ý đến, tuy nhiên, lúc này đây...

Dương Tuyết có một loại cảm giác mơ hồ, tối hôm qua cô gái đó đối với tổng giám đốc mà nói, thực không giống nhau, cùng với cách hắn lúc trước bên phụ nữ cười ngửa xem hoa cũng không giống nhau.

"Cái này...Xin lỗi tổng giám đốc, tôi vẫn luôn phải sửa sang lại tư liệu mà hội nghị phải dùng, chuyện này bỗng quên mất."

Kỳ thật, cô không quên, chỉ là muốn dùng cái có như vậy để che đậy sự ghen tuông bên trong của chính mình.

"Dương thư ký, cô không nên phạm sai người như vậy"

Bên cạnh hẳn nhiều năm như vậy, cô cơ hồ liền không có chút sai sót gì, coi như là một người phụ nữ hoàn hảo, nguyên nhân chính là vì như thế, hẳn mới không cần phải luôn luôn thay đổi người.

"Thực xin lỗi tổng giám đốc, là do tôi thất trách!"

"Nếu lại có lần sau, cô có thể không cần tới nữa."

Giọng điệu lạnh như băng nghe ra thực ưu nhã, nhưng Dương Tuyết nghe tới liền cả người lạnh toát vội vàng trả lời, "... Tổng giám đốc, hiện tại đã qua một giờ, còn có cần tôi đi đưa hay không?"

Mặc Lệ Tước nhấp nhẹ môi, không nói, sâu thẳm trong ánh mắt dường như có lệ quang bắn ra.

"Tôi bây giờ liền đi đưa."

Dương Tuyết không dám có chút chậm trễ, nhanh chóng rời khỏi công ty.

Một lát sau, Dương Tuyết gọi điện thoại đến, "Tổng giám đốc, vị tiểu thư kia đã không còn ở phòng."

"Tôi đã biết." Mặc Lệ Tước lười nhát nâng mí mắt lên, "Trò về đi!"

"Vậy còn quần áo?"

"Ném"

Lúc này, Dương Tuyết phát hiện ra rằng có một xấp quần áo dân tộc dày cộm nằm trên tủ cạnh mép giường, bên cạnh còn có năm xu tiền cùng một tờ giấy nhỏ...

Khi Dương Tuyết nhìn đến chữ viết trên tờ giấy ghi chú, ánh mắt liền trở nên tức giận...

Tờ giấy viết: Thiết bị nhỏ và kém, năm xu đang nâng anh lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cô nghĩ cô có thể đi sao?

Cố Nam Nam sau khi rời khỏi khách sạn cũng không trở về nhà, cô bộ dạng này trở về, khó tránh khỏi người trong gia đình vì cô mà lo lắng, lại nói, hiện tại cô chật vật như thế, cũng không còn mặt mũi để trở về. Đành phải đi cùng Lâm Khả Nhi kia.

Chung cư nơi Lâm Khả Nhi sống không lớn, chỉ khoảng 60 hoặc 70 mét vuông nhưng lại tọa lạc ở đoạn đường đắt đỏ nhất Hải Thành, được trang trí một cách thanh lịch và sang trọng, thật phù hợp với khí chất thanh lãnh cao nhã của Lâm Khả Nhi. Cô từ trước giờ luôn đối xử tử tế với chính bản thân, chưa bao giờ tự bạc đãi chính mình.

Lâm Khả Nhi rót một ly nước cho Cố Nam Nam, đưa tới tay cô đang ngồi đối diện ở trên sofa, "Nam Nam, tiếp theo cậu tính sẽ như thế nào?"

Sự tình đã xảy ra, Du Minh Tuấn khốn kiếp kia cũng dính hôn, hai việc này đối với Cố Nam Nam mà nói đều là đã kích chí mạng, Lâm Khả Nhi lo lắng Cố Nam Nam không chịu nổi đã kích lần quần trong lòng lập tức làm ra hành động gì khác người.

Cố Nam Nam trong mắt nhanh chóng hiện lên một tràn đau xót, nhưng giả vờ bình tĩnh, "Còn có thể thế nào a, coi như là bị chó cắn vậy"

"Việc học ở Pháp của cậu..."

Lần này trở về là bởi vì Du Minh Tuấn dính hôn, cô mới xin nghỉ để trở về, còn việc học đương nhiên vẫn phải đi học.

Nên mất đi đều đã mất đi, cô hiện tại thứ có được chính là hai bàn tay trắng, việc học cũng chưa xong, nếu không, cô thật sự không biết còn có cái lý do gì giúp chính mình kiên trì sống sót.

"Khả Nhi, mình nghĩ ngày mai liền sẽ đi." Cố Nam Nam nói.

Lần này trở về cô cũng không cho người trong nhà biết, cho nên tốt nhất coi như cái gì cũng không có phát sinh, cô phải tiếp tục đi học trở lại.

Chỉ có như vậy mới có thể quên những chuyện đáng phải quên đi!

“Nhanh như vậy?” Lâm Khả Nhi giật mình, dù sao cũng có thể đủ lý giải tâm tình lúc này của cô, thôi thì đành nhắm mắt làm ngơ, đó cũng không phải là một ý tưởng tồi để rời khỏi nơi buồn chán này.

Dừng một chút, Lâm Khả Nhi đôi môi đỏ bùng khẽ mở, “Tốt, mình ngày mai đưa cậu ra sân bay.”

Dương Tuyết từ Zero Bar trở về thẳng một đường đi đến văn phòng tổng giám đốc, cô nghiêng răng nghiêng lợi đem nguyên bản trên tủ đầu giường ở khách sạn gồm một cọc tiền, năm xu còn có chữ viết đặt toàn bộ trên bàn làm việc của Mặc Lệ Tước.

“Tổng giám đốc, đây là thứ mà vị tiểu thư kia để lại cho anh.”

Hắn tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt lười biếng liếc mắt một cái, trầm giọng, “Thứ gì?”

“Cái này...” Dương Tuyết ánh mắt trốn tránh, “Vẫn là tổng giám đốc tự mình mở ra xem thì có lẽ sẽ tốt hơn.”

Dương Tuyết ánh mắt trốn tránh cũng không tránh được ánh mắt sắc bén của Mặc Lệ Tước, hắn mở mắt ra, đồng tử thâm thúy như biển sâu, mang theo một sức mạnh của hào quang, “Ra ngoài đi!”

“Vâng”

Mặc Lệ Tước nhìn chằm chằm tờ giấy trên bàn cùng năm xu tiền, âm thầm suy nghĩ, cái này rốt cuộc là có ý gì?

Khớp xương tay đẹp rõ ràng không chút để tâm xẹt qua tờ giấy, mở ra...

Bỗng chốc, ánh mắt hắn co lại, sát khí càng trở nên nặng hơn.

Cầm tờ giấy tay còn đưa ra ở không trung, đồng tử sâu thẳm lạnh dần, có vẻ như sát khí càng thêm bức người.

Thiết bị nhỏ và kém?

Không đáng giá năm xu?

Rất tốt, rất tốt...

Cô gái này dám đắc tội nghiêm trọng với hắn, sao có thể dễ dàng đem toàn bộ chuyện này xóa sạch đi không còn một dấu vết?

Hắn đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất hoa lệ, thân hình cao lớn thon thả phản chiếu qua mặt kính, trầm thấp như tiếng đàn violon nhảy lên một âm thanh êm tai.

Mặc Lệ Tước: “Ngự Phong, giúp tôi tra một người, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt.”

Sân bay Hải Thành.

“Nam Nam, mình thực xin lỗi cái gì cũng không thể giúp được cho cậu, còn làm cậu... Qua bên kia rồi, cậu nhất định phải chăm lo thật tốt cho bản thân, mình chờ cậu trở về!” Lâm Khả Nhi tương đối cao lãnh, nhưng đối mặt Cố Nam Nam, cô vành mắt vẫn đỏ.

Cố Nam Nam cũng rất khó chịu, đè thấp giọng, “Mình sẽ làm, cậu cũng phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình đó”

Sau khoảng thời gian gặp nhau ngắn ngủi, là chia lìa lâu dài, hai người ôm chặt lấy nhau.

Nhưng vào lúc này, ở phía sau hai người vang lên một giọng nói thâm lãnh, “Cô nghĩ cô có thể đi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đừng thách thức điểm chủ chốt của tôi

Cố Nam Nam thân thể căng thẳng, lập tức xoay người liền thấy được một gương mặt kia làm cô hận không thể tự tay xé nát.

Đó là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, ngũ quan tinh xảo, lạnh lùng, môi mỏng lạnh chèn ép, vừa nhìn qua liền biết hắn là một kẻ bạc tình không có tình người. Hắn cả người nghiêm nghị, ngạo khí sắc bén, bước chân dài thon thả, dần dần hướng tới gần các cô.

Cố Nam Nam bộ mặt dữ tợn, mở to đôi mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm hắn, hận không thể nào nhìn thấy được một chút lỗ hổng trên thân thể hắn, cô hận người đàn ông này, hận hắn liền dễ dàng hủy hoại vật quý giá nhất của người khác.

Khi hắn tới gần, Cố Nam Nam cảm giác được nguy hiểm, lập tức kéo Lâm Khả Nhi nhanh chóng xoay người, “Khả Nhi, chúng ta đi.”

“Nam Nam, làm sao vậy? Tại sao lại đột nhiên đi nhanh như vậy?” Lâm Khả Nhi không rõ cô đột nhiên trở nên gấp gáp như vậy là bởi vì nguyên nhân gì?

“Đừng hỏi cái gì hết, đi theo mình là được, nhanh lên.” Cố Nam Nam trầm giọng.

Vừa dứt lời, bốn phía đột nhiên xuất hiện vài chục người đàn ông một thân trang phục đen và mang kính râm, vây quanh các cô.

Chật như nêm cối, đường thoát cũng không có.

Cố Nam Nam nắm chặt tay, nhắm mắt lại, cô sớm nên biết rằng, người đàn ông kia, là ám dạ Đế vương cô không thể trêu vào, hiện tại ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có.

“Cố tiểu thư, cô đây vội vã muốn đi đâu?”

Nụ cười của hắn hoàn toàn đối lập với ánh nắng rực rỡ, đã tuần mỹ lại còn lạnh lẽo, đáng báo động.

Cố Nam Nam hít sâu một hơi, cố gắng đè nén bình tĩnh xuống, tươi cười ngọt ngào, “Vị tiền sinh này, xin hỏi anh là ai, tôi không nhận ra anh, vui lòng cho chúng tôi rời đi.”

Cố Nam Nam vừa đi hai bước, bốn phía người cũng xông tới, cô lập tức dừng chân, không dám tùy tiện hành động.

Nếu chỉ có một mình cô, cô tuyệt đối sẽ không ép dạn cầu toàn như vậy, nhưng hiện tại bên cạnh cô còn có Khả Nhi, cô đem lại phiền toái cho Khả Nhi cũng đã đủ nhiều, cô không muốn kéo Khả Nhi vào vực sâu không đáy này.

Mặc Lệ Tước giơ tay lên, các vệ sĩ lập tức cung kính đứng tản ra thành hai hàng.

Hắn tiến đến gần cô, thân hình thon thả mang theo hơi thở lạnh nhạt, đột nhiên bóp chặt lấy hàm dưới của cô, cúi người, “Cô không biết tôi là ai? Cố tiểu thư tối hôm qua vừa hoàn tất bữa ngủ qua đêm, bây giờ liền nghĩ thiên hạ sẽ có cơm trưa miễn phí?”

Cố Nam Nam vận vẹo đầu, nhưng trước mắt người này sức lực rất lớn, không chút động đậy, cô cắn răng, kiên định nhìn chăm chăm, từng câu từng chữ cơ hồ như từ kẽ răng thoát ra, có thể thấy được cô chán ghét hắn bao nhiêu.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Không hổ danh là ngưu lan, quả nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho cô như vậy, chỉ là muốn ngoa tiền, cũng nên có cái giới hạn đi!

Hắn cười như không cười, “Muốn làm gì, cô không phải đã rất rõ ràng?”

Hơn nữa, chuyện tối hôm qua, chính cô là người ngủ, chính cô là người bị hại, cô cũng chưa so đo, hắn còn có mặt mũi đi so đo với cô.

Nghĩ đến đây, Cố Nam Nam liền tức giận, “Còn không phải là ngủ một chút sao? Lão nương cũng chưa để ý, anh là một ngưu lang lại để ý đến, nói ra cũng không sợ người khác chê cười, vẫn nói là, chỉ một buổi tối, anh liền đối với thân thể tôi muốn ngừng mà không được?”

Cô nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường, thập phần khinh thường.

Mặc Lệ Tước cánh môi gọi cảm cong lên, tăng lực đạo ở tay, “Cô gái, tôi nhớ rõ tôi ngày hôm qua đã nói rất rõ ràng, tốt nhất đừng thách thức điểm chủ chốt của tôi.”

Cố Nam Nam chỉ cảm thấy hàm dưới chính mình tựa hồ sắp vỡ vụn ra, đau đớn, và bắt đầu lan khắp cơ thể...

Nếu không phải hắn hủy hoại sự trong sạch của cô, cô hiện tại cũng không đến mức chật vật như vậy, muốn vội vàng thoát khỏi Hải Thành.

Cô gần như tuyệt vọng nhếch môi cười lạnh, bị hắn chọc giận đến mất đi lý tính, “Điểm chủ chốt? Thực xin lỗi, tôi từ trước giờ không biết điểm chủ chốt là cái gì, có thể ăn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 1000 vạn, mua cô đêm nay

Những vệ sĩ xung quanh hơi thở bỗng cứng lại, đều kinh ngạc không chờ đợi mà đồng loạt nhìn vào miệng của cô gái này.

Thật là không muốn sống nữa, phải biết rằng tại nơi này, không có bất cứ một người nào dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện cùng tổng giám đốc, ngay cả em gái ngày thường được tổng giám đốc cực kì nuông chiều cũng không dám dùng ngữ khí như vậy. Nhưng trước mắt cô gái này, từng câu từng chữ đều động chạm đến hân.

Nếu tổng giám đốc nổi giận, hậu quả là... cô ta sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi Trái Đất này!

Tất cả mọi người ở đây đều cho rằng hân sẽ tức giận, nhưng không ngờ hân lại buông tay đang bóp hàm dưới Cổ Nam Nam ra, nhận lấy khăn giấy từ tay quản gia, không chút để tâm lau chùi từng ngón tay thon dài, ngữ khí lạnh lùng, “Không biết cũng không quan trọng, Cổ tiểu thư sớm sẽ được trải nghiệm nó.”

Nếu đã chọc phải hân, sao có thể dễ dàng để cho cô rời đi?

Những nguy hiểm trong mắt hân làm cô chống đỡ không kịp, cô quyết định chịu hao tiền miễn tai, “Nói đi, anh muốn bao nhiêu tiền, mới bằng lòng bỏ qua? Chỉ cần là nằm trong phạm vi kinh tế của tôi, tôi đều có thể đáp ứng anh.”

Hiện tại cô chỉ nghĩ phải rời khỏi nơi này.

“Cô có thể bỏ ra bao nhiêu?” Hân hỏi với vẻ thú vị.

Thật sự đối xử với hân như một ngu ru lan?

“Mười vạn đi!” Cổ Nam Nam lấy một tấm chi phiếu, đưa cho hân, “Cầm đi, mười vạn, giá này đã rất cao, đây là toàn bộ những gì mà tôi đang có, tôi cho anh hết, anh thả chúng tôi đi.”

Tuy rằng có chút tổn thất, nhưng tốt xấu có thể đem người rời đi.

Dù sao tiền cũng là một thứ có thể kiếm lại được, nhưng không mãi mãi. Chỉ là có một vài thứ quý giá mất đi, cuối cùng không thể lấy lại.

Như là Du Minh Tuấn, như là trình tiết của cô.

“Tôi ra giá gấp cô một trăm lần, mua cô đêm nay.” Hân đã không trả lời tiếp, giọng nói đột ngột xuyên qua màng nhĩ tiến vào bên trong đầu cô, mạnh mẽ, không thể xen vào.

Cổ Nam Nam “...” Người đàn ông này là đang quyết tâm gây cản trở cho cô? Hay là...

Cổ Nam Nam cắn môi, “Quá ít?” Người đàn ông này thật sự là một con sư tử to lớn, trái tim rất dày.

Lâm Khả Nhi âm thầm đánh giá người đàn ông tuổi trẻ trước mặt, toàn bộ thân thể trên dưới của hân đều toát ra nét thanh lịch và đặc tiền, quý khí bức người, chỉ liếc mắt một cái Lâm Khả Nhi liền biết, người đàn ông này nói chung không mạnh mẽ, nhưng lĩnh vực khí đốt của hân lại quá mạnh, chỉ dừng lại ở đây đã đủ khiến cho người khác hít thở không được.

Nhưng là, một người như vậy, sao có thể cùng Nam Nam dính dáng đến quan hệ?

Mặc dù trong lòng có rất nhiều câu hỏi, nhưng hiện tại cô một câu cũng nói không được, chỉ có thể im lặng đi theo bên cạnh Cổ Nam Nam.

Trước khi quan sát chi tiết của người đàn ông này, giữ im lặng là một lựa chọn tốt.

Hân cúi người hơi thở ấm áp phả lên gương mặt trắng nõn của cô, đôi mắt hắc ám sáng trong, “So với tiền, tôi thiếu phụ nữ hơn.”

Thiếu người?

Một ngu ru lan thiếu phụ nữ, như một lời nói dối mà thậm chí ngay cả bản thân hân cũng không thể tin nổi! Anh ta thực sự là một tên ngốc à?

Bắt đầu nhìn thấy hân từ cái nhìn đầu tiên, ý nghĩ ban đầu của Cổ Nam Nam, đảm bảo cho rằng hân chính là ngu ru lang muốn ăn vạ ngoa tiền, ngay từ lúc đầu đã như vậy mà suy nghĩ, thậm chí đến tận bây giờ cũng không nghi ngờ suy nghĩ của mình.

Cổ Nam Nam khoe miệng cười lạnh mĩa mai châm chọc, “Quán bar có rất nhiều phụ nữ, nhờ vào gương mặt giống chó của anh, loại phụ nữ nào mà chẳng tìm thấy được? Không cần phải lãng phí quá nhiều thời gian cho tôi như vậy!”

“Tôi đã phải lòng cô.” Hân vô cùng thông dong mà nói.

Cố Nam Nam sắc mặt cũng không quá đẹp, loại đàn ông này thật sự là có thể giữ, lời nói lưu manh nghiêm túc cũng không cảm thấy hại.

Cô trừng đôi mắt đen nhánh, từng câu chữ đều mang theo vô cùng oán hận từ kể rằng chậm chậm thoát ra, “Xin lỗi, anh làm tôi thấy thật chướng mắt, hơn nữa tôi cũng không phải gái quán bar, để cho anh tùy ý chơi đùa bừa bãi, muốn chơi thì tìm người khác mà chơi, thứ lỗi cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Anh làm tôi thấy chướng mắt

Giọng nói giảm xuống, Cố Nam Nam xoay người định rời khỏi lại tiếp tục bị vệ sĩ chặn đường.

“Mặc Lệ Tước, anh rốt cuộc muốn làm gì?” Cố Nam Nam lửa giận như núi lửa bùng nổ, hung hăng trừng mắt trước mắt vẫn đậm phong khinh, xinh đẹp không gì sánh bằng, cô ngạo nghễ sừng sững trước mặt người đàn ông, “Cái gì nên nói tôi đều đã nói rất rõ ràng, anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Làm người phụ nữ của tôi.” Gió nhẹ thổi làm rối loạn mái tóc, người đàn ông lúc này không chỉ lạnh lùng mà còn nổi bật một tia tà mị cuồng vọng, trong giọng nói không chắc chắn mà sắc bén, không hề có ý dò hỏi, đây là mệnh lệnh, và cô phải đáp ứng.

Cố Nam Nam ghét nhất loại người tùy ý đem cuộc sống cùng tương lai của người khác ra hung hăng giẫm đạp, không chút do dự lập tức đáp trả, “Mặc tiên sinh là không nghe rõ lời tôi nói vừa rồi sao? Muốn tôi lặp lại lần nữa?”

Cố Nam Nam chỉ nghe nói qua phụ nữ dây dưa đàn ông, không ngờ tới này đàn ông lại đi dây dưa phụ nữ, đã không biết xấu hổ đơn giản ba chữ như vậy là có thể đủ hình dung, hoàn toàn là đối mới ba quan điểm của cô sao?

Cô một lần nữa thấy ý nghĩa của từ không biết xấu hổ và bất khả chiến bại.

Người đàn ông rất có hứng thú, “Cô nói, tôi nghe.”

Hắn đã yêu cầu như vậy, nếu cô không nói có vẻ là không cho hắn mặt mũi?

Cố Nam Nam khước miệng gọi lên một nụ cười lạnh dịu dàng, “Tôi nói Mặc tiên sinh, anh làm tôi thấy thật chướng mắt.”

Lâm Khả Nhi bị lời nói của Cố Nam Nam làm cho một phen chết khiếp, cô cũng là đủ không muốn sống.

Mặc Lệ Tước là ai? Là nhân vật cấp cao, là đế vương một tay che lấp bầu trời Hải Thành, không chút khoa trương nói là hắn nắm giữ toàn bộ mạch máu Hải Thành, chỉ cần Mặc Lệ Tước dậm chân một cái, toàn bộ Hải Thành đều phải run run, chính là như vậy oai phong một cõi, tám gậy tre đều đánh không lại nhân vật lớn này, tại sao lại bị Cố Nam Nam cố tình chọc phải?

Chọc ai không chọc, lại chọc phải hắn?

Lâm Khả Nhi khẽ kéo góc áo Cố Nam Nam, thấp giọng, “Nam Nam, đừng nói vậy, cậu biết hắn là ai sao?”

“A?” Cố Nam Nam chần chờ một lát, “Hắn là ai đều cùng mình không quan hệ, chỉ cần không dây dưa mình là được.”

Lâm Khả Nhi không biết nên nói cái gì, chỉ là từ lúc cao trung, cô ấy cùng Du Minh Tuấn trở thành một đôi hoàn hảo, trong mắt Cố Nam Nam liền không có một chàng trai nào khác, cũng khó trách cô ấy không quen biết Mặc Lệ Tước.

Kỳ thật chuyện này cũng là do cô, trước nay cũng không cùng Nam Nam nói qua, cô ấy không biết cũng là bình thường.

Chỉ là, hiện tại chọc phải hắn, muốn thoát thân cũng không có khả năng, nghĩ đến đây, Lâm Khả Nhi không thể không vì tình cảnh sau này của cô mà đổ mồ hôi.

Mặc Lệ Tước cũng không tức giận, khước miệng cong lên lạnh như băng, “Không hại gì, tôi sẽ coi trọng cô.”

Cố Nam Nam bắt đầu cười lạnh, đỉnh đầu gió lạnh từng trận, đúng là gặp quỷ, ngủ cùng người đàn ông này đúng là ngủ cùng quỷ, “Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Cô nghiêng đầu, khuôn mặt thanh tú tinh xảo mang theo chút bướng bỉnh, vẻ mặt không sợ chết nói.

“Cố tiểu thư, ở Hải Thành này không ai dám cùng tôi nói chuyện như vậy, cô là người đầu tiên.”

“Thật vậy? Tôi đây là vinh hạnh độc quyền sao? Muốn tôi nói câu cảm ơn để cảm tạ anh đại ân đại đức hay không?” Mỗi một câu, mỗi một chữ, cô đều kéo theo sự châm chọc sắc nhọn, như thể cả người được bao phủ bởi gai hoa hồng đỏ, kiêu diễm quyền rũ, làm người khác muốn ngừng mà không được.

Đương nhiên, đối với hấn mà nói, muốn một người phụ nữ phục tùng đó là chuyện khá đơn giản, chẳng qua hấn mệt mỏi vì điều đó, đột nhiên như mèo với móng vuốt, thú vị.

Cuộc chinh phục của người đàn ông kiêu ngạo là nghịch ngợm

Hấn không cảm thấy phiền nhưng lại nổi bật lạnh nhạt, trầm giọng, "Miệng lưỡi sắc bén."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chỉ bằng tôi là Mặc Lệ Tước

"Tôi miệng lưỡi sắc bén so ra cũng còn kém anh Mặc tiên sinh mặt dày vô sỉ không phải sao?"

Nếu không phải hấn một mặt quần lấy không bỏ, cô cũng không đến mức dùng lời nói bén nhọn như vậy để chọc hấn.

Hấn có tự tôn cùng điểm mấu chốt, cô cũng có. Liên tính không trong sạch, nhưng ít nhất cô cũng là người có tôn nghiêm, bất luận kẻ nào tùy ý giẫm đạp cô đều không dung thứ, từ lúc đầu, cô đã rất rõ ràng.

Chung quanh đám vệ sĩ không dám thờ, tổng giám đốc có thể nói như vậy, trừ bỏ cô ra, bọn họ cũng chưa từng gặp qua ai. Ngay cả Lâm Khả Nhi một bên cũng sắp hít thở không thông, giọng nói nhỏ bé đến bụi bặm, "Nam Nam, cậu không muốn sống nữa sao? Cậu có biết hay không hấn là....."

"Cố tiểu thư, chỉ cần một câu nói của tôi, tôi có thể làm cô cả đời không ra được Hải Thành, cô tin không?" Ánh mắt hấn sâu thẳm tràn ngập một mảnh màu đen thâm trầm

Cho dù mặt không chút cảm xúc, nhưng hấn lại sở hữu dung mạo tuấn mỹ có thể khiến phụ nữ vì hấn mà điên cuồng. Một người như vậy, vì có gì lại cố tình muốn gây rắc rối cho cô?

Cô trời sinh tính tình quật cường, lại cứ không tin, "Mặc Lệ Tước, dựa vào cái gì anh muốn tùy ý đi nắm giữ cuộc sống người khác, anh có tư cách gì?"

Hấn duỗi tay lại lần nữa chặn đứng hàm dưới trắng nõn mượt mà của cô, tiếng nói lạnh băng tựa như cây búa hướng tới cô mà tàn nhẫn đập xuống, "Chỉ bằng tôi là Mặc Lệ Tước."

"Anh..."

"Mang đi." Rõ ràng là hấn ta đã mất đi hứng thú với việc cùng cô đấu võ mồm, ném vào đầu cô, lạnh băng, giọng nói mệnh lệnh không thể xen vào.

Cố Nam Nam còn chưa kịp phản ứng lại, thân hình đã bị vệ sĩ tiến đến giữ lấy, túi hành lý trên tay bị ném sang một bên, "Người, các người muốn làm gì, buông tôi ra!"

Thấy thế, Lâm Khả Nhi lo lắng, chạy đến cố gắng kéo tay của đám vệ sĩ khỏi người cô, "Đám các người đều khốn kiếp, muốn làm gì, buông Nam Nam ra cho tôi!"

Bị bắt lấy tay tên vệ sĩ giờ tay vung lên, Lâm Khả Nhi bị đẩy ra xa, ngã trên mặt đất, sau đó Lâm Khả Nhi cũng bị vệ sĩ giữ lấy với tư thế giống như cô.

Cố Nam Nam thấy vậy, đối với Mặc Lệ Tước rống lên, "Có chuyện gì thì hướng vào tôi đi, có bản lĩnh đi bắt nạt một cô gái yếu đuối để làm gì? Thả Khả Nhi ra cho tôi."

Mặc Lệ Tước phớt lờ Cố Nam Nam, lạnh giọng, "Mang đi."

Cứ như vậy, những tháng ngày quan thiên hóa, cô đã bị hoa lệ lấy đi, đồng thời bị mang đi là người bạn tốt của cô, Lâm Khả Nhi.

-

Cố Nam Nam bị đưa tới một ngôi biệt thự xa lạ, biệt thự sang trọng, mang phong cách của châu Âu, tinh tế trang nhã, lối vào là một cánh cửa trắng tinh, bốn phía trồng đầy hoa tươi, đủ loại màu sắc hình dạng, đầy vẻ lộng lẫy, còn có một đài phun nước hình tròn, ở giữa là nữ thiên thần màu trắng trần trụi, được bao quanh bởi sáu thiên thần nhỏ màu trắng, trên không trung phun ra bọt nước, một hình ảnh không thể đẹp hơn...

Nhưng lúc này Cố Nam Nam sắc mặt rất âm trầm, trán nhũn chặt, không hề có hứng thú đi thưởng thức, không tình nguyện bị vệ sĩ mang đi.

"Buông tôi ra, cái tên lưu manh, mang tôi tới nơi này làm cái gì?"

Đọc đường đi, Cố Nam Nam vẫn không ngừng chửi rủa, nhưng lại không một ai để ý tới.

Vệ sĩ đem cô đưa tới cửa chính, buông tay cô ra xoay người rời đi, Cố Nam Nam còn không kịp phản ứng lại đây là tình huống như thế nào, liền nhìn thấy Mặc Lệ Tước đang đứng ở trước mặt cô, nói với cô, "Vào đi!"

Cố Nam Nam ban đầu đã sinh khí, lúc này càng thêm giận dữ, không để ý lời hắn nói, không sợ chết xoay người rời đi.

Cô cho rằng mình nhất định đã chọc giận cái tên đáng chết kia, nhưng mà Mặc Lệ Tước chỉ đứng đó, im lặng nhìn bóng dáng cô rời đi, một câu cũng không nói.

Cố Nam Nam trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chẳng lẽ là não hắn chấp mạch, muốn để cô rời đi?

Đi tới cửa, vệ sĩ cúi tay ngăn cản đường đi của cô, "Cố tiểu thư, xin hãy quay lại."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mua 1 tặng 1, rất rẻ

Cố Nam Nam dưới đáy lòng đem mười tám đại tởm tông nhà hắn từng người một lặp đi lặp lại, cô liền biết, hắn sẽ không đơn giản để cho cô rời đi như vậy.

Bây giờ làm cho cô đảo trở về cũng không được, đi cũng đi không xong.

Nhưng cứ đứng luôn ở chỗ này cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, cuối cùng cô căng da đầu xoay người đi đến cửa biệt thự, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem hắn ăn tươi nuốt sống, "Mặc Lệ Tước, anh rốt cuộc có ý gì?"

Chơi cô, chơi vui không?

Đương nhiên lời nói này cô tuyệt đối sẽ không nói, bởi vì cô đã có thể dự đoán được lời nói sau đó của Mặc Lệ Tước, 'A, chơi rất vui, rất vui vẻ, hoặc chính là nhìn thấy cô như vậy, tôi thực sự rất vui vẻ!' đại khái là như vậy đi!

Nhưng mà Mặc Lệ Tước biểu hiện ra cùng trong tưởng tượng của cô có chút bất đồng, cô nghĩ sẽ không xảy ra cái gì, Mặc Lệ Tước liền nhàn nhạt nói câu, "Tiến vào."

Cố Nam Nam do dự một chút, xét theo kinh nghiệm vừa trải qua, cô vẫn là bước chân nặng nề như ngàn cân cận trọng đi vào.

"Ngồi đi." Hắn đứng dậy đi đến trước quầy bar sang trọng với hai gam màu đen trắng giao nhau, mang theo giọng nói thuần hậu dịu dàng, "Uống cái gì, cà phê, rượu vang đỏ?"

Cà phê rượu vang đỏ?

Cố Nam Nam sắc mặt lập tức liền trở nên lúng túng, cô liền biết loại ngư lan này là vì tiền mà mọi việc đều có thể làm cho tới, muốn chuốc say cô chứ gì?

Hắn sẽ có tính toán.

Cố Nam Nam nghĩ không trả lời, hắn tầm mắt xoay lại đây, dừng lại trên gương mặt thanh tú của cô, lòng bàn tay đại hận không thể đem cô ăn luôn, ánh mắt như chìm xuống biển sâu, "Nếu nghĩ tôi muốn làm cái gì với cô đã sớm làm, sẽ không chờ tới bây giờ."

Hắn tựa hồ liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư cô.

Cố Nam Nam ngẩng đầu, chỉ liếc mắt một cái lại đem ánh mắt nhanh chóng dời đi, nói thật ánh mắt sắc bén của loại đàn ông này, cô không am hiểu ứng phó, tức giận nói một chữ, "Nước."

Cố Nam Nam không rõ, người này rốt cuộc là muốn làm gì, nếu không muốn làm loại chuyện này, mang cô tới nơi này rốt cuộc là có mục đích gì?

Không được, nơi này quá nguy hiểm, nếu hắn ta thật sự muốn làm điều gì đó, cô một thân nữ nhi yếu ớt sao có thể ngăn cản được hành vi phạm tội của hắn, tại đây trước đó, cô đã nghĩ đến biện pháp để rời đi.

Cố Nam Nam ánh sáng chợt lóe, não nhanh chóng chuyển động, đồng tử quyền rũ thông minh linh động, "Cái kia Mặc tiên sinh, nếu anh không quan tâm làm cái gì với tôi, không bằng như vậy thả tôi, tôi cam đoan về sau nhất định sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh, được không?"

Cô nói bằng giọng thương lượng.

Người này sao, nên chịu thua hiện tại vẫn là nên chịu thua đi, như là bây giờ.

Nhưng trước mắt người đàn ông tuần mỹ căn bản là không để mình bị đẩy vòng vòng như vậy, ngón tay thon đẹp cầm lấy chiếc cốc có chân dài, nhàn nhả đưa ly rượu chứa thứ chất lỏng màu đỏ, giọng nói lạnh lùng, “Tôi nói rồi, làm người phụ nữ của tôi.”

“...”

Quả nhiên, mẹ nó vẫn là kéo lại cái đề tài này.

Xem ra, nếu cô không đáp ứng, hẳn là quyết tâm sẽ không tha cho cô đi?

Cố Nam Nam miệng nhấp một ngụm nước nhỏ, nhuận nhuận yết hầu bình tĩnh mở miệng, “Mặc tiên sinh, về chuyện này tôi tưởng tôi đã nói rất rõ ràng, hơn nữa anh cũng nên biết, tôi là một đôi giày rách của người khác, chẳng lẽ tiên sinh anh thích mang đôi giày rách của người khác như vậy sao?”

Giày rách?

Mặc Lệ Tước ấn đường nhú lại một chút, vì có thể rời đi, cô gái này thật đúng là có thể tự bôi nhọ chính mình.

Thật đủ tàn nhẫn, rõ ràng lần đầu tiên chính là cùng hắn. . .

“Tôi phải có trách nhiệm với cô, lần đầu tiên của phụ nữ rất quan trọng.” Hắn nói bằng giọng nghiêm trang.

Nếu đôi cô là cô gái khác, phỏng chừng là cảm động đến muốn chết đi, nhìn một cái liền biết hắn là một người đàn ông tốt như thế nào, tự nhiên sẽ chịu trách nhiệm cho người tình một đêm. Thực đáng tiếc, cô sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng.

Cô vẫy vẫy tay, cười đến không để bụng, “A, cái kia à, màng trinh phụ nữ phẫu thuật phục hồi lại rất rẻ, ở nước ngoài còn mua một tặng một?”

Lập tức, Mặc Lệ Tước sắc mặt liền trầm xuống..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chuyện nhỏ nhặt này, tôi có thể chơi nổi

Mặc Lệ Tước ngửa đầu nâng lên ly rượu vang đỏ có chân dài uống một hơi cạn sạch, cả người sau đó ngã xuống, nửa thân người cao lớn tựa trên lưng ghế sofa mềm mại bằng da thật màu đen, ánh mắt hẹp dài sâu kín nhìn chằm chằm Cố Nam Nam, nói, “Tôi không quan tâm!”

Hắn vốn dĩ không quan tâm, chẳng qua là.....

Cố Nam Nam cơ hồ muốn dặm chân, không phải lần đầu tiên của hắn hắn đương nhiên có thể không quan tâm, không chút suy nghĩ lập tức mở miệng, “Nhưng mà tôi để ý.”

Hắn nhướn mày, “Cô không phải nói ở nước ngoài màng trinh mua một tặng một?”

“Anh!” Tựa hồ nghĩ đến cái gì, cô hít sâu, “Đúng vậy, tôi tính xuất ngoại đi làm, vừa đến sân bay không phải bị tên khốn. . . Mặc tiên sinh ngăn cản lại sao?”

“Ồ?”

Cô tựa hồ thấy được hy vọng, ánh mắt ám trầm càng thêm sáng ngời lên, “Đúng đúng, tôi không phải bị anh. . . Nếu tôi không làm lại, về sau tìm không được đàn ông chất lượng tốt, nếu không Mặc tiên sinh anh có lòng từ bi, cho tôi xuất ngoại đi! Anh yên tâm, chuyện cùng anh đêm hôm đó tôi nhất định sẽ không nói ra ngoài, tôi sẽ coi như hoàn toàn không có phát sinh gì, sẽ không mang đến rắc rối gì cho anh, anh cũng có thể tiếp tục làm ngu. . . Không làm sự nghiệp của anh!”

“Như vậy đẹp cả đôi bên, đối với anh đối với tôi đều tốt! Anh nói có phải hay không, Mặc tiên sinh?”

Hắn lại rót thêm một ly rượu vang đỏ, khí chất ưu nhã mang theo trên gương mặt tuần mỹ sinh ra đã có sẵn, ngay cả khi nói chuyện giọng nói cũng dễ nghe đến say chết người, “Không một người đàn ông nào vượt trội hơn người đàn ông trước mắt cô.”

Cố Nam Nam cứng lưỡi, người đàn ông này thật đúng là sẽ hướng chính mình trên mặt dát vàng, ngoại hình liền tính có chút đẹp, chút tuần mỹ, chút quý khí, nhưng cũng không cần phải tự luyện như thế đi!

Cố Nam Nam cười rục rờ như những bông hoa, “Vâng vâng, Mặc tiên sinh nói phải, nếu Mặc tiên sinh chất lượng tốt như thế, nói vậy nếu thích anh có thể chuyển vài vòng Hải Thành phụ nữ đều vây quanh anh, đã...”

“Đây là sự thật.”

Cố Nam Nam tay đặt dưới bàn mắt tự nhiên uốn lượn, siết chặt. Cô lời nói còn chưa nói xong, hần đặc miêu tiếp cái con khi a!

Còn đem chính mình nâng cao đến như thế, thật sự nâng cao, ở cùng một người phụ nữ say rượu, người này không biết xấu hổ sao?

Cô không nghĩ vòng vo, “Nếu Mặc tiên sinh được phụ nữ hoan nghênh như thế, hà có gì bất lấy tôi không bỏ!”

“Tôi muốn chịu trách nhiệm.”

“Tôi cũng không cần anh chịu trách nhiệm, chúng ta đều là người trưởng thành, nam nữ hoan ái là chuyện hết sức bình thường, tôi còn không làm ra vẻ đến ngủ một đêm liền phải bắt người khác chịu trách nhiệm. Chuyện nhỏ nhặt này, tôi có thể chơi nổi.”

Kỳ thật Cố Nam Nam trong lòng hiểu rõ, từ thời khắc Du Minh Tuấn cùng Mặc Tuyết đính hôn, cô đã hết hy vọng, liền tính lần đầu tiên của cô vẫn còn, cô cùng Du Minh Tuấn cũng không có khả năng quay lại, đã không có được hần, lần đầu tiên cho ai cô cũng không quan tâm, có lẽ ngay từ lúc đầu, cô sẽ khổ sở, sẽ khóc thút thít, nhưng hiện tại, cô coi như đã phai nhạt.

Ở xã hội hiện đại này, thực bình thường, thật sự, không cần phải đạo đức giả.

Cô cười lạnh, “Đại thúc, anh không phải là chơi không dậy nổi nữa đi!”

“Nguyên nhân chính là vì chơi nổi, mới biến cô thành người phụ nữ của tôi.”

Hần khí trắng sắc bén, mái tóc đen hơi cong lên, quét dừng lại ở trên trán hần, trên má tron bóng trắng nõn xẹt qua góc cạnh rõ ràng lạnh lùng, như là hắc ám Dạ đế, khí phách lạnh thấu xương, “Không phải người đàn bà nào cũng có thể ngồi ở vị trí này.”

Hần dường như nói với cô rằng cô có thể được chọn là do cô trong ba kiếp đã tu luyện phước lành.

Cô đương nhiên hiểu rõ hần kia thanh lãnh không ai bì nổi ngạo khí trong ánh mắt lạnh lùng, kiêu ngạo kia cuối cùng là có ý gì, lập tức rán tóc, “Một khi đã như vậy, Mặc tiên sinh liền đi tìm phụ nữ nào nguyện ý những cái đó cùng anh đi, hà tất gì vì một cành cây khô như tôi mà từ bỏ cả rừng rậm tươi tốt?”

Cô nhú mày, cười khê, “Tiên sinh chất lượng tốt như vậy, lại không phải nào tàn, nhất định sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, có đúng hay không, Mặc tiên sinh chất lượng tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Không ai có thể tùy ý nắm giữ cuộc sống của cô

Cô mỉm cười ranh mãnh, ánh mắt trời vàng ảm áp chiếu vào trên người cô, cả người bị vàng sáng nhàn nhạt vây quanh, gương mặt trắng nõn phấn nộn vạch ra một hình dạng mê người, hải hước trong đáy mắt sâu đen nhánh không thấy đáy, tựa hồ như đang châm chọc hần.

Mặc Lệ Tước giữa mày ngưng tụ lại, một cổ ảm đạm không vui dâng lên, "Cố tiểu thư, tôi không phải ở đây cùng cô thương lượng, chỉ là ở đây nói cho cô kết quả."

"Anh xem bộ dạng tôi là giống ở đây cùng anh thương lượng sao?"

Con người chính là như vậy, một khi để ý đến đồ vật nào, liền sẽ trở nên yếu ớt bất kham, ngược lại nếu đã không để ý đến, người ta liền sẽ trở nên rất cường đại, thậm chí đối mặt với cái chết, còn có thể giữ được sự kiêu ngạo không siểm nịnh, bình tĩnh thông dong.

Nếu là Cố Nam Nam của bây giờ, lời hần nói ở sân bay cô sẽ tin tưởng, không chút nghi ngờ, thậm chí cho rằng chỉ cần cô thật sự nổi loạn chống lại hần, có lẽ cả đời cũng không ra được Hải Thành, hoặc là cả đời đều sống dưới sự kiểm soát của hần, nhóm ngọn lửa bên trong.

Nhưng như vậy thì sao? Chỉ cần cô không muốn, không một ai có thể tùy ý khống chế cuộc sống của cô.

"Mặc Lệ Tước, tôi nói cho anh nghe, có chết tôi cũng sẽ không đáp ứng làm người phụ nữ của anh."

"Vậy sao?" Hần cười lạnh, "Cô gái, cô sẽ hối hận."

"Hối hận?" Gương mặt tinh xảo khẽ khiêu gọi, khóe miệng cong lên một đường cong trông rất đẹp, "Tôi Cố Nam Nam nhất định, vĩnh viễn sẽ không hối hận!"

"Chờ xem!" Nói xong hắn toàn thân xoay người thẳng tắp bước lên lầu, đi được vài bậc thang, đôi chân thon dài ngừng lại, Cố Nam Nam lập tức liền trở nên cảnh giác. Cũng may, người đàn ông cũng không xoay người, tiếng nói lạnh lùng sâu kín truyền tới, "Cô gái, cô sẽ đến cầu xin tôi."

Cố Nam Nam chớp chớp đôi mắt trong trẻo, âm thầm nuốt vài ngụm nước bọt, mắt mong chờ nhìn theo bóng lưng hắn rồi đi rồi dần dần biến mất ở đầu cầu thang, dùng ánh mắt thập phần khinh thường nhìn chằm chằm cầu thang xoắn ốc, thấp giọng mắng, "Than bùn!"

Phòng khách to như vậy cũng chỉ còn một mình cô lẻ loi, trong lòng ban đầu bình tĩnh theo thời gian trôi đi càng thêm bất an, mẹ nó sao lại thế này? Chẳng lẽ là, đang nghĩ mọi thủ đoạn để ép buộc cô đi vào khuôn khổ? Hay là...Cô có thể đi rồi?

Cô đang miên man suy nghĩ, ngoài cửa vệ sĩ đã đi đến, không nói hai lời mang cô lên không một chút thương hoa tiếc ngọc ném ra cửa biệt thự.

Lại lần nữa làm tổn thương tiểu PP của cô một cách tàn nhẫn, cô mắng to lên, "Chủ của các người là một đồ đê tiện vô sỉ, anh cho rằng anh là ai, dựa vào phụ nữ anh mới có được phong cảnh như hiện tại, anh cho rằng anh là ánh mặt trời liên sáng lạn, là nước sông liên tùy ý tràn lan đúng không! Lão nương hôm nay không giáo huấn anh, lão nương liền không phải họ Cố." Nói xong liền nhặt lên hòn đá nhỏ trên mặt đất ném vào bên trong, bên ném bên nẩy, còn chuyện của Lâm Khả Nhi cũng bị cô hoàn toàn vứt tới trên chín tầng mây.

Nếu không phải Lâm Khả Nhi gọi điện thoại lại đây, phòng chừng cô hiện tại vẫn là thờ hồn hèn kêu gào.

Cô giận dữ móc điện thoại ra, thấy tên người gọi, mới bình tĩnh trở lại, lập tức nghe máy, "Khả Nhi, cậu hiện tại rốt cuộc đang ở nơi nào, cậu có sao không, tên khốn kiếp lưu manh kia có bắt nạt cậu hay không?."

Lâm Khả Nhi bị bắt lúc sau không bao lâu đã được Mặc Lệ Tước thả đi, sau đó liền không ngừng gọi điện thoại cho Cố Nam Nam, nhưng vẫn luôn đang ở trạng thái bận, cho tới bây giờ mới gọi được, Lâm Khả Nhi lòng nóng như lửa đốt, "Nam Nam, mình không sao, nhưng là cậu...Cậu không sao chứ!"

Lâm Khả Nhi thực lo lắng, Cố Nam Nam sẽ bị bắt nạt giống như đêm qua, theo như tính tình của cô, nhất định đến trời cao cũng sẽ bị cô đâm thủng.

"Mình cũng không sao, chỉ là..." Cố Nam Nam lệ tuôn trào trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, "Khả Nhi cậu nói đi rốt cuộc là mình đã tạo ra cái nghiệt gì, ngày hôm qua bị hoa lệ ném ra khỏi khách sạn, hôm nay bị hoa lệ lệ biến thái ném ra khỏi biệt thự, mẹ nó mình đã trêu ai chọc ai a!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chọc ai không chọc, một hai phải chọc hẳn

Ban đầu Lâm Khả Nhi vẫn còn lo lắng cho cô, vừa nghe đến một loạt phàn nàn của cô đều không một chút oán giận, trong lòng lo lắng cũng dần dần thả lỏng, "Nam Nam, cậu hiện giờ đang ở đâu, mình tới đón cậu"

Cố Nam Nam sau khi đưa địa chỉ, cũng không ở tại chỗ chờ, mà đi dọc theo con đường cái rộng lớn phía trước.

Cô không muốn phải ở lại cửa biệt thự biến thái chết chóc này, lỡ đâu bây giờ nổi lòng hấn dảng lên động dục, lại đem cô trở vào, chẳng phải là mất nhiều hơn sao?

Chỉ chốc lát sau, một chiếc Audi màu đỏ xuất hiện trước mặt cô, Lâm Khả Nhi hạ cửa kính xe xuống, "Nam Nam, lên xe."

Cố Nam Nam không nói hai lời lập tức nhảy lên ghế phụ, Lâm Khả Nhi quay đầu một cách xinh đẹp thanh lịch, nhanh chóng rời đi.

Một màn này cũng không thoát khỏi ánh mắt như biển sâu của Mặc Lệ Tước đang đứng trên ban công, khóe miệng khẽ gợn lên.

"Nam Nam, trước tiên đến nhà mình đi!" Lâm Khả Nhi đề nghị.

"Không, đến sân bay." Cố Nam Nam liền chém đinh chặt sắt.

Thật vất vả mới thoát khỏi ma chường, nếu còn ngu ngốc tiếp tục ở lại Hải Thành, không chừng sẽ bị cái tên biến thái kia bắt trở lại, chỉ có rời đi mới là an toàn nhất, chỉ cần cô ra tới nước ngoài rồi, cái tên ngu ngạo lang biến thái kia muốn đem cô bắt lại cũng không dễ dàng như vậy!

Quan trọng hơn là, cô không muốn ở lại chỗ này nhìn người khác thể hiện tình cảm trước mặt mình, cô sẽ điên mất.

Tới sân bay rồi nhưng vé máy bay đã hết hạn, chỉ có thể đặt lại một lần nữa, nhưng đang lúc hai người mua vé, nhân viên bán vé lại không kiểm tra được

người.

Cố Nam Nam lập tức khoanh vòng, “Phiền anh kiểm tra lại được không, hộ chiếu, thẻ căn cước của tôi đều ở chỗ này, còn có cả người tôi cũng ở chỗ này, người sống sờ sờ, tại sao lại không tìm được chứ?”

“Chỉ à, chúng tôi chỉ có nhiệm vụ xử lý bán vé ở đây, nếu chị có thắc mắc gì, có thể gọi 110 xin giúp đỡ.”

Trái tim Cố Nam Nam tựa như bị cục đá to đập xuống, cõi lòng tan nát.

Cô nắm lấy tay Lâm Khả Nhi về mặt sắp khóc, “Khả Nhi, cậu xem mình hiện tại rốt cuộc nên làm sao bây giờ? Rõ ràng người đang ở chỗ này, tại sao lại trở thành không hộ khẩu chứ? Cái này cũng quá kỳ quái!”

Lâm Khả Nhi không nói, im lặng trầm tư.

Cố Nam Nam sốt ruột, “Khả Nhi, cậu nói đi chứ, mình không ra khỏi nước được, việc học của mình phải làm sao đây?” Cô chính là còn nghĩ muốn nỗ lực học tập để hoàn thành các khoản tín dụng càng sớm càng tốt.

“Nam Nam, có lẽ cậu cả đời cũng không ra khỏi nước được.”

“Này, Khả Nhi, cậu đừng có hù dọa mình chứ! Tại sao lời nói của cậu cùng cái tên ngư lang biến thái kia lại giống nhau đến vậy!”

Nghĩ đến hân, Cố Nam Nam tựa hồ nhớ tới tên ngư lang kia hình như cũng nói như vậy, ‘cô tin hay không tôi sẽ khiến cô cả đời không ra khỏi nước được.’

Cô cho rằng kia chẳng qua chỉ là sứt sẹo hù dọa cô một chút mà thôi, ai ngờ lại là sự thật!

“Hù dọa?” Lâm Khả Nhi lại bình tĩnh hơn cô lúc này, “Nam Nam, rốt cuộc cậu cũng biết người cậu chọc phải là ai rồi sao? Mặc tam thiếu của Hải Thành, có quyền có thế, chỉ cần dậm chân một cái, Hải Thành cũng phải run run theo, cậu chọc ai không chọc, một hai phải đi chọc hân, tốt rồi, xong đời rồi!”

“Cái gì?” Cố Nam Nam nuốt nước bọt, tốc độ chớp mắt nhanh hơn, lời nói cũng đi theo phun ra lại nuốt vào, “Khả Nhi, cậu...cậu nói người kia là Mặc tam thiếu của Hải Thành? Cậu...cậu tại sao lại không nói sớm, sớm biết rằng đây là nhân vật lớn như vậy, mình cũng không dám đi chọc vào tổ ong vô vàn này đâu!”

“Mình không nói? Ở sân bay mình không phải đã nói rồi sao, cậu có nghe không?”

Cố Nam Nam ủy khuất, “.....Khả Nhi, mình sai rồi.”

“Khả Nhi, cậu có thể giúp mình ngấm lại biện pháp hay không!” Cô là thật sự muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đây là tình yêu vô nghĩa, nó làm tổn thương người khác

Ngại với Cố Nam Nam lì lợm la liếm cuối cùng Lâm Khả Nhi vẫn là đáp ứng giúp cô ngấm lại biện pháp.

Tập đoàn Lâm thị.

“Anh à, coi như em xin anh, được không, Nam Nam cô ấy là bạn tốt của em, em không thể nhìn cô ấy lâm vào khốn cảnh thấy chết mà không cứu.”

Tuy rằng rất muốn giúp cô, nhưng người mà Lâm Khả Nhi nghĩ đến cũng chỉ có một mình anh trai Lâm Lập Sâm.

Lâm Lập Sâm ngồi trên sofa, tây trang màu trắng trên người hân phá lệ ôn nhã sáng ngời, nhìn như thế nào cũng đều là một quý ông khiêm tốn, nhưng lời nói ra lại vô tình đến hít thở không thông, “Chuyện này, anh không giúp được.”

“Anh à, anh biết em rất ít khi cầu xin anh, nếu không phải lần này thật sự không có cách nào, em cũng sẽ không tới tìm anh, anh à, anh liền giúp cho em lần này đi!” Lâm Khả Nhi xem như ăn nói khép nép.

Nhưng cô như thế nào Lâm Lập Sâm chính là không đáp ứng, cuối cùng mắt thấy không có kết quả, Lâm Khả Nhi đứng dậy, “Coi như em nhìn lầm người!”

Sau đó rời khỏi công ty.

Bên dưới công ty, Cổ Nam Nam còn đang nôn nóng chờ đợi, cũng không biết Khả Nhi đi lên có thể có kết quả gì hay không.

Nhưng cô như thế nào cũng không ngờ đến, ở trước cửa tập đoàn Lâm thị tự nhiên vẫn có thể gặp được Du Minh Tuấn.

Du Minh Tuấn mặc áo sơ mi màu lam với cả vạt màu sáng và một bộ tây trang hồng nhạt, nhìn qua thực lạ mắt như là dân chơi thành phố, Cổ Nam Nam đứng xa xa nhìn hần đang đi về phía cô, trái tim hung hăng đau đớn một chút.

Cô cho rằng cô sẽ không đau nữa, có thể kiên cường nói cho chính mình một mình cũng có thể sống thật tốt, vậy mà vừa nhìn thấy hần đến, bức tường thành mạnh mẽ trong lòng được dựng nên trong phút chốc âm ỉ đổ sập, không đau lòng, mắt cũng đi theo can thiệp.

Định xoay người rời đi, Du Minh Tuấn lại vừa lúc thấy cô, bước hai bước đến trước mặt cô, một phen giữ chặt lấy tay cô, “Nam Nam, tại sao em lại ở chỗ này?”

Du Minh Tuấn tuần mỷ trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, sự quan tâm như là đang âu yếm người phụ nữ của chính mình, nếu không phải tận mắt nhìn thấy hần cùng người phụ nữ khác kết hôn, có lẽ đến bây giờ, cô sẽ cho rằng người Du Minh Tuấn yêu chính là cô!

Thực buồn cười, phải không?

Khi muốn gặp hần, tìm khắp thành phố cũng không tìm thấy được, nhưng khi không muốn gặp..... Một cái xoay người liền có thể nhìn thấy.

Phải thể hiện cảm xúc, đây là tình yêu vô nghĩa, nó làm tổn thương người khác.

Cổ Nam Nam cười lạnh, “Tôi từ khi nào lại có quan hệ với tổng giám đốc Du đây?”

Cô cả người dường như mọc gai, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ chính mình không bị thương.

Du Minh Tuấn nhìn hần, sắc mặt tái nhợt, nhìn ra được tới tinh thần diện mạo cũng không được tốt, đáy mắt còn mang theo quãng thâm dày nặng, giọng nói dần dần, “Nam Nam, chúng ta từ bao giờ lại trở nên xa lạ như thế?”

Cô đương nhiên đem quãng thâm trên mắt hần coi như là kết quả của một đêm chiến đấu hăng hái.

Xét cho cùng đó cũng là một cặp vợ chồng mới cưới dành thời gian cho nhau.

“Xa lạ?” Cổ Nam Nam cười, cười đến vô tâm không phổi, “Tổng giám đốc Du, anh dùng lời nói như vậy chẳng lẽ không sợ vợ của anh ghen sao?”

“Nam Nam, xin em hãy tin anh, anh là có nỗi khổ” Nếu có thể, hần cũng không muốn biến thành cái dạng như hiện tại này.

Cổ Nam Nam mắt đỏ hoe, đỏ sậm tức giận, cánh môi gần không được run rẩy, “Du Minh Tuấn, anh cùng vợ anh vừa trải qua một đêm tân hôn đẹp, nay anh liền nói cái gì mà có nỗi khổ, anh xem tôi là con nít lên ba định lừa gạt tôi sao? Hay là Cổ Nam Nam tôi một dạ đến già ở trong mắt anh luôn là một con ngốc?”

Chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác, cho rằng cô sẽ tin?

Cổ Nam Nam ngón tay hơi hướng vào lòng bàn tay, rồi mới nắm chặt, trầm giọng, “Anh nói anh có nỗi khổ, tôi sẽ nghe, anh nói ra đi!”

Cô thật sự muốn biết, rốt cuộc là nỗi khổ gì có thể làm hần vô tình chôn vùi tình yêu nhiều năm của bọn họ như thế!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đùng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Người mình yêu, đều không phải là chồng

Đáy mắt hần đen nhánh như đêm, "Thực xin lỗi, anh không thể."

Cổ Nam Nam không nhìn được mà bật cười, cô liền biết, cái gì nỗi khổ chó má đều là gạt người, chuyện cổ tích vĩnh viễn cũng chỉ là chuyện cổ tích, hiện thực mắt thấy tay sờ sẽ mất đi tất cả, thực chất cô dường như đã mất đi tất cả.

Nước mắt trong khóe mắt quay cuồng, cô lùi về sau hai bước, giận đến hóa cười, "Tôi chính là phạm tội mới có thể đi tin tưởng chuyện ma quỷ rằng anh có nỗi khổ, Du Minh Tuấn, tôi nói cho anh nghe, lịch sử có xa lắm không, anh cho lão nương tôi đi rất xa.....tôi không muốn gặp lại anh nữa" Câu cuối cùng kết thúc, Cổ Nam Nam cắn chặt cánh môi, xoay người vươn tay bắt lấy ngực chính mình, thật sự rất đau, rất đau.....

Cuối cùng yêu nhiều năm như thế, không thể không yêu liền lập tức không yêu, nhưng khi nhìn thấy hắn xuất hiện ở trước mặt, cô cũng sẽ ảo tưởng, còn sẽ bốc cháy lên hy vọng, trái tim cũng vẫn sẽ đau.

Cố Nam Nam cho rằng cô như thế, Du Minh Tuấn nhất định sẽ rời đi, nhưng làm cô không nghĩ tới chính là, hắn chẳng những không rời đi, ngược lại một phen từ phía sau ôm lấy cô, hương nước hoa Cổ Long nhàn nhạt từ trên người hắn truyền đến, hơi thở ấm áp cọ xát vành tai cô, "Nam Nam, cả đời này anh chỉ yêu một mình em, ngay cả khi nằm bên cạnh cô ấy, lòng anh vẫn nghĩ là em, Nam Nam, anh yêu em!"

Cố Nam Nam tức giận đến hai vai run rẩy, nằm bên cạnh người phụ nữ đó, làm thế nào mà loại người này còn có mặt mũi đi đối mặt với cô, Cố Nam Nam bất ngờ xoay người cho hắn một cái tát, "Du Minh Tuấn, đồ cận bã, tổn thương một mình tôi còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn nhân tâm đi tổn thương một người phụ nữ khác yêu anh sao?"

"Nhưng người anh yêu là em, không phải cô ấy" Hắn nói năng có khí phách, hoàn toàn không cảm thấy chính mình có lỗi.

"Vậy tại sao anh lại kết hôn với cô ấy?" Luôn mồm nói yêu mình nhưng người đàn ông lại cùng người khác kết hôn, đây là chuyện nực cười nhất cô từng nghe.

Cô cảm hận Mặc Tuyết đã đoạt đi người đàn ông của cô, nhưng cô cũng có thể nhìn ra được Mặc Tuyết là thật sự yêu Du Minh Tuấn, cùng giống cô yêu đậm sâu.

Các cô đều không có sai, sai là sai ở người mình yêu, đều không phải là chồng.

Du Minh Tuấn trầm mặc xuống, trước mắt đau thương, tiến lên hai bước, muốn vươn tay đụng vào Cố Nam Nam, lại bị cô tránh né như tránh bệnh dịch, hắn bật cười, tay vô lực rũ xuống, "Nam Nam, em đã chán ghét anh đến mức này rồi sao?"

Cố Nam Nam ánh mắt kiên định, "Đúng, không chỉ chán ghét mà còn ghê tởm."

"Du Minh Tuấn, hôm qua tôi đã rất rõ ràng, chúng ta đã kết thúc, anh có cuộc sống mới của anh, tôi cũng có cuộc sống của tôi, từ đây nước sông không phạm nước giếng, cho nhau một lối thoát, không tốt sao?!"

Bây giờ, cô tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, rất mệt mỏi.

"Không tốt, một chút đều không tốt." Hắn mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng ngực, ôm chặt lấy cô, "Nam Nam, anh không thể nào tưởng tượng ra cuộc sống mà không có em, Nam Nam, cho anh chút thời gian, chờ anh làm mọi chuyện đều trở nên thỏa đáng, anh sẽ mang em rời khỏi Hải Thành, đến một nơi không ai biết, sống cuộc sống mà em thích."

Hắn ôm cô, ấm áp truyền lại trên người cô, hơi thở quen thuộc nhiều năm ập vào trước mặt, làm cô thực không tiền đồ lưu luyến hương vị từ hắn, tùy ý để hắn ôm, nước mắt lại ngăn không được rơi xuống.

Cô ghen ngào, mắt đi khả năng giấy giụa.

"Minh Tuấn, mọi thứ đều đã trễ, chúng ta không thể quay lại."

Hắn không phải là hắn của trước đây, cô cũng không phải một người hoàn chỉnh, bọn họ đều thiếu hụt một mảnh như vậy, không thể nào khâu lại thành một mảnh tốt đẹp như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chơi cùng hai con chó

Bỗng chốc, thân thể Cố Nam Nam bị một lực mạnh mẽ đẩy ra, còn không kịp phản ứng lại, bên má trái liền bị ăn một cái tát vang dội, ngay sau đó Mặc Tuyết tựa như một kẻ điên xông lên cầu xé Cố Nam Nam, "Cô là đồ không biết xấu hổ, tiện nhân, bị vứt bỏ rồi cô trống rỗng cô đơn, ngay cả chồng của người khác cô cũng cướp, đồ tiện nhân, hôm nay tôi sẽ xé cô ra."

Cố Nam Nam hung hăng đẩy Mặc Tuyết ra, lạnh giọng, "Cuối cùng là ai đoạt ai thứ gì, trong lòng cô rõ ràng!" Làm tiểu tam còn như thế kiêu ngạo, không phân rõ đen trắng, không phân biệt đúng sai, còn có mặt mũi tìm tới cô nổi điên?

Mặc Tuyết bị lực mạnh đẩy ra, cả người lùi về sau mấy bước, suýt nữa té ngã, ổn định, tiếp tục rung lắc vron móng vuốt về phía Cố Nam Nam.

Du Minh Tuấn đứng lúc giữ chặt Mặc Tuyết, dịu dàng trên mặt nhanh chóng biến mất, "Cô đến đây làm gì, trở về đi."

Vừa rồi nhìn thấy một màn hai người ôm nhau đã kích động cô mất đi lý trí, bây giờ Du Minh Tuấn tự nhiên còn phiền cô quấy rầy họ thân mật, Mặc

Tuyết đỏ mắt, như là cầu phong, “Du Minh Tuấn đừng quên ai mới là vợ anh, lúc trước anh là như thế nào đáp ứng anh trai tôi, anh nếu dám không tốt với tôi, tôi sẽ đi nói cho anh trai tôi, để anh tôi diệt trừ hết Du gia các người!”

Tay Du Minh Tuấn kéo Mặc Tuyết dừng một chút, Mặc Tuyết lợi dụng hấn ngơ ngăn có khe hở liền hung hăng đẩy hấn ra, hướng tới Cố Nam Nam.

Tay giờ lên lại chưa rơi xuống, đã bị Cố Nam Nam nắm chặt ở trong tay, bây giờ má trái của cô còn đau tê dại, đồng tử lóm đóm khí, không phân vân hung hăng cho Mặc Tuyết hai cái tát, “Cuối cùng là ai đoạt ai thứ gì, trong lòng cô biết rõ ràng, cũng đừng đem bộ mặt này ra đây, ghê tởm.”

Cho rằng Cố Nam Nam cô dễ bắt nạt?

Cố Nam Nam ném Mặc Tuyết ra, Mặc Tuyết không đứng vững, một cái lao đảo cả người ngã trên mặt đất, đầu vừa lúc đụng tới mép bồn hoa bên cạnh ghé đá, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cố Nam Nam thờ ơ, mặt vô cảm, vừa rồi cô thấy rất rõ ràng, Mặc Tuyết nhắm chuẩn cái vị trí kia đem chính mình đâm vào.

Nhưng trong ánh mắt Du Minh Tuấn lại là không giống với tình cảnh, hấn vội vàng chạy đến bên cạnh Mặc Tuyết, bế cô lên, trong lòng sốt ruột gọi, “Tuyết Nhi, em không sao chứ! Em hãy chịu đựng, bây giờ anh sẽ đưa em đi bệnh viện.”

Du Minh Tuấn cũng không rảnh lo mặt khác, ôm lấy Mặc Tuyết vội vã hướng tới bệnh viện phía trước cách đó không xa chạy đi, mà Cố Nam Nam vẫn ngây ra như phỗng sững sờ ở tại chỗ, mắt không chuyển động nhìn chăm chăm bóng dáng hai người ——

Có một thứ cô trong đầu lại vụt đi không được, giống như bụi gai, khiến cô mình đầy thương tích.

Ôm theo kiểu công chúa, còn có trong miệng quan tâm gọi Tuyết Nhi.

Trái tim cô lại một lần rơi xuống hầm băng lạnh lẽo ——

“Nam Nam, cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Lâm Khả Nhi đi tới bên cạnh Cố Nam Nam, nhìn theo hướng cô tuyệt vọng, trừ bỏ người xa lạ đến rồi đi, thì không có gì khác.

“Không có.” Cố Nam Nam thu lại ánh mắt, giả vờ bình tĩnh.

Lâm Khả Nhi chú ý tới tóc cô có chút hỗn loạn, khuôn mặt bên trái cũng đỏ lên, lo lắng hỏi, “Nam Nam, vừa rồi có phải đã xảy ra chuyện gì?”

Cô bộ dáng cũng không phải là chật vật, lúc cô không ở đây chắc hẳn là đã xảy ra chuyện gì.

Cố Nam Nam bình tĩnh thu lại tóc rồi buộc chặt, mái tóc đen nhánh nhu thuận được buộc lại ở phía sau, bày ra nụ cười, “Vừa rồi chỉ cùng hai con chó chơi trong chốc lát, không có chuyện gì, còn phía cậu thì sao, anh trai cậu sao rồi?”

“.....”

“Minh đã biết.” Cố Nam Nam nhấp môi.

Lâm Khả Nhi tỏ ra vẻ mặt này đã cho cô đáp án.

“Nam Nam, chuyện này cậu không cần lo lắng, mình sẽ đến gặp anh mình một lần nữa, anh mình ngày thường đau nhất là mình, mình tin tưởng nhất định có thể.....”

“Khả Nhi.” Cố Nam Nam đánh gãy lời nói Lâm Khả Nhi, “Khả Nhi, cậu đã vì mình làm đủ nhiều rồi, cảm ơn cậu, chuyện tiếp theo, tự mình giải quyết.”

“Chà, đừng làm ra vẻ, mình không quen nhìn. Tự cậu giải quyết, giải quyết như thế nào?”

“Chuyện này cậu cũng đừng quản, mình có biện pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cô cũng biết sợ?

Buổi tối, Cố Nam Nam hẹn người đến quán bar gặp mặt.

Trên thế giới này ai có thể giúp được cô, trừ bỏ người kia ra, cô không thể nghĩ tới người nào khác.

Nhưng, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Cô vừa mới bước vào quán bar, chưa kịp ngồi xuống, đã bị người đánh ngất mang đi.

Khi cô tỉnh lại, mới phát hiện chính mình đang ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm——

Cố Nam Nam mở nháy nhem đôi mắt, sau đầu còn một trận choáng váng, cô vỗ nhẹ đầu, cúi đầu vài giây, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Bên cạnh bức màn gác không xa trước mặt cô, nhờ ánh trăng mờ mờ có thể nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông, trong tay cầm cốc có chân dài phản lại ánh sáng đứng đó, đối mặt với cô.

“Anh là ai?” Cô theo bản năng lên tiếng.

Người đàn ông phía trước cửa sổ không nói, chỉ là tao nhã đưa ly rượu vang đỏ, tản ra một màu đỏ sậm dạ quang, cho người ta một loại cảm giác âm trầm đến kì lạ, đặc biệt là khi hắn đem thứ chất lỏng màu đỏ kia giữa đầu uống cạn, hình ảnh đó trong nháy mắt dừng lại trong đầu Cố Nam Nam, cảm giác người đàn ông trước mặt thật giống như quý vương hút máu trong đêm, quyến rũ chết người.

Cô động tác đứng dậy, lại ngồi trở lại trên giường, giọng nói cũng không như vừa rồi vang dội, “Anh, anh rốt cuộc là ai?”

Ở ngay lúc này, bị đưa tới một nơi lạ lẫm, ai cũng đều sẽ sợ hãi, càng hay là trong đêm tối một cái đuôi tay liền không thể nhìn thấy năm ngón tay, ai cũng không rõ ở cùng một người đàn ông xa lạ rốt cuộc sẽ phát sinh cái gì.

Sau đó người đàn ông buông ly rượu trong tay, ly rượu chạm vào bàn trà bên cạnh phát ra một âm thanh rõ ràng, rồi mới rơi xuống đất ‘phanh’ vỡ vụn ra. Người đàn ông cũng không để ý, lập tức đi về phía cô, đôi chân thon dài càng ngày càng gần, hô hấp vững vàng của người đàn ông Cố Nam Nam có thể nghe được rất rõ ràng. Cố Nam Nam nhanh chóng di chuyển đến đầu giường, chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng như bây giờ.

“Anh đừng tới đây!” Cô theo bản năng lên tiếng.

Người đàn ông tựa hồ không nghe lời cô nói, đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, thực áp bức.

Cố Nam Nam nhìn không rõ dáng người trước mặt, đã bị một khí tràng khốc liệt giữ chặt lại, biết được người đàn ông tới gần, cô mới như ở trong mộng vừa tỉnh, liều mạng giãy giụa, “Buông tôi ra, buông tôi ra……”

Người đàn ông sức lực rất lớn, bằng chút sức lực này của cô căn bản là không thể tránh thoát, quần áo bị xé nát tàn nhẫn, Cố Nam Nam khóe mắt lưu lại nước mắt, thấp kém cầu xin, “Cầu xin anh, thả tôi đi!”

Người đàn ông chuyển động bàn tay theo sau là tiếng nói trầm thấp, “Hóa ra, cô cũng biết sợ?”

Giọng nói này, rất quen thuộc.

Quen thuộc đến cô vừa nghe đến liền rõ ràng biết đối phương là ai, nhưng tình huống trước mắt căn bản không cho phép cô suy nghĩ dư thừa, áp xuống trong lòng sợ hãi cùng phẫn nộ, “Mặc thiếu, tôi sai rồi, lúc trước là tôi có mắt không trông, không biết thân phận thật sự của anh, không biết anh là nhân vật lớn, thả tôi đi!”

Phản kháng đối với cô bây giờ, sẽ không có kết quả tốt.

Bàn tay hắn thông thả vuốt nhẹ trên gương mặt mịn màng của cô, một dòng điện chạy khắp toàn thân, Cố Nam Nam một cử động nhỏ cũng không dám.

“Nếu lúc trước cô ngoan ngoãn như thế, có lẽ tôi còn suy xét cho cô rời khỏi Hải Thành, hiện tại, đã muộn rồi.”

Tay hắn đã loại bỏ dư thừa trói buộc trên người cô, không có quần áo che lấp Cố Nam Nam đột nhiên cảm thấy lạnh, chỉ có thể dùng đôi tay che lại phía trước, trong đêm đen, cô cơ hội trốn thoát đều không có, “Mặc thiếu……”

Lời nói còn chưa ra, cô liền bị một khối thân thể nóng bỏng đè lên trên người, hôn môi cô, đốt cháy trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Muốn giết tôi?

Cô vùng vẫy một cách tuyệt vọng, đôi tay bị giữ chặt trên đầu giường, tựa hồ bị cái gì buộc trụ lại, chiếc lưới như con rắn xảo quyết dễ dàng cạy mở ràng cô, cùng cô gập gờ, cô trốn, hắn truy, mặc kệ đến đâu, hắn đuổi tới cùng, hắn hung mãnh tấn công đoạt đất, thổ địa tắc tắc thất lạc.

"A, đau!" Một tiếng kêu sợ hãi, thân thể người đàn ông đã cùng cô hòa hợp.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng cũng mới là lần thứ hai, không có bất cứ khúc dạo đầu nào liền tiến vào, như thế nào cũng sẽ đau, bị đau bởi một người đàn ông xâm phạm hai lần, Cố Nam Nam cảm thấy bị rửa tội như bão.....

Không biết muốn cô bao nhiêu lần, không biết ngắt lại tình, tình lại ngắt bao nhiêu lần, đến khi trời sáng, cuối cùng hết thấy trở về bình thường.

Cố Nam Nam như một xác chết nằm trên giường, không khóc không sao cũng không nháo.

Không gì đáng buồn bằng tâm đã chết chính là đáng về của cô bây giờ.

Cả người đều đau nhức, không thể thở được, nhưng Cố Nam Nam biết, cô bây giờ cần phải rời khỏi nơi này, rời khỏi tên ma quỷ này.

Cô hơi chuyển mình, thân thể bị người đàn ông ôm chặt, Cố Nam Nam quay đầu liền thấy được gương mặt tuấn mỹ tinh tế của người đàn ông kia, khuôn mặt này đã bị cô cố gắng xóa sạch trong tâm trí không biết bao nhiêu lần, nếu trong tay cô cầm một con dao, cô sẽ không chút do dự đâm vào nó.

Cô chẳng qua là trầm nghĩ như thế, nhưng tầm mắt vẫn là ở mép giường tìm kiếm thứ gì.

Mắt sắc của cô không buông tha một góc vách nào, quả nhiên ở phía sau đèn bàn thật đúng là có một con dao nhỏ giọt hoa quả, cô thậm chí chưa kịp suy nghĩ, lập tức cầm lấy con dao nhỏ hướng tới hân quyết liệt đâm xuống.

Cô muốn hân chết.

Thực đáng tiếc là tốc độ của người đàn ông nhanh hơn cô nghĩ, nháy mắt lập tức bắt được cổ tay cô trong lúc cô đâm xuyên qua.

Đôi mắt mở ra, mang theo mùi phẫn lệ khí cùng lạnh lẽo, "Cô muốn giết tôi?"

Cố Nam Nam hồng đôi mắt, cho dù bị hân cầm tay cô cũng dùng sức đâm xuống phía dưới, chỉ là lực quá mạnh, căn bản không chút sút mẻ, "Mặc Lệ Tước, anh đây là hăm hiếp, tôi có thể đi kiện anh."

"Xin cứ tự nhiên, biết tìm ai kiện sao? Không biết có thể nói tôi giúp cô liên hệ."

Kẻ có tiền liền như thế kiêu ngạo cuồng vọng, muốn làm gì thì làm sao?

Chẳng lẽ anh chính là bởi vì như vậy, mới có thể lựa chọn cưới người phụ nữ khác sao?

Du Minh Tuấn, anh nói cho tôi đi, là bởi vì như vậy sao?

Cố Nam Nam tìm xé rách ra đau đớn, tất cả tế bào đều đang khóc, nước mắt cũng ào ào rơi xuống, "Tại sao, tại sao.....đám đàn ông các người đều phải như vậy....." Bất nạt cô.

Cô rốt cuộc làm sai cái gì, chẳng qua là muốn biết lý do chia tay, muốn tìm Du Minh Tuấn làm rõ ràng, chuyện đơn giản như thế lại diễn biến thành hoàn cảnh như hiện tại?

Cô chẳng qua là muốn duy trì tình yêu của mình mà thôi, là sai sao?

Người đàn ông đoạt được dao nhỏ, đập bạc như mây, "Đây là hình phạt giành cho cô, khiến cô nhớ mãi không quên."

Cố Nam Nam ánh mắt trống rỗng, tự mình nỗ lực điều chỉnh lại cảm xúc thực tốt, dùng tay lau sạch nước mắt trên khóe mắt, trấn định xuống dưới mặt vô cảm nhìn hân, "Hiện tại ngủ cũng đã ngủ, tôi đã mất đi tất cả, tôi có thể rời khỏi Hải Thành chưa?"

"Tôi nói, làm người phụ nữ của tôi!"

Nguy chính là sẽ không tha cho cô rời đi, muốn đem cô giam cầm trong thành phố khiến cô đau khổ này?

Thật vất vả lập nên bình tĩnh lập tức liền tan vỡ, cô rống lên, "Mặc Lệ Tước, anh là đồ điên."

Mặc Lệ Tước phớt lờ cơn giận của cô, chỉ buông một câu nhàn nhạt.

"Sau này tránh xa Du Minh Tuấn một chút cho tôi."

Xong đứng dậy đóng lại thân mình rồi đi vào phòng tắm.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiểu Nam, cậu đã đến rồi

Nhân lúc Mặc Lệ Tước đang tắm, Cố Nam Nam mở tủ quần áo tùy ý lấy ra một bộ quần áo nữ nhãn hiệu Khai Phong mặc vào rồi nhanh chóng đi khỏi nơi quỷ quái này.

-

“Nam, cậu ở đâu, hôm qua mình ở quán bar đợi cậu thật lâu cũng không thấy cậu, nhưng dù sao mình cũng đã quen, cậu đó, mỗi lần đều thích phóng bỏ câu mình, mình và cậu đều đã lớn như thế, có thể đừng chơi trò con nít đóng vai gia đình nữa được không!”

Cố Nam Nam rời đi sau đó nhận được cuộc gọi đến, cô hít sâu một hơi, cố gắng xoa dịu ngữ khí sao cho không khác biệt so với thường lệ, “Họ cậu là Mao sao, tối hôm qua lão nương ngủ như chết, quên mất cùng cậu có hẹn, xin lỗi xin lỗi!”

“Như vậy thôi sao?” Giọng nói lạnh lùng làm Cố Nam Nam thực thoải mái, như là mặt trời ấm áp vào sáng sớm.

Lúc này cô còn đang một thân lẻ loi bước đi trên đường phố.

“Cậu còn muốn như thế nào? Mình cũng đã xin lỗi rồi!”

Thần là bạn cùng lớp đại học với cô, trước kia theo đuổi cô, nhưng mà lúc ấy cô đã có Du Minh Tuấn, rồi mới không lưu một chút tình cảm lập tức cự tuyệt, sau đó cũng không biết đã phát điên cái gì, hai người ma xui quỷ khiến trở thành bạn tốt. Ách, không đúng, là bạn trai.

Hơn nữa, hần ta còn là một cái máy tính thông siêu hacker.

Ban đầu không nghĩ sẽ nhờ hần giúp đỡ, nhưng tình huống trước mắt, đã không cho phép cô suy nghĩ nhiều.

Cô nhất định phải rời khỏi nơi này.

Đầu điện thoại bên kia phụt một tiếng bật cười, “Không phải, ý mình là, cậu là heo sao?”

“Ha? Heo? Mình không nghĩ rằng đầu óc của cậu sẽ đông đúc, cậu cũng không xem hiện tại mới mấy giờ?”

Mới hơn 6 giờ?

Cô dậy sớm như thế, tự nhiên còn bị hần biến thành heo?

Đúng vậy, tuy rằng cô thừa nhận cô ngày thường, tương đối rất thích ngủ nướng, nhưng hiện tại không có!

Cũng không đến mức một gậy liền đánh chết cô đi!

Đang lúc cô trừng mắt định đáp lại với lời nói đó, đầu điện thoại bên kia lại không có âm thanh.

Cố Nam Nam nhú mày, “Này? Thần?”

Không có người đáp lại.

“Thần, cậu đâu rồi, mình đang nói chuyện với cậu tại sao.....”

“A, thực xin lỗi, tối qua mình uống hơi nhiều, bây giờ đầu rất đau.”

Tối hôm qua, uống nhiều rượu, chẳng lẽ là bởi vì cô không đến, cho nên.....

Cố Nam Nam ở trong lòng bở ngỡ.

Đột nhiên, phía bên kia lại vang lên tiếng cười, “A ha ha ha, cậu là heo cậu còn không đủ, một cái mũi ngốc như thế cậu cũng tin, quá ngu đàn đi, Nam.”

Ban đầu trong lòng còn có một chút tiếc thương, bị hần chơi một vỏ, Cố Nam Nam chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn đuốc đang cuộn cuộn thiêu đốt, như thế nào cũng đi không được, lập tức rống giận vào điện thoại, “Quý Bắc Thần, tôi cảnh cáo cậu đừng cho tôi quá phận a, tôi sẽ bút trụ hết mái tóc lông công của cậu.”

“Được nha, cậu tới đi, mình chờ cậu.”

“Địa chỉ, ở đâu, lão nương lập tức đến, cậu chờ đó, tôi đến rồi cậu nhất định phải chết.”

Cắt đứt điện thoại, Cố Nam Nam liền ngăn lại một chiếc taxi.

Nửa giờ sau Cố Nam Nam tới nhà Quý Bắc Thần, thật sự, tuy rằng là bạn trai tốt, nhưng đây là lần đầu tiên cô đến nhà hắn, trong lòng vẫn sẽ có chút thấp thỏm, đặc biệt là sau khi thấy hắn lại sống ở một khu xa hoa như vậy, cô cơ hồ là giật mình.

Trước kia cùng cô chiến đấu phòng trụ xứ từ vì cái gì bây giờ trở nên giàu có như thế?

Cốc cốc cốc ——

“Quý Bắc Thần, cậu mở cửa cho tôi.”

Cạch, cửa bị kéo ra.

Một cái đầu uể oải đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, Quý Bắc Thần dụi dụi mắt, thấy Cố Nam Nam, liền duỗi tay cho Cố Nam Nam một cái ôm chặt, “Tiểu Nam, cuối cùng cậu cũng đến!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Anh hai, anh thật tốt

Mặc Lệ Tước tắm xong đi ra, Cố Nam Nam đã không còn ở phòng, chỉ còn từng mảnh quần áo lộn xộn trên mặt đất cùng chiếc giường lớn hỗn độn ở đó đã nói cho hắn biết hết thấy phát sinh tối hôm qua là tồn tại chân thật.

Mất lạnh liếc mắt một cái, đi đến tủ quần áo, kéo cửa tủ ra, bên trong quần áo chuẩn bị cho cô bị thiếu một bộ, khéo môi Mặc Lệ Tước hơi cong, mang theo ý cười vô tư, duỗi tay lấy một chiếc áo sơ mi đen ra mặc vào, sửa soạn thực trang nhã rồi rời khỏi khách sạn.

"Thiếu gia." Quản gia Bá Đặc đã ở trước cửa khách sạn chờ, cung kính mở cửa xe ra.

Mặc Lệ Tước lên xe, "Đến bệnh viện."

"Vâng"

"Anh hai, anh tại sao lại đến?" Nhìn thấy Mặc Lệ Tước, Mặc Tuyết rất cao hứng, cũng không màng đến vết thương trên trán của cô, xóc chấn lên xuống giường.

Quá mức sốt ruột, bị chấn làm vướn, cả người từ trên giường bệnh ngã xuống, "A!"

Mặc Lệ Tước tay mất lạnh lẽ, đỡ được, giọng nói mang theo trách cứ, nhưng ánh mắt lại thấp phần dịu dàng, "Người lớn như thế, còn không biết chăm sóc cho mình.", Một cái ôm thanh lịch kiểu công chúa đem Mặc Tuyết đặt lên trên giường bệnh, cẩn thận đắp chăn cho cô.

Mặc Tuyết trên mặt tràn đầy hạnh phúc tươi cười, "Anh hai, có anh thật tốt, em biết anh đối với em là tốt nhất."

"Người khác đâu?" Mặc Lệ Tước nhìn quanh bốn phía cũng không thấy người kia, sắc mặt không khỏi lạnh xuống.

Thấy thế Mặc Tuyết lập tức giải vây cho hắn, "Anh hai, gần đây Minh Tuấn tương đối bận rộn, anh ấy vẫn luôn bên cạnh chăm sóc em, đến tận khuya mới trở về. Anh hai, Minh Tuấn anh ấy cũng là có công việc, anh không cần phải tức giận!"

"Lúc này vừa kết hôn, phải giữ cho cậu ta đừng đi chứ?"

Mặc Lệ Tước giọng nói nhẹ nhàng, tất cả cảm xúc đều bị hắn che giấu rất khá.

"Anh hai, nhìn anh kia." Mặc Tuyết ngượng ngùng cúi đầu, trên mặt đỏ ửng càng thêm rõ ràng, đôi tay còn có chút bất an giao nhau, "Anh hai, em là vợ của Minh Tuấn, tự nhiên phải xem xét việc của anh ấy sao!"

Mặc Lệ Tước sâu thẳm trong ánh mắt nhanh chóng hiện lên một cảm xúc phức tạp, duỗi tay mềm mại chạm vào vết thương của cô, "Còn đau không?"

Mặc Tuyết gật gật đầu, "A, đau."

Đến vết thương, Mặc Tuyết liền nghĩ đến hình ảnh hôm qua Du Minh Tuấn cùng Cố Nam Nam ôm nhau, không khỏi nóng giận, "Anh hai, em nói anh nghe, Minh Tuấn có một người yêu cũ vẫn luôn dây dưa Minh Tuấn không bỏ, Minh Tuấn đã kết hôn với em, cô ta vẫn không biết xấu hổ dây dưa Minh Tuấn, anh hai, hay là anh làm người phụ nữ kia ra khỏi Hải Thành, cả đời khiến cho cô ta đừng trở về nữa được không?"

Mặc Lệ Tước vuốt ve đầu Mặc Tuyết, "Đề anh suy xét."

Mặc Tuyết kích động ôm lấy Mặc Lệ Tước, "Anh hai, anh thật tốt."

Lúc này Du Minh Tuấn cũng đã trở lại, nhìn một màn diễn ra trong phòng, hấn cũng không tốt cái gì, đành phải đứng ở cửa, không lên tiếng.

Mặc Lệ Tước truyền tầm mắt đến cửa, nhìn lại, thấy Du Minh Tuấn đứng đó, trong tay còn cầm bữa sáng, Mặc Lệ Tước lặng lẽ buông Mặc Tuyết ra, "Nếu đến rồi, liền vào đi."

Mặc Tuyết thấy Du Minh Tuấn đến trông cô, hạnh phúc không thể tả, "Minh Tuấn, anh đã sớm đến trông em a, tại sao không nghỉ ngơi một chút đi, nhìn anh mệt mỏi, mặt đều đã có quầng thâm rồi."

"....."

"....."

Mặc Lệ Tước tay đặt trên vai Du Minh Tuấn, trầm giọng, "Công ty có việc, chăm sóc em ấy thật tốt."

"....."

"Anh hai, tạm biệt!"

-

Cố Nam Nam sau khi vào trong nhà Quý Bắc Thần, hai người vốn là nhị hóa điên cuồng, thông đồng tới thông đồng lui, liền thông đồng uống rượu, hai người như nhau đều là đồ đại ngốc sáng sớm đi uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, Cố Nam Nam buổi sáng tâm tình vốn dĩ liền không tốt, từ khi thoát được toàn thân trên dưới như bị sông băng vây quanh, cho đến khi gặp nam khuê mật Quý Bắc Thần, cô trong lòng lạnh băng mới cảm giác được một chút ấm áp, mới có cảm giác cô còn sống.

"Tối, vô đi." Cố Nam Nam đã uống vài ly, không có ý dừng lại như cũ tiếp tục thét to, "Thần, cậu nhanh lên!"

Quý Bắc Thần dẫn đo cóc có chân dài, âm thầm đánh giá cô, từ lúc hấn mở cửa ra nhìn đến cô, đã cảm thấy rằng cô không bình thường. Sau đó đi vào còn tưởng rằng sẽ bị cô bốn phía cảm dỗ một phen, lại không ngờ câu nói đầu tiên của cô lại là "có rượu không?"

"Uống ít lại, cậu xem cậu đã say rồi."

Hấn duỗi tay cầm lấy ly rượu của cô đặt lại trên bàn, "Không tốt cho cơ thể."

"Này cậu, cậu cho rằng mình là ai? Bấy nhiêu đây rượu căn bản không thể chuốc say mình được, trả cái ly lại cho mình."

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Cố Nam Nam dừng một chút, ngay sau đó cười ha ha, "Ha ha, cậu nói cái gì, mình có thể có chuyện gì chứ! Đừng tự mình hù dọa mình."

Nghe được Cố Nam Nam như thế, Quý Bắc Thần trong lòng bất an thả xuống dưới, xoa xoa đỉnh đầu cô, "Nam cậu có biết thiếu chút nữa là cậu hù chết mình rồi không? Vừa rồi biểu tình của cậu như là đã xảy ra chuyện gì, mình nói cậu nghe, sau này không nên hù dọa người khác như thế, cậu chẳng lẽ không biết hù dọa sẽ làm chết người sao?"

"Vâng vâng vâng, mình đã biết, kỳ thật mình tới tìm cậu, là có chút việc."

Cố Nam Nam từ lúc ở trên đường liền tự hỏi, rốt cuộc có cần hấn giúp hay là không, tự hỏi đến bây giờ, cũng coi như là hạ quyết tâm.

Chỉ có hấn mới có thể đủ giúp cô rời khỏi Hải Thành.

Cố Nam Nam sắc mặt trở nên nghiêm trọng, Quý Bắc Thần cũng buông ly rượu, nghiêm túc nhìn cô, "Mối quan hệ của chúng ta cậu còn không rõ ràng sao? Chỉ cần là chuyện của cậu, liền tính lên núi đao xuống biển lửa mình cũng tuyệt đối muôn lần chết không chối từ, có việc gì thì nói ra đi!"

"Thần, mình đắc tội một người, bây giờ mình muốn lập tức rời khỏi Hải Thành....." Cố Nam Nam đem chuyện mình trở thành không hộ khẩu nói cho Quý Bắc Thần, nhưng chuyện mình cùng Mặc Lệ Tước có quan hệ chỉ gian cô lựa chọn giấu giếm.

Quý Bắc Thần nghe xong vỗ vỗ ngực mình, lời thề son sắt nói: "Chuyện này cứ đặt trên người mình, mình sẽ giúp cho cậu thật tốt."

Cố Nam Nam nâng lên ly rượu, "Vây cảm ơn trước, mình sẽ làm những gì mà cậu muốn."

Hai người uống thật nhiều, điện thoại Cố Nam Nam ngay lúc này vang lên.

Cố Nam Nam uống một hơi rượu, chỉ vào điện thoại, "Điện thoại, điện thoại!" Rồi đứng dậy đi đến ban công, "Alo!"

"Nam Nam, thật tội tệ, cậu bây giờ đang ở đâu, ngay lập tức tới nhà mình đi, nhớ kỹ ngày trang rồi mới qua đây, ngàn vạn đừng cho người khác phát hiện."

Lâm Khả Nhi tâm đến cực kì cẩn thận, như thể cô là một tội phạm hình sự.

"Khả Nhi, cuối cùng là chuyện gì, cậu cũng quá phóng đại đi."

"Đừng nhiều lời, đến đây nhanh lên, nếu không trong chốc nữa sẽ tới không kịp."

Cố Nam Nam trầm mặc một chút, nhú mảy, "Được, mình lập tức đến đó."

-

Cố Nam Nam dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới khu Lâm Khả Nhi sống, vừa đến dưới lầu, đã bị Lâm Khả Nhi đứng chờ ở một bên nhanh chóng túm lên lầu, "rầm" đóng cửa lại thật mạnh, Lâm Khả Nhi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cố Nam Nam liền không hiểu, cô không có làm cái gì, cái dạng này của Khả Nhi đích xác là quá phóng đại, cô có chút khó hiểu hỏi, "Khả Nhi, cậu đã xảy ra chuyện gì? Cảm xúc của cậu cùng bình thường tại sao không giống nhau a!?"

Lâm Khả Nhi cầm lấy tờ báo trên bàn trà đưa cho cô, "Tự mình nhìn xem đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cố Nam Nam và chó không được vào

Cố Nam Nam hồ nghi, chần chờ một lát, vẫn tiếp nhận tờ báo, định chữ vừa thấy, thân thể nhẹ run rẩy lên, tay cầm tờ báo mất tự nhiên, tờ báo bị cô siết chặt đến không thành bộ dáng, dùng sức cắn răng, "Vô sỉ, lưu manh!"

Đầu trang báo lớn đưa tin « Cô hai Cố gia đêm khuya đến quán bar mua say, cùng đàn ông xa lạ thể hiện tình cảm mãnh liệt, đời sống riêng tư vô cùng thối nát ».

"Khốn kiếp, cái này căn bản không phải sự thật." Cố Nam Nam tức giận, hung hăng ném tờ báo xuống đất, "Mình bây giờ sẽ đi tìm hấn tính sổ."

Cố Nam Nam không cần nghĩ lại cũng biết chuyện này rốt cuộc là do ai làm, trừ bỏ tên ngu lan đầu cẳng kia ra, sẽ không có người thứ hai. Vì có thể có được cô, thật đúng là không từ bất cứ thủ đoạn nào!

Quan trọng là, ở trong lòng hấn căn bản không có cái gọi là yêu, sở dĩ quấn lấy cô cũng chỉ là hứng thú nhất thời. Loại người đem tình cảm ra làm trò đùa con nít, cô mới không dễ dàng thỏa hiệp.

"Nam Nam!" Lâm Khả Nhi lập tức giữ chặt Cố Nam Nam, "Cậu trước tiên đừng kích động, cậu bây giờ chỉ biết đi loại kẻ hấn. Chẳng lẽ cậu còn nhìn không ra, mục đích của hấn chính là cố ý chọc tức cậu."

"Mình biết, nhưng mà mình tức! Hơn nữa....."

Chuyện hệ trọng như thế, nếu mà truyền tới tai ba mẹ và chị, bọn họ nhất định sẽ tức giận đến nổi trận lôi đình, không chừng còn sẽ đuổi cô ra ngoài, không nhận cô là con gái.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy một lát đều không thể chờ đợi.

Buông tay Lâm Khả Nhi ra, "Khả Nhi, mình cần phải đi tìm hấn, không thể bởi vì chuyện này mà liên lụy người nhà của mình."

"Minh cùng cậu đi." Thấy không thể khuyên cô, Lâm Khả Nhi đành phải cùng cô đi.

"Không được, Khả Nhi đây là chuyện của mình, mình không muốn cậu liên lụy vào đó." Giống như Khả Nhi, thể lực của người nọ ở thủ đô chỉ che tay, vì vậy cô không cần phải kéo Khả Nhi vào.

"Nam Nam....."

"Được, Khả Nhi đừng cãi nhau nữa, chuyện này mình đã quyết định." Cố Nam Nam nhẹ nhàng đem Lâm Khả Nhi ôm vào trong ngực, giọng nói vô cùng dịu dàng, "Khả Nhi, nếu như cậu cũng xảy ra chuyện gì.....Mình cả đời sẽ không an bình."

Giọng lạc xuống, không quay đầu liền rời đi.

-

Thật không hổ là người nổi tiếng, chỉ trong chớp lát Cố Nam Nam đã tìm được công ty của tên khốn đó.

Nhưng đang lúc cô chuẩn bị xông vào để chiến đấu sống chết với Mặc Lệ Tước, lại bị bảo vệ ở cửa cản lại.

Bảo vệ yêu cầu cô báo tên.

Cố Nam Nam đàn áp lửa giận đầy người, giọng nói mềm mại nhất có thể, "Cố Nam Nam."

Ban đầu cho rằng xong sẽ có thể đi vào, lại nghe đến bảo vệ, "Cô Cố, rất xin lỗi nhưng tổng giám đốc của chúng tôi đã nói, Cố Nam Nam và chó, không được vào."

Lúc này lửa giận đang đè ép ở trong lòng cuối cùng ngăn lại không được, bùng phát như núi lửa, "Anh nói gì, anh bây giờ đi nói với hắn ta, bảo hắn ta bây giờ liền tới gặp tôi, nếu không tôi sẽ phá nát công ty hắn."

Bảo vệ bán tín bán nghi, trong lòng lại trầm nghĩ, hù dọa người khác cũng phải nói sự thật đi, nói những lời này ra ai sẽ tin?

Cũng không nhìn xem nơi này rốt cuộc là công ty ai, cô muốn phá là có thể phá sao?

Nhưng mà, hắn nghĩ sai rồi, người trước mắt hắn không phải là một người bình thường.

Thấy bảo vệ không có ý truyền lời lại, Cố Nam Nam đã lấy tới một cái ghế không biết từ nơi nào vung lên chuẩn bị phá cánh cửa bằng pha lê--

Bảo vệ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thực sự phá, thân làm bảo vệ đây chính là hấn sơ suất, đã hiểu rồi.

Roi vào đường cùng đành phải thỏa hiệp, "Xin cô Cố bớt giận, đừng kích động đừng kích động, nếu không tôi thế cô đi hỏi một chút!"

Cố Nam Nam buông ghế, hơi khom người hai tay tùy ý tựa ở trên ghế, nói với bảo vệ: "Mau đi đi, còn ngại ra làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đùng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Vết thương không lành

Bảo vệ đi vào gọi điện thoại, cô ở bên cạnh chờ.

Nếu không phải hắn đi quá xa, cô cũng không muốn sử dụng cái nơi quỷ quái này, chỉ cần tượng trưng đến công ty của tên khốn kiếp kia, toàn thân cô đều cực kì không khỏe, một trận ghê tởm.

Chỉ chớp lát sau bảo vệ mồ hôi ròng ròng đi ra, cung kính đứng trước mặt Cố Nam Nam, giọng nói lắp bắp.

"Cô, cô Cố, tổng giám đốc của chúng tôi, nếu muốn tìm anh ấy, buổi tối đến quán bar Zero phòng trên cùng chờ anh ấy..... Còn....."

Mặt sau bảo vệ không dám tiếp tục, liền tục lau mồ hôi trên trán.

Cố Nam Nam hỏi, "Còn cái gì?"

Bảo vệ ánh mắt trốn tránh, giọng nói to lên, "Còn bảo cô Cố ăn mặc gợi cảm."

Cố Nam Nam nắm chặt chỗ tựa lưng của ghế, cô lộ ra hàm răng trắng ha hả cười khan vài tiếng, mắt đen nhánh như mực như những ngôi sao trên bầu

trời đêm, lệ quang phản xạ bén nhọn, "Đại gia hần, cho rằng lão nương là ra để bán sao? Mặc Lệ Tước, tên lưu manh, lão nương sẽ chờ."

Cố Nam Nam phát tiết xong, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Lúc này tầng trên cùng của công ty, Mặc Lệ Tước cầm kính viễn vọng biểu tình sung sướng thưởng thức một màn này.

"Không ngờ đường đường là một tổng giám đốc của Đế Quốc vậy mà thích nhìn trộm người khác? Cái này mà đi ra ngoài, tin tức báo chí màn ảnh PA chắc phải bị cậu chiếm hết đây!" Ngự Phong dựa người trên cạnh cửa, đôi tay khoanh lại, đôi mắt đào hoa mê người hơi hướng về phía trước khơi mào, khóe miệng cong lên độ cung duyên dáng, thú vị nhìn Mặc Lệ Tước.

Mặc Lệ Tước bề nghệ liếc mắt, buông kính viễn vọng trong tay, tao nhã ngồi trên sô pha, châm một điếu thuốc, sương khói lượn lờ, "Gần đây rất rảnh?"

Bốn chữ lại làm Ngự Phong lông tơ dựng thẳng lên, lập tức cười gượng, "Như thế nào rảnh? Tôi rất bận, cực kì bận, siêu siêu bận!"

Mấy chữ này rất dễ dàng làm hần nghĩ đến đoạn ngày hắc ám âm u không thấy ánh mặt trời kia.

"Ồ? Tôi còn tưởng rằng cậu rất rảnh, muốn đi châu Phi chơi mấy hôm!"

Vừa nhắc đến châu Phi, Ngự Phong đã đau đầu, "Tam ca, chuyện kia cậu có thể đừng nói lại hay không, tôi đã biết sai rồi!"

Mặc Lệ Tước tao nhã phun vòng khói, sương khói lượn lờ giữa không trung, dần dần tiêu tán, hần cười như không cười, "Tôi cho rằng vết sẹo của cậu đã khô và đã quên đau rồi."

"Tam ca, cậu có thể đừng lại cười nhạo tôi hay không, hiện tại tôi đã sai rồi, hơn nữa, nay tôi đến là tìm cậu có việc, không phải tới chơi."

Hần lại không phải kẻ ngốc, tới văn phòng của hần ta để chơi, là tự tìm đường chết sao?

Nếu có chơi, cũng phải tìm mỹ nữ về đẹp bắt mắt trên sàn nhảy hoặc là quán bar chứ!

Mặc Lệ Tước nhũ mày, "Vào đi."

Ngự Phong lập tức đi vào, ngồi trên sô pha đối diện Mặc Lệ Tước, sợ hãi vừa rồi đã bị cuốn trôi, thay thế chính là vẻ mặt đến hưng phấn, "Tam ca, đêm qua phụ nữ tìm cho cậu hương vị như thế nào, tôi là chính mình dùng cũng chưa bỏ được nên nhường lại cho cậu đó!"

Mặc Lệ Tước mi đẹp khiêu gợi, "Cố Nam Nam là cậu sắp xếp cho tôi?"

"Cố Nam Nam? Không phải Avril Kid sao?"

Mặc Lệ Tước: "....." Ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm, như thế đêm hôm đó chỉ là ngoài ý muốn?

Ngự Phong nhìn ánh mắt hần liền biết Tam ca không hoảng, vội vàng xoa xoa tay, "Mặc kệ cô ấy là ai, chỉ cần có thể làm Tam ca sung sướng là được!"

Mặc Lệ Tước đem khói bụi dập tắt trong gạt tàn thuốc, "Ngự Phong, sau này còn làm chuyện dư thừa, cậu liền cút đi châu Phi đi!"

"Tam ca, đừng như vậy mà!" Ngự Phong trên mặt vui cười, không sợ chết ghé sát vào Mặc Lệ Tước, "Tam ca, cậu sẽ không bảo rằng cậu thích cô gái Cố Nam Nam kia đi!"

Mặc Lệ Tước mặt không đổi sắc, "Cậu nghĩ sao?"

"Ha ha ha! Đương nhiên là không có khả năng, rốt cuộc trong lòng Tam ca chỉ có....."

Mặc Lệ Tước sắc mặt âm trầm xuống, lạnh giọng, "Ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người ta chờ đã lâu

Trong lòng mỗi người đều có một vết thương của riêng mình, ai cũng không muốn đem ra để cho người khác xem xét.

Trong đêm tối, một người âm thầm liếm láp miệng vết thương.

Ánh đèn rực rỡ vừa lên.

Cố Nam Nam đứng ở cửa quán bar Zero, đáy mắt lửa giận còn chưa hoàn toàn tiêu tán, nghĩ đến hậu quả mà việc này mang đến, cuối cùng vẫn là căng da đầu đi vào.

Dù sao hán không phải muốn nhìn cô gọi cảm một chút sao?

Vậy sẽ cho hán nhìn đủ.

Leng keng.

Thang máy đến tầng trên cùng, Cố Nam Nam vào phòng, bên trong tuyệt nhiên không có ai?

Vừa lúc, trùng với tâm ý cô.

Cố Nam Nam mang túi nhanh chóng đi vào phòng tắm, nhanh chóng thay quần áo mình mang đến, rồi mới trở lại trên giường, ngoan ngoãn nằm xuống, giống như thời cô đại phi tần chờ đợi để vương đến, khuôn mặt thanh tú mạnh mẽ không chịu thua.

Cô sẽ phải nhìn, nhìn đến cái dạng này của cô hán còn có tâm tư xuống tay hay không.

Cố Nam Nam ở trên giường lăn qua lộn lại đợi hồi lâu, cũng không nhìn thấy người, chẳng lẽ không đến, Cố Nam Nam nhú mày, tên khốn này thật sẽ dục tình cô tưng, khi cô không muốn gặp hán, một hai phải bắt cô đi, hiện tại cô đã chủ động tìm tới cửa, hán đến tốt, tự nhiên chơi nổi lên mất tích?

Chơi cô chơi vui không?

Chết tiệt!

Cố Nam Nam thấp giọng mắng một tiếng, nếu không phải lo lắng sẽ liên lụy đến người nhà, đánh chết cô cũng sẽ không tới cái nơi quỷ quái này, lần đầu tiên của cô chính là ở chỗ này, tên lưu manh kia cũng thật là biến thái, tự nhiên hẹn gặp mặt ở đây.

Nghĩ đến đây, Cố Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi, “Bà nội cái đầu heo, đi chết đi!”

“Ừm, mắng tôi?” Tiếng nói thanh lãnh từ cửa truyền đến.

Thân thể Cố Nam Nam căng thẳng, theo bản năng kéo lấy chăn che lại chính mình, phần nộ lập tức biến mất không thấy, nhanh chóng thay một bộ mặt quyến rũ mềm mại, nũng nịu nói: “Mặc thiếu, người ta chờ anh đã lâu, sao bây giờ anh mới xuất hiện, nơi này thực tồi, người ta có một người thực sự sợ hãi.”

“Ồ?” Mặc Lệ Tước khòe miệng gọi lên nụ cười nghiền ngẫm.

Cố Nam Nam trong mắt nhanh chóng hiện lên một tràn phần nộ, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát, “Ai da, người ta là phụ nữ yếu đuối, đương nhiên sẽ sợ rồi, dù sao Mặc thiếu cũng đã tới, người ta liền không sợ nữa, nhanh lên, người ta không thể chờ đợi được nữa!” Cố Nam Nam bóp mũi, cố nén nộ tâm quay cuồng ghê tởm, nhỏ giọng dịu dàng.

Cạch.

Đèn ly trong phòng được mở lên, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào trên mặt hai người, Mặc Lệ Tước híp mắt, “Cô Cố, vì sao bây giờ lại trở nên ngoan ngoãn như thế?”

Cô gái này hán hiểu biết rất rõ, tuyệt đối sẽ không đơn giản liền thỏa hiệp như thế, nhất định còn có âm mưu gì.

Cố Nam Nam mắng trong lòng, cáo già xảo quyệt, chờ lát nữa làm đẹp anh.

Cố Nam Nam nằm trên giường chỉ lộ ra cái đầu, xinh đẹp ngọt ngào, giọng nói thực ngọt, “Mặc thiếu, ngài tại sao có thể như thế với người ta, người ta vẫn luôn ngoan ngoãn như thế mà, nhanh lên, Mặc thiếu, người ta đã chờ anh rất lâu.”

Thật thú vị.

Mặc Lệ Tước đôi mắt sâu thẳm như biển sâu mang theo thâm trầm hài hước, trận này trò chơi, càng ngày càng thú vị.

“Đừng nóng vội, sẽ làm thỏa mãn cô nhanh thôi.”

Mặc Lệ Tước tùy ý kéo cà vạt ném xuống đất, ngón tay thon dài tao nhã cời từng nút áo sơ mi, một nút rồi một nút, mỗi một động tác đều hoàn mỹ đến làm người khác động tâm, Cố Nam Nam âm thầm nuốt nước bọt, nghĩ thầm, tên biến thái này sẽ không làm thật đi!

Nếu đã hạ quyết tâm, cô sẽ không thay đổi, như thế nào cũng muốn làm hán phải chán ghét.

Nút áo sơ mi đã hoàn toàn bị hấn cởi bỏ, lộ ra ngực rắn chắc cùng cơ bụng gợi cảm, giọng nói lạnh lùng.

“Muốn bật đèn hay tắt đèn?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mặc thiếu, anh nhẹ chút

Cố Nam Nam nắm chặt lấy chần ở trong lòng đem hấn chửi rửa gay gắt, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái chút, trên mặt tràn đầy thẹn thùng cười, "Ai nha, Mặc thiếu ngài thật là không biết xấu hổ, anh tại sao có thể hỏi người ta vấn đề xấu hổ như thế? Người ta là con gái mà!"

Loại giọng nói ngọt ngào này ngay cả chính cô cũng cảm thấy một trận ghê tởm.

Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến biểu tình trong chốc lát của Mặc Lệ Tước, giọng nói càng thêm nhiều rên rỉ, "Mặc thiếu, anh còn không thích sao, người ta....."

Lời còn chưa dứt, cô đã bị một cổ mạnh mẽ áp lực cách chần đè ở trên người, không khí trộn lẫn hơi thở nam tính cùng mùi nước hoa Cologne nhàn nhạt, "Như thế gấp không chờ nổi?"

Cố Nam Nam hô hấp cứng lại, bị hấn cưỡng chế thân thể một cử động cũng không dám, trên mặt cứng đờ, nhưng thực mau đã bị cuốn đi, "Mặc thiếu, cách chần có thể làm cái gì chứ, mau tiến vào đi!"

Mặc Lệ Tước thân thể dùng một chút, cô gái này cuối cùng bán cái được gì? Chỉ vì câu chuyện trên tờ báo, liền ép dạ cầu toàn đơn giản như thế? Nếu thật là như vậy, đây chẳng phải là kỳ vọng trong lòng hấn sao?

Nhưng mà, vì sao trong lòng lúc này lại có cảm giác mất mát, loại cảm giác này làm chính hấn cũng phải khiếp sợ.

Chỉ biết rằng, gặp qua người phụ nữ này hai ba lần đều có cùng loại cảm giác, thực kỳ lạ.

Tuy nhiên khi nhìn đến gương mặt tinh xảo cùng da thịt trắng nõn của cô, còn có đôi mắt trong sạch mê ly đó, đã làm người đàn ông dâng lên sinh lý dục vọng nguyên thủy nhất, hấn không hề nghĩ ngợi nhiều, xốc chần lên --

Một mùi vị ghê tởm từ trên người Cố Nam Nam ập vào trước mặt.....

Mặc Lệ Tước kêu rên một tiếng, sắc mặt lập tức xanh mét xuống, bật dậy bước nhanh vào phòng tắm. Ngay sau đó, phòng tắm liền truyền ra âm thanh nôn mửa, Cố Nam Nam ngoài miệng cuối cùng lộ ra nụ cười chiến thắng, thật quá sung sướng, cho hấn cảm thụ tư vị ghê tởm chán ghét một chút.

Chỉ chốc lát sau, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, hình như đang xả nước.

Cố Nam Nam lập tức nằm trở về, về mặt ngây thơ vô tội.

Mặc Lệ Tước giữ lấy bụng xoa mặt đi ra, gương mặt điển trai bị che kín bởi những đường vạch đen, gằm nhẹ với Cố Nam Nam, "Cố Nam Nam, mùi quỷ gì trên người cô?"

Nhìn Mặc Lệ Tước chật vật như thế, Cố Nam Nam ở trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt lại rất ủy khuất, "Mặc thiếu, đây có thể là mùi gì chứ, đây là mùi thơm của cơ thể mà!" Hai con mắt ngập nước như muốn khóc, "Mặc thiếu, ngài sẽ không bởi vì như vậy mà ghét bỏ tôi đi! Nơi này là nơi người ta mất lần đầu tiên, còn tưởng rằng đêm nay có thể có được hồi ức tốt đẹp!"

Tốt đẹp cái đại đầu quỷ, thật ra chỉ muốn hấn chật vật, xem hấn còn dám động vào cô không?

Cô có điều tra qua, hấn có thói quen ở sạch, cho dù là rất nhỏ mùi vị nặng cũng khiến cho hấn chịu không nổi!

Chỉ cần hấn không tốt, như vậy cô sẽ thập phần vui vẻ vừa lòng.

Hừ, chọc cô?

Xem ai cắn ai!

"Cố Nam Nam, tôi ra lệnh cho cô trong vòng ba phút đi tắm rửa sạch sẽ rồi bỏ đến trước mặt tôi!"

Bỏ đến trước mặt hấn?

Chết tiệt!

Cho rằng cô là chó sao?

Tuy rằng trong lòng cực phần nộ, nhưng lúc này cô đương nhiên không thể đem lửa giận trong lòng biểu hiện ra ngoài, mở to đôi mắt thanh khiết, về mặt ngây thơ nhìn Mặc Lệ Tước, khẽ cắn cánh môi bộ dáng rất ủy khuất, "Mặc thiếu gia, hương vị của người ta vẫn luôn là như vậy mà, lần đó ngài không phải rất thích sao, hương vị này chính là ngài yêu tha thiết, nhưng mà, tại sao bây giờ anh liền thay đổi như trở thành một người khác vậy! Mặc thiếu, anh không thể vứt bỏ tôi!"

Mặc Lệ Tước sắc mặt trở nên càng khó coi, Cố Nam Nam trong lòng vui vẻ đến không ngớt.

Bỗng nhiên, Mặc Lệ Tước trầm mặt xuống nhấp môi từ từ đi về phía cô, không hai lời một lần nữa cưỡng chế bên trên cô, đôi môi hắn tự do lướt qua lại nơi cô cô, cái này Cố Nam Nam có chút lú lú, vội vàng duỗi tay ngăn lại lồng ngực nóng cháy của hắn đang áp xuống, gào nhẹ, "Mặc Lệ Tước, anh muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mặc thiếu khẩu vị thật đặc biệt

Cố Nam Nam trong lòng lúc này như có ngàn vạn con kiến cắn xé, cả người không được tự nhiên.

Gia hỏa này không phải có thói quen ở sạch sao, tại sao còn có thể hạ thủ được?

Ai nha, mệt quá độ.

Mặc Lệ Tước mi đẹp khơi mào, trêu chọc, "Cố Nam Nam cô sợ hãi gì vậy? Không phải cô bảo tôi đừng vứt bỏ cô sao?"

Cố Nam Nam nuốt nước bọt, những lời này đích thật là của cô, nhưng cô lại không nghĩ rằng tình hình sẽ phát triển theo hướng như này!

"Mặc Lệ Tước, không phải anh có thói ở sạch sao? Tại sao lại....."

Dưới sự hoảng loạn, Cố Nam Nam không suy xét gì nhiều liền nói thật ra.

"Ồ? Cô nghe từ đâu?" Mặc Lệ Tước khoe miệng ý cười gia tăng.

Không xong.

Cố Nam Nam thâm kêu gào, đành phải cười gượng lên, "Ha ha, đều là nói đùa, không thể tin là thật."

"Là sự thật." Mặc Lệ Tước cũng không phủ nhận, "Trả lời như vậy cô vừa lòng không?"

"....."

Đến đại gia hắn vừa lòng.

Cố Nam Nam chỉ có thể phụ họa, giả cười, "Ha ha, Mặc thiếu khẩu vị thật đúng là đặc biệt!"

"Đây không phải là của cô sao? Hương vị tôi yêu tha thiết."

"....." Cố Nam Nam cuối cùng cũng biết tự vác cục đá đập vào chân mình là như thế nào.

Mặc Lệ Tước đã nhìn thấu nội tâm sợ hãi của Cố Nam Nam từ biểu hiện của cô, duỗi tay đem đôi tay cô giữ chặt trên đầu giường, giọng nói lạnh lùng, "Nào, tiếp tục chuyện vừa rồi chưa hoàn thành."

"Đợi đã, đợi đã....."

"....."

Cố Nam Nam đỏ mặt, ngượng ngùng vịn eo eo như rắn, về mặt thận thùng mềm mại nói: "Tôi muốn đi vệ sinh một chút!"

Trong thời khắc quan trọng này hắn hẳn là không nên thêm ăn đi?

“Không vội, tôi cùng cô đi.”

Cố Nam Nam á khẩu không trả lời được, có ai có thể nói cho cô, đây không phải sự thật.

Tên lưu manh này bây giờ lại trở thành biến thái như vậy?

Lão ông đến nhanh, thu phục cái tên yêu nghiệt này đi!

Cố Nam Nam cường chế lửa giận trong lòng, chân chó cười nịnh nọt, “Mặc thiếu à, tôi đây là muốn đi xi xi, hiểu không? Anh là đàn ông đi theo làm gì chứ!”

“Nơi này chỉ có hai người chúng ta, cô không cần phải thẹn thùng.” Mặc Lệ Tước chẳng biết xấu hổ.

Cố Nam Nam chỉ cảm thấy mặt mình một trận nóng lên, muốn phát hỏa cuối cùng lại nỗ lực nhịn xuống, lúc này chộc giận hấn không phải là thượng sách, nhưng nhìn đến hấn một bộ mặt thờ ơ băng sơn lại thực tức giận, chỉ có thể đè thấp giọng nói, “Mặc thiếu, người ta là con gái.”

“Tôi có mắt.”

Cố Nam Nam hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, hấn không phải là vô nghĩa sao?

Cố Nam Nam tức giận trả lời, “Tôi biết anh có mắt, ý tôi là tôi là con gái, anh hấn là phải tránh đi có phải không?”

“Cần thiết phải tránh? Nơi nào của cô tôi còn chưa nhìn qua?”

Cố Nam Nam tức giận đến đau gan, lời nói của gia hỏa này thế nào lại như chính nhân quân tử, cô không nhịn được, “Đồ lưu manh.”

“Càng lưu manh hơn, bây giờ liền cho cô chứng kiến.”

“Mặc, Mặc Lệ Tước! Đợi đã, tôi, tôi còn.chưa sẵn sàng!” Ban đầu là muốn nhìn Mặc Lệ Tước bị chê cười, không ngờ ngược lại bây giờ lại biến thành mình bị chê cười, đúng là không làm sẽ không phải chết, tình huống trước mắt, cô cuối cùng phải làm sao để tự cứu mình?

“Không phải là chờ không nổi sao?” Mặc Lệ Tước động tác cũng không ngừng, một tay giữ lấy tay cô, một tay khác cũng không nhàn rỗi, duỗi tay xé rách áo trên người cô.

Ai ai ai ——

Ai nói tên khốn này có thói ở sạch?

Nhìn cái dạng này của hấn, có thói ở sạch cái mao!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mặc Lệ Tước, tôi khó chịu!

“Mặc, Mặc thiếu, có chuyện cần nói.”

Hai khối thân thể, cúi khom lửa bốc, cho dù có muốn cái gì, cũng là chuyện lúc sau.

Cố Nam Nam nút áo đã bị kéo ra, trên người tản ra mùi hôi ngay cả chính cô cũng chịu không nổi, tên khốn Mặc Lệ Tước này tại sao còn xem như không có gì, vừa rồi người được không phải đã chạy vào toilet nôn mửa sao, tại sao bây giờ đột nhiên lại không có tác dụng gì?

Gia hỏa này, sâu không thấy đáy, cô nhìn không thấu.

Mặc Lệ Tước lại duỗi tay cởi bỏ tay áo, cái này, Cố Nam Nam rốt cuộc không thể bình tĩnh, cũng không còn giả vờ dịu dàng được nữa, “Mặc Lệ Tước, mũi vị ghê tởm như thế anh cũng có thể hạ thủ được?”

Nếu không thể làm hấn dừng tay, lâu như vậy chỉ có thể đổi loại phương pháp.

Cố Nam Nam trên mặt từ dịu dàng lập tức trở nên lạnh băng, ngữ khí cũng trở nên thanh lãnh, Mặc Lệ Tước khoe miệng cong lên độ cung duyên dáng, chung quy là giả vờ không nổi nữa? Nhưng đối với hấn, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu thôi!

Sao có thể để cô phá hủy dễ dàng như vậy được?

“À, đây là hương vị tôi thích.” Hân nhàn nhạt.

Cố Nam Nam nổi giận, “Anh biến thái.”

“À, một chút.”

Cố Nam Nam còn tưởng rằng Mặc Lệ Tước sẽ nổi giận, hoặc liền phản bác lời nói của cô, nhưng mà, hân lại như thế đơn giản chấp nhận cô mắng hân?

A, tự nhiên không quan tâm.

Quả nhiên là cực phẩm biến thái mà!

“Anh.....” Lời nói mới ra một chữ, Cố Nam Nam lập tức khép miệng, mày nhăn lại, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Mặc Lệ Tước tưởng Cố Nam Nam thỏa hiệp, cười nhạt, “Cô Cố, giả vờ không nổi nữa? Nếu cô không ngại, tôi có thể cùng cô tiếp tục diễn trong chốc lát.”

Giả vờ than vãn, giả vờ cả nhà anh.

Cô bây giờ là thật sự khó chịu.

Cô cũng không có tâm tư đi nổi giận, đề thấp giọng nói, “Mặc Lệ Tước, tôi khó chịu, buồn nôn.”

“Cô Cố, còn tiếp tục diễn sao?”

Đều đã bị vạch trần, còn có thể bình tĩnh như thế, cũng coi như là công phu về đến nhà.

“Được rồi, tôi.....”

“Tôi là thật sự buồn.....nôn..... Nôn.....” Cố Nam Nam sắc mặt trắng bệch, vừa nói xong, liền lập tức nôn ra, nôn lên áo sơ mi đen đang rộng mở của Mặc Lệ Tước, còn có trên quần tây, ngay cả trên cơ bụng đều có.

Cố Nam Nam còn đang không ngừng nôn.

Mặc Lệ Tước cả khuôn mặt âm trầm như có mây đen dày đặc bao phủ, mang theo nùng liệt sát khí, hận không thể lập tức bóp chết cô.

“Cố, Nam, Nam!” Mặc Lệ Tước buông lỏng tay Cố Nam Nam ra, hướng tới cô rống giận.

Núi lửa một khi đã phun trào thì không thể vãn hồi.

Cố Nam Nam lập tức che miệng, “Tôi không phải cố ý, tôi không phải cố ý.”

Mặc Lệ Tước không hề đi để ý tới Cố Nam Nam, đứng dậy lấy tốc độ chạy nước rút trăm mét vọt vào phòng tắm, ngay sau đó phòng tắm lại lần nữa truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Lần này, Cố Nam Nam không thấy vui sướng khi người gặp họa, vừa rồi biểu tình của Mặc Lệ Tước dường như muốn giết chết cô, cuộc sống của cô đều đã chơi xong rồi, nơi đó còn có niềm vui của hân.

Cố Nam Nam cũng bất chấp mặt khác, cố nén dạ dày khó chịu nhanh chóng chỉnh trang lại quần áo, đứng dậy đi xuống giường cầm lấy túi liền phải rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Chơi quá mức rồi.

Để không cho Mặc Lệ Tước biết, Cố Nam Nam tay chân nhẹ nhàng đi về phía cửa, vừa đi tới cửa bỗng phía sau vang lên tiếng nói lạnh lùng, “Cô Cố, đây là muốn đi đâu?”

Cố Nam Nam toàn thân trên dưới như bị điểm huyết, xoay người lại như máy móc.

Mặc Lệ Tước quần quanh hông một cái khăn tắm, lộ ra nửa người trên kiên quyết, ngực rắn chắc, bụng gợn cảm, còn có đường nhân ngư kia làm người ta cơ hồ muốn thổ huyết, tóc ướt, từng giọt từng giọt nước nhỏ xuống, đầu tóc hỗn loạn làm hân thoát nhìn thiếu mất một phần vững vàng, quá nhiều tự do phóng túng, nhưng nói chung, dáng người thật tuyệt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cái dạng này của tôi là chạy trốn anh sao?

Cố Nam Nam trên mặt mang theo cười mỉa, “Ha ha, nhìn anh kia, cái dạng này của tôi là chạy trốn anh sao?”

Mặc Lệ Tước nhấp môi, như thế nào cũng coi như là người đang chạy trốn, hơn nữa, cô không phải đã muốn chạy trốn sao?

Nếu hấn ra chậm một vài giây.....

Cố Nam Nam theo bản năng cúi đầu ngửi cơ thể mình, chân mày cau lại, “Vừa rồi không phải phun ra một thân của anh sao, nếu tôi không đi tẩy rửa, không phải là có lỗi với tình yêu sạch sẽ của Mặc thiếu?”

Cô phải tự khen ngợi chính mình, lời nói vừa rồi ngay cả chính cô cũng sắp tin.

Cố Nam Nam chỉ vào phòng cho khách, “Tôi vào phòng tắm.”

Chỉ cần ra khỏi cánh cửa này nghĩ nếu rồi đi liền đơn giản nhiều.

“Phòng tắm, trong phòng cũng có không cần thiết phải ra ngoài.”

“.....”

Cố Nam Nam thân mình cứng đờ, tên khốn này không phải là đã nhìn ra ý đồ của cô rồi?

Vội vàng tìm một cái cớ, “Vừa rồi không phải anh đang ở trong sao, cho nên tôi liền nghĩ sẽ sang bên cạnh, không ngờ anh lại ra nhanh như vậy, ha ha! Mặc thiếu không nên nghĩ rằng tôi muốn trốn đi?”

“Tôi tin tưởng cô, vào đi!”

“A?”

Cố Nam Nam không thể tin được nhìn hấn, yết hầu nhanh chóng hoạt động lên xuống vài cái, “Anh..... Cái gì?”

“Không phải cô muốn tắm sao?”

“.....”

Tên khốn cáo già xảo quyệt.

Cố Nam Nam ở trong lòng lại lần nữa thăm hỏi đại tổ tông nhà hấn, trên mặt xinh đẹp mang theo cười nhạt, “Mặc thiếu, anh nhìn xem tôi..... Cả người như vậy, tôi sợ đi vào sẽ làm ô uest phòng tắm của anh, tôi thấy.....”

“Không sao, tôi không quan tâm!”

Hấn không quan tâm, cô để ý được sao?

“Ha ha..... Mặc thiếu, cái này có thể không quá thích hợp hay không?”

“Thực thích hợp, đi thôi, tôi không thích chờ đợi lâu.”

“.....”

Cố Nam Nam cắn giận động cánh môi, thập phần không muốn, nhưng lại không có cách nào, đành phải tâm bất cam tình bất nguyện chậm rãi bước chân.

“Cô là rửa sao?” Mặc Lệ Tước trên mặt anh tuấn đến kỳ cục không có nửa điểm ý cười, nghiêm trang nhìn chăm chăm cô, trong mắt hoàn toàn không có như vừa rồi biểu lộ chán ghét.

Miệng lưỡi hài hước không nhanh không chậm xẹt qua màng tai cô, khoe miệng tươi cười cứng đờ ở trên mặt, trong lòng khó chịu nói: Anh mới là rửa, cả nhà anh đều là rửa!

Bất quá tha thứ cho cô nói như vậy chỉ có thể lặng lẽ ở trong lòng chửi rửa mấy trăm lần, ở trước mặt hấn, cô không có cái lá gan này, đặc biệt hấn trong tay còn nắm mạch máu của cô, chỉ cần cô sai một câu, chẳng những thanh danh hủy diệt, nếu thật sự chọc giận hấn, rất có thể cuộc sống cũng biến mất.

Vừa rồi ánh mắt đặng đặng sát khí kia cũng không phải giả, lúc đó trong nháy mắt hấn là thật sự muốn giết chết cô.

“Ha ha, tôi đây liền đi, liền đi!”

Cố Nam Nam căng da đầu đi vào phòng tắm, đặc biệt là lúc đi ngang qua bên người Mặc Lệ Tước, bước chân cô không khỏi nhanh hơn.

Cô bây giờ cuối cùng cũng cảm nhận được hân hưởng bỏ một mặt.

‘ cách ’ Cố Nam Nam nhanh chóng đóng cửa phòng tắm lại, dựa vào trên cửa há to miệng hít thở.

Từ lúc trải qua bên người hân, hân cả người nhiệt độ cực thấp như muốn đem cô đông cứng lại, cả người đều tê dại, loại cảm giác này thật sự là quá không tốt, cô không nghĩ sẽ trải nghiệm nó lần thứ hai.

Hiện tại, rốt cuộc nên làm sao bây giờ?

Cố Nam Nam cúi đầu ngửi thấy một chút mùi hôi, làm một động tác nôn mửa, dù sao lần này cũng không nhỏ ra.

Cố Nam Nam khịt mũi, cô cũng là phục chính mình, loại chuyện này hại người mà chẳng ích ta, cô cũng là não trừu, mới có thể làm, hiện tại còn rơi vào kết cục tiến thoái lưỡng nan, “Quên đi, trước tiên tắm rửa!”

Sau khi tắm xong cô sẽ nghĩ về chuyện đó sau.

Ôm tâm trạng như vậy, Cố Nam Nam đi vào, đi đến bên cạnh bồn tắm, cởi quần áo ra, ném ra xa, rồi mới ngồi vào bồn tắm, cô hoàn toàn quên mất còn chưa khóa trái cửa.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Không còn tin vào tình yêu

Cái phòng tắm này thật sự lớn đến kinh người, so với phòng ngủ của cô còn muốn lớn hơn, Cố Nam Nam lại một lần khinh thường, thật là xa xỉ lãng phí, cô chơi đùa với bọt trên cánh tay, thơm ngào ngạt, mùi hôi vừa rồi đã không còn, trong lòng tự nhiên cũng sung sướng lên, chuyện Mặc Lệ Tước còn đang ở ngoài cửa chờ cô cũng quên mất.

Thậm chí còn ở trong bồn tắm ca hát, nghiêm nhiên coi nơi này như nhà mình.

Ngay cả cửa bị mở ra cũng hoàn toàn không biết, thật không biết là cô có tâm kế hay là thần kinh quá mức không bình thường.

Mặc Lệ Tước đứng ở cách đó không xa, nhìn cô trong bồn tắm đang chơi đùa vui vẻ với bong bóng, trên mặt cô nở nụ cười xinh đẹp, một nụ cười thoải mái trong trẻo, thậm chí nụ cười của cô đã làm hân không thể dời ánh mắt, trong mắt hân liền nổi lên tia sáng mềm mại ngay chính hân cũng không biết.

Cố Nam Nam trong bồn tắm chơi đùa vui vẻ, nhưng khi bong bóng bay tới trong nước, lướt qua giây lát, liền biến mất, cái gì cũng không còn.

Trên mặt cô từ tươi cười vui sướng liền trở nên cô đơn, dần dần bi thương.

Tình yêu của cô và Du Minh Tuấn cũng giống như bong bóng này, lúc đến thì không dễ, nhưng lại dễ dàng biến mất như thế.

Cố Nam Nam khòe mắt hơi ươn ướt, câu nói lúc đó của Du Minh Tuấn nói với cô rốt cuộc là có ý gì?

Hân muốn mang cô rời đi, đi đến cuộc sống chỉ có hai người bọn họ, thật vậy chăng?

Lúc đó trong nháy mắt, cô thật sự có chút cảm động, cũng nghĩ rằng muốn tin hân, nếu không xảy ra chuyện sau đó, có lẽ cô liền thật sự đồng ý rồi!

Đáng tiếc, không có nếu.

Vị hôn thê đến, hân ôm vị hôn thê đi. Hân đến thật nhẹ nhàng, nhưng lại mang đi tất cả ảo tưởng của cô về tình yêu, cô bây giờ, đã không thể lại chuyên tâm đem mọi thứ ra để yêu bất cứ một người nào, bởi hân đã ban tặng, cô không còn tin vào tình yêu nữa!

“Du Minh Tuấn, đồ khốn kiếp, siêu khốn kiếp, đi chết đi, đi chết đi đi chết đi.....”

Suy nghĩ đến đủ điều, Cố Nam Nam nhịn không được bên khóc bên mắng bên rơi lệ.

Hân đứng cách đó không xa ánh mắt mềm mại lập tức âm trầm xuống, như đêm đen, tựa như muốn nuốt hết mọi thứ.

Hắn lạnh giọng, “Cô Cố đang mắng ai sao?”

Cố Nam Nam theo tiếng nhìn lại, Mặc Lệ Tước chỉ gian trên người vẫn đang quấn cái khăn tắm đáng thương kia, đứng bên cạnh bồn tắm, đáy mắt sâu thăm tựa hồ muốn nhìn thấu tâm can cô.

“A!” Một tiếng kêu sợ hãi, Cố Nam Nam lập tức che lại phong cảnh trước ngực mình, đỏ mặt nói: “Mặc Lệ Tước, tại sao anh lại ở đây?”

Lúc này, Cố Nam Nam mới sực nhớ, vừa rồi bởi vì quá mức khẩn trương, hình như..... Quên khóa trái cửa.....

Ôi trời ơi, cô có thể bối ngượng một chút không?

“Đây là nhà tôi, tôi ở đây thực bình thường.”

Bình thường?

Bình thường ở chỗ nào?

Làm ơn, đây không phải phòng khách, đây là phòng tắm, chỗ để tắm rửa, OK?

Hơn nữa, bên trong còn có cô, hẳn rồi cuộc làm sao đi đến kết luận bình thường được?

“Ha ha ~” cô liên tiếp cười gượng vài tiếng, khóe miệng đều phải rút gân.

“Cái này..... Tôi còn đang tắm, Mặc thiếu anh có thể đi ra ngoài trước được không?” Tuy rằng trên người còn có chút bọt có thể miễn cưỡng che khuất thân thể, nhưng dưới nước..... Cố Nam Nam cuộn tròn hai chân, vây quanh ngực, mặt phỉếm đỏ ửng, liền tính là cái kia cũng đã qua, nhưng dù sao cô cũng là con gái, như thế nào cũng sẽ thẹn thùng a!

Tên khốn này, thật không biết xấu hổ, tự luyện thói tha kiêu ngạo đã không tính, tự nhiên còn có sở thích nhìn xem phụ nữ tắm rửa.

Cố Nam Nam hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nghiêm nhiên quên mất chính mình vừa rồi còn đang cảm thán tình yêu tuổi xuân chết sớm.

Thấy hắn không có ý muốn đi ra ngoài, cười rộ lên phụ họa, “Mặc thiếu, anh xem..... A!!!”

Thình thịch ~

Mặc Lệ Tước đã kéo khăn tắm xuống, bước vào bồn tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Anh mau đi ra, đi ra ngoài

Cố Nam Nam lập tức cúi đầu, đầu gác trên đầu gối, không dám nhìn hắn, trong miệng không ngừng, “Mặc Lệ Tước, anh mau đi ra, đi ra ngoài.”

Trai đơn gái chiếc trên người không một mảnh vải lại cùng nhau ở trong bồn tắm, đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào a.

Hơn nữa, vừa rồi ánh mắt của hắn nhìn cô, Cố Nam Nam cảm thấy không thích hợp.

Bây giờ càng tồi tệ hơn, hắn đã bắt đầu hành động.

Mặc Lệ Tước bước ba bước đi đến trước mặt cô, hai tay chống đỡ hai bên sườn, cúi thân mình xuống, đánh giá cô sâu kín.

Ánh đèn vàng ấm áp xa hoa lưu chuyển, chiếu sáng trên cơ thể hai người, thân thể thực gần, ngay cả hơi thở của nhau cũng rõ ràng, tư thế của hai người dị thường ám muội, cảm giác hấp dẫn bắt đầu dâng trào trong đêm tối.

“Ồ trong nhà của tôi lại nghĩ đến người đàn ông khác, ở dưới thân tôi kêu tên người đàn ông khác, coi tôi không tồn tại là sao? Cô Cố Nam Nam!”

“Tôi không..... Có.” Cố Nam Nam nâng lên khuôn mặt trắng nõn, quật cường ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng khi nhìn đến đáy mắt lạnh lùng hắc ám của hắn, thân thể cô như bị rút cạn, lời nói cũng mất tự tin.

Cố Nam Nam lại lần nữa cúi đầu, ánh mắt hắn quá mức bén nhọn tựa như có thể nhìn thấu mọi thứ, chỉ cần cô cùng hắn đối diện, liền có cảm giác đang bị nhìn trộm nội tâm, cô không thích. Một hồi lâu, cô mới ngẩng đầu, nhưng tầm mắt không còn tập trung vào hắn, giọng nói trầm thấp mang theo cầu toàn, “Mặc thiếu, thả tôi đi! Tôi còn có việc học ở Pháp, tôi không thể lại bị hủy hoại nữa, những thứ tôi mất đi đã đủ nhiều.”

Trong mắt cô hiện lên đau xót làm lòng hần căng thẳng không giải thích được, một thứ cảm giác kỳ lạ nhanh chóng chày khắp toàn thân.

Hần mặt vô cảm, ngón tay khẽ nhúc nhích xẹt qua gương mặt mềm mại của cô, “Cô tính dùng cái gì để xin tôi?”

Cố Nam Nam cắn răng, “Anh muốn như thế nào?”

“Lấy lòng tôi.”

Hần cúi người, trong mắt mang theo một tràng hơi thở sắc bén, “Có thể làm tôi vừa lòng, tôi sẽ suy xét.”

Cố Nam Nam khẽ cắn cánh môi, bình tĩnh nhìn hần, an tĩnh như một bức tranh đẹp để dừng lại trong vài giây, Cố Nam Nam rũ xuống mi mắt, không như vừa rồi sắc nét, chỉ là nhàn nhạt, “Có phải chỉ cần tôi làm được hay không, là anh có thể cho tôi mọi thứ tôi muốn.”

Cô dùng ngữ khí kể lể chờ đợi hần trả lời, những thứ cô muốn đối với hần quả thực chỉ là một đĩa thức ăn.

“Phải” Hần đẩy mắt gọn sóng bất kinh.

Đáy mắt hần như một cây kim lạnh, không chút lưu tình hung hăng đâm xuống cô.

Cô sắc mặt trắng bệch, toàn thân cứng đờ, vài lần muốn vươn cánh tay run rẩy, đều không có dũng khí, cô thật sự sợ hãi, căng thẳng. Xương cốt cũng đang kháng cự sự thân mật này của hai người, nhưng hiện thực đã nói với cô rằng, nếu cô không làm, thì cả đời cô sẽ cứ như vậy bị trói buộc dưới thế lực của hần.

Cố Nam Nam liên tiếp hít sâu nhiều lần, tự thôi miên mình, coi như là bị chó cắn, miệng vết thương sẽ lành mau thôi, không có gì phải sợ hãi cũng không có gì phải quan tâm.

Tay cô run rẩy hướng tới gần hần một chút, một chút, một chút.

Nhìn cô miễn cưỡng như vậy, Mặc Lệ Tước trong lòng lại bùng lên lửa giận không giải thích được, đột nhiên cũng không còn hứng thú.

“Thay đổi đi!”

Thay đổi?

Điều đó chẳng phải có nghĩa là cô bây giờ lại phải dùng bộ dạng này đối mặt với hần một lần nữa?

“Không!” Cố Nam Nam lập tức ôm lấy vòng eo mạnh mẽ của hần, tiếng nói run rẩy, “Tôi có thể làm được, nhất định sẽ làm anh hài lòng.”

Nhanh chóng nhắm mắt lại, một ngụm ngậm lấy ở đó của hần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Từ đây về sau, không gặp nhau

Cô động tác ngây ngô, rốt cuộc đây là lần đầu tiên cô làm loại chuyện này, đương nhiên không có khả năng làm quen tay, hơn nữa, tư thế cùng động tác như vậy khiến cô rất xấu hổ, chỉ nghĩ có thể kết thúc sớm một chút.

Giờ khắc này, cô thừa nhận rằng tất cả tiết tháo cùng tự tôn đều bị cô ném vào thùng rác.

Bỗng chốc tay cô bị hần nắm chặt, dùng sức đẩy cô ra phía sau, hai người trực tiếp ngã xuống bồn tắm, chờ cô lại là bay nhanh mà đến mưa rền gió dữ.

-

Cố Nam Nam bị đánh thức bởi một trận cảm giác lạnh lẽo ở phần hạ thân.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt thần tiên đẹp trai cùng phần nộ của Mặc Lệ Tước, càng làm cho cô xấu hổ chính là, tay hần đang đặt ở.

Cố Nam Nam toàn thân ngứa ngáy, sắc mặt nóng lên, mặc dù không soi gương, cô cũng biết mặt mình lúc này nhất định đỏ thật sự lợi hại.

Cô theo bản năng muốn đẩy hần ra, lại bị hần gắt gao từ sau lưng ôm lấy..

“Đừng nhúc nhích.” Hấn lạnh giọng ra lệnh, âm thanh buồn tẻ.

Cố Nam Nam trong lòng cảm giác không tốt, chẳng lẽ người này còn muốn đến một lần?

Hấn rốt cuộc là có bao nhiêu thể lực?

Nhưng chuyện lại nằm ngoài dự kiến của cô, chỉ thấy hấn buông thân thể cô ra, đứng dậy hình như đi được vài bước sau đó lại đi vòng vèo trở về.

“Trong phòng tắm có hơi quá, thoa ít thuốc trước.”

“.....” Cố Nam Nam đỏ mặt cúi đầu, cũng không dám nhìn Mặc Lệ Tước, nơi bí mật của mình bị người khác nhìn trộm, cô hận bây giờ không thể liền đi tìm cái khe đất để mà chui vào.

Tay hấn qua lại vài lần, một cảm giác mát lạnh lại ở dưới phát ra, cảm giác nóng rát ban đầu đã không còn.

Tối hôm qua trong bồn tắm không biết làm bao nhiêu lần, cô chỉ nhớ rõ một trận lại một trận sóng theo nhau mà đến vỗ nhẹ cơ thể khiến cô thoải mái mà quên mất mọi thứ.....Cho đến khi mất đi ý thức.

Nghĩ đến đây, cô hận không thể cho mình vài cái tát.

Quá mức tưng dục, đem thân thể của mình biến thành bộ dạng như bây giờ.

Mặc Lệ Tước đứng dậy đặt lại thuốc mỡ lên tủ đầu giường, đứng trước gương chải chuốt lại dung nhan lộng lẫy, “Tôi cần phải đến công ty sớm, nếu còn đau thì thoa ít thuốc lên, tôi sẽ quay lại ngay.”

Hấn đến bình tĩnh thông dong, một chút khác thường đều không có, như thể hai người bọn họ là vợ chồng mới cưới.

Cố Nam Nam đầu óc thực hỗn loạn, cố gắng lắc lắc đầu, đem tất cả ý nghĩ không phù hợp với thực tế này loại bỏ, nhìn lên, từ sau lưng Mặc Lệ Tước, “Mặc thiếu, lời nói của anh.”

Mặc Lệ Tước dừng lại, không xoay người, giọng nói không mang theo chút độ ấm, “Ừ.”

“Như vậy là bây giờ tôi có thể đi rồi sao?”

“Có thể.”

“Chuyện trên báo thì sao?”

“Tôi bảo đảm sau này sẽ không có người thứ hai nhìn thấy.”

Tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của hấn nhưng nghe giọng điệu của hấn cũng không giống đang gạt người.

Trái tim Cố Nam Nam lập tức thả xuống dưới, cuối cùng cũng có thể rời đi.

Cô cúi đầu một câu, “Cảm ơn!”

“Ừ, không cần cảm ơn!”

Mặc Lệ Tước đóng cửa lại rồi đi.

Cố Nam Nam mới bừng tỉnh ngộ ra, dùng tay vỗ mặt mình, "Miệng tiện người, miệng tiện người cảm ơn!"

Cô nhất định là điên rồi, mới có thể cảm ơn hấn!

Phải biết rằng, sở dĩ cô biến thành như vậy, cũng là nhờ hấn ban tặng.

Cố Nam Nam nhìn phòng to như vậy cũng chỉ còn lại một mình cô, cũng nhanh chóng xoay người xuống giường ——

“A ~”

Cảm giác đau đớn như lửa đốt từ phía dưới dâng lên.

Cố Nam Nam đành phải thả chậm bước chân, tay chân nhẹ nhàng đi đến trên sofa cầm túi của mình lên, thay quần áo đã chuẩn bị sẵn bên trong vào, rời khỏi căn phòng đã cùng hấn triền miên này.

Lúc cô rời đi, yên lặng ở trong lòng báo cho chính mình.

Lần đầu tiên của cô bắt đầu ở chỗ này, cuối cùng như vậy một lần cũng ở chỗ này kết thúc!

Từ đây về sau, không gặp lại nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cuối cùng có thể rời đi!

Tập đoàn Đế Quốc.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Mặc Lệ Tước trở về văn phòng của mình, hôm nay hắn không biết vì sao cứ luôn đứng bên cửa sổ yên lặng phát ngốc.

“Tam ca, tiêu đề báo chí hôm nay vẫn là cái kia?”

Ngự Phong đã đứng sau lưng Tam ca được một lúc, nhưng Tam ca lại một chút phản ứng đều không có, ngày thường chỉ cần anh tới cửa, thậm chí không cần mở cửa, Tam ca cũng biết là anh tới.

Không bình thường, cái này quá không bình thường, nhất định có quỷ.

Gió mát từ cửa sổ đang mở tự do tiến vào, thổi lên mái tóc trước trán hắn, trên khuôn mặt đẹp trai quyến rũ hơn chút, hắn nhàn nhã xoay người, một bàn tay nhét vào túi quần, vân đạm phong khinh, “Thay đổi.”

“.....?” Ngự Phong có chút kỳ quái, mới đây đã thay đổi rồi, này cũng quá không thú vị.

Anh còn cho rằng nhất định phải chiến đấu hăng hái đến tận một tháng.

Quá không có tính khiêu chiến.

Ngự Phong rất có hứng thú hỏi, “Tam ca, anh thu phục được cô ấy rồi à?”

“.....”

Mặc Lệ Tước trầm mặc, cũng không tính toán để ý tới lời Ngự Phong nói.

Gia hỏa này là bậc thầy của sự sợ hãi, chuyện gì cũng thích xem náo nhiệt.

Ngự Phong thực mau xem mặt đoán ý, Lệ Tước không nói ra, anh cũng đã biết đáp án, không ngừng xúi giục, “Tam ca, vì không xử lý, báo này vẫn đang tiếp tục bị phát đi!”

Rốt cuộc, cái này mới có lực rung động cùng lực sát thương a!

“Kêu cậu đổi liên đổi đi, bây giờ sao lại nói nhiều như vậy?”

Ngự Phong trên mặt treo nụ cười mê hoặc, tùy ý ngồi trên sofa, chân đẹp thon dài bắt chéo, ngón tay không ngừng gõ trên báo, “Tam ca, đừng như vậy nữa, em sẽ không xem xét cho anh a, nhiều năm như thế cuối cùng cũng có người lọt vào mắt xanh của Tam ca, huynh đệ em sao có khả năng trở mặt nhìn miếng thịt mỡ bên miệng Tam ca bay đi đây?”

“Chuyện của tôi không cần cậu nhúng tay.”

Ngự Phong đứng dậy móc hộp thuốc ra đốt một điếu, nhàn nhã phun vành mắt, một bàn tay còn tùy ý đặt trên vai Mặc Lệ Tước, “Tam ca, anh cũng không còn trẻ, có một số việc có phải cũng nên buông xuống hay không?”

Mặc Lệ Tước sắc mặt lập tức liền trầm xuống.

Chưa lên tiếng, Ngự Phong liền tiếp lời, “Được được được, em cũng không có việc gì để làm. Như vậy đi, Tam ca anh cứ tiếp tục phát ngốc, em sẽ đi ra ngoài nhận báo trước!”

Ngự Phong mới vừa đi tới cửa, đã bị Mặc Lệ Tước gọi lại.

“Chuyện này giao cho Tư Bạch.”

“Vì sao a, Tam ca, những việc này không phải vẫn luôn là em làm sao?” Tại sao đột nhiên liền muốn thay đổi người.

Hơn nữa, quan tâm cảm xúc của hắn nhất cũng chỉ có anh, đầu gối Tư Bạch kia căn bản là không hiểu cái gì về tình yêu, nào biết cảm giác thích một người là gì?

“Cậu nói nhiều quá rồi.”

Ngự Phong: “.....”

Khẽ hừ một tiếng, không phục đóng cửa lại.

Mặc Lệ Tước cầm lấy điện thoại trên bàn, nhấn đến danh bạ, đến ghi chú của cô gái, tay hơi dừng lại một chút, không quan tâm liền ấn xuống gọi đi.....

Lúc này mới hoàn hồn, lập tức gác máy.

Hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tự nhiên..... lại gọi điện thoại cho cô.....

.....

Quán cà phê.

“Nam Nam, cậu có thể đừng mỗi lần đều chơi mất tích hay không, cậu có biết mình cùng Thần tìm cậu bao lâu không?”

Cố Nam Nam nghiêm túc nhìn thực đơn, không để ý tới Lâm Khả Nhi, cười tủm tỉm nói với người phục vụ, “Cho tôi một ly cà phê đá vườn địa đàng, cảm ơn!”

“Ai da, nay đã xảy ra chuyện gì, tự nhiên nổi hứng lên đi uống cà phê đá đắt tiền, cậu nhặt được tiền à?” Lâm Khả Nhi nhìn ra được, tâm tình cô hôm nay không tồi, “Gặp được chuyện tốt gì?”

Lâm Khả Nhi nhin không được hỏi.

“Này.....” Cố Nam Nam hai tay đỡ lấy cằm, ánh mắt thực thanh triệt sáng ngời, “Cũng không xem như có chuyện tốt gì, nhưng có thể rời Hải Thành để đi học, cũng coi như là chuyện tốt đi!”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Giơ ngón tay giữa lên khinh bỉ anh

“Thật sao?” Lâm Khả Nhi ôm một hoài nghi nghiêm trọng với lời nói của Cố Nam Nam, phải biết rằng người mà cô chọc phải là Mặc tam thiếu, không phải người bình thường, ngay cả anh trai cũng không có biện pháp, cô là một cô gái yếu ớt, có thể nghĩ đến biện pháp gì?

Lâm Khả Nhi cảm thấy cái này có lẽ là cô ấy không muốn khiến mình quá lo lắng, mới phải nói dối.

“Nam Nam, chuyện này mình sẽ nhờ anh mình giúp, cậu trước tiên đừng có lo lắng.”

“Khả Nhi, cậu sao vậy a, mình có thể đi rồi, không cần cậu đi tìm anh cậu nữa.” nói đến đây Cố Nam Nam rất lấy làm tiếc nắm lấy tay Lâm Khả Nhi, mỉm cười, “Trong khoảng thời gian này thật đúng là đem lại cho cậu không ít phiền toái, mình đi rồi sau này nhất định phải chăm sóc thân thể cho thật tốt a!”

Giống như là thật.

Lâm Khả Nhi vẫn không tin, duỗi tay vuốt đầu Cố Nam Nam, “Nam Nam, không phải là cậu sốt đến mơ hồ đi! Chẳng lẽ cậu quên mất sao? Bây giờ cậu vẫn là không hộ khẩu, đi như thế nào?”

“Ừ ha, mình lại như thế quên mất chuyện này? Tên khốn đó.....”

Cố Nam Nam lúc này mới nhớ ra, lúc xảy ra chuyện ở khách sạn, cô cũng không nhắc đến, cái lão khốn kiếp kia cũng không tính đến nó!

Nghĩ đến đây, Cố Nam Nam ngay cả cà phê cũng lười đợi, lập tức kéo Lâm Khả Nhi dón dập đi ra ngoài.

“Nam Nam, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì!”

Cố Nam Nam ngừ khí bình tĩnh, nhưng trên cả khuôn mặt bởi vì tức giận mà trở nên vặn vẹo.

Như thế còn nói là không có gì?

Cố Nam Nam mang theo Lâm Khả Nhi đi vào sân bay, lấy ra hộ chiếu cùng thẻ căn cước, đưa cho nhân viên bán vé ở cửa sổ, “Tôi mua vé.”

Kết quả sau khi tra xét, không tìm được người.

“Chết tiệt, tên khốn kia dám tính kế mình?”

“Nam Nam, cậu rốt cuộc lại làm gì vậy?”

“Không có gì!” Cố Nam Nam trong mắt tràn ngập lửa giận, muốn áp chế cũng áp không được, nổi giận đùng đùng, lại cứ liên tục bảo không có gì.

“Nam Nam, có chuyện gì thì cho mình biết, không cần tự mình buồn trong lòng.....”

“Khả Nhi, mình nhớ ra còn có chút việc, phải đi trước, cậu có thể tự mình trở về không?”

Lâm Khả Nhi cả người chất phác đứng tại chỗ, “Đừng đối xử với mình như đứa trẻ vậy!”

“À, không, mình đi trước đây, cậu một mình đi đường.”

Nhanh như chớp, Cố Nam Nam như một con gió liền biến mất trước mặt Lâm Khả Nhi.

Trong không khí chỉ còn sót lại lời nói của cô.

Lâm Khả Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, cô ấy mỗi lần đều như thế này, hấp tấp như một ngọn gió nhỏ, vĩnh viễn ở khắp nơi phiêu diêu, không biết khi nào mới có thể tìm được bến cảng của mình?

.....

Cố Nam Nam ngăn lại một chiếc xe taxi, “Tập đoàn Đế Quốc.”

Trên xe, Cố Nam Nam ánh mắt lạnh băng như muốn giết người, ngay cả tài xế cũng có thể cảm giác được từ trên người cô phát ra sát khí.

Cố Nam Nam càng nghĩ càng giận, cô vốn dĩ là người có tính nóng nảy, hiện tại vội càng thêm vội, một giây đồng hồ cũng không thể chờ đợi, lấy điện thoại ra gọi cho Mặc Lệ Tước.

Cô là muốn hỏi, làm một người đàn ông, cái gọi là lời hứa rốt cuộc ở đâu?

Đều bị chó ăn hết rồi sao?

.....

Mặc Lệ Tước vừa chuẩn bị buông điện thoại, điện thoại lập tức rung động lên.

Hắn siết chặt tay, theo bản năng liếc mắt một cái, trong mắt đen nhánh như mưa sương mù hiện lên một tia kinh ngạc.

Cô thế nhưng lại gọi điện thoại cho hắn, khoe miệng hơi giờ lên, xẹt qua nút trả lời, “Cố.....”

“Mặc Lệ Tước, tên khốn kiếp như anh như thế nào không chết đi a, lời nói của anh không tính gì kẻ đạo đức giả, tôi khinh thường anh, tôi giờ ngón tay giữa lên khinh bỉ anh.”

Mặc Lệ Tước mới ra một chữ, liền bị một loạt bắn phá từ bên kia điện thoại, còn cố tình không cho hắn cơ hội đánh trả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Loại người này không đáng nói đến

Cố Nam Nam tiếp tục tức giận mắng, “Ồ Hải Thành không phải anh nổi danh Mặc tam thiếu sao? Thật là không ngờ rằng đường đường Mặc tam thiếu thế nhưng vì muốn có thân thể của tôi có thể nói ra những lời vô sỉ này, anh cũng quá vô sỉ rồi, coi như mắt tôi bị mù, còn cho rằng anh là thật sự muốn buông tha cho tôi, tôi nói anh nghe, Mặc Lệ Tước, tôi cả đời này cũng sẽ không chấp nhận anh không chừa tôi, đi chết đi, khôn kiếp!”

Cố Nam Nam mắng xong một hơi lập tức cắt đứt điện thoại, sau đó liền tắt máy.

Tài xế bị Cố Nam Nam làm cho sợ hãi không nhẹ, sắc mặt không tốt hỏi, “Cô ơi, còn, còn đi tập đoàn Đê Quốc không?”

“Không đi, về nhà.”

Cố Nam Nam trong lòng rất khó chịu, thay đổi địa điểm xong sau đó vẫn luôn trầm mặc một câu cũng không nói, nước mắt trong hốc mắt hỗn loạn.

Vốn dĩ những việc này không muốn cho gia đình biết đến, nhưng bây giờ, xem ra là tránh không khỏi rồi, tóm lại vẫn là nên đối mặt với nó.

Biệt thự Cố gia.

Đây là một dãy biệt thự đơn lập được xây dựng bên bờ hồ, kích thước nhà ở không lớn nhưng lại rất tinh tế, Cố gia tuy rằng không phải là gia đình lớn, nhưng công ty cũng là hồ mưa gọi gió, thu nhập không tồi.

Cố Nam Nam sau khi xuống xe, đứng ở cửa nhà.

Như thế nào cũng không thể đi vào được, trên chân nặng nề như ngàn cân, bị ép xuống tại chỗ.

“Nam, mau tiến vào, sao còn ngây ngốc ở cửa!”

Người nói câu này là chị Cố Nam Ân của Cố Nam Nam, dịu dàng ngọt ngào, đoan trang hiền huệ, là đại mỹ nhân nhất đẳng nhất xinh đẹp, đối với Cố Nam Nam cảm tình cực kỳ tốt, rất thương yêu cô.

“Chị?”

Nhìn thấy Cố Nam Ân, Cố Nam Nam có chút giật mình, vội vàng đẩy cửa ra đi vào, đi đến trước mặt Cố Nam Ân, ngồi xổm thân xuống tay nắm lấy tay cô đặt trên đầu gối, nhẹ nhàng nói: “Chị, cơ thể chị không khỏe, sao không ở trong nhà nghỉ ngơi nhiều một chút?”

Trên gương mặt thanh tú của Cố Nam Ân vẽ lên một nụ cười đẹp, “Mấy năm nay chị đã nghỉ ngơi đủ lâu rồi, bởi vì Nam em đều không ở nhà, một mình chị thực là cô đơn! Cho nên có thời gian thì sẽ ra ngắm những loại hoa mà lúc trước chúng ta đã cùng nhau trồng, em xem, hoa đều đã nở rồi đó!”

“Chị!” Cố Nam Nam vành mắt ươn ướt, nắm lấy tay chị vuốt ve gương mặt mình, giọng nói ướn ắt, mềm mại, “Chị, Nam đã trở lại.”

Cố Nam Ân tay trắng nõn dịu dàng chạm vào mặt cô, trên mặt vẫn treo nụ cười thanh nhã, “Trở về thì tốt! Chúng ta vào đi thôi, ba mẹ nếu biết em đã về nhất định sẽ thật vui mừng.”

"Dạ."

Nhìn thấy Cố Nam Nam vào nhà, Cố Chấn Hải lập tức buông tờ báo trong tay, vẽ mặt ôn từ, “Đã trở lại?”

“Dạ.” Cố Nam Nam cúi đầu nhẹ nhàng trả lời một tiếng, nhìn gia đình ấm áp này, cô đột nhiên cảm thấy lâu như thế mới trở về có thể mang đến thương tổn cho nhà hay không, cuối cùng trên báo đưa tin.....

“Lại đây ngồi xuống cạnh ba, cho ba xem xem con ở nước ngoài tốt đến như thế nào?”

“Nhìn ông, thật là, con gái đều đã lớn như thế, ông lo lắng gì chứ, còn tưởng rằng con gái là một đứa trẻ a!” Mẹ Cố vui mừng từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bưng một đĩa trái cây, từ ái đối với Cố Nam Nam, “Con gái tôi đây, ăn thử quả thánh nữ* mà con thích nhất mẹ vừa rửa cho con này.”

(*quả thánh nữ: cà chua anh đào)

Gia đình này thật là ấm áp quá, Cố Nam Nam duỗi tay cầm lấy quả thánh nữ, bỗng chốc nước mắt gần không được nhỏ giọt xuống.

Điều này đã làm mẹ Cố sợ hãi.

“Con gái, đã xảy ra chuyện gì, sao con lại khóc.”

Bởi vì những lời này, sự thương xót của Cố Chấn Hải liền biến mất, nhìn sắc mặt của ông, mẹ Cố rốt cuộc cũng đã biết con gái nhà mình là vì cái gì mà khổ sở.

“Con gái mỹ lệ xinh đẹp như vậy, đứa nhóc đó căn bản là không xứng với con gái nhà chúng ta, loại người này không đáng nói đến!”

Chương 41: Hóa ra, chị đều đã biết

Sau khi ba mẹ kết thúc, Cố Nam Nam càng khóc nhiều hơn, trước kia có rất nhiều chuyện cô đều thích tự mình gánh vác, nghiêm nhiên quên mất cô cũng là một cô gái, ngoài ra cũng có những chuyện không thể cưỡng lại, đã xảy ra nhiều chuyện như thế, cô là một người vẫn luôn cứng rắn chống lại, hiện tại đã có nơi để chia sẻ, cô luôn cảm thấy rằng có một ngôi nhà như vậy thật sự tốt, cô rất hạnh phúc.

Nhưng ba mẹ lại cho rằng cô là vì cái tên tra nam kia mà buồn, vội vàng an ủi cô.

“Không sao không sao, không buồn, mẹ cho phép con thay đổi để tìm một người đàn ông khác so với nó tốt gấp mười lần, để cho nó phải hối hận vì đã bỏ con.”

“Mẹ, cái gì mà bỏ con, là do con không cần anh ta.” Cố Nam Nam khịt mũi dậm chân, hờn dỗi.

“Đúng đúng đúng, là con gái không cần nó!” Mẹ Cố lập tức đón ý nói theo.

Cố Nam Ân mặc dù không nói gì, nhưng nhìn ánh mắt dịu dàng của cô cũng đã sáng tỏ hết thảy.

Cố Nam Nam vươn tay ôm lấy Cố Chấn Hải và mẹ Cố Văn Tú, “Ba mẹ, có thể làm con gái của ba mẹ là do con mười đời trước đã tu luyện phước lành, con yêu ba mẹ!” Sau đó cũng ôm lấy Cố Nam Ân, “Chị, em cũng yêu chị.”

“Được rồi, hai chị em các con đã có một đoạn thời gian không gặp mặt, nhất định có rất nhiều lời muốn nói! Tối nay mẹ sẽ tự mình xuống bếp làm món ăn mà các con thích ăn nhất.”

Cố Nam Nam đi theo chị lên lầu.

Vì để thuận tiện cho chị hoạt động, nên trong nhà bọn họ có lắp đặt thang máy.

Hai người cùng vào phòng Cố Nam Ân.

“Nam, em ngồi xuống đây trước, chị đi vệ sinh.”

“Chị, em giúp chị.”

“Không cần, một mình chị có thể làm!”

“Nhưng mà.....”

“Được rồi, em phải tin tưởng chị, không có yếu ớt như vậy.”

Cố Nam Nam ngoan ngoãn gật gật đầu, “Được.”

Sau khi Cố Nam Ân đi vệ sinh, Cố Nam Nam ngồi ở trên giường hai chân cách mặt đất đứng đưa giữa không trung, nơi này nơi nơi đều là hương vị quen thuộc, cô duỗi dài thân, ngã xuống giường lớn phía sau, nắm lấy gối ôm bên cạnh, ôm vào trong ngực, “A, về đến nhà cảm giác thật tuyệt!”

Cố Nam Nam quay thân lại, nghiêng người liền nhìn thấy bên dưới sách vở đặt trên tủ đầu giường có một tờ báo bị đè lên, trong sự tò mò, tay cô cũng tùy ý lấy ra, trong miệng còn nói thầm, “Rốt cuộc là cái gì vậy?”

Tuy nhiên khi cô mở ra một mặt khác, cô đột nhiên mở to mắt, tay run lên làm tờ báo thiếu chút nữa liền rơi xuống đất.

“Nam, chị và em.....”

Cố Nam Ân lần xe lăn ra khỏi phòng tắm, thấy Cố Nam Nam đang ngồi trên giường đưa lưng về phía cô, trong tay còn cầm một tờ báo.

Cô quen thuộc với tờ báo kia.

Yên tĩnh lan tràn.

Trong không khí liền trở nên ngọt ngào.

Cố Nam Ân rũ xuồng đôi mắt đẹp, “Nam, thực xin lỗi.”

Từ lúc sáng sớm cô đã biết chuyện này, ban đầu em gái xảy ra chuyện như vậy, cô hẳn là phải vươn tay ra trợ giúp, nhưng tình trạng hiện giờ của cô, ngay cả cửa nhà cũng không ra được, cô phải giúp như thế nào?

Cố Nam Ân vẫn luôn cảm thấy rằng, cô tới Hải Thành lại không trở về nhà nhất định là có lý do của riêng mình, từ ban đầu, em gái của cô chính là người rất có chủ kiến, cho nên..... Có một số việc cô cũng không thuận tiện nhúng tay, nếu cho ba mẹ biết chuyện này, sẽ khiến Nam càng thêm xấu hổ, nghĩ tới nghĩ lui, cô lựa chọn dấu điểm

Cố Nam Nam vành mắt đỏ hoe, bảo trong tay bị cô nắm đến thay đổi hình dạng, trong giọng nói mang theo cảm giác bất lực cùng thất bại, “Chị, hóa ra chị đã sớm biết!”

“Thực xin lỗi, là do chị vô dụng, bảo vệ em không được.” Nhìn em gái sắp khóc, Cố Nam Ân cũng ngăn không được khó chịu, tay bất an đặt ở đầu gối, hai tay không ngừng vận vẹo, “Thật ra khi chị nhìn thấy tờ báo có nghĩ tới sẽ gọi điện thoại cho em, chỉ là em luôn luôn tương đối có chủ kiến, với lại cơ thể của chị như vậy không thể ra khỏi cửa để đi tìm em, với cả, chị lo lắng sẽ bị ba mẹ biết.....”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tất cả rồi cũng sẽ qua

"Chị, chị đừng như vậy, cảm ơn chị đã thay em che giấu ba mẹ!"

Cố Nam Ân còn chưa nói xong, lời nói đã bị Cố Nam Nam đánh gãy.

Trong lòng cô rất rõ ràng, cho dù chị cô không biết, lần này trở về cô ban đầu cũng có tính toán muốn nói ra.

Hơn nữa, chị đã biết rồi cũng không nói điều này cho ba mẹ, cô thật sự thấp phần biết ơn.

"Nam "

Cố Nam Ân di chuyển xe lăn đi đến trước mặt Cố Nam Nam, nhẹ nhàng kéo đôi tay cô vào trong lòng ngực, "Nam, tuy rằng chị không có bản lĩnh gì, nhưng chị hy vọng em có chuyện gì cũng đừng buồn một mình, có thể cùng chị."

Nước mắt ào ào rơi xuống.

Suốt một tuần trở về này, cô thật sự áp lực quá nhiều cảm xúc, ngày thường lúc thật sự nhịn không được quá khó chịu mới có thể thỉnh thoảng rơi vài giọt nước mắt, bây giờ Cố Nam Ân như thế, gánh nặng trong lòng dường như có người thay cô gánh vác, lập tức cảm xúc không thể sắp xếp lại được, oa oa khóc lên, như một đứa trẻ khóc đến cực kỳ thương tâm

Cố Nam Ân cố nén nước mắt, vỗ nhẹ sau lưng em gái an ủi, ánh mắt càng thêm dịu dàng, "Được rồi, đều sẽ qua."

"Hu hu, cảm ơn chị, có người chị như chị thật là tốt quá."

Cuối cùng cũng có người cùng cô chia sẻ tất cả hi vọng ái ố.

Nhưng đối với chị gái của mình, cô lại hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết là rất nhiều năm trước hình như chị có một vị hôn phu, sau đó cũng không có người mới..... Hai người rốt cuộc là tách ra như thế nào, chị gái vì sao lại biến thành như vậy, Cố Nam Nam vẫn luôn hoài nghi, nhưng mỗi lần cùng chị đề cập đến vấn đề này, mặt chị lập tức biến sắc, hoặc liền lập tức rời đi, đối với chuyện của chính mình, chị ấy không bao giờ đề cập đến.

Cùng chị hàn huyên thật lâu, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, sau bữa cơm tối, cô vốn đang định đẩy chị gái ra ngoài đi dạo, gia hỏa Lâm Khả Nhi này bất đắc dĩ thực đúng là âm hồn không tan, khi cô vừa ăn xong một bữa cơm tốt, Lâm Khả Nhi liền gọi điện thoại đến.

"Nam Nam, cậu thật đúng là đủ lớn rồi a, mỗi lần đi tìm cậu như đi tìm lão Phật gia. Có thể trực tiếp cho chúng mình vào bằng cửa sau không, thân! Bây giờ cậu rốt cuộc đang ở đâu vậy?"

"Mình về nhà! Khả Nhi, xảy ra chuyện gì sao?"

"Về nhà? Nam Nam, cậu có làm hay không, chẳng lẽ cậu và người trong nhà.....?"

Lâm Khả Nhi rất ngạc nhiên, nhưng đồng thời cô cũng hiểu rõ chọc phải Mặc Lệ Tước đã mang lại cho cô ấy bao nhiêu áp lực lớn, có lẽ về nhà cũng tương đối tốt.

"Không có đâu, cậu gấp gấp tìm mình như thế có chuyện gì!"

"Không phải mình tìm cậu, là Quý Bắc Thần, hình như là chuyện rất cấp bách, liên hệ với cậu không được, lo lắng đến chết rồi."

Quý Bắc Thần?

Chẳng lẽ là chuyện cô nhờ hấn đã có tiến triển?

Cứ nghĩ rằng sẽ mất chút thời gian, không ngờ tiểu tử thối ấy tay chân cũng thật nhanh nhẹn.

"Cậu ta bây giờ đang ở đâu, mình lập tức đến."

Lúc Cố Nam Ân xuống dưới lầu, Cố Nam Nam vừa lúc đang ở lối ra đổi giày.

"Nam Nam, em còn muốn ra ngoài?"

"Vâng, chị, em có chút việc, không thể cùng chị ra ngoài đi dạo, xin lỗi!" Tuy rằng chuyện trên báo chị gái đã biết, nhưng chuyện xin nghỉ ở trường học cô cũng không nói đến, nên phải vội vã giải quyết, nếu không trường học bên kia mà gọi điện thoại đến thúc giục, vậy là không xong.

Cho nên, cô phải nhanh chóng xuất ngoại.

.....

Lúc Cố Nam Nam mở hồi đàm địa xuất hiện trước mặt Quý Bắc Thần, trong tay Quý Bắc Thần đang bung ly cà phê nhấp một ngụm, nhìn bộ dạng của cô ngay lập tức phun ra, cười ha ha, "Ha ha ha! Ha ha ha! Nam, trên đường cậu bị người ta cướp sao, sao lại chật vật như thế."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Không muốn hấn chết thì lập tức cắt trở về cho tôi

Cố Nam Nam hung hăng trừng mắt một cái, rất không hình tượng đặt mông ngồi xuống bên cạnh Quý Bắc Thần, còn cố ý dùng sức chen vào hấn tỏ vẻ bất mãn của mình với hấn, rồi ngọt ngào hít một hơi tay với anh phục vụ phía trước, "Phục vụ một ly Lam Dục."

"Cậu làm gì, đừng ăn đậu hũ của mình a, Nam."

Quý Bắc Thần phản đối, mặc dù hai người từ lúc trung học đã trở thành bạn thân nhưng cũng không có sự khác biệt gì giữa nam và nữ, nhưng cũng là một trong những đàn ông đã từng theo đuổi cô, nếu cô cứ lại như thế tới gần, hấn khó tránh khỏi bị bóp chết cũng không chừng a!

"Lăn một bên đi, Quý Bắc Thần tôi phát hiện cậu là miệng chó phun không ra ngà voi."

Mỗi lần nhìn thấy cô mà không tổn hại cô thì cả người hấn sẽ không được thoải mái.

Gia hỏa này hoàn toàn xem việc tổn hại cô như là một loại lạc thú.

"Này, đây là thái độ nhờ người khác của cậu sao Nam? Chẳng lẽ cậu không muốn xuất ngoại?"

"Xuất ngoại?"

Trên gương mặt đẹp trai của Quý Bắc Thần mang theo nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, vỗ nhẹ ngực mình, "Bổn thiếu gia đã thay cậu thu phục, có phải rất cảm động hay không, có phải rất muốn báo đáp mình hay không, nếu không lấy thân báo đáp đi, Nam!"

"Khi mồi ấy."

Vốn là rất cảm động, nhưng vừa nghe đến lời nói chỉ gian từ trong miệng hấn có khác biệt rất lớn, trong lòng cô chỉ có một chút cảm động đã hoàn toàn biến mất.

Quý Bắc Thần về mặt bị thương khổ sở, tay chống cằm, đáng thương nhìn Cố Nam Nam, ai oán lên, "Nam, mình chính là ân nhân của cậu!"

"Vâng vâng vâng, đại ân nhân, nữ tử xin cảm ơn!"

Cố Nam Nam mỉm cười hít một hơi tay với Quý Bắc Thần, hai tay giả vờ đào tìm rồi bay về phía hấn, cả người thoát nhìn rất đáng yêu, nhưng âm thanh truyền tới tai hấn, lại cho người ta một loại cảm giác như đang ở trong sông băng cực lạnh.

“Cứ như vậy?”

Cố Nam Nam xem thường, “Nếu không?”

Quý Bắc Thần: “.....”

Nhưng.....

Bởi vì cùng hấn làm âm ỉ lên như thế, tất cả cảm xúc bức bối áp lực trong lòng cô đều dần dần biến mất không thấy nữa, lúc ấy cũng như vậy, lúc cô muốn khóc nhất và bất lực khó chịu nhất cũng là hấn cùng cô say rượu, có được bằng hữu như vậy bên người cô thật sự thực vui mừng.

“Cảm ơn cậu!” Giọng nói Cố Nam Nam cực kì thấp, lời nói nhỏ nhẹ như từ kẽ răng thoát ra.

“Hả? Nam, cậu vừa nói gì?” Hấn mơ hồ nghe thấy được, nhưng không nghe rõ.

“Không có gì!”

Cố Nam Nam lập tức giả vờ hoàn toàn không biết gì cả, bộ dáng ngốc nghếch làm hấn ngẩn ra vài giây, thực nhanh liền dời đi ánh mắt mình, “Ồ!”

Không ai nói gì với nhau, không khí lập tức trầm mặc xuống.

Sau đó, Quý Bắc Thần nói, giọng nói đã không còn vui đùa như ban đầu, rất nghiêm túc, “Nam, tuy rằng mình không biết cậu đã như thế nào chọc phải Mặc Lệ Tước nhân vật lớn như vậy, mình cũng không tính hỏi, nhưng chỉ cần cậu muốn rời đi, mình nhất định sẽ giúp cậu, mình đã nghĩ kỹ biện pháp rồi, vạn vô nhất thất.”

Hấn nghiêm túc nhìn cô, đôi mắt trong suốt, cả người cũng bởi vì cặp mắt đẹp đề kia mà trở nên đẹp trai như ánh mặt trời.

Được rồi, kỳ thật Cố Nam Nam nghĩ, hấn vẫn luôn có giá trị cao, chẳng qua là cô đã miễn dịch rồi mà thôi.

.....

Đêm hôm đó, sau khi Cố Nam Nam và người nhà từ biệt, đêm đó dưới sự trợ giúp của Quý Bắc Thần, thuận lợi mua được vé máy bay, đi qua trạm đăng ký.

Nghĩ thầm lần này cuối cùng cũng có thể rời đi.

Tuy nhiên khi cô đang chuẩn bị đăng ký, điện thoại trong tay lại vang lên, là Quý Bắc Thần gọi đến, Cố Nam Nam không chút suy nghĩ liền nghe máy.

Nhưng mà trong điện thoại toát ra lại là âm thanh lạnh lùng của Mặc Lệ Tước, “Cố Nam Nam, không muốn hấn chết thì lập tức cúp trở về cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cô đã làm cùng hấn?

Tay Cố Nam Nam cầm chặt điện thoại hơi run lên, điện thoại suýt nữa thì rơi xuống đất, cả người cô ngây ngốc, sao điện thoại của Thần lại ở trên tay hấn, như thế bây giờ Thần đang ở trong tay Mặc Lệ Tước sao?

Cô đang trầm tư, đầu điện thoại bên kia liền truyền đến một tiếng kêu rên quen thuộc.

Ngay sau đó cô lại nghe được giọng nói lạnh băng đến tận cùng của Mặc Lệ Tước, “Cố Nam Nam, cho cô mười phút, mười phút sau nếu không nhìn thấy cô, tôi sẽ gửi xác hấn đến trường học của cô.”

Nghe đến đó Cố Nam Nam liền phát cuồng rống giận qua, “Mặc Lệ Tước đồ khốn kiếp, Thần đã xảy ra chuyện gì?”

“Thần?” Đối diện truyền đến một tiếng cười lạnh, “Kêu tên thật thân mật, cô đã làm cùng hấn rồi?”

“Làm than bùn!” Cố Nam Nam gào rống, “Mặc Lệ Tước, tôi cảnh cáo anh nếu Thần có bất trắc gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Ồ? Cô muốn không buông tha tôi như thế nào? Nếu là trên giường tôi cầu mà không được.”

Loại đàn ông này quả thực quá vô sỉ làm người ta chán ghét tới nơi rồi, hấn còn cố tình không cho người khác thực hiện biện pháp nào.

Cố Nam Nam nắm chặt điện thoại trong tay, trong tim có loại cảm giác như tro tàn, lần này đại khái lại không đi được!

Cố Nam Nam hít sâu một hơi, cố gắng tự mình bình tĩnh xuống, “Mặc Lệ Tước anh thả Thần ra đi, chuyện này không liên quan đến cậu ấy, đừng làm cậu ấy bị thương, có gì anh cứ hướng về phía tôi.”

Cứ tưởng rằng cao thủ máy tính như Thần nhất định sẽ không dễ dàng để người khác tra được, không ngờ lại nhanh như thế, rốt cuộc cô vẫn là xem nhẹ năng lực của Mặc Lệ Tước.

“Cô đau lòng người tình như thế, cô muốn tôi tra tấn hắn như thế nào đây?”

Mặc kệ Cố Nam Nam bùng nổ tức giận như thế nào, Mặc Lệ Tước bên kia điện thoại vẫn vân đạm phong khinh, trông rất bình tĩnh, khó nghe chút chính là vô tâm không gan không phổi.

Ngay sau đó lại nghe được hai tiếng kêu rên của Quý Bắc Thần, “Nam, cậu đi nhanh đi, mặc kệ mình, mình không sao.”

Ban đầu không muốn lôi kéo cậu ta liên lụy, hiện tại bởi vì mình đã làm cậu ta rơi xuống trong tay Mặc Lệ Tước cô còn không biết sẽ đối đãi cậu ta như thế nào, cái này, cô làm sao cũng không có cách nào bình tĩnh được, “Mặc Lệ Tước, anh đừng làm cậu ấy bị thương, tôi lập tức đến.”

Mất thấy đã đến lượt mình đăng ký, chỉ cần vừa bước lên máy bay, tất cả chuyện chi gian xảy ra cùng Mặc Lệ Tước sẽ có thể kết thúc, nhưng mà..... cô không thể mặc kệ Thần được.

Cố Nam Nam xoay người chạy ra bên ngoài sân bay.

.....

Mặc Lệ Tước chơi đùa với điện thoại, hai chân bắt chéo, một tay khác cố ý vô tình gõ ở đầu gối, đôi mắt tựa biển sâu, toàn thân từ trên xuống bao quanh khí lạnh, như tảng băng Nam cực chuẩn bị đông lại tất cả.

Phía trước hắn một người đàn ông đang chật vật nằm bò trên mặt đất, cả người dơ bẩn, khoe miệng còn có vết máu, hai tay cùng hai chân đều bị cột chặt, không thể động đậy. Nhưng ánh mắt nhìn Mặc Lệ Tước lại không một chút sợ hãi, thẳng tắp nhìn chăm chú vào hắn, cố nén cả người đau đớn nói với Mặc Lệ Tước, “Cuối cùng anh như thế nào với Nam?”

“Cùng anh có quan hệ à?” Mặc Lệ Tước chống cằm, trên mặt đẹp trai mang theo nghiền ngẫm hài hước, “Quý tiên sinh, đừng trách tôi không cảnh cáo anh, đừng cứ đeo bám phụ nữ của tôi, nếu không lần sau, sẽ không có lời hay như vậy.”

“Phụ nữ của anh?” Quý Bắc Thần không màng vết máu bên miệng, ánh mắt nhìn Mặc Lệ Tước càng thêm lạnh băng, “Mặc tam thiếu, anh đang làm khó người khác, Nam không muốn, vì sao anh còn muốn hùng hổ dọa người vậy?”

Quý Bắc Thần vừa xong, bụng liền bị ấn một chân thật mạnh.

Mặc Lệ Tước như đế vương cao cao tại thượng nhìn xuống, “Đồ vật tôi thích trước nay chưa bao giờ không thể chiếm được.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cô gái, cô dám nguyện rửa tôi?

Trong dạ dày Quý Bắc Thần một trận mùi tanh cuộn cuộn, ‘phụt’ học ra một ngụm máu tươi, cố nén đau đớn, “Dưa hái xanh không ngọt, cho dù anh có được con người cô ấy, cũng không chiếm được trái tim cô ấy.”

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt đẹp trai như thần của Mặc Lệ Tước lạnh như băng, không chút khách khí nhắc chân tìm bụng anh mà bay đi, sau đó dẫm lên đầu anh, giọng nói lạnh băng từ trong miệng không chút để ý truyền đến, “Ồ Hải Thành tôi tính.”

Hắn là đế vương Hải Thành, muốn cái gì đều dễ như trở bàn tay, nói gì là một cát tát cho phụ nữ, cho dù là muốn một trăm cái cũng không thành vấn đề, coi trọng cô đã là may mắn của cô rồi.

Một chân hắn rất có lực đạo, vốn dĩ đã bị thương, bị một đá hung hăng của hắn như thế, lập tức học ra mấy ngụm máu tươi, trên mặt tuần tú cũng bị mờ hồ bởi máu, lời nói hơi thở rất mỏng manh, nhưng lại rất mạnh mẽ, “Chỉ cần cô tôi ở đây, tôi nhất định sẽ không cho phép anh tổn thương Nam.”

Hắn ngồi xổm xuống, vỗ mặt anh, lời nói khinh miệt kiêu ngạo, “Quý tiên sinh, anh đang đeo bám phụ nữ của tôi.”

Hắn đứng dậy nhận lấy khăn tay tơ tằm màu lam quân gia Bá Đặc đưa qua, thông dong thanh lịch lau chùi tay với khớp xương rõ ràng, ngồi trở lại trên

ghế, nâng cằm, “Tôi rất muốn biết, bộ dạng chật vật bây giờ của anh có thể bảo vệ cho cô ấy cái gì? Chính mình anh cũng bảo vệ không được, nói gì đi bảo vệ người phụ nữ yêu dấu?”

Quý Bắc Thần hung hăng trừng mắt hắn, trong đôi mắt vui vẻ tràn đầy hận thù, “Muốn chém muốn giết tùy ý, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho cô ấy.”

Ánh mắt anh vô cùng nghiêm túc, nhiều năm như thế anh vẫn luôn đè nén tình cảm của mình với cô, nghĩ thầm chỉ cần có thể nhìn thấy cô hạnh phúc, trái tim anh cũng sẽ thỏa mãn.

Hiện tại cô không hạnh phúc, thì anh nhất định phải bảo vệ cô thoát khỏi biến đáng, chẳng sợ mất tính mạng.

Phanh ——

——

Kéo kẹt ——

Cửa lớn bị đẩy ra, Cố Nam Nam thở hổn hển đứng ở cửa, trên trán chảy đầy mồ hôi.

Lúc cô nhìn thấy Quý Bắc Thần nằm trên mặt đất, liền phát điên bay lại, ngăn chặn người của hắn rồi hung hăng đẩy ra, gầm rít, “Các người đang làm gì, rút ngay cho tôi, rút ngay, đừng đụng vào cậu ấy.”

Quý Bắc Thần mặt đầy máu trong khoảnh khắc nhìn thấy Cố Nam Nam, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng, “Nam, mình không phải để cậu trực tiếp lên máy bay sao, mặc kệ mình, sao cậu lại ngốc như vậy?”

Tất cả việc anh làm vất vả đều uổng phí, lần sau cô có muốn trốn thoát cũng không đơn giản như vậy.

Mắt Cố Nam Nam ươn ướt, hồng hồng, quỳ trên mặt đất cố gắng muốn đỡ Quý Bắc Thần lên, nhưng cố nâng vài cái cũng không thể đỡ được anh lên, chỉ có thể đem đầu anh đặt ở đầu gối của mình, dùng tay run rẩy lau đi vết máu trên mặt anh, nước mắt ngăn không được rơi xuống, rơi xuống trên má anh, ấm và lạnh.

“Thực xin lỗi, Thần đều là do mình hại cậu, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Nếu không phải cô tìm anh giúp, anh cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, đều là lỗi của cô.

Nhưng, xét đến cùng tất cả chuyện này đều là lỗi của tên khốn kiếp kia.

Cố Nam Nam hung tợn trừng mắt Mặc Lệ Tước, tay vô thức nắm chặt lại, trong mắt đầy tia máu hướng tới hắn rống giận, “Mặc Lệ Tước, anh không chết từ tể được.”

Loại lời nói nguyên rủa người khác không chết từ tể được Cố Nam Nam dường như chưa từng nói qua, nếu không phải hận đến tận cùng, cô quả quyết sẽ không nói ra như vậy.

Những người xung quanh hít ngược một hơi khí lạnh, trước nay không có người nào dám dùng lời nói như thế với Tam ca, hiện giờ cô gái này, quả thực là không muốn sống nữa.

Bọn họ không dám lên tiếng lăng lạng quan sát sắc mặt Mặc Lệ Tước.

Quả nhiên, khuôn mặt tuấn tú hài hước ban đầu lập tức mây đen giăng đầy, bước ba bước đi đến trước mặt Cố Nam Nam, nắm chặt hàm dưới của cô, ánh mắt lạnh lẽo như băng, “Cô gái, cô dám nguyên rủa tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Làm chuyện đó trước mặt hắn ta

Hàm dưới Cố Nam Nam bị niết sinh đau, xương cốt như muốn vỡ vụn ra, cô dường như không có cảm giác mờ to tròn mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào hắn, không sợ chết nói: “Tôi nguyên rủa anh sẽ xảy ra chuyện gì, tôi ước gì bây giờ anh liền đi chết đi.”

Cô vừa dứt lời cánh môi đỏ bầm đã bị Mặc Lệ Tước bá đạo chiếm lấy, mang theo mùi hương tao nhã truyền vào trong miệng cô, cô muốn giẫy giụa, nhưng tiếc là Mặc Lệ Tước sức lực rất lớn, hơn nữa Quý Bắc Thần đang nằm trên đùi cô, cô không thể di chuyển, ánh mắt không một chút gợn sóng tùy ý để hắn hôn.

Cô dùng khuôn mặt lạnh nhạt nói với Mặc Lệ Tước, ngay cả khi hân hôn đến nóng bỏng, cô cũng không có nổi chút hứng thú nào.

Ánh mắt biểu tình hài hước truyền vào trong mắt Mặc Lệ Tước, hân vốn rất thông minh nên làm sao không có khả năng rõ tâm tư của cô, ánh mắt lập tức lạnh lẽo như băng, tăng thêm sức hân cô, cô muốn trốn, lại không có nơi trốn, chỉ có thể để hân tùy ý bắt nạt.

Đôi mắt đen nhánh như mưa sương mù của hân mở to đối diện với cô, trong mắt hiện lên khinh miệt khiến cô rất khó chịu, cô theo bản năng hung hăng cắn một cái.

Mặc Lệ Tước cuối cùng buông cô ra.

Cố Nam Nam ghét bỏ liên tục chùi môi, “Mặc Lệ Tước, anh là đồ điên, biến thái!”

“Ồ?” Tay đẹp thon dài của hân tao nhã xẹt qua khóe miệng, đem vết máu như mê hoặc người khác đưa vào trong miệng, còn dùng đầu lưỡi liếm môi, bề ngoài nhìn cô, “Nhìn không ra, cô Cố là chó.”

“Anh mới là chó!”

Quý Bắc Thần nằm trên đùi dưới tay giữ chặt Cố Nam Nam, dùng giọng nói mỏng manh, “Nam, đi mau!”

“Phải đi cùng nhau, bây giờ cần phải đưa cậu đi bệnh viện, nếu không, cậu sẽ chết.”

Cố Nam Nam muốn lại lần nữa kéo Quý Bắc Thần lên, nhưng tay cô vừa kéo Quý Bắc Thần, đã bị một cánh tay mạnh mẽ túm qua, cả người trực tiếp ngã xuống trong lòng ngực Mặc Lệ Tước.

“Mặc Lệ Tước, anh làm gì vậy, buông tôi ra!”

Cơ thể của cô bị giam cầm, không thể động đậy, cô gấp đến độ dậm thẳng chân, “Mặc Lệ Tước, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Làm cô.”

“Anh khôn kiếp.”

Cố Nam Nam ban đầu cho rằng hân chẳng qua là nhất thời cố tình chọc giận cô, không ngờ tới hân còn thật sự có loại suy nghĩ này.

Hân ôm cô, tay bắt đầu không an phận, khoe miệng mang theo nụ cười lạnh, âm thanh lại thấp phần tuyệt đẹp, “Những chuyện càng khôn kiếp còn ở mặt sau, đừng nóng vội, gia hỏa.”

Một màn thom ngát như trái cây chín mùi hiện ra ở trước mắt mọi người, Cố Nam Nam làm sao có thể chịu đựng được, tự tôn của cô, tất cả nhân cách của cô đều bị hân vô tình đạp trên mặt đất, tùy ý chà đạp, ngay cả cơ thể của cô cũng.

Cô giãy giụa tuyệt vọng, nhưng dù sao cũng là phụ nữ làm sao có khả năng địch nổi hân, quần áo của cô nhanh chóng bị kéo ra, chỉ còn lại mảnh áo đáng thương có thể chặt chẽ che đậy phong cảnh trước ngực, cô đỏ mặt thẹn quá hóa giận rồi lại không thể nê hà, chỉ có thể dùng hai cánh tay mỏng manh như hai chiếc đũa che đậy lại.

Quý Bắc Thần nằm trên mặt đất vết thương đã chùng chắt đang cố gắng bò dậy, thử rất nhiều lần nhưng vẫn ngã xuống, trong miệng không ngừng gào thét, “Mặc Lệ Tước, anh thả cô ấy ra, anh không thể làm như thế. Mặc Lệ Tước.....!!!”

Bộ dáng anh ra sức giãy giụa, Cố Nam Nam nhìn khó chịu cực kỳ, chỉ có thể thống khổ nhắm mắt lại, “Thần, cậu đừng động đậy, nếu không cậu sẽ không toàn mạng.”

Hai vệ sĩ đứng hai bên rất thức thời xoay người, đưa lưng về phía hai người.

Hân lại lần nữa nắm lấy hàm dưới của cô cưỡng bách cô nhìn thẳng vào hân, mệnh lệnh đế vương, “Bây giờ lấy lòng tôi, tôi sẽ thả hân.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tiểu bảo bối, tôi thật hài lòng

“Đừng Nam, cho dù chết tôi cũng sẽ không cho phép cậu làm như thế.”

Quý Bắc Thần đã sớm biết rằng Mặc Lệ Tước là ma quỷ ẩn trong bóng tối, tàn nhẫn khát máu, không quan tâm sống chết của người khác chút nào.

Ngay cả phụ nữ mình thích, cũng có thể đối xử tàn nhẫn như thế.

Nghĩ đến Cố Nam Nam tiếp đó sắp bị lăng nhục, Quý Bắc Thần tức giận, “Nam, ngàn vạn không được làm vậy.”

Cố Nam Nam cắn môi, tay đặt ở trước ngực dút khoát rũ xuống, dường như tất cả thẹn thùng và nhục nhã đều bị cô ném sau đầu, cô lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nhìn Mặc Lệ Tước, “Lời anh nói vừa rồi, còn tính không?”

“Hừ?” Hấn giả vờ không hiểu ý cô.

Cố Nam Nam đem tất cả lửa giận trong lòng âm thầm nuốt xuống, hít sâu một hơi, tiếp tục, “Nếu tôi và anh làm, anh phải đáp ứng tôi đưa cậu ấy đến bệnh viện tốt nhất Hải Thành để chữa trị, tất cả chi phí anh đều gánh vác.”

Hấn nhếch miệng cười, “Đương nhiên rồi.”

Cô đối mặt Quý Bắc Thần, khóe mắt có một giọt nước mắt rơi xuống, cô cười sâu sắc, “Thực xin lỗi Thần, cậu vì mình nên mới bị thương, mình không thể thấy chết mà không cứu. Chuyện kể tiếp, xin cậu nhắm mắt lại, đừng để mình phải xấu hổ.”

Ở trước mặt anh em tốt nhất lại làm loại chuyện này, tim cô như muốn chết, nhưng cô hiểu rõ, cô bây giờ không thể chết được.

“Nam.....” vành mắt Quý Bắc Thần cũng phấp phồng, tay nắm chặt thành nắm, giọng nói run run, “Xin lỗi.”

Cô đưa lưng về phía Quý Bắc Thần, tự mình chủ động vươn tay cời bỏ trời buộc trên người, thân thể của cô như tượng sáp hiện ra trước mắt Mặc Lệ Tước, lời nói của Cố Nam Nam miễn cưỡng từ kẽ răng thoát ra, “Mặc thiếu, còn hài lòng với cơ thể của tôi không?”

Mặc Lệ Tước nghiêng đầu, lời nói không chút để ý, ánh mắt đen như mực nhìn thân thể trơn bóng của cô từ trên xuống dưới, “Vẫn còn miễn cưỡng.”

Cố Nam Nam rất muốn một cái tát trở về, đến đại gia hấn miễn cưỡng, được tiện nghi còn khoe khoang lừa người.

Nhưng cô biết rõ, hiện tại chỉ cần cô sai một câu, hấn dưới sự tức giận rất có khả năng sẽ đem Thần..... xóa sổ.

Cô thập phần có lý do tin tưởng rằng tên khốn kiếp này chính là chủ nhân của mọi việc.

Đặc biệt là ở phương diện hại người, càng chỉ có hơn chứ không kém, quả thực đã đạt tới đỉnh của đỉnh.

Mặc Lệ Tước vươn tay dài xoa eo nhỏ của cô, lời nói cực kỳ máu lạnh, “Ngồi lên trên, tự mình động.”

Phương thức này hoàn toàn khiến cho người khác mặt đỏ tim đập, với phụ nữ lại thật xấu hổ, huống chi đối mặt với Cố Nam Nam chính là một tên ma quỷ mà cô hận thấu xương.

Nhưng cô còn có lựa chọn sao?

Cô không có lựa chọn, chỉ có thể trở thành nô lệ của hấn.

Cho dù có một ngàn vạn lần không muốn, lúc này cũng chỉ có thể đánh gãy răng và nuốt máu.

Cô chủ động tới gần, leo lên người hấn.....

Đó là một đêm, kéo dài...

Không biết qua bao lâu, mới kết thúc.

Toàn thân cô đã không còn sức lực, mềm oặt ghé vào trên ngực Mặc Lệ Tước, toàn thân ướt đầm mồ hôi, cơ thể cả hai đều bết dính, Mặc Lệ Tước nhìn người trước mặt, đôi mắt sâu thẳm, nhanh chóng lấy qua áo sơ mi trắng bị ném một bên che đậy lại cơ thể Cố Nam Nam.

Cao giọng ra lệnh, “Đưa anh ta đến bệnh viện đi.”

“Vâng.”

Tốc độ của vệ sĩ có thể nói rất nhanh, nếu còn ngốc nghếch tiếp tục ở lại nơi này, bọn họ cũng phải điên rồi.

Rất nhanh, phòng cũng chỉ còn lại hai người Cố Nam Nam cùng Mặc Lệ Tước, hấn vươn tay đem tóc dài trên trán cô bị mồ hôi làm ướt nhẹ nhàng rũ ra phía sau, lời nói có chút nhẹ nhàng, “Tiểu bảo bối, tôi thật hài lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Một câu không hợp liền cường hôn

Kể từ lúc đó, Cố Nam Nam đã bị Mặc Lệ Tước cầm tù trong biệt thự, cắt đứt tất cả liên lạc với thế giới bên ngoài.

Cô thậm chí còn không biết Quý Bắc Thần kia hiện tại rốt cuộc đã ra làm sao.

Ở trong biệt thự của hắn, mỗi ngày đều cùng hắn làm loại chuyện này, cô rất phiền chán nhưng cũng không thể nê hà.

Bây giờ gia đình nhất định rất sốt ruột, đang ở khắp nơi đi tìm cô.

Cố Nam Nam cuộn tròn ở trên giường, toàn thân từ trên xuống không mặc một thứ gì, dấu ấn trên người cô rõ ràng rất dễ nhìn thấy, nhưng cô không quan tâm, ôm lấy đầu gối như một đứa trẻ sợ sệt không nhà về, đang chờ đợi cứu viện.

Cửa mở Cố Nam Nam cũng lười để ý đến, phòng này chỉ có hắn có thể vào, nghĩ cũng không cần nghĩ cũng chỉ có thể là hắn.

Mặc Lệ Tước mở cửa tiến vào đặt đĩa thức ăn trong tay lên bàn, đi vào phòng ngủ liền nhìn đến Cố Nam Nam, "Cố Nam Nam, cô như vậy là muốn dụ hoặc tôi lại đến một lần sao? Buổi sáng còn chưa thỏa mãn cô?"

Cố Nam Nam nắm lấy cái gối ném thẳng về phía Mặc Lệ Tước, "Cút cho tôi!"

Gối ném ra bị Mặc Lệ Tước thật nhẹ nhàng tiếp được, Mặc Lệ Tước cầm gối đi vào phòng ngủ, đi đến bên cạnh Cố Nam Nam, vươn tay kéo cô vào trong lòng ngực, Cố Nam Nam giãy giụa, "Buông tôi ra."

"Sao vậy, con mèo nhà tôi nổi giận à?"

"Nổi giận than bùn, Mặc Lệ Tước anh thật quá đáng, anh đang làm gì vậy, nhân thân cầm tù sao? Tại sao không cho tôi đi ra ngoài, tại sao?"

Cô rất tức giận, từ lúc đó đến bây giờ đã hai ba ngày, tình trạng Quý Bắc Thần bên kia cũng không rõ ràng gì, trong nhà cũng không rõ ràng, cô sao có khả năng không tức giận?

Mặc Lệ Tước quét nhìn trên người cô một lượt, sâu kín mở miệng, "Chẳng lẽ cô muốn như vậy đi ra ngoài?"

Toàn thân từ trên xuống áo rách quần manh, cho dù tức giận Cố Nam Nam vẫn đỏ bừng mặt, vội vàng kéo chắn lại, "Mặc Lệ Tước, anh đã nhìn nơi nào rồi?"

"Nơi nào của cô tôi chưa nhìn qua?"

"Anh?" Cố Nam Nam vốn rất muốn phát hỏa, nhưng lập tức bùng tỉnh, "Mặc Lệ Tước, anh, lời nói vừa rồi của anh là có ý gì?"

"Nơi nào của cô tôi chưa nhìn qua?" Hắn biết rõ cô hỏi chính là câu nào, bị cắn lại giả vờ không biết gì, chọc cô nổi giận rất thú vị.

Nhiều năm như thế, mỹ nữ ở bên cạnh hắn như mây, đều là cúi đầu khom lưng với hắn, không một cô gái nào có thể lọt vào mắt hắn, càng đừng khiến cho hắn chạm vào, hắn có thói ở sạch, hắn có thể giữ phụ nữ ở lại đã là đại ân huệ.

Nhưng cô gái trước mắt này, hắn lại nghiện.....

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mặc Lệ Tước sâu sắc vài phần, chẳng lẽ bởi vì người cô yêu là chồng của em gái mình, cho nên mới như thế muốn có được cô?

Cố Nam Nam phe phẩy đầu, vội vàng, "Không phải, tôi hỏi phía trước một câu."

"Chẳng lẽ cô muốn như vậy đi ra ngoài?"

"Đúng đúng đúng, chính là câu này." Cố Nam Nam có chút hưng phấn, "Mặc Lệ Tước, như thế là anh đáp ứng cho tôi đi ra ngoài đúng không?"

Mặc Lệ Tước rất có thú vị nhướn mày, "Tôi từng có nói như vậy sao?"

"Lời nói vừa rồi không phải chứng minh rồi sao? Mặc Lệ Tước, tôi có nhà, tôi bị anh nhốt tại nơi này, gia đình tôi sẽ lo lắng, hơn nữa tôi còn có việc học, anh đã hiểu lầm một đứa trẻ rồi, sẽ hại tôi."

"Điều này có liên quan gì với việc cô trở về?"

"Đương nhiên là có, chẳng lẽ anh không có gia đình, anh muốn mất tích sao, anh xem xem gia đình anh có thể sẽ lo lắng hay không, làm người phải có trái tim, anh không thể tàn nhẫn như thế."

"Hôn tôi!" Hắn bá đạo ra lệnh.

"Cái gì?" Cái này cũng quá đột ngột, chính sự cô đang nói với hắn thì sao?

"Hôn tôi, hài lòng sẽ cho cô về nhà."

Chết tiệt!

Cố Nam Nam ở trong lòng thâm mắng, cái logic này là gì?

Tuy rằng khó chịu, nhưng cô vẫn chậm rãi thấu qua đi.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Anh có thể bớt vô sỉ chút không?

Tuy rằng với tư cách là được về nhà, nhưng Cố Nam Nam làm sao cũng không thể vui vẻ lên được, bởi vì đi theo bên cạnh cô là một con sói đuôi to.

“Anh rốt cuộc là có ý gì, anh không phải đã đáp ứng tôi cho tôi về nhà sao? Sao còn đi theo tôi?”

Sau khi Cố Nam Nam lên xe, Mặc Lệ Tước cũng cùng lên xe.

Vừa rồi lúc ở dưới lầu có nghe thấy hình như buổi chiều có cuộc họp, cho nên hai người cùng nhau lên xe cô cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng bây giờ công ty của hắn cũng đã đi qua, hắn còn ở trên xe, điều này khiến cô có chút buồn bực.

“Cô không muốn về nhà sao?”

“Tôi phải về nhà, nhưng đây là có quan hệ gì với anh?” Cố Nam Nam không rõ, trong lòng người đàn ông này cuối cùng đang nghĩ cái gì, tại sao cô luôn đoán không ra?

Cố Nam Nam tròn mắt nhìn Mặc Lệ Tước, “Tôi về nhà xong tôi sẽ trở lại, sẽ không chạy, thế lực anh lớn như vậy còn sợ tôi chạy sao?”

Tay thon dài của Mặc Lệ Tước vươn ra ôm lấy Cố Nam Nam vào trong lòng ngực mình, “Tôi cũng không lo lắng cô chạy trốn, chỉ là sớm muộn gì cũng phải đến gặp bố vợ mẹ vợ, tôi cảm thấy hôm nay rất thích hợp.”

Cái gì?

Bố vợ mẹ vợ?

Cố Nam Nam lập tức mù mịt, hung hăng đẩy hắn ra, “Mặc Lệ Tước anh điên rồi, nói năng mê sảng gì vậy, đừng loạn được không?”

Khóe miệng Mặc Lệ Tước khoi mào một vòng cung đẹp, mặc dù bộ dáng nhìn qua vẫn có chút lạnh lùng, “Cô nhìn bộ dạng tôi giống đang mê sảng?”

Cố Nam Nam rất nghiêm túc gật đầu, “Nhìn làm sao cũng giống như thế.”

Giữa bọn họ căn bản là không có tình yêu, tất cả đều là bị ép buộc, được chứ? Bây giờ nói gì đến chuyện cưới hỏi, truyện cười quốc tế sao?

Hiện tại cô muốn chạy trốn hắn còn không kịp, làm sao có thể dùng hôn nhân để tự trói buộc chính mình, hơn nữa cô bây giờ là số 0, còn có việc học hành, làm sao có thể xem xét chuyện kết hôn sớm như thế?

Hôn nhân phải *lưỡng tình tương duyệt mới có thể thành lập, người khác đối đãi với hôn nhân như thế nào cô mặc kệ, nhưng Nam Nam cô lẫn tại nơi này, phải lưỡng tình tương duyệt, nếu không không bàn nữa.

(**Lưỡng tình tương duyệt*: yêu thích, hình dung song phương đều có tình cảm với nhau, nôm na là hai lòng cùng ưa.)

“Cái đó lát nữa sẽ cho cô tận mắt chứng kiến, rốt cuộc tôi có phải mê sảng hay không?”

Cố Nam Nam “.....”

Cố Nam Nam như cà tím héo bị đập nát, cô rừ mí mắt đẹp xuống, thấp giọng hỏi, “Tại sao lại là tôi?”

Cô thật sự không thể hiểu, chỉ cần Mặc Lệ Tước muốn, loại phụ nữ nào mà không có? Sao còn cố tình chọn cô, điều này quá không hợp với lẽ thường.

Cố Nam Nam bây giờ cũng không thể hiểu nổi.

Ánh mắt Mặc Lệ Tước nhanh chóng hiện lên một loạt sâu thẳm thâm trầm, “Tôi đã thật sự rõ ràng, tôi thích cô.”

“Không thể nào!”

Cố Nam Nam lập tức phủ quyết, Mặc Lệ Tước theo như nhận thức của cô, hẳn nhất định sẽ không có khả năng thích mình.

“Tại sao lại chắc chắn như thế?”

Lần này đến lượt Mặc Lệ Tước hỏi ngược lại cô.

“Bởi vì không thể nhìn thấy tình yêu trong mắt của anh, cảm thấy anh là một người sẽ không thể yêu, hoặc có thể.”

Lời nói sau đó, Cố Nam Nam không tiếp tục nói, cô lo lắng rằng mình cứ tiếp tục sẽ chọc hấn nổi giận, nguyện vọng về nhà thật vất vả mới có được lại bị ngấm nước nóng, như thế là mất nhiều hơn.

“Có thể cái gì?”

“Không có gì.”

Hắn ôm eo thon mềm mại tinh tế của cô, mang theo mùi vị uy hiếp, “Không à, không thì tôi sẽ muốn cô trên xe.”

Cố Nam Nam phòng quai hàm lên, tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Mặc Lệ Tước, anh có thể bớt vô si chút không?”

Một lời không hợp liền cường hôn cô đã không thể hiểu được, bây giờ như thế nào? Còn muốn một lời không hợp liền ép cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ai muốn gả cho anh?

Mặc Lệ Tước rất đúng lúc phối hợp cô, giọng nói tao nhã lạnh lùng, “Có thể.”

“Anh!”

Cố Nam Nam bắt đầu giãy giụa, “Đúng là đàn gậy tai trâu, buông tôi ra.”

“Cô vẫn không nói?” Mặc Lệ Tước lạnh lùng uy hiếp.

Cố Nam Nam cũng giận lên, thần sắc có chút mạnh mẽ hỏi, “Nếu tôi không nói thì sao?”

“Thượng cô.” Hắn trả lời dứt khoát ngăn gọn.

Cố Nam Nam vùng tay bay về phía hắn, nhưng tay lập tức bị giữ lại giữa không trung, hắn tiến đến gần cô, hơi thở ấm áp phả lên trên mặt cô, nhẹ nhàng nóng bỏng, khiến cô ngay lập tức nghĩ đến những chuyện xảy ra cùng hắn ở biệt thự, khuôn mặt cũng có chút không được tự nhiên, vội vội vàng vàng dời đi ánh mắt, “Tôi không có nói gì cả.”

Mặc Lệ Tước dường như không làm cô khó xử, cả người lười biếng ngã ra phía sau, nửa đôi mắt hẹp dài nhìn cô, “Tôi rất muốn biết tại sao cô lại nói như thế?”

Cái gì mà hắn sẽ không thể yêu? Hắn rất muốn biết tại sao cô lại nhận xét hắn như vậy.

“Tại sao tôi cũng không biết, mặc dù ngày thường anh rất hung hăng, siêu cấp hung hăng hơn nữa là tàn nhẫn máu lạnh, nhưng đôi khi một người cũng sẽ phải tiếp xúc với loại cảm giác buồn cô đơn, cho nên tôi nghĩ anh có phải bị tình yêu tổn thương hay không, hoặc là anh yêu người không yêu anh, anh chỉ có thể bảo vệ hạnh phúc của cô ấy từ xa..... hay gì đó.....”

Mặc dù đây chỉ là cô trống rỗng bịa đặt.

Chẳng qua là muốn giảm bớt tình trạng xấu hổ như bây giờ thôi.

Ánh mắt Mặc Lệ Tước hơi mở, trong mắt không mang theo bất cứ ý cười nào, mà là vẻ mặt nghiêm túc và sâu sắc nhìn chăm chú vào cô.

Loại ánh mắt thần bí mà lại nguy hiểm này làm cô không tự giác muốn di chuyển sang một bên ghế trống, không ngờ cơ thể lại bị hấn giam cầm, cô chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười, “Như thế nào, tôi nói không đúng?”

“Dừng xe.” Mặc Lệ Tước đột nhiên ra lệnh cho quản gia Bá Đặc.

Trong lòng Cố Nam Nam như có hàng chục ngàn con ngựa gào thét lao nhanh qua.

Tình huống đặc biệt này là gì, không phải là nổi giận, muốn ném cô giữa đường chứ!

Thật muốn như vậy, người đàn ông này cũng thật đặc biệt cận bã.

Dù sao từ lúc biết hấn đến nay, hấn vẫn luôn lấy bộ mặt cận bã ra kỳ người, cho nên muốn ném cô xuống xe, cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Đang lúc cô nghĩ chính mình nhất định sẽ bị ném xuống một cách tàn nhẫn, chuyện không thể tưởng tượng đã xảy ra, xuống xe không phải là cô mà là Mặc Lệ Tước.

Sau khi Mặc Lệ Tước xuống xe nói với quản gia Bá Đặc, “Đưa cô Cố trở về.”

“Nhưng mà thiếu gia ngài.”

“Không sao.”

“Ây?” Cố Nam Nam cảm thấy thật kỳ lạ, đây là một màn diễn đúng không?

Mặc Lệ Tước không để ý đến đáy mắt nghi hoặc của Cố Nam Nam, chỉ vân đạm phong khinh mở miệng, “Cô có thời gian cả buổi chiều để sắp xếp lại những thứ cần mang đến, tối nay tôi đến đón cô.”

“Mặc Lệ Tước, anh có ý gì?”

Cố Nam Nam càng thêm mù mịt, trong hồ lô của hấn bán cái gì? Cả người âm tình bất định, lúc thì tốt, lúc thì xấu, cuối cùng cái nào mới thật sự là hấn.

Hơn nữa, loại phương pháp yêu thương này của hấn cũng thật nhiệt tình kỳ lạ, như là cô sắp phải gả đi vậy.

Trên khuôn mặt đẹp trai của hấn xẹt qua một nụ cười nhạt tao nhã, thậm chí còn có chút phóng đại sờ sờ đầu cô, “Chẳng lẽ biểu hiện của tôi còn chưa đủ rõ ràng sao? Đương nhiên là cưới cô.”

Cho đến khi Mặc Lệ Tước lên xe taxi rồi đi, Cố Nam Nam vẫn còn ngu ngơ tại chỗ, hồi lâu mới hiểu được, hướng đến bóng dáng sắp biến mất rỗng giã, “Mặc Lệ Tước, đồ khốn kiếp, ai muốn gả cho anh, đừng lung tung kiểm soát cuộc sống của người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Có chuyện muốn nói

Rất đáng tiếc Mặc Lệ Tước đã lên xe rồi đi, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hấn bên trong xe đang dần dần đi xa, dường như còn lộ ra một cổ trương dương khiến cho người khác cực kỳ chán ghét. Cố Nam Nam tức giận đến hung hăng dậm mấy phát, vừa rồi cô chẳng qua là lâm vào trầm tư mà thôi, hoàn toàn không phải bởi vì nhìn hấn mà phạm vào hoa si, nhưng mà bóng dáng hấn lại cho cô một cảm giác rằng cô đã phạm hoa si điên cuồng.

“Cô Cố, thiếu gia đã đi xa.” Quản gia Bá Đặc tốt bụng nhắc nhở.

Bóng dáng Mặc Lệ Tước cũng đã làm cô rất khó chịu, không ngờ Bá Đặc bỗng nhiên nói một câu như thế, con dao này cắm đến quá điều luyện sắc sảo.

Cô tự dung đó mặt, “Tôi không có nhìn anh ta, ai muốn nhìn cái loại tra nam này chứ.”

“Cô Cố, thiếu gia của chúng tôi không phải.”

“Được rồi, Bá Đặc ông lái xe cho thật tốt đi, ai không biết ông và thiếu gia nhà ông mặc chung một cái quần.”

Bá Đặc: “.....”

Bá Đặc không nói nữa, im lặng lái xe.

Nhìn chiếc xe cách nhà mình càng ngày càng gần, tâm trạng không tốt cũng tan thành mây khói, dần trở nên vui sướng.

Xe rất nhanh ổn định vững chắc ngừng tại cửa biệt thự Cổ gia.

Từ xa Cổ Nam Nam liền nhìn thấy Cổ Nam Ân đang lặng im ngắm hoa trong bồn, vui mừng gọi cô, “Chị, em đã trở về!”

Cổ Nam Ân nghe được giọng nói Cổ Nam Nam, vội vàng lăn xe lăn về phía cửa, quản gia Phúc Bá đã đến mở cửa.

“Chị, chị chậm một chút.”

“Chị không sao!” Cổ Nam Ân hơi mỉm cười với cô, “Nam, hai ngày nay em đi đâu, sao không gọi điện thoại về nhà?”

Cổ Nam Nam nhanh chóng xóa hết những khó chịu trong lòng, cười ngọt ngào, “Thực xin lỗi, chị, em lại khiến cho mọi người lo lắng rồi.”

Kỳ thật, Cổ Nam Nam càng lo lắng chính là ba mẹ, cũng không biết bọn họ có lo lắng quá hay không.

“Chị, ba mẹ.....”

“Yên tâm đi, chị nói với bọn họ hai ngày nay em sang nhà Khả Nhi, ba mẹ cũng không nghĩ gì nhiều, còn hy vọng em trốn đi chơi.”

Cổ Nam Ân vuốt ve đỉnh đầu cô, vô cùng che chở, “Nam, chịu khổ rồi.”

Cổ Nam Nam vốn dĩ không muốn khóc, nhưng được chị cô đối xử như thế này, cái mũi cũng ê ẩm, “Chị, lời nói của chị sao lại tình cảm như vậy, làm cho em cảm động đến sắp khóc rồi.”

Cô thật sự cảm động, có một chị gái tốt như thế, là do cô mấy đời đã tu luyện phúc phận; về mặt khác, cô cũng mang theo ghen ghét thương tâm, rơi vào một kết cục như thế, đánh không thắng, bắt động trên tay ma vương Mặc Lệ Tước, cũng không biết tương lai cuối cùng sẽ ra làm sao?

“Nam Nam đã về rồi!” ở cửa vang lên giọng nói của mẹ Văn Tú.

Cô nhanh chóng xoa xoa mắt mỉm cười đẩy Cổ Nam Ân đi về phía mẹ.

“Nam Nam, con sang nhà Khả Nhi sao lại không mang theo con bé cùng nhau trở về chơi!”

“Mẹ, hiện tại Khả Nhi rất bận, chờ có thời gian, con mang cậu ấy về đây cùng được không?”

“Mẹ cứ nghĩ con bé là con gái của mẹ không đấy.”

“Đúng là như vậy a!”

Cùng gia đình hằng ngày trò chuyện luôn thú vị như vậy, tất cả bi thương cùng bất hạnh đều có thể biến mất toàn bộ tại nơi này.

Ăn qua cơm chiều gia đình cùng ngồi trên sofa hàn huyên, không khí hòa thuận ấm áp.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng Cổ Nam Nam cũng dần bất an theo, đến bây giờ cô còn không biết phải làm sao nói với ba mẹ chuyện Mặc Lệ Tước, không thể nào mở miệng được.

Chuyện tới bây giờ, có không muốn cũng không được.

Cổ Nam Nam lấy hết can đảm, “Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với ba mẹ.”

Tĩnh tọng ——

Vào lúc này, một trận chuông cửa dồn dập vang lên.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên, Đùng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Anh đến đây làm gì?

Lời nói của Cổ Nam Nam ngay sau đó đã bị bao phủ bởi lời nói của quản gia Phúc Bá.

"Lão gia....." Phúc Bá nhìn Cổ Chấn Hải bên cạnh Cổ Nam Nam, muốn nói lại thôi, biểu cảm cũng rất kỳ quái.

"Có việc gì thì nói đi!"

Được Cổ Chấn Hải cho phép, Phúc Bá mới chậm rãi mở miệng, "Là Du tiên sinh đến."

Vừa nói đến Du tiên sinh Cổ Chấn Hải và mẹ Văn Tú trên mặt đang tươi cười lập tức biến mất, tỏ vẻ không hài lòng cùng tức giận.

Biểu cảm của hai người biến hóa quá lớn, hơn nữa ba mẹ của cô luôn luôn nhân từ rất ít khi không hài lòng với ai.

"Ba mẹ, hai người xảy ra chuyện gì?"

"Con người cận bã kia còn dám đến? Bây giờ tôi sẽ đi đánh gãy chân nó." Cổ Chấn Hải tức giận cầm lấy chổi lông gà trên sofa muốn lao ra.

Bị mẹ Văn Tú ôm xuống, "Chấn Hải, ông bình tĩnh một chút."

Sự thay đổi bất thành hình này làm Cổ Nam Nam rất ngạc nhiên, đồng thời cũng nghĩ đến, Du tiên sinh trong miệng quán gia Phúc Bá là ai.

Hai người đàn ông lớn tuổi vẫn đang tranh luận, một người muốn lao ra ngoài, một người ngăn cản không cho, chị gái một bên khuyên can, gia đình rõ ràng rất hạnh phúc chỉ vì một cái tên mà trở nên bất hòa.

Cổ Nam Nam nói giậm giậm mở cửa xông ra ngoài.

Sau lưng truyền đến giọng nói ba mẹ cũng mặc kệ.

Lập tức tiến thẳng đến cửa.

Du Minh Tuấn về mặt nôn nóng đang ở ngoài cửa đi tới đi lui.

Trong lòng Cổ Nam Nam cười lạnh một tiếng, lúc đi đến cũng không mở cửa, hai tay vẫy quanh trước ngực, "Anh đến đây làm gì?"

Đây đã là lần thứ ba hấn đến, ban đầu hấn chỉ muốn hỏi người nhà Cổ gia Cổ Nam Nam đang ở đâu, đã có thể nhìn thấy Cổ Nam Nam hấn rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất vui mừng, đi nhanh đến cạnh cửa, vươn tay nắm lấy song sắt cửa lớn, kích động, "Nam Nam, cuối cùng anh cũng nhìn thấy em."

"Du tiên sinh ăn no không có chuyện gì làm phải không? Mặc kệ vợ mình, lại đến đây gặp bạn gái cũ, anh không sợ sau khi vợ anh biết sẽ xé anh ra sao?" Cổ Nam Nam châm chọc mỉa mai.

Trước tiên không nói chuyện tình yêu, bây giờ Cổ Nam Nam thậm chí phần không muốn nhìn thấy Du Minh Tuấn, bởi vì hấn đã không còn là một người dịu dàng trong tâm trí cô nữa.

Lúc trước hấn chỉ dành dịu dàng cùng tình yêu cho cô là người hấn yêu nhất trên thế giới này, bây giờ thì sao?

Có một số việc lúc tuổi trẻ hứa hẹn thật sự không thể xem như nghiêm túc, một khi bạn quay lưng lại nó sẽ trở thành một trò đùa.

Ban đầu đã từng yêu nhau như vậy, đến bây giờ biến thành vừa thấy mặt liền hết sức đỏ mặt như gặp phải kẻ thù, trong lòng Du Minh Tuấn cũng rất hụt hẫng, tính tình vẫn nhẫn nại với Cổ Nam Nam, "Nam Nam, anh thật sự bất đắc dĩ có khổ tâm, xin em hãy tin anh!"

Cổ Nam Nam nở nụ cười, trong mắt sâu không thấy đáy tràn ngập ghét bỏ cùng khinh thường, "Anh cũng chỉ biết nói một câu này thôi sao, Du Minh Tuấn, loại chuyện xưa già cổ này của anh, anh thấy dễ nghe, nhưng tôi đã nghe đến mệt mỏi rồi, bây giờ nghe đến chỉ cảm thấy ghê tởm."

"Nam Nam, em mở cửa chúng ta nói chuyện!"

Cổ Nam Nam vốn không muốn cho hấn cơ hội này, nhưng nghĩ đến nếu chuyện không thể giải quyết, như vậy hấn sẽ vĩnh viễn như kẻ điên quấy rầy gia đình cô, nghĩ đến đây, Cổ Nam Nam mở cửa ra. Nhưng không để hấn tiến vào, mà là cô đi ra ngoài.

"Được, bây giờ tôi ra đến rồi, có chuyện gì thì nhanh lên."

"Nam Nam, chúng ta đến chỗ khác, anh sẽ giải thích từng chút một với em!"

Gia đình nhìn thấy Cổ Nam Nam lên xe, cho rằng đưa nhóc kia gây bất lợi cho con gái mình, cũng bắt chấp mặt khác vội vàng lao ra muốn đi tìm Du Minh Tuấn lý luận, nhưng đã bị Cổ Nam An chặn ở cửa.

"Ba mẹ, Nam Nam không phải trẻ con, có một số việc em ấy phải tự mình đối mặt."

Hơn nữa, chuyện riêng của hai người, người ngoài làm sao có thể hiểu được những nỗi đau cùng ngọt ngào bên trong đó?

Bọn họ là người từng trải, không phải rất rõ ràng sao?

Muốn tháo chuông phải cần người buộc chuông.

Chương 53: Tiểu Nam, anh đến đón em

Bọn họ cùng nhau đến một tiệm cà phê trước kia thường xuyên đến.

Trong quán cà phê được bố trí thanh lịch và điềm tĩnh, rất thích hợp cho các đôi vợ chồng, tất cả bố trí tại nơi này đều giống lúc trước, nhưng mà tâm trạng đến đây thì lại khác.

Trưởng thành, có một số thứ tự nhiên sẽ cảnh còn người mất.

“Nam Nam.”

Cố Nam Nam đi theo hần đến đây, Du Minh Tuấn cho rằng ở trong tim cô đến bây giờ hần vẫn còn tồn tại, trong lòng rất kích động nhanh chóng nắm lấy tay cô, “Nam Nam, anh biết ở trong tim em vẫn còn có anh!”

Về mặt Cố Nam Nam ghét bỏ nhanh chóng ném ra, trừng hai mắt nhìn hần, “Du Minh Tuấn anh thật sẽ cho rằng anh đội cao mũ, có phải đội cao mũ lâu rồi hay không, cũng học được đội nón xanh rồi?”

Mặc dù không có chút quan hệ gì với cô, nhưng chỉ cần nghĩ đến hần thừa dịp lúc cô đang đi học ở nước ngoài thì cùng kết hôn với cô gái khác, thậm chí đến trước khi bọn họ đính hôn cô mới biết được kết quả, đây là một vết bẩn mà cô làm sao cũng không thể xóa đi được, thậm chí hiện tại nhớ đến vẫn rất tức giận.

Hần cho cô đội nón xanh trước mặt hần, không nghi ngờ gì cho vài cái tát lên mặt hần, thật sự rất vang dội.

“Nam Nam, thực xin lỗi. Anh chưa từng nghĩ đến sẽ phản bội em, chỉ là tình hình ngay lúc đó.”

“Có phải anh muốn nói anh uống say, cho nên biến cô ta trở thành tôi hay không?”

Loại cốt truyện cầu huyết cũ kỹ nhảm chán này cô đã xem qua quá nhiều rồi, muốn làm cô tin tưởng ngay trong thực tế là chuyện hoàn toàn không thể!

Trên khuôn mặt tuần tú của Du Minh Tuấn rất hạnh phúc, cho rằng Cố Nam Nam cuối cùng cũng đã hiểu được khổ tâm của hần, “Nam Nam, em thật sự tin tưởng anh, đúng không?”

“Đừng làm tôi ghê tởm.” Cô liên tục lùi về sau vài bước, cong môi, “Anh cho rằng Cố Nam Nam tôi là đứa trẻ ngốc sao? Sẽ đi tin lời nói dối hết bài này đến bài khác của anh?”

Cô đã không còn là cô của lúc trước, hần cũng vậy.

“Anh không có, anh thật sự uống say.”

“Anh có uống say hay không cũng không liên quan gì đến tôi, hôm nay sở dĩ tôi đáp ứng cùng anh đến đây, chỉ để nói cho anh, chúng ta đã kết thúc, đừng lại đi quấy rầy gia đình của tôi, đừng khiến tôi càng thêm khinh thường anh.”

Xong đứng dậy muốn rời đi.

Tay lại bị giữ chặt, “Nam Nam, em khoan đã.”

“Buông tay!” Cô lạnh giọng.

“Không buông, em biết trong lòng anh trước nay đều chỉ có em, Nam Nam, anh sẽ không từ bỏ em.”

“Đủ rồi.” Cố Nam Nam hít sâu một hơi, “Những lời này đối với tôi đã không còn bất cứ sức ảnh hưởng nào nữa, tôi rất mệt mỏi, hơn nữa, tôi cũng có người tôi thích, đương nhiên người đó không phải là anh.”

Những câu nói lạnh lùng có khí phách của cô làm biểu cảm của hần đang hạnh phúc lập tức trở nên đã kích đến rơi rớt tan tác.

Lực hần nắm tay cô cũng tăng lên rất nhiều, “Anh không tin.”

“Tin hay không là chuyện của anh, có hay không là chuyện của tôi!”

Cô có chút bức bối, trước kia làm sao cũng không nhận ra, hần có nhiều hơn một người phụ nữ.

Sớm nhận ra từ trước, cô nhất định sẽ chướng mắt hắn.

Đành phải đổ lỗi vì lúc trước không đánh bóng mắt.

“Kết thúc rồi, sau này đừng lại dây dưa không rồi!”

Tìm cô không dễ dàng gì mới chết được, cô không muốn nó sống lại, như vậy sẽ chỉ làm cô vạn kiếp bất phục.

“Anh không tin, trừ phi em mang anh ta đến đây cho anh chính mắt nhìn thấy.” Hắn hiểu Cố Nam Nam, cô không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ, cô vẫn luôn rất chung tình, là hắn có lỗi với cô.

Nguyên nhân chính là vì như vậy hắn mới muốn tận lực bù đắp cho cô.

Cô cần rằng, bạn trai là cái quý gì, cô phải đi đâu để lấy cho hắn đây?

So với không có hắn vẫn hăng hái hơn.

Ngay lúc này từ ngoài cửa vang lên một giọng nói dễ nghe đến say lòng người, “Tiểu Nam, anh đến đón em.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cùng cô diễn kịch

Cố Nam Nam theo tiếng nhìn qua, đó là một dung mạo quen thuộc đến mức nhìn một cái sẽ liền cảm hận, lúc này lại giống như yêu diễm khuynh thành.

Không chờ Mặc Lệ Tước đi đến, Cố Nam Nam đã mặt cười vui vẻ đi qua, chủ động thân thiết choàng qua tay hắn, "Honey, làm gì mà bây giờ mới đến, người ta đã chờ anh rất lâu."

Đường nét sâu sắc trên khuôn mặt cùng nụ cười mê hoặc, "Công ty có việc, nên đến trễ. Một lát trở về chịu em trừng phạt!"

Hắn môi hồng răng trắng, lúc đóng lúc mở, trong thanh lịch còn có tự phụ, làm cô cũng sắp tin đây là sự thật.

Cố Nam Nam thầm mắng trong lòng, tên khốn này không chỉ có ngoại hình đẹp trai, ngay cả kỹ thuật diễn xuất cũng tuyệt vời như thế, nếu thật sự đi làm diễn viên nhất định sẽ giành được danh hiệu ảnh đế.

Cô khẽ cười xinh đẹp, "Trừng phạt trên giường?"

"Bất cứ điều gì em muốn!" Hắn vươn tay nhẹ nâng lên cảm tình té trắng nõn của cô, giọng nói trầm thấp như một loại rượu vang cổ điển, làm người mê say.

Cố Nam Nam hơi ngạc nhiên, gia hỏa này là tập hợp của các thủ đoạn, mặc dù biết là giả, nhưng cô tuyệt chút nữa đã thật sự bị lừa gạt.

Trái tim bùm bùm, vỡ nát.

Cô trộm liếc mắt về phía Du Minh Tuấn, phát hiện hắn đã đứng lên, sắc mặt rất khó coi, nhưng vẫn cố gắng duy trì nét tao nhã, "Nam Nam, em đừng lừa gạt anh, đừng vì giận anh mà tùy tiện đi tìm một người đàn ông, em biết anh ta là ai sao?"

Du Minh Tuấn nhìn về phía Mặc Lệ Tước, trong mắt thấm đầy ánh sáng phần nộ.

Nếu không phải Mặc Lệ Tước, hắn bây giờ cũng sẽ không bị buộc kết hôn với Mặc Tuyệt, nếu không phải Mặc Lệ Tước, hắn và Nam Nam của hắn vẫn tương thân tương ái như vậy, không có cái gọi là chia lìa, cũng không có cái gọi là phản bội, càng sẽ không khiến cô thương tâm tuyệt vọng đến mức phải tìm đến một người đàn ông khác.

Nhìn những hành động thân mật giữa bọn họ, Du Minh Tuấn rất tức giận, nhưng tiếc là người trước mắt này là Mặc Lệ Tước, hắn ta nắm giữ sinh tử của Du gia.

Dưới đáy lòng Cố Nam Nam hừ lạnh, cô cũng không phải không nhìn thấy tổn thương trong mắt hắn, chỉ là vết thương này không đáng kể so với những gì cô phải chịu đựng. Cô cũng muốn cho hắn nếm thử cảm giác trái tim đau đớn và đau đến tận xương tủy là như thế nào.

"Nam Nam, em nghe anh..... Anh ta là....."

"Anh ấy là bạn trai của tôi!" Không đợi Du Minh Tuấn nói, Cố Nam Nam nhẩn tâm đánh gãy, dù sao từ trong miệng hắn nói ra cũng chỉ là những lời nói dối tốt đẹp muốn lừa cô mà thôi.

Cô không còn tin nữa.

Đáy mắt đen như biển sâu của Mặc Lệ Tước lạnh lùng xuyên thẳng qua Du Minh Tuấn, lưng hắn chợt lạnh, hít ngược một hơi khí lạnh, hơi giật mình.

Đồng tính tương xích*, trông như bình tĩnh, nhưng thật ra mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động.

(*Đồng tính tương xích: đồng tính thì sẽ đẩy ngược nhau)

Chỉ cần Du Minh Tuấn nhìn xa tầm mắt, rất hiển nhiên trận chiến sóng ngầm này là Mặc Lệ Tước thắng, khóe miệng Mặc Lệ Tước cong lên thành một vòng cung, cười nhạt mê người, "Sai rồi, anh là chồng em."

Nếu là diễn kịch, vậy thì cũng phải diễn chân thật một chút.

Đạo lý này cô hiểu.

Cô hơi xấu hổ, cả khuôn mặt chôn trong khuỷu tay Mặc Lệ Tước, e thẹn trả lời, "Anh đừng như vậy, người ta sẽ xấu hổ."

"Xấu hổ hơn so với thế này cũng đã làm, còn xấu hổ điều gì vậy?"

Cơ thể Cố Nam Nam dựa trên cánh tay Mặc Lệ Tước run lên, lập tức ngược mắt nhìn hắn đầy khó hiểu.

Tại sao muốn nói lời vừa rồi?

Hắn thừa dịp cô ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nhạt xuống cái trán mềm mại của cô, từ từ mở miệng, "Chúng ta sớm sẽ kết hôn, anh sẽ chịu trách nhiệm với em."

"Anh!"

Cố Nam Nam muốn giãy giụa, hắn lại tới gần bên tai cô, nói nhỏ, "Chẳng lẽ cô muốn để cho hắn tiếp tục dây dưa cô?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Làm sao? Hoàn thành xong thì muốn chạy trốn?

Màn diễn này mới đầu cũng là do cô diễn trước, nếu bây giờ không phối hợp, thì tất cả tiết mục trước đó đều bị uổng phí, còn bị tên khốn này ăn bớt, trước mặt cô cũng chỉ có thể đánh rớt răng và nuốt máu, tiếp tục bán nụ cười, "Thật vậy sao? Honey à em rất hạnh phúc, cảm ơn anh!"

Cố Nam Nam ngoài miệng trước mắt cũng không ngừng chú ý biểu cảm của Du Minh Tuấn, mặt hắn đã âm trầm đến mức giống như gan heo, muốn nở nụ cười cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Anh không tin." Hắn, "Nam Nam, anh biết em muốn có tình chộc giận anh cho nên mới như thế đúng không?"

"Chộc giận anh?" Cố Nam Nam cười khế, nắm tay nắm chặt bị cô giấu sau lưng, "Anh cảm thấy tôi cần phải đi chộc giận anh sao? Hay là anh thấy tôi tìm được một người đẹp trai hơn anh, có tiền hơn anh, cho nên anh đỏ mắt ghen ghét rồi hối tiếc?"

"Anh không tin!" Du Minh Tuấn dường như bị Cố Nam Nam kích thích đến choáng ngợp, không ngừng lặp đi lặp lại cùng một lời nói.

Cố Nam Nam hơi há miệng ra, còn tưởng cái gì, một con rắn trơn trượt lập tức xâm nhập vào trong miệng cô, hút lấy hương thơm trong miệng cô, không ngừng thâm nhập, trối buộc, chơi đùa, mang theo mùi phấn dụ hoặc, từng bước từng bước công thành đoạt đất, cho đến khi cô không thể hô hấp, hít thở không thông mới từ từ buông cô ra.

"Anh đang làm gì vậy?" Cho dù đã từng vài lần hôn môi với hắn, nhưng cô vẫn rất chán ghét, đặc biệt là hôn môi cô làm trò trước mặt Du Minh Tuấn, cuối cùng trong lòng người đàn ông này có suy nghĩ gì.

Nhưng khi cô nhìn về phía bàn, trên chỗ ngồi đã trống tuếch, đã không còn bóng dáng Du Minh Tuấn.

Hắn nguyên rời đi, tại sao trong lòng cô lại một chút cũng vui vẻ không nổi?

Tay ôm Mặc Lệ Tước cũng nhanh chóng buông ra, "Cảm ơn."

Hai chữ cảm ơn xong, cô xoay người cũng không quay đầu lại rồi đi.

Cô đi rất nhanh, như muốn đuổi theo một thứ gì đó, ngay cả chính cô cũng không rõ vì sao lại phải đi nhanh đến thế, chẳng lẽ.....

Mơ hồ cảm giác được sau lưng có thứ gì đi theo, còn chưa kịp xoay người, quần áo đã bị một lực cực kì mạnh mẽ từ sau lưng túm lại, mất đi trọng tâm, cả người cũng đảo về phía sau.

Cô vội vàng nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau đón tùy ý đến.

Đau đón gì cũng đã đau qua, sợ gì cơn đau thể xác này?

Nhưng cái cô chờ không phải là đau đón, mà là cánh tay ấm áp quen thuộc.

Một mùi nước hoa tao nhã truyền vào trong mũi, Cố Nam Nam bỗng mở bừng mắt, ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt say mê hấp dẫn của Mặc Lệ Tước, hô hấp ngừng lại.

Hơi sững sờ, cô lên tiếng, “Anh làm sao vậy?”

“Tôi làm sao? Đó là cô Cố, hoàn thành xong thì muốn chạy trốn à?” Từ ngữ lộ ra thanh lịch khó có thể miêu tả, tầm mắt lại lạnh thấu xương, “Tốt xấu cũng nên xem xét cảm xúc của tôi một chút phải không?”

Cô nghĩ thấy một mối nguy hiểm âm trầm từ trên người hắn, cơ thể không tự chủ được khẽ run rẩy, nhấp nước bọt, “Anh, anh muốn làm gì?”

“Nhóm lên lửa, cô cảm thấy tôi còn muốn làm gì?”

Cố Nam Nam “.....”

Nhóm lên lửa?

“Cái này chẳng liên quan gì đến tôi cả.” Cô suy nghĩ cẩn thận sau đó đưa ra quyết định.

Đánh chết cũng không thừa nhận, xem về mặt anh có thể cho tôi biểu cảm thế nào.

“Cô Cố, lúc trước sao không thể nhận ra cô còn có kỹ năng chơi xấu vậy?”

Cố Nam Nam ngậm chặt miệng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Thấy cô không nói, hắn tiếp tục, “Cô Cố nhóm lửa lên, thì cô Cố phải dập lửa.”

Điều này Cố Nam Nam thật sự nhìn không nổi nữa, “Mặc Lệ Tước, người không biết xấu hổ là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cô là phụ nữ của tôi, chỉ có thể nhìn tôi

“Vậy sao?” Khóe miệng hắn giờ lên mang theo hơi lạnh bạc tình, ngón tay thon dài từ trên má không phấn của cô trượt xuống chiếc cổ dài thanh tú, đáy mắt lạnh lùng cùng độ cung trên khóe miệng của hắn hoàn toàn trái ngược nhau, “Người dám như thế với tôi, cô là người đầu tiên.”

Cố Nam Nam khinh thường, liều mạng quay đầu phản kháng.

Lúc này im lặng trong quán cà phê cũng dần trở nên náo nhiệt, tất cả mọi người đều nhìn hai người bằng ánh mắt kì quái xen lẫn thú vị.

Cố Nam Nam lúc này mới nhận ra bọn họ còn đang trong quán cà phê, hai người ái muội đang bị mọi người xem như trò khi mà cùng đến thưởng thức.

Cố Nam Nam rất tức giận, lập tức đỏ hết cơn giận dữ lên Mặc Lệ Tước, kéo tay hắn qua cần xuống một cách tàn nhẫn.

Miệng cô cắn rất mạnh, Mặc Lệ Tước chỉ khẽ nhíu mày, không kêu rên một tiếng tùy ý để cô cắn, cho đến khi nghe thấy mùi tanh và máu chảy ra, cô mới nhả, sau khi nhả ra nhìn chằm chằm vào hắn bằng vẻ mặt mạnh mẽ, dùng ánh mắt nói cho hắn rằng, đây là hắn xứng đáng.

Cô mỉm cười, cười đến xuân tâm nhộn nhạo, “Tôi còn là người dám cắn anh đúng không, tôi cũng là người đầu tiên sao?”

Hắn vươn tay liếm lên miệng vết thương mà cô vừa cắn, hình dáng tinh tế rõ ràng, ánh mắt u ám liếc nhìn cô, một loại tà tử không rõ từ trên người hắn lan tràn, khiến cho đám đông phải hết lên.

Sau đó một giọng nói sâu kín từ trong miệng hắn truyền ra, “Ăn ngon không?”

“.....”

“Ăn xong rồi thì đến lượt tôi đúng không?”

“.....”

Người đàn ông này từ khi sinh ra đã là một cái phôi hồ ly tinh, một cử động tuy đơn giản bình thường như vậy cũng có thể làm lay động lòng người.

Thật sự tim cô có rung động một chút, chẳng qua là không liên quan gì đến tình yêu.

Nhưng khí tỏa ra trên người hắn cùng hệ số nguy hiểm có quan hệ trực tiếp, hơn nữa loại hơi thở nguy hiểm này đang dần dần truyền về phía cô.

Cô lập tức thật nhanh lui về phía sau, cách xa hắn vài mét.

Như vậy sẽ tương đối an toàn một chút.

Đáng tiếc, cô nghĩ sai rồi.

Trong nháy mắt, Mặc Lệ Tước đã xuất hiện trước mặt cô, nắm chặt tay cô kéo vào trong lòng ngực, Cổ Nam Nam hung hăng đụng phải ngực rắn chắc của hắn, “Không ngờ cô Cổ thích nhào vào trong ngực như thế?”

Rồi ở trước mắt bao người nhắc cô lên rồi khỏi quán cà phê.

“Anh làm gì vậy, thả tôi xuống.”

Một sự nhục nhã xấu hổ không giải thích được làm cô không chỗ dung thân, cô vật lộn trên vai hắn, “Mặc Lệ Tước, anh thả tôi xuống, anh không biết xấu hổ nhưng tôi thì biết!”

Bóp bóp ——

Mặc Lệ Tước phát hai cái lên mông cô, “Câm miệng cho tôi.”

“.....”

Lúc nào mà cô chọc tới hắn, người này thật đúng là âm tình bất định, đột nhiên lại nổi bão, đúng là xa tình bệnh.

Thình thịch ——

Cô bị ném vào ghế sau của xe, ngay sau đó Mặc Lệ Tước cũng ngồi lên, ra lệnh cho tài xế, “Lái xe.”

Tài xế hôm nay không phải Phúc Bá, mà là một soái ca trẻ tuổi, mặc dù rất đẹp trai, nhưng lại rất lạnh lùng, rõ ràng là bị Mặc Lệ Tước hoàn toàn thuần hóa thành một chủng loại.

Thấy cô nhìn chằm chằm tài xế, hắn càng thêm không vui, chặn đứng cảm của cô cưỡng bách cô đối diện với hắn, “Như thế nào, vừa mới hẹn hò người tình cũ xong, giờ lại để ý tài xế của tôi?”

“Tôi không có.”

Ánh mắt hắn chứa nhiều xót xa, một loại sợ hãi không rõ đột nhiên sinh ra từ tận đáy lòng hắn.

Hắn nghiêng người đến gần cô, âm thanh như mưa đá, “Cổ Nam Nam, cô là phụ nữ của tôi, chỉ có thể nhìn tôi.”

.....

Du Minh Tuấn rời khỏi quán cà phê, nhìn cô gái mình yêu nhất đang vẻ mặt hạnh phúc nằm trong lòng ngực người đàn ông mà hắn thống hận nhất, trong lòng như có cục đá đè nặng, nghẹn đến mức cả người hắn khó chịu, tim như vỡ vụn, đau đớn khó nhìn được.

Hắn ngồi trên xe, trên tay cầm chai bia, ngửa đầu uống một hơi, ánh mắt bi thương, “Nam Nam, chúng ta không thể quay trở lại được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cô đơn trống vắng nên muốn hấn?

Đêm hôm đó Cố Nam Nam không thể quay trở về, dù sao Mặc Lệ Tước cũng không tàn nhẫn như vậy, vẫn để cô gọi một cuộc điện thoại về cho gia đình.

Vấn đề là sau khi gọi xong, điện thoại của cô hoàn toàn bị tịch thu.

“Mặc Lệ Tước, trả điện thoại lại cho tôi.”

Mặc Lệ Tước mặc kệ cô kêu gào, cầm lấy điện thoại coi như cô không tồn tại, đi thẳng vào thư phòng.

Còn rất bất lịch sự khóa trái cửa thư phòng lại.

Đường đường là một tổng giám đốc trang nghiêm lại đi làm việc trẻ con như thế, cô rất tức giận dùng sức gõ cửa, “Khốn kiếp, mở cửa cho tôi.”

Nếu hấn không mở, cô sẽ dùng sức gõ, cũng không tin anh ta còn có thể an tâm để mà làm việc.

Bây giờ hấn đang muốn cầm tù cô sao?

Điều này không thể được, mặc dù chuyện xuất ngoại lần trước bị hấn vô si dùng Thần uy hiếp bắt cô lại thành công, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô sẽ không rời đi.

Bất luận như thế nào cũng không thể bỏ bê việc học bên kia được.

Nghĩ đến đây Cố Nam Nam càng dùng sức gõ cửa, dưới sự tức giận dùng chân đá, nhưng cũng không thể khiến cho hấn để tâm, xem cô như là không khí.

Roi vào đường cùng, cô định vứt bỏ chiếc điện thoại vất vả theo cô nhiều năm, một mình chuồn mất.

“Cô Cố, xin hãy quay lại.”

Tối cửa, đã bị chặn lại.

Đến đặc biệt xin hãy quay lại, lại cho cô đến chiều này.

Tên khốn kiếp này quả nhiên muốn cầm tù cô, tưởng bở.

Cố Nam Nam như một kẻ ngốc, dứt khoát đặt mông ngồi ở hành lang bên ngoài thư phòng, cô sẽ đợi ở đây, không tin là hấn sẽ không ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô ngáp từng hồi, nghiễm nhiên có chút buồn ngủ, nhìn về phía đồng hồ treo tường, đã hơn mười giờ, tên khốn kia còn ở bên trong.

“Anh chết rồi sao? Tên khốn kia.”

“Cô Cố, sao cô lại ở đây, mau đứng lên.”

Chị Lý bùng cả phê đi lên, chuẩn bị vào thư phòng, nhìn thấy Cố Nam Nam ngồi ngay ngắn ở cửa, vẻ mặt lúng túng.

Cô dụi dụi mắt, “Là chị Lý!”

“Cô Cố, đã trễ như thế, sao còn không ngủ, ban đêm lạnh sẽ dễ bị cảm.”

“Tên khốn kia lấy điện thoại của em, em phải lấy lại.” Cô thành thật.

Nếu không, trong lòng cô không dễ chịu.

“Cái này là chị phải đưa cho anh ta sao?” Liếc mắt tách cà phê trong tay chị Lý, trong lòng cô có chú ý, “Đưa cho em đi!”

Cốc cốc cốc ——

“Tiên sinh, cà phê của anh.”

“Vào đi.”

Kết quả cả phê trong tay chị Lý đã đưa lại cho Cố Nam Nam, cô thay chị Lý đi vào.

“Đặt trên bàn đi.” Mặc Lệ Tước không xoay người, thân hình vạm vỡ cao lớn đang ngồi ở bàn làm việc, đồ ngủ tơ lụa bị hấn xuyên qua, cô có lý do để tin rằng, nếu hấn mặc đồ ngủ đi bộ một vòng ngoài đường, nhất định trong giới thời trang sẽ xuất hiện một kiểu đồ ngủ mới.

Cô không lên tiếng oán hận ngoan ngoãn đặt cả phê xuống, vừa lúc nhìn thấy chiếc điện thoại màu hồng thảm hại của cô đang yên tĩnh nằm ở cạnh bàn làm việc.

Bước chân cô uyển chuyển nhẹ nhàng từng chút từng chút đi chuyển đến cạnh bàn, cô thở gấp, một chút nữa là có thể với tới.

Cô sà qua, vươn tay bằng tốc độ nhanh nhất, nhưng không ngờ tốc độ vươn tay từ bên cạnh lại nhanh gấp đôi so với cô, trước tiên đoạt lấy điện thoại của cô.

Thấy điện thoại nằm trong tay Mặc Lệ Tước, nỗ lực của cô đều vô ích, cô tức giận lên, “Mặc Lệ Tước, trả điện thoại cho tôi.”

Hấn không quan tâm yêu cầu của cô, cánh tay thon dài vung lên, ôm eo thon của cô trực tiếp kéo vào trong lòng ngực, một phát lao đảo cô đã bỏ nhào vào trong ngực Mặc Lệ Tước.

Thật không may, đầu cô vừa vịn gác ở.....

Cảm giác được năng lượng nhiệt của "hấn", khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên.

Ánh mắt hấn thâm thúy như những ngôi sao trên bầu trời đêm, làm người khác không thể dời ánh mắt, lại nghe thấy một tiếng nói lạnh lẽo phát ra như đến từ địa ngục, “Ban đêm xông vào thư phòng người khác, cô Cố là cô đơn trông vắng nên muốn ư?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Không phản kháng, có lẽ tôi sẽ dịu dàng một chút

Cô chẳng qua là muốn lấy điện thoại của mình về mà thôi, cô tức giận trừng mắt nhìn hấn, sau đó thu lại hệ số tâm trạng của mình, nở một nụ cười tỏ vẻ không sao cả, “Cô đơn trông rỗng cũng không thể tìm anh, chỉ là muốn lấy lại điện thoại của tôi mà thôi.”

“Cần điện thoại để làm gì?” Trông hấn u ám nặng nề, “Muốn gọi cho Quý Bắc Thần?”

Cố Nam Nam cuối cùng cũng biết vì sao Mặc Lệ Tước lại muốn giữ điện thoại của cô, hóa ra là vì không muốn cô liên lạc với Thần. Cô chường mặt loại người này từ trong xương cốt.

“Mặc Lệ Tước, anh là đồ điên, Thần đã biến thành như vậy, anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Thần? Thật thân thiết.” Ánh mắt hấn lạnh xuống, sự ám áp của mùa xuân ban đầu đã bị biểu cảm của hấn đóng băng, “Chỉ cần cô còn đang suy nghĩ muốn gặp lên hấn, tôi sẽ không cho phép cô.”

Cái này gọi là gì?

Ghen tuông? Ghen ghét?

Cố Nam Nam giãy giụa trong lòng ngực hấn, “Mặc Lệ Tước anh muốn tôi nói bao nhiêu lần thì anh mới nghe hiểu được tiếng người? Tôi và cậu ấy là bạn thân, bạn thân hiểu chưa?”

“Hiểu.”

“Vậy đưa điện thoại cho tôi.”

“Không đưa.”

Cô liệt môi khinh miệt cười rộ lên, “Mặc thiếu à anh là đứa trẻ ba tuổi sao? Lại chơi loại trò chơi trẻ con này, hay là anh không đủ tự tin với giá trị nhan sắc của mình, sợ không đủ để hấp dẫn tôi?”

Cô nói như thế, khuôn mặt đẹp trai của Mặc Lệ Tước lập tức âm trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo, tay nắm lấy cằm cô buộc cô ngừng đầu nhìn hấn, cong môi, “Cố Nam Nam, cô hẳn biết là chọc giận tôi sẽ có kết cục gì.”

Cố Nam Nam vừa há mồm muốn phản bác, đôi môi hồng đào đột nhiên mất cảnh giác đã bị chặn đứng, hấn không dịu dàng dù chỉ một chút, phát điên

phát rõ mẩn mê môi cô, làm cô đau.

Cô giãy giụa muốn thoát khỏi quần cảnh, Mặc Lệ Tước lại tăng thêm lực đạo, không cho cô bất cứ cơ hội chạy thoát nào, cả người bị xiềng xích trong vòng tay hắn, không thể di chuyển để hắn tùy ý lợi dụng.

Cổ Nam Nam trợn to mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt hoàn mỹ trắng sứ kia, dù vẻ ngoài đẹp trai nhưng lúc này cô cũng không có tâm trạng đi thưởng thức, tên khốn này bây giờ là một kẻ điên một lòng nổi điên muốn tra tấn cô.

Cô giãy giụa càng kịch liệt, hắn càng xiềng xích chặt thêm.

Sau đó hắn buông đôi môi đỏ hơi sưng lên của cô, kéo hai tay cô qua đỉnh đầu, con ngươi sâu thẳm xẹt qua khuôn mặt đỏ bừng của cô, trầm giọng, “Không phản kháng, có lẽ tôi sẽ dịu dàng một chút.”

Cô hận không thể lập tức cho hắn hai cái tát, còn dịu dàng? Dịu dàng cả nhà hắn.

Lập tức hét vào mặt hắn, “Mặc Lệ Tước, anh là biến thái, đồ điên, bệnh thần kinh!”

Về mặt hắn xốt xa, “Rất tốt.”

Hắn thô bạo ấn cô lên bàn sách, xé rách áo ngủ của cô một cách thô lỗ..... Cổ Nam Nam bắt đầu hoảng sợ, người đàn ông này quả thực là Diêm Vương địa ngục, ác ma.

Hắn rút cuộc làm sao mới bằng lòng buông tha cô, sự si nhục của cô đang dâng lên, cô sợ hãi khóc to, “Đừng!” Cô hét lên!

Đáng tiếc hắn đã bạo nộ đến đỏ mắt, không nghe thấy tiếng khóc của cô, lật thân của cô lại, theo sau là xé rách đau đớn ——

Cô rít lên, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài cho tôi, đau!”

Cảm giác thân thể đã không phải là của riêng mình, thừa nhận đau đớn hắn mang lại thật khủng khiếp.

Gió lốc ập đến, ngắt đi vài lần, cho đến cuối cùng mất đi ý thức.....

Hắn nhìn khuôn mặt của cô đang trong giấc ngủ say, đôi mắt trong vắt chứa đựng lạnh lẽo chưa từng có, vươn tay dừng lại ở nơi khoảng cách rất gần mặt cô, “Cô gái, vẫn là ngoan ngoãn sẽ tương đối dễ chịu hơn.”

Xoay người đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, hắn mặc cho nước đổ xuống, nhắm chặt hai mắt, “Cô gái, đừng trách tôi, tất cả những chuyện này đều là do cô tự tìm.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đuổi theo một hồi thời thượng

Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua bóng cây lưu lại từng đốm sáng trên mặt đất tạo thành một quang cảnh tuyệt đẹp, làn gió mới tươi mát nhẹ nhàng mang theo hương thơm thoải mái của bùn đất lưu luyến trên bề cửa sổ, một khởi đầu tốt đẹp.

Người trên giường khẽ động dậy, toàn thân nhức mỏi, xương cốt như tán giá.

Cô nhìn một nửa kia của giường, đã trống tuếch, không có bóng dáng ma quỷ nào.

Cổ Nam Nam nằm trên giường, đôi mắt tràn ngập lệ khí, bò xuống giường một cách gian nan và tức giận.

Đi được hai bước, hạ thân đau đớn cùng khó chịu làm cô suýt té ngã, miễn cưỡng dựa lên tường.

Cô hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đỡ lấy vách tường thông thả đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm có một tấm gương rất lớn, đêm đó lúc hắn và cô làm loại chuyện này trong phòng tắm cô vừa lúc có thể nhìn thấy cả mặt mình đỏ bừng, bộ dạng dường như còn có chút hướng thụ, cô vươn tay hung hăng tát lên mặt mình vài cái, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo.

Những cái đó không phải sự thật.

Mặc Lệ Tước chính là ma quỷ, cô phải rời khỏi hân.

Cô dùng bông tắm hình cầu liều mạng chà lau cơ thể của mình, trên cơ thể đã hiện lên từng vết tơ máu đỏ tươi, nhưng dường như cô không có bất cứ cảm giác gì tiếp tục hung hăng chà lau, cô muốn lau sạch hết tất cả.

Còn dùng bàn chải đánh răng súc miệng vô số lần, khiến cho nướu bị sưng đỏ, lúc này mới miễn cưỡng buông tha cho mình.

Mở tủ quần áo ra, tràn đầy quần áo phụ nữ.

Về mặt Cổ Nam Nam phỉ nhổ, thật cho rằng phụ nữ như là quần áo, dùng xong thì vứt bỏ?

Tuy rằng biết phụ nữ của hân đông đảo, nhưng nhìn qua thì quần áo đều còn mới đến nhãn hiệu cũng chưa lấy xuống, hân là chưa từng bị phụ nữ mặc qua, cô từ trong tủ quần áo lấy ra một cái đầm màu vàng nhạt đơn giản và thanh lịch, vừa vặn vừa người.

Nhìn về phía giường, cô phát hiện điện thoại của mình đang im lặng nằm trên tủ đầu giường, cô hơi giật mình.

Đem qua bắt nạt cô một phen mới chịu trả điện thoại cho cô.

Cái này gọi là gì, tay đánh một cái cho viên đường?

“A!” Cô khẽ cười một tiếng, không dừng lại quá nhiều, nhanh chóng rời khỏi nơi khiến cô thập phần chán ghét này.

.....

Sau khi rời khỏi cô gọi một cuộc cho Quý Bắc Thần.

Cuối cùng đón xe rời đi.

Cô cầu nguyện rằng một nơi như vậy, hân vĩnh viễn cũng không tìm đến nữa.

Bệnh viện đa khoa Hải Thành.

Cổ Nam Nam xuống xe trước cửa bệnh viện, rất nhanh cô đã tìm được phòng bệnh dựa theo số tầng do Quý Bắc Thần cung cấp trên điện thoại.

Phòng đơn xa hoa.

Trong tay Cổ Nam Nam cầm một giỏ trái cây và ôm bó hoa xuất hiện ở cửa phòng bệnh.

Không chờ Quý Bắc Thần lên tiếng cô đã rất tự nhiên đi vào, buông giỏ trái cây xuống rồi cắm hoa vào bình, kéo màn ra cho anh, lúc này mới xoay người đi đến bên giường bệnh dịu dàng hỏi, “Sao rồi, cơ thể tốt lên chút nào không?”

Khuôn mặt tinh tế của anh lộ ra nụ cười nhợt nhạt, “Minh không sao! Nhưng còn cậu. Có tốt. Không?”

Cơ thể cô dừng một chút, nhún nhún vai, “Cái đó là đương nhiên, cậu cũng không nhìn xem mình là ai, loại chuyện này sao có thể đã kích được mình.”

Chuyện?

Trong mắt anh nhanh chóng hiện lên đau lòng, cũng chỉ có thể cười trừ.

Anh là một kẻ vô dụng, ngay lúc cô cần anh giúp nhất, anh lại chỉ có thể trở mặt nhìn cô.

Im lặng, hơi thở bất an lưu chuyển trong không khí.

Giọng nói trầm thấp và bất lực, anh nói, “Minh xin lỗi!”

Cô biết vì sao anh phải xin lỗi, cô vô tâm không phải cười rộ lên, “Thần của tôi à, từ lúc nào mà cậu lại trở nên thương thu bi đông như thế? Không phải chỉ là ngủ một chút thôi sao, cũng không phải chuyện gì lớn, không cần phải xin lỗi! Còn nữa, bây giờ không phải đang phổ biến tình một đêm, hóa bao hữu gì mà! Chẳng qua là đuổi theo một hồi thời thượng mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chó điên lại cắn người

“Xin lỗi, mình đã không thể bảo vệ cậu.” Đôi mắt anh như mưa đêm nhìn không rõ.

Trên đầu anh quấn quanh băng gạc trắng, nơi phía trước trán có chút màu đỏ tươi, hẳn là vết thương vẫn còn chảy máu, cô vươn tay chạm lên vết thương trước trán của anh, âm thanh mềm mại, “Rất đau đi!”

Nếu không phải do cô, anh cũng sẽ không bị thương, đến cuối cùng đều là cô có lỗi.

“Không đau.” Anh mỉm cười với cô.

Cô hơi dùng chút lực, vẻ mặt của anh liền nhúu lại, “Còn không đau.”

Anh cũng vươn tay sờ sờ, khuôn mặt đẹp trai lộ ra nét ghê tởm cùng thỏa mãn, “Ừ, có đau một chút, nhưng khi nhìn thấy cậu thì không đau nữa.”

“Này, đừng làm ra vẻ, chúng ta là bạn thân, đừng làm như đại cô nương vậy.”

“Nam Nam, sao em lại ở đây?”

Lưng Cổ Nam Nam cứng đờ, mặc dù không nhìn nhưng nghe giọng nói cô cũng biết là Du Minh Tuấn, giọng nói của hắn đã quá quen thuộc với cô.

Du Minh Tuấn trên đầu quấn băng gạc xuất hiện ở cửa phòng.

Đúng là gặp quý, sao ở nơi nào cũng có thể gặp được hắn. Thế giới này thật đúng là!

Nụ cười trên mặt Quý Bắc Thần biến mất, giọng điệu lạnh lùng, “Anh đến đây làm gì?”

Du Minh Tuấn mặc kệ ánh mắt lạnh lẽo của Quý Bắc Thần, lập tức đi đến trước mặt Cổ Nam Nam, ôm cô vào trong ngực, “Nam Nam em không sao rồi, thật tốt quá!”

Cổ Nam Nam nghiêng răng, “Anh buông ra.”

Quý Bắc Thần càng thêm không vui, “Du Minh Tuấn, nếu là đàn ông thì buông ra cho tôi, tổn thương anh cho cô ấy còn chưa đủ sao?”

Năm đó còn tưởng rằng hắn là người tốt, mới có thể chủ động từ bỏ việc theo đuổi cô, bây giờ xem ra lúc trước là do mắt anh mù nên mới có thể yên tâm giao Nam cho hắn.

Du Minh Tuấn không để ý đến Quý Bắc Thần, ánh mắt nhu tình như nước chỉ dừng lại trên người Cổ Nam Nam, coi như Quý Bắc Thần không tồn tại, “Em có biết anh tìm em mấy ngày nay hay không, anh ta không làm gì em chứ?”

Cổ Nam Nam cảm thấy buồn cười, kéo khóe miệng, “Tôi làm sao cũng không liên quan gì đến anh, đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi, không có anh tôi vẫn sống rất tốt.”

Lúc trước ở hôn lễ của hắn và Mặc Tuyết cô muốn hắn cho cô một đáp án, hắn đã thế nào, tàn nhẫn thế nào?

Bây giờ đến tìm cô, quan tâm cô sao?

Không có chuyện nào buồn cười bằng như thế này.

“Nam Nam, nghe anh rời khỏi người đàn ông kia, anh ta không đơn giản như trong tưởng tượng của em vậy đâu.”

Mặc Lệ Tước là loại người gì cô cũng không rõ, nhưng cô cũng không phải kẻ ngu ngốc, sự khùng điên và tàn nhẫn của hắn cô cũng đã tự mình trải qua, không cần Minh Tuấn nói, cô cũng sẽ tự mình rời khỏi hắn, chẳng qua từ trong miệng Minh Tuấn nói ra làm cô cảm thấy rất khó chịu, “Tôi và anh ta như thế nào cũng là chuyện của tôi, anh có tư cách gì mà quản tôi, dù sao cũng chỉ là bạn trai cũ mà tôi không cần nữa thôi mà.”

Du Minh Tuấn ôm cô cũng không buông ra, từ trên người hắn tản ra nhàn nhạt mùi hương quen thuộc, Cổ Nam Nam nhúu mày, giọng điệu sắc sảo, “Du Minh Tuấn tôi cho anh ba giây, còn không buông tôi ra, đừng trách tôi không khách khí với anh.”

“Nam Nam, anh sẽ không bao giờ buông tay em.”

“Du Minh Tuấn, anh.....”

“A!! Các người!!!”

Bỗng chốc, từ cửa vang lên một tiếng kêu sợ hãi, làm lời nói của Cổ Nam Nam sắp ra lại phải nuốt trở về.

Cô còn chưa xoay người, Mặc Tuyết như phát điên xông vào, túm lấy tóc cô, rít lên sợ hãi, “Cổ Nam Nam tiện nhân cô không biết xấu hổ, câu dẫn chồng tôi, tôi đánh chết thứ tiện nhân như cô, đồ gái điếm không biết xấu hổ.....”

Không hiểu tại sao lại bị cô ta xé rách còn mắng đến khó nghe như thế, Cổ Nam Nam giận sôi máu, tay càng thêm dùng sức nắm lấy tóc Mặc Tuyết lại,

hai người vật lộn với nhau.

Cố Nam Nam đỏ mặt, một chân hung hăng đá Mặc Tuyết ra xa, “Con mẹ nó cô mới là tiểu tam.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tôi sẽ không để cô ta sống tốt

Trong suốt quá trình học tập của cô ở nước ngoài, cả hai đã khóa nhau lại, ngay cả tin tức hôn lễ đến cuối cùng cô mới biết được. Vợ vả trở về muốn Du Minh Tuấn cho cô một cái lý do phản bội, nhưng thậm chí hấn một câu chia tay cũng không có, còn làm cô không thể hiểu được từ nguyên phối trở thành tiểu tam?

Cô sao có thể không tức giận, sao có thể cam tâm.

Cho dù không cam lòng nhưng cô vẫn thành toàn cho bọn họ, có gì còn muốn dây dưa cô không bỏ, hai người này đều là kẻ điên sao?

Quý Bắc Thần không màng trên người bị thương lập tức rút kim tiêm xuống giường đến khuyên ngăn, Du Minh Tuấn kéo Mặc Tuyết, một hồi lâu mới kéo được cả hai ra, lúc này đầu tóc Cố Nam Nam hỗn loạn, mắt đỏ ngầu, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Mặc Tuyết như vẫn còn rất tức giận, còn muốn xông lên, lại bị Quý Bắc Thần giữ chặt, “Nam, bình tĩnh đi.”

“Mặc Tuyết, mẹ nó chẳng qua chỉ là giày rách tôi không cần thôi, cô cho rằng tôi thích lắm sao? Mang theo giày rách của cô cút khỏi đây đi, nếu để tôi nhìn thấy cô, tôi mẹ nó thấy một lần đánh một lần.” Cố Nam Nam thật sự tức giận, cướp bạn trai của cô đã đành, còn năm lần bảy lượt đến kiểm chuyện, cho rằng cô là mèo bệnh nên ai cũng có thể bắt nạt sao?

Du Minh Tuấn kéo Mặc Tuyết, mạnh mẽ đem cô ta ra ngoài.

Mặc Tuyết không tình nguyện một bên gãy gãy, lần nữa quay đầu phát thần kinh với Cố Nam Nam, “Cố Nam Nam, đồ tiện nhân cô, cô chờ đó cho tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, tôi muốn cô phải trả giá.”

Tôi muốn cô phải trả giá.!!!

Người đã đi rất xa, hành lang trống trải vẫn có thể nghe được giọng nói của cô ta.

Du Minh Tuấn kéo Mặc Tuyết trở lại phòng bệnh, hung hăng đẩy ngã cô lên giường bệnh màu trắng, chất vấn, “Mặc Tuyết, tôi đã cưới cô như nguyện ý, cô còn bất mãn gì chứ?”

Từ lúc đầu hấn đã không hề thích Mặc Tuyết chút nào, dù có thể cho cô ta một đám cưới, nhưng cô ta đừng hòng mơ tưởng đến tình yêu từ hấn!

“Minh Tuấn, anh nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ anh không biết em mới chính là vợ anh sao?” Mặc Tuyết bị thương đến cực điểm, ánh mắt ai oán, “Chúng ta rất vất vả mới có thể ở bên nhau, em vì anh trả giá nhiều như thế, chẳng lẽ anh không có một chút động tâm nào sao? Minh Tuấn, tiện nhân kia cuối cùng tốt ở chỗ nào? Khiến anh đã kết hôn với em nhưng vẫn quyến luyến cô ta không quên.”

Trên khuôn mặt đẹp trai nho nhã của Du Minh Tuấn không có chút biểu cảm nào, một người một mình đi đến ban công yên lặng hút thuốc.

Cô cuối cùng tốt ở chỗ nào, trước nay hấn chưa từng nghĩ đến, chỉ cần là cô, bất cứ một phương diện nào hấn đều thích.

Hấn không để ý đến, cũng không có nghĩa Mặc Tuyết không quan tâm, cô vọt đến ban công nắm lấy áo hấn, kiệt sức gào rống, “Minh Tuấn, anh nói em nghe đi, rốt cuộc em có chỗ nào không bằng cô ta?”

Du Minh Tuấn lạnh lùng liếc nhìn cô, “Chỗ nào cũng không bằng.”

“Anh là đồ khốn, đi chết đi, tôi nhất định sẽ không để cô ta sống tốt.”

Mặc Tuyết khóc lóc chạy ra ngoài, Du Minh Tuấn cũng không có ý muốn đuổi theo.

Tâm tư của hấn cực kỳ phiền loạn, đặc biệt là sau khi nhìn thấy cô và Mặc Lệ Tước ở bên nhau, nội tâm bất an cũng dần bị mở rộng, và bây giờ đã đến đỉnh điểm.

Cuối cùng thì hấn phải làm sao mới có thể kéo cô trở lại bên cạnh hấn?

.....

Vì không chọc Mặc Lệ Tước nổi giận, đêm đó cô ngoan ngoãn trở về ‘ bán đảo biệt uyển ’ của Mặc Lệ Tước.

Sờ dĩ cô chủ động xuất hiện ở đây, là có việc muốn thương lượng cùng hắn.

“Mặc Lệ Tước, tôi cảm thấy chúng ta hẳn là nên nói chuyện thật tốt.”

“Nói chuyện, tất nhiên phải nói rồi, cô muốn nói thế nào? Ở đây hay là trên giường?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Làm người phụ nữ của Mặc tam thiếu

Cố Nam Nam hung hăng trừng mắt nhìn một cái, “Mặc Lệ Tước trong đầu anh trừ bỏ những điều dơ bẩn đó ra thì không còn gì khác sao?”

Suy nghĩ đến chuyện đã làm cùng cô, đồ lưu manh.

Hắn nhướn mày, tâm tình rất tốt, “Tất nhiên là có, ví dụ như thương cô, ngủ cùng cô, hôn cô, cưỡng cô..... Chỉ cần cô thích tư thế nào, tôi cũng có thể vì cô mà cung cấp một dịch vụ lên giường thỏa đáng.”

Cố Nam Nam ghen hòng nhìn trần trối, thiếu chút nữa bị nước làm sặc chết, “Anh thật đúng là ngủ cùng tôi đến nghiện rồi, loại lời nói vô sỉ này anh cũng có thể nói ra mà mặt vẫn không đỏ, không cảm thấy rất đáng xấu hổ sao?”

“Nam nữ hoan ái rất bình thường, làm một người đàn ông bình thường thì trên hết cần phải thỏa mãn nhu cầu tâm lý, nếu không điều đó không bình thường.”

Không hổ là Mặc tam thiếu, ngay cả những điều dơ bẩn cũng có thể bị hắn dùng đạo lý đứng đắn ra để giải thích, mấu chốt là cô cũng cảm thấy có một tí xú đạo lý.

Nói chủ đề này cùng hắn rất nguy hiểm, cô quyết định đổi chủ đề khác.

Chủ đề này quá nhạy cảm.

“Mặc Lệ Tước nếu anh có điều tra qua tôi, anh cũng biết tôi là một sinh viên, còn có việc học muốn hoàn thành, nghiên cứu là sở thích của tôi, anh không thể cắt đứt đường ra duy nhất của tôi!”

Cô muốn đi học.

Mặc kệ là vì một phương diện nào, cô cũng muốn rời khỏi Hải Thành.

“Mặc Lệ Tước, nếu anh nghĩ rằng tôi sẽ chạy, anh có thể phái một người đi theo tôi, như vậy được không?”

Hắn cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, ngón tay thon dài xuyên qua tay cầm tách cà phê, thanh lịch nâng lên nhấp một ngụm, khúc xạ trong con ngươi khiến cô đọc không được thông tin, không nhanh không chậm mở miệng, “Việc học cũng không phải đường ra duy nhất của cô.”

“Trừ bỏ việc học tôi còn có đường ra nào sao?” Về mặt cô đáng yêu.

Có vẻ như trừ bỏ việc học ra, cô sẽ không làm thứ gì khác.

Ở thời đại bây giờ này, nếu bạn không có bằng tốt nghiệp, muốn tiến vào một công ty lớn căn bản là khó càng thêm khó.

Cô muốn sớm tự lực cánh sinh một chút, giảm bớt gánh nặng trong nhà, thật sớm tìm được một bác sĩ tốt nhất toàn thế giới để chữa bệnh cho chị gái.

Hắn tao nhã buông cái ly, ánh mắt dần dần dày, “Làm người phụ nữ của Mặc tam thiếu.”

“Biến đi!”

Kéo đến kéo đi vẫn là kéo trở về chủ đề này.

Thật cho rằng người nào cũng muốn làm bà nội của Mặc thiếu sao?

Trong mắt Cố Nam Nam tràn ngập lửa giận, chỉ cần một chút gió, lửa cũng có thể cháy lan ra cả đồng cỏ.

“Mặc Lệ Tước, tôi không hiểu, tôi rất cuộc có chỗ nào tốt, khiến anh bắt lấy tôi không bỏ như thế? Tôi có thể sửa không?”

“Chỗ nào cô cũng không tốt, nhưng Mặc tam thiếu thích.”

“.....” Người này có logic gì, không có gì hết cũng có thể được người khác thích, ban đầu người này chính là bị bệnh tâm thần!

Sở dĩ chọn cô, chỉ vì cô là người trong lòng của Du Minh Tuấn.

Cố Nam Nam căn bản không tin Mặc Lệ Tước sẽ thích cô, sở dĩ mạnh mẽ giữ cô lại bên người, nhất định còn có lý do nào khác, tuy rằng bây giờ cô không có chút manh mối nào, nhưng trực giác đã nói cho cô như vậy.

Giây tiếp theo, quanh co.

Hai mắt Cố Nam Nam bắt chấp đảo tìm, chấp hai tay đặt ở trước ngực, về mặt cầu nguyện cùng chờ mong. “Oa! Phụ nữ của Mặc tam thiếu, cảm giác rất phong cách nha!” Sau đó mặt cô lập tức lạnh băng xuống, vẫn luôn lạnh lùng đến không có bất cứ biểu cảm gì, thẳng tắp nhìn hắn, “Đáng tiếc, vị trí này không xứng với tôi.”

Cô luôn là như vậy, vết sẹo đã quên đau.

Một lần lại một lần khiêu chiến điểm chủ chốt của hắn, chạm đến nghịch lân của hắn.

Hắn vươn tay nắm cầm cô, nổi bật lạnh nhạt, “Cô gái, cô chọc giận tôi thành công rồi.”

Cố Nam Nam lại tìm đường chết sợ hãi lên, sẽ không thật sự muốn làm cái gì với cô chứ?

Ví dụ như cùng cô vận động đến ngất.....

Cũng may một cuộc điện thoại đã kịp thời cứu cô.

Nhìn tên báo trên điện thoại, Mặc Lệ Tước liếc nhìn Cố Nam Nam, rồi đứng dậy đi đến ban công, “Alo!”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói vội vàng, “Thiếu gia, em gái ngài biến mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Không có anh ấy, cô thật sự sẽ chết

Ầm ầm ầm——

Trên không trung xẹt qua tia chớp, xẹt qua một màu trắng xám, tiếng mưa rơi tí tách từ xa đến gần.

Trái tim hắn đột nhiên thắt chặt, mặc kệ Cố Nam Nam đang ngồi trên sofa nhìn hắn bằng vẻ mặt ngu ngốc, cầm lấy áo khoác thậm chí đến ô cũng chưa lấy lập tức chạy ra khỏi cửa nhà, bỏ mặc Cố Nam Nam một mình.

Cố Nam Nam khịt mũi ghét bỏ, “Lại là đi dâng hiến tình yêu cho người phụ nữ thứ n của anh ta!”

Nhưng điều đó không liên quan gì đến cô, cô cầu hắn cứu đi mà không được, chỉ là, khi nhìn thấy bóng dáng cô đơn nôn nóng của hắn biến mất trong mưa, lòng cô chợt lóe lên cái gì đó rất kì lạ.

Vừa nãy còn đề cô làm người phụ nữ của hắn, kết quả giây tiếp theo lại lao lên giường cùng người phụ nữ khác, nhất định không thể tin tưởng loại người này, một chút cũng không thể. Cô nói cho chính mình như vậy.

.....

Mặc Lệ Tước lái xe như bay trên đường phố Hải Thành, chỉ cần là nơi Mặc Tuyết trở về, hắn nhất nhất không bỏ sót.

Cả người đã ướt đầm, hắn không quan tâm, trong mắt chưa bao giờ có hoảng loạn.

Cuối cùng hắn tìm thấy Mặc Tuyết bên dưới bức tường của một khu thắng cảnh ở phía Nam thành phố Hải Thành.

Cả người cô ướt đầm, mái tóc hỗn loạn bất kham dán ở trên mặt, cơ thể mảnh khảnh run bần bật trong mưa, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái, như một con mèo hoang lưu lạc không nhà bị vứt bỏ.

Nhìn thấy Mặc Lệ Tước liền phát ra tiếng khóc thống khổ, “Anh!”

Toàn thân cô ướt đầm, ôm lấy hắn thật chặt, “Anh ơi.”

Trong cơn mưa to, hai người ôm chặt lấy nhau, xung quanh cũng bị bao phủ bởi tiếng khóc của cô.

“Anh ơi, em nên làm sao bây giờ? Anh, em thật sợ hãi!”

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên người cô, đến bây giờ hắn vẫn không rõ, nhưng Mặc Lệ Tước biết có thể làm Mặc Tuyết biến thành mất không chế như vậy, ngoài Du Minh Tuấn ra, không có người thứ hai.

Hắn che chở cô khỏi cơn mưa to đang điên cuồng ập xuống, dịu dàng an ủi, “Có anh ở đây không sợ, đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Nói đến về nhà, lòng Mặc Tuyết hơi chút bình tĩnh lại lần nữa kích động lên, dùng sức đẩy Mặc Lệ Tước ra, lui về sau mấy bước, rống lên với hắn, “Em không về, ngôi nhà kia không có Minh Tuấn, tựa như người chết trong quan tài đá, em không về, đánh chết em cũng sẽ không về.”

Cô điên cuồng chạy theo hướng ngược lại, lại bị đuổi theo bằng những bước lớn của Mặc Lệ Tước, lần nữa ôm cô vào trong ngực, “Không, anh ta đang chờ em ở nhà, em tin anh đi.”

“Em không tin! Anh, anh biết không? Từ sau khi người phụ nữ kia trở về, trái tim Minh Tuấn vẫn luôn đặt trên người tiện nhân đó, ánh mắt chưa bao giờ nhìn qua em, hôm nay còn đưa em đến bệnh viện gặp mặt ả gái điếm đó, còn nổi giận với em. Anh, rốt cuộc là em không tốt chỗ nào, tại sao mặc kệ em tốt với anh ta như thế nào, anh ta vẫn không nhìn thấy, vẫn không yêu em!”

Tuy rằng Mặc Tuyết được nuông chiều từ bé, nhưng rất ít khi không chịu khống chế tức giận ở trước mặt Mặc Lệ Tước như vậy, đặc biệt là cô còn đang bệnh.

Đáy mắt Mặc Lệ Tước mang theo nùng liệt sát khí, ôm Mặc Tuyết càng chặt, “Anh sẽ khiến anh ta yêu em.”

“Anh ơi, không có anh ấy, em sẽ chết, thật sự sẽ chết!”

“Anh sẽ không để em chết!”

Cho dù chết, cũng là người khác chết.

.....

Đêm đó Mặc Lệ Tước vẫn luôn ở lại bên cạnh Mặc Tuyết tinh thần thất thường, không trở về.

Sau khi Mặc Lệ Tước đi không lâu Cố Nam Nam cũng đứng dậy rời đi, đi tới cửa, lại một lần nữa bị vệ sĩ ngăn lại.

“Cô Cố, thiếu gia bảo cô đợi anh ấy.”

Đại gia hắn, lại đến chiều này.

Cùng người phụ nữ của mình phong lưu khoái hoạt, lại không cho cô về nhà, điều đặc biệt này là gì?

Cô giờ lên nụ cười khinh thường, chụp lên bả vai một vệ sĩ, “Khi nào đại gia nhà anh trở về hãy nói với anh ta là, anh ta cũng thật tình thú.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cô rất yêu hắn ta?

Hắn cuối cùng đã làm cái gì, Cố Nam Nam không quan tâm, đối với cô, không có hắn ngược lại tự do rất nhiều, ngay cả ngủ cũng rất ngọt ngào.

Ánh sáng mờ ám, Cố Nam Nam còn đang trong giấc mộng thì bỗng cảm giác được có một vật nặng đang đè trên người, ép chặt ngực cô, khiến cô khó thở.

Cô khẽ mở mắt, lại thấy Mặc Lệ Tước đang ấn chặt một bàn tay của cô xuống giường, đỏ mắt thô bạo xé toạc quần áo cô.....

Cố Nam Nam cả kinh, vươn tay che trước ngực, “Mặc Lệ Tước, anh phát thần kinh gì vậy!”

Cô đang ngủ ngon, chọc hấn gì đâu chứ? Còn đỏ mắt như ám dạ quý vương, đang diễn cái gì vậy, cho ai xem?

Không cho cô về thì thôi, bây giờ còn nổi điên?

“Mặc Lệ Tước những cái oanh oanh yến yến đó của anh không thể thỏa mãn anh, cũng liên quan gì đến tôi, như có khổ đại cừu thâm với tôi vậy, tôi đã chọc gì anh chứ?” Cô tức giận, không chút nao núng dỗi lại.

Đương nhiên cũng không nghĩ đến hậu quả.

Lúc này Mặc Lệ Tước tựa như một con mãnh thú ác độc đang nổi điên, hoàn toàn không nghe thấy lời nói của cô, một lòng một dạ xé rách quần áo cô.

Cô hoảng sợ thất thố rất nhiều nhưng cũng mãnh liệt phản kháng, nhưng cô quá yếu phòng kháng của cô hoàn toàn không có tác dụng, không đến mười giây, tất cả ràng buộc trên người cô đã thành từng mảnh nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, một luồng lạnh lẽo ập đến, cô rùng mình.

Hai tay dùng sức ngăn cản cơ thể hấn áp xuống, “Mặc Lệ Tước, anh điên rồi.”

Mặc Lệ Tước một câu cũng không nói, con ngươi đỏ ngầu tràn ngập sát khí, tháo cà vạt trên cổ buộc chặt hai tay cô trên đầu giường, không chút dịu dàng, như cầm súng giết người trên chiến trường một đường tiến mạnh.

“A!”

Nơi nào đó xé rách đau đớn làm cô sợ hãi hét lên.

"Yêu" ban đầu là một chuyện làm cho người ta vui sướng, nhưng Cố Nam Nam lại nếm phải tư vị sống không bằng chết.

Đêm dài..... Không có tình yêu vẫn tiếp tục làm.....

.....

Thứ hai, Cố Nam Nam đau đớn kéo thân thể trắng bệch tỉnh dậy.

Bên cạnh đã không còn bóng dáng của hấn, Cố Nam Nam cắn răng, “Biến thái t.i.n.h t.r.ù.n.g lên nào.”

Kéo chăn lên đã nhìn thấy vết máu rải rác trên khăn trải giường.

Nơi nào đó xé rách.

“A.” Cố Nam Nam hét ầm lên.

Cô tắm rửa xong tự xử lý đơn giản chính mình, mát lạnh lưng liếc qua quần áo bị xé loạn nằm trên mặt đất, may một chút cũng không nhú, cô đã quen. Cô lấy từ tủ quần áo ra một chiếc váy mặc vào, kéo cơ thể đau đớn chậm chậm đi xuống lầu.

Hấn hấn là biến rồi, cô tốt nhất cũng nhân lúc còn sớm rời khỏi đây.

Đi vào phòng khách, tấm màn dày màu xanh biển bị kéo ra, Mặc Lệ Tước đang ngồi trên sofa xem báo buổi sáng, thanh lịch thoải mái, ánh mặt trời chiếu lên người hấn, điểm tĩnh đẹp đẽ, nhưng lại rực rỡ chói mắt.

Nếu trên tay cô có một con dao, cô nhất định sẽ giết hấn không chút do dự.

Hai tay Cố Nam Nam run rẩy, đẩy mắt lóe lên điên rồ, thù hận trong lòng thiếu chút nữa làm cô xông lên, nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm chế, ánh mắt lạnh lẽo nhưng cô đơn nhìn vào mặt hấn, sau đó không quay đầu đi về phía cửa.

Hấn buông tờ báo, gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng cô, giọng nói mờ nhạt, “Cô đi gặp Du Minh Tuấn à?”

“Không phải việc của anh!”

Trong lòng một bụng lửa giận không nơi phát tán, tốt nhất đừng chọc giận cô.

Hấn không nổi giận, nhàn nhạt nói, “Cô rất yêu hấn ta?”

“Liên quan đến anh sao?” Nhớ lại sự điên cuồng của hấn đêm qua, cô đỏ mắt, hiện lên một tràn tàn nhẫn.

Hấn vươn tay kéo cô vào trong lòng ngực một cách dễ như trở bàn tay, lạnh lùng phẫn nộ nhìn cô, trong mắt tràn ngập hận ý khó có thể che giấu, “Tôi đã cảnh cáo cô, cách xa hấn ta một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Miễn bàn hôn nhân, anh không đủ tư cách

Cô cắn răng chịu đựng cơ thể đau đớn, cô ngửa đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lại hắn, “Mặc Lệ Tước kiêu nữ trong lòng anh không thể thỏa mãn có thể tiếp tục một cô a, anh mẹ nó tôi đây hết giận thì tính chuyện như thế nào? Tôi không phải nơi để anh trút giận, ok?”

Chính mình đi ra ngoài trộm tanh, không cho cô rời đi, vừa trở về lại như kẻ điên làm cô đến chết đến sống, cô đã đặc biệt phiền ai chọc ai, có gì phải chịu bị người vô nhân đạo này đối đãi?

Hắn đã dùng rất lớn sức lực mới có thể kiềm chế xúc động của mình không bóp chết cô, ngón tay nắm đến rung động khanh khách, thậm chí còn nghiêng răng nghiêng lợi nói với cô, “Cô gái, cô tốt nhất thành thật trả lời câu hỏi của tôi, hôm qua có phải cô đi gặp Du Minh Tuấn hay không?”

Tối hôm qua Tuyền Nhi bởi vì chuyện này mà lâm vào hai lần hen suyễn, thật vất vả đến tận sáng sớm, cô mới an tĩnh ngủ.

Tất cả mọi chuyện cũng là do người phụ nữ này, trước mắt là người phụ nữ này có lỗi.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo ám trầm, như thể cô nợ hắn 258 ngàn vạn, nhưng lời nói ra lại làm Cố Nam Nam mở to mắt không thể tin.

Hắn, “Cố Nam Nam, chúng ta kết hôn đi!”

Ánh mắt ngạc nhiên của cô bị hắn thu vào đáy mắt, “Kết hôn với tôi cô không có hại.”

Cô hít sâu, sắc mặt tái nhợt, cắn răng, “Mặc Lệ Tước, cho dù chết tôi cũng sẽ không kết hôn với anh.”

“Chỗ nào tôi không tốt, khiến cô không muốn?” Hắn muốn tiền có tiền, muốn nhan có nhan, muốn quyền có quyền, bên ngoài tuy rằng lạnh nhạt nhưng cũng thanh lịch tự phụ, phụ nữ thích hắn có thể vây quanh một vòng Hải Thành, chỉ duy nhất cô.....

Cả người cô gái này được che phủ bởi gai, hắn không thể lọt vào mắt cô.

Tốt?

Ngay từ đầu cô đã không thể cảm thấy hắn cuối cùng tốt đến bao nhiêu, tính tình thối nát lại còn xấu xa, mắt mù mới có thể thích hắn.

Nhưng hiện tại cô không muốn lãng phí miệng lưỡi nhiều với hắn, “Mặc tam thiếu chỗ nào cũng tốt, nhưng Cố Nam Nam không nhìn thấy.”

“Dục tình cố túng?” Khinh bỉ trào phúng, càng thêm dùng sức nắm tay cô, dường như là cố ý muốn cho cô càng đau!

Khiến cô hiểu rõ rằng, đối nghịch với Mặc Lệ Tước hắn, không có trái cây tốt để ăn.

Tốt nhất hãy ngoan ngoãn buông vũ khí đầu hàng.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cắn môi không nói.

Hắn cười khê, càng thêm dùng sức nắm chặt tay cô, không cho cô có cơ hội chạy thoát, “Đêm qua trên giường tiếng kêu của cô Cố thật là dễ nghe, vẻ mặt hưởng thụ, ngoài miệng không cần, nhưng cơ thể lại rất thành thật, hay là bây giờ cô Cố cũng như thế, tuy rằng ngoài mặt không đáp ứng, nhưng kỳ thật trong lòng rất muốn kết hôn với tôi.”

Đối với giả thuyết của mình, không có nửa phần nghi ngờ, hắn thậm chí còn tự cho rằng mọi chuyện chính là như vậy.

“Biến đi!”

Đối mặt với miệt thị của hắn, khóe môi Cố Nam Nam cong lên, ánh mắt lạnh lùng, châm biếm nói: “Hay là Mặc thiếu mê luyện thượng tôi nhưng lại ngượng ngùng? Không quan trọng là anh yêu tôi anh mới có thể thắng, tôi nhất định sẽ không chê cười anh, đương nhiên nếu anh không thể rời khỏi cơ thể tôi, cũng không quan trọng, chúng ta còn có quan hệ khác có thể thành lập, ví dụ như hòa bao hữu, cái này tôi có thể thỏa mãn anh, còn nếu là hôn nhân, xin đừng vũ nhục nó, Mặc Lệ Tước anh không đủ tư cách.”

Hôn nhân mà cô nhìn thấy đều sẽ thiêng liêng hơn bất cứ ai khác, thậm chí cho rằng hôn nhân của cô sẽ thuần khiết tốt đẹp, tuy nhiên ——

Mặc dù bị tổn thương đầy mình, cô vẫn coi hôn nhân rất nghiêm túc, hai người không yêu nhau sẽ không thể kết hôn. Nhưng cô lại xem nhẹ áp lực hiện thực mang đến làm cô chật vật và thê thảm

Hắn lạnh lùng hờ hững, lừa gạt trong mắt bùng cháy hận không thể hóa cô thành tro tàn.

Hắn không đủ tư cách?

Rất tốt!

Hắn một cái xoay người hung hăng đè cô ở dưới thân, ánh mắt hung ác nham hiểm, “Tôi có rất nhiều biện pháp để khiến cô nguyện ý.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đó là một cách để anh giết tôi

Cô cười quynh rũ, dường như cơ thể bị xé rách một chút cũng không đau, lạnh lẽo như rơi xuống hầm băng, “Ví dụ. như đêm qua? Như là mạnh mẽ xâm phạm tôi, cố gắng làm tôi thuyết phục?”

“Ồ? Còn rất mạnh mẽ!” Con người của hắn như trong đêm qua làm cô cảm thấy một nỗi sợ hãi mãnh liệt, dần sâu thẳm, càng thêm lạnh lẽo, đặc biệt là nhìn chăm chú vào cô, khiến cho cô đối diện cũng không được, dời mắt đi cũng không xong.

Thật ra Cố Nam Nam nghĩ, anh muốn tôi đi hướng đông tôi càng muốn đi hướng tây, không theo ý muốn của anh, anh có thể ngăn lại tôi không?

Nhưng cuối cùng cô lại lựa chọn im lặng không nói.

Ngón tay thon dài của hắn xẹt qua ngực cô, cô ý kéo ra một bên cổ áo, mơ hồ có thể nhìn thấy sóng gió sinh động, bên trên còn có vài vết cắn xanh tím, “Đêm qua sáng đến yu tiên yu chết, tại sao sáng nay nhắc đến vậy đã không nhận người vậy?”

Cô ra vẻ nhẹ nhàng, “Không có biện pháp a, tôi là người có trí nhớ không dài như thế! Đặc biệt là những cảm thú khoái da người đó, tôi một lát đã quên.”

Cô không biết đêm qua sau khi Mặc Lệ Tước đi ra ngoài đã trải qua những gì, gặp người nào, nhưng lúc trở về lại đè nặng cô, cô nghĩ thấy được mùi nước hoa khác với lúc trước từ trên người hắn, phụ nữ mới có thể dùng nước hoa, đêm qua hắn đã lêu lổng cùng phụ nữ khác.

Cô không quan tâm, càng sẽ không nổi giận, chỉ vì điều này đối với cô, người cô lấy không phải là người này.

“Đúng không?” Hắn cười khê, “Không nhớ rõ cũng không quan trọng, rất nhanh tôi sẽ làm cô không thể nào quên được.”

Hắn lại lần nữa giam cầm hai tay cô trên đỉnh đầu, rất giống đêm qua vuron tay cời quần áo cô, như là rất muốn cưỡng cô.

Cô rất hoảng loạn, không ngừng vặn vẹo thân mình.

Nơi này là phòng khách, hơn nữa còn đang là buổi sáng, cửa sổ sát đất tuyệt đẹp có thể nhìn thấy rõ tất cả cảnh vật bên ngoài, nếu lúc này có người lại đây, như vậy việc làm của bọn họ không phải bị.

“Thế nào? Cô Cố đang thành tâm mời tôi thưởng cô sao?”

Cô vùng vẫy trên sofa, bởi vì tức giận mà hai bên má cũng bị nhiễm đỏ ửng, thoát nhìn như là kết quả sau ái muội, cô cảm tức nhìn hắn, trầm thấp rống giận, “Thượng thân bần, anh biến khỏi người tôi đi.”

Nụ cười trên mặt hắn lập tức biến mất, thay thế chính là sát khí muốn giết người, hận không thể trực tiếp giết chết cô, trên thực tế hắn chính xác muốn làm như vậy.

Khớp xương tay rõ ràng gắt gao bóp chặt cổ Cố Nam Nam, cô không thể hô hấp, chỉ có thể giãy giụa, ban đầu trên mặt mang theo chút ửng đỏ bởi vì ngạt thở mà trở nên đỏ bừng, một chút hít thở không thông, giống như chết đuối, nghĩ cái chết đến gần.

Ở trong mắt hắn, vẫn lạnh nhạt như băng, nhìn không ra một tia âm áp, cô từ bỏ giãy giụa.

Thật ra cẩn thận ngấm lại, cứ như vậy mà chết đi có lẽ còn sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng khi cô thật sự muốn chết, Mặc Lệ Tước lại như biết được suy nghĩ trong lòng cô, trong phút cuối cùng liền thả cô ra.

Cô như con cá mắc cạn hít thở từng ngụm từng ngụm cùng với ho khan kịch liệt, yết hầu nóng rất đau đớn, cô đỏ mặt rống giận lại, “Mặc Lệ Tước, đồ khốn kiếp!”

Hắn bắt chéo hai chân tay nắm chặt hai tay cô hung hăng vung ra, Cố Nam Nam lập tức từ trên sofa ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Hắn như đế vương từ trên cao nhìn xuống cô, “Muốn cho cô chết, dễ như trò bàn tay.”

Cô ho khan, đỏ mắt, “Đó là một cách để anh giết chết tôi!”

“Chết?” Hân hừ lạnh, “Tôi còn muốn cưới cô, làm sao có thể để cô chết!”

“Mặc Lệ Tước rồi tôi cũng sẽ vượt qua, cho dù chết tôi cũng sẽ không kết hôn với anh.”

Trên mặt hân xẹt qua nụ cười mê chết người không đền mạng, vân đạm phong khinh mở miệng, “Phải không, vậy thì chúng ta chờ xem.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sẽ không để cô lại rời khỏi

Chờ xem thì chờ xem, ai sợ ai.

Cô sinh ra rất phản nghịch từ trong xương cốt, ăn mềm không ăn cứng, nhưng sau khi gặp Mặc Lệ Tước cũng đã biến thành mềm cứng đều không ăn.

Một hai phải tích cực với hân, mặc dù mỗi lần có hại vẫn là cô.

Sau đó Mặc Lệ Tước cũng không quan tâm Cố Nam Nam nữa, sau khi nhận được điện thoại đã thay quần áo rồi đi.

Trước khi rời đi nói với Cố Nam Nam, “Chỉ cần cô không đáp ứng, thì đừng mơ tưởng lại rời khỏi đây.”

Ban đầu cảm tù cũng chẳng qua là hù dọa cô, bây giờ mới là bắt đầu giam cầm thật sự.

.....

Hai ngày không nhìn thấy Cố Nam Nam, gia đình cũng có chút lo lắng.

Sáng sớm Cố Nam Ân vừa tỉnh dậy, mẹ Văn Tú đã vào phòng, lo lắng hỏi, “Nam Ân, Nam cũng đã ra ngoài hai ba ngày, sao còn chưa về, không phải là có chuyện gì chứ!”

Mặt Cố Nam Ân không đổi sắc, vẻ mặt dịu dàng an ủi mẹ, “Mẹ, Nam Nam không phải con nít, em ấy làm việc sẽ có suy xét, mẹ cũng đừng lo lắng!”

Cho dù như thế, dù sao cũng là con của mình, làm sao có thể một chút cũng không lo lắng?

“Nam cũng thật là, cũng hai ngày rồi, cũng không biết gọi điện thoại về nhà.”

“Mẹ, con xin lỗi, Nam có gọi điện thoại cho con nói mấy ngày gần đây sẽ không về, con quên nói cho mẹ, xin lỗi, mẹ!”

“Việc học của Nam Nam bên Pháp thì sao? Làm như vậy cũng không phải biện pháp!”

Cố Nam Ân dừng một chút, trong mắt nhanh chóng hiện lên một sự phức tạp, sau đó mỉm cười, “Mẹ, người ta bên đó được nghỉ, Nam mới trở về. Thân thể mẹ không tốt, thì đừng nhọc lòng, Nam bên đó còn có con mà!”

Mẹ Tú thở dài một hơi rồi rời đi, sắc mặt Cố Nam Ân cũng trầm xuống, không ngừng vuốt ve điện thoại trong túi, Nam bên đó sẽ không sao chứ!

Sau khi mẹ Tú rời đi vẫn không yên lòng, lại ở dưới lầu nói với Cố Chấn Hải, “Chấn Hải, Nam con bé rất cuộc làm cái gì, không chịu về nhà, cái này nếu là làm cha mẹ con bé.....”

Văn Tú bị ánh mắt sâu sắc của Cố Chấn Hải nhìn một cái, như hiểu ra điều gì, lập tức che miệng mình lại, “Tôi chưa nói gì cả. Nhưng mà, đứa nhỏ này cứ như vậy, làm cha làm mẹ sẽ lo lắng!”

Cố Chấn Hải còn bình tĩnh xem báo, “Con lớn rồi, bà cũng đừng quản quá nhiều!”

Lúc này điện thoại bàn phòng khách vang lên.

Văn Tú đứng dậy đi nghe điện thoại, cũng không biết bên trong điện thoại nói gì, giọng Văn Tú run rẩy, “Cô nói gì?” Ngay sau đó toàn bộ cơ thể cũng run rẩy lên theo, sau khi điện thoại cắt đứt rất nhiều lần cũng không thể đặt điện thoại lên được.

Lời nói của bà khiến cho Cố Chấn Hải trên sofa chú ý, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Văn Tú đã ngã trên mặt đất.

“Văn Tú!”

.....

Lần cuối cùng cô nhìn thấy Mặc Lệ Tước đã là hai ngày trước, mặc dù bị cầm tù nhưng tốt xấu cũng không bị xích sắt buộc lại, cũng có một chút tự do, chỉ hạn chế trong biệt thự này.

Buổi sáng ăn qua cơm sáng, Cố Nam Nam nhàm chán đi dạo trong hoa viên, hoa khắp nơi nở rộ đủ loại màu sắc hình dạng, rất đẹp.

Tên khốn kia không bằng cảm thú vậy mà còn có nhã hứng như vậy!

Cô lấy điện thoại chụp hình những bông hoa hồng, cô học chuyên nghiệp là thiết kế, nhưng cô lại đam mê nhiếp ảnh, ngày thường những lúc rảnh rỗi cũng rất thích cùng các bạn bè đi nhiếp ảnh.

Đang lúc cô định chụp một bông hoa lục bình màu vàng nhạt, điện thoại rung lên.

“Khả Nhi!” Cô lập tức nhận điện thoại.

“Nam Nam, bây giờ cậu đang ở đâu, mẹ cậu đang trong bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tôi tìm anh có chuyện muốn nói

Lâm Khả Nhi đến bệnh viện lấy thuốc cho mẹ, tình cờ gặp chị Cố Nam Nam, từ trong miệng chị cô mới biết được bác gái đang nằm viện.

Vừa ra khỏi bệnh viện, đã lập tức gọi điện thoại cho Cố Nam Nam.

“Cái gì? Mẹ mình đang nằm viện? Từ lúc nào?”

Cố Nam Nam biết mẹ mình có bệnh tim, nhưng mấy năm nay vẫn luôn uống thuốc rất tốt, thân thể cũng không tệ lắm, mấy năm nay cũng không phát dấu hiệu của bệnh, tại sao bây giờ lại đột nhiên phát bệnh?

“Cái này mình cũng không biết, bây giờ cậu đang ở đâu, đến đây nhanh lên, hiện giờ mình đang ở cửa bệnh viện.”

Cố Nam Nam nói tóm tắt đơn giản rõ ràng tình hình của bản thân hiện giờ với Lâm Khả Nhi, “Khả Nhi, bây giờ mình một chút một lát cũng không thể thoát thân được, cậu đi gặp mẹ mình trước, có chuyện gì cậu lập tức báo cho mình, mình bên này sẽ nghĩ cách đi ra ngoài.”

Cắt đứt điện thoại, thần trí Cố Nam Nam không yên, một lòng nghĩ muốn đi bệnh viện.

Giải thích với bọn vệ sĩ ở cửa rất nhanh sẽ trở về, nhưng không một người nào nghe cô nói, cô nổi giận rất nhiều, cô móc điện thoại ra gọi cho Mặc Lệ Tước.

Lúc này Mặc Lệ Tước đang mở cuộc họp ở công ty, mặc dù điện thoại đang ở chế độ rung, nhưng trong phòng họp yên tĩnh, âm thanh rung động vẫn rất rõ ràng.

Mặc Lệ Tước chỉ nhẹ liếc mắt, cũng không quan tâm đến, tiếp tục văn án.

Cố Nam Nam gọi một cuộc không có người nhận, cô biết Mặc Lệ Tước đang cố ý không nhận điện thoại của cô, lại không ngừng gọi vài cuộc liên tiếp cho hắn.

Không nhận đúng không, vậy thì cô sẽ khiến cho hắn không thể làm việc.

Nhìn điện thoại trên bàn hội nghị không ngừng rung lên, ánh mắt Mặc Lệ Tước u ám xuống, nói với giám đốc Đỗ một bên, “Phần còn lại sẽ được bàn giao cho anh.”

Xong cầm điện thoại rời khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên, vì đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy tổng giám đốc rời khỏi cuộc họp.

“Chết tiệt!” Còn không nhận đúng không?

Khi Cố Nam Nam chuẩn bị gọi cuộc điện thoại thứ n, cuối cùng Mặc Lệ Tước cũng gọi lại.

“Cô Cố, mới hai ngày không gặp, đã thấy cô đơn rồi?”

Cô đơn cái đại đầu quỷ anh.

Cô cắn răng, lửa giận trong mắt tùy ý lan tràn, nhưng lúc này cô có việc muốn nói với hắn, đành phải cố gắng làm tâm tình tức giận của mình bình tĩnh xuống, “Mặc Lệ Tước, tôi có việc tìm anh!”

Mặc Lệ Tước ngồi trên sofa trong văn phòng, bắt chéo chân, ngón tay không theo nhịp gõ lên đầu gối, khóe miệng cong lên vòng cung duyên dáng, vẻ mặt hiện ra nụ cười âm mưu, “Tôi rất bận, cô chỉ có năm phút.”

Dục tình cổ tưng, hắn sẽ hơn bất cứ ai khác.

“Anh!” Cố Nam Nam không ngừng vỗ ngực mình, bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Hít sâu, “Mặc Lệ Tước, mẹ tôi nằm viện, tôi muốn đến bệnh viện gặp mẹ tôi!”

Ánh mắt hắn lạnh xuống, “Đây là điều cô muốn?”

Còn tưởng rằng cô gọi điện thoại đến tìm hắn, là vì chuyện kết hôn!

“Nếu không thì sao?” Cô hỏi lại.

Chẳng lẽ còn thật sự cho rằng cô thỏa hiệp nguyện ý kết hôn với hắn?

Đùa gì vậy chứ, cô không ngốc, ai lại đi kết hôn với một ma quỷ.

“Cố Nam Nam, cô tìm một cái cơ sứt sẹo như thế là muốn tôi thả cô ra ngoài sao?” Cả người Mặc Lệ Tước dựa trên sofa, đáy mắt đen nhánh như trong trời đêm xẹt qua sao băng, “Muốn đi gặp Du Minh Tuấn à?”

Cố Nam Nam tức giận đến hận không thể lập tức đập nát điện thoại, nhưng khi suy xét sau khi đập sẽ phải mua lại, vẫn là một vấn đề.

Cố Nam Nam tận lực đè thấp lửa giận, không để giọng nói của mình nghe như đang tức giận, “Mặc Lệ Tước, tại sao một chuyện gì tôi nói với anh, anh cũng có thể xả lên trên người anh ta, tôi đi gặp mẹ tôi thì có liên quan nữa xu tiền gì với anh ta chứ? Anh đừng không có việc gì cũng phát thần kinh buộc chặt tôi với anh ta ở bên nhau, được không?”

Cô đã rất bức bối, nhắc tới hắn ta lại càng bức bối.

Lúc nào mà cô muốn đi gặp loại người như hắn ta chứ?

Cô bây giờ không muốn nhắc đến tên của hắn.

“Cô vẫn còn yêu anh ta?”

Cố Nam Nam cũng phải điên rồi, tên khốn này rõ ràng cố ý hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Cố Nam Nam tức giận lập tức cắt đứt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hắn yêu cô trước sau như một

Thời gian kéo dài đến tận buổi tối, Cố Nam Nam vẫn không thể rời khỏi.

Ầm ầm——

Tiếng sấm vang lên, dường như trời đang mưa.

Trong lòng cô càng thêm lo lắng.

Ting ting.

Có tin nhắn gửi đến điện thoại: Nam Nam, anh ở cửa chờ em, mau ra đây.

Cố Nam Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa tí tách rơi xuống từ bầu trời xám xịt, Du Minh Tuấn không mang ô, đứng trong mưa, chờ đợi.

Cô không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, lúc này cô không thể không suy nghĩ nhiều, thật vất vả mới có thể rời đi được, cô còn do dự gì chứ?

Đến ô che cũng không lấy, đã xông ra ngoài, nhanh chóng ngồi vào xe.

Sau khi lên xe, Cố Nam Nam dùng tay lau đi những giọt nước lóe sáng trên đầu, hỏi hắn, “Sao anh lại đến đây?”

Khuôn mặt tuấn tú của Du Minh Tuấn không tốt lắm, có chút tái nhợt, ngồi lên ghế lái, khởi động xe, “Rời khỏi đây trước.”

Hắn không biết tại sao hắn lại đến, hắn biết rõ bây giờ cô không thích hắn bao nhiêu.

“Ừ.”

Cố Nam Nam thấp giọng lên tiếng.

Hai người ngồi cùng nhau, không nói, trong xe tràn ngập không khí xấu hổ, mặc dù hai người cũng đã từng ân ái, nhưng hiện tại con đường ân ái này đã đứt đoạn, giữa bọn họ bây giờ đến làm bạn bè cũng không thể.

“Lâm Khả Nhi gọi điện thoại cho anh nói em đang ở đây.”

Đề phá vỡ không khí xấu hổ này, Du Minh Tuấn nhàn nhạt lên tiếng.

“Ồ.”

Cố Nam Nam không biết nên trả lời như thế nào, cảm ơn thì thật tốt quá?

Cô luôn cảm thấy rằng nó có vấn đề, vẫn không thích hợp lắm.

Mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, ban đầu cảnh vật rất rõ ràng cũng dần mờ hồ trong mưa, mùa biến đổi, phong cảnh cũng thay đổi theo, giữa bọn họ cũng là như thế, hoàn cảnh thay đổi, tình cảm trong nháy mắt cũng hóa thành khói bụi.

Hắn cởi áo khoác, đắp lên người cô, “Có chút lạnh, coi chừng bị cảm.”

Ánh mắt dịu dàng giống như lúc trước, Cố Nam Nam một lòng chậm rãi sa đọa theo.

Áo khoác trên người cô thật ấm áp, bí mật mang theo mùi hương dễ ngửi trên người hắn, cô không thể không kéo áo khoác của hắn bao bọc lấy cơ thể mình, cảm nhận sự hiện diện của hắn.

Nếu cô không ra nước ngoài du học, nếu vẫn luôn ở lại bên cạnh hắn, giữa bọn họ có phải sẽ không đi đến tình trạng như thế này hay không?

Cô cúi đầu, cổ họng cực kỳ khó chịu, mắt cũng can thiệp, bả vai khẽ run.

Du Minh Tuấn cho rằng cô quá lạnh, vội vàng, “Lạnh không? Anh tặng máy sưởi lên một chút.”

Cô dùng sức lắc đầu, “Không sao.”

“Đi có khỏe không?” Hắn hỏi.

Từ khi xảy ra chuyện như vậy, ánh mắt bọn họ nhìn nhau đều mang theo hận thù mãnh liệt, lúc cô tìm đến cũng vậy, không cho hắn một sắc mặt tốt.

Hắn có thể hiểu được thù hận trong lòng bọn họ, nhưng đến cuối cùng vẫn là hắn tổn thương Nam Nam.

“Xin lỗi! Nam Nam!”

Cô ngẩng đầu cười đến thờ ơ, bình tĩnh, “Bây giờ mẹ tôi đang ở bệnh viện, cũng không biết như thế nào, chỉ cần chúng ta..... Đều đã qua rồi, không cần phải xin lỗi.”

Tình yêu vốn dĩ không có ai đúng ai sai, mặc dù ngay lần đầu tiên biết được cô đã cực kỳ tức giận, nhưng bây giờ, cô hận hắn đã không còn mãnh liệt như thế.

Tốc độ lái xe của hắn chậm lại, trong mắt nhìn cô mang theo bất lực, “Nam Nam, anh không muốn như thế này.”

“Tôi biết.”

Nếu có thể, ai lại muốn như thế này?

Đáng tiếc không có nếu.

Du Minh Tuấn siết chặt tay lái, ánh mắt cô đơn, “Nam Nam, anh không muốn cứ kết thúc như thế này.”

Hắn yêu cô trước sau như một, không bao giờ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta

“Đến rồi.”

Cố Nam Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, vài con chữ to Bệnh viện Đa khoa Hải Thành đập vào mắt.

Cô nhanh chóng nhảy xuống xe, đi về phía trước mấy bước rồi quay lại, nói một câu với hắn, “Cảm ơn!” Rồi nhanh chóng xoay người chạy vào bệnh viện.

Lúc này Mặc Lệ Tước từ bệnh viện đi ra, vừa vặn nhìn thấy Cố Nam Nam từ trên xe Du Minh Tuấn bước xuống, không biết chuyện gì đã xảy ra phía sau?

Đặc biệt là nụ cười hạnh phúc trên mặt Du Minh Tuấn đã làm mất hân dờ dẫn ra.

Người phụ nữ kia cũng có năng lực, thế nhưng có thể trốn thoát.

Đi cầu người đàn ông đó sao?

Nghĩ về điều này, sắc mặt Mặc Lệ Tước càng thêm âm u khủng bố, toàn bộ gương mặt đẹp trai như bị đóng băng, lạnh lẽo đến cực điểm.

Lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Cố Nam Nam.

Tút tut..... Tút tut.....

Cố Nam Nam lấy điện thoại ra nhìn một cái, không chút do dự lập tức cắt đứt.

Sau đó chạy vào khu nằm viện nội trú.

Hắn nhếch môi cười lạnh, tay nắm chặt điện thoại.

Rất tốt!

Dám tắt điện thoại của hắn, thật sự rất tốt!

.....

Cố Nam Nam một mạch chạy đến phòng bệnh.

Cô đứng ở cửa thờ phỉ phò, khi nhìn thấy mẹ mình nằm trên giường bệnh, cô khẽ thở ra, nhẹ nhàng đi vào, nhỏ giọng gọi, “Mẹ!”

Nhìn thấy Cố Nam Nam, mặt Cố Chấn Hải trầm xuống, lập tức bước đến tát vào mặt cô.

Cố Nam Nam che lấy mặt về mặt mờ mịt, không biết làm sao.

“Ba, ba làm gì vậy?” Cố Nam Ân lặn xe lặn lại, chấn cô sau lưng, “Ba, chuyện gì ba cũng không hỏi rõ ràng, sao có thể tùy ý động thủ đánh người chứ?”

“Còn cần hỏi sao? Người ta đã gọi điện thoại tìm đến cửa!” Cố Chấn Hải nói làm cơ bắp hai bên cũng run rẩy lên theo, nhìn ra được rằng ông thật sự rất tức giận.

Cố Nam Nam che mặt, bộ dáng ủy khuất, cô thật vất vả mới thoát ra được, trước tiên đến bệnh viện thăm mẹ, lại không thể hiểu được bị ăn một cái tát, cô đến bây giờ vẫn không thể hiểu nổi.

“Ba!”

“Đừng gọi tôi là ba, tôi không phải ba cô!”

Cố Nam Nam che mặt mắt hồng hồng, nước mắt chực chảy ra, cố nén hỏi, “Ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên đánh con?”

“Chuyện gì?” Cố Chấn Hải nhìn Văn Tú trên giường, vẻ mặt đau lòng, “Đây là chuyện tốt mà cô đã làm, nhìn những gì mà cô đã làm đi, khiến mẹ cô giận đến phát bệnh.”

“Con?” Cố Nam Nam nheo mắt, đầu óc có chút không hiểu được, cô không làm gì cả a.

“Ba, ba đừng kích động!” Cố Nam Ân dịu dàng an ủi.

Cố Chấn Hải hít sâu cố gắng làm chính mình bình tĩnh trở lại, nói lời thăm thía với Cố Nam Nam, “Nam, Du Minh Tuấn đã kết hôn, không được dây dưa không rõ, con cứ dây dưa như vậy, sẽ trở thành người thứ ba, bước ra ngoài cũng sẽ nhục nhã, ném thẻ điện của Cố gia, ngay cả mặt mũi của con cũng.....”

Không đợi Cố Chấn Hải nói xong, Cố Nam Nam đã phản bác, “Ba, con không có!”

Hôn lễ hôm đó cô thật đã đi náo loạn, nhưng sau đó cô đã làm cho mối quan hệ trở nên rõ ràng, sau này đường ai nấy đi, cô sao có thể lại đi dây dưa chứ?

Nhưng ánh mắt của ba lại chắc chắn như thế, nhìn qua cũng không phải là giả dối hư ảo.

“Không có, vợ người ta đã gọi điện thoại đến trong nhà, con còn không có? Nam, ba biết đến bây giờ con vẫn còn thích cậu ta, nhưng người ta đã kết hôn, con không thể ép buộc nó được!”

Ông rất tức giận, nhưng so với tức giận càng có rất nhiều đau lòng.

Cố Nam Nam nghiêng răng, bên trong mắt đầy lửa giận, người phụ nữ đó thể nhưng lại đến quấy rầy gia đình cô?

“Bây giờ con sẽ đi tìm cô ta tính sổ.”

Cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chọc người không nên dây vào

Cố Nam Nam không biết đi đâu tìm Mặc Tuyết, nhưng tức giận trong lòng không nơi phát tán, cô lập tức hẹn gặp Du Minh Tuấn.

Lúc này Du Minh Tuấn đang lo lắng xem đêm nay sẽ đi đâu uống rượu, cái gia đình đó hấn một chút cũng không muốn trở về, nhận được điện thoại của Cố Nam Nam thập phần ngoài ý muốn của hấn, đặc biệt khi Cố Nam Nam muốn hẹn hấn ra ngoài, hấn không có bất cứ suy nghĩ gì lập tức đáp ứng.

“Nam Nam, em tìm anh?”

Rất nhanh Du Minh Tuấn cũng chạy đến, vẻ mặt hấn ôn nhuận như ngọc tươi cười, nhìn qua rất vui vẻ.

Xét cho cùng trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn bài xích hấn, bây giờ lại chủ động hẹn hấn gặp mặt, đương nhiên hấn rất cao hứng.

Cố Nam Nam không có bất cứ biểu cảm gì, nhàn nhạt tiếp đón, “Ngồi xuống đi.”

Du Minh Tuấn ngồi xuống, đặt áo khoác sang một bên, một bên vờn tay yêu cầu phục vụ một bên hỏi cô, “Ăn tối chút đi, bây giờ anh rất đói bụng.”

Nhưng hiện giờ cô không có tâm trạng ăn bữa tối với hấn, chỉ muốn thật nhanh giải quyết mọi chuyện rõ ràng.

Cô, “Du Minh Tuấn lần này tôi đến chỉ muốn nói với anh là, giữa chúng ta đã kết thúc, anh và cô ta sống ra sao cũng không liên quan đến tôi, sau khi anh trở về xin vui lòng nói cho vợ anh, đừng không có việc gì cũng như kẻ điên dây dưa tôi không bỏ, bây giờ còn dám gọi điện thoại uy hiếp gia đình tôi, nếu còn có lần sau, tôi nhất định không khách khí.”

Nụ cười tao nhã của Du Minh Tuấn cứng đờ ở trên mặt, “Em nói gì?”

Cố Nam Nam nhấp môi, mắt lạnh lùng, “Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Lúc này ở một bàn cách đó không xa, một người đàn ông đẹp trai đang nhìn cả hai không chuyển mắt bằng bộ mặt tà mị, khỏe miệng cong lên vòng cung duyên dáng, ngón tay thon thả đưa điện thoại lên về phía hai người rồi ấn nút.

Sau đó gửi đến số điện thoại của Mặc Lệ Tước, chỉnh sửa MMS đã được gửi đi.

Không biết sau khi Tam ca nhìn thấy sẽ có phản ứng gì?

Hắn đã gấp đến mức không chờ nổi muốn nhìn thấy vẻ mặt của anh ta.

Ting ting ——

Mặc Lệ Tước từ phòng tắm đi ra, quanh hông quấn khăn tắm màu trắng, tóc ướt sũng, đen nhánh có chút hỗn độn nhưng dung mạo vẫn đẹp trai và tà mị như cũ, trong tay hắn cầm khăn lông lau đi nước trên tóc, âm thanh chấn động của điện thoại đã quấy nhiễu hắn.

Hắn bước đến, ánh mắt tối sầm, Ngự Phong gửi đến một MMS.

Ngự Phong luôn là một kẻ không đứng đắn, tin nhắn gửi đến nhất định không phải là tin tức gì tốt, vốn dĩ không muốn để ý đến, nhưng không biết làm sao, ma xui quỷ khiến hắn gio tay về phía điện thoại, ấn mở tin nhắn MMS.

Hắn nắm chặt điện thoại, lửa giận trong mắt như muốn ngay lập tức lãng tri cô, nhưng tiếc là cô không có ở trước mặt.

Bộp.

Điện thoại bị ném thật mạnh xuống đất, lập tức bể thành hai nửa.

Nhưng chiếc điện thoại kia, lại tự dưng bị biến thành vật phát tiết cơn giận của chủ nhân như thế.

.....

Một tuần sau, sức khỏe của mẹ Cố Nam Nam tốt hơn rất nhiều, cũng được xuất viện về nhà tịnh dưỡng.

Chuyện đó theo lời giải thích của Cố Nam Nam, mọi người cũng đã tin cô.

Cô cũng đảm bảo với gia đình sẽ không bao giờ xảy ra loại chuyện như vậy nữa, nhưng dường như mối quan hệ giữa cô và ba có vẻ trở nên hơi cứng.

Sau đó, Mặc Lệ Tước cũng không tìm cô, Du Minh Tuấn cũng không quấy rầy cô, không khí coi như tương đối bình tĩnh.

Nhưng còn có một chuyện, đó chính là về vấn đề xuất ngoại của cô.

“Nam, trường học gọi điện thoại đến, nói muốn khai trừ học tịch của cậu.”

Vào sáng sớm Cố Nam Nam đã nhận được cuộc gọi đến của bạn cùng phòng, Cố Nam Nam vốn đang ngủ đến mơ mơ màng màng, sau khi nghe được lập tức nhảy dựng lên.

“Vũ, cậu nói với chủ nhiệm lớp, mình gặp một số khó khăn ở bên đây.”

“Vô dụng, chủ nhiệm lớp là hiệu trưởng trực tiếp quyết định, chủ nhiệm lớp còn bảo mình chuyển cho cậu một câu, hỏi cậu trở về rốt cuộc đã làm cái gì, làm thế nào lại chọc phải người khủng bố như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đùng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Xem ra đầu óc chưa cháy hỏng

Từ trong miệng Vũ, Cố Nam Nam mơ hồ biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở bên kia, cũng đại khái đoán được là do ai động tay động chân.

Cô nghiêng răng, không tức giận, đương nhiên cơn giận cũng không phải từ cô, mà là từ một người nào đó.

Cô bình tĩnh nói với Vũ, “Mình đã biết, cảm ơn cậu.”

Trường học bên kia đi không được, Cố Nam Nam lại không kích động như lúc trước vẫn nghĩ.

Đứng trên ban công, ánh mặt trời buổi sáng ấm áp xuyên qua từng tầng mây trắng tấp bắn xuống phía dưới, Cổ Nam Nam mạnh mẽ ngẩng đầu đón lấy, ánh mặt trời không quá chói mắt, nhưng hốc mắt cô lại dần đỏ.

“Nam.”

Cổ Nam Ân đến bên cạnh cô, Cổ Nam Nam thấp giọng, “Chị, em nên làm sao bây giờ?”

Cổ Nam Ân mỉm cười kéo tay cô qua, vỗ nhẹ an ủi, “Không có gì là không qua được, không đi du học nước ngoài, thì cũng có thể ở trong nước.”

“.....” Cổ Nam Nam nhìn thoáng qua, rồi dời đi tầm mắt u buồn.

“Thật vậy, chị tin tưởng em, ở trong nước cũng có thể tìm cho mình một mảnh đất mà, hơn nữa chị em chúng ta có thể gặp mặt, tâm sự không phải rất tốt sao?”

Thượng đế từ trước đến nay luôn công bằng, cô luôn tin vào câu nói này!

.....

Tập đoàn Đế Quốc.

Mấy ngày nay Mặc Lệ Tước luôn trầm mặt, không cho bất cứ ai một sắc mặt tốt, đêm không thể ngủ, cuộc sống hàng ngày khó an, hần cho rằng làm như vậy, cô gái đó sẽ chủ động tìm đến cầu xin hần. Hần vẫn luôn chờ đợi, chờ cô đến để chấp nhận sự nhạo báng của hần.

Nhưng ba ngày qua đi, không những không nhìn thấy người cô, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Hần nhìn ra ngoài cửa sổ, đốt một điếu thuốc, lặng lẽ hút.

Ngự Phong đẩy cửa ra đi vào.

Ngồi trên sofa rất có thú vị âm thầm đánh giá đại tổng giám đốc đang tư xuân phát gốc này, khóe miệng cong lên ý cười sâu.

Lệ Tước vậy mà lại phát gốc? Đây, trong hai mươi mấy năm cuộc đời hần chưa từng thấy qua cảnh tượng kì lạ khó có thể nhìn thấy này. Ban đầu còn tưởng rằng Lệ Tước chẳng qua là nhất thời nhàm chán nên muốn tìm một cô gái để chơi đùa, bây giờ hần cũng sắp tin là Lệ Tước thật sự thích cô gái kia.

“Khụ khụ.”

Ngự Phong giả ý khụ hai tiếng, ánh mắt trống rỗng của Mặc Lệ Tước dần điều chỉnh tiêu điểm.

“Đến từ lúc nào?.” Hần hỏi.

Ngự Phong chống cằm, không ngừng di chuyển qua lại bàn tay đẹp, rất có ý vị, “Chẳng lẽ Tam ca không phát hiện ra tôi đã ngồi ở đây một lúc lâu rồi?”

Biểu cảm của hần dừng một chút, hiện lên u ám không rõ, nghiêm trang, “Tìm tôi có việc?”

A!

Dưới đáy lòng Ngự Phong lạnh lẽo, Tam ca cậu cứ tiếp tục ngạo kiều đi!

Ngự Phong dù bận vẫn ung dung, cả người tư thái tùy tính và lười biếng, “Đương nhiên là đến gặp Tam ca, cậu có xem MMS gửi lần trước không? Cậu nghĩ sao?”

Ngự Phong vẫn luôn thấy rất kỳ quái, Tam ca rõ ràng không phải là loại người ngồi chờ chết, thế nào đã qua mấy ngày rồi còn chưa ra tay, rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì?

Cho nên hần không thể chờ đợi được, liền đến thử nghiệm một chút.

Ánh mắt hần bỗng lạnh xuống, nhấp môi không nói, dường như vừa lúc xác minh suy nghĩ trong lòng Ngự Phong.

Sau đó nghe được hần đậm mạc mở miệng, “Ngự Phong, từ khi nào chuyện của tôi phải cần sự đồng ý của cậu? Cậu là tổng giám đốc, hay là tôi?”

Ngự Phong ngồi thẳng thân mình, cười khô khốc, không ngừng gật gật đầu, “Là cậu, là cậu.”

“Xem ra đầu óc chưa cháy hồng, còn rất rõ ràng.”

Ngự Phong: “.....”

Ngự Phong xua xua tay ra vẻ vô tội, “Nếu cậu bận, tôi cũng có thể giúp cậu điều tra.”

“Không cần, tôi vẫn chưa đến mức một chút chuyện cũng giải quyết không được.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Dây dưa không dứt

Cố Nam Nam nằm trên giường, đang nghĩ về việc mình sẽ làm gì sau này, thì điện thoại ting ting đến..

Cô suy nghĩ còn chưa rõ ràng, tùy tay cầm lấy điện thoại mở ra xem——

Tay cô cầm điện thoại cứng đờ mưng theo run rẩy, giờ tay lên không chút lưu tình ném văng điện thoại ra xa.

Tin nhắn: Cô Cố, 8 giờ tối nay tầng trên cùng "Zero Bar", không gặp không về.

Không gặp..... Than bần.

Cô căn bản không quan tâm, tiếp tục ánh mắt đại ra nằm nhìn hoa bàn, tâm tư tùy ý cuồng phi loạn vũ, một tuần qua không tìm cô phiền toái, Cố Nam Nam cho rằng cuộc sống sau này của mình sẽ không liên quan quá nhiều đến người đó, còn nghĩ như vậy là quá tốt, sau này có thể sống một ngày yên tĩnh và nhàn nhã. Không nghĩ đến đây mới ngấm lại, còn chưa thực hiện, chỉ một tin nhắn của tên khốn đó đã có thể đảo loạn cuộc sống của cô.

Tút tut —— tut tut ——

Điện thoại đang yên tĩnh nằm trên mặt đất bỗng chấn động lên, Cố Nam Nam liếc nhìn, tiếp tục không quan tâm đến.

Nghĩ thầm cứ như vậy sẽ tốt, nhưng, điện thoại lại không ngừng vang lên, ngừng lại vang, ngừng lại vang, cuối cùng Cố Nam Nam thật sự nhin không nổi nữa, thở phì phì lao xuống giường, nắm điện thoại lên dùng sức rống giận qua.

“Mặc Lê Tước, anh ăn no không có chuyện gì làm phải không?” Có thể cho người khác được thanh tịnh hay không?

Đối diện không nhanh không chậm hỏi thăm làm cô rất muốn đánh hấn toi bởi một trận, “Cô Cố, đêm qua ngủ ngon không?”

Cô cưỡng chế mọi cơn giận trong lòng, lộ ra tiếng cười ngọt ngào, “Đó là điều tất nhiên, không có con mèo con chó nào kêu to bên người, tự nhiên ngủ sẽ thoải mái.”

“Mỗi lần cô đều có thể thành công hoàn toàn chọc giận tôi.” Giọng nói của hấn gọn sóng bất kinh, “Nhưng tôi thích.”

Cố Nam Nam cười khẽ, “Sở thích của anh thật rẻ mạt, khoản này không xứng với tôi.”

Hấn tạm dừng ba giây, “Cố Nam Nam, cô hẳn biết rõ kết cục nếu như chọc giận tôi.”

Cố Nam Nam có chút bị chọc giận, “Mặc Lê Tước anh đủ chưa, trường học bên kia tôi đi không được, anh rất vui vẻ, rất đặc ý chăng? Cho rằng như vậy tôi sẽ đến cầu xin anh ư? A! Anh quá xem thường Cố Nam Nam tôi rồi, từ giờ trở đi, cho dù chết tôi cũng sẽ không đến cầu xin anh, và tốt nhất là đừng đến gây chuyện với tôi, nếu chọc tôi anh sẽ gặp rắc rối.”

Cạch, Cố Nam Nam lập tức cắt đứt điện thoại.

Hít sâu một hơi, đứng dậy đi xuống lầu.

Bây giờ lồng ngực rất ngọt ngào, cần cấp bách ra ngoài để hít thở không khí trong lành.

Mặc Lê Tước mân mê điện thoại trong tay, đáy mắt giữ kín như bưng, khóe môi treo lên nụ cười sâu không rõ ý vị, con mèo với móng vuốt bắt đầu muốn cắn người?

Thú vị.

.....

Vào lúc giữa trưa Cố Nam Nam nhận được điện thoại của Quý Bắc Thần rằng hôm nay hẳn xuất viện, cô nhất định phải đến.

Vốn dĩ hắn bị thương là do cô, không đi thì không đúng lắm, hơn nữa bọn họ là bạn thân, ngay cả khi hắn không cho cô cũng sẽ đi.

Khi cô đến bệnh viện, Quý Bắc Thần đang ở ban công phơi nắng, chỉ là ánh mắt hắn đang thẳng tắp nhìn chăm chăm vào một nơi xa, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

"Xem ra sinh long hoạt hổ a, trong điện thoại như thế nào sống dở chết dở." Cổ Nam Nam trừng hắn, bắt đắ dĩ cầm áo khoác thay hắn che lại người, "Vết thương mới lành lỡ đâu bị cầm thì sao?"

Hắn cười, "Không phải còn có cậu sao?"

Trong mắt hắn xẹt qua sâu thẳm làm cô không thể bắt lấy.

Tên này ngày thường hi hi ha ha, đột nhiên nghiêm trang lên, còn có một chút đẹp trai như vậy...

"Mình nghe nói học tịch sinh viên trao đổi của cậu bị hủy bỏ?" Sau khi trầm mặc thật lâu, hắn nhàn nhạt mở miệng.

Cô dừng một chút, điều này thật sự không phải hắn, ít nhất là không giống những gì cô biết về hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Mình đối với cậu là nghiêm túc

Cổ Nam Nam sờ đầu Quý Bắc Thần, rồi đặt tay lên trán mình, "Này? Không bị sốt à!"

"Cậu nghĩ cái gì vậy!" Cô bị đánh hai cái lên đầu, "Ai làm cậu xảy ra cháy à?"

Cổ Nam Nam ủy khuất xoa đầu mình, "Còn ai khác ngoài cậu không?"

Hắn nhìn chăm chăm Cổ Nam Nam bằng ánh mắt sâu sắc làm cô khó có thể lý giải, "Nam, đừng nói sang chuyện khác."

Trong phút chốc mọi thứ xung quanh đều quy về tĩnh mịch, dường như chỉ có cô và hắn.

Cổ Nam Nam biết, nếu cô không trả lời, như vậy vấn đề này Quý Bắc Thần sẽ luôn bị vương mắc.

Dù sao cũng không phải chuyện gì lớn, cô bây giờ trông vẫn vẫn đậm phong khinh, "Ừ, nhưng cũng không sao cả, bây giờ mình đã nhận ra, việc học cũng không phải lỗi ra duy nhất."

"Là anh ta sao?" Hắn hỏi.

Trong ánh mắt trong sáng xẹt qua một tràn lạnh lẽo không giống mùa xuân, cô rất xác định hắn bây giờ thật sự không phải như cô vẫn biết. Trong trí nhớ hắn vẫn luôn là ánh mắt trời rộng rãi, vui vẻ đầy sức sống, chưa từng nhìn thấy hắn biểu hiện nghiêm túc như thế.

Điều này khiến cô có chút không thể thích ứng, cũng có chút xa lạ.

"Ha ha ha!" Cô cười gượng, vươn tay khoác lên vai hắn, "Thần, cậu cho rằng chị là ai? Chị chính là một tay vô địch bất khả chiến bại Cổ Nam Nam, loại chuyện này mình sẽ quan tâm sao? Yên tâm, thượng đế đóng cánh cửa sổ này lại nhất định sẽ vì mình mà mở ra một cánh cửa khác."

"Còn cửa nào?" Hắn khinh thường, "Bây giờ đến cửa sổ cũng không có."

Ngay sau đó hắn cong môi nở nụ cười, tự tin vỗ ngực mình, "Yên tâm đi, sau này mình nuôi cậu."

Cổ Nam Nam cười ha ha, "Ồ, mặc dù biết đây chỉ là lời nói đùa, nhưng mình vẫn rất vui."

Nụ cười của hắn dần biến mất, nhiễm một tầng đau đớn sâu thẳm, vươn tay thật nhanh ôm lấy Cổ Nam Nam, hơi thở ấm áp cọ xát bên tai cô, có chút ngứa, cô theo phản xạ định đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm càng thêm chặt, giọng nói âm ỉ truyền đến, "Mình không nói đùa! Mình nghiêm túc!"

Trong mắt hắn lóe lên một biểu hiện mà cô chưa từng nhìn thấy, ngay cả cô cũng hơi ngạc nhiên, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không biết phải trả lời làm sao.

Đúng lúc đó, điện thoại trong túi cô vang lên.

Một tràn xấu hổ đảo qua khuôn mặt trắng nõn của cô, "Cái đó, mình nghe điện thoại!"

Hắn buông cô ra, để cô tự do.

Cô vội vàng đi đến một góc, "Chị, bây giờ em đang ở bệnh viện, em có một người bạn hôm nay xuất viện. Buổi tối? Được rồi, em sẽ cố gắng trở về sớm."

Sau khi cắt đứt điện thoại, Cố Nam Nam nhìn Quý Bắc Thần, trong lòng còn chưa hoàn toàn bình tĩnh xuống.

Hắn đột nhiên như không có chuyện gì cười ha ha lên, "Ha ha, Nam vừa rồi mình nói cậu sẽ không xem là thật chứ! Cậu thật ngu ngốc, quả nhiên lại bị lừa a!"

Hóa ra hắn chỉ nói đùa, lòng cô căng chặt cũng thả lỏng lại, phồng má lên bước đến đâm vào ngực hắn hai cái, "Tên gia hỏa này, nói đùa nói đùa này, làm như là thật vậy, thật sự đã dọa mình a!"

Hắn khôi phục như thường, "Chẳng qua đùa một chút, cậu sẽ không nổi giận chứ! Nam, tại sao mình không phát hiện ra, hóa ra cậu không đủ khả năng như thế a!"

"Cậu biến ngay." Cô một chân đá hắn, "Ngay cả cậu không nói mình cũng biết là đùa, ok?"

"....."

"Không phải xuất viện sao, thủ tục đã làm cả chưa?" Cố Nam Nam hỏi.

"Cái này..... Còn chưa!"

Cố Nam Nam hung hăng trừng qua, "Vậy mà cậu còn có tâm trạng nói đùa sao? Chờ đó, mình đi làm!"

Sau khi Cố Nam Nam rời đi, trên khuôn mặt đẹp trai của hắn hiện lên mờ nhạt tổn thương, hai tay siết chặt, ngược mắt nhìn về phương xa, tự nói thầm, "..... Đùa..... Sao....."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Cố Nam Nam cô đừng đặc ý

Rất nhanh, Cố Nam Nam đã xử lý xong thủ tục đi vào phòng, xoay người kéo hành lý của hắn, lại bị hắn đoạt lấy, "Cậu là phụ nữ thì đừng làm như mình là đàn ông, như vậy sẽ không kết hôn được."

Hắn dẫn theo hành lý, mang ánh mặt trời sau lưng, vàng sáng màu vàng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên người hắn, bóng rọi xuống gương mặt tỉnh tề, Cố Nam Nam thể nhưng trong nháy mắt đã ngơ ngẩn ra.

Bao lâu rồi không nhận ra, tên thói này càng ngày càng đẹp a.

"Có phải rất đẹp trai không? Nhìn đến ngốc đi!" Hắn xoa đỉnh đầu cô, cười hắc hắc.

Cô liếc mắt, "Có con khi." Phải thừa nhận rằng lúc đó trong nháy mắt cô đã nhìn đến ngơ ngẩn, nhưng cô nhất định sẽ không nói điều này ra, nếu không người này sẽ càng thêm kiêu ngạo.

Hai người vai sỏ vai đi ra ngoài, ở cửa bệnh viện, Cố Nam Nam ngăn lại một chiếc xe, Quý Bắc Thần ngồi xuống trước.

Rồi nhìn Cố Nam Nam vẫn đang đứng bất động.

Tầm mắt hắn dừng ở trên người cô, một chút cũng không dời, "Nam, không phải đưa mình về nhà sao, lên xe!"

Cố Nam Nam đứng phát tay về phía hắn, "Xin lỗi, Thần, hôm nay chị mình muốn mình về ăn cơm tối, có chuyện quan trọng!"

"Như vậy a..... Vậy có muốn mình đưa cậu về không!"

"Thôi, bạn già tự chăm sóc tốt cho cậu đi đừng cho mình thêm phiền toái là được!"

Hắn cười hành lễ một cái, "Được! Bạn già đi tốt!"

"Đi." Cô nhắc chân ý bảo đá vào hắn, "Bỏ cô nương mới 0, chính trực như hoa như ngọc."

Xe đã đi xa.

Cố Nam Nam còn đứng tại chỗ, Quý Bắc Thần nhìn theo bóng dáng cô đang dần xa ở phía sau qua kính xe, ánh mắt u ám xuống.

"Câu duyên tiếc bạn gái đến thế à!" Tài xế nhìn ra tâm tư của hắn.

"Ách..... Chúng tôi chỉ là bạn thân!"

Mặc dù, từ rất lâu rồi hắn vẫn luôn muốn vượt qua con đường bạn thân này.

Tiền Quý Bắc Thần xong, Cố Nam Nam nhìn thời gian, chuẩn bị đi siêu thị mua vài thứ.

Vừa rồi Cố Nam Ân gọi điện thoại đến, muốn gia đình cùng nhau ăn bữa cơm.

Cố Nam Nam lúc này mới nhớ ra, kể từ lúc cô gặp rắc rối với ba, thì đã không còn ăn cơm cùng nhau nữa.

Cô biết ba đánh cô là vì tốt cho cô, nhưng cô cũng không làm điều như vậy, bị oan uổng khuất nhục và khó chịu, cô vẫn là không thể chấp nhận được, mặc dù trong lòng đã sớm không so đo, nhưng cũng không thể kéo mặt mũi xuống, có lẽ hôm nay là một cơ hội tốt.

Chân trước vừa bước vào siêu thị, tiếng chuông dễ nghe truyền đến, cô dừng lại, lấy điện thoại ra.

Là một dãy số lạ.

Cố Nam Nam không chút suy nghĩ lập tức cắt đứt, dù sao cũng không phải người tốt gì.

Kết quả vừa cắt đứt, điện thoại lại lần nữa vang lên, Cố Nam Nam nhú mày, thật đúng là không dứt?

Tiếp tục cắt.

Tiếp tục vang.

"Chết tiệt!" Cố Nam Nam gầm nhẹ một tiếng, rồi mới nghe máy, "Alo, anh phiền toái....." Giọng điệu không tốt.

Đối diện là một giọng nữ lạnh lùng kiêu ngạo, cô ta, "Cố Nam Nam, chúng ta gặp nhau đi!"

"Tôi không quen cô." Cố Nam Nam rất không khách khí, cho dù cô vừa nghe giọng nói đã biết là ai.

Bởi vì nó không cần thiết, hơn nữa cô cũng không muốn gặp.

"Cố Nam Nam, cô đừng giả vờ với tôi, tôi không tin cô nghe rồi mà không biết tôi là Mặc Tuyết."

"Ồ?" Cố Nam Nam cất cao âm điệu, cho dù cô không muốn nhìn thấy cô ta, nhưng đối phương như vậy, tự nhiên không thể ngồi chờ chết, cô mỉm cười, giọng điệu không chút để tâm, "Hóa ra là Du phu nhân, cô và chồng cô tình chàng ý thiếp bất hòa, cô tìm tôi làm gì?"

Đối diện truyền đến một tiếng hừ lạnh, "Cố Nam Nam cô đừng đắc ý, tôi nhất định sẽ không nhường Minh Tuấn cho cô."

Ánh mắt Cố Nam Nam lạnh xuống, "Xin lỗi, rác rưởi đã vứt đi tôi chưa bao giờ sẽ thu về."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thật đáng buồn cho cô gái đó

"Cô!"

"Du phu nhân nếu không có chuyện gì để nói, thì tôi cúp máy." Cố Nam Nam cảm thấy cùng loại người này nói chuyện sẽ chỉ lãng phí thời gian.

Hơn nữa cô và cô ta còn không có nhu cầu gặp mặt.

"Hay là cô sợ? Không dám đến gặp tôi?" Mặc Tuyết cười khê một tiếng, "Cố Nam Nam cô là hạng người ấy sao!"

Một kẻ thứ ba mà còn kiêu ngạo ương ngạnh như thế?

Mặc dù cô hoàn toàn có thể bỏ qua, nhưng bị khiêu khích như thế nếu cô không đi chẳng phải là để cô ta cho rằng cô yếu đuối rồi khinh bỉ?

Kết quả đã thành cái dạng như bây giờ.

Hai người ngồi trong quán cà phê, mắt lạnh đối lập nhau, giương cung bạt kiếm.

Cố Nam Nam đến gọi cà phê cũng không có tâm trạng, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng, "Tôi đến rồi."

Cô đang chứng minh cho cô ta thấy, cô nói tôi sợ không dám đến, nhưng bây giờ tôi đã xuất hiện trước mặt cô.

"Hừ." Mặc Tuyết hừ lạnh, cũng ngồi thẳng dậy, không chút nao núng, "Nếu đến rồi thì tôi đây cũng nói rõ ràng, tôi và Minh Tuấn đã kết hôn, bây giờ tôi mới là vợ của anh ấy."

"Thì sao?" Cố Nam Nam nhướn mày.

Loại lời nói này không cần cô ta nói ra, cô cũng biết.

Tiêu phí nhiều năng lượng và thời gian như vậy, là vì cái này?

Thật sự là như vậy, cô thật khinh thường Mặc Tuyết.

"Cố Nam Nam chúng ta đều là phụ nữ, cô tội gì phải gây rắc rối cho tôi? Rất thích làm tam tiện nhân sao?" Mặc Tuyết vuốt ve ly cà phê bên cạnh, mang theo thù hận mãnh liệt, cố gắng kiềm chế.

Cố Nam Nam không chút để ý chơi đùa điện thoại trong tay, đôi mắt quyền rũ xẹt qua băng sương lạnh lẽo, "Từ tam này chính cô cũng phải đối mặt, ai là tam so với tôi cô không phải rõ ràng hơn sao, so với tôi thì cô càng phù hợp hơn."

Ngay từ đầu, can thiệp vào cuộc sống của cô và hấn, phá hư tình yêu của bọn họ cũng là Mặc Tuyết, rốt cuộc là cô ta đã có bao nhiêu dũng khí để nói ra câu nói rằng cô là tam?

Cố Nam Nam đứng lên, cô đã không còn kiên nhẫn, "Mặc Tuyết, sở dĩ cùng cô gặp mặt, là do tôi cảm thấy có một số việc rất cần thiết làm rõ ràng, giữa các người xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến Cố Nam Nam tôi, tôi cũng cảnh cáo cô, đừng lại quấy rầy gia đình của tôi, nếu còn có lần sau, tôi sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để khiến cô phải trả giá tất cả."

"Đồ tiện nhân này." Mặc Tuyết tức giận đến sắc mặt tái xanh, cầm ly cà phê lên định hất qua, lại bị Cố Nam Nam chặn đứng.

Trong mắt Cố Nam Nam hiện lên sát khí mãnh liệt đang muốn mở miệng nói, Mặc Tuyết đột nhiên dùng sức kéo tay cô tự đổ hết cà phê lên người mình --

"A!" La hoảng lên, vẻ mặt ủy khuất đến muốn khóc, "Cô Cố, cô, sao cô có thể như vậy, tôi biết chuyện lần trước là tôi sai, lần này tôi chẳng qua là muốn đến nói lời xin lỗi mà thôi, cô hà tất, hà tất phải sỉ nhục tôi như thế?"

Lúc này từ sau lưng Cố Nam Nam vang lên giọng nói lạnh lùng dễ nghe, "Tuyết Nhi!"

Du Minh Tuấn từ bên người Cố Nam Nam đi qua, đến bên cạnh Mặc Tuyết lấy khăn ra giúp cô lau cà phê trên đầu, giọng nói rất nhiều dịu dàng, "Không sao chứ!"

Mặc Tuyết ủy khuất cúi đầu, khẽ lắc đầu, thấp giọng, "Em xin lỗi, Minh Tuấn em vốn muốn đến xin lỗi, chỉ là không ngờ đến..... Cô Cố vẫn không tha thứ cho em..... Em.....!"

Về mặt Cố Nam Nam vô cảm nhìn một cảnh này, mặc dù tim cô đau như dao cắt, mặc dù cô đã dùng sức đâm móng tay vào lòng bàn tay cực lực kiềm chế chính mình, mặc dù cô đã đau đến hít thở không được, nhưng cô vẫn cong môi thật đẹp, chế nhạo cảnh trước mặt này.

Muốn cô đến, mục đích chính là hãm hại cô để có được thiện chí từ Du Minh Tuấn?

A!

Thật đáng buồn cho cô gái đó!

Mặc dù bây giờ nhìn qua thật đáng buồn lại chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Xem một vở kịch hay

Du Minh Tuấn không làm gì cả chỉ chăm chú nhìn cô thật sâu, rồi mang theo Mặc Tuyết rời đi.

Nhưng trong lòng Cố Nam Nam biết rõ, điều này đại khái là phản tử hình cho cô.

Cô vốn dĩ không nên quan tâm, cũng sẽ không quan tâm, vì sao bây giờ lại khó chịu như vậy, mắt khô khốc, yết hầu cũng nóng rất khó chịu, loại cảm xúc này muốn khóc mà lại khóc không được vẫn luôn cuộn cuộn qua lại trong lòng, nó xé rách tất cả dây thần kinh của cô!

Cô tồn rất nhiều thời gian, mới làm chính mình bình tĩnh trở lại.

Hít sâu một hơi, xoay người rời khỏi.

Ngồi trên ghế cách đó không xa phía sau cô, một thân tây trang Armani được may thủ công, chân dài bắt chéo, một tay tùy ý gõ trên mặt bàn, nhìn như tuấn mỹ phi phàm, phong tư lớn lao, nhấp môi đẹp, nhìn Cố Nam Nam.

Sắc mặt Cố Nam Nam có chút tái nhợt, cũng lười để ý đến, giả vờ như không nhìn thấy bước từng bước chân kiêu ngạo lướt ngang qua Mặc Lệ Tuyết.

“Vừa được xem kịch hay miễn phí.” Khi Cố Nam Nam đi ngang qua hắn, từ trong miệng hắn bật ra một câu nói như có như không.

Cố Nam Nam nắm chặt tay nghiêng răng, hiện giờ tâm trạng cô cực kỳ không tốt.

Cả người cô khẽ dừng lại, vờ như không nghe thấy, cất bước về phía trước.

Mặc Lệ Tuyết gần đây ngủ không ngon, hơn nữa công việc cao tải, đang giờ nghỉ thì đến đây uống chút cà phê trong chốc lát, không ngờ lại gặp được Cố Nam Nam ở đây.

Đúng là không phải oan gia không gặp nhau!

Nhưng cô dường như không muốn quan tâm đến ý của hắn.

Lạnh lùng xẹt qua gương mặt đẹp trai góc cạnh sắc nét của hắn, đôi mắt sâu nheo lại cùng với hơi thở nguy hiểm, vươn tay một cái, đã ôm Cố Nam Nam vào trong lòng ngực mình, âm sắc cực kỳ lạnh lẽo, “Cô Cô, tôi còn chưa nói xong, thế nào đã vội vã đi vậy? Chẳng lẽ là muốn đuổi theo ai đó sao?”

Hắn lạnh lẽo chăm chọc, ám chỉ rằng cô không biết xấu hổ.

“Không phải là Du Minh Tuấn chứ? Hừm?” Hắn giơ tay về phía mặt cô, trong mắt như biển sâu mang theo sâu thẳm làm cô không hiểu được, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào gương mặt cô, cô dùng sức mở tay hắn ra, “Đừng chạm vào tôi.”

Cô rất kinh tởm.

Tay hắn dừng ở không trung, sau đó dùng sức bóp cằm cô, “Tại sao mỗi lần đều tàn nhẫn đuổi tận giết tuyệt lòng tốt của tôi?”

Lòng tốt?

Cố Nam Nam áp con giận đang đầy ngập xuống, “Lòng tốt của anh tôi nhận không nổi.”

“Vậy à?” Một cái tay khác ôm chặt vòng eo cô, không cho cô chút cơ hội chạy thoát, khẽ cúi người hơi thở phả lên trên mặt cô, mắt sáng như đuốc, “Nếu tôi khẳng khái muốn cô chấp nhận thì sao?”

Vừa rồi bị hai người kia hoàn toàn đã kích một phen, cho dù cô che dấu rất khá, nhưng phòng ngự trong lòng đã ầm ầm sụp đổ, ban đầu cho rằng có thể trốn thoát, rồi lại rơi vào trong tay ác ma, những điều liên tiếp này làm Cố Nam Nam trở nên cuồng loạn, “Mặc Lệ Tuyết, anh điên rồi, đồ điên!”

Cố Nam Nam bắt đầu ý đồ liều mạng giữa, muốn thay đổi loại quần cảnh trước mắt này.

Hơn nữa, cô thật phần không muốn nhìn thấy hắn, đặc biệt là lúc cô chật vật như thế, cặp mắt sắc bén và sắc sảo như chim ưng đó như nhìn thấu cô, cô sợ hắn như vậy.

Bóp ——

Trong lúc giây giữa, không biết thế nào, Cố Nam Nam đã hung hăng tát một bạt tai vào mặt người đàn ông.

Rất vang dội, rất vang, toàn bộ mọi người trong quán cà phê đều hướng ánh mắt về phía bọn họ.

Cố Nam Nam vội vàng đẩy hắn ra, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Một bộ não chạy đến ngã tư đường, hơi thở còn chưa ổn định, cánh tay lại lần nữa bị người giữ chặt, “Cố Nam Nam, cô nghĩ cô có thể chạy trốn được

sao?"

Sát khí trong mắt hấn khiến cô sợ hãi, cô mạnh mẽ giật tay ra, không chờ hấn mở miệng đã chạy về phía con đường đối diện ——

Lúc này, là đèn đỏ.

Một chiếc xe tải đang từ phía trước lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tôi không ngại cô hận tôi

"Cố Nam Nam, cô quay lại cho tôi!" Mặc Lệ Tước muốn giữ chặt cô, tay lại thất bại dừng lại giữa không trung.

Cô dường như không nghe thấy, chạy nhanh về phía trước, ánh đèn chói lóa đi kèm với tiếng kèn bén nhọn, cô kinh ngạc phản ứng lại, sững sờ tại chỗ, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt của cô mang theo nước mắt.....

"Cố Nam Nam!" Mặc Lệ Tước không chút nghĩ ngợi bay nhanh đến, rất đáng tiếc là vẫn chậm một bước.

Phanh --

Tiếng phanh thật mạnh, vang tận mây xanh.

Vào lúc đó trong nháy mắt trái tim Mặc Lệ Tước đã hung hăng run rẩy, một nỗi sợ hãi chưa từng có, hấn đang sợ hãi, sợ mất đi.

Thế nhưng đối với một người sinh ra đã không có cảm xúc lại có cảm giác như vậy, hấn tỏ vẻ khiếp sợ.

Vừa rồi hấn vậy mà không màng đến đèn đỏ đã xông lên, chỉ là có người trước hấn một bước đẩy cô ra.

Cố Nam Nam ngã lên sàn nhà bên cạnh, mắt trùng trùng, như mắt cá chết, miệng há hốc, toàn thân nhũn ra, khi nhìn thấy người đàn ông đang nằm trong vũng máu, cô rít lên sợ hãi, "Ba!"

Ba cô đang nằm trong vũng máu tươi, xung quanh ông rải rác thức ăn mà ông đã mua, ánh mắt ông vội vàng nhìn cô, miệng động đậy như muốn nói gì đó.

"Ba! Ba tỉnh lại, tỉnh lại! Con là Nam Nam, ba!" Toàn thân cô nhũn ra, toàn thân đã mất đi sức lực, chỉ có thể gian nan bò qua từng chút một, tay run rẩy chạm vào ba mình đang trong vũng máu, "Ba, ba, con là Nam Nam, ba!"

Cô nhìn đám đông một cách tuyệt vọng, bi thương đau khổ, "Có ai có thể cứu ba tôi, cầu xin mọi người! Cứu ba tôi!!!"

Đám người ai cũng thờ ơ lạnh nhạt, không một ai tiến lên giúp đỡ.

Nhưng vào lúc này, Mặc Lệ Tước mặt vô cảm, cong lưng bế Cố Chấn Hải lên, chạy về phía bệnh viện gần nhất.

.....

Bệnh viện nhân dân Hải Thành.

Tại cửa phòng cấp cứu ở lầu một, Cố Nam Nam đứng chết lặng, quần áo trên người đã bị nhuộm đỏ, đầu óc cô trống rỗng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tại sao, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, tại sao người cứu cô lại là ba, tại sao người bị đâm trúng không phải là cô.....

Một loạt câu hỏi hung hăng nuốt chửng nội tâm cô, cô gơ tay cho chính mình một cái tát.

Khi Cố Nam Nam chuẩn bị cho mình một cái tát, tay cô gơ lên đã bị hấn giữ lại.

"Cố Nam Nam, cô làm gì vậy?" Giọng nói của Mặc Lệ Tước vẫn luôn lạnh lùng.

Cố Nam Nam đỏ mắt muốn rút tay về, "Anh đến đây làm gì? Tôi không muốn gặp anh, anh đi đi!"

Cô không biết hấn đã đứng ở đây bao lâu, thậm chí cũng không biết tại sao hấn lại xuất hiện ở đây.

Chuyện hân ôm Cổ Chấn Hải chạy như điên một đường đưa ông đến bệnh viện cô cũng hoàn toàn quên mất.

Hân nhìn xuống cô thấp giọng, "Cổ Nam Nam, cô đừng như vậy!" Trong mắt hân tràn ngập một ánh sáng mềm mại mà ngay cả chính hân cũng không nhận ra, hân bỏ thêm câu, "Ba cô sẽ ổn thôi."

Cô ra sức rút tay về, không cuồng loạn, mà dùng ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn hân, "Tôi hận anh."

Nếu không phải vì hân, cô cũng sẽ không chạy trốn, cũng sẽ không vượt đèn đỏ, ba cũng sẽ không vì cứu cô mà bị xe đụng phải.

Cô đều quy kết tất cả mọi chuyện lên người hân để giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng mình.

Tầm mắt hân đen bóng bức người, "Cô hận tôi đã đủ chưa?"

Từ ban đầu giữa bọn họ chính là căm hận lẫn nhau mà thành lập nên quan hệ, cô có hận hân hay không, hân căn bản sẽ không quan tâm, chỉ là --

Loại tình huống trước mắt này cũng không phải hân muốn gặp, xảy ra loại chuyện này, hân tỏ vẻ rất đau lòng.

Ánh mắt Cổ Nam Nam càng thêm lạnh băng, thậm chí mang theo độc ác, tuôn ra vài chữ từ trong kẽ răng, gần từng chữ một, "Nếu ba tôi có bất trắc gì, anh chính là hung thủ giết người, tôi sẽ tính bút trưởng này trên đầu của anh."

Hân ngoảnh mặt làm ngơ, "Nếu hận tôi có thể khiến cô dễ chịu một chút, tôi không ngại cô càng thêm hận tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Người khác không có tư cách chạm vào cô

Chỉ một lát sau, mẹ Văn Tú và chị Cổ Nam Ân cũng chạy đến bệnh viện.

"Nam Nam!"

Cổ Nam Nam nghe được giọng nói, nhanh chóng rút tay từ trong tay Mặc Lệ Tước ra, chạy đến trước mặt mẹ, một tiếng thịch quỳ xuống, "Mẹ, mẹ đánh chết con đi, ba vì cứu con mới bị xe đụng phải, đều là con sai, người đáng chết là con, mẹ, con xin lỗi!"

Mẹ Văn Tú lui về sau vài bước, được Cổ Nam Ân đỡ lấy, "Mẹ!"

Văn Tú đẩy tay Cổ Nam Ân ra, hơi khom lưng vươn hai tay run rẩy kéo Cổ Nam Nam đến, rồi kéo cô vào trong lòng ngực, giọng điệu không ổn định, "Nam, con không sao thì tốt, mẹ tin ba con ông ấy sẽ không sao."

Văn Tú rất rõ ràng, ngay cả khi ông ấy thật sự có điều gì đó, ông ấy nhất định cũng sẽ không bao giờ hối hận vì đã cứu cô.

Cổ Nam Nam ôm lấy mẹ mình oa một tiếng khóc lớn lên, vừa rồi cô vẫn luôn kiềm chế, khi nhìn thấy gia đình, về ngoài được dựng lên mạnh mẽ cũng ảm ảm sập xuống, yếu ớt thất thanh khóc rống.

Bởi vì ba cô trở thành như vậy, cô thật sự rất khó chịu, rất khó chịu, khó chịu đến tột đỉnh.

Cổ Nam Nam khóc một hồi lâu, dưới sự an ủi của mẹ và chị, cũng dần bình tĩnh trở lại, nhưng cả người còn đang run rẩy đã mô tả được nỗi sợ hãi và lo lắng bên trong của cô.

Ba người đi đến ghế dài ở lối đi nhỏ ngồi xuống, Cổ Nam Ân nhìn người đàn ông khí chất phi phàm đang đứng ở cửa phòng cấp cứu, khi nhìn thấy máu tươi trên người hân, ánh mắt cô tối sầm xuống, "Anh là?"

Cô nghĩ đó là tài xế.

Mẹ Văn Tú cũng cho là như vậy, bật đứng dậy nắm lấy áo hân chất vấn, "Có phải là anh đụng hay không, anh là kẻ giết người....."

"Mẹ, anh ta là người qua đường đưa ba đến bệnh viện." Cổ Nam Nam vốn dĩ không muốn giải thích, nhưng bây giờ cô không có cách nào, mặc dù tài xế gây chuyện đã bỏ trốn, nhưng cũng không thể để hân đến gánh chịu.

Cô hận hân, nhưng việc nào ra việc đó.

"Xin lỗi, hiểu lầm cậu, chàng trai." Văn Tú bắt lực mở miệng.

Cho dù giả vờ bình tĩnh, trái tim cô vẫn không thể nào bình tĩnh.

"....." Hấn không trả lời, ánh mắt sâu thẳm dừng hình ảnh trên người Cố Nam Nam, môi mỏng khẽ mở, "Nếu có điều gì cần giúp đỡ, tùy thời liên hệ với tôi." Hấn đưa một tấm danh thiếp, không quay đầu lại bỏ đi.

Sau khi ra ngoài, hấn lên xe, cũng không rời đi.

Chỉ ngồi trên ghế lái, một mình hút thuốc, thuốc lá bị thiếu rụi đến tận tay, hấn mới hoàn hồn.

Hấn ném điều thuốc ra cửa sổ xe, rồi lấy điện thoại gọi cho Ngự Phong, "Ngự Phong, tra một sự cố giao thông."

Lúc này Ngự Phong đang chơi ở quán bar, nhận được điện thoại của Mặc Lệ Tước thì đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

"Lệ Tước, tình huống là gì?"

Bây giờ đến tai nạn xe của người khác cậu ta cũng quan tâm sao?

Từ khi nào lại trở nên nhân từ như thế?

"Ba Cố Nam Nam bị xe đụng phải, người gây tai nạn chạy trốn, giúp tôi tra." Hấn giải thích đơn giản.

Hấn không còn điều gì khác.

Mặc dù lúc ấy via hè đúng thật là đèn đỏ, nhưng lúc chiếc xe tải kia xông đến cũng không giảm tốc độ chút nào, dường như là cố tình, mục tiêu cũng là Cố Nam Nam.

Chẳng qua được Cố Chấn Hải một phen xông đến đẩy Cố Nam Nam ra, nếu không người nằm trong vũng máu chính là --

Nghĩ đến đây, ánh mắt hấn trở nên hung ác nham hiểm.

Có người muốn đưa cô vào chỗ chết?

Khuôn mặt đẹp trai của hấn lộ ra sát khí sắc bén, ngón tay thon dài chạm lên đôi môi mỏng gợi cảm, cong lên nụ cười lạnh chế nhạo. Người phụ nữ của hấn, ngoại trừ hấn ra, bất cứ kẻ nào cũng không có tư cách động thủ, ngay cả một cộng lõng to cũng không có tư cách chạm vào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tôi muốn cô bao nhiêu

Đứng ở cửa quán bar Rose, Cố Nam Nam do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn căng da đầu đi vào.

Quán bar Rose từ trước đến nay luôn nổi tiếng với sự dâm loạn của nó, người đến đây trên cơ bản đều để uống rượu, không nhằm lẫn chính là phú nhị đại.

Cô đến đây là muốn tìm một người.

Cố Nam Nam chưa từng nghĩ đến mình sẽ bước vào một nơi như vậy.

Nếu không phải xảy ra sự việc như này, cô còn không biết, hóa ra công ty Cổ gia đã sớm không đủ chi, vì có thể miễn cưỡng duy trì, tiền tiết kiệm trong nhà đều đã dùng hết, ngay cả năm mươi vạn cũng đã ra đi.

Cố Nam Nam cười khổ, đồng thời ánh mắt càng thêm kiên định.

Ngay cả khi phải chi nhiều tiền hơn, cô cũng phải chữa khỏi cho ba.

Hơn nữa, cô đã hứa với mẹ, rất nhanh sẽ kiếm đủ tiền.

Vốn dĩ cô muốn tìm bạn tốt Lâm Khả Nhi mượn một ít, nhưng không biết như thế nào, không thể gọi điện thoại cho cô được, cũng không biết cô đang làm gì.

Roi vào đường cùng, đành phải gọi điện thoại tìm đến người đó, một người mà cô không muốn tìm.

"Vương Tử Thụy, lời anh nói lúc trước bây giờ còn tính không?" Cổ Nam Nam tuân từng chữ từ trong kẽ răng, lời nói miễn cưỡng.

Vương Tử Thụy hiển nhiên không dự đoán được, Cổ Nam Nam sẽ gọi điện thoại cho hắn, rất kinh hãi, lập tức bò dậy từ trên người cô gái đang bị hắn ép dưới thân, nửa người lơ lửng nằm trên sofa, trong miệng treo khói, "Đương nhiên, bổn thiếu gia chỉ cần là cô Cổ, bổn thiếu gia tùy thời hoan nghênh."

Cổ Nam Nam hít sâu một hơi, u ám mở miệng, "Được rồi, tôi đáp ứng anh! Hẹn một nơi gặp mặt đi!"

"Được, vậy quán bar Rose đi!"

Cắt đứt điện thoại, trên mặt Vương Tử Thụy hiện lên nụ cười nửa mai, hắn vươn tay tiếp đón cô gái trên giường, ngồi lên người hắn, tiếp tục chìm vào trong cuộc khoái lạc --

Kết quả sau đó, cũng là Cổ Nam Nam đứng ở cửa quán bar.

Sau khi đi vào, Cổ Nam Nam khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Vương Tử Thụy, tứ phía dâm loạn xấu hổ, nơi nơi đều có thể nhìn thấy được hiện trường phát sóng trực tiếp, đàn ông gằm nhẹ, phụ nữ rên rỉ, thậm chí lọt vào tai còn có loại âm thanh *bạch bạch* khó nghe.

Chỉ liếc mắt một cái, cô đã cảm thấy dạ dày một trận quay cuồng, rất muốn nôn.

Cố gắng ngăn lại sự khó chịu, cô lấy điện thoại ra gọi cho Vương Tử Thụy, "Tôi đến rồi, anh đang ở đâu?"

Vương Tử Thụy đang ở trong phòng riêng, Cổ Nam Nam đi đến trước cửa phòng, nhưng tay không thể nào nâng lên để gõ cửa được.

Cuối cùng vẫn là người bên trong mở cửa, cô mới miễn cưỡng đi vào.

Cảnh tượng bên trong..... Có thể nói là tam d thị tứ bỏ thánh điện, cô nhanh chóng dời đi ánh mắt.

"Nam Nam, mời ngồi!"

Giọng nói của Vương Tử Thụy rõ ràng, nghe rất thân thiện.

Cổ Nam Nam nhanh chóng nhìn lên đầu hắn, cũng may là hắn ít nhất có mặc một cái quần, so với những người khác tốt hơn một chút.

Cô đi qua, im lặng ngồi xuống.

Vương Tử Thụy hút thuốc xì gà rất có hứng thú nhìn Cổ Nam Nam từ trên xuống dưới, cười khê, "Tôi còn tưởng rằng tôi như vậy Nam Nam cô cả đời đều sẽ khinh thường? Không ngờ chỉ cần đồng tiền thúc đẩy, thật sự có thể sử dụng quý thời mà!"

Sự châm chọc của hắn như đánh một cái tát vang dội lên mặt cô.

Cổ Nam Nam cúi đầu, giọng nói thấp kém đến tận xương tủy, "Nếu đồng ý thì làm nhanh lên, tôi cần tiền."

"Đừng nóng vội nha!" Hắn dời ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngực cô, liếm đôi môi khô khốc, "Loại chuyện này sao có thể vội vàng như thế? Phải tiến triển từ từ mới hưng phấn được!"

Mặt Cổ Nam Nam một trận nóng lên, cô cảm thấy đến nơi này là một sai lầm.

"Quên nó đi, tôi sẽ nghĩ cách khác!"

Cô định đứng dậy, Vương Tử Thụy đã đè lên người cô, tay chạm đến khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt đáng khinh, "Đến cũng đã đến, không làm một trận, sao có thể để cô đi?" Vươn tay trực tiếp xoa lên ngọn núi đầy đặn của cô, "Cô hẳn nên biết, tôi muốn cô bao nhiêu!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Gà đến miệng lại bay

Ánh mắt dâm dăng của hắn nhìn chằm chằm vào cô, tay đã không an phận sờ soạn khắp nơi.

"Anh thả tôi ra!" Cổ Nam Nam bắt đầu giãy giụa, mặc dù trước đó cô đã nghĩ đến khi bước vào nơi này mình sẽ gặp những gì, cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng khi thật sự tiến đến, cô vẫn thấy sợ hãi.

“Thả cô? Nam Nam, cô đang nói đùa sao? Lần này là cô tự mình tìm đến tôi, muốn tôi thả cô, căn bản không thể! Với lại, không phải cô cần dùng tiền gấp sao? Yên tâm, chờ tôi sung sướng đủ rồi, tự nhiên cô sẽ không thiếu tiền.”

Sự nhục nhã như vậy buộc cô gắt gao nắm lấy chiếc ghế sofa bên cạnh, cô cắn răng, nhắm chặt mắt lại, tất cả những điều này cũng là cô lựa chọn. Cùng với sự lựa chọn của cô còn không bằng, ngay từ đầu, đã không có lựa chọn.

Vương Tử Thụy đã vươn tay cởi áo cô, nút áo từng nút bị cởi bỏ, cô có thể tưởng tượng ra cặp mắt dâm đãng đỏ rực phát sáng đó của hắn vào lúc này, tâm cô từng chút trầm xuống.

“Anh Vương, điện thoại của anh!” Từ phía trên Cổ Nam Nam vang lên giọng nói quyến rũ của một cô gái xinh đẹp.

Bàn tay chen chúc trên người cô dừng lại, ngay sau đó cô nghe được một giọng nói khó chịu, “Con mẹ nó, ai gọi đến, dám phá hư chuyện tốt của lão tử?”

Cô gái trần như nhộng sau khi nhìn vào ánh mắt của Vương Tử Thụy, vội vàng thu lại mắt mình, có chút lo lắng cúi đầu, hai tay cung kính dâng điện thoại lên, “Anh Vương, cái này em. Em không rõ lắm, nhưng đối phương là chủ đề mà anh cảm thấy hứng thú. Nếu không sẽ hối hận!”

Vương Tử Thụy nhíu mày, “Ồ trên địa bàn của lão tử còn có người dám kiêu ngạo?” Đứng dậy rất thô lỗ nghe điện thoại, giọng điệu không vui, “Alo!”

Không biết đối phương là người nào, chỉ thấy giọng điệu Vương Tử Thụy lập tức trở nên thân thiện, ngay cả biểu hiện cũng chân chó, “Đương nhiên, yên tâm yên tâm, không chạm vào không chạm vào, rất nhanh sẽ đưa người đến cho anh, nhưng, hợp tác của chúng ta.”

“Được, cứ định như vậy đi.”

Cúp điện thoại đầu tiên hắn trở lại bên cạnh Cổ Nam Nam, chỉ là không chạm vào cô, ánh mắt lạnh lùng có chút không cam lòng mở miệng, “Cổ Nam Nam cô là có cái vận may cắt chó gì, vậy mà có đại nhân vật như vậy để ý cô, còn cố ý phản phở tôi không thể chạm vào cô, nếu không phải vì dự án hợp tác lớn như thế, tôi sao có thể bỏ qua những thứ yêu thích, con mẹ nó, để con gà tốt nhất của lão tử bay mất.”

Gà?

Là cô sao?

Cô cười xinh đẹp, quả nhiên cô bây giờ cũng giống như những người phụ nữ rẻ tiền phục vụ cho thiếu gia ở đây!

Cô vươn tay nhanh chóng cài lại nút áo rồi sửa sang lại mái tóc lộn xộn, khó hiểu hỏi Vương Tử Thụy, “Vương Tử Thụy, lời nói vừa rồi của anh rốt cuộc là có ý gì?” Có người để ý cô?

Chuyện cô đang rất cần tiền, cô chưa nói ai cả, ngoại trừ Vương Tử Thụy.

Vậy rốt cuộc là ai đã biết được giao dịch giữa cô và Vương Tử Thụy?

Thậm chí còn xem cô như một mặt hàng để tiến hành mua bán.

Thôi, mặc kệ là ai, chỉ cần cho cô tiền là được!

Sau đó Vương Tử Thụy thật sự không chạm vào cô, mà đưa cô đến căn phòng ở tầng trên cùng trong một khách sạn cao cấp, lạnh lùng cảnh cáo cô, “Đừng có ý đồ chạy trốn, nếu cô muốn tiền!”

Đương nhiên cô cũng không thể chạy trốn, càng sẽ không chạy trốn.

Chỉ là, không biết đối phương là ai, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm, tắm xong cô xịt một chút nước hoa lên người, thay bộ đồ ngủ bằng tơ lụa đã được chuẩn bị sẵn trong tủ quần áo, nằm lên giường, như phi tử cổ đại chờ đợi lâm hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nhất định là cô nghĩ quá nhiều

Vì thêm can đảm cô còn uống một chút rượu.

Có lẽ là vì do rượu, cơ thể cô rất nóng, cô có chút khó chịu liền cởi bỏ nút áo ngay cổ, lập tức lộ ra song phong trắng tuyết bên trong.

Cơ thể cũng không ngừng tỉnh chinh, thậm chí còn vươn đầu lưỡi liếm lên đôi môi khô.

Cô không biết mình đã xảy ra chuyện gì? Cảm giác trong lòng rất trống rỗng, cấp thiết cần một cái gì đó đến lấp đầy.

Tiếng bước chân rất nhỏ từ xa đến gần.

Cô khẽ mở đôi mắt mê ly, từ phía một mảnh đen nhánh, nhìn không rõ người đang đến là ai?

Chỉ cảm thấy một trọng lượng nhẹ nhàng đè lên người cô, cơ thể hân nóng bỏng, đáng ngạc nhiên là ngay cả thứ đó cũng cực kỳ.....lớn.....!

Khi người nọ chạm vào cơ thể cô, một loại cảm giác từ đáy lòng cô dâng lên, như là cô đã chờ hân ta từ rất lâu, thậm chí không biết đối phương là ai, tình huống trông như thế nào, cô vươn tay ra chủ động ôm lấy cổ người nọ, phát ra một âm thanh không giống với cô ——

Người đàn ông phía trên cô rất nhẹ nhàng, mỗi một cử động đều rất dịu dàng, như đang đối xử với đồ vật mình yêu quý, sợ bị va chạm, tâm cẩn thận bảo vệ trong lòng bàn tay. Ngay cả những nụ hôn của hân cũng rất ngọt ngào, Cố Nam Nam chìm sâu vào trong đó, nhin không được ngây ngô đáp lại.

Mặc dù không rõ rốt cuộc là ai, nhưng Cố Nam Nam có một cảm giác quen thuộc với cơ thể của người này.

Người đàn ông trên người dường như dừng lại, sau đó lại cúi người một lần nữa, nụ hôn dịu dàng dần trở nên hung mãnh, như muốn đưa tất cả mọi thứ vào trong cơ thể cô, hơi thở cả hai cũng đi theo không thông thuận. Sau đó tiến quân thần tốc, thẳng vào nơi sâu nhất.....

Hôm sau Cố Nam Nam tỉnh dậy với cơ thể nhức mỏi.

Theo thói quen cô sờ sờ bên cạnh, rỗng tuếch, ngay cả giường cũng lạnh như băng, xem ra người đó sau khi làm xong cũng đã rời đi.

Cố Nam Nam cắn răng, nhìn khắp xung quanh xem còn lại thứ gì hay không, đương nhiên là tiền của cô.

Quả nhiên, ở tủ đầu giường có một mảnh giấy bị chiếc ly đè lên, Cố Nam Nam cầm lấy và nhìn nó, là một tấm chi phiếu, giá trị bên trên là một trăm vạn.

Một trăm vạn?

Cố Nam Nam không thể tin được chớp mắt vài cái, mặc dù trước đó chỉ là năm mươi vạn, rõ ràng người đàn ông này rất hào phóng, cô nắm chặt tấm chi phiếu nặng trĩu trong tay, cắn chặt răng, mặc kệ như thế nào, đây xem như là giải pháp cấp thiết nhất.

Từ đó trở đi, người đàn ông đó lâu lâu sẽ liên hệ với cô, cùng một địa điểm, cùng một căn phòng, cùng một chuyện.

Rất kỳ lạ là, hầu như mỗi đêm đều như là một giấc mơ, lúc tỉnh lại đã không có ai bên cạnh, thậm chí có đôi khi cô thật sự cho rằng đây là một giấc mơ, nhưng căn phòng quen thuộc cùng với khăn trải giường hỗn độn đã ám chỉ sự điên cuồng của đêm hôm qua.

Cô vẫn không biết người đàn ông đó là ai, nhưng cơ thể của hân ta rất giống với Mặc Lệ Tước.

Nghĩ đến đây, Cố Nam Nam lập tức lắc đầu phủ nhận những suy nghĩ bên trong của mình, chuyện này không thể, tuyệt đối không thể.

Tên ác ma đó làm sao có thể dịu dàng với cô như thế?

Nhất định là cô nghĩ quá nhiều.

.....

Sau đó, đã qua một tuần, buổi sáng cô lại từ căn phòng đó tỉnh lại, nhận được điện thoại của Lâm Khả Nhi.

Sân bay.

Cố Nam Nam cầm điện thoại trong tay cùng đóa bách hợp trắng đang chờ đón máy bay.

“Nam Nam!”

Từ xa cũng thấy Lâm Khả Nhi, Cố Nam Nam lắc lư đóa bách hợp trong tay về phía cô.

Nhận đóa bách hợp, hai người ôm lấy nhau.

Lâm Khả Nhi có chút mệt mỏi, “Xin lỗi Nam Nam, chuyện ba cậu mình vừa biết được, lần đó mình không nhận được điện thoại, thật sự xin lỗi!”

Cố Nam Nam cười nhẹ, “Cậu ở nước ngoài nước xa không cứu được lửa gần, không có gì phải xin lỗi cả.”

“Mọi chuyện đều đã được giải quyết chưa?”

Đôi mắt Cố Nam Nam nhanh chóng hiện lên một nỗi sâu thẳm, "Ừ, đã giải quyết."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Kim chủ muốn kết hôn với cô

Lâm Khả Nhi cũng không hỏi Cố Nam Nam số tiền cần gấp đã từ đâu đến, chỉ nhàn nhạt cười, "Đi thôi, mình dẫn cậu đi xem cửa hàng bán hoa vĩ đại của mình."

"Hả?" Cô không rõ nguyên do.

Cửa hàng bán hoa?

Từ khi nào mà cô ấy có một cửa hàng bán hoa?

Lâm Khả Nhi nhìn ra nghi hoặc trong lòng cô, không vội giải thích, "Chính là cửa hàng hoa của mình a, mình vừa mở một cửa hàng hoa ở một góc tương đối yên tĩnh trong thành phố."

"Từ khi nào?" Sao cô không nghe Khả Nhi nói?

"Một tuần trước."

"Cô gái này cuối cùng cũng có chút tiền đồ." Cô trêu chọc.

Lâm Khả Nhi khinh thường, "Đừng làm như là mình rất không có tiền đồ như thế."

Ting ting ——

Thư nhắc nhở.

Cố Nam Nam vươn tay mở ra xem, cơ thể bỗng cứng đờ.

Có chút khó xử, "Khả Nhi, mình còn có chút việc, chuyện xem nhà kính trồng hoa của cậu có thể thay đổi không?"

"Cậu có việc thì đi mau đi, lúc nào đến xem nhà kính trồng hoa của mình cũng được, gần đây mình đều sẽ ở lại cửa hàng bán hoa."

Cố Nam Nam tiễn Lâm Khả Nhi lên xe, sau đó cũng ngăn lại một chiếc xe taxi ngồi vào.

Dật Trà Hiên Các.

Đây là một quán trà cổ điển và thanh lịch.

Có thể hẹn ở nơi này gặp mặt, xem ra phẩm vị của đối phương rất tao nhã và sang trọng.

Từ lúc cô đáp ứng làm tình nhân của người đàn ông đó, cô đã biết sẽ có một ngày này, ngay cả khi là một lão già..... cô cũng không thể..... phản kháng.....

Làm người lại có thể làm điều này, cô cũng khinh thường chính mình.

Cô khẽ hít sâu, bước chân nặng như chì chậm rãi đi vào.

Ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ là một người đàn ông mặc tây trang màu trắng, trên bàn trước mặt anh ta có cắm một đóa hoa hồng đỏ rực, Cố Nam Nam khẽ nhấp môi, chắc hẳn là người đó, không sai.

Cố Nam Nam tao nhã đi qua, giọng nói lạnh lùng nhưng tâm lại cẩn thận, "Xin hỏi là Lệ tiên sinh sao?"

Đây là kim chủ của cô?

Yết hầu cô nhanh chóng hoạt động, cố gắng làm chính mình bình tĩnh trở lại.

Nghe được giọng nói, người đàn ông khẽ nghiêng sừng mặt ——

Hình ảnh dừng lại, khoảng thời gian tuyệt vời của cô.

Cái gọi là ôn văn nho nhã, khiêm khiêm quân tử, chính là kiểu người như anh ta!

Ban đầu còn tưởng rằng sẽ là một lão già hoặc tai to mặt lớn...Không ngờ đến, lại là một soái ca làm người khác cảnh đẹp ý vui như thế.

“Ngồi, cô Cố.” Đối phương rất lịch sự và dịu dàng.

Tâm trạng lo lắng của Cố Nam Nam cũng bình tĩnh trở lại.

Khom người ngồi xuống đối diện.

Tư Bạch lấy ra một phần tài liệu, đưa cho Cố Nam Nam, “Cô Cố, đây là một hợp đồng, cô xem nếu không có vấn đề gì, xin hãy ký tên.”

Hợp đồng?

Cố Nam Nam tròn to mắt nhìn hai chữ hợp đồng ở trang đầu tài liệu, mắt cô nhói lên, tay đặt trên đầu gối vô ý thức nắm chặt lại, căn môi im lặng.

Cô biết, ngay từ đầu đã biết, chỉ là ——

Tại sao bây giờ lại không tình nguyện như vậy, thậm chí còn nghĩ người ngồi ở đối diện đã thay đổi thành Mặc Lệ Tước người vẫn luôn khiến cô chán ghét, sẽ là loại tình cảnh gì.

Cố Nam Nam dùng sức lắc đầu, nói cho chính mình, không được loạn tưởng, đối phương có thể lấy tiền ra cứu ba cô, đã là tận tình tận nghĩa, ngay cả yêu cầu cũng không quá nhiều, cô không nên hy vọng xa vời điều gì khác.

Cố Nam Nam cố gắng kiềm chế bình tĩnh lại, cầm lấy bản hợp đồng, cẩn thận đọc, đọc đến hai phần ba, cô dừng lại, không thể tin được, ngược mắt kinh ngạc nhìn hán, “Kết hôn? Lệ tiên sinh, lúc trước chúng ta không phải làm quang ngăm không thể gặp.....” Tình nhân!

Tư Bạch chấp tay trước ngực đặt dưới hàm, khoe môi treo lên nụ cười thanh lịch, “Ừ, lúc trước là như thế, nhưng hiện giờ gia đình bức hôn, thật sự là bất đắc dĩ, tôi đã giúp cô Cố, cũng hy vọng cô Cố có thể giúp tôi! Chúng ta có thể ản hôn, chỉ cần tìm được lúc thích hợp, chúng ta sẽ lập tức giải trừ hôn ước, cô thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Kết hôn không thể hiểu được

"Cái này....." Cố Nam Nam do dự.

Hiện tại cô mới hai mươi tuổi, còn rất trẻ, không muốn sớm bước vào phần mộ hôn nhân, nhưng loại tình huống hiện tại này, không cho phép cô suy nghĩ nhiều.

Ba cô xương sườn bị gãy, lồng ngực xuất huyết, nội sọ xuất huyết rất nhiều, đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, thậm chí có thể tỉnh lại hay không cũng không biết, sau này chắc chắn sẽ cần một chi phí chữa bệnh rất lớn.

Cô không có lựa chọn.

Tư Bạch thấy cô không có ý trả lời, nhấp một ngụm cà phê, bên trong ánh mắt dịu dàng như nước mang theo mong đợi, "Cô Cố, tôi biết cô rất khó xử, nhưng tôi cũng có khó xử của tôi, hy vọng....."

"Được rồi! Tôi đáp ứng anh!" Bây giờ cô còn làm ra vẻ đạo đức giả gì chứ?

Đối phương không chê cô cũng đã thấp nhang cảm tạ không phải sao?

Trong mắt như hắc diệu thạch của Tư Bạch mang theo phức tạp, dừng một chút, mở miệng, "Sáng mai, gặp nhau ở cửa Cục Dân Chính?" Thậm chí anh ta vẫn giữ giọng điệu thương lượng.

Cố Nam Nam nghĩ trong lòng, có lẽ là anh ta đã làm rất vội vàng, hoặc đơn giản là không cần phải quá quan tâm đến suy nghĩ của cô, anh ta là kim chủ của cô, chỉ cần một câu mệnh lệnh cô chỉ có thể đáp ứng không phải sao?

Nghĩ như thế, Cố Nam Nam có nhiều hảo cảm hơn với người đàn ông phong nhã trước mặt, cong môi, "Được."

Cố Nam Nam ký tên lên bản hợp đồng.

Đi ra khỏi quán trà, Cố Nam Nam ngược mắt nhìn bầu không khí mờ nhạt, tâm trạng lúc này của cô có phải cũng giống như thế này hay không?

Sáng hôm sau cô đến cửa Cục Dân Chính rất sớm, một đêm không ngủ làm quảng thâm mắt rất nghiêm trọng, cô vẽ lên rồi trang điểm nhẹ.

Sau khi lãnh giấy chứng nhận, Tư Bạch vì có công việc nên vội vàng rời đi.

Cố Nam Nam thậm chí còn chưa được nhìn qua giấy chứng nhận kết hôn.

Và như thế là kết hôn không thể hiểu được?

Đến bây giờ cô vẫn không thể tin rằng mình thực sự đã kết hôn, hơn nữa lại cùng một người đàn ông mà cô chỉ mới gặp mặt hai lần.

.....

Tư Bạch đặt giấy chứng nhận kết hôn lên bàn trà, nói với người đàn ông đang thanh lịch ngồi trên sofa nhắm nháp rượu vang cũ.

"Lệ Tước, chuyện kết hôn tôi đã thay cậu làm tốt, tiếp theo muốn làm như thế nào là chuyện của cậu."

Lúc trước Tư Bạch và Ngự Phong cả hai hợp lại hạ được trong rượu, căn cứ vì hấn suy nghĩ tốt bụng, không ngờ Lệ Tước được tiện nghi còn khoe mẽ, đem chuyện này ra làm cái cớ để cường bức hấn, rơi vào đường cùng hấn chỉ có thể đáp ứng.

Mỗi lần nhìn Cố Nam Nam trong lòng Tư Bạch sẽ không thể yên tĩnh, hấn là người theo chủ nghĩa nhân ái, lại muốn hấn đi lừa gạt một cô gái, hấn thật sự có chút không hạ thủ được, nhưng kết quả rõ ràng, hấn đã làm một chuyện trái với lương tâm mình.

Có một điều, Tư Bạch không hiểu lắm.

"Lệ Tước chuyện này chính cậu ra mặt không phải tốt hơn sao? Vì cứu người nhà cô ấy mà chi nhiều tiền như thế, ngay cả khi cậu ra mặt, cô ấy cũng không có lý do gì để không đồng ý."

Mặc Lệ Tước lắc lư thứ chất lỏng màu đỏ như máu tươi trong ly, nghiêng một nửa đôi mắt, môi mòng khê mở, "Tư Bạch, cậu không hiểu cô ấy."

Cô gái đó bây giờ hận hấn như thế, nếu hấn ra mặt, ngay cả khi đánh vỡ huyết lưu cô cũng sẽ không đồng ý.

Điểm này, hấn rất chắc chắn.

Nhưng --

Ngón tay thon dài của hấn xẹt qua quyển sổ màu đỏ đang nằm lẳng lẳng trên bàn trà màu trắng ngọc, không chút để ý gõ mặt bàn, cong lên nụ cười nhạt mê hoặc, "Nhưng có cái này....." Giấy chứng nhận kết hôn.

Xem cô trốn như thế nào!

Bây giờ bọn họ đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận.

Nghĩ về điều này, mi tâm Mặc Lệ Tước giãn ra, tâm trạng rất sung sướng, nói với Tư Bạch, "Gọi cho Ngự Phong, đêm nay 'Đế quốc thế giới đêm' tôi mời."

□□□ *Kể từ bây giờ những chương tiếp theo sẽ dài gấp ba:*

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đùng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bọn họ đã kết hôn

Đế quốc thế giới đêm.

Nơi này chính là câu lạc bộ siêu cao cấp, đây là một hệ thống hội viên, chỉ có thể hội viên mới có thể vào, thể hội viên ở đây là một thứ khó tìm, dù có tiền cũng không vào được, thậm chí bên trong lại càng sang trọng và xa hoa, đương nhiên giá cả cũng cực kỳ đắt.

Hai trăm căn phòng hình hộp vuông, tráng lệ huy hoàng, xa hoa độc đáo, ba người đang ở trong hồ bơi an nhàn hưởng thụ sự thoải mái.

Ở khu nghỉ dưỡng cạnh hồ bơi có bày rượu vang đỏ đắt tiền, Brandy.

Ngự Phong gỡ kính râm xuống đặt ở trên đầu, híp mắt, cười xấu xa, "Lệ Tước, đến bây giờ tôi cũng không thể tin được, từ khi nào mà cậu lại trở nên hào phóng như thế, sẵn sàng bỏ ra hơn một trăm vạn Brandy?"

Mặc Lệ Tước đang mở rộng hai tay trong hồ bơi, nghe được lời nói của Ngự Phong, từ dưới nước ngoi lên, hất lau đi nước trên mặt, ngẩng quan trắng nõn tinh tế nhìn lại tuần mỹ, đường nét sâu sắc, "Chuyện tốt."

"Chuyện tốt? Chuyện tốt gì?" Ngự Phong muốn nghe xem, cuối cùng là chuyện tốt gì, có thể khiến hắn trở nên hào phóng như thế. Hơn nữa từ vẻ mặt của hắn mà xem, tâm trạng dường như rất tốt?

Ngự Phong càng thêm tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên người hắn?

Nhưng Mặc Lệ Tước tựa hồ không có ý định trả lời, Ngự Phong đành phải đi lên bờ đến khu vực nghỉ ngơi của Tư Bạch, "Tư Bạch, cậu biết không?"

"A?" Tư Bạch không nghe thấy lời nói của Ngự Phong, "Xin lỗi, nói lại một lần."

Thật ra Tư Bạch đang suy nghĩ về chuyện của Cố Nam Nam, bây giờ hắn rất hối hận.

"Chính là chuyện tốt vừa rồi của Lệ Tước à!" Ngự Phong nhủ mảy lại, rốt cuộc Tư Bạch đang suy nghĩ gì, sao lại thất thần như thế?

"Cái này à! Thật ra....."

Tư Bạch đang chuẩn bị nói, bỗng chốc từ phía sau truyền đến một luồng khí lạnh lẽo, hắn xoay người lại thì bắt gặp ánh mắt đang tàn ra khí lạnh của Mặc Lệ Tước, thẳng tắp bắn về phía hắn, dường như đang cảnh cáo hắn rằng, nếu cậu dám nói ra nhất định cậu phải chết.

Tư Bạch đành phải cười gượng, "Thật ra..... Tôi cũng không biết."

Ngự Phong nhìn ánh mắt giao tiếp giữa hai người cũng đã biết giữa hai người này nhất định có điều gì giấu ẩn, nhưng nếu bọn họ không có ý định nói ra, vậy thì hắn cũng không cần phải tiếp tục hỏi.

"A! Là vậy sao? Quên đi, tôi cũng không muốn biết, dù sao có nơi để hóng mát, rượu ngon nhắm nháp là được."

Ngự Phong vừa nói xong, chỉ thấy Mặc Lệ Tước đã đứng dậy quần khăn tắm lên, đi vào phòng giữ quần áo.

"Lệ Tước, cậu đi đâu?" Ngự Phong gọi với theo, Mặc Lệ Tước không quan tâm đến, thay quần áo, nói với Tư Bạch, "Các cậu tiếp tục, tôi có việc đi trước."

"Cần tôi giúp cậu liên hệ không?" Tư Bạch biết hắn vội vã rồi đi như thế là muốn đi đâu.

Tìm ai đó!

"Không cần."

Hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ lãnh giấy kết hôn, cũng chính là đêm tân hôn của bọn họ, tất nhiên phải có món tráng miệng đặc biệt, nếu không sao có thể xem như là tân hôn yến nhĩ được chứ?

.....

Vào buổi sáng sau khi Cố Nam Nam cùng Lệ tiên sinh lãnh giấy chứng nhận kết hôn xong, cũng đến chỗ Lâm Khả Nhi.

"Khả Nhi, loài hoa này của cậu thật xinh đẹp."

Ngay từ đầu Lâm Khả Nhi chỉ nhẹ nhàng bằng quơ chỉ là cửa hàng bán hoa, sau khi Cố Nam Nam đi vào quả thực đã sợ đến ngây người, nơi này chỉ đơn giản là một cửa hàng bán hoa như thế thôi sao, đủ loại màu sắc hình dạng chủng loại, hình dáng, mùi hương, nhan sắc..... Quả thực chính là một cái hoa viên vương quốc.

Đến đây cùng Khả Nhi dạo chơi, mọi buồn bực của Cố Nam Nam đều đã sớm biến mất vô tung.

Như một giấc mơ tuyệt đẹp trong thế giới cổ tích, hiện thực cùng nơi này hoàn toàn là hai thế giới!

"Quản lý Lâm, có người đến mua mỹ nhân hương, vừa giới thiệu các chủng loại nước Pháp, muốn bán số lượng lớn, cô có thể đến đây không?" Nhân viên gọi Lâm Khả Nhi.

Trên tay Cố Nam Nam còn mang theo bùn, gieo hạt giống hoa mà Lâm Khả Nhi vừa giới thiệu xong sau đó nói với cô, "Mau đi đi, ở đây có mình là được."

Lâm Khả Nhi vốn đang do dự, nhưng nghe Cố Nam Nam nói như thế, cũng đứng dậy tháo tạp dề trên người xuống, "Ok, ở đây giao cho cậu, mình đi

rất nhanh sẽ trở lại."

"Ừ." Cố Nam Nam gật đầu, tiếp tục bận rộn với những hạt giống trong tay.

Đây cũng là một hạt sinh mệnh a, cô tin rằng những đóa hoa xinh đẹp nhất sẽ được nở rộ vào mùa xuân năm sau.

Như tình yêu nở rộ.

Tình yêu?

Cố Nam Nam ngồi xổm xuống cả người khẽ run rẩy, hai từ này đã sớm không còn tồn tại trong từ điển của cô.

"Nam Nam, cậu suy nghĩ cái gì vậy, điện thoại cậu đổ chuông lâu lắm rồi, sao không nghe máy?"

Cố Nam Nam lâm vào trí tưởng tượng của riêng mình, không thể giải thoát.

Cho đến khi giọng nói của Lâm Khả Nhi truyền đến, cô mới như ở trong mộng vừa tỉnh.

"A! Được! Mình lập tức đến nghe."

Cô mặc một thân váy trắng, không có nơi để cất điện thoại, nên đặt điện thoại trên một cái kệ thông thường để hạt giống, cô đứng dậy đến cạnh bờ hồ rửa sạch tay, đi qua cầm lấy điện thoại.

Nhìn thấy dây số hiển thị, Cố Nam Nam cau mày, lập tức cắt đứt.

"Nam Nam, sao thế? Đã đổ chuông rất lâu sao?" Lâm Khả Nhi nghi ngờ.

Cố Nam Nam không quan tâm, "Không sao, một số lạ mà thôi."

Cố Nam Nam vừa mở miệng xong, điện thoại lại lần nữa vang lên, cô thậm chí không chút chần chừ tiếp tục cắt đứt không thương tiếc, điều này làm cho Lâm Khả Nhi càng thêm tò mò, nhưng nhìn vẻ mặt không sao của Cố Nam Nam, cô cũng không hỏi thêm.

Một lúc sau, ting ting --

Điện thoại có thông báo tin nhắn.

Cô biết là tên ma quỷ đó gọi đến, cô không muốn dính dáng đến hắn ta.

Nhưng khi nhìn thấy tin nhắn, con giận được kiềm nén trong lòng không thể kiềm chế bộc phát ra.

Nhanh chóng gọi lại.

Kết quả, vậy mà cô lại bị cắt đứt.

Cố Nam Nam trong một giây đồng hồ này chỉ cảm thấy như có hàng vạn con ngựa gào thét lao nhanh qua, mẹ nó tên khốn.

Mặc tam thiếu thật ấu trĩ!

Ting ting --

Lại có một tin nhắn khác được gửi đến.

Cố Nam Nam click mở thì thấy: Cô Cố, tầng trên cùng Zero bar, 8 giờ không gặp không về, tôi tin rằng đêm nay cô sẽ có một đêm tốt đẹp.

"Tốt đẹp con mẹ nhà anh!" Nghĩ đến lúc trước hắn làm chuyện thô bạo với cô, tâm trạng hiện giờ của cô trở nên cực kỳ không tốt, nhin không được bật ra những lời thô tục.

Còn một đêm tốt đẹp?

Cô nhất định sẽ không đi, cho hắn ta gặp quỷ một đêm tuyệt vời một mình đi!

Ting ting --

Lại có một tin nhắn xuất hiện, cô giờ điện thoại lên định ném xuống đất, nhưng tay giờ lên không trung, lại tạm dừng.

Đập hư sẽ phải mua lại, tiền chính là của mình, người tổn tiền chính là mình.

Cố Nam Nam cố nén lửa giận trong lòng xuống, nghiêng răng nghiêng lợi một ngàn vạn lần không muốn bấm mở điện thoại.

Tin nhắn: Cô Cổ, Đế quốc thế giới đêm, 8 giờ không gặp không về.

Chữ ký trong tin nhắn là Lệ tiên sinh.

Ấn đường Cổ Nam Nam nhũn chặt lên, hôm nay bọn họ lãnh giấy kết hôn, trên ý nghĩa pháp luật chính là hôm nay kết hôn, chuyện tân hôn yền nhĩ phải làm sao có thể thiếu được?

Mặc dù nội tâm cô bài xích, nhưng cô nhận thức rất sâu sắc, bây giờ cô không có bất cứ cái gì để tùy ý cự tuyệt.

Ăn thịt người tay ngắn, bắt người chân mềm.

Cô chà xát điện thoại bên cạnh tự xóa đi những cảm xúc rối loạn không cần thiết, nhanh chóng trả lời lại bằng một dòng chữ --

Được, không gặp không về.

.....

"Cô ơi, xin đưa thẻ hội viên của cô ra!" Cổ Nam Nam bị bảo vệ cản lại ở cửa Đế quốc thế giới đêm.

Cô vẫn mặc chiếc váy trắng, dáng đứng thẳng tắp, gió nhẹ phất qua làm đong đưa làn váy của cô, những sợi tóc khẽ động, vẻ ngoài cực kỳ dịu dàng, ngay cả bảo vệ cũng nhìn đến ngây người, chỉ là biểu cảm của cô lại lạnh băng như tuyết, "Tôi không có."

"Rất xin lỗi cô, chỉ có hội viên ở đây mới được vào."

Dưới chân Cổ Nam Nam cứng đờ, khẽ nâng đôi mắt nhìn lên năm con chữ to "Đế quốc thế giới đêm" được chế tạo bằng vàng ròng kim bích huy hoàng, cau mày, như thể người thấy mùi khó chịu của tiền bạc, điều này làm cho cô đột nhiên liên tưởng đến hoàng đế cổ đại hoang dã vô đạo.

Lệ tiên sinh đó --

Nhìn làm sao cũng không phải người như vậy a, chẳng lẽ tất cả chẳng qua chỉ là biểu tượng?

Đúng là kỹ năng diễn xuất của hần ta quả thực đã đạt đến đỉnh điểm.

"Tôi được Lệ tiên sinh mời đến gặp anh ta." Cổ Nam Nam lạnh lùng giải thích, "Anh ta đang ở tầng trên cùng, phiền anh báo một tiếng."

"Tầng trên cùng?" Bảo vệ tìm tòi thông tin về tầng trên cùng trong đầu mình, cười với Cổ Nam Nam, "Cô à, có phải cô nhầm rồi hay không, tầng trên cùng ở đây của chúng tôi chính là Mặc....."

Rè rè --

Dường như bộ đàm truyền đến âm thanh.

Bên trong như có gì đó, bảo vệ lập tức đứng thẳng người, "Vâng." Rồi mới về mặt chân chó mỉm cười với Cổ Nam Nam, lấy lòng, "Cô Cổ vừa rồi có nhiều đặc tội, mong rằng bao dung!" Vươn tay làm ra tư thế cung kính với cô.

Cổ Nam Nam buồn bực, đây là tình huống gì? Thái độ với cô chuyển biến cũng quá nhanh, cô không thể thích nghi kịp.

Cổ Nam Nam mang theo câu hỏi đi vào thang máy, thang máy một người cũng không có, rất yên tĩnh, theo thang máy chậm rãi đi lên, có lẽ không khí yên tĩnh có chút quá mức nặng nề, cô vậy mà đã bắt đầu lo lắng lên.

Cổ Nam Nam nhìn thời gian, 7 giờ 58 phút, khoảng cách đến 8 giờ còn có hai phút, hần là đủ rồi.

Ting ting.

Đến tầng trên cùng, ban đầu Cổ Nam Nam còn lo lắng sẽ không thể tìm thấy phòng, xem ra cô lo lắng quá nhiều, toàn bộ tầng trên cùng, cũng chỉ có một căn phòng.....mà thôi.

Cô hít sâu, rồi mới nặng nề nâng tay lên, gõ vang lên cánh cửa mà không biết nó sẽ thông với hướng nào.

Tay vừa chạm vào bên trên, rầm một tiếng, cửa đã tự động mở ra.

Cửa cao cấp như thế, dọa cô nhảy dựng.

Bên trong một mảnh đen nhánh, không bật đèn, Cổ Nam Nam đưa đầu vào bên trong nhìn nhìn, chẳng lẽ không có người?

Còn chưa phản ứng lại, một bàn tay to trực tiếp kéo cô vào bên trong, cánh cửa "cạch" bị đóng lại.

"Cái đó....."

Cả người Cổ Nam Nam bị giam cầm trên vách tường cạnh cửa, đối phương thậm chí không chờ cho cô có cơ hội lên tiếng, lưỡi dài đã cạy mở răng cô tiến quân thần tốc.

Nụ hôn hung mãnh khốc liệt như vậy làm cô nghĩ đến một ít chuyện không tốt, giữa cô và Mặc Lệ Tước, cơ thể cô khẽ run rẩy lên, cảm giác đầu tiên của cô chính là, người này không dịu dàng như Lệ tiên sinh.

Ý nghĩ như vậy làm chính cô cũng ngạc nhiên, nhưng vẫn suy nghĩ muốn đẩy hẳn ra. Bất đắc dĩ chân hẳn để ở giữa hai chân cô, cô không thể chống cự, chỉ có thể không ngừng ngượng ngùng thân mình tỏ vẻ mình đang phản kháng. Nhưng loại phản kháng như vậy ở trong mắt đối phương lại biến thành lời mời khẩn cấp!

Cô bị hẳn hôn đến mụ mị đầu óc, không ngờ một người ôn nhã như ngọc như thế vậy mà cũng sẽ có một mặt là quái thú, sau đó ôm eo bế cô lên một bên hôn đi về phía bên trong, hẳn ấn cô trên sô pha, dùng tốc độ nhanh nhất cởi quần áo trên người cô ra, từng thử tùy tay vút trên mặt đất, lúc này toàn thân cô đã nhũn ra, một chút sức lực phản kháng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Đêm tân hôn khó quên

Cổ Nam Nam nhắm mắt lại, hai tay túm chặt lấy đệm sô pha, cô cho rằng hẳn sẽ cứ tiếp tục tư thế dừng mãnh một đường tiến mạnh, nhưng không có.

Hắn không như cô suy nghĩ trực tiếp nhào lên xâm chiếm cô, mà là cẩn thận, dịu dàng, mang theo nhẹ nhàng mà ngay cả chính cô cũng không dám tin —— chạm vào cô, dẫn dắt cô, sự kiên nhẫn đáng sợ này đột nhiên biểu hiện ra ngoài làm cả người cô sợ hãi run rẩy lên.

Đầu ngón tay của hắn nhẹ lướt qua đôi môi mọng đỏ tươi của cô, xẹt qua khuôn mặt cô, cằm, cổ, rồi dừng lại trên cặp núi đang pháp phồng, đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua, cơ thể cô nhin không được run rẩy một trận, cô cắn răng nhẫn nại không phát ra tiếng, nhưng đối phương không hề cho cô có cơ hội, hẳn cúi người dùng môi hôn lên từng tắc từng tắc da thịt của cô, từ đầu đến chân, mỗi một chỗ bí ẩn cũng không buông tha.

Cơ thể hẳn hơi lạnh, Cổ Nam Nam cảm giác như có vài con rắn đang không ngừng di chuyển trên cơ thể cô, cảm giác tê dại như có dòng điện chạy khắp toàn thân. Khi hẳn đứng dậy rời khỏi người cô, cô theo bản năng vươn tay quăn lấy cổ hắn, trong miệng phát ra một tiếng thở dài dễ nghe, “Đừng.”

Đó là một đêm phồn hoa, ba phần lạnh lẽo, cả hai càng bị bao vây trong nhiệt độ nóng bỏng của nhau.

Vừa dứt lời, Cổ Nam Nam đã hối hận vì điều đó. Cô đang làm gì vậy, sao có thể thốt ra một câu đáng xấu hổ trong khi chưa được đi qua đại não như thế, dù trong đầu có thể nghĩ như vậy, nhưng cơ thể đã sớm không chịu theo kiểm soát của cô.

Không thể nhìn rõ biểu hiện của người đàn ông trong bóng tối, nếu mở đèn lên, nhất định có thể nhìn thấy dục vọng lấp lánh trong mắt hẳn và nỗi khó khăn đang đợi đến lúc được thỏa mãn.

Hắn đã sớm nhẫn nhịn đến cực hạn, phản ứng của cô càng làm lý trí mà hẳn cố gắng dựng lên ầm ầm sụp đổ.

Lật người cô qua đưa lưng về phía hẳn, một cơ thể rất mãnh liệt ——

“A!” Cô không hề cần môi chịu đựng, mà là phóng thích bản năng của chính mình, đi theo cảm giác ngâm nga khúc nhạc êm tai.

Đêm, dài lâu và hấp dẫn.

Mồ hôi đan xen hơi thở hoan ái dẫn đường cho cả hai.....

Sau đó, cô ngất xỉu trong vòng tay hẳn, cuối cùng hẳn cũng đạt được ý nguyện. Hẳn xử lý đơn giản cơ thể cả hai, vén những sợi tóc lộn xộn của cô bị mồ hôi làm ướt nhẹp ra sau tai, ôm lấy cô, ngủ thiếp đi.....

Đêm tốt đẹp cuối cùng cũng kết thúc, bình minh tàn nhẫn chậm rãi đến.

Cổ Nam Nam khẽ di chuyển cơ thể, toàn thân đau đớn chưa xót, cô mở mắt ra, lấy điện thoại từ dưới gối ra nhìn, 7 giờ.

Khoảng cách từ đêm hôm qua cùng Lệ tiên sinh gặp mặt đến bây giờ, đã trôi qua mười một tiếng.

Cô tựa vào tay Lệ tiên sinh, một tay khác đang đặt trên bụng bóng loáng của cô.

Cổ Nam Nam hồi tưởng lại tình cảnh đêm hôm qua, đêm qua Lệ tiên sinh thật bất thường. Bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, Cổ Nam Nam đột

phát ý tưởng, không biết trong lúc đang ngủ Lệ tiên sinh sẽ là dạng tình cảnh gì.

Ôm một tia hi vọng, cô từ từ xoay người ——

Cơ thể cô như bị đóng băng.

Mắt cô trừng thật sự lớn, miệng khê mở, không thể tin được những gì mà cô đang nhìn thấy trước mắt.

Người đang nằm trên giường căn bản không phải Lệ tiên sinh gì đó, mà là Mặc Lệ Tước.

Cố Nam Nam rùng mình một cái, nhanh chóng tỉnh táo lại, kéo chân xoay người lăn xuống giường.

Cơ miệng co giật đến lợi hại, ngay cả lời nói cũng không hoàn chỉnh, “Anh anh anh. Mặc Lệ Tước, sao lại là anh?”

Tiếng la hét sợ hãi của Cố Nam Nam đã làm Mặc Lệ Tước bừng tỉnh khỏi giấc mộng, thật ra trước đó, hắn cũng đã tỉnh, chẳng qua là muốn kéo dài hình ảnh tốt đẹp này một chút, không ngờ người phụ nữ này lại không biết điều như thế.

Hắn lười biếng nâng hai mắt lên, hơi nghiêng thân mình, cũng không màng cơ thể trần như nhộng, khoe miệng cong lên vòng cung nhọt nhọt mê người, giọng nói hồn hậu như một loại rượu vang cổ điển làm say lòng người, “Tỉnh?”

Cảnh tượng này quá đổi quen thuộc, Cố Nam Nam nhớ lại một chuyện cực kỳ không tốt, nhớ rõ sau khi cô uống say và tỉnh lại vào buổi sáng cũng là cảnh tượng và đối thoại như vậy. Chẳng qua lúc ấy, cô không biết hắn.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô cúi đầu nhìn qua những dấu ấn rõ ràng trên người mình, lòng đột nhiên trầm xuống.

Như thế người thượng cùng cô đêm hôm qua. . . vẫn luôn. . . là hắn?

Mặc Lệ Tước vươn tay nhặt áo sơ mi từ trên mặt đất lên, lấy từ trong túi tiền ra một cái bật lửa tinh xảo, châm một điếu thuốc, sương khói lượn lờ, “Tôi ở đây rất kỳ quái?”

Đây có phải là vô nghĩa không chứ?

Nếu không kỳ quái cô hỏi làm gì?

Cố Nam Nam nhìn chằm chằm hắn, từ trong mắt hắn nhìn ra được, hắn cũng không muốn giải thích quá nhiều.

“Rõ ràng liên hệ với tôi là Lệ tiên sinh, sao anh lại xuất hiện?” Đột nhiên ngắt ra, cánh môi khê nhếch, “Tôi yêu cầu anh cho tôi một lời giải thích.”

Cô khó thở, đắng đồ từ này, đến tột cùng là thích cô chỗ nào?

“Uh hừ!” Hắn nhú mày, hừ nhẹ, “Thấy tôi không phải là Lệ tiên sinh trong tâm trí của cô, cho nên rất thất vọng?”

Ánh mắt sâu thẳm của Mặc Lệ Tước lạnh xuống, nhanh chóng hiện lên một nỗi bất hạnh.

Chẳng lẽ trong lòng cô hắn còn không bằng Tư Bạch?

Đầu óc Cố Nam Nam quay cuồng, tình huống hiện tại là gì, cô ngây ngốc không rõ ràng, “Anh đây có quan hệ gì với Lệ tiên sinh, Mặc Lệ Tước anh đừng tự so sánh mình với Lệ tiên sinh.”

Đến đây, cả người Cố Nam Nam giấu dưới chăn bỗng cứng đờ, không đúng, không đúng, vừa rồi dường như có lời nói nào đó rơi xuống cô.

Cô không hẹn Lệ tiên sinh đến gặp cô, như vậy rốt cuộc là làm sao hắn biết Lệ tiên sinh?

Hay là ——

Là hắn biết Lệ tiên sinh?? Hay vốn dĩ hắn chính là Lệ tiên sinh?

“Cuối cùng là anh có quan hệ gì với Lệ tiên sinh!”

Hắn cười hài hước, giọng điệu lạnh lùng, “Cô đoán xem?”

Đoán than bực, nhìn khuôn mặt âm trầm của cô có tâm trạng và biểu hiện cùng hắn chơi đoán xem sao?

Mặc Lệ Tước đứng dậy, bởi vì đêm qua làm quá lâu, kết thúc khi quá mệt mỏi thế nên chỉ rửa sạch đơn giản, bây giờ toàn thân hắn vẫn còn bết dính, rất khó chịu, không đợi Cố Nam Nam mở miệng cũng không biết xấu hổ khóa thân trước mặt cô đi về phía phòng tắm.

“Này! Muốn chạy trốn sao? Anh tốt nhất nói rõ ràng cho tôi!”

Tay Mặc Lệ Tước kéo cửa phòng tắm dừng lại, quay đầu lại cũng đã thấy Cố Nam Nam nắm lấy chân xông đến, ánh mắt đen nhánh như hắc diệu thạch yêu diễm sâu sắc phóng đến cô một ánh nhìn như chế giễu như nhạo báng, khoe miệng cong lên vòng cung tuyệt đẹp, một tia nắng ấm buổi sáng chiếu rọi trên người hắn, đẹp trai quyến rũ đến không giống người.

Hắn vươn tay về phía cô, “Muốn đi cùng không?”

Hắn đang mời cô, muốn cùng nhau tắm hay không?

Cả người đang lao về phía hắn nhanh chóng lùi về sau dựa lên vách tường, túm chặt lấy chân, “Ai muốn đi cùng anh, đồ biến thái!”

“VẬY À?” Tay tao nhả buồng xuồng, “Thật đáng tiếc!” Hắn đẩy cửa ra đi vào phòng tắm.

Thật khó để không nổi giận, cô nắm lấy gối trên giường hung hăng ném về phía phòng tắm, “Đáng tiếc con mẹ nó.”

Cố Nam Nam dựa lên tường theo vách tường từ từ ngồi xuống, ánh mắt trống rỗng đại ra, rõ ràng ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, không được tham gia vào bất cứ mối quan hệ nào với hắn nữa, tại sao bây giờ lại biến thành loại tình trạng như thế này?

Bọn họ đã ngủ cùng nhau nhiều lần, nhưng lúc này đây cũng giống như lần đầu tiên, khiến cô thập phần đau đớn.

Cô nhanh chóng thay quần áo, như một con mèo bị mất móng vuốt, hốt hoảng chạy trốn.

Mặc Lệ Tước tắm xong đi ra, phòng trống tuếch, ngoại trừ trong không khí còn sót lại hơi thở sau hoan ái, mọi thứ đều dường như chưa từng xảy ra, hắn nhấp môi cười nhạt, xem như không có chuyện gì lau đi nước trên đầu.

Giữa hắn và Cố Nam Nam giống như củ sen, dù bị đứt làm đôi, tơ vẫn được kết nối, hắn tin một điều rằng, Cố Nam Nam còn sẽ đến tìm hắn.

Ting ting ——

Điện thoại có tin nhắn.

Mặc Lệ Tước ấn mở, khoe miệng hiện lên một vòng cung đẹp, mỉm cười.

Tin nhắn: Lệ tiên sinh có thời gian không, xin lỗi, anh bận như thế tôi còn quấy rầy anh, nếu có thời gian, tôi muốn gặp anh, có chút chuyện!

Tin nhắn được gửi đi cũng như chìm đáy biển.

Cố Nam Nam nhìn màn hình điện thoại tối đi, thờ dài một hồi, chuyện đêm hôm qua nếu Lệ tiên sinh đã biết thì sẽ có ý nghĩ gì, tính ra là cô đang gian dối trong hôn nhân, Lệ tiên sinh sẽ không dưới sự tức giận, lập tức từ sổ đỏ biến thành sổ xanh với cô đi!

Mặc dù ly hôn cũng là mong đợi của cô, nhưng nếu dừng lại chi phí chữa bệnh cho ba, thì ——

Cố Nam Nam lắc đầu, loại bỏ những lo lắng dư thừa, cô cần gặp Lệ tiên sinh để làm rõ ràng chuyện đêm hôm qua, mọi thứ Lệ tiên sinh đều có định luận.

Cho dù muốn kết án tử hình cho cô, cô cũng không có bất cứ câu oán hận gì, chỉ là ba cô bên đó, phải nghĩ cách trước.

Đêm tân hôn này, nữ chủ là cô, nam chủ lại kỳ lạ từ Lệ tiên sinh biến thành Mặc Lệ Tước, đúng là làm người ta muốn quên cũng không thể!

.....

Bệnh viện.

“Nam Nam, đêm qua con đi đâu, sao không về nhà!” Sau khi Cố Nam Nam trở lại đây, mẹ Văn Tú đã ngồi trước giường bệnh của ba cô chờ đợi.

Cô đi vào, cười nhẹ nhàng, “Mẹ, con xin lỗi, Khả Nhi bên đó vừa mở một nhà trồng hoa, con đi giúp đỡ, cho nên.....”

Cố Nam Nam không dám nói sự thật với mẹ, cơ thể mẹ vừa mới khỏe lại, bây giờ ba cô lại trở nên như thế, bà không thể chịu thêm một chút kích thích nào, nếu biết được, cô tự đem bán chính mình, mẹ vẫn không nỡ đánh gãy chân cô.

“Ồ, là như vậy sao, nha đầu Khả Nhi đó rất có tiền đồ a, nhưng lần sau con phải gọi điện thoại về nhà biết không? Mẹ và chị đều rất lo lắng cho con.”

Cố Nam Nam nhào vào trong lòng mẹ, mệt mỏi trên mặt biến mất, vẻ mặt hạnh phúc, “Đã biết mẹ!”

Cô nhìn bốn phía, “Chị con đâu?”

Nhắc đến Cố Nam Ân, sắc mặt mẹ cô có chút bi thương, “Hai ngày nay độ ẩm không khí quá cao, chân chị con lại sưng lên, cho nên mẹ để con bé ở nhà nghỉ ngơi.”

Từ vài năm trước sau khi xảy ra chuyện như vậy, hai chân cô đã không còn cảm giác, đi rất nhiều bệnh viện lớn, cũng không có biện pháp chữa trị, mấy năm nay kinh tế gia đình trì trệ, công ty gặp phải nguy cơ đóng cửa, hơn nữa không có dư tiền cho cô chữa bệnh, nghĩ đến đây, nước mắt mẹ cô rơi xuống, “Số mệnh của chị con thật khổ!”

“Mẹ, năm đó chị của con rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cố Nam Nam rất muốn biết chuyện xảy ra năm đó, có rất nhiều lần cô thử hỏi chị, lại mỗi lần đều bị chị khéo léo nói sang chuyện khác.

“Cái này.....” Mẹ Văn Tú rất khó xử, hơn nữa chuyện năm đó bọn họ cũng hoàn toàn không rõ ràng.

“Thôi, thật ra con cũng không có hứng thú nhiều lắm!” Cô không muốn khiến mẹ cô phải khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cô muốn đi gặp Lệ tiên sinh

Cố Nam Nam ở lại bệnh viện trong chốc lát, vẫn có chút không yên tâm với Cố Nam Ân, nói với mẹ, “Mẹ, con sẽ về gặp chị con!”

“Được, con đi đi, ở đây có mẹ!”

Cố Nam Nam cảm kích ôm lấy mẹ, “Mẹ, có thể làm con gái của mẹ thật tốt, nhất định đó là phước lành ban cho con! Mẹ, con yêu mẹ!”

“Đứa nhỏ ngốc!” Văn Tú sủng nịch xoa đầu Cố Nam Nam, “Được rồi, đi thôi! Mấy năm nay chị con một mình cũng rất cô đơn, cùng con bé trò chuyện cũng tốt!”

“Vâng.”

Thật ra điều đó, cô cũng biết đến.

Cho nên mới chăm chỉ học tập như thế, muốn sớm trở nên nổi bật, lại không ngờ đến ——

Ngồi trên taxi, Cố Nam Nam lặng lẽ nhìn những đám mây đang dần biến hóa bên ngoài cửa sổ, bàn tay ghi chặt hơn.

Có vẻ như một trò đùa lớn đang mở ra với cô.

Cố gia.

Cố Nam Ân ngồi trên xe lăn, một mình trên ban công, nhìn về phương xa.

Cô thường xuyên như vậy, đặc biệt là trong hai năm qua, chuyện kia đến bây giờ đã trôi qua mấy năm, người đó đã biến mất khỏi cuộc sống của cô mấy năm, cô đã không tìm hiểu kỹ nữa, nhưng cơ thể này của cô đã trở nên tàn khuyết, còn có thể chịu đựng được bao lâu, gia đình xảy ra chuyện lớn như thế, cô lại một chút cũng không thể giúp, tồn tại cũng chỉ là một gánh nặng.

Cô lấy ra một chiếc nhẫn kim cương từ trong lòng mình, đặt dưới ánh sáng mặt trời, viên kim cương trên chiếc nhẫn tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh tuyệt đẹp, mặt trên còn có khắc vịnh hằng, còn có tên cô.

Khi trước hạnh phúc tốt đẹp như thế, nhưng bây giờ lại cảnh còn người mất.

Cơ thể cô dừng lại, tay buông ra.

Lạch cạch.

Nhẫn trong tay rơi xuống.

Cô trường cổ ra, nhẫn chưa rơi xuống dưới, mà đang nằm trên mép bên ngoài ban công lầu hai, cô vươn tay cố gắng nhặt chiếc nhẫn.

Bất đắc dĩ còn kém một chút, cô vật lộn, hơn phân nửa thân mình đã ở bên ngoài ban công.

“Chị, chị đang làm gì vậy?”

Cố Nam Nam vừa mở cửa tiến vào, đã nhìn thấy chị gái nhà mình đang chuẩn bị nhảy xuống khỏi lầu hai, cô kinh hãi hô một tiếng.

“Chị, chị đừng cử động, ngàn vạn lần đừng cử động, chờ em!”

Cố Nam Nam xông đến bằng tốc độ trăm mét, đưa chị gái trở lại, ánh mắt cô hoảng sợ thờ hồn hèn, “Chị, chị đang làm gì vậy, sao lại lẩn quẩn trong lòng như thế?”

Vành mắt Cố Nam Nam ửng đỏ, gia đình này đã trải qua nhiều mưa gió thăng trầm, không thể chịu thêm một chút đau xót nào.

Cô ôm chặt Cố Nam Ân vào trong lòng ngực, nghẹn ngào, “Chị ơi, chị đừng như vậy, chị đừng nghĩ như vậy, chẳng lẽ chị thật sự nhẫn tâm rời bỏ gia đình chúng ta sao?”

Cố Nam Ân đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó che miệng lại, dịu dàng cười ra tiếng.

“Chị, chị cười gì vậy?” Nước mắt Cố Nam Nam còn đang xoay tròn ở vành mắt, cô cũng không vờn tay lau đi, bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu nhưng lại làm người khác đau lòng.

Cố Nam Ân cười rức rờ, cô, “Nam, em hiểu lầm rồi.” Cô chỉ ra mép bên ngoài, “Thật ra chị chỉ muốn nhặt chiếc nhẫn đó mà thôi.”

Cố Nam Nam nhìn về nơi theo hướng chị gái chỉ, quả nhiên có một chiếc nhẫn sáng lấp lánh đang yên tĩnh nằm trên mép bên ngoài ban công.

Cô khom lưng nhặt lên, đặt nhẫn vào trong tay Cố Nam Ân, “Chị, đây.”

Cô nhận lấy, cười nhẹ, “Cảm ơn!”

Cố Nam Nam ngồi xổm xuống, đầu cô đặt trên đầu gối Cố Nam Ân, ra vẻ làm nũng, “Chị, về chuyện xưa, chị có thể kể cho em nghe không?”

.....

Tập đoàn Đế Quốc.

Ngự Phong cầm tài liệu mở cửa tiến vào, cũng nhìn thấy Mặc Lệ Tước đang ngồi trên sofa, đấm đấm ly rượu trong tay, khoe miệng còn tao nhã cong lên nụ cười quyến rũ.

Ngự Phong sợ tới mức suýt chút nữa thì tài liệu trong tay đã rơi xuống đất, nhiều lần liền mới miễn cưỡng bắt được giữa không trung.

Sáng sớm tỉnh mơ đã uống rượu vang đỏ, còn cười ngây ngô??

Trăm năm một cuộc gặp gỡ hiếm hoi!

Hai ngày nay đã xảy ra chuyện gì trên người Lệ Tước, nam thần cao cả lạnh lùng cấm dục đâu rồi? Bây giờ nhìn qua trông cứ như là một thằng ngốc rơi vào bầy tình.

“Lệ Tước, buổi sáng ăn được thứ gì ngon sao? Thoạt nhìn tâm tình rất tốt nha!” Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc thật tốt, Ngự Phong xem như không có chuyện gì, bình thường nói.

“Ừ.” Mặc Lệ Tước trả lời ngắn gọn.

“.....” Ngự Phong tò mò, đêm qua sau khi cậu ta rời khỏi Thế Giới Đêm rồi cuộc đã đi đâu, đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng, nếu hỏi trực tiếp ra, nhất định sẽ bị giết chết.

Lệ Tước không thích người khác hỏi quá nhiều chuyện về hắn!

“Lệ Tước, đây là bản thảo thiết kế mảnh đất thứ nhất, cậu có muốn xem qua không?” Đây là bản phác thảo mà nhóm thiết kế đã dành ra thời gian một tháng để thiết kế và sửa đổi cẩn thận, tất cả mọi người đều dốc hết sức lực, chỉ muốn một lần được tổng giám đốc chấp thuận.

“Mang đi.” Người đàn ông tiếp tục ngồi trên sofa, vẫn không nhúc nhích.

Ngự Phong cực kỳ kinh ngạc, “Lệ Tước, cậu cần phải thuốc sao?” Tật xấu miệng tiện của hắn lại tái phát, dạy mãi không đổi.

Mặc Lệ Tước: “.....”

Ngự Phong: “.....???” Cậu ta vậy mà không mắng hắn?

Có gì đó không ổn, nhất định có gì đó không ổn, Ngự Phong rút điện thoại ra nhanh chóng liên hệ cho Tư Bạch, chưa đầy hai phút Tư Bạch đã thờ hồn hèn lao vào.

“Ngự Phong, cuối cùng có việc gấp gì, một hai phải như thế..... vội vàng!!!”

Tư Bạch kết thúc, di chuyển tầm mắt về phía Ngự Phong đang nhìn ——

Người trên sô pha không ngừng lắc lư ly rượu chứa thứ chất lỏng màu đỏ, qua lại ra từng vòng tròn gọn sóng, nhưng Mặc Lệ Tước lại không có một chút ý định muốn uống.

Chẳng lẽ đơn thuần là vì cho vui?

Tư Bạch tiến về phía trước hai bước, Tư Bạch hiểu tâm tư của Lệ Tước.

“Tư Bạch, cậu đang làm gì vậy?” Ngự Phong đặt tay lên vai Tư Bạch, “Cậu nhìn đáng vẻ đó của Lệ Tước, cậu là không muốn sống nữa mới đi quấy rầy cậu ta..... này!”

Tư Bạch đi qua ngồi đối diện với Mặc Lệ Tước, tay thon dài đung đưa trước mắt hấn, “Lệ Tước.”

“Cậu đến rồi.” Mặc Lệ Tước mặt vô cảm, trầm giọng.

Tư Bạch ôn nhã trừng hấn một cái, “Lệ Tước, vui vẻ hạnh phúc tự nhiên là tốt, nhưng đừng mang nó đến công ty và làm việc mà làm ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác!”

“Tôi có thể hiểu rằng cậu đang ghen tị?”

Tư Bạch: “Tôi cần thiết sao?”

Ngự Phong: “.....”

Tròng mắt của Ngự Phong cũng sắp rơi ra, Tư Bạch cũng rất kỳ quái, đây không phải Tư Bạch bình thường.

Hôm nay Tư Bạch để đầu trên eo sao?

Không sợ chết như thế?

Phải biết rằng chưa từng có người nào dám đối mặt với Lệ Tước như thế a!

“Này này này! Hai người các cậu rốt cuộc đang làm phi cơ gì, có chuyện gì giấu tôi đúng không!”

Tư Bạch cầm tài liệu trên bàn đưa cho Ngự Phong, “Ngự Phong, cậu đi làm việc trước, tôi rất nhanh sẽ xuống dưới.”

Ngự Phong không nhận lấy, “Tên thôi, cậu là phó giám đốc thì hay sao, dám ra lệnh cho tôi ư!”

Ngự Phong không vui, tại sao cậu ta lúc nào cũng được uống rượu hoan ca, mà hấn lại phải chăm chỉ làm việc, điều này không công bằng.

Bọn họ là bạn thân sao? Vẫn là bạn thân sao?

“Phó giám đốc nói cậu có thể không nghe, vậy còn tôi Tổng giám đốc nói thì sao?” Một ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp bắn về phía Ngự Phong.

“.....” Hai người này từ khi nào đã mặc chung một cái quần?

Hấn không thể trâu vào, trốn khỏi đây thôi!

Ngự Phong cực kỳ không vui nheo mắt mang theo thứ ánh nhìn gai góc, cười như ngư lang cửa hàng già súc, ôm tài liệu hậm hực bỏ đi.

Sau khi Ngự Phong rời đi cũng ở lại văn phòng của Tư Bạch, hấn nhất định phải biết rõ ràng, hai người đó rốt cuộc đang che giấu hấn điều gì?

Chỉ một lát sau, Tư Bạch đến, Ngự Phong gấp không chờ nổi đi đến hỏi, “Tư Bạch, giữa các cậu rốt cuộc có cái gì mà tôi không biết.” Hấn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tư Bạch phớt lờ, cầm lấy tài liệu cuộc họp, “Đi thôi, mở cuộc họp đi.”

“Hả? Cuộc họp này không phải do Lệ Tước tự mình chủ trì sao?”

“Lệ Tước xin nghỉ.” Tư Bạch không nhanh không chậm, ôn nhã trả lời.

“Cái gì?”

“Cái gì cái gì? Cuộc họp hôm nay cậu chủ trì!”

“Nani (cái gì)?” Hấn bị thương!

Hiện giờ hấn cực kỳ hối hận vì vừa rồi đã đi trâu chọc tên Hổn Thế Ma Vương phúc hắc đó.

.....

Cố Nam Nam ở nhà cùng chị gái, giúp cô xoa chân, đi cùng cô cả buổi chiều.

Đến giữa trưa, chuyện đó làm cô có chút không yên tâm.

Mặc dù chị cô đã giải thích nhiều lần, chỉ muốn nhặt chiếc nhẫn, nhưng chuyện xưa về chiếc nhẫn, Cố Nam Ân cuối cùng cũng không nói ra.

Cố Nam Nam biết nhất định là chị rất quan tâm đến em gái mình.

Buổi chiều, cô chuẩn bị đến bệnh viện đưa cơm chiều, thì nhận được tin nhắn của Lệ tiên sinh, mời cô tham dự một bữa tiệc tối.

Sau khi đưa cơm chiều, muốn cùng mẹ đến chỗ Khả Nhi, cũng phải vội vàng rời đi.

Tiệc tối được tổ chức tại Đế quốc thế giới đêm.

Cố Nam Nam sau khi đến cũng không nhìn thấy Lệ tiên sinh, mà bị chuyên viên trang điểm chờ ở cửa tự xưng do Lệ tiên sinh tìm đến hoá trang giúp cô mang đi.

Trải qua hai giờ tra tấn, cuối cùng cô cũng như xuất thủy phù dung xinh đẹp động lòng người, đến chuyên viên trang điểm cũng cảm thán, “Cô Cố, cô thật xinh đẹp! Nhân vật chính đêm nay không ai khác ngoài cô.”

Cố Nam Nam vốn dĩ lớn lên tại Mỹ, vẫn luôn không thích trang điểm cho lắm, đều là tổ nhan gặp người, hơn nữa rất ít tham dự yến hội, người biết cô rất ít, nhưng miễn là người học cùng trường với cô tất cả đều sẽ biết trường học bọn họ có hai đại hoa hậu giảng đường, một là Cố Nam Nam nổi tiếng với vẻ đẹp thuần khiết và xinh đẹp, còn người kia là Lâm Khả Nhi, người nổi tiếng với sự sang trọng và lạnh lùng.

Cô không quan tâm đến dung mạo của mình, hỏi chuyên viên trang điểm, “Lệ tiên sinh đâu?”

Buổi sáng sau khi gửi tin nhắn, vẫn luôn nôn nóng chờ đợi hồi âm, mãi cho đến buổi tối.

Cô biết Lệ tiên sinh rất bận, có thể để cô đến một dịp quan trọng như vậy, cô lo lắng đến bất an lên.

“Cái này..... Tôi cũng không rõ lắm!” Sắc mặt chuyên viên trang điểm có chút khó coi, áp ứng.

“Quên đi, tôi tự đi tìm anh ta vậy!” Cố Nam Nam đứng dậy đi ra phía bên ngoài.

Cũng là, tại sao cô lại đi hỏi một chuyên viên trang điểm chứ!

Nhà người khác rất có thể không biết, cho dù đã biết cũng sẽ không nói cho cô đi!

Cô nhẹ đánh một cái lên trán mình, thật là ngu ngốc.

Đột nhiên có một bàn tay to lớn đặt lên đầu cô, ngay sau đó cô nghe được tiếng người, “Vốn dĩ cũng đã đủ ngu ngốc, đánh rồi nó lại hoàn toàn thành ngu ngốc.”

Cố Nam Nam ngẩng đầu, “Thần? Sao cậu lại ở đây?”

Cô ngạc nhiên, một kẻ nghèo túng như Thần sao có thể xuất hiện ở đây như vậy, ngay cả khi hắn dựa vào đường ngang ngõ tắt mà được may mắn, đây chính là hệ thống hội viên, toàn bộ thành phố chỉ có một trăm hội viên, cho dù là mua xổ số trúng thưởng năm trăm vạn cũng không thể vào được!

Nhưng, người đang đứng trước mặt cô chính là Thần.

Quý Bắc Thần dừng lại, đôi mắt đen nhánh như vũ trụ ám dạ làm người khác không thể bắt lấy, hắn sủng nịch xoa đầu Cố Nam Nam, ghé sát vào bên tai cô, nhẹ giọng, “Thật ra mình đã xâm nhập máy tính của bọn họ, tự làm cho mình một thẻ hội viên cao cấp.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Hắn như thế nào âm hồn bất tán

Cố Nam Nam đầu tiên là khiếp sợ trong ba giây, sau đó gạt đi tay hấn trên đầu, “Cát, cậu cho rằng như vậy thì mình sẽ tin cậu sao? Còn không mau mau nói thật ra?”

Về mặt Quý Bắc Thần bị thương, thậm chí còn phóng đại ôm lấy ngực, “Nam, cậu nghi ngờ kỹ thuật của mình như vậy, làm mình rất đau.”

Cố Nam Nam không phải không tin kỹ thuật của hấn, chỉ là một thân này của hấn đã làm cô sinh ra ngờ vực.

“Thần, cậu không lừa mình được, đừng quên mình chuyên nghiệp là cái gì?”

Cô vốn dĩ học thiết kế, thường ngày cũng có chú ý đến tuần lễ thời trang, cũng chú ý đến các thương hiệu cao cấp trên thế giới, cô tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Hấn đang mặc trên người một bộ tây trang màu lam được may thủ công đến từ thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới Armani. Được thành lập tại Milan vào năm 1975 bởi nhà thiết kế thời trang George • Armani (girgiarani), George • Armani ở Mỹ là thương hiệu thiết kế bán chạy nhất châu Âu, ông được biết đến với việc sử dụng các loại vải mới và sản xuất tuyệt vời.

Hấn mặc một thân này trên người, Cố Nam Nam nhìn thấy chính là một đồng biệt thự sang trọng.

Một bộ quần áo đã trăm vạn, còn có đồng hồ, giày của hấn..... Đều là những thứ hàng cao cấp hàng đầu, từ đâu mà hấn có được nhiều tiền để mua những bộ đồ đắt tiền như thế?

Quý Bắc Thần chăm chú nhìn cô thật sâu, sau đó bực bội nắm lấy đầu mình, xoa tay, “Thật không hổ là Nam, thế nhưng bị cậu nhìn ra, xem ra mình chỉ có thể nói thật.”

Cố Nam Nam khoanh hai tay trước ngực, tư thái như một nữ vương, “Hừ, mau lên.”

Quý Bắc Thần hơi ngượng ngùng, “Thật ra, mình đã mượn từ một người bạn, áo này quần này, cả thẻ hội viên cũng vậy.”

Người bạn đó của hấn cũng thật giàu có.

Cố Nam Nam vậy mà đã tin tưởng một cách dễ dàng, không tiếp tục miệt mài theo đuổi sâu hơn, “Cậu đến đây làm gì?”

Hấn lấy từ trên tay một phục vụ đi ngang qua hai ly rượu vang đỏ, đưa cho Cố Nam Nam một ly, nâng ly rượu nhấp một ngụm, vô tội nói: “Bởi vì lúc mình đi ngang qua cửa thì thấy cậu vào, mình có chút không yên tâm, nên vào theo!”

Hóa ra hấn mất công đến đây, là vì lo lắng cho cô.

“Cảm ơn cậu, Thần!” Không cảm động là giả.

Hấn cười rất tà tử, “Nếu muốn cảm ơn mình như thế, tốt hơn là nên lấy thân báo đáp đi, mặc dù mình là một con ma nghèo.”

Cố Nam Nam không quan tâm, hoàn toàn xem lời hấn nói như một lời nói đùa, “Cậu rốt cuộc có bao nhiêu bụng đói ăn quà, đến cả bạn thân của mình cũng xuống tay? Thần, cậu đừng nói với chị, bây giờ cậu vẫn còn.”

Hấn đầu tiên hơi choáng váng, sau đó cười rộ lên, “Nam, trò đùa của cậu cũng quá khôi hài, không ngờ cậu còn có tiềm chất xấu xí, mình thật là bội phục cậu đến ngũ thể đầu địa a!”

Sắc mặt Cố Nam Nam nhiễm một chút đỏ ửng, người này, vậy mà dám cười nhạo cô xấu xí?

Cô phản bác, “Nếu mình xấu xí, cậu chính là con gấu bị mình thuần phục.”

“Vậy à?” Hấn khom lưng tay duyên dáng đặt ở trước ngực, “Rất vui lòng.”

“Đúng rồi, Nam cậu đến đây để làm gì?” Hấn huyền lâu như thế mới đến trọng điểm.

“Mình đang tìm một người!” Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy hấn là nên nói ra, “Mình tìm Lệ tiên sinh!”

Lệ tiên sinh?

Từ trong đầu Quý Bắc Thần hiện lên danh sách khách mời ngày hôm nay, căn bản là không có họ Lệ.

Lệ tiên sinh trong miệng Nam rốt cuộc là ai?

Cách đó không xa có người vẫy tay với Cố Nam Nam, là chuyên viên trang điểm vừa mới trang điểm cho cô, cô có chút hối tiếc với Quý Bắc Thần, “Thần, có người tìm mình, mình phải đi trước một chuyến, nơi này quá nguy hiểm, cậu hãy ngoan ngoãn trở về đi! Yên tâm, mình sẽ không sao.”

Xong, buông ly rượu trong tay, đang định rời đi, tay lại bị Quý Bắc Thần bắt lấy, trong mắt hấn mang theo chút hoảng loạn, “Nam, nơi này không phải nơi chúng ta có thể đến, đi thôi! Bây giờ mình đưa cậu ra khỏi đây.”

“Không được!” Cố Nam Nam một mực từ chối. Hôm nay cô đến đây là có chuyện quan trọng, mặc dù nơi này đã để lại cho cô một chuyện cực kỳ không tốt vào đêm qua!

“Tại sao không được! Nam, cậu biết nơi này là.....”

“Thần, có người tìm mình, mình phải đi trước.” Cuối đại sảnh, chuyên viên trang điểm chào cô.

“Nam!”

“Được rồi, cậu về trước đi!”

Quý Bắc Thần nhìn Cố Nam Nam biến mất ở đại sảnh bữa tiệc, nụ cười như ánh mặt trời trên mặt dần biến mất, hẳn không ngờ Nam sẽ xuất hiện ở đây.

Một người đàn ông trung niên đi đến trước mặt Quý Bắc Thần, đứng một cách cung kính, “Thiếu gia, cuối cùng cũng tìm được cậu.”

Quý Bắc Thần trong nháy mắt trầm xuống, khuôn mặt tuấn dật lạnh lẽo hơn vài phần, “Đã biết, ông đi trước đi.”

Xem ra là tránh không được sao?

“Vâng.”

Cố Nam Nam đi ra đại sảnh, lướt qua hành lang thật dài, đến một hoa viên sang trọng.

“Cô Cố, người cô tìm đang ở bên trong đình.”

“Ài?” Chẳng lẽ là.....

Chuyên viên trang điểm đã xoay người rời đi.

Cố Nam Nam hít sâu một hơi, nên hay không nên, có lẽ Lệ tiên sinh đã biết cũng không chừng, tóm lại mặc kệ là dạng kết quả gì, cô cũng phải chuẩn bị thật tốt để chấp nhận.

Ôm ý nghĩ như vậy, cô căng da đầu cất bước về phía trước, mỗi một bước chân như đi trên bụi gai.

Đi đến bên cạnh đình, bước chân Cố Nam Nam thả chậm lại, một thân ảnh màu đen đang đứng giữa đình, đưa lưng về phía cô, không thể nhìn thấy khuôn mặt của người nọ, nhưng từ trên người hắn lại tản ra khí chất làm cô có chút không dám đến gần.

Cố Nam Nam nghĩ trong lòng, Lệ tiên sinh này thật đúng là phong cách hay thay đổi.

Cô nhấp môi, “Lệ tiên sinh, tôi là Cố Nam Nam, có chút lời muốn nói với anh.”

Cô dẫn đầu mở lời, nơi này cho cô cảm giác rất xấu, chỉ muốn cùng Lệ tiên sinh làm rõ ràng sau đó rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Cái đó Lệ tiên sinh, đêm qua chúng ta có hẹn.....”

Người đàn ông đứng trong đình quay người lại, khuôn mặt quen thuộc dần trở nên rõ ràng ở trước mặt cô, những lời nói của Cố Nam Nam như xuong cá bị mắc kẹt lại trong cổ họng ——

“Cô Cố, đã lâu không gặp!”

Hai tay Mặc Lệ Tước bỏ vào trong túi quần, bộ tây trang màu đen dưới ánh đèn tinh mịch có vẻ càng thêm anh tuấn thâm thúy, mày rậm mắt to, môi mỏng gợi cảm, toát lên khí chất của một nam thần cầm dục.

Đặc biệt là những từ ngữ chập chờn từ trong miệng hắn vãn đậm phong khinh phát ra, càng làm cho *adrenaline của Cố Nam Nam bạo tăng, cơn giận như núi lửa bùng nổ ào ạt chảy ra.

(*Đây là một hócmon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.)

Tiếng rống giận từ trong kẽ răng cô tuôn ra, “Tại sao luôn là anh?”

Rõ ràng đêm qua đã thượng cùng nhau, vậy mà bây giờ lại cái gì đã lâu không gặp cô?

Da mặt của tên khốn này đâu rồi, tiết tháo đâu rồi?

Đều vứt mẹ nó cả rồi?

Khóe miệng hắn gọi lên ý cười lương bạc, “Điều này chứng minh giữa chúng ta có duyên phận, không phải sao? Cô Cố thân yêu?”

Thân yêu mẹ nó!

“Duyên phận?” Cô cười lạnh, “Tôi thấy như là đại tiện trong WC, bốc mùi kinh tởm.”

Hắn bước vài bước lớn lại đây, áp đảo cô trên cột đình, ngón tay xẹt qua đôi môi đỏ bừng của cô, “Cố Nam Nam, cái miệng này há ra thật sự không hề khoan nhượng người khác.”

Nói xong, cúi người hôn lên môi cô.

Hắn cường thế bá đạo đòi lấy, không cho cô có bất cứ cơ hội vùng vẫy nào, hôn cô đến cuồng nhiệt, hôn đến hít thở không thông, mới khẽ thở dốc rồi khỏi môi cô, ngón tay với khớp xương rõ ràng nắm lấy cằm cô, khiến cho cô ngẩng đầu đối diện với hắn, “Muốn gặp Lệ tiên sinh của cô như thế sao?”

Cầm bị niết sinh đau, cô lại không sợ chết trừng mắt nhìn hắn, gian nan từ trong miệng nói ra, “Tôi muốn gặp ai cũng không liên quan đến anh, Mặc Lệ Tước giữa chúng ta đã kết thúc, anh đừng mơ tưởng lại đụng đến tôi!”

Chân dài của hắn rào bước tiến lên, ngăn cản giữa hai chân cô, khoảng cách cả hai càng thêm gần sát, ngay cả mùi cơ thể của nhau cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, nhớ đến đêm qua ở căn phòng tầng trên cùng hắn cũng dùng thủ đoạn như vậy khiến cho cô phải thỏa hiệp, trong lòng Cố Nam Nam vẫn có chút hoảng sợ.

Tên khốn này sẽ không muốn cô ở đây luôn đi!

Đối với tên biến thái này, không có chuyện gì là hắn làm không được.

Hắn dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, cánh môi ghé sát mặt cô, giọng nói trầm thấp hôn hậu quyến rũ, “Cô tin hay không, tôi sẽ làm cô ngay bây giờ.”

Mặc Lệ Tước nhẹ buông tay ra, Cố Nam Nam lập tức vùng vẫy, “Buông tôi ra!”

Trải qua sự trùng hợp liên tiếp này, làm cô cũng sinh ra nghi ngờ, “Mặc Lệ Tước mối quan hệ giữa anh và Lệ tiên sinh là gì, có phải các anh biết nhau hay không?”

Rõ ràng hai lần này đều là Lệ tiên sinh liên hệ cho cô, nhưng mỗi lần gặp mặt đều biến thành Mặc Lệ Tước, giữa bọn họ có giao dịch gì?

Chẳng lẽ xem cô như một mặt hàng mà tiến hành mua bán sao?

Nghĩ đến đây, tâm Cố Nam Nam càng kịch liệt đau đớn.

Vùng vẫy cũng có chút dữ dội.

“Buông tôi ra, bây giờ tôi sẽ đi tìm anh ta hỏi cho rõ!”

Trong lòng Mặc Lệ Tước có chút buồn cười, cô gái này lúc thông minh thì rất thông minh, bây giờ sao lại trở nên ngu ngốc như thế, chẳng lẽ biểu hiện của hắn còn chưa đủ rõ ràng sao?

“Lệ tiên sinh của cô sẽ không đến, đêm nay chỉ có tôi và cô ở đây.”

Cố Nam Nam dừng lại, tay chống trên ngực hắn vô lực rũ xuống, bị một đòn đả kích, cảm xúc hơi nhỏ giọt hơi, “Ý của anh là anh ta đã bán tôi cho anh, phải không?”

Sắc mặt cô tái nhợt, khẽ cười xinh đẹp.

Không ngờ cô sẽ rơi vào loại tình trạng này, cái này cùng những cô gái trong hộp đêm mời chào khách có khác gì nhau.

Mặc dù tất cả mọi thứ không phải những gì mà cô mong muốn.

Nhưng thực tế chính là như vậy, nếu mỗi người ngay từ đầu đã có một cuộc sống tốt đẹp, ai lại muốn đi hộp đêm làm ‘gái’ chứ?

Âm sắc của hắn lạnh lẽo, “Có thể như thế.”

“Cho nên.....” Hắn đến gần cô, “Ngay cả khi chúng ta xảy ra chuyện gì ở đây, cũng sẽ không có người biết, càng sẽ không có người quấy rầy.”

“Mặc Lệ Tước, đồ vô sỉ!” Cô giờ tay chuẩn bị cho hắn một cái tát.

Tay bị chặn lại ở không trung, giọng nói của hắn lạnh lẽo đến dọa người, “Còn có vô sỉ hơn.”

Hắn thô bạo kéo tay cô đặt lên eo mình, chính mình đã thủ sẵn đầu cô, hung hăng hôn xuống ——

Bá đạo mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng cô, hút lấy hương thơm của cô, từng bước một công thành đoạt đất, chà đạp lãnh thổ của cô đến không còn một tấc đất, không còn một ngọn cỏ nào.

Đôi môi của hắn mang theo mùi hương nhân nhật, ban đầu từ thô bạo dần trở nên dịu dàng, Cố Nam Nam bỗng mở mắt ra, cảm giác dịu dàng này, dường như cô đã từng được cảm nhận qua ở đâu đó.

Cô ngây ngốc nhìn hắn, hắn nhắm mắt lại, hàng lông mi dày và dài hơi hướng về phía trước, làn da trắng nõn đến phụ nữ cũng phải ghen tị, người đàn ông đang chuyên tình hôn dường như cảm nhận được cô thất thần, vươn tay bịt kín hai mắt cô lại, giọng nói dờ dẩn, “Cho tôi chuyên tâm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bị hôn đến cơ thể nhũn ra

Cố Nam Nam vậy mà ma xui quỷ khiến đáp lại câu, “Um”

Từ trong ánh mắt Mặc Lệ Tước hiện lên một chuyển động không thể nhận ra, câu trả lời này hắn rất hài lòng, sau đó nhắm hai mắt lại, gia tăng nụ hôn dài.

Theo nụ hôn sâu, Cố Nam Nam bị hôn đến đầu óc choáng váng, đồng tử mê ly, cơ thể mềm oặt, chỉ có thể dựa vào hai tay bám lên vai hắn. Hắn nhẹ vươn khóa miệng, những ngón tay bám lấy vòng eo cô như có như không vỗ sờ qua lại bên hông, cảm giác rất nhỏ từ trên người truyền đến, loại cảm giác tê tê đại đại như có dòng điện này làm cô nhìn không được run rẩy lên.

Nụ cười của hắn càng gia tăng.

Không ai có thể thoát khỏi sự khiêu khích của hắn.

Tay cô cẩn thận ôm lấy vòng eo mạnh mẽ của hắn, bắt đầu đáp lại.

Hành động nhỏ này của cô làm nội tâm hắn ngẩn ra, ánh mắt trở nên càng thêm dịu dàng, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hôn càng thêm sâu, tay thủ sẵn trên phần eo của cô đã di chuyển đến vùng ngực, dịu dàng chậm rãi xoa nắn. Hắn lại lần nữa chèn ép cô trên cây cột, hai cơ thể ôm chặt lấy nhau, ngực rắn chắc cọ xát lên ngực mềm mại của cô.

Mỗi một cử động đều dịu dàng, như thể giữa hai người là người yêu của nhau và đã yêu nhau nhiều năm.

Tiếp xúc của cơ thể như thiên lôi địa hỏa, một chút cũng không thể cứu vãn.

Hắn đã không còn thỏa mãn với nụ hôn bên ngoài, vươn tay kéo khóa sau lưng của cô xuống, kéo đến phần ngực, luồn bàn tay vào ——

“Um um.” Cho đến khi tay hắn mở áo trong ra xoa nắn ngọn núi đầy đặn của cô, cô thể nhưng cảm lòng không được kêu lên tiếng.

Bỗng chốc, cô mở bừng hai mắt, nhưng khi nhìn thấy sự ranh mãnh trong đôi mắt sâu thẳm đó, sắc mặt cô nóng lên rồi đỏ bừng một trận, nhanh chóng dời đi ánh mắt.

Rõ ràng là rất chán ghét hắn, tại sao lại hưởng thụ nụ hôn của hắn như vậy?

Đầu Cố Nam Nam ong ong vang lên, hận không thể tìm một khe đất để mà chui vào.

Hắn cười khê, “Rất hưởng thụ!”

Cô then quá thành giận, “Bỏ tay anh ra khỏi người tôi mau.”

Hắn xoa xoa cặp ngực của cô, “Không phải cô rất thích sao?”

“Biến đi!”

Cô muốn đẩy hắn ra, không ngờ hắn đã thu tay lại, còn cẩn thận giúp cô kéo lại khóa kéo, cánh môi gợi cảm để sát vào lỗ tai cô, thổi ra hơi nóng, khàn giọng, “Cái này chẳng qua là màn dạo đầu mà thôi, tôi sẽ không muốn cô bây giờ.”

Hắn như thế, trái tim Cố Nam Nam cũng dần thả lỏng, nhưng, tại sao trong lòng lại có cảm giác trống rỗng như thế, cứ như bị mất đi một thứ gì đó?

Cố Nam Nam ngược mắt giận dữ, phồng quai hàm lên, không nói một lời.

Mặc Lệ Tước ăn mặc chỉnh tề, không hề bối rối vì vừa rồi hôn nhau mà có một chút hỗn độn, cả người tuấn mỹ vô thạp, bình tĩnh thong dong.

Rõ ràng lúc bọn họ hôn nhau hô hấp đều dồn dập ——

Ngón tay trắng nõn thon dài của hắn lại lần nữa xẹt qua má cô, ánh mắt như sao băng rơi xuống giữa trời đêm, lưu lại lộng lẫy trong ngăn ngực, “Cố Nam Nam, cô đang mong chờ điều gì?”

Người này thời thời khắc khắc đều có khả năng chọc giận cô.

Cô vừa chuẩn bị bật ra những câu thô tục, hắn đã dắt tay cô, trầm giọng, “Đi thôi! Bữa tiệc cũng bắt đầu rồi.”

Trò hay thật sự sắp bắt đầu.

Cố Nam Nam tùy ý để hắn nắm tay đi qua hành lang dài quen thuộc vừa rồi, đi đến đại sảnh.

Đại sảnh lúc này không quạnh quẽ như vừa rồi, đã biến người tấp nập, náo nhiệt phi phàm.

Vài người đến đây chào hỏi Mặc Lệ Tước, vốn dĩ Cố Nam Nam đã không thích những việc như này, tự mình tìm một góc tương đối an tĩnh để ngồi xuống.

Tìm vẫn còn đập rất nhanh.

Cô nhìn xung quanh, tìm kiếm trong đám đông hình bóng quen thuộc, nhưng lọt vào trong mắt cô đều là không quen biết, cô cũng không nhìn thấy Quý Bắc Thần trong đám đông.

“Nam Nam, sao em lại ở đây?”

Du Minh Tuấn bùng cốc có chân dài xuất hiện trước mặt Cố Nam Nam, trên mặt tràn ngập sự hoài nghi.

Trong trường hợp này, lẽ ra cô ấy không thể vào được.

Chẳng lẽ ——

Du Minh Tuấn kích động nắm tay cô lên, “Nam, anh đã nói bao nhiêu lần, không được lui tới với Mặc Lệ Tước.”

Mặc Lệ Tước lòng dạ quá sâu, Nam Nam đi theo hắn nhất định sẽ chịu khổ.

“Tôi ở đây thì liên quan gì đến anh? Du Minh Tuấn, anh không cảm thấy anh quản hơi nhiều rồi sao?”

Cố Nam Nam buồn cười, hắn có lập trường gì mà đòi giáo huấn cô?

Cô tao nhã nhấp một ngụm rượu vang đỏ, không quan tâm, “Nếu tôi nhớ không lầm thì, chúng ta đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, bây giờ ngay cả làm bạn với anh cũng không thể, nếu đến đây chỉ để quản tôi, chỉ bằng về nhà quản người phụ nữ của anh cho thật tốt.”

“Nam Nam!”

Khuôn mặt hắn không được thoải mái.

“Như thế nào, tôi chọc trúng tim đen của anh sao?” Ánh mắt cô thờ ơ nhìn xa xăm, cảm giác quen thuộc đã lâu không còn, bọn họ gần nhau trong gang tấc nhưng lại như xa cách nghìn trùng, khoảng cách giữa bọn họ đã không chỉ là một con đường gần ngay bên kia, mà là cách xa cả thế giới.

Du Minh Tuấn im lặng vài giây, bây giờ hắn không có bất cứ tư cách gì để đến quản cô, nhưng hắn thật sự không muốn cô lâm vào trong mả thảo.

Mặc Lệ Tước chính là một tên ma quỷ, ăn thịt người không nhả xương.

Bối cảnh của hắn không đơn giản như vẻ bề ngoài như vậy, mặc dù vẻ bề ngoài cũng đã vượt xa tầm với, làm người khác theo không kịp.

Minh Tuấn bước hai bước ngồi xuống bên cạnh cô, “Nam Nam, thật ra anh rất hối hận!”

Cố Nam Nam cười lạnh, bây giờ lại muốn trình diễn tiết mục kinh thâm li biệt?

Cô sẽ không bao giờ tin vào điều đó nữa.

Cho dù sau này hắn sẽ không ràng buộc mà giúp đỡ cô.

Cô cũng sẽ không tin những lời từ trong miệng hắn nói ra.

Phụ nữ một khi bị lừa gạt quá nhiều lần, trong lòng sẽ dựng lên một bức tường thành rất cao, sẽ không cho bất cứ ai có cơ hội đi vào một cách dễ dàng. Mặc dù, bây giờ, bức tường thành bên trong của cô có vẻ không ổn định.

“Du Minh Tuấn, anh nên rõ ràng, trên thế giới này loại thuốc nào cũng có, nhưng không có thuốc hối hận.”

Nếu không phải vì hắn, cô cũng sẽ không thể hiểu được chộc phải Mặc Lệ Tước, cũng sẽ không biến thành cái dạng như bây giờ, muốn hận, cô hận hắn, nhưng bây giờ cũng không mãnh liệt như vậy. Có lẽ, đây là vận mệnh giữa bọn họ, cũng không thể làm gì hơn nếu như có duyên mà không phận!

Có một số việc là sự thành do người, có chút tình yêu lại mệnh khó trái.

Cố Nam Nam đứng dậy, muốn đi sang phía bên kia.

Thật sự ngồi cùng hắn cực kỳ áp lực, rất khó chịu.

Nhưng tay lại bị hắn kéo lại, “Nam Nam, thật ra anh.....”

“Du tổng, đừng nên thêm muốn phụ nữ của người khác, tôi hắn là đã nói qua với anh!” Mặc Lệ Tước bảo vệ Cố Nam Nam trong vòng tay mình, nhìn Du Minh Tuấn bằng tầm mắt lạnh băng làm cho người khác phải sợ hãi, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Khuôn mặt tuấn tú buồn bã của Du Minh Tuấn lập tức lạnh xuống, hắn lạnh lùng bắn thẳng đến Mặc Lệ Tước, “Mặc Lệ Tước, buông tha cô ấy đi! Tôi có thể đáp ứng anh bất cứ điều gì!”

“Ồ?” Hắn nhún mày, giọng điệu cao lên, ánh mắt khinh thường, “Du tổng, bây giờ anh có tư cách gì để nói điều kiện với tôi?”

“.....” Tay Du Minh Tuấn siết chặt cái ly, bây giờ hắn không có bất cứ tư cách gì để nói cùng Mặc Lệ Tước, nhưng vì cô, hắn phải chiến đấu một lần.

“Chỉ cần anh đồng ý với tôi, sau này cho dù là chuyện gì đi nữa tôi cũng có thể nghe anh.”

Cố Nam Nam ngạc nhiên với điều kiện mà Du Minh Tuấn đưa ra, rõ ràng đã không còn quan tâm cô, rõ ràng cũng đã kết hôn với người khác, sao còn phải vì cô mà làm điều này.

Hắn như vậy sẽ chỉ làm cô lâm vào trong vũng bùn càng thêm sâu, không thoát ra được!

“Du Minh Tuấn anh điên rồi sao? Anh có biết bây giờ anh đang làm gì không?”

Hắn tràn đầy nghiêm túc, “Nam Nam, anh rất tỉnh táo!”

Hắn đương nhiên biết hắn đang làm gì?

Trái tim Cố Nam Nam bị bóp méo thành muôn hình vạn trạng.

Cô hơi rũ rắm, thậm chí không dám nhìn hắn, lúc này cô mới nhận ra sự yếu đuối của chính mình.

Chỉ một câu nói đơn giản như thế, đã có thể nhò tận gốc lớp da mạnh mẽ mà cô đã dựng lên trong suốt một thời gian dài.

Tàn nhẫn, quyết tuyệt.

Bổng chốc.

Mặc Lệ Tước dùng tốc độ chỉ chậm hơn tiếng sấm cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ búng của Cố Nam Nam, rồi khiêu khích nhìn Du Minh Tuấn, nổi bật lên giọng điệu lạnh nhạt, không để hắn vào trong tâm trí dù chỉ một chút, “Rất đáng tiếc, bây giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi, bây giờ đến rách giày cho tôi anh cũng không xứng, sẽ làm ô uế giày tôi.”

“Anh!”

Mặc Lệ Tước chơi đùa tóc dài của Cố Nam Nam, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, “Nam, tôi vừa không ở đây em đã cho tôi niêm hoa nhạ thảo? Em như thế này có tính là sai trái trong hôn nhân không chứ?”

Cố Nam Nam dùng sức đập lên giày hắn, nghiêng răng mỉm cười, “Lệ Tước, tôi có thể buồn vì lời nói của anh đấy, đôi mắt nào của anh nhìn thấy tôi niêm hoa nhạ thảo?”

Âm thanh rất ngọt, nhưng giọng điệu lại như âm dương quái khí.

Mặc Lệ Tước mặt không đổi sắc, “Đêm nay về nhà em phải đền bù cho tôi!”

Đền bù than bùn, đền bù cái đại đầu quý nhà anh.

Cô thầm mắng trong lòng, nhưng mặt ngoài thì tươi cười, “Được rồi, như anh muốn.”

Chỉ cần là ở bên cạnh hắn, Cố Nam Nam liền có cảm giác muốn đánh người, nhưng lại không thể đánh.

Cảm giác này rất buồn bực, rất khó chịu, rất nóng, phải không?

Mặc Lê Tước ôm eo Cố Nam Nam, như tuyên thệ lãnh thổ chủ quyền của mình, “Tôi và cô Cố đã kết hôn, hôn lễ rất nhanh sẽ tiến hành, đến lúc đó Du tổng đừng quên mang theo phu nhân cùng tham gia.”

Choang ——

Chiếc ly trên tay Du Minh Tuấn trượt xuống, phát ra một tiếng vang sắc nét.

Phục vụ vội vàng đến dọn dẹp.

Du Minh Tuấn ngo ngắc đứng lên, ánh mắt đảo qua Cố Nam Nam, muốn nhận được câu trả lời chính xác từ trong miệng cô, “Nam Nam, là sự thật sao?”

“Cái này.....”

Cố Nam Nam ngáp ngừng, thiếu chút nữa đã nói ra, cái này không phải sự thật, nhưng nghĩ đến hắn đã kết hôn, hai người thật sự không nên có quá nhiều liên quan, lời nói đến bên miệng lại biến thành, “Đúng, đây là sự thật.”

Theo một nghĩa nào đó, cô cũng không nói dối, thật ra cô đã kết hôn, chẳng qua đối tượng kết hôn không phải Mặc Lê Tước, mà là Lê tiên sinh chỉ mới gặp mặt hai lần mà thôi.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng chống đỡ, làm cho mình càng thêm bình tĩnh, “Cho nên.....Du Minh Tuấn, sau này đừng tiếp tục dây dưa không bỏ, anh có cuộc sống của anh, tôi cũng có của tôi, không can thiệp chuyện của nhau, như vậy đã quá tốt rồi!”

Nói xong, Mặc Lê Tước ôm Cố Nam Nam cao điệu rời đi.

“Nam Nam, đừng đi!” Du Minh Tuấn vươn tay, muốn bắt lấy tay cô, thì bị Mặc Lê Tước chặn lại, “Du tổng, tại sao không phát hiện ra, anh thích khiêu chiến điểm chủ chốt của tôi như thế?”

Ánh mắt chim ưng của Mặc Lê Tước hiện lên hung ác nham hiểm sắc bén, sát khí bốn phía.

“Nếu còn tiếp tục dây dưa, tôi sẽ không ngại mà chơi cùng anh, nếu anh có đủ khả năng!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Tôi chỉ muốn cô

"Anh!"

“Chúng ta đi thôi!”

Mặc Lê Tước thanh lịch ôm Cố Nam Nam chậm chậm lướt qua Du Minh Tuấn.

Mặc dù trong lòng khó chịu, không muốn buông bỏ, hắn cũng chỉ có thể đứng một chỗ, nắm chặt tay.

Trong mắt hiện lên một tia buồn rầu, thứ thuộc về hắn, hắn nhất định sẽ lấy lại.

Sau khi rời đi, Cố Nam Nam lập tức buông tay ra khỏi cánh tay Mặc Lê Tước, đầu hơi cúi xuống, “Mặc Lê Tước, vừa rồi lời tôi nói chẳng qua là cho Du Minh Tuấn nghe để anh ta biết khó mà lui, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Đặc biệt là câu nói hoang đường cái gì muốn về nhà bồi thường của hắn.

Căn bản không thể tin, cô cũng không có ý định muốn chấp nhận nó.

Mặc Lê Tước đứng thẳng, dáng người thon thả với tỉ lệ vàng hoàn hảo lấp lánh sáng lên đến không rời được mắt.

Hắn chính là một người như thế, ngay cả khi hắn không làm gì, cứ đơn giản đứng một chỗ như vậy cũng có thể trở thành một phong cảnh tuyệt đẹp.

“Cô Cố cảm thấy lợi dụng xong tôi thì có thể tùy tay vứt bỏ? Đúng không?” Sau khi diễn xong, đã muốn cắt đứt quan hệ với hắn như thế?

Cố Nam Nam “.....” Cô hoàn toàn không có ý này, không hề liên quan đến suy nghĩ đó.

“Tôi không có!” Cô muốn cực lực giải thích.

“Cố Nam Nam, đêm nay cô là bạn gái của tôi!” Hắn lạnh lùng bá đạo tuyên thệ.

“Ha?” Cố Nam Nam chán nản đỡ lấy trán, “Tôi nghĩ rằng anh nhầm lẫn rồi, tôi là bạn gái của Lê tiên sinh, anh tìm người khác đi! Tôi nghĩ rằng chỉ bằng một thân da người này của anh, tìm một người bạn gái là không thành vấn đề.”

Cô phát tay về phía hắn, xoay người.

Tay bị giữ lại, “Cố Nam Nam, ý cô là gì?”

Nụ cười trên mặt Mặc Lệ Tước đã không còn, hắn ở trước mặt khiến cho cô khó chịu như vậy sao?

“A? Ý gì? Vừa rồi tôi cũng đã nói rất rõ ràng!”

Về mặt cô chân thực, có vẻ như không hề có chuyện gì xảy ra giữa hai người, thanh khiết sạch sẽ như nước tinh khiết trên kệ hàng ở siêu thị.

Hắn ôm cô vào lòng, giọng nói trầm thấp, mang theo dịu dàng ôn tồn, “Tôi chỉ muốn cô, Cố Nam Nam, hãy hứa với tôi, ở lại bên cạnh tôi đừng đi đâu cả.” Ánh mắt hắn đã mất đi sự lạnh lẽo vừa rồi, bị một thứ biểu cảm bao vây, một tia sáng hạnh phúc nhân nhật như ánh sáng đom đóm từ trong mắt hắn phản chiếu ra.

Hắn cũng thật cảm động, dường như thật sự yêu Cố Nam Nam.

Chỉ có trong lòng Cố Nam Nam rõ ràng, người trước mặt này đã sớm đóng băng trái tim cô, chỉ cần không phải là người trong lòng hắn, có lẽ bất luận là người nào cũng không thể bước vào trái tim hắn, chứ đừng nói đến tình yêu.

Tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là giả dối, không thể tin.

Cố Nam Nam tự thuyết phục mình.

Cô mỉm cười, cười đến rất khôi hài, cười chế giễu Mặc Lệ Tước đồng thời cũng tự châm biếm chính mình, “Đừng nói đùa, trò đùa kiểu này không vui chút nào. Giữa chúng ta đã kết thúc, bắt đầu từ khi tôi không thể đi học.”

Cô dừng lại, tiếp tục, “Hơn nữa tôi đã kết hôn với Lê tiên sinh, bây giờ tôi đã là vợ của người khác!”

Gián tiếp nói cho hắn rằng, giữa bọn họ đã hoàn toàn kết thúc.

Vợ của người khác, những lời này nghe ra cực kỳ chói tai, mặc dù người đó trong miệng cô chẳng qua chỉ là một bóng dáng khác của hắn, nhưng cũng làm hắn rất khó chịu, ánh mắt hắn sâu thẳm, không tự giác tăng thêm lực đạo, “Lê tiên sinh? Trong mắt cô cũng chỉ có Lê tiên sinh? Muốn nhìn thấy hắn đến thế sao? Rất tốt, bây giờ tôi sẽ cho cô cơ hội này.....”

—— Bộp ——

Ban đầu đại sảnh tương đối ảm đạm trong nháy mắt đã trở nên đẹp đẽ.

Trên sân khấu lớn, MC cầm micro mở miệng, “Kính thưa các vị tiên sinh, các quý bà, chúc mọi người buổi tối tốt lành, trong ngọn đèn dầu đã tắt này, ban đêm vẫn tuyệt đẹp, tôi rất vui mừng vì mọi người có thể gặp nhau trong một đêm tuyệt đẹp như vậy, cho mời Quý lão thái gia Quý thị phía dưới lên phát biểu, mọi người hoan nghênh!”

Phía dưới sân khấu vang lên những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Cố Nam Nam âm thầm nôn mửa, cái người MC này cũng thật phóng đại.

Một ông cụ râu tóc bạc phơ đẩy bản lĩnh từ từ bước lên sân khấu với sự giúp đỡ của người phụ nữ, giọng nói già nua nhưng đầy mạnh mẽ nặng nề vang lên.

“Hôm nay là đại thọ tám mươi tuổi của tôi, tôi thật vui mừng khi có nhiều bạn bè đến tham gia như thế, trong dịp quan trọng này, tôi còn có một việc muốn tuyên bố, tôi quyết định giao Quý thị cho cháu trai nhỏ của tôi đảm nhiệm..... Cho mời cháu trai Quý Bắc Thần của tôi lên cho mọi người đòi câu.”

Hả?

“Quý Bắc Thần?” Cố Nam Nam cho rằng mình nghe lầm, hỏi Mặc Lệ Tước bên cạnh, “Vừa rồi lão gia gia ấy nói là Quý Bắc Thần đúng không?”

Ánh mắt Mặc Lệ Tước sâu thẳm như biển sâu, nhìn lại cô, "Cô biết cháu trai của Quý lão gia?"

Cố Nam Nam nhanh chóng lắc đầu, "Không, tôi chỉ cảm thấy tên Quý Bắc Thần này quen thuộc, không ngờ người trùng tên trùng họ lại nhiều đến thế?"

Mặc Lệ Tước: "....."

Ý thức tự định vị của cô gái này quá thừa, tự tiện cảm thấy rằng chỉ là người cùng tên, chẳng phải cô đang nghĩ về cùng một người với gia hỏa này sao?

Là do cô quá ngu ngốc, hay là do cô quá thông minh?

Thôi, rất nhanh sẽ biết được sự thật.

Đó cũng là mục đích hần muốn cô đến đây đêm nay.

Để cho cô hoàn toàn hiểu ra rằng Thần trong miệng cô cuối cùng là loại nhân vật như thế nào.

Cố Nam Nam vẫn đang suy nghĩ, nhưng khi cô nhìn thấy người bước lên sân khấu, cô kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, nhìn chằm chằm Quý Bắc Thần trên sân khấu, mắt cũng không chớp.

Hần duyên dáng tao nhã trên sân khấu, tuấn mỹ khuynh thành, đã không còn nụ cười ngây ngốc ánh mặt trời như thường ngày, đã bị thay thế bằng những nụ cười thanh lịch, Cố Nam Nam không thể tin được, người mà ngay từ đầu đã bị cô tự cho rằng là tên nghèo Thần, vậy mà bây giờ đã là Quý tôn tử nổi danh lừng lẫy khắp thế giới ——

Cô thật sự hy vọng có người đến nói với cô, đây không phải sự thật.

Sau khi Quý Bắc Thần lên sân khấu nói cái gì, cô hoàn toàn không nghe thấy, trong đầu như một mảnh bột nhào, mơ mơ màng màng không thể phân rõ được điều gì.

Trái tim cô đau đớn, cảm thấy mình bị phản bội.

Mặc dù giữa bọn họ chỉ là bạn tốt!

Cô lặng lẽ xoay người ——

"Nam Nam, cô đi đâu?" Mặc Lệ Tước kéo tay cô.

Cô ngẩng đầu vành mắt hơi phấp phồng, "Mặc Lệ Tước, ngay từ đầu anh đã biết đúng không?"

"Cô muốn gì?"

Cô dùng sức ném tay hần ra, lùi về sau mấy bước, cười bi thương, "Đàn ông các người không một ai tốt cả, lời nói của các người đều không thể tin, không thể tin!"

Cô nhanh chóng xoay người che mặt chạy về phía cửa.

Mặc Lệ Tước không ngăn cản, chỉ im lặng nhìn cô rời đi.

Mục đích của hần đã đạt được, kế tiếp hần sẽ chờ đợi để coi bỏ khăn che mặt của Lệ tiên sinh thần bí, tất cả sẽ kết thúc.

Quý Bắc Thần vẫn còn trên sân khấu, khi nhìn thấy bóng dáng thương tâm của Cố Nam Nam rời đi, hần nhanh chóng kết thúc rời khỏi sân khấu chạy về phía cô.

Trên con đường bên ngoài Thế Giới Đêm, hần rút cuộc cũng đuổi kịp cô.

"Nam, khoan đã!"

Hần sải bước đến trước mặt cô, ngăn cô lại, há miệng thở hổn hển, "Nam, cậu nghe mình!"

Hần muốn ôm cô, lại bị cô đẩy ra, cô rống lên, "Đừng chạm vào tôi!"

"....." Hần im lặng trong chốc lát, "Nam Nam, cậu đừng kích động, có thể bình tĩnh nghe mình nói được không?"

Cố Nam Nam lúc này nơi nào còn nghe được, chạy sang phía bên kia.

Quý Bắc Thần đuổi theo sau, "Nam, mình thật sự không phải cố ý muốn giấu cậu, mình cũng vừa mới quyết định hôm qua, nghĩ thầm chờ sau khi qua thời gian nhậm chức sẽ nói với cậu, mình không nghĩ cậu sẽ xuất hiện."

Cố Nam Nam chạy điên cuồng, gió gào thét lướt qua cô, như một cái gai làm mắt cô bị thương, nước mắt ngăn không được rơi xuống.

Quý Bắc Thần là bạn trai của cô, là bạn thân chỉ phân tin nhiệm, không ngờ biết nhau nhiều năm như thế, bây giờ mới biết được thân phận thật sự của hắn, điều này có buồn cười không chứ?

Cô té ngã, hắn đuổi kịp cô.

“Nam, cậu không sao chứ!”

Cố Nam Nam không màng trên người chật vật, cuộn tròn người lại, vùi đầu vào đầu gối, "Đừng đến gần tôi! Thần, tôi không ngờ cậu vậy mà lại lừa gạt tôi! Tôi tin nhiệm cậu như vậy, tin tưởng cậu, tôi chưa giấu cậu cái gì bao giờ?"

Nhưng chính người bạn mà cô cực kỳ tin tưởng, lại ——

Thật sự, cô rất đau!

“Minh xin lỗi, Nam, thật ra mình chưa từng nghĩ đến sẽ phải trở lại, sở dĩ mình đến làm vị trí này, là bởi vì chỉ có tiền có quyền trong tay, mình mới có thể bảo vệ cậu tốt hơn! Nam, mình không muốn nhìn thấy cậu chịu thương tổn, cho nên, sau này mình sẽ bảo vệ cậu, không để cậu bị tổn thương một lần nào nữa!”

Cố Nam Nam từ trong đầu gối ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ, cánh môi khê mở, vừa muốn mở miệng.

Từ sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, “Quý tổng, có phải anh nhầm lẫn rồi không? Nam Nam là vợ của tôi, ngay cả khi bảo vệ cũng là tôi bảo vệ cô ấy, khi nào đến lượt anh?”

Mặc Lệ Tước xuất hiện phía sau hai người, hai tay vẫn lạnh lùng nhét trong túi quần, nhìn qua tuần mỷ phi phạm, tự phụ nho nhỏ.

Quý Bắc Thần lạnh xuống, “Anh đến làm gì, đừng mơ tưởng lại làm tổn thương Nam!”

Hắn cười, cười đến cao ngạo lạnh lùng, đi đến bên cạnh Cố Nam Nam, khom lưng ôm cô vào trong lòng, lạnh giọng nói với Quý Bắc Thần, “Quý tiên sinh, tổn thương cô ấy có lẽ là anh, đừng nhầm lẫn nữa.”

Nói xong, ôm cô rời đi.

Nước mắt Cố Nam Nam ào ào rơi, cô vùi đầu vào ngực hắn, nước mắt làm ướt áo sơ mi trắng của hắn, hắn không nói một lời, tùy ý để cô khóc.

Ánh mắt hắn không còn lạnh nữa, trái tim hắn như dòng sông băng bị đông lại thì giờ đang tan chảy với một tốc độ nhanh chóng mà ngay cả chính hắn cũng không nhận thức được, có cái gì đó đã mọc rễ nảy mầm, lớn lên.

Ôm cô đi vào bãi đậu xe, mở cửa xe ở ghế phụ ra, bế cô vào, rồi mới đi đến ngồi lên ghế lái.

Không lập tức khởi động xe, mà im lặng châm một điếu thuốc.

“Thật ra anh đã sớm biết đúng không?” Cô lại lặp lại câu nói đó.

“.....” Hắn không nói, xem như cam chịu.

Cố Nam Nam lau đi nước mắt ở khóe mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, xấu hổ nói, “Cảm ơn!”

Mỗi lúc cô chật vật nhất, dường như người xuất hiện ở bên cạnh cô luôn là hắn.

Hắn không trả lời, cô cũng không tiếp tục mở miệng.

Rốt cuộc hai người trước đó vẫn luôn đánh đánh giết giết, bây giờ đột nhiên muốn bắt tay giảng hòa, thật sự là một tình huống khó tin, hơn nữa cô cũng không biết trong lòng Mặc Lệ Tước rốt cuộc đang nghĩ như thế nào, bây giờ nếu lại nói lung tung, chọc hắn nổi giận, không chừng hắn sẽ biến đổi luật pháp để trừng phạt cô.

Mặc dù trong lòng rất biết ơn, nhưng cô cũng không quên nỗi đau mà hắn dành cho cô.

Ước chừng sau khoảng hai ba phút, hắn hút thuốc xong, hắn phun ra ngụm khói cuối cùng, lượn lờ trên mặt cô, hắn nghiêng người đến gần, hơi thở phả lên mặt cô, ánh mắt như một ngọn đuốc, “Cô định cảm ơn tôi như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Sự thật vô cùng thất vọng

Cố Nam Nam theo phản xạ lùi về sau, hơi phòng bị nhìn hấn, “Anh có ý gì?”

Mặc Lệ Tước bề nghệ nhìn cô sâu sắc, “Hãy ở lại đêm nay.”

Nói xong đến chính hấn cũng phải dừng lại, tại sao lại nói ra như vậy, thế nhưng còn có chờ mong.

Hấn đang chờ mong tình yêu sao?

Cố Nam Nam không nhìn hấn một cái, vươn tay mở cửa.

Hấn nhanh chóng giam cầm cô trong lồng ngực, không gian ban đầu đã hạn hẹp lại còn ngột ngạt hơn bởi vì hai người đang chen chúc trên cùng một vị trí.

“Anh muốn làm gì?” Giọng nói Cố Nam Nam lạnh dần, ban đầu cho rằng hấn mang cô rời đi chỉ là xuất phát từ hảo tâm, không ngờ lại còn có dụng ý khác.

Quả nhiên, đối với cảm thú suy nghĩ bằng nửa thân dưới, không thể chờ mong điều gì.

Còn muốn nói cảm ơn hấn.

Điều này hoàn toàn không cần thiết nữa.

Hơi thở của hấn nhẹ nhàng phả vào tai cô, ướt át gợi cảm, “Tôi đã rất rõ ràng, ở lại đây.”

“Tại sao tôi phải nghe lời anh, anh là gì của tôi?” Cố Nam Nam nhìn chăm chăm hấn, không sợ chết đối mặt với hấn.

“Cô nghĩ sao?” Ngón tay thon dài của hấn nghịch tóc cô, “Không biết cách xưng hô ‘ bạn giường ’ này cô còn thích không?”

Cố Nam Nam hạ ngực xuống, đẩy hấn ra, cười nhạt, “Nghe có vẻ hay đấy, rất đáng tiếc chị đây không phụng bồi.”

Cô đẩy cửa xe ra bước xuống, đi được một bước, nơi cổ chân truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội, Cố Nam Nam dừng lại cúi người, nơi mắt cá chân bị sưng lên rất to, vừa rồi lúc chạy không cảm giác được gì.

Cô hơi cau mày, không chút ngần ngại đi tiếp về phía trước.

“Cố Nam Nam, cô điên rồi.”

Mặc Lệ Tước xuống xe bước ba bước đến giữ chặt lấy cô, “Lúc này, còn muốn bướng bỉnh?”

Cố Nam Nam khề cấn cánh môi, ném tay hấn ra, “Liên quan gì đến anh? Mặc Lệ Tước, anh cho rằng anh thanh cao cỡ nào, sở dĩ mang tôi rời đi là vì muốn thân thể tôi không phải sao?”

Cô tuyệt đối sẽ không cho hấn có cơ hội thừa nước đục thả câu.

“Ngay cả khi vừa rời anh giúp tôi, tôi cũng sẽ không quên những gì mà anh đã làm với tôi, Mặc Lệ Tước, ngay cả khi anh làm nhiều hơn, tôi cũng sẽ không cảm kích anh, đừng quên trong lòng tôi biến thành cái dạng này, cuối cùng là lỗi do ai?”

Cô tiếp tục đi về phía trước, khắp khiêng.

“Người phụ nữ này!” Ánh mắt hấn sâu thẳm, chân thon dài bước vài bước đi đến trước mặt cô, không chút do dự đã bế cô lên đi về phía xe.

“Anh làm gì vậy, buông tôi ra!”

“Không muốn chân bị phé thì cầm miệng cho tôi.”

“Anh.....” Cố Nam Nam ngẩng đầu nhìn thấy đáy mắt băng sương của hấn, lời nói đến bên miệng phải chậm rãi nuốt trở về, nỗi đau lòng nhuộm trong ánh mắt hấn vừa rồi rốt cuộc là như thế nào?

Là đang đau lòng cô sao?

Không không không, sao có thể!

Cô chẳng qua chỉ là công cụ để hấn tiết dục..... Mà thôi!

“Mặc Lệ Tước, anh.....”

“Muốn gặp Lệ tiên sinh của cô, thì cảm miệng cho tôi.” Hấn trầm giọng cảnh cáo.

Tâm trạng hấn bây giờ rất tồi tệ, rất khó chịu, đều là bởi vì người phụ nữ bên cạnh này.

Thật ra hấn có thể không để tâm, nhưng không biết vì sao ——

Đến hấn cũng không rõ ràng chính mình.

Nỗi lo lắng không thể diễn tả này rốt cuộc là như thế nào?

Nghe có thể gặp Lệ tiên sinh, Cố Nam Nam thật sự im lặng.

Tùy ý để hấn ôm lên xe, giúp cô thắt kỹ dây an toàn, sau đó khởi động xe rời đi.

Đi đến một tòa lâu đài màu trắng tinh khiết mang phong cách cung đình, xe ngừng ở cổng lớn màu trắng được quán quanh bởi từng khóm hoa đăng, “Người cô muốn tìm đang ở bên trong.”

Mặc Lệ Tước ôm cô xuống đặt ở cửa.

Xoay người muốn lên xe.

Cố Nam Nam mở miệng, “Anh phải về sao?”

“Như thế nào? Nhanh như thế đã luyến tiếc tôi rồi?” Hấn cười nhạt.

Cố Nam Nam ngẩn ra, nhanh chóng dời đi ánh mắt, “Anh bớt tự luyến, tôi ước gì anh tránh xa tôi một chút.”

“Tạm biệt.”

Cố Nam Nam hướng đến bóng dáng của hấn chặc lưỡi, tuân hai chữ, “Không tiễn.”

Chỉ là cô không nghĩ rằng lời tạm biệt từ trong miệng hấn lại đến nhanh như vậy.

Cố Nam Nam sau khi được quản gia nghênh đón đi vào thì rất ngoan ngoãn ngồi trên sô pha ở đại sảnh.

Không nhìn thấy Lệ tiên sinh cô có chút lo lắng.

Quản gia là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ông rót cho Cố Nam Nam một ly nước trái cây, cung kính mở miệng, “Tiên sinh đang ở bể bơi, xin cô Cố hãy kiên nhẫn chờ đợi!”

“Được, cảm ơn chú!”

“Cứ gọi tôi là Phúc Bá.”

Sau khi quản gia rời đi, Cố Nam Nam im lặng uống nước trái cây, chờ người đó đến.

Chỉ một lát sau, quản gia lại lần nữa tiến vào, “Cô Cố, tiên sinh cho gọi cô lên phòng trên lầu đợi ngài ấy, xin đi theo tôi.”

“Um.”

Mặc dù không biết là tình huống gì, Cố Nam Nam vẫn im lặng đi theo quản gia lên lầu.

Quản gia mở cửa, đứng sang bên cạnh, “Tiên sinh bảo cô Cố hãy chuẩn bị sẵn sàng, tiên sinh lập tức sẽ đến!”

“Được rồi, tôi đã biết.”

Vào phòng Cố Nam Nam không thể không cảm khái lần nữa, kẻ có tiền chính là không giống nhau, toàn bộ trang trí phòng ngủ đều là sắc màu lạnh, kết hợp đen trắng, đẹp đề sang trọng, có phải biến thái có thói ở sạch đều thích phong cách này hay không?

Hơn nữa phòng ngủ có thể so với toàn bộ nhà cô, còn có một cái hồ bơi trong nhà khoa trương.

Cố Nam Nam ngồi trên sô pha, hồi tưởng lại câu nói vừa rời của quản gia, bảo cô chuẩn bị sẵn sàng, chính là chờ lâm hạnh phải không?

Cô nhìn mất cá chân mình, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Ngay cả khi bị thương, chuyện nên làm vẫn phải làm, ai bảo người ta là kim chủ chứ!

Cố Nam Nam tắm xong, từ phòng tắm đi ra, cảm giác miệng khô khốc, cô đi đến phòng khách ở phòng ngủ rót ly nước, lại phát hiện có một người đang ngồi trên sofa phòng khách, đưa lưng về phía cô, chỉ lộ ra cái đầu. Trong tay cầm một chiếc ly chân dài, chất lỏng màu đỏ trong ly lắc lư tạo ra vòng gợn sóng, người đàn ông ngửa đầu nhấp một ngụm.

Cố Nam Nam nuốt nước bọt, giọng nói khó xử, “Là Lệ tiên sinh sao?”

Mặc dù đã gặp mặt hai lần, nhưng cũng chỉ là hờn hực hai mắt, thậm chí đến ngoại hình cũng không nhớ rõ, nhưng hiện giờ người ở trước mặt này, hẳn là Lệ tiên sinh đi!

Người đó không nói, tiếp tục nhấp rượu vang đỏ.

“.....” Không trả lời? Tại sao?

Cố Nam Nam cẩn thận tiến lên phía trước hai bước, “Cái đó xin hỏi.....”

Người ngồi trên sofa đưa lưng về phía cô bỗng nhiên xoay người, mỉm cười tao nhã với cô, “Cô Cố, đã lâu không gặp!”

Còn cổ tình kéo dài âm điệu.

“Anh, anh.....!!!” Cố Nam Nam nhanh chóng lùi về sau hai bước, khăn tắm đập vào bức tường lạnh lẽo, chân bị va đập lần nữa, cô nhú mảy, vẻ mặt khiếp sợ, “Tại sao vẫn là anh?”

Đến gặp Lệ tiên sinh, năm lần bảy lượt người nhìn thấy đều là Mặc Lệ Tước, điều này làm cho cô có một loại dự cảm không lành, hay là, hay là ——

Hắn nhẹ vờn khoe miệng, không nhanh không chậm, “Nhìn thấy Lệ tiên sinh mà em mong chờ, chính là loại biểu cảm si ngốc này sao?”

Cố Nam Nam không màng mất cá chân đau đớn, đi đến trước mặt hắn, lạnh giọng chất vấn, “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Mặc Lệ Tước, rốt cuộc anh đang che giấu điều gì?”

Tại sao Mặc Lệ Tước lại là Lệ tiên sinh, rõ ràng người lần trước cùng cô gặp mặt căn bản không phải là hắn.

“Hửm?” Thoạt nhìn tâm trạng hắn rất tốt, “Tôi không giấu giếm điều gì cả!”

Hắn buông cái ly, vờn tay kéo cô vào trong lòng ngực, cười dịu dàng, “Cô Cố, khó có được cảnh đẹp ngày tốt, sao không cùng tôi cộng độ đêm đẹp?”

Cố Nam Nam không tình nguyện, vùng vẫy, “Mặc Lệ Tước, anh tốt nhất giải thích mọi chuyện rõ ràng cho tôi!”

“Chuyện đã rất rõ ràng, còn cần giải thích gì chứ?” Tay hắn từ đỉnh đầu cô dờ xuống cách khăn tắm vuốt ve bên eo cô, “Mặc như vậy, là muốn quyến rũ tôi sao?”

“Tôi không có!” Sắc mặt Cố Nam Nam hơi ửng hồng, mặc dù cô đã nghe lời Lệ tiên sinh chuẩn bị trước, nhưng bây giờ từ trong miệng Mặc Lệ Tước nói ra, lại biến thành một ý tưởng khác, có vẻ như cô đang thật sự quyến rũ hắn.

“Không có? Thế em mặc như vậy là muốn quyến rũ ai?”

Tâm trạng Cố Nam Nam trở nên rất tồi tệ, “Ngay cả khi quyến rũ ai cũng sẽ không quyến rũ anh.”

“Không muốn quyến rũ tôi? Em xác định?” Giờ phút này, ánh mắt hắn trở nên thâm tình chân thành.

“Mặc Lệ Tước, tôi chỉ muốn biết anh đang làm gì, tại sao phải dùng loại thủ đoạn bắt tài này để đào bẫy khiến tôi rơi vào.”

Cố Nam Nam bây giờ đã rất chắc chắn, căn bản không có Lệ tiên sinh chó má nào cả, từ lúc bắt đầu chính là do Mặc Lệ Tước tự biên tự diễn một tuồng kịch.

Người đàn ông này, thật đáng sợ.

Mặc dù trước đó vẫn luôn biết hắn lợi hại, nhưng bây giờ, Cố Nam Nam cô đã tăng thêm cái nhìn đối với hắn, không thể dùng đáng sợ đơn giản để mà đo lường hắn, hắn như một con quỷ trốn thoát khỏi địa ngục, mang theo một màu đỏ tươi tàn ác và khát máu, một chút nuốt chửng người khác hầu như không còn gì.

Không thể tiếp cận hắn, nếu không sẽ thật sự bị nuốt chửng.

“Đào bẫy? Đừng nói khó nghe như thế, thật ra em đã không thể chạy thoát khỏi tôi trước.”

Cả người Cố Nam Nam run nhẹ, trong mắt chứa nhiều sợ hãi, “Anh, muốn như thế nào?”

“Tôi muốn em.” Hắn thẳng thắn không có kị.

“Anh mơ tưởng!”

"Chắc chắc!" Ánh mắt hần lạnh đi, “Đừng tuyệt đối như thế, đêm tân hôn của chúng ta đều đã qua, bây giờ còn mơ tưởng gì chứ?” Ánh mắt lạnh lẽo, những khớp xương tay rõ ràng vỗ nhẹ lên gò má thanh tú trắng nõn của cô, “Đừng quên, chúng ta đã kết hôn.”

Những lời nói vẫn đậm phong khinh của hần như một thanh kiếm sắc bén hung hăng cắm vào tim cô.

Cô hung tợn nhìn chằm chằm hần, tuôn ra ba chữ từ trong kẽ răng, “Đồ vô sỉ!”

“Mỗi lần em đều có thể dễ dàng chọc giận tôi. Cô Cố, biết chọc giận tôi sẽ có kết cục gì không?”

Tay hần chạm đến lưng cô, từ từ tiến đến ngực, kéo một cái, khăn tắm của Cố Nam Nam bị Mặc Lệ Tước kéo khỏi người ném văng ra rất xa, quay người lại rắn chắc đè cô trên sofa, khoe miệng mang theo nụ cười mê chết người không đền mạng, “Tựa như bây giờ!”

Khăn tắm trên người đã không còn, toàn bộ cơ thể trơn bóng của Cố Nam Nam rơi vào trong mắt Mặc Lệ Tước, hai tay cô che trước ngực, khuôn mặt ban đầu đã ửng đỏ lại càng ửng đỏ hơn, “Mặc Lệ Tước, anh buông tôi ra!”

Mặc Lệ Tước không quan tâm đến, cời bỏ thất lưng rồi kéo khóa kéo xuống, không có bất cứ màn dạo đầu nào, mãnh liệt xỏ xuyên qua cơ thể cô.

Nỗi đau đớn sống không bằng chết làm sắc mặt cô tái nhợt.

Ma quỷ, người này chính là ác ma sống nơi vực sâu của địa ngục, không có trái tim, chỉ có vô tình tàn nhẫn.

Cô nghĩ rằng sau một đợt lại một đợt va chạm của hần, khoe mắt rơi xuống một giọt nước mắt, cánh môi bị cô cắn đến chảy cả máu, cô bắt lực khăn cầu, “Mặc Lệ Tước, coi như là tôi cầu xin anh, hãy thả tôi đi! Tiền thiếu anh tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.”

Khuôn mặt đẹp trai của hần không có bất cứ biểu cảm gì, ánh mắt lạnh băng, cơ thể vận động mãnh liệt, ngày càng dữ dội, ngày càng mạnh hơn, cho đến khi cô ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hần ta đã làm gì cô ấy?

Hôm sau, màu sắc ảm đạm

Lúc Mặc Lệ Tước tỉnh lại, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Cố Nam Nam

Sắc mặt hần lập tức trở nên u ám, người phụ nữ đó, chân bị thương vậy mà còn có thể chạy trốn?

Xem ra đêm qua hần không dùng đủ sức, yêu không đủ hoàn toàn, thế nên cô có dư thừa sức lực để mà trốn đi, phải không?

Mặc Lệ Tước đỡ trán, hần là một người ngủ nông, một chút gió thổi cô lay cũng có thể làm hần tỉnh giấc, nhưng đêm qua sau khi làm xong lại ngủ một giấc đến sáng, điều này không giống với hần của bình thường.

Rốt cuộc nguyên nhân là vì sao?

Chẳng lẽ là bởi vì bên cạnh có người phụ nữ đó, làm hần an tâm?

.....

Cố Nam Nam xuất hiện ở ‘Sử hoa viên’ lúc Lâm Khả Nhi đang đặt các loại hoa mới lên kệ, xoay người lại thì nhìn thấy Cố Nam Nam đang đỏ mặt đứng ở cửa.

“Nam Nam? Cậu xảy ra chuyện gì?”

Lâm Khả Nhi bỏ hết mọi chuyện trong tay xuống vội vàng đón Cố Nam Nam vào nhà, hai người vào bên trong phòng nghỉ, cô rót cho Cố Nam Nam một ly nước ấm, ngồi bên cạnh cô, biểu cảm lo lắng, “Xảy ra chuyện gì, có thể cùng mình không?”

Cố Nam Nam nói với Lâm Khả Nhi mọi chuyện xảy ra trong hai ngày này, Lâm Khả Nhi nghe xong lập tức nổi cơn thịnh nộ, đứng dậy muốn đi tìm Mặc Lệ Tước tính sổ.

Nhưng bị Cố Nam Nam ngăn lại, cô lắc đầu, “Khả Nhi, mình biết cậu muốn giúp mình trút giận, nhưng cậu cũng biết quyền thế của Mặc Lệ Tước, chúng ta cần bản không thể trêu vào người như vậy!”

Lâm Khả Nhi im lặng, Cố Nam Nam chính là nói thật, ngay cả khi cô đi, không nghi ngờ gì chính là lấy trứng chọi đá.

Nhưng mà, Nam Nam như vậy cô không thể mặc kệ, “Nam Nam, bây giờ cậu định làm gì?”

Chuyện về trường học bên kia, Lâm Khả Nhi cũng biết, bây giờ lại không ra khỏi Hải Thành được.

Cố Nam Nam nhìn cô, sắc mặt tái nhợt, cánh môi mấp máy rất nhiều lần, mới có thể nói ra những câu khó nói, cô, “Khả Nhi, mình cần tiền, thật nhiều thật nhiều tiền.”

Lâm Khả Nhi biết Cố Nam Nam không phải nói số lượng, nhưng cô vẫn hỏi, “Bao nhiêu.”

“Ba trăm vạn.” Cố Nam Nam nói đúng sự thật.

Tay cô bất an nắm lấy góc áo, nhanh chóng rũ mắt xuống không dám nhìn Lâm Khả Nhi, cô biết yêu cầu của cô rất vô lý, quả thực là không hợp lý, nhưng cô không còn cách nào, muốn thoát khỏi Mặc Lệ Tước, chỉ có cách này.

Lâm Khả Nhi im lặng, ba trăm vạn không phải một con số nhỏ, nếu không có ‘Sử hoa viên’, cô còn có thể lấy ra, nhưng bây giờ trên tay cô dường như cũng không còn bao nhiêu tiền.

Thật sự không có dư tiền.

Cố Nam Nam thấy cô khó xử, vội vàng giải thích, “Mình biết cậu bây giờ cũng rất khó khăn, mình sẽ nghĩ cách khác, cậu đừng bận tâm.”

Có lẽ cô chỉ muốn tìm một ai đó để nói chuyện.

Lâm Khả Nhi cầm hai tay cô lên, trên gương mặt thanh tú xinh đẹp hiện lên nét chân thành, “Nam Nam, mình có phải là khuê mật* của cậu không?”

(*Bạn cực kì thân, có thể chia sẻ tâm sự với nhau mọi thứ)

Cố Nam Nam gật gù, “Đương nhiên rồi, sao lại hỏi như thế?” Cô không biết trong lòng Lâm Khả Nhi đang nghĩ gì.

“Đúng vậy, nếu là khuê mật, chuyện của cậu chính là chuyện của mình, mặc dù trên tay mình không có tiền, nhưng chỉ cần có thể giúp cậu thoát khỏi lòng bàn tay của tên ác ma đó, mình cũng sẽ nghĩ cách.”

“Bà chủ, có người mua hoa!”

“Đã biết.”

Nhân viên chỉ chịu trách nhiệm quản lý, bán vẫn là Lâm Khả Nhi tự mình đến.

“Nam Nam, trước tiên cậu hãy ở lại đây nghỉ ngơi, mình ra ngoài trước đã.”

“Ừ.”

Cố Nam Nam ngồi trên sofa, hai tay cầm chiếc ly, không chút tinh thần dựa lưng lên ghế sofa, nhắm hai mắt lại, sắc mặt tái nhợt.

Cô nên làm sao bây giờ, cô thật sự không có cách nào.

Chỉ một lát sau Lâm Khả Nhi cũng đi vào.

Cố Nam Nam mở mắt ra, “Ồn chứ?”

“Ừ, ồn.”

Khả Nhi đi đến lập tức chú ý đến mắt cá chân của cô, chân Cố Nam Nam vẫn còn đang sưng đỏ, “Chân cậu làm sao vậy, sưng đến lợi hại như thế?”

“Không sao.” Cố Nam Nam hoàn toàn không có cảm giác gì cả, hôm nay lúc rời đi, dường như cũng không còn đau nhiều lắm.

Lâm Khả Nhi cẩn thận nhìn một lượt, thờ dài nhẹ nhõm, “Hóa ra cậu đã bôi thuốc, dọa chết mình rồi.”

“Hà?” Bôi thuốc?

Từ lúc nào, cô dường như không có ấn tượng.

Chẳng lẽ ——

Không không không, Cố Nam Nam tự giễu, chuyện này sao có thể.

Tuyệt đối không thể.

“Hả, cậu nói gì?” Vừa rồi Cố Nam Nam nói quá nhỏ, cô không nghe rõ.

“Không có gì!” Cố Nam Nam mỉm cười, làm chính mình trông thật bình thường, “Thuốc này hiệu quả rất tốt, qua nửa giờ sẽ không còn đau nữa.”

“Bà chủ, có người tìm”

Lâm Khả Nhi đang định nói gì đó với Cố Nam Nam, bên ngoài đã truyền đến giọng nói của nhân viên.

Lâm Khả Nhi lại lần nữa bắt đắc dĩ đi ra.

Và thấy Du Minh Tuấn đang đứng trong cửa hàng xem giá của từng chậu hoa.

“Anh đến đây làm gì?” Sắc mặt Lâm Khả Nhi trở nên khó chịu, “Nơi này của tôi không chào đón anh, anh đi đi!” Cô rất không khách khí đuổi người.

Chỉ cần nhìn thấy hắn, thì sẽ nhớ đến nỗi đau mà hắn mang đến cho Nam Nam, sắc mặt cô âm trầm dọa người, “Trước khi tôi không cảm chổi ra đuổi anh, tôi hy vọng anh có đủ kiến thức tự mình hiểu lấy mà rời khỏi đây.”

“Tôi không có dư thừa ý tưởng, tôi đến đây để mua hoa.” Du Minh Tuấn cố gắng giải thích.

Hắn chẳng qua trong lòng buồn đến hoảng, bỏ xuống mọi việc trong công ty để đi dạo, vô tình đi ngang qua cửa hàng hoa này, cảm thấy cái tên này rất mới mẻ, mà xui quýt khiến muốn tiến vào xem. Hắn cũng không ngờ cửa hàng hoa này là do Lâm Khả Nhi mở.

“Ngay cả khi mua hoa, tôi cũng sẽ không bán cho anh.”

Rõ ràng cách diễn đạt của hắn không có một chút tác động nào đối với Lâm Khả Nhi.

Cô tăng lớn đề-xi-ben*, “Còn không đi?”

(*Cường độ âm thanh)

Còn không đi có thể cô sẽ thật sự đuổi người.

Phải biết rằng cô chính là một người chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Du Minh Tuấn không có ý muốn rời đi, giữa hai đầu mày treo nhân nhật một bộ mặt u sầu, không sợ cô đe dọa, hỏi một cách đần độn, “Nam Nam cô ấy gần đây có khỏe không?”

“Cậu ấy làm sao liên quan cái rắc gì đến anh!” Lâm Khả Nhi cau mày, sở dĩ bây giờ cô ấy trở nên như vậy, không phải tất cả đều do hắn ban tặng hay sao?

Bây giờ còn dám vác mặt đến hỏi cô Nam Nam có khỏe không, nếu thật sự lo lắng cho cô ấy như đã nói, liệu có đối xử tàn nhẫn với cô ấy như thế không?

“Tôi hỏi lại anh một câu, anh có đi hay không?”

Tiếng ồn ào bên ngoài đã quá nhiều đến Cố Nam Nam đang nghỉ ngơi ở bên trong, cô kéo mắt cá chân bị thương chậm chậm đi ra cửa, “Khả Nhi, xảy ra chuyện gì sao?”

Khi tầm mắt cô dừng ở trên người Du Minh Tuấn, Cố Nam Nam ngạc nhiên, sao anh ta lại ở đây.

“Nam Nam?” Du Minh Tuấn lại càng ngạc nhiên hơn.

Đêm qua sau khi cô bị Mặc Lệ Tước mang đi, trái tim hắn vẫn luôn không thể yên tĩnh, suốt đêm không thể chợp mắt, không buồn ngủ dù chỉ một chút.

Toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều là về chuyện của cô.

Nhìn thấy sắc mặt Cố Nam Nam không tốt, hắn tiến lên phía trước, quan tâm dò hỏi, “Nam Nam, trông em thật không khỏe, có phải Mặc Lệ Tước đã làm gì em đúng không?”

Lúc này còn đến quan tâm cô sao?

Cố Nam Nam bình tĩnh lại, nâng đôi mắt lạnh lẽo lên, “Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi và anh ta tất cả đều ổn.”

Mặc kệ giữa cô và Mặc Lệ Tước đã xảy ra chuyện gì, đều không liên quan gì đến hấn ta.

Từ ban đầu, đã định đoạt hai người là vô duyên, bây giờ hấn có lập trường gì mà đòi đến quan tâm mọi thứ của cô?

“Anh không tin!” Hấn kích động, hai tay nắm lấy vai cô, ánh mắt cực kỳ đau thương, mang theo hèn mọn khẩn cầu, “Nam Nam, xem như anh xin em, em rời khỏi Mặc Lệ Tước đi, hấn ta chính là ác quỷ, sẽ huỷ hoại em.”

Những việc này không cần hấn nói, cô bây giờ cũng đã biết.

Chẳng qua từ trong miệng hấn nói ra, làm cô cực kỳ muốn bác bỏ.

Có lẽ đó là lòng tự trọng đang tác quái từ tận đáy lòng cô.

“Anh ta là ác quỷ, vậy anh là gì?” Cô khinh bỉ giương khóe mắt lên.

Tồn thương mà hấn cho cô cũng không kém gì so với Mặc Lệ Tước.

“Nam Nam, anh biết là anh đã tổn thương em, anh là thằng khốn, anh đáng chết, chuyện giữa chúng ta trước tiên xin em đặt sang một bên, bây giờ ngoan ngoãn nghe anh nói, rời khỏi hấn ta đi được không? Nếu cần giúp đỡ, cứ việc tìm anh! Anh sẽ mặc kệ mọi thứ để giúp đỡ em.”

“Vậy sao?” Cô cười lạnh, “Tôi cần ba trăm vạn, bây giờ lập tức lấy ra đi.”

Cô nhìn hấn chằm chằm không chuyển mắt, muốn tìm kiếm đáp án từ trong ánh mắt đau thương của hấn.

Hai tay hấn rũ xuống, Cố Nam Nam nhìn động tác của hấn, cười tự giễu, châm chọc, “Xem đi, kẻ hèn, ba trăm vạn anh cũng không thể lấy ra, anh có tư cách gì bảo tôi rời khỏi anh ta.”

Ngay cả khi hấn không nói, cô cũng sẽ rời đi.

Ánh mắt hấn âm thầm đi vài phần, lại lần nữa ngược mắt nhìn thật sâu vào cô, “Được, anh đồng ý với em, cho anh một thời gian.”

Tay Cố Nam Nam đặt ở sau lưng mắt tự nhiên nắm chặt lại, chẳng qua cô chỉ muốn thử một chút, căn bản không hề trông cậy vào lời đồng ý của hấn, cũng hoàn toàn không nghĩ đến hấn sẽ đồng ý.

“Được, cứ quyết định như vậy, anh đi đi!”

“Nam Nam!” Du Minh Tuấn còn muốn nói gì đó, Cố Nam Nam đã xoay người muốn đi vào bên trong, Du Minh Tuấn nhanh chóng lấy xuống một bó mấn tình từ trên giàn trồng hoa, đặt vào trong tay Cố Nam Nam, “Tặng cho em!” Rồi mới ném tiền xuống nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn Cố Nam Nam đứng tại chỗ, trong tay còn cầm bó mấn tình mà hấn đưa.

“Nam Nam, mình dám cam đoan, anh ta vẫn còn tình cảm với cậu!”

Một người yêu hay một người không yêu, ánh mắt sẽ không nói dối, đặc biệt lúc hấn vừa đưa hoa và xoay người, trên mặt vậy mà còn mang theo ửng đỏ, là do xấu hổ vì ngượng ngùng, quả thực tựa như một chàng trai mới lớn vừa biết yêu, nếu không phải tình yêu đích thực, nhất định sẽ không có biểu cảm như vậy.

“Bây giờ điều đó còn có tác dụng gì chứ? Điều đã qua, không phải tất cả mọi thứ đều có thể quay trở lại!” Cố Nam Nam nói xong, lẳng lặng đi vào bên trong.

Đôi mắt của Lâm Khả Nhi giống như cơn mưa buổi sáng, trong vắt và trong suốt, phản ánh nỗi buồn trong trái tim Cố Nam Nam.

.....

“Cô à, những loại lời nói như thế này sau này vẫn nên thận trọng, lát nữa nếu tiên sinh nghe thấy được, nhất định sẽ lại nổi giận.”

Mặc Tuyết bởi vì cơ thể không khỏe, vẫn luôn ở trong nhà tịnh dưỡng, rất ít tham gia dịp gì.

Nhưng cũng không có nghĩa là cô hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài.

Cô có một người anh trai cực kỳ yêu thương cô, cô đã lợi dụng sủng ái và quyền thế của anh trai để khiến cho Du Minh Tuấn phải cưới cô, lần trước sau khi từ quán cà phê trở về, Du Minh Tuấn rõ ràng đối tốt với cô rất nhiều, tâm trạng cô cũng dần trở nên vui vẻ, cũng không tiếp tục đi tìm Cố Nam Nam gây rối, nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng, cô cứ như vậy mà buông tha Cố Nam Nam.

“Sợ gì chứ, dù sao anh ấy đang ở công ty không thể nghe thấy được, cú điện thoại đó thật đúng là hả giận, dường như mẹ của tiện nhân đó còn tức đến nỗi phải vào bệnh viện, vì vậy tiện nhân đó còn bị ba cô ta tát một bạt tai, sớm biết rằng sẽ có hiệu quả tốt như thế, ngay từ đầu nên kích thích mẹ cô ta nhiều hơn.....”

Mặc Tuyết còn đang tiếp tục nói, sắc mặt của vú Ninh bỗng trở nên rất hoảng sợ, thấp giọng nhắc nhở, “Cô à, dừng lại đi.”

“Sợ cái gì? Minh Tuấn lại không ở.....không.....”

“Tiên sinh, cậu đã trở lại!” Vú Ninh cung kính đứng cúi đầu.

Đôi mắt Du Minh Tuấn sắc bén như băng, đi đến trước mặt Mặc Tuyết, thô lỗ túm lấy cánh tay thon thả của cô, trong ánh mắt tức giận tràn ngập bóng tối không nhìn thấy đáy, “Cô nói lại câu nói vừa rồi một lần nữa cho tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Không thể thừa nhận tình yêu

Sắc mặt Mặc Tuyết trở nên tái nhợt, vội vàng đứng dậy đi đến kéo tay Du Minh Tuấn muốn giải thích, “Minh Tuấn, anh hiểu lầm rồi, em chưa nói gì cả, anh nghe em giải thích!”

Du Minh Tuấn nhẩn tâm ném tay ra, giọng nói lạnh lẽo đến tận xương cốt, “Lời nói vừa nãy tôi đều nghe thấy được, cô còn muốn狡 biện cái gì, Mặc Tuyết, tôi nhớ tôi đã cảnh cáo cô, đừng nghĩ đến việc làm tổn thương cô ấy, cô đều quên cả rồi phải không?”

Trái tim Mặc Tuyết co rút từng cơn đau đớn, người đàn ông cô yêu sâu sắc há mồm ngậm miệng đều là tên của tiện nhân đó, cũng chỉ quan tâm cô ta, tại sao?

Cô mới là người vợ thật sự, tại sao trong lòng anh lại không chấp nhận sự tồn tại của cô dù chỉ một chút?

Nghĩ đến đây Mặc Tuyết cũng trở nên mất khống chế, rống lên, “Sao nào, chính tôi đã gọi điện thoại uy hiếp cô ta đấy, anh đau lòng sao? Tôi nói anh nghe, sau này tôi sẽ còn làm nhiều hơn, chỉ cần trong lòng anh còn có cô ta, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Cô đường đường là đại tỷ Mặc gia, từ khi nào lại trở nên nóng nảy như thế, vì anh, cô chịu đựng còn chưa đủ sao?

Vừa dứt lời, Mặc Tuyết ý thức được chính mình quá bốc đồng, giọng điệu lập tức trở nên mềm mại, “Minh Tuấn, anh biết đấy, sở dĩ em làm như thế, tất cả đều là bởi vì em yêu anh! Em chỉ muốn có được tình yêu của anh! Minh Tuấn, bây giờ chúng ta đã kết hôn, anh hãy quên cô ta đi! Được không?”

Hắn không dao động, lạnh giọng cảnh cáo, “Mặc Tuyết, lúc kết hôn tôi cũng đã nói với cô, ngay cả khi có được con người của tôi, cô cũng không thể chiếm được trái tim tôi.”

“Tại sao!” Vành mắt Mặc Tuyết phấp phồng, “Người phụ nữ đó rốt cuộc có chỗ nào tốt, khiến anh không bỏ được như thế.”

Từ ban đầu, cô ta đã không làm gì cho anh, tất cả mọi thứ đều là một mình anh im lặng trả giá, thậm chí cũng không quan tâm đến suy nghĩ của anh, một mình ra nước ngoài, chưa bao giờ xem xét tình cảm của anh, một người phụ nữ ích kỷ, Mặc Tuyết không thể nhìn ra rốt cuộc là tốt ở chỗ nào.

"Chỗ nào cô ấy cũng tốt!" Đây là câu trả lời Du Minh Tuấn dành cho Mặc Tuyết, làm đầy lòng cô bùng cháy lên một tia hy vọng, rồi bị phá hủy hoàn toàn.

Cô nắm lấy góc áo hắn, thương tâm cảnh cáo, “Bây giờ anh là chồng của em, anh không được suy nghĩ đến người phụ nữ khác.”

Hắn phát tay, Mặc Tuyết hung hăng ngã trên mặt đất.

“Loại phụ nữ lì lợm làm tôi rất chán ghét, Mặc Tuyết, đừng quấy rầy tôi! Cô hẳn rõ ràng hôn nhân của chúng ta là như thế nào, một cuộc hôn nhân không có tình yêu, đáng để cô làm như vậy sao?”

Mặc Tuyết nước mắt tuôn như mưa, cực kỳ bi thương, nhưng lại cố chấp trừng mắt nhìn hắn, “Em yêu anh, anh chỉ có thể là của em, không ai có thể đoạt được.”

Trong mắt Mặc Tuyết hiện lên sát khí hung ác nham hiểm

Ai dám đoạt đồ của cô, cô sẽ không từ thủ đoạn tiêu diệt người đó.

Không tiếc mọi thứ.

“Mặc Tuyết, cô quả thực không thể nói lý.”

Hắn xoay người và bỏ đi.

Sau lưng vú Ninh kêu lên, “Cô!”

Bệnh hen suyễn của Mặc Tuyết lại tái phát, miệng há thật lớn, cánh môi bắt đầu tím tái, tứ chi cũng trở nên run rẩy lên theo.

Vú Ninh sợ hãi, nước mắt ào ào rơi, không ngừng gọi, “Cô ơi, cô.....”

Du Minh Tuấn bế ngang Mặc Tuyết lên, rống lên sợ hãi với vú Ninh, “Còn không mau đi lấy thuốc!”

Ôm Mặc Tuyết vọt vào biệt thự ——

.....

Mặc Lệ Tước còn đang ở công ty mở cuộc họp, nghe Mặc Tuyết phát bệnh, lập tức bỏ cuộc họp chạy về.

Đi vào phòng, Mặc Tuyết đã im lặng ngủ.

Vú Ninh vẫn luôn cúi đầu cung kính đứng ở bên cạnh, không dám nói một lời.

Sắc mặt Mặc tiên sinh lúc này rất khủng bố, hấn ngồi trên mép giường, cố gắng thu lại sát khí, nhu tình giúp cô đắp chăn lại đàng hoàng, đứng dậy nói với vú Ninh, “Vú đi với tôi một chút.”

Vú Ninh cúi đầu đi theo phía sau Mặc Lệ Tước, hai người ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, trong giọng nói trầm khàn hồn hậu của Mặc Lệ Tước chứa đựng tức giận không thể ngăn được, hấn hỏi vú Ninh, “Cuối cùng chuyện là như thế nào?”

Vú Ninh thuật lại những gì đã xảy ra vào buổi sáng một năm một mười với Mặc Lệ Tước, “Tiên sinh, thật ra cô.....”

Bỗng chốc, cảm nhận được sát khí mãnh liệt từ trên người hấn, vú Ninh bỗng lạnh sống lưng, thịch một tiếng quỳ xuống đất, “Tiên sinh, đây đều là lỗi của tôi, là do tôi không chăm sóc tốt cho cô, mới có thể khiến cô kích động đến phát bệnh.”

“Người khác đâu?” Hấn hỏi.

Vú Ninh: “Tiên sinh hỏi Du tiên sinh sao? A, Du tiên sinh thấy bệnh tình của cô đã ổn định trở lại, nên đã ra ngoài.”

“Có làm gì không?”

Vú Ninh lắc đầu, “Không có.” Nhưng lúc ấy hấn rõ ràng đang rất tức giận.

Nhưng nói như vậy, vú Ninh cũng không dám.

Đôi mắt hấn sâu thẳm, nhìn không thấu, “Đi xuống đi!”

“Vâng.”

Vú Ninh nhanh chóng rời đi, Mặc Lệ Tước trở về phòng, im lặng chiêm ngưỡng khuôn mặt đang ngủ của cô.

Hấn từng có vô số lần tự hỏi mình, tại sao hấn và Tuyết nhi lại là anh em, kết quả như thế hấn không thể chấp nhận được, cho dù đã qua nhiều năm, hấn cũng không thể chấp nhận điều đó, hấn nhớ lúc đó hấn đã hứa hẹn với cô rằng lớn lên sẽ cưới cô, tuy nhiên mối quan hệ em gái này đã phá vỡ tình yêu của hấn một cách tàn nhẫn.

Làm hấn không thể không đưa ra lựa chọn.

Cho dù như vậy, chỉ cần hấn có thể bảo vệ cô, khiến cô hạnh phúc, hấn sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Nhưng bây giờ hấn đã bắt đầu nghi ngờ, dốc hết sức lực cho cô mọi thứ cô muốn có thật sự sẽ khiến cô đạt được hạnh phúc không?

Ting ting ——

Điện thoại rung lên, hấn nhìn qua, cầm điện thoại đi đến ban công, giọng điệu rất nhẹ, “Ngự Phong, có việc gì?”

“Lệ Tước, cậu yêu cầu tôi tra một thứ, tôi đã tra được, tôi tin rằng nhất định cậu sẽ rất sốc.”

Trong tay Ngự Phong cầm tài liệu được điều tra gần đây, còn có vài tấm ảnh chụp, sắc mặt âm trầm, đây cũng không phải là vấn đề.

Không biết sau khi Lệ Tước nhìn thấy rốt cuộc sẽ làm như thế nào.

“Lệ Tước, cậu dành chút thời gian xem qua đi! Không phải vấn đề!” mặc dù cũng coi như không phải chuyện lớn, nhưng nếu không ngăn lại mà vẫn cứ để như vậy, vậy không chừng.

Làm không tốt sẽ thật sự bùng nổ một trận tinh phong huyết vũ cũng không chừng.

“Gửi email, tôi sẽ xem nó sau.”

"Được."

“Đúng rồi, còn có một việc.”

“Cái gì? Lệ Tước, chuyện của cậu sao lại nhiều đến thế, tốt xấu cũng phải để tôi tiêu hóa một chút đi! Cậu như vậy tôi sẽ rất khó tiêu.” Ngự Phong đau đón kêu gào, phải biết rằng hần đã hai đêm không chợp mắt, đây là đang tính một cú liên giết chết hần sao?

Lần nữa, giết chết hần có chỗ nào tốt đối với Lệ Tước?

Hoàn toàn không có!

Nhưng cũng không lay chuyển được hần, đành phải thở dài một hơi đồng ý, “Được rồi, tôi sẽ chú ý nhìn xem cho cậu.”

“Mau!”

“Đã biết.”

Tam ca nhà hần vẫn là Mặc tam thiếu sát phong vẫn như trước đây sao, đã bị một cô gái không quen biết ăn thịt mất rồi.

Lúc trước vì Mặc Tuyết mà một đầu đi đến trên con đường màu đen, bây giờ vì Cố Nam Nam mà treo cổ trên đại thụ.

Tam ca của hần, cũng thật đáng lo.

.....

Đền rực rỡ vừa lên, Du Minh Tuấn xuất hiện ở cửa nhà Lâm Khả Nhi.

“Nam Nam!”

Cố Nam Nam không về nhà, nhưng vẫn báo về cho gia đình.

Cô ở chỗ Khả Nhi, Cố Nam Nam không biết Du Minh Tuấn rốt cuộc đã làm sao tìm được cô, thậm chí đến một cuộc điện thoại cũng không gọi đến, làm sao lại biết cô ở nhà Khả Nhi, nhìn dáng vẻ của hần là thẳng một đường chạy đến đây.

Lâm Khả Nhi trên người mặc đồ ngủ và khoác áo, dựa vào cạnh cửa ngáp một hơi, “Hai người tiếp tục nói chuyện, mình đi ngủ trước đây.”

Hai người còn có rất nhiều điều muốn nói, cô ở lại đây sẽ rất bất tiện!

Cố Nam Nam liếc nhìn Lâm Khả Nhi, vẻ mặt tự biến chuyển theo ánh mắt, Lâm Khả Nhi cười gượng, “Vừa rồi anh ta gọi điện thoại cho mình hỏi cậu đang ở đâu, mình vốn là không muốn nói, nhưng anh ta cứ quấy rầy không thôi, ngoài ra mình cảm thấy giữa hai người cũng nên nói chuyện thật tốt một lần, cho nên.....cố gắng lên!”

Lâm Khả Nhi giải thích xong, nhanh chóng đóng cửa lại.

“Nam Nam, đây là ba trăm vạn mà em muốn, rời khỏi anh ta đi!” Hần lấy chi phiếu ra đưa cho Cố Nam Nam.

Cố Nam Nam không vươn tay cầm lấy, ánh mắt sáng thuần khiết như nước, “Tại sao anh lại muốn tôi rời khỏi anh ta?” Cô muốn biết câu trả lời.

Là người đã kết hôn, hà tất phải đi quan tâm đến bạn gái cũ.

Ánh mắt Du Minh Tuấn tối xuống, cả người hơi ngã ra sau, từng giọt mồ hôi trên trán chảy xuống, hần đi rất vội, hần hiểu rõ bản chất của Mặc Lệ Tước hơn cô, hần vội vàng giữ chặt hai tay Cố Nam Nam, “Nam Nam, anh không muốn em phải chịu tổn thương!”

“Đủ rồi.” Cô gợn tay lên, hần chỉ có những lời này thôi sao?

Cô không cần lắng nghe, sớm đã nghe đến mệt mỏi!

“Nam Nam, anh là thật lòng.” Hần ôm chặt lấy Cố Nam Nam, “Anh sẽ ly hôn với Mặc Tuyết, Nam Nam, hãy đợi anh!”

Chỉ cần vắn đề trên tay hần gần như được xử lý, hần sẽ mang cô cao chạy xa bay rời khỏi Hải Thành.

Cố Nam Nam không vùng vẫy, chỉ hơi nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi, “Những lời này của anh đã đến quá muộn, bây giờ chúng ta đã không thể quay trở lại.”

Đầu hấn tựa vào vai cô, “Không, ngay cả khi chúng ta không thể quay trở lại, chúng ta còn có hiện tại và tương lai! Nam Nam, em hãy tin anh! Anh nhất định sẽ đưa em rời đi.”

Rời đi..... Sao?

Cố Nam Nam hiện lên tự giễu, nhẹ nhàng đẩy Du Minh Tuấn ra, “Minh Tuấn, anh cảm thấy tôi bây giờ vẫn có thể rời đi được sao? Ba tôi đang nằm trong bệnh viện, mẹ tôi bị bệnh tim, chị tôi đang ngồi xe lăn, anh cảm thấy tôi có thể đi sao?”

Vì tình yêu mà phải hy sinh tất cả thành viên trong gia đình?

Loại tình yêu như vậy quá mức nặng nề, cô không thể chịu đựng được.

“.....”

Sự im lặng của hấn dường như là câu trả lời cho cô.

Cố Nam Nam cười thật xinh đẹp, xem đi, cô vừa nói ra những khó khăn và hoàn cảnh gia đình, hấn đã lập tức biết khó mà lui, không phải sao?

Cái gì mà cho cô hạnh phúc, cái gì muốn đưa cô rời đi, đều chỉ là một lời nói dối.

Cô không nhận lấy chi phiếu trên tay hấn, chỉ im lặng xoay người, những lời nói giữa bọn họ, bây giờ đều đã xong rồi, cô cũng có được câu trả lời mà cô muốn, giữa bọn họ không cần phải tiếp tục giao lưu, sau này cũng không cần gặp mặt, mọi thứ đều đã không còn liên quan.

Lúc này đây, đại khái là hoàn toàn kết thúc!

“Nam Nam!” Hấn giữ chặt tay cô, “Anh biết bây giờ anh như thế nhất định em sẽ ở cười nhạo anh, nhưng anh là thật lòng, chờ anh xử lý xong mọi việc trên tay, anh sẽ đưa ba mẹ và chị của em ra nước ngoài, anh và em sẽ cùng nhau chăm sóc bọn họ.”

Ánh mắt hấn vô cùng chân thành.

Cả người Cố Nam Nam cứng đờ, cô là người có trái tim, sẽ cảm động, đặc biệt là lúc cô bất lực nhất, lời nói của Du Minh Tuấn như ánh mặt trời ấm áp quấn chặt lấy cô, làm trái tim lạnh giá của cô lần nữa ấm trở lại.

Nước mắt ào ào rơi xuống, rơi đầy trên mặt đất.

Bọn họ nhìn nhau sâu sắc, “Nam Nam, anh yêu em!” Hấn giữ vai cô và dần dần đưa môi lại gần ——

Bóp bóp bóp.

Tiếng vỗ tay vang lên ở lối đi nhỏ.

Hai người theo tiếng nhìn lại.

Mặc Lệ Tước đang đứng ở cửa cầu thang, dáng đứng thẳng tắp, hai tay tao nhã vỗ vào nhau, cặp mắt chim ưng sắc bén sâu thẳm đầy sự tỉnh mịch chết chóc.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Không hề cảm thấy xấu hổ

Cố Nam Nam giật mình vội lùi về sau, tên ác quỷ này, sao lại biết cô ở đây?

Hơn nữa, thời gian đến vừa vặn tốt, vừa vặn lúc cô và Du Minh Tuấn gặp mặt, không lẽ hấn ta đã gán định vị trên người cô sao?

"Sao anh lại ở đây?"

Đôi mắt đen nhánh của Mặc Lệ Tước dần trở nên trong suốt như một dòng suối, khóe môi treo lên nụ cười nhợt nhạt, chân thon dài cất bước đi đến trước mặt Cố Nam Nam, rất tự nhiên ôm cô vào trong lòng ngực, "Nam Nam, anh đến đón em "

"Anh!"

Cố Nam Nam không thể hiểu được bọn họ đang nghĩ gì, thật là không thể hiểu được, trong lòng có chút kháng cự, nhưng tay hắn đã đặt lên eo cô và siết chặt lấy nó.

"Buông tay!"

Hắn không quan tâm đến, mắt lạnh nhìn Du Minh Tuấn, môi mỏng khẽ mở, "Du tổng thật quan tâm đến vợ của tôi, tôi có nên cảm ơn tình cảm của anh dành cho vợ tôi không?"

Khóe miệng mỉm cười, tầm mắt lạnh lẽo.

Mạnh mẽ mang theo Cố Nam Nam rời đi.

Cố Nam Nam bị ném một cách thô lỗ vào ghế sau của xe, trên chân truyền đến cơn đau dữ dội, nó dường như đã quay lại rồi. Cô chịu đựng đau đớn, cảm xúc nhìn hắn, "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Hắn luôn xuất hiện một cách khó hiểu, làm cô đột nhiên không kịp cảnh giác.

"Mặc Lệ Tước, tôi đã qua....."

Cô còn muốn lên tiếng nói gì đó, đáng tiếc cánh môi xinh đẹp đã bị chặn đứng, hắn ra sức điên cuồng nghiền chặt lấy cô.

Hắn không thâm nhập vào, mà ở bên môi gặm nhấm, cánh môi truyền đến đau đớn, Cố Nam Nam nhú mồm vùng vẫy.

Sau đó hắn rời khỏi môi cô, hơi thở hơi loạn, bóp hàm dưới của cô, "Cố Nam Nam, đừng nghĩ đến ý đồ trốn thoát."

Cố Nam Nam quay đầu tránh khỏi tay hắn, vươn tay lau lên cánh môi, rồi đặt ở trước mắt nhìn nhìn, máu tươi nhàn nhạt làm trong mắt cô bốc cháy lên lửa giận, "Mặc Lệ Tước, anh là chó sao?"

"Sói."

Ngữ điệu vừa rơi xuống hắn đã cúi người găm cắn cổ cô, không cho cô có bất cứ cơ hội để thở nào, kéo trói buộc trên người cô xuống, ấn cô lên trên chỗ ngồi, không chút thương tiếc xò xuyên qua cơ thể cô --

Cố Nam Nam cắn môi, không rên một tiếng thừa nhận sự lăng nhục của hắn.

Thấy cô không lên tiếng, cơn giận mãnh liệt thổi quét qua đầu hắn, dường như càng muốn cô điên cuồng hơn, hung hăng muốn cô.

Một nửa thời gian để làm việc điên rồ, mặc dù thời gian không dài, nhưng đối với Cố Nam Nam quả thực chính là sống một ngày bằng một năm, vài lần qua lại trong địa ngục.

Ngay khi cô cho rằng mình sắp chết, người nào đó đã gặm nhẹ một tiếng phóng thích, kết thúc một trận không biết xấu hổ này.

Cố Nam Nam chặt vật nằm ra ghế xe, há miệng thở hổn hển, mồ hôi như tắm, túm chặt lấy chỗ ngồi bên cạnh, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Cô cắn môi, không màng đau đớn.

Cô trừng mắt nhìn hắn, "Điều này anh hài lòng chưa?"

Hắn đã sửa sang quần áo lại thật chỉnh tề, mẹ nó quả nhiên là mặt người dạ thú.

Hắn mân mê đôi môi đã bị sứt da của cô, cảnh cáo, "Cắn nó làm gì, đây là độc quyền của tôi, chỉ có thể do tôi cắn."

Cố Nam Nam dùng sức lực của cả cơ thể thoát khỏi tay hắn, "Môi của tôi, tôi muốn đối xử như thế nào đó là chuyện của tôi, không liên quan đến anh."

Ngay cả khi mình đầy thương tích, cô cũng không thỏa hiệp.

Chỉ một chân, cũng bước vào vực thăm.

Thật ra, cô đã ở trong vực thăm, không có nơi nào để chạy trốn.

Hắn bế cô lên, để cô nằm ngang trên người, cô không mặc quần áo, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều có thể thấy được rõ ràng, thậm chí đến nơi bí ẩn cũng không tránh được pháp nhãn của hắn.

Giằng co với hắn trong tư thế như vậy, cả người mất tự nhiên và nhục nhã làm khí thế ban đầu của cô dần trở nên yếu đi rất nhiều, người đàn ông ác quỷ này luôn biết cách khiến cô phải xấu hổ.

Mặc dù biết cô đã đủ xấu hổ, nhưng cũng không quên chém cô một dao cuối cùng, "Hai chân cô Cố mở ra thật sự rất hấp dẫn!"

Cố Nam Nam cảm thấy khó thở, lập tức cho hắn một bạt tai, đáng tiếc tay còn chưa kịp rơi xuống, đã bị Mặc Lệ Tước giữ lại.

"Cô Cố đây là thẹn quá hóa giận sao?"

"Anh!" Cố Nam Nam giờ một tay khác lên nhanh chóng hướng đến trên mặt hắn.

Hai tay đều bị giữ lại, Cố Nam Nam vùng vẫy, "Đồ vô sỉ."

Hắn liên tục rải muối lên vết thương của cô, bất chấp ánh mắt của người khác lảng nhục cô thật nhiều ở trên xe, bây giờ còn muốn bôi nhọ cô đến cùng cực, sao cô có thể không tức giận?

Hắn ôm cô vào trong lòng, vân đạm phong khinh lên tiếng, "Cô Cố tức giận cũng rất hấp dẫn."

"Biến đi!"

Mặc dù sợ hãi hắn, nhưng lúc tức giận cũng không có cách nào kiềm nén lại được, cô là như vậy, vết sẹo đã quên đau, mạnh mẽ tùy hứng lại yếu ớt.

Hắn lại lần nữa đè cô trên chỗ ngồi, "Vừa rồi không cho em ăn no, muốn ăn lại một lần nữa? Rất tốt, tôi phụng bồi!"

Kết quả.....

Lúc đến "bán đảo biệt uyển" cả người Cố Nam Nam đã đổ gục trong vòng tay của Mặc Lệ Tước, trên người khoác áo của hắn, hắn ôm cô xuống xe, đi vào biệt thự.

Trực tiếp ôm cô lên lầu.

Trong phòng tắm, cô rất im lặng, nhắm hai mắt.

Thật sự rất mệt!

Thân với tâm đều mệt.

Cô cầu toàn làm hắn rất hài lòng, những chuyển động trên tay lập tức cũng dịu dàng rất nhiều.

Ngay khi hắn nhìn thấy mắt cá chân sưng phồng lên của cô, mi tâm nhíu lại, tối qua không phải đã bôi thuốc cho cô rồi sao? Bây giờ lại càng thêm sưng đỏ, chẳng lẽ buổi sáng lúc chạy trốn lại động đến vết thương?

Hắn giúp cô tắm rửa cơ thể rồi ôm cô trở về giường.

Chiếc giường thoải mái cùng mùi hương thoang thoảng, hơn nữa cô đã vô cùng mệt mỏi, rất nhanh cơn buồn ngủ cũng đánh úp đến, cô ngủ thiếp đi.

Hắn giúp cô bôi thuốc xong, nghiêng người nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô ngủ.

Đêm nay, sẽ tạm thời buông tha cho cô.

.....

Du Minh Tuấn mất mát trở về, vừa đến cửa, đã thấy Mặc Tuyết đang ở cửa chờ.

Vừa xuống xe, Mặc Tuyết đã vội vàng đi đến, "Minh Tuấn, sao muộn như thế rồi anh mới về, đến cơm chiều cũng không về ăn, rốt cuộc anh đi làm gì?"

Lời nói nghe tương đối dịu dàng, nhưng biểu hiện lúc này lại bại lộ sự kiêu ngạo và lo lắng bên trong của cô.

Chuyện Mặc Tuyết gọi điện thoại uy hiếp gia đình Nam Nam, hắn còn chưa tha thứ.

Hắn mặc kệ Mặc Tuyết, lập tức đi vào trong.

"Anh đứng lại cho em, Minh Tuấn!" Mặc Tuyết xông đến giữ chặt hắn, "Ngay cả khi anh không nói em cũng biết, nhất định là anh lại gạt em đi gặp người phụ nữ đó có phải không?"

Hôm nay Mặc Tuyết đến công ty, vốn muốn gặp Du Minh Tuấn, nhưng sau khi đến công ty lại không nhìn thấy anh, nghe nhân viên nói, tổng giám đốc Du đã tan tầm từ rất sớm.

Hơn nữa, bộ phận tài chính còn nói với cô rằng tổng giám đốc Du đã tự mình lấy ra ba trăm vạn từ tài chính của công ty.

"Tham ô công ty ba trăm vạn, dùng đi đâu?"

Du Minh Tuấn hơi giật mình, mặt vô cảm, "Nó không liên quan gì đến cô!"

"Có phải anh cảm đi cho tiện nhân đó đúng không?" Cảm xúc của Mặc Tuyết lập tức trở nên kích động.

Trực tiếp làm âm ỉ ở cửa.

Vú Ninh chịu trách nhiệm chăm sóc Mặc Tuyết rất lo lắng, "Cô ơi, sức khỏe của cô vừa mới hồi phục, đừng nên kích động thì hơn!"

"Vú Ninh, vú không cần lo cho tôi, nếu tôi không quan tâm bất cứ điều gì như thế này, anh ta còn sẽ đem tiểu tam vào nhà, anh có xem xét cảm xúc của tôi không? Du Minh Tuấn, tôi mới là vợ anh!"

"Lại thế nào nữa?" Tâm trạng hần bây giờ rất tồi tệ.

Buộc hần phải đến với cô ta, bây giờ còn đoạt đi cô gái mà hần yêu quý, tâm trạng của hần làm sao có thể tốt được.

"Giữa chúng ta chẳng qua chỉ là thương nghiệp liên hôn."

Làm thế nào để quan tâm đến một cuộc hôn nhân không có tình cảm?

"Nhưng em yêu anh! Minh Tuấn, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã yêu anh đến không có thuốc nào cứu được!"

"Nhưng tôi không yêu cô."

Hần chỉ nói thật mà thôi.

Mặc Tuyết trở nên thương tâm, "Chẳng lẽ em vì anh làm vẫn chưa đủ nhiều sao?"

Trong mắt cô hiện lên tàn nhẫn, "Có phải chỉ cần người phụ nữ đó không còn nữa, anh mới có thể quay lại và yêu em?"

"Mặc Tuyết, cơ thể cô vừa khỏe lại, tôi không muốn kích thích cô, nhưng tôi sẽ nói rõ trước, nếu cô còn tiếp tục tổn thương cô ấy, đừng trách tôi trở mặt không biết người."

.....

Cố Nam Nam ngủ một giấc tỉnh dậy, đã là giữa trưa.

Cô đứng dậy và đi xuống đất.

Ha?

Chiều hôm qua chân vẫn còn đau và sưng đỏ, bây giờ lại không còn đau nhiều lắm.

Cô cúi đầu nhìn xuống, hóa ra trên chân còn được dán miếng dán.

Cô hơi ngẩn ra, không lẽ là hần sao?

Không không không, Cố Nam Nam lại một lần phủ định suy nghĩ của mình.

Tên đó nhất định sẽ không quan tâm người khác, nhất định.

Rửa mặt đơn giản xong, cô kéo thân đi xuống lầu.

Mặc Lệ Tước đang ở trên sofa ôm notebook nghịch cái gì đó.

Tựa hồ nhủ mi lại, vẻ mặt trông có vẻ không vui.

Cảnh tượng này dường như cô cũng đã thấy qua.

Một loại hận thù bất mãn nào đó lại bắt đầu gợn sóng dưới đáy lòng.

Rất giống với buổi sáng hôm đó sau khi hần ra ngoài cùng tình nhân rồi trở về liều mạng muốn cô, không nghĩ đến còn được, nhớ đến cô đã một bụng hỏa.

Cô dò đi ánh mắt muốn phốt lò sự tồn tại của hần mà rời đi.

Tuy nhiên khi cô đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy quyển sổ đỏ đang nằm trên bàn trà ngọc thạch màu trắng, cả người cô đều không ổn.

Cô vội vàng đi qua cầm quyển sổ đỏ lên và mở ra, tay khẽ run nhẹ, mặt trên viết rành mạch tên đối tượng kết hôn, không phải Lệ tiên sinh và Cố Nam

Nam mà là Mặc Lệ Tước và cô.

Cố Nam Nam túm chặt giấy chứng nhận kết hôn trong tay, "Tại sao muốn làm như thế?"

Hắn nhàn nhả ném cà phê, "Mặc tam thiếu thích em."

"Đến lúc này anh còn muốn nói dối sao?" Từ ban đầu Cố Nam Nam đã biết rõ, người này hoàn toàn không yêu cô.

Chỉ là cô không rõ, rõ ràng không yêu cô nhưng lại muốn giam cầm cô bên người, làm như thế để được gì chứ?

"Mặc Lệ Tước, rốt cuộc anh có mục đích gì?"

Hiện tại đã tiến đến bước này, dường như không có đường lui.

Thật ra ngay từ đầu, cô đã không có đường lui.

Bây giờ đơn giản cứ để mọi thứ lan rộng ra.

"Tôi biết anh không yêu tôi, giam cầm tôi ở bên cạnh anh dường như đối với anh cũng không có tác dụng gì, tại sao anh còn muốn làm như thế chứ?"

"Cố Nam Nam, chúng ta nói chuyện!"

"....." Hoàn toàn không trả lời câu hỏi của cô.

Quả nhiên, cô đoán trúng!

"Nói cái gì?"

"Gia đình của em và mục đích của tôi."

Cố Nam Nam "....."

Dường như cũng không có cái gì là không tốt.

Âm thầm chơi thủ đoạn luôn luôn tốt hơn rất nhiều.

"Cố Nam Nam, tôi nói thật, tôi chỉ yêu cầu em đơn giản như thế."

Cố Nam Nam nhú mày, mục đích của hắn là gì, điều này không có gì cả không phải sao?

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?"

"Cố Nam Nam, em cho rằng em bây giờ còn có tư cách nói điều kiện với tôi sao? Tình trạng của ba mẹ và chị em dường như đều rất tồi tệ!"

Chạm đến nỗi đau của Cố Nam Nam, cô lập tức trở nên tức giận, "Anh điều tra tôi?"

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Lần đầu tiên thân thiện ở chung

“Người phụ nữ của tôi, cần điều tra sao?”

Mặc Lệ Tước đặt máy tính xuống, “Điều này rất lạ à? Chúng ta đã kết hôn, biết được gia đình của em cũng rất bình thường, bây giờ gia đình của em cũng là gia đình của tôi, chăm sóc họ cũng là trách nhiệm của tôi, về việc điều trị của họ em không cần phải lo lắng, cứ đặt mọi việc trên người tôi, kể cả bệnh của chị em, tôi cũng sẽ mời giáo sư khoa chỉnh hình nổi tiếng ở nước ngoài đến điều trị, em chỉ cần ngoan ngoãn làm vợ của tôi là được.”

"Anh đang uy hiếp tôi sao?"

“Không, tôi đang hỏi ý kiến của em.”

“Điều này thật sự rất khó.”

Cố Nam Nam biết, cuộc giao dịch này không thể tốt hơn đối với cô. Hôn nữa ngay cả khi cô không đồng ý, cô và Mặc Lệ Tước đã kết hôn, cô cũng không được phép.

Nhưng mà, hấn lại đang hỏi ý kiến của cô, vì vậy, cũng coi như hấn vẫn có một chút nhân tính.

Nếu thật sự có thể chữa trị cho gia đình cô, vậy thì cô nguyện ý.

“Tôi.....”

Cô vừa muốn lên tiếng, Mặc Lệ Tước đã cướp lời cô, “Em đừng vội từ chối, chuyện này đối với em trăm lợi mà không một hại, em phải suy nghĩ thật kỹ.”

Cố Nam Nam vuốt phẳng tờ giấy chứng hôn lại rồi đặt lên bàn trà, vẻ mặt bình tĩnh, “Nếu anh cũng rõ ràng như thế, dường như tôi cũng không có lý do để từ chối.”

“Em biết nó rất rõ.”

“Đây cũng không còn cách nào, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt mà!”

Mặc Lệ Tước liếc nhìn vết thương trên chân cô, mặc dù đã bôi thuốc, nhưng vẫn chưa hoàn toàn giảm sưng, hấn nhàn nhả nhắm mắt lại, “Trước tiên ở lại đây vài ngày dưỡng thương đi, chờ vết thương ở chân khô lại, sẽ đi thăm hỏi hai bên cha mẹ.”

“Hả?” Người này có bị bệnh không?

Thế nhưng lại muốn đi gặp cha mẹ.

“Tôi phản đối.” Cố Nam Nam giơ tay, “Giữa chúng ta vốn dĩ chỉ là hợp đồng hôn nhân, tôi cảm thấy tốt hơn là nên che giấu, cuối cùng đến lúc đó ly hôn đối với ai cũng sẽ rất khó coi.”

Cô cũng không sai, chờ đến khi lợi dụng lẫn nhau xong, thì sẽ ly hôn, bằng cách này, ả hôn là sự lựa chọn tốt nhất.

Rốt cuộc tên ma quỷ này đang đang nghĩ gì?

Vốn dĩ chỉ là hôn nhân không có tình yêu lại còn muốn công khai, nào hấn bị chấp mạch sao?

“Mọi thứ cứ quyết định như vậy đi, em vừa mới rời giường, muốn ăn gì, tôi bảo vú Liên đi làm cho em.”

Cố Nam Nam “.....” Người này hoàn toàn không nghe lời người khác nói!

“Này! Anh..... lắng nghe tôi nói đi!”

“Được! Chờ em ăn cơm trưa xong đã!” Hấn mỉm cười híp mắt, cười thật đẹp.

“Anh, anh này.....” Biến thái vô sỉ, ma quỷ lưu manh.....

“Vâng! Vâng!” Hấn ôm cô đi về phía nhà ăn, phân phó vú Liên, “Mang thức ăn.”

Cố Nam Nam vô cùng miễn cưỡng ngồi vào bàn cơm, ánh mắt nhìn hấn vô cùng ai oán.

Chủ đề vừa rồi bọn họ còn chưa nói rõ ràng không phải sao?

Mặc Lệ Tước khó có được tâm trạng tốt, thậm chí còn phóng đại giúp cô chọn xương cá, cẩn thận cho thịt vào trong chén của cô.

Cố Nam Nam không lập tức động đũa, tròng mắt cũng sắp rơi ra, bây giờ cô cực kỳ chắc chắn, nhất định gia hỏa này bị chấp mạch.

“Tại sao không ăn?”

Về mặt Cố Nam Nam cảnh giác nhìn hấn, “Mặc Lệ Tước, nào anh hôm nay bị ứng nước sao?”

Hấn khẽ mỉm cười, chạm vào đầu cô, híp mắt, “Hôm nay tâm trạng của Mặc tam thiếu rất tốt, thương cho em.”

“Hôm nay tâm trạng của chị Cố đây không tốt, không cảm kích.” Cô liếc nhìn hấn bằng một ánh mắt khinh bỉ, mười phần mười khí chất nữ vương.

“Đừng quên em là vợ của tôi.”

“Đừng quên anh là chồng của tôi.”

Mặc Lệ Tước cười càng thêm sâu, “Điều này là tất nhiên.”

“.....” Cô vừa nhận ra rằng, mình đã bị tên khốn kiếp này đưa vào bẫy.

“Tại sao không nói?” Hấn hỏi.

Cố Nam Nam liếc mắt, kẹp lấy miếng thịt mà Mặc Lệ Tước đã gấp cho cô rồi vô cùng không khách khí bỏ vào trong miệng, tự nhiên lên tiếng, “Không muốn hạ thấp phong cách.”

Hấn che miệng lại, không động đũa mà chỉ nhìn cô ăn với vẻ thích thú.

Câu nói vừa rồi của cô là có ý gì, nói chuyện với hấn sẽ làm hạ thấp phong cách của cô, phải không?

Ha ha?

Cô gái này, có cá tính.

Hấn thưởng thức.

Rồi hấn đứng dậy, “Tôi đến công ty trước, em phải ở nhà, không cho đi đâu cả.”

Cố Nam Nam vỗ bàn, “Này, ngay cả khi chỉ là thỏa thuận kết hôn, anh cũng không nên cấm tự do của tôi.”

Trong không khí truyền đến giọng nói của hấn, “Tôi đang lo lắng cho chân của em.”

“Hừ.”

Cô khinh thường, hừ lạnh.

Nhưng ngoài miệng cũng lộ ra nụ cười thả lỏng.

Đây là lần đầu tiên hai người thân thiện ở chung như thế.

Có lẽ cảm giác này, cũng không tệ.

.....

Sau một tuần, chấn thương ở chân Cố Nam Nam đã khỏe lại.

Ba ngày trước, Mặc Lệ Tước đột nhiên trở về nói với cô, học tịch ở bên Pháp đã được giữ lại, nếu cô muốn sang đó, hấn sẽ lập tức sắp xếp.

Nhưng suy nghĩ đến hoàn cảnh gia đình, cuối cùng cô lựa chọn ở lại, tiếp tục đi học ở trường học bên đây.

Nhưng có một việc, Cố Nam Nam lại sống chết không muốn.

“Cô Cố, khi trước chúng ta đã từng chờ chân em khỏe lại, sẽ đi gặp ba mẹ, hay là cô Cố đã quên mất?”

Bởi vì chuyện này, Cố Nam Nam đã thường xuyên ở lại trường khi còn đi học, thậm chí còn bị giáo viên mời uống trà rất nhiều lần.

Không phải cô không chuẩn bị sẵn sàng, mà là thấy ba mẹ không cần thiết chuyện này ngay từ đầu, không phải sao?

Tại sao hấn một hai phải quyết tâm như vậy, phải gấp mặt cho bằng được?

Tóm lại, cô không muốn.

“Tất nhiên là tôi không quên.”

“Vậy tại sao.....”

“Nhưng tôi nhớ rất rõ, tôi không đồng ý với yêu cầu của anh.”

“Tại sao? Kết hôn với tôi không tốt à?”

Ngẫm lại, chỉ cần hôn sự được công bố, cô sẽ trở thành người phụ nữ đáng tự hào của Hải Thành, mặc kệ là ở trường học hay ở bất cứ nơi nào, cũng không một ai dám bắt nạt cô.

Quan trọng nhất chính là, chỉ cần dựa vào tên của hấn, có thể giúp cô giảm đi rất nhiều đường vòng trên con đường đi tìm việc làm, thậm chí sau này ly

hôn còn có thể được phân chia một phần tài sản rất lớn, chuyện tốt như thế, cô không có lý do gì để từ chối.

Tất nhiên hần sẽ nghĩ như thế, nhưng Cố Nam Nam lại không nghĩ như thế, ngay từ đầu, cô đã biết rõ hần là ai.

Mặc dù bây giờ là hợp đồng hôn nhân, nhưng cũng không có cách nào, chỉ cần có cơ hội, từng giây từng phút cô đều ước gì có thể cách hần thật xa.

Tốt nhất là không nên tham gia vào bất cứ mối quan hệ nào.

“Kết hôn với anh tôi không cảm thấy tốt chỗ nào cả, nếu như công bố ra, phỏng chừng đến đi học cũng trở thành một vấn đề lớn, nước miếng của những kẻ ngu ngốc ngưỡng mộ anh trong trường học cũng có thể đủ làm tôi chết đuối, thậm chí chưa đến được trường, ở nửa đường đã chết thẳng cẳng, tôi thật sự không cảm thấy rằng kết hôn với anh tốt chỗ nào.”

Nhưng, điều tốt duy nhất có lẽ là, đại khái có thể cho cô một khoản tiền lớn để giải quyết những khó khăn trước đó.

“Nếu tôi một hai phải công bố thì sao?”

Trên khuôn mặt trắng nõn của hần xẹt qua thâm thúy, cười như không cười, trong mắt nheo lại sắc thái hờ hững.

“Mặc Lệ Tước, não anh bị úng sao? Công bố kết hôn đối với chúng ta một chút chỗ tốt cũng không có! Anh thật sự không rõ ràng hay đang giả vờ không rõ ràng?”

Đầu tiên là cô, nếu cô gái mà hần thích đã trở lại, vậy thì cô phải làm sao?

Há chẳng phải sẽ trở thành đánh trống khua chiêng ly hôn.

Trời ơi, tha cho cô đi!

Cô không muốn như thế.

Hần tiến đến gần cô, nắm lấy tay cô, tư thế ái muội, kín đáo lên tiếng, “Em nghĩ sao, Nam Nam?”

Hai tiếng Nam Nam cuối cùng, làm Cố Nam Nam nổi da gà rồi rơi đầy xuống đất.

Người đàn ông này kể từ sau khi hai người thăng thấn, dường như đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Mỗi lần luôn có thể làm cô phải bó tay đầu hàng.

Cho rằng loại mỹ nam kế này có thể khiến cho cô phải đầu hàng sao?

Cô lắc đầu thật mạnh, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

“Mặc Lệ Tước, anh hãy ngẫm lại thật kỹ, đây là một chuyện khác, nếu bây giờ công bố thì sau này sẽ rất phiền toái nếu chúng ta ly hôn. Tôi nghĩ anh cũng không muốn việc ly hôn sau này sẽ ồn ào huyên náo có phải vậy không? Đến lúc đó chính là mặt thể diện của Mặc gia các người.”

Hần tiếp tục lại gần, cơ thể dính sát vào cô, ánh mắt sâu thẳm, “Em muốn ly hôn với tôi như thế sao?”

Cố Nam Nam rõ ràng đã hoảng sợ, mạch não này rốt cuộc là gì?

Kết hôn chỉ vì lợi ích mà thôi, ai chẳng muốn ly hôn?

Nếu đã không có lợi ích gì cho nhau, trăm phần trăm sẽ đường ai nấy đi!

Cố Nam Nam gật gật đầu, “Muốn, thật sự muốn.”

“Em không có cơ hội.”

Cố Nam Nam “.....”

Chẳng những mạch não của hần không bình thường, mà ngay cả não cũng mớ mớ theo.

Kết quả, cô không thể tranh lại, đành phải hậm hực đi theo hần lên xe.

“Đến bệnh viện à?” Sau khi lên xe, Mặc Lệ Tước hỏi ý kiến của Cố Nam Nam.

Cố Nam Nam vô cùng miễn cưỡng, “Đi đi!”

Xe chạy đến bãi đậu xe của bệnh viện, Mặc Lệ Tước mà xui quẻ khiến lấy ra rất nhiều thứ từ trong cốp xe, hình như là quà tặng hay gì đó.

Cố Nam Nam ngạc nhiên, “Anh mang theo nhiều thứ như thế từ khi nào vậy?”

Chỉ là gặp mặt mà thôi, cũng không cần phải cường điệu như thế.

Dù sao ——

“Chờ em biết, mặt trời đã sớm lặn xuống núi.”

“.....” Người này, vẫn chán ghét như mọi khi.

Không thể nói dễ nghe một chút sao?

Cố Nam Nam phớt lờ hắn, bỏ đi về phía trước.

Vào phòng bệnh.

“Mẹ, chị!”

Cố Nam Nam đi vào, nhẹ nhàng ôm lấy hai người, rồi đi đến trước giường bệnh của ba, “Tình hình của ba có tốt lên chút nào không?”

Mẹ cô thở dài một hơi, “Vẫn như vậy, nhưng nhờ số tiền mà con mang đến, bệnh tình cuối cùng cũng ổn định.”

Về nguồn gốc của số tiền, mẹ cô chưa từng hỏi đến, nhưng từ ánh mắt mà bà nhìn cô, có lẽ cũng đoán được gì đó.

Đến lượt Cố Nam Ân lo lắng dò hỏi, “Nam, số tiền đó.....”

Cố Nam Nam nghe thấy chuyển động ở cửa, lập tức mỉm cười bước qua, nắm lấy cánh tay Mặc Lệ Tước, “Lệ Tước, sao bây giờ anh mới đến, không phải cùng nhau đến sao?”

Mặc Lệ Tước nhìn thoáng qua tình hình trong phòng rồi nhấp môi mỉm cười, lẳng lặng nhìn Cố Nam Nam, dùng ánh mắt chất vấn cô cuối cùng chuyện là như thế nào?

Cố Nam Nam nấp mấy môi, hầu như không phát ra tiếng, nhưng Mặc Lệ Tước đã lập tức hiểu ra.

Hắn thương tiếc sờ đầu Cố Nam Nam, rồi bước vào trong với những món quà, đặt những thứ đó xuống, đi đến trước mặt Văn Tú, dáng đứng hơi cung kính, giọng nói vô cùng dễ nghe, “Chào đi, con là Mặc Lệ Tước, chồng của Nam Nam, rất xin lỗi vì đã che giấu đi.”

Phụt ——

Cố Nam Nam còn đang uống nước ở một bên, nghe được lời nói của Mặc Lệ Tước, trực tiếp phun ra.

Đây là tình huống đặc biệt gì?

Quả nhiên, gia hỏa này trúng độc vô cùng sâu, đã hết thuốc chữa.

Trên đường đi còn cảnh cáo hắn không được nói chuyện vô nghĩa.

Mẹ Văn Tú cũng bị sốc bởi những lời bất ngờ này, một hồi lâu mới phản ứng trở lại, xoay người hỏi Cố Nam Nam, “Nam, đây là chuyện như thế nào?”

“Con.....” Cô không biết phải nói với họ như thế nào về chuyện cô và Mặc Lệ Tước kết hôn.

Cô cực kỳ khó xử, Mặc Lệ Tước đi đến bên cạnh cô, kéo cô vào trong lòng, khẽ hôn một cái lên trán cô, nghiêm túc nói với Văn Tú, “Đi, con và Nam Nam thật sự yêu nhau, chúng con đã sớm lãnh giấy chứng nhận kết hôn từ một tháng trước, nhưng Nam Nam không muốn công bố, cho nên vẫn luôn lén gạt đi. Công việc của con cũng tương đối bận rộn, bây giờ vừa vặn có chút thời gian, chúng con muốn tổ chức hôn lễ sớm một chút.”

Editor: Củ Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Hắn thay cô ăn một cái tát

Cố Nam Nam ngạc nhiên đến ngây người nhìn Mặc Lệ Tước vẫn đang bình tĩnh thong dong, trong lòng kêu gào, thật sự đang diễn xuất a, hoàn toàn

nghiền nát một miếng thịt tươi, thẳng đến cấp bậc diễn đế.

Không đi diễn xuất thì thật đáng tiếc cho một bộ da mặt hồ ly xảo quyệt đó.

Văn Tú nghe xong sau đó hỏi cô, "Nam, con cũng nghĩ như thế sao?"

"A? Đúng vậy, mẹ, thật xin lỗi mẹ, chuyện quan trọng như thế lại không nói với mẹ, thật ra lúc trước con thật sự muốn nói với mọi người, nhưng đột nhiên ba lại xảy ra chuyện này, làm cho....."

Mặt sau Cố Nam Nam không tiếp tục nói, bởi vì cô đã thấy mẹ Văn Tú giờ tay lên và vung về phía cô.

Cố Nam Nam nhắm mắt lại, đã chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận cái tát này.

Nhưng khi cái tát vang dội rơi xuống, khuôn mặt Cố Nam Nam lại không có cảm giác đau đớn, mở mắt ra thì thấy Mặc Lệ Tước đã chắn trước mặt cô.

Mặc dù mẹ cô không dùng nhiều lực, dù sao cũng là đánh con gái mình, sao có thể dùng sức mà đánh, nhưng trên khuôn mặt đẹp trai của Mặc Lệ Tước vẫn xuất hiện ấn đỏ.

"Cậu!" Mẹ Văn Tú cũng ngạc nhiên, đây là kết quả mà bà không ngờ tới.

"Mẹ!" Cố Nam Ân trở nên lo lắng.

Tên ma quỷ Mặc Lệ Tước này, nếu hấn ta nổi giận thì phải làm sao?

Một cái tát này là hấn chịu thay cô.

Mặc Lệ Tước không màng trên mặt đau đớn, trầm giọng lên tiếng, "Dì, Nam là vợ của con, bất cứ ai cũng không thể tổn thương cô ấy, ngay cả khi là dì cũng không được!"

Cố Nam Nam sững sờ tại chỗ, mặc dù cô biết tất cả đều chỉ là giả dối, nhưng giờ khắc này cô vẫn cảm động.

Cô cất tiếng, "Mặc Lệ Tước, đau không?"

Mặc Lệ Tước khẽ cười, hơi cúi người, để sát mặt vào Cố Nam Nam, giọng điệu ái muội, "Nếu em hôn một cái thì sẽ không đau."

Lập tức, sắc mặt Cố Nam Nam liền ửng hồng.

Cô nhìn sang mẹ và chị mình, rồi ngượng ngùng nhìn đi chỗ khác, "Đừng đùa nữa, tiết chế một chút đi!"

"Xin lỗi!" Mặc Lệ Tước hướng về phía mẹ của Cố Nam Nam rồi gặp người thật sâu.

Mọi chuyện diễn biến thành như vậy, nổi giận cũng vô dụng.

Mẹ Văn Tú im lặng một lúc, chậm rãi lên tiếng, "Cậu đứng lên đi!"

Trong lòng Cố Nam Nam thấp thỏm lo âu, cũng không biết trong lòng mẹ cô rốt cuộc đang nghĩ gì.

Ánh mắt cô cẩn thận nhìn chăm chú vào mẹ mình.

Ba giây sau, mẹ cô bắt lực lên tiếng, "Nam là một đứa trẻ bướng bỉnh, có chỗ nào không đúng, mong Mặc tiên sinh khoan dung hơn."

"Vâng."

Mặc dù bị ăn một cái tát, nhưng tốt xấu cũng nhận được sự đồng ý của gia đình.

Nhưng trên đường trở về, Cố Nam Nam vẫn luôn cúi gằm mặt im lặng.

Hắn lái xe, "Xây ra chuyện gì vậy?"

"Tại sao lại nói như thế?" Cô cúi đầu, nhìn không rõ biểu cảm của cô.

"Có cái gì không tốt, cứ như vậy, tôi có thể danh chính ngôn thuận giúp đỡ cho họ."

Lời nói của hắn nghe ra chính là xuất phát từ chân tâm.

Chỉ có Cố Nam Nam rõ ràng.

"Mặc Lệ Tước, rốt cuộc anh có mục đích gì?"

Hắn làm như vậy nhất định có lý do gì đó mà cô không biết.

Lúc trước cũng vậy, mỗi lần vừa nói đến mục đích của hắn, hắn đều khéo léo chuyển sang chủ đề khác.

"Đừng nói khó nghe như thế, nhưng mục đích quan trọng cũng không phải là không có?"

Cố Nam Nam nhìn hắn, nghĩ thầm, cuối cùng cũng quyết định rồi sao?

Hắn, "Mục đích chính là có được em, tôi muốn em là của tôi."

"Từ khi nào mà tôi trở thành của anh?"

Ngay từ đầu là cô không tình nguyện, do hắn bá vương ép buộc không phải sao?

Hắn ngoái đầu nhìn lại, trong sáng như gương, "Bắt đầu từ lúc có được lần đầu tiên của em."

Cố Nam Nam nghiêng răng, "Anh đúng là không biết xấu hổ."

Hắn nhẹ nhàng đáp lại, "Tôi cũng nghĩ như thế."

Hắn nâng cằm, "Ba mẹ em bên này cũng đã gặp qua rồi, khi nào thì gặp ba mẹ tôi bên đó đây?"

Xem ra hắn đang nghiêm túc.

Nhưng cô lại không nghĩ như thế, "Tôi nhớ rõ là tôi không đồng ý với anh."

"Không phải bây giờ tôi đang hỏi ý kiến của em sao?"

"Tôi từ chối."

Cô vẫn cảm thấy rằng không có bất cứ lý do gì để đi gặp ba mẹ hai bên, vì sau này ly hôn sẽ mang đến những rắc rối không cần thiết.

"Máu lạnh thế?"

Cố Nam Nam trừng mắt, "Tôi luôn tàn nhẫn như thế đấy, bây giờ anh mới biết sao?"

"Nếu em chịu đi, tôi có thể đáp ứng em một điều kiện?" Hắn nhẹ nhàng nghịch mái tóc dài đen sẫm của cô, không chút để tâm.

"A?" Cô không ngăn lại, mặc cho hắn nghịch tóc mình, khoe miệng hiện lên nụ cười đẹp nhợt nhạt, "Muốn quyến rũ tôi à?"

"Muốn bị tôi quyến rũ không?"

"Anh?"

Cố Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự rất muốn cho hắn nếm đá.

Nhưng --

Cô hít sâu, "Mặc kệ anh làm gì, tôi cũng sẽ không đi."

"Ngay cả khi mang toàn bộ Cố gia đến đổi?"

"Ý anh là gì, lại muốn uy hiếp tôi?"

"Không phải, bây giờ tôi đang cho em lời khuyên, chỉ cần em đồng ý đi cùng tôi, tôi hứa sẽ cứu lại Cố gia, không chỉ người mà bao gồm cả công ty Cố gia, em nên tin rằng năng lực của tôi cũng đủ làm nó khởi tử hồi sinh."

Điều này cô không phủ nhận.

Năng lực của hắn cô rất rõ ràng.

"Tại sao anh phải làm điều này?"

"Không phải Mặc tam thiếu thích em sao?"

Cố Nam Nam to tiếng, "Vớ vẩn."

Loại lời nói này cô đã nghe nhiều, đương nhiên nó rất không thú vị, huống chi ngay từ đầu cô đã không muốn tin.

"Có đồng ý hay không nói một tiếng."

Câu trả lời này không cần phải do dự.

Nếu Cố thị thật sự khôi từ hồi sinh, không biết ba cô khi biết tin này có thể sẽ rất vui mừng, phấn khích mà tỉnh lại hay không?

Bởi vì cứu cô nên ba mới nằm bệnh viện.

Cô thậm chí đến một câu xin lỗi cũng không nói với ba, cô mong đợi ba cô có thể tỉnh lại biết bao!

"Được, tôi đồng ý."

"Hai ngày này tôi sẽ hơi bận, chờ tôi sắp xếp xong sẽ thông báo cho em, em trước tiên hãy chuẩn bị sẵn sàng."

"Chuẩn bị?"

Gặp mặt gia đình thôi còn cần phải chuẩn bị?

Gia đình giàu có đúng là làm cho người ta không hiểu được.

"Được rồi, tôi đã biết."

Cố Nam Nam khẽ nhắm mắt lại, thật vất vả mới có thể chung sống hoà bình, cô không muốn phá hư bầu không khí.

Ít nhất tâm hồn mệt mỏi của cô có thể được nghỉ ngơi.

"Muốn đến công ty của tôi đi dạo không?" Mặc Lệ Tước đề nghị.

Từ khi bắt đầu vướng mắc lẫn nhau, Cố Nam Nam cũng không bước vào lần nào.

Một lần duy nhất là cô la hét ở bên ngoài.

"Không đi." Cô cũng không có tâm trạng muốn đi.

Tóm lại chi cần là nơi nào có liên quan đến hần, thì sẽ không có một nơi nào lưu lại ấn tượng tốt với cô.

Ở Zero Bar bị mất lần đầu tiên, bị chặt vật đưa đi ở sân bay, ở Đế quốc thế giới đêm, hần tàn nhẫn cưỡng cô, ở "Bán đảo biệt uyển".....

Dù sao, mỗi một nơi, đều là hồi ức vô cùng xấu.

Nghĩ về điều này, Cố Nam Nam hơi nhíu mày.

"Này! Anh đưa tôi đi đâu? Tôi chưa đồng ý với anh!"

Mặc Lệ Tước nhấp môi, đôi mắt anh tuần giãn ra, cô không muốn, hần một hai phải đưa cô đi.

Chiếc xe được lái đến bãi đậu xe phía dưới tập đoàn Đế Quốc.

Cố Nam Nam đẩy cửa ra.

"Em đi đâu?" Mặc lệ tước giữ chặt.

"Tất nhiên là về nhà!"

Mặc Lệ Tước nắm lấy tay cô rồi kéo cô ngồi trở lại trên ghế phụ, "Vậy cùng chồng đi làm thì sao?"

"Tất cả đều không....."

Mặc Lệ Tước mạnh mẽ kéo cô vào trong thang máy độc quyền của tổng giám đốc ở bãi đậu xe.

"Anh....."

Thang máy từ từ đi lên, Cố Nam Nam bị đông cứng ở vách tường bên trong thang máy, "Đây là thang máy độc quyền, ngoại trừ tôi ra không ai được vào, ngay cả khi tôi làm chuyện gì ở đây với em, cũng sẽ không ai biết đến."

"Anh, anh muốn làm gì?" Từ trên người hần truyền đến hơi thở nguy hiểm làm lời nói của cô cũng trở nên lấp bắp.

"Yên tâm, chỉ cần em ngoan ngoãn đi lên cùng tôi, tôi sẽ không động đến em."

Cố Nam Nam chửi thầm trong lòng: Quả nhiên, vẫn đang uy hiếp cô.

"Thật xa xỉ." Đến văn phòng của Mặc Lệ Tước, Cố Nam Nam nhìn một lượt từ phải sang trái, cùng một tông màu lạnh đen trắng xen nhau, cho người ta một loại cảm giác cấm dục.

"Tạm được."

Hắn không cho là đúng, đã ngồi lên ghế ở bàn làm việc, bắt đầu nghiêm túc xem tài liệu.

"Nếu nhàm chán thì bên trong có phòng, có thể đi nghỉ ngơi."

"....."

Phòng?

Nghỉ ngơi?

Hắn rốt cuộc có ý gì?

Không phải là.....

Tha thứ cho cô vì đã suy nghĩ về phương diện đó.

Tên gia hỏa này, làm thế nào có thể nghĩ đến phương diện đó chứ!

"Phu nhân, vừa rồi trong đầu em đang nghĩ gì vậy?"

Ngay khi cô đang miên man suy nghĩ, Mặc Lệ Tước đã đi đến trước mặt cô, từng bước một đến gần cô.

"A?" Trên trán Cố Nam Nam đổ một tầng mồ hôi mỏng, cười gượng hai tiếng, "Ha ha, tôi có thể nghĩ gì? Anh cho rằng tôi sẽ nghĩ gì chứ!"

"Cái này....." Ngón tay thon dài của hắn nắm lấy cổ cô, trêu chọc, "Chỉ có trong lòng em rõ ràng nhất, phu nhân của tôi."

Sự thay đổi đột ngột trong thái độ và cách xưng hô này làm cô cực kỳ không quen.

Bề ngoài hoà bình ở chung, phía sau mạch nước ngầm đang chảy.

"Lệ Tước, giám đốc của Tập đoàn Minh Đạt....."

Tư Bạch đẩy cửa ra bước vào, lời nói còn chưa hoàn chỉnh thì bản thân đã kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Lúc này Mặc Lệ Tước đang chống hai tay trên tường, trong lòng hắn còn đang giam cầm một cô gái, cô gái này chính xác là --

Nghe thấy tiếng Tư Bạch, Mặc Lệ Tước không có ý muốn buông ra, chỉ trầm giọng, "Bảo anh ta chờ."

"Nhưng mà..."

Giọng nói dễ nghe này, hình như cô đã nghe qua ở đâu đó.

Đầu óc Cố Nam Nam quanh co một hồi, rồi liếc mắt nhìn về phía cửa.

Không nhìn còn được, vừa nhìn thấy đã dọa cô nhảy dựng.

"Lệ, Lệ tiên sinh?"

Người này chẳng phải là kim chủ lúc trước của cô sao?

Sao lại, lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, vừa rồi còn gọi Mặc Lệ Tước.

Rất nhanh cô đã kéo suy nghĩ trở lại, đẩy Mặc Lệ Tước ra rồi vọt đến trước mặt Tư Bạch.

"Hóa ra lúc ấy anh và Mặc Lệ Tước đã lang bãi vì gian[1], ám độ Trần Thương[2] sao?"

[1] lang bái vì gian: cùng dựa vào nhau làm chuyện xấu.

[2]"Ám Độ Trần Thương" tạm dịch là "ngầm vượt qua con đường tới ái Trần Thương" có nghĩa sâu xa: chọn một con đường hay phương thức tấn công mà không ai ngờ tới, giương đông kích tây.

Cô rất tức giận, "Còn nghĩ rằng anh là người tốt, thật sự là tôi nhìn lầm rồi."

Cánh môi Tư Bạch khẽ nhếch, hắn cũng muốn giải oan cho mình mà, cuối cùng người vô tội nhất không phải là hắn sao?

Mặc Lệ Tước ở một bên che miệng lại cười trộm.

Thật thú vị, quá thú vị.

Tư Bạch dở khóc dở cười, đành phải cầu cứu Mặc Lệ Tước, "Lệ Tước, cậu còn không giải thích nhanh lên, vì cậu mà tôi phải chịu *bất bạch chi oan."

* Là một thành ngữ, có nghĩa là không được biện bạch hoặc rửa sạch oan khuất.

Tâm trạng Mặc Lệ Tước rất tốt, thông dong bước đến, "Phu nhân, về nguyên nhân và kết quả của vấn đề, dường như tôi đã giải thích rõ ràng với em cả rồi!"

"Cái rắm, anh nói khi nào?" Cố Nam Nam trừng mắt giận dữ.

Rốt cục tên khốn kiếp này đã tính kế cô đến bước nào rồi?

Nghĩ đến đây, cô càng thêm tức giận.

"Quên đi, tôi đi về."

"Không đợi tôi sao?"

"Không có tâm trạng!"

Sau khi Cố Nam Nam rời đi, Tư Bạch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên --

Hắn lẳng lặng nhìn Mặc Lệ Tước, trầm giọng hỏi, "Lệ Tước, cậu nói tôi nghe, cậu kết hôn với cô Cố là vì thích cô ấy hay tất cả mọi thứ chỉ là vì Tuyết nhi!"

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Cố Nam Nam là người đầu tiên

Mặc Lệ Tước đứng dậy, "Đi thôi!"

Tư Bạch: "...". Lệ Tước đang lảng tránh câu hỏi của hắn.

"Lệ Tước."

Dùng bàn tay lừa gạt một cô gái kết hôn, mặc dù đối tượng kết hôn không phải là hắn, nhưng làm cô gái đó mắc mưu chính là hắn, trong lòng Tư Bạch làm sao cũng thấy băn khoăn.

Có lẽ chẳng qua hắn chỉ muốn tìm một sự yên tâm cho trái tim áy náy của mình.

"Tư Bạch, từ lúc nào mà cậu cũng quan chuyện của tôi rồi?"

Hiển nhiên, vấn đề này làm Mặc Lệ Tước không vui.

Mục tiêu ban đầu đúng là vì em gái mình, nhưng bây giờ ——

Đường như ngay cả bản thân Mặc Lệ Tước cũng cảm thấy không rõ ràng.

Giống như Cố Nam Nam, nếu thật sự chỉ là vì Tuyết nhi, cũng có thể ản hôn, tại sao chính hấn lại muốn công bố ra như vậy?

.....

Cố Nam Nam giữa chừng đến trường đi học.

Ở trong trường đang nổi lên một cơn sốt.

Tất cả mọi người đều biết hoa hậu giảng đường của bọn họ bằng thành tích xuất sắc nhất đã lấy thân phận sinh viên trao đổi đi Paris du học một năm, nhưng sao bây giờ mới nửa học kỳ đã trở lại rồi?

Mọi người sôi nổi suy đoán.

“Không phải là bị trường học bên kia khai trừ rồi chứ, mới xám xịt bò trở về!”

“Ai biết được, tôi nghĩ, nhất định là ở bên kia làm loạn với người nước ngoài, trở về phá thai.”

“Chẳng lẽ mọi người đều không nghĩ đến rất có thể là hoàn thành xong rồi trở về sao? Đầu óc các người đều chứa cái gì vậy?”

“Hừ, sao cậu lại đứng về phía cô ta, không phải là cậu thích người ta đó chứ!”

“Tôi thích cô ấy, người ta cũng khinh tôi thôi!”

Hoàn toàn biến Cố Nam Nam trở thành đề tài bàn tán để giết thời gian sau khi học xong.

Ngay cả Lâm Khả Nhi cũng không dám tin.

“Nam Nam, sao cậu lại đột nhiên đi học vậy?”

Phải biết rằng, từ sau khi trường học biết được Nam Nam bị khai trừ khỏi Pháp, vẫn luôn đang đàm phán xem làm thế nào để xử lý cô.

Bây giờ trường học vẫn chưa có kết luận, sao cô đã đến trường rồi?

Nếu như, bị khai trừ ngay lập tức, thì phải làm sao?

Đến cô cũng không cứu được Nam Nam.

Cố Nam Nam hoàn toàn không để tâm đến, phớt lờ những thảo luận sôi nổi của mọi người xung quanh, bình tĩnh lấy sách vở ra vừa xem vừa thông dong lên tiếng, “Đều đã giải quyết.”

“Hả? Nhanh như thế sao?”

“Ừ.”

Về chuyện kết hôn, cô vẫn không có cách nào để nói với Khả Nhi.

Không biết sau khi Khả Nhi biết thì sẽ nghĩ như thế nào.

Ngay cả khi cuộc hôn nhân bắt đầu bằng những lời nói dối và lừa gạt, thì cô vẫn ôm mục đích chấp nhận.

Vào giữa trưa cô nhận được cuộc gọi của Mặc Lệ Tước.

“Tìm tôi có việc gì?”

Cô nghe máy, rất không khách sáo.

Rốt cuộc hấn và Lệ tiên sinh đã cùng nhau hợp tác lừa gạt cô, cô đến bây giờ vẫn còn đang tức giận.

“Không có việc gì thì không thể tìm em sao?”

Hấn xoa ản đường, đang nghỉ ngơi ở văn phòng.

Từ ngày hôm qua hấn vẫn luôn ở lại công ty xử lý tài liệu, buổi tối cũng không trở về, tạm chấp nhận ở lại công ty ngủ một giấc.

Cố Nam Nam bẹp miệng, “Mặc tiên sinh, anh rất rảnh rồi sao? Nhưng Cố tiểu thư đây rất bận.”

“Vẫn còn đang giận à?” Hấn hỏi.

Tất cả đều đã qua, khí còn chưa tiêu tán?

Người phụ nữ này oán khí cũng thật nhiều.

“Tôi nào dám, cuộc sống đều đã bị anh túm trong tay.” Lời nói của Cố Nam Nam rất chua.

“Bây giờ tôi sẽ chờ em ở cửa, trong vòng mười phút em phải ra đến nơi.”

Cố Nam Nam theo bản năng nhìn về phía cửa.

Vừa muốn lên tiếng phản bác, đối diện đã nói, “Tôi đoán nhất định bây giờ em đang nhìn cổng lớn.”

Cố Nam Nam hơi ngẩn ra, rồi nhìn sang bốn phía.

“Rốt cuộc anh đang ở đâu?”

Tại sao hấn lại biết.

Chẳng lẽ đang ở trong trường học?

Ồ, tốt nhất là không nên làm như vậy, vì nếu như bị những fan hâm mộ điên cuồng đó nhìn thấy, phỏng chừng cô sẽ bị găm cán đến xương cốt cũng không còn sót.

“Công ty.” Hấn nhẹ giọng trả lời.

Cố Nam Nam lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi mới rống vào điện thoại, “Anh có thiên lý nhãn sao?”

Loại chuyện này hấn cũng biết.

“Phu nhân, cái này gọi là tâm hữu linh tề[1].” Với công phu tán tỉnh của mình, hấn đã cầm lấy áo khoác đi ra cửa.

[1] Tâm linh tương thông.

Có lẽ đi ra ngoài ăn cơm, cũng không tồi.

“Muốn khua môi múa mép thì tìm người khác, tôi cúp máy trước.”

“Khoan đã, tôi đang ở cửa.”

Cố Nam Nam “.....”

Mười phút sau, Cố Nam Nam thờ dốc xuất hiện ở cổng lớn.

Thì nghe thấy một trận tiếng la hét.

Cổng lớn luôn vắng tanh vậy mà bây giờ lại tập trung rất nhiều người.

Cố Nam Nam nhú mày, đã sớm biết tên đó tự mang ánh hào quang hấp dẫn của riêng mình, chỉ cần nhìn một cái, lập tức sẽ mê muội, trở nên hết thuốc chữa.

Nhưng loại tình huống như bây giờ này, cũng quá khoa trương.

Có thể so với mình tỉnh a!

Chính yếu chính là, bây giờ cô có thể vượt qua được không?

“Wow, các cậu nhìn kia, các cậu nhìn kia, người đó, không phải..... Mặc thiếu sao?”

“Wow wow wow! Quả thật là chân nhân a, chân nhân thật mẹ nó đẹp trai, tôi như bị chích điện đến hôn mê rồi.”

“Hào soái, tôi trực tiếp hôn mê.”

“Này này này! Các cậu nhìn xem anh ấy đang đi lại chỗ chúng ta.....hình như là đang nhìn tôi.....”

Cố Nam Nam đứng bất động, vừa rồi rốt cuộc là sợi dây thần kinh nào của cô không đứng, do dự lâu như thế vẫn đến.

Bây giờ nhìn thấy người lại hối hận.

“Cô Cố, cuối cùng cũng chờ được em.” Hấn khom lưng cúi người, tao nhả nâng mu bàn tay cô lên, rồi đặt một nụ hôn nhạt lên mu bàn tay trắng nõn của cô, “Cuối cùng không uổng phí, rốt cuộc cũng chờ được em.”

Cố Nam Nam đen mặt, nghiêng răng lên tiếng với giọng nói căm giận sao cho đủ hai người nghe thấy, “Mặc lệ tước, anh cố tình?”

Làm trò hôn mu bàn tay cô trước mặt nhiều người như thế, âm thầm nhắc nhở mọi người về mối quan hệ giữa bọn họ.

Rõ ràng ngay từ đầu, cố gắng không công khai, giả hóa này, còn cố tình làm như thế, là muốn cô ở trường học cũng không thể dung thân sao?

“Phu nhân, nhìn em kia.”

“Ăn cơm trưa không? Tôi còn chưa ăn gì, cùng nhau đi đi!”

Cố Nam Nam tức giận lên tiếng, “Ăn.”

“Vậy thì đi cùng tôi.”

“.....”

Giọng điệu là xin ý kiến của cô nhưng hơn hết là chỉ tuân theo nội tâm mình.

Muốn cái gì là làm cái đó.

“Mặc tiên sinh, tôi rất bận, không giống như anh là một người rảnh rỗi.”

Cô đang cố gắng tách rời mối quan hệ với hấn.

Nhưng nhìn xung quanh mình đang truyền đến sát khí ác ý, dường như đã không thể tách rời mối quan hệ.

Thậm chí đã có người khe khẽ nói nhỏ.

“Cố đại giáo hoa lại bắt đầu niêm hoa nhạ thảo, thật không biết xấu hổ.”

“Đúng vậy, lúc trước câu dẫn Du đại giáo thảo, bây giờ lại đến câu dẫn Mặc tam thiếu tói ngưu nhắt Hải Thành, người phụ nữ này cũng đủ lục trà*.”

*lục trà: cách nói châm biếm, chỉ những người đã bán thân mà vẫn thích giả ngây thơ, yếu đuối nhưng thật ra đã tâm rất lớn.

“Không chừng năm đó du học đều là dùng cơ thể đổi lấy.”

“Đúng vậy, trước kia còn cảm thấy cô ta trong sạch, bây giờ trông thật ghê tởm.”

Trong đám đông anh một lời tôi một câu, toàn bộ đều là chửi bới cô.

Cố Nam Nam cũng lười để ý đến, kéo Mặc Lệ Tước nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Sau lưng thậm chí còn có người khinh miệt.

“Nhìn kia, nhìn kia, Cố đại giáo hoa không còn mặt mũi, muốn chạy trốn...”

Cố Nam Nam lên xe, cả khuôn mặt vẫn còn tức giận.

Không nói, không quan tâm đến.

“Tức giận à?”

Hấn ngồi thẳng người, châm điếu thuốc, ánh mắt chăm chú nhìn thật sâu vào phía trước.

“Còn anh thì sao?” Cố Nam Nam cho hấn một ánh mắt lạnh, giọng điệu càng thêm tức giận.

Gặp phải một chuyện như vậy, sẽ không tức giận sao?

Mặc Lệ Tước ném điếu thuốc, khởi động xe, không nói hai lời dẫm chân ga phóng ra ngoài.

“Này! Muốn chết cũng đừng kéo tôi theo!”

“Muốn cho em cảm nhận chút sự kích thích của một giây trước khi chết.....”

“Anh, có bệnh.”

Cố Nam Nam hung hăng trừng hấn, gắt gao túm chặt đai an toàn, nhắm hai mắt lại.

Không quan tâm đến mặt khác.

Khi Cố Nam Nam lần nữa mở mắt ra, xe đã ngừng ở trước cửa Minh Nhã Hiên.

Đây là một nhà hàng món ăn Hồ Nam.

Tên gọi cũng thật độc đáo.

“Đi thôi!”

Cô trong sự miễn cưỡng đã bị Mặc Lệ Tước mang đi vào.

Còn giả vờ đến vô cùng yêu thương.

Soái ca trước quầy thanh toán chào hỏi hần.

“Ây da, lâu rồi không đến đây, hôm nay còn mang phụ nữ theo, đúng là kỳ tích nha!”

Sắc mặt Mặc Lệ Tước tối sầm trong một giây rồi thông dong lên tiếng, “Phòng không thay đổi, món ăn... tùy thuộc vào cô ấy.”

Hần nhìn sang phía Cố Nam Nam.

Cố Nam Nam lập tức đề phòng, “Nhìn tôi làm gì?”

Soái ca mỉm cười, “Lệ Tước, đây là lần đầu tiên cậu mang phụ nữ đến, để tôi mời khách.”

Xem ra, giữa bọn họ rất thân thiết.

“Tôi đang chờ những lời này của cậu!” Mặc Lệ Tước không biết xấu hổ đáp lại.

“Cậu thật đúng là.....”

Không chờ soái ca nói xong, Mặc Lệ Tước đã kéo Cố Nam Nam thẳng đến phòng riêng trên lầu hai.

Hai người vừa bước vào phòng, Cố Nam Nam còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị Mặc Lệ Tước đè trên ghế sofa trong phòng riêng.

Đôi mắt đen tối nhìn chăm chăm vào cô.

Cố Nam Nam bị nhìn đến sồn tóc gáy, “Mặc Lệ Tước, anh làm gì vậy?”

Không phải muốn mang cô đến ăn cơm sao?

Bây giờ loại tình huống này rõ ràng chính là đến ăn cô ——

“Anh đừng nháo, không phải đến ăn cơm sao?”

“Trước khi ăn cơm, phải ăn em trước.”

Hần không e dè, tay bắt đầu không an phận di chuyển.

Cố Nam Nam muốn chống cự, thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Mặc Lệ Tước dừng lại tư thế ép cô trong ba giây, sau đó mỉm cười đứng dậy đi mở cửa.

Cố Nam Nam nhân cơ hội đứng dậy chạy nhanh sửa sang lại quần áo có chút lộn xộn.

Soái ca cô nhìn thấy ở quầy thanh toán vừa rồi cầm một chai rượu vang đỏ đi vào.

Nhìn thấy biểu cảm hoảng loạn của Cố Nam Nam và còn chưa kịp sửa sang lại quần áo, hần lập tức biết ngay trong khoảng thời gian hần không có ở đây này hai người đã vội vã làm cái gì.

Giả vờ như không nhìn thấy gì, vẻ mặt bình thường đi vào.

Chuyện tốt bị quấy rầy, giọng điệu của Mặc Lệ Tước trở nên rất lạnh, “Cậu đến đây làm gì, không có việc gì thì đừng đến phá hư chuyện tốt của tôi.”

“Chuyện tốt?” Soái ca cười, làn da màu đồng vô cùng gợi cảm, hai mắt Cố Nam Nam nhìn nhiều hơn.

Mặc Lệ Tước lập tức bẻ đầu Cố Nam Nam qua nhìn thẳng vào hắn, trầm giọng cảnh cáo, "Loại đàn ông da đen này có gì đẹp, muốn nhìn thì hãy nhìn tôi!"

Giọng điệu rất chua.

Soái ca mỉm cười với Cố Nam Nam, “Chào cô, tôi là Lâm Lập Phong.”

Hắn nghiêng đầu giới thiệu chính mình, mẹ nó thật câu dẫn người.

Tuyệt bích không nói dối.

Tuy nhiên nếu cô thú nhận loại suy nghĩ trong lòng này ra, Mặc Lệ Tước kia có thể trực tiếp ném cô vào trong chảo dầu chiên rán qua lại vài vòng hay không?

Ngấm lại, cô lễ phép lên tiếng, “Tôi là Cố Nam Nam.”

Vẫn duy trì tương đối khách sáo với anh ta.

Điều này làm cho Mặc Lệ Tước rất hài lòng.

Hai mắt Lâm Lập Phong không khỏi nhìn vào Cố Nam Nam nhiều hơn.

Biết Lệ Tước nhiều năm như thế, trong lòng hắn có ai anh em bọn họ đều rất rõ ràng, nhưng bây giờ bên cạnh hắn lại có phụ nữ.

Hơn nữa, cô gái này cũng không trông rỗng như những người khác.

Phải biết rằng, nơi này, hắn chưa từng mang bất kỳ cô gái nào đến.

Cố Nam Nam là người đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Phụ nữ đồ kỵ thật đáng sợ

“Sao còn không đi?” Khóe miệng Mặc Lệ Tước nhẹ nhếch, giọng điệu rất thờ ơ.

Hắn đã đuổi người.

Đã gấp không chờ nổi như thế sao?

Lâm Lập Phong cười, đặt chai rượu vang đỏ xuống rồi tiêu sái đứng dậy, “Thưởng cho cậu.”

Ngẩng đầu mà bước, soái khí rồi đi.

Chỉ còn lại Mặc Lệ Tước mặt dần tái xanh.

Phụt ——

Cố Nam Nam nhin không được phụt cười.

Bộ dạng mặt đen của hắn quả thực là quá buồn cười, hóa ra cũng có người không sợ hắn.

Ánh mắt hắn di chuyển đến trên người Cố Nam Nam, Cố Nam Nam lập tức bịt miệng lại, “Á, tôi không cười, không hề có.”

Bộ dạng của cô ngây ngốc đáng yêu, trong lòng Mặc Lệ Tước bỗng nhiên rộng mở thông suốt, tâm trạng lập tức cũng tốt lên.

Lúc này, người phục vụ cũng dọn xong thức ăn.

“Được rồi, ăn cơm đi!”

Bàn ăn yên lặng, không nói chuyện với nhau, bầu không khí yên tĩnh làm Cố Nam Nam có chút khó chịu.

Rất nhiều lần dùng liếc mắt nhìn hần, hần đều không có ý muốn nói.

“Phu nhân, em có thể quang minh chính đại mà nhìn.”

Khi cô chuẩn bị tiếp tục nhìn hần, Mặc Lệ Tước lên tiếng.

Chỉ là lời nói ra.....

“Ai muốn nhìn anh, hoang tưởng.”

Cố Nam Nam nhanh chóng dời đi ánh mắt.

Sau đó cô cũng không liếc mắt nhìn hần nữa, cho đến khi bữa ăn kết thúc.

Mặc Lệ Tước đưa Cố Nam Nam đến trước cổng trường học.

“Buổi chiều tôi đến đón em.”

“Tôi nghĩ tôi có thể tự về được.”

Giữa trưa hần xuất hiện cũng đã nháo đến ồn ào huyền ảo, buổi chiều lại đến, trái tim cô không thể chịu đựng nổi.

“Đưa đón phu nhân là công việc của chồng.”

Ý tứ của hần rất rõ ràng.

Mắt Cố Nam Nam lạnh đi, môi khẽ mở, “Sai rồi, đây là công việc của quản gia.”

“Tôi không ngại làm quản gia độc quyền của em.”

“.....”

Cố Nam Nam nhanh chóng xuống xe, dùng sức đóng sầm cửa xe lại, rồi nói với hần, “Tóm lại không cần đến đón tôi, tôi có thể tự về, cứ như vậy đi!”

Rồi chạy vào trường học.

Mặc Lệ Tước nhìn bóng dáng đi xa, cũng không có ý định muốn rời đi.

Đành phải gọi một cuộc điện thoại làm phiền đến hần.

“Lệ Tước, hai cuộc họp công ty, cậu đi đâu rồi?”

Mặc Lệ Tước nhìn thời gian, đã hai giờ.

“Có chút việc, rất nhanh sẽ đến, cậu chủ trì trước đi.” Sau đó không đợi đối phương lên tiếng, lập tức cắt đứt điện thoại.

Khởi động xe, nghênh ngang rời đi.

.....

Cố Nam Nam trở lại trường học, trường học đã bùng nổ.

Đặc biệt là những mẫu hậu đó, mỗi người đều dùng biểu cảm đồng cung oán phụ nhìn chăm chăm vào cô, hận không thể nhìn ra chút lỗ hổng nào trên người cô

“Nam Nam, rốt cuộc chuyện này là sao, mấy người đó như có thù oán với cậu vậy?”

Từ sau khi Cố Nam Nam rời khỏi trường học không bao lâu, trong trường học nơi nơi đều đàm luận về cuộc sống riêng tư không đúng đắn của Cố Nam Nam, bề ngoài thanh thuần, nội tâm lục trà hạ tiện.....

Quá quái hơn chính là còn có nữ sinh giương cao biểu ngữ, tuyên bố muốn đánh Cố Nam Nam.

Cố Nam Nam ghé vào trên bàn, cầm giận nghiền răng, “Còn có thể làm sao chứ, còn không phải là tên khốn Mặc Lệ Tước đó, trang bức[1] xuất hiện ở cổng trường học.”

[1] Chỉ một hành động ra về, giả nhưng thực ra bản chất cũng chẳng có gì...2 bàn tay trắng, không tiền không tài năng không thực lực...kiểu này là không có thực lực mà cũng đòi trang bức...

Còn mang theo cô ra ngoài ăn cơm

Nhưng chuyện ăn cơm, cô không nói ra.

“Anh ta đến làm gì?”

Vừa nhắc đến Mặc Lệ Tước, Lâm Khả Nhi cũng trở nên lo lắng, trông gà hoá cuốc.

“Bệnh thần kinh, tự dưng đến túm mình đi ăn cơm.”

Cố Nam Nam hiển nhiên đã quên mất, chuyện kết hôn với Mặc Lệ Tước cô còn chưa nói với Lâm Khả Nhi.

“Nam Nam, cậu nói gì?” Lâm Khả Nhi rất ngạc nhiên.

“A?” Cô dường như đã nhớ trở lại, “Mình quên nói với cậu, chuyện là mình và Mặc Lệ Tước đã kết hôn.”

“A?”

“Xin lỗi, Khả Nhi, thật ra chuyện này mình cũng không muốn.”

“Có phải là anh ta ép buộc cậu không?”

“Không phải vậy, là mình tự nguyện, lúc ba mình bị tai nạn giao thông, lúc đó mình rất cần tiền.”

Nói như thế, dường như Lâm Khả Nhi cũng nhớ đến, lúc ấy Nam Nam dường như có gọi điện thoại cho cô, chỉ là lúc ấy cô đang nói về công nghệ nhập khẩu của hoa ở nước ngoài, điện thoại tắt máy, cũng không nhận được cuộc gọi của Nam Nam.

Nói như thế, cô chính là người đầu tiên mà Nam Nam gọi đến lúc gặp khó khăn.

“Xin lỗi, Nam Nam, nếu lúc ấy mình nhận được điện thoại của cậu, có lẽ mọi chuyện.....”

“Ha? Bây giờ cậu đang buồn cái quý gì vậy chứ! Thật ra bây giờ cũng không có gì là không tốt, mình có thể tiếp tục đi học, gánh nặng trong gia đình cũng giảm bớt rất nhiều. Đôi khi thực tế thường sẽ trái ngược với giấc mơ. Sau khi quen sẽ phát hiện ra cũng không có vấn đề gì lớn.”

Cố Nam Nam hồ hững như nước, như thể cô đang trình bày một vấn đề đơn giản như trở bàn tay.

Nhưng Lâm Khả Nhi hiểu, cô đang mang trên người bao nhiêu đau đớn và khó chịu.

“Được rồi, không sao, chúng ta vào lớp đi!”

Đi vào lớp học, mới phát hiện toàn bộ sách của cô đều đã bị xáo trộn, thậm chí toàn bộ vở của cô cũng đã bị xé nát.

“Là ai làm?”

Lâm Khả Nhi tức giận.

Sự ghen ghét của những người phụ nữ này cũng thật đáng sợ.

Cố Nam Nam tạm dừng ba giây, im lặng ngồi xỏm người xuống nhật vở lên.

“Nam Nam, cậu không tức giận sao?”

“Đều là chó nhà có tang[2] mới làm ra chuyện hạ tiện, đó chính là lý do tại sao không có cách nào có được Mặc Lệ Tước.”

[2] Là thành ngữ TQ, nguyên ý là chỉ con chó nhà có đám tang. Hiện nay người ta dùng để ví về người không có nơi nương thân.

Bề ngoài cô chẳng những điềm tĩnh, ngay cả giọng điệu cũng vô cùng hồ hững.

Thái độ không để tâm này ở trong mắt người khác lại biến thành lạnh lùng, kiêu ngạo và khiêu khích.

Mấy nữ sinh lập tức vây quanh Cố Nam Nam, “Cô nói gì? Cố Nam Nam, đừng tưởng rằng cô trèo lên Mặc thiếu, là cô có thể một bước đi lên. Cô nghĩ cô là ai?”

Cô chưa bao giờ cảm thấy chính mình là ai, chẳng qua cô không yếu đuối đến nỗi để cho người khác đến can thiệp vào cuộc sống của mình.

Cô nhặt toàn bộ sách trên mặt đất lên, sắp xếp lại thật gọn gàng, lúc còn một quyển cuối cùng thì dùng sức đập mạnh lên bàn, mắt lạnh nhìn chăm chăm vào các nữ sinh đang kêu gào trước mặt cô, giọng điệu không hề tâm, “A, phải gọi các người là bọn chó ngu ngốc nhỉ, đơn giản như thế đã làm các người nhảy cẫng lên, thật mất hứng!”

“Cô nói gì?”

“Sao nào, tôi nói không đủ rõ ràng sao?” Cố Nam Nam khoanh hai tay trước ngực, tầm mắt lạnh lẽo, vươn lên châm chọc.

“Cô!”

“Bỏ đi, loại phụ nữ này không đáng để chúng ta nổi giận, không đáng, chúng ta chỉ cần im lặng chờ đợi khoảnh khắc cô ta bị đá rồi hoan hô là được.”

Một trong những nữ sinh lên tiếng.

“Đúng vậy.”

Các nữ sinh vây quanh cũng tản ra.

Lâm Khả Nhi vốn muốn đuổi theo, Cố Nam Nam lại lắc đầu về phía cô.

“Không sao đâu, công kích của mấy người đó không liên quan đến mình.”

Buổi chiều tan học, Cố Nam Nam và Lâm Khả Nhi vừa đi đến cổng.

Phát hiện cổng đã bu đầy người.

Cô có dự cảm không tốt.

“Nam Nam, điều này không phải là?” Lúc giữa trưa nghe Cố Nam Nam nói nhiều như vậy, nhìn thấy cảnh tượng này thì đầu tiên Lâm Khả Nhi đã nghĩ đến hẳn là tên đó xuất hiện.

Cố Nam Nam đỡ trán, “Khả Nhi, cậu đoán đúng rồi.”

Mặc dù trước đó cô đã nói hẳn đừng đến đón cô, hiển nhiên hẳn căn bản không nghe nó.

“Cậu vẫn đi đến chỗ anh ta chứ?”

“Đi. Đương nhiên đi.”

Giọng điệu của Cố Nam Nam đầy kiên định.

Rồi kéo Lâm Khả Nhi vào như không nhìn thấy chiếc xe thể thao phong cách cùng Mặc Lệ Tước trang bức đó, nhanh chóng xuyên qua từ trong đám đông.

“Cố tiểu thư, em muốn đi đâu?”

Mặc Lệ Tước liếc mắt một cái đã nhận ra cô trong đám đông, bước ba bước đã đến trước mặt cô.

“Vị tiên sinh này, tôi nghĩ là anh nhận nhầm người rồi.”

Lúc này không nên có quan hệ thì tốt hơn.

Nhưng ở cổng lúc giữa trưa rất nhiều người đã thấy Cố Nam Nam lên xe của Mặc Lệ Tước, bây giờ đột nhiên không quen biết, trong mắt mọi người có lẽ cô chính là một lục trà kỹ nữ!

Cố Nam Nam đã cảm giác được xung quanh truyền đến oán khí mạnh mẽ như có thể nhấn chìm cô.

Cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy nụ cười không rõ ý vị của Mặc Lệ Tước, lạnh lùng đứng yên ở đây.

Có vẻ như đang muốn khảo nghiệm một cái gì đó.

Tên ma quỷ này, luôn dễ dàng khiến cô mất đi bình tĩnh.

“Khả Nhi, chúng ta đi.”

Nụ cười bất ngờ làm cô muốn chạy thoát, ngay cả lời nói cũng bắt đầu trở nên lo lắng.

“Muốn chạy? Không có cửa đâu!”

Còn chưa kịp xoay người, các cô đã bị một đám nữ sinh vây quanh.

Mặc dù tất cả mọi người đều nhắm vào Cố Nam Nam, nhưng khuê mật tốt của Cố Nam Nam, cũng không có may mắn thoát khỏi.

Cùng nhau đánh vào một cô gái đang trong họa thủy[3].

[3] thủy là nước -> nước mang đến tai họa.

Các nữ sinh ngơ ngác một lời ta một câu ngay từ đầu chỉ là bắt nạt, dần dần biến thành tiếng chửi mắng, đến cuối cùng những nữ sinh điên rồ đó đã bị kích động mà bắt đầu động thủ.

Cố Nam Nam thầm kêu không xong.

Nhưng vào lúc này cơ thể cô bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Nhìn kỹ, hóa ra không biết từ khi nào Mặc Lệ Tước đã đi đến, bế Cố Nam Nam lên.

Bế siêu chuẩn theo kiểu công chúa.

Đầu óc Cố Nam Nam trống rỗng, người đàn ông này không phải một lòng muốn nhìn cô bị chê cười sao?

Vậy mà bây giờ hào tâm đến giúp đỡ mình.

Thật sự không hiểu được.

Sắc mặt Mặc Lệ Tước đã mất đi vẻ ôn hòa, bị bao trùm bởi sự sắc bén.

Hắn bắt động thanh sắc[4] nói với đám đông ở đây, “Cố tiểu thư là người phụ nữ của tôi, ai dám bắt nạt cô ấy chính là chống lại tôi, tốt nhất là nhớ rõ điều đó.”

[4] tình bơ, không biến sắc.

Ôm Cố Nam Nam bất kể đến sự kinh ngạc, thương tâm và buồn bã của người khác, lập tức lên xe.

Tầm mắt Cố Nam Nam xuyên qua đám đông, rốt cuộc cũng thấy được bóng dáng của Lâm Khả Nhi.

Cô mở miệng như muốn nói gì đó, và nhìn thấy Lâm Khả Nhi đã vẫy tay với cô, rồi xoay người rời khỏi đám đông.

“Gia hỏa Khả Nhi này, nụ cười đó cũng thật khác thường.”

Có lẽ là bởi vì cô bị đưa đi, nên trong lòng Khả Nhi cảm thấy lo lắng.

Chỉ một lát sau điện thoại truyền đến tin nhắn, cô mở ra, trong lòng nghĩ hẳn là muốn nói xin lỗi với cô.

Nhưng khi nhìn thấy tin nhắn, đầu cô bùm một tiếng nổ lớn như muốn nứt ra.

“Ây da, tình cảm của hai người rất tốt nha, nhìn chung cũng rất hợp nhau, như vậy mình cũng an tâm rồi.”

Cái gì chứ!

Cố Nam Nam hận không thể gọi đi ngay lập tức.

“Tin nhắn à?” Mặc Lệ Tước hỏi một câu.

“Đây là chuyện của tôi!” Tâm trạng vốn dĩ đã không tốt, hắn còn đến chen chân, tâm trạng tự nhiên cũng tồi tệ hơn.

Mặc Lệ Tước không nói thêm gì nữa.

Cố Nam Nam nhìn tin nhắn, một hồi lâu mới nhấn nút xóa đi.

Ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn thấy hai bên đường cũng không phải con đường mà cô quen thuộc.

“Mặc Lệ Tước, có phải anh đi nhầm rồi không?” Cô có ý tốt nhắc nhở.

“Không đi nhầm.” Giọng điệu chắc nịch.

“Như vậy là anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Đi rồi em sẽ biết.”

Trên khuôn mặt trắng sứ của hắn không gọn sóng, lạnh nhạt như băng.

Cố Nam Nam cảm thấy khó khăn, người này trong chốc lát lại nhiệt tình, một hồi sau lại lạnh nhạt, đối tôi đối lui, rốt cuộc cái nào mới thật sự là hắn?

Vụt vụt ——

Chiếc máy bay vượt qua đỉnh đầu cô.

Dường như Cố Nam Nam nghĩ đến điều gì đó, như ở trong mộng vừa tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Anh trai có bạn gái

Cô nhanh chóng vịn tay nắm cửa, “Mặc Lê Tước, anh mau dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

“Bây giờ mới biết được có phải hơi muộn rồi không?” Hắn mỉm cười, cười đến mê hoặc lòng người.

Từ ban đầu, hắn đã tính toán như thế sao?

Biết cô không muốn đi gặp gia đình hắn, cho nên đã sử dụng loại thủ đoạn bản thiêu này.

Người đàn ông này quả nhiên thật chán ghét, ban đầu tất cả mọi chuyện đều đã trải qua, nên có thể hòa hợp ở chung, nhưng hiển nhiên Cố Nam Nam đã quên mất bản chất ngạo kiều, tự luyện và phúc hắc của người đàn ông này.

“Mặc Lê Tước, từ lúc bắt đầu giữa chúng ta đã rất rõ ràng, anh lại tự tiện chủ trương?”

Cô, sẽ không đi gặp.

Thật sự muốn gặp mặt, hôn lễ đó sẽ thật sự cử hành, đến lúc đó sau khi ly hôn trên đầu cô sẽ có một cái nhị hôn sùi cảo, cô còn có thể gả ra ngoài được sao?

Cô cực kỳ nghi ngờ.

“Chẳng qua là đi gặp mặt mà thôi, sẽ không khiến em làm sao cả.”

Hắn cho rằng nó rất nhẹ nhàng.

Nghĩ lại, đi gặp gia đình của hắn!

Không phải cô nghĩ mọi người đều quá tệ, chẳng qua đối với xã hội thượng lưu dơ bẩn và ô uế, cô đã nghe qua quá nhiều từ cái vui trong miệng.

Vì vậy cô mới từ chối!

Cố Nam Nam nâng cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, tự nói thầm, “Đi như vậy thật sự có ổn không?”

Nếu lỡ bất hòa rồi xảy ra xung đột với gia đình hắn thì sao?

Nếu như bị ba mẹ hắn buộc chia tay, thậm chí còn sẽ giới thiệu cho hắn ba bốn năm. Như vậy chẳng phải những tháng ngày xui xẻo của cô sẽ không dứt?

“Đừng lo lắng, có tôi ở đây, nhất định sẽ không có vấn đề gì!”

“Vâng, nếu có thể tin lời anh nói, bây giờ tôi cũng sẽ không ở đây.”

Cô nhớ rõ lúc trước hắn rõ ràng đã đồng ý cho cô xuất ngoại, đến cuối cùng lại đổi ý.

“Đến rồi.”

Mặc Lệ Tước đậu xe ở gara, “Đi thôi!”

Người ra nghênh đón là quản gia.

Cố Nam Nam chậm rì rì đi theo sau lưng Mặc Lệ Tước, cực kỳ miễn cưỡng.

Mặc Lệ Tước khó chịu vì cô đi chậm, nắm lấy tay cô kéo đi.

Cô vốn định tránh thoát, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt ngạc nhiên của quản gia, đành phải từ bỏ vùng vẫy.

Mặc cho hấn nắm.

“Tiểu thư đâu?”

“Hôm nay tiểu thư và tiên sinh đã ra ngoài.”

“.....”

Mặc Lệ Tước nhấp môi không nói, đứng dậy đi đến máy pha cà phê, “Cà phê?”

“Nước ấm.”

Lại đến nữa, cảnh tượng này dường như cũng đã từng trải qua.

Cố Nam Nam cầm lấy ly nước, ngẩng đầu nhìn hấn, “Anh có em gái?”

Về chuyện hấn có em gái tại sao trước nay cô chưa từng nghe hấn nói qua?

Nhưng dù sao điều này cũng là bình thường, mối quan hệ giữa bọn họ cũng không quen thuộc đến mức có thể thẳng thắn với nhau.

“Ừ.”

Hấn nhấp một ngụm cà phê, giải thích đơn giản, “Con bé đã kết hôn.”

Cố Nam Nam dường như cảm nhận được một sự cô đơn từ trong đôi mắt đen nhánh như đêm của hấn, nhưng lại không quá chắc chắn.

Em gái kết hôn, hấn nên vui mới phải, sao lại buồn như thế?

Những lời tiếp theo hãy để cô loại bỏ ý tưởng này.

Hấn, “Anh trai còn chưa kết hôn, em gái đã kết.....”

Hấn như đang lăm bầm lâu bầu, nhưng Cố Nam Nam lại ngăn không được bật cười, “Phụt, ha ha! Mặc Lệ Tước, lời này của anh nghe sao chua như thế, vậy nên anh mới tìm đến tôi để thật giả lẫn lộn?”

“Như vậy cũng quá khó coi rồi!”

Cô cho rằng hấn sẽ tức giận, nhưng hấn không có.

Ít nhất nhàn nhạt, “Có lẽ vậy!”

“Hà?”

Sau đó Cố Nam Nam không tiếp tục hỏi nữa.

Cái gọi là gia đình, mãi cho đến cơm chiều bắt đầu cũng không nhìn thấy.

Trái tim Cố Nam Nam dường như cũng đã thả lỏng.

Xem như cô may mắn.

Trên đường trở về, Mặc Lệ Tước hỏi Cố Nam Nam, “Sao lại mâu thuẫn với gia đình tôi như thế?”

“Cái này..... Thật ra cũng không phải nhắm vào gia đình anh, chỉ là cuộc sống của người giàu có như các người dường như không phù hợp với tôi.”

“Đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của em.”

“Chẳng lẽ tôi còn cần suy nghĩ của người khác sao?”

“Đương nhiên, chúng ta là vợ chồng.”

Cố Nam Nam hung hăng trừng mắt nhìn một cái, “Vợ chồng già.”

“Chúng ta có giấy chứng nhận kết hôn.”

“Giấy chứng nhận kết hôn rất nhanh cũng sẽ biến thành giấy chứng nhận ly hôn.”

Mặc Lệ Tước: “.....”

Kết ——

Xe dừng lại ở bên đường, nhìn cô, “Muốn ly hôn với tôi đến thế sao?”

Đường như mỗi lần hai từ ly hôn này được đặt ngoài miệng, sẽ làm người khác sau khi nghe xong vô cùng khó chịu.

Hắn đen mặt, trong đôi mắt hắc diệu thạch[1] phản chiếu ra ánh sáng mờ nhạt như một viên thiên thạch rơi xuống giữa bầu trời đen tối, “Em nên biết rằng được kết hôn với tôi chính là mơ ước của phụ nữ toàn Hải Thành, bây giờ mọi thứ của tôi chỉ có một mình em hưởng thụ, chẳng lẽ với độc hậu vinh quang này vẫn không đủ để gây ấn tượng với em sao?”

[1] một loại đá quý màu đen, đôi mắt ở đây được ví với đá quý

Độc hậu vinh quang?

Hắn thật sự cho rằng trên mặt hắn dát vàng.

Không phải ai cũng thích, được chứ?

Mặc dù bây giờ cô cũng đang mơ ước tiền của hắn.

“Tôi biết điều kiện của anh tốt, ngoại hình đẹp, rất nhiều phụ nữ mơ ước tha thiết được kết hôn với anh, nhưng không phải ai cũng nghĩ như vậy.”

Ít nhất cô không như thế.

“Ý của em là em không như thế sao?”

“Tôi.....” Cô rất muốn nói không phải, nhưng lời nói đến bên miệng, lại làm sao cũng không ra khỏi miệng được, hiện giờ cô và những cô gái mơ ước tất cả của hắn đó có gì khác nhau?

Không hề khác nhau.

Im lặng tiếp tục, Cố Nam Nam chuyển chủ đề, “Hôm nay không gặp được gia đình anh thật là tiếc nuối!”

“Không phải em rất vui mừng sao?”

“.....”

Quả thực là không có cách nào để giao tiếp.

“Ha ha, ha ha, không có mà! Tôi là loại người này sao?”

Mặc Lệ Tước lập tức cho cô một ánh mắt ‘có phải là loại người có kinh nghiệm riêng hay không’.

Bầu không khí lại lần nữa trở nên yên tĩnh.

Cố Nam Nam chống cằm, lẳng lặng suy nghĩ.

“Muốn đến công ty tôi làm việc không?”

Hắn đột nhiên lên tiếng.

“A?”

Cố Nam Nam hoảng sợ.

Người này đúng là không thể hiểu được, không thể nắm bắt.

“Làm trợ lý cá nhân của tôi, về phương diện tiền lương em cứ việc đề ra, bao nhiêu do em quyết định.”

Người này điên rồi sao?

Nếu cô quyết định là một trăm vạn, có phải hần cũng đồng ý hay không?

“Tôi từ chối.” Cô đã có ý tưởng.

“Hum?”

Khuôn mặt Cố Nam Nam vững vàng và bình tĩnh, tay hơi uốn lượn, “Tôi muốn quay trở lại Cố thị làm việc.”

Cố thị là tâm huyết của ba, cô không thể cứ trơ mắt nhìn Cố thị phá sản như vậy, hoặc là đổi chủ.

Cô phải bảo vệ Cố thị, mãi cho đến khi ba tỉnh lại.

Đưa một Cố thị hoàn chỉnh đến trên tay ba cô.

Chỉ có như vậy cô mới có thể giảm bớt sự áy náy trong lòng với ba mình.

“Tùy em.”

.....

Một tuần sau, cô như ý nguyện được đến công ty làm việc.

Mặc dù là con gái của ba, nhưng tuổi trẻ vô vi[2], lại còn là một cô gái, tất cả tập đoàn cổ đông cũng không coi trọng cô. Thậm chí cho rằng cô đã chọn đại lượng không dậy nổi, sẽ chỉ đưa công ty vào vực sâu của phá sản.

[2] làm mà như không làm

Nhưng cô cứ không tin vào điều ác, chẳng những muốn cho công ty Đông Sơn trở lại, còn tuyên bố trong vòng ba tháng, sẽ làm công ty thu được lợi nhuận tăng ba mươi phần trăm.

Đầu tiên là công ty sắp phải phá sản, nghĩa là khi không sụp đổ, thì sẽ không có lợi nhuận cao như vậy.

Thật ra trong lòng cô cũng không chắc chắn, nhưng vì để chặn miệng những lão cổ đông đó, chỉ có thể làm như thế.

Đây là một vụ cá cược.

Thua, sẽ hai bàn tay trắng.

Thắng, sẽ một vốn bốn lời.

Mấy ngày nay cô bận rộn với công việc của công ty, thời gian đến trường gần như rất ít, nhưng cũng may đã là năm cuối, bây giờ là giai đoạn thực tập, đối với sinh viên cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Cô vừa bận rộn với công việc trên tay xong, chuẩn bị dựa vào trên sofa nghỉ ngơi một lúc.

Cô đã hai ngày không trở về.

Thậm chí còn kéo số điện thoại của Mặc Lệ Tước vào danh sách đen, đương nhiên chỉ là tạm thời mà thôi.

Bởi vì công việc của công ty thật sự là quá nhiều.

Cô còn chưa nhắm mắt lại, cửa văn phòng đã bị thư ký gõ vang lên.

“Vào đi.” Cô xoa xoa ấn đường, kéo tinh thần trở lại.

Thư ký tiến vào và đặt tài liệu đang cầm trên tay lên bàn, “Đây là điều kiện được đưa ra bởi tổng giám đốc của Minh Đạt, xin cô vui lòng xem qua.”

Minh Đạt?

Ánh mắt Cố Nam Nam tối đi, “Tôi biết rồi, ra ngoài trước đi!”

Tổng giám đốc Minh Đạt?

Ha ha?

Cố Nam Nam cầm lấy tài liệu, khi nhìn thấy những qui tắc và quy định được đưa ra ở bên trong, trong mắt cô không thể ngăn được sự tức giận.

Anh được làm Du Minh Tuấn, thừa dịp lúc ba cô hôn mê muốn thâm tóm Cố thị, hấn tính toán cũng thật cẩn thận.

Muốn Cố thị?

Có cô ở đây, hấn đừng hòng!

.....

Tập đoàn Du thị.

Du Minh Tuấn ngồi ở văn phòng, còn có Mặc Tuyết đứng bên cạnh.

“Tuyết nhi, sức khỏe cô không được tốt, đừng đến công ty nữa, trở về nghỉ ngơi đi.”

Trong khoảng thời gian này, Mặc Tuyết gần như là một tắc cũng không rời khỏi hấn.

Rất phiền.

Mặc Tuyết trông rất vui vẻ, “Minh Tuấn, em sẽ không làm phiền đến công việc của anh, em chỉ muốn ở cạnh anh mà thôi! Hơn nữa, ở nhà chỉ có vũ Liên và em, không có anh trò chuyện cùng em, rất nhàm chán. Trong khoảng thời gian này cũng không biết anh của em đang làm gì, đến một tin tức nhỏ cũng không có.”

Mặc Tuyết rất phấn khích, “Nhưng, dường như anh ấy còn có một người bạn gái nữa, còn muốn lập tức kết hôn. A! Em còn chưa được gặp bạn gái của anh ấy, lúc lên xe đưa về nhà bởi vì công việc nên cũng không kịp trở về gặp mặt một chút, thật không biết khi nào có thể được gặp! Thật mong chờ quá!”

Mặc Tuyết cười vui vẻ.

Anh trai có đôi tượng kết hôn, cô thật sự rất vui mừng, nhưng tại sao vui mừng rất nhiều lại còn cảm thấy buồn?

Leng keng ——

Chấn(*) trên bàn rơi xuống đất, phát ra một âm thanh chói tai

(*) chấn ở đây mình không biết là cái gì mà lại có thể phát ra tiếng leng keng????

“Cô vừa nói gì?”

“Hả? Anh trai em có bạn gái! Sao.....”

“Không thể!” Du Minh Tuấn bỗng nhiên vỗ bàn đứng bật dậy, sắc mặt rất khó coi.

Không thể, nhất định không phải là cô ấy.

Mặc Tuyết không hiểu.

“Minh Tuấn, anh xảy ra chuyện gì vậy? Anh ấy có bạn gái, chúng ta không phải nên vui mừng cho anh ấy sao?”

“Tôi đi vệ sinh.”

Vì động tác rời đi có biên độ quá lớn, nên ghế cũng bị đẩy ngã.

Ngay cả cửa phòng vệ sinh cũng phát ra âm thanh " rầm ".

Rất dùng sức.

“Minh Tuấn, Minh Tuấn, anh đang làm gì trong đó vậy?”

Du Minh Tuấn dựa lên cửa phòng vệ sinh, mũi hít thuốc.

Nếu lời Mặc Tuyết nói chính là sự thật, vậy là hấn không còn cơ hội để đưa cô đi sao?

“Minh Tuấn, tổng giám đốc Cố thị đến, muốn gặp mặt anh.”

Cố thị?

Trong ánh mắt ảm đạm của Du Minh Tuấn có một chút ánh sáng.

Nếu dùng Cố thị để nói với cô, cô có thể sẽ đồng ý hay không?

Ôm suy nghĩ như vậy.

Du Minh Tuấn rời khỏi văn phòng và đến phòng họp của công ty.

Cố Nam Nam đã sớm đợi ở đó.

Mặc Tuyết đảm nhiệm thư ký của Du Minh Tuấn ôm tài liệu đi theo sau lưng hắn bước vào.

“Xin chào, Cố.....” tổng.

Tay vươn ra của Du Minh Tuấn lập tức cứng đờ giữa không trung, “Nam Nam, sao lại là em?”

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Tiễn nhân tiểu tam tìm tới cửa

Sự kinh ngạc của Du Minh Tuấn không thua gì sao Hỏa va chạm với Trái Đất, hắn chỉ biết tổng giám đốc Cố thị là nhị cô đồng của tập đoàn - Vương Dương Minh, người này tàn nhẫn độc ác, tâm cơ thâm hậu, vẫn luôn muốn tìm cơ hội diệt trừ Cố Chấn Hải để chiếm Cố thị làm của riêng, hiện giờ Cố Chấn Hải xảy ra chuyện, ông ta đương nhiên tiếp nhận vị trí tổng giám đốc.

Từ khi nào mà Nam Nam trở thành tổng giám đốc Cố thị?

Nếu tổng giám đốc là cô, như vậy những điều kiện mà hắn đưa ra cô đều đã biết.

Trong lòng Du Minh Tuấn cảm thấy lo lắng, hắn làm như thế là muốn lấy Cố thị về đưa cho cô, nhưng ở trong lòng cô có lẽ sẽ không nghĩ như thế.

Không chừng ở trong mắt cô, hắn chính là cùng một đức hạnh với những người mơ ước Cố thị đó.

Hắn muốn giải thích, khi tầm mắt gặp nhau giữa không khí, chính là sâu không thấy đáy, lạnh lẽo như sương, như đang nhìn một người xa lạ, hoàn toàn không có chút độ ấm.

Quả nhiên ——

Cô hiểu lầm.

Cố Nam Nam mặc một bộ tây trang tùy chỉnh màu đen, tóc dài như rong biển hơi cuộn trên vai, một bên vén qua sau tai, cùng với hoa tai sao biển kim cương màu xanh, trông chín chắn và đơn giản, rất có khí chất tổng giám đốc.

Cô đứng dậy, vây quanh tài liệu ở trước ngực, tao nhã vươn tay phải, “Xin chào! Tôi là tổng giám đốc Cố thị Cố Nam Nam!”

Tự giới thiệu đơn giản.

Hoàn toàn làm rõ thân phận của nhau, phân rõ giới hạn.

Giữa bọn họ chỉ là đối tác trong công việc, ngay cả cách xưng hô đối tác này cũng chỉ là giới hạn trước mắt mà thôi.

Du Minh Tuấn kinh ngạc trong hai giây, rồi điều chỉnh lại cảm xúc, vươn tay ra “Xin chào, tôi là Du Minh Tuấn.”

“Ngồi đi.” Hắn chỉ ngón tay vào ghế sofa.

Cố Nam Nam tao nhã và bình tĩnh ngồi xuống đối diện hắn, không chút xấu hổ, mở tài liệu trên tay ra, đặt trên bàn, ngón tay uyển chuyển nhẹ nhàng trượt tài liệu đến trước mặt Du Minh Tuấn, chấp hai tay trước ngực, đặt trên cằm, “Đây là điều kiện mà công ty chúng tôi đưa ra, xin Du tổng xem qua.”

Du Minh Tuấn không hề nhăn nhó, cho rằng cô đến đây là muốn thảo luận về điều kiện mà công ty hắn đưa ra, nhưng không, cô lấy một bản hợp đồng

đưa cho hắn xem, bên trên liệt kê rõ ràng các điều kiện hợp tác của Cổ thị, so với của hắn đưa ra còn khắc nghiệt hơn vài phần.

Cô đang cố tình.

Biết hắn không có cách nào.

Ánh mắt hắn trở nên âm trầm, tay cầm tài liệu hơi siết chặt, tầm mắt đối diện với cô lần nữa, hắn khó khăn lên tiếng, “Anh đồng ý với em.”

Chỉ cần cô vui vẻ, không gì là không thể.

Ngay cả khi công ty thua lỗ, thì cũng như chín trâu mất một sợi lông[1] mà thôi.

[1] một câu tục ngữ của TQ.

Cổ Nam Nam mỉm cười, kết quả này cô đã sớm dự kiến, gương mặt trắng sứ xinh đẹp không chút gợn sóng, lấy ra cây bút đã được chuẩn bị sẵn, “Nếu đã chấp nhận, xin Du tổng ký tên.”

Cuối cùng giấy trắng mực đen, ký mới giữ lời.

“Được.”

Du Minh Tuấn thậm chí không chút do dự, cầm lấy cây bút và viết tên của mình xuống.

Sáng khoái như thế, điều này Cổ Nam Nam hơi lấy làm ngạc nhiên.

Thuận lợi vượt xa trí tưởng tượng của cô, thuận lợi đến mức làm cho người khác cảm thấy mọi thứ đều không chân thật.

“Cổ Nam Nam, tại sao cô lại đến đây?”

Mặc Tuyết bùng cả phê trong tay đẩy cửa ra bước vào, lại nhìn thấy người ngồi đối diện với Du Minh Tuấn chính là Cổ Nam Nam, tâm trạng vui sướng ngay lập tức bị tạt một chậu nước lạnh, cô dùng sức đặt cả phê lên bàn, lực đạo rất lớn, cả phê trong ly cũng bị tràn ra.

Mặc Tuyết không quan tâm đến, dùng sức vỗ hai tay xuống bàn họp trước mặt Cổ Nam Nam, như kẻ thù bề ngoài nhìn cô, “Cổ Nam Nam, tôi đã cảnh cáo cô, đừng mơ tưởng gây sự chú ý của Minh Tuấn, đúng là chó ăn phân không hề thay đổi, nhanh như thế đã quên mất? Hay là không có đàn ông nào muốn cô, cho nên đã chịu đã kích mà muốn ăn lại?”

Mặc Tuyết nghiêng người sát vào Cổ Nam Nam, lạnh mặt gần từng chữ, “Tổ - cáo - cô - không - có - cửa.”

“Đừng nháo Tuyết nhi, Nam Nam là tổng giám đốc Cổ thị đến đây để nói chuyện công việc, đừng gây rối!”

“Gây rối?” Khuôn mặt Mặc Tuyết bắt đầu đau thương, vành mắt hồng hồng cố gắng kiềm chế cái gì đó, chỉ vào Cổ Nam Nam, “Là em gây rối sao? Tam tiện nhân này đã tìm đến cửa, anh còn bảo em đừng gây rối?”

Mặc Tuyết chỉ vào Cổ Nam Nam, “Loại tiểu tam không biết xấu hổ này, anh còn không đuổi ra ngoài, còn muốn giữ cô ta lại làm gì, có phải muốn gương vỡ lại lành hay không, trình diễn tình thâm phu thê, Du Minh Tuấn, anh làm như vậy không sợ em thất vọng sao?”

Chỉ cần không nhìn thấy Cổ Nam Nam, cô chính là một con người bình thường, có thể còn có chút đáng yêu, nhưng vừa nhìn thấy cô ta, toàn thân cô như bị tiêm máu gà, như một con hồ cái hung hãn, nhìn thấy ai cũng đều cần loạn.

Cổ Nam Nam không quan tâm đến, thậm chí cũng không có tâm trạng để nhìn, ngồi trên sofa thỉnh thoảng lật tài liệu trong tay, càng đừng đáp lời, từ ban đầu đã xem Mặc Tuyết như một con mèo cái động dục, không phải là một con chó, mà có thể nhảy qua tường được nữa.

Khuôn mặt tuấn tú của Du Minh Tuấn trông rất khó coi, một cô gái hắn yêu đậm sâu, một cô gái không yêu nhưng lại không thể không cưới, cả hai đều không thể vứt bỏ mà không thèm nhìn đến.

“Mặc Tuyết, đừng nháo, đây là công việc, không phải nơi để cô giương oai.”

Mặc Tuyết không dự đoán được Du Minh Tuấn thế nhưng lại làm trò với Cổ Nam Nam trước mặt cô như thế, không hề cho cô bất kỳ cảm xúc nào, như thế, trong lòng hắn trước nay đều không có sự tồn tại của cô, một chút cũng không có.

Mặc Tuyết khổ sở đỏ mắt, “Du Minh Tuấn anh nói với em đi, có phải bây giờ anh vẫn còn yêu tiện nhân này hay không?”

Hắn đầu đầu buông cây bút trong tay xuống, tiếp đón cô, “Cô ra ngoài trước đi, chúng ta nói chuyện công việc.”

Mặc Tuyết không chịu, trong lòng hoảng loạn không thôi, “Nói chuyện công việc? Nói chuyện công việc hay là nói chuyện trên giường! Du Minh Tuấn, có phải ngay từ đầu anh đã có ý định như vậy hay không? Du Minh Tuấn, anh nói gì đi chứ!”

Cổ Nam Nam buồn cười nhìn một màn hài kịch tính này.

Quả nhiên là mèo cái động dục, lời nói nào cũng có thể liên tưởng đến phương diện đó, đại não của cô ta rốt cuộc có cấu trúc gì?

Cô cũng muốn nhìn xem.

Cố Nam Nam tao nhã nhấp cà phê, sắc mặt Du Minh Tuấn nhìn Nam Nam càng thêm mất tự nhiên.

Cố Nam Nam nhấp cà phê, nhân nhạ nói: “Hai người cứ tiếp tục, có thể không cần lo lắng cho tôi, coi như tôi không tồn tại là được!”

Cô đến là để nói chuyện công việc.

Thật ra, cô không nghĩ rằng, cô thế nhưng có thể tâm bình khí hòa nhìn người đàn ông đã từng yêu sâu đậm và vợ của hắn công khai tán tỉnh trước mặt cô như thế, trái tim cô không đau không ngứa, thần sắc bình tĩnh thong dong, có vẻ như tất cả tranh cãi của bọn họ đều không liên quan gì đến cô.

Có đôi khi không thể không cảm khái, hóa ra những cảm xúc sâu sắc năm xưa cũng không thắng nổi nước tàn phá, lúc này mới qua bao lâu, cô gần như đều đã quên hết.

“Cô cầm miếng cho tôi!”

Lời nói của Cố Nam Nam vừa ra, Mặc Tuyết đã cầm lấy ly cà phê trên bàn đặt về phía Cố Nam Nam.

Cô tránh không kịp, cà phê nhỏ giọt trên mặt cô ——

Quần áo cũng bị làm bẩn.

Du Minh Tuấn bật đứng dậy, đi đến trước mặt Cố Nam Nam, lấy khăn ướt ra muốn lau giúp cô, nhưng lại bị Cố Nam Nam mất lạnh từ chối hoàn toàn, “Xin lỗi Du tổng, chút việc này không cần nhọc phiền anh, anh vẫn là đi xem vợ của anh đi, dường như cảm xúc của cô ta không được tốt lắm.”

Cố Nam Nam cực kỳ không tức giận, ánh mắt nhìn hắn như sông băng Nam cực, hoàn toàn đóng băng hết mọi thứ xung quanh.

Nhìn thấy Du Minh Tuấn lo lắng cho Cố Nam Nam, Mặc Tuyết lập tức mất khống chế, giương nanh múa vuốt lao về phía Cố Nam Nam, trong miệng còn niệm, “Cố Nam Nam, đồ tiện nhân cô, lục trà kỹ nữ không biết xấu hổ, thích làm tiểu tam như thế sao, thích làm người như thế có phải hay không?”

Mặc Tuyết nói càng ngày càng khó nghe, kém khá xa những quý cô thượng lưu.

Bốp ——

Trên mặt Mặc Tuyết thực sự ăn một bạt tai.

Cảm giác nóng rát đau đớn ập đến, cô không tin và chạm vào má mình, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, “Du Minh Tuấn, anh dám đánh tôi?”

Từ khi được sinh ra, cô vẫn luôn sống trong mật ngọt mà lớn lên, chưa bao giờ phải chịu đựng sỉ nhục như vậy, vậy mà chính người đàn ông mà cô yêu thương nhất lại mang đến cho cô đau đớn như cái chết nơi địa ngục.

Cô căm giận nhìn Du Minh Tuấn, sau đó đồ hết cơn giận lên người Cố Nam Nam, “Đều là do tiện nhân này gây ra, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, bây giờ tôi sẽ đi nói với anh tôi!”

“Mặc Tuyết!”

Du Minh Tuấn hét lên ở phía sau, đáng tiếc Mặc Tuyết đã chạy xa.

“Anh không đuổi theo sao?”

Cố Nam Nam dùng khăn giấy lau cà phê trên mặt mình, rồi đi xuống lau trên cổ.

Động tác này quá mất hồn, hơn nữa vốn dĩ cô đã rất xinh đẹp, động tác quyến rũ, cổ áo ẩm ướt cho người ta một loại cảm giác sắc sảo, không ai có thể thoát khỏi sự cám dỗ vô tình này.

Yết hầu Du Minh Tuấn trở nên ngứa ngáy, âm thầm trượt lên xuống hai cái, nhanh chóng dời ánh mắt khỏi người cô, giọng nói dờ dẩn, “Không sao cả, còn em thật sự ổn chứ?”

Ánh mắt trở lại trên người cô, hai mắt đánh giá, lại nhanh chóng dời đi.

Bây giờ cô mặc bộ tây trang trên người, càng thêm gợi cảm và quyến rũ, một trời một vực với hình tượng thuần khiết trong quá khứ nhưng vẫn không kém phần hấp dẫn.

“Tôi không sao, anh mau đi đi!”

Còn không biết người phụ nữ đó nổi điên sẽ đi ra ngoài làm ra những chuyện gì.

Nếu dưới sự tức giận lao từ trên lầu xuống, lấy cái chết mình chí, sau đó đều áp đặt mọi tội ác lên người cô, chẳng phải là mệt hơn sao.

Đương nhiên, dựa vào người phụ nữ đó, tỷ lệ cô ta dám làm như thế gần như là một phần vạn.

Du Minh Tuấn phớt lờ lời nói của cô, phủ thêm áo khoác của hắn lên vai cô, “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

“Hợp tác thì sao?” Cô hỏi.

Cô đến đây là để nói chuyện hợp tác, không phải đến chơi.

Huống chi cùng hắn ở bên nhau, cô không có tâm tư chơi.

Đầu tiên Du Minh Tuấn cầm lấy bút tiêu sái ký tên của mình xuống, rồi khép tài liệu lại đưa cho cô, “Như vậy có thể đi!”

“Ừ.” Cô gật đầu hài lòng.

Bỏ tài liệu vào trong folder, khép lại.

Đứng dậy.

“Bây giờ hợp tác đã nói xong, tạm biệt trước.”

Cô không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, đã bỏ đi.

Ở cửa, hắn vài bước đuổi kịp giữ tay cô lại, “Nghe nói em muốn kết hôn, thật vậy chăng?”

Sắc mặt Cố Nam Nam khẽ biến đổi, tiện thể mỉm cười ngọt ngào, “Đừng lo lắng, sau tất cả cũng là quen biết nhau, đến lúc đó nhất định sẽ cho anh thiệp mời.”

“Anh không phải hỏi điều này.” Giữa những từ ngữ có chút cấp bách, “Nam Nam, em thật sự muốn kết hôn với người đó sao?”

Người đó, cô biết là ai?

"Tất nhiên, thật vất vả mới gặp được một người có cảm giác, kết hôn không phải chuyện thuận lý thành chương[2] sao?"

[2] Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành.

Có cảm giác?

Ấn đường của hắn nhú lại.

Như thế, cô thật sự yêu Mặc Lệ Tước sao?

Không, làm sao có thể?

“Nam Nam, chẳng lẽ những lời anh đã nói em đều quên mất rồi sao? Anh bảo em rời khỏi hắn! Em biết hắn là.....”

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Phối hợp quỳ xuống cầu hôn cô

Lòng Du Minh Tuấn bỗng trầm xuống, cảm giác mất đi cô lại càng thêm mãnh liệt, nhìn cô sắp rời đi, dưới tình thế cấp bách lập tức giữ chặt cô, muốn nói với cô sự thật.

Nhưng, Cố Nam Nam lại không cho hắn cơ hội.

Cô chỉnh sửa lại khuôn mặt xinh đẹp, lạnh như băng không mang theo một chút nhân gian pháo hoa[1].

[1] Hán Việt là nhân gian yên hóa, có nghĩa là gì đó mình không biết:>>

“Du tổng, dường như đây không phải là một lĩnh vực trong công việc, tôi nghĩ tôi không cần phải nghe lời anh nói.”

Khí chất mạnh mẽ của cô tạo ra một cơn gió lạnh trong phòng họp, thổi bay những sợi chỉ mỏng manh được kết nối giữa bọn họ.

Cô bây giờ, cuối cùng cũng có thể đối mặt với cảm xúc của chính mình.

Cho đến khi âm thanh đóng cửa vang lên, tay Du Minh Tuấn bị Cố Nam Nam ném ra mới từ không trung chậm rãi rũ xuống.

Hắn không biết Mặc Lệ Tuyết đã sử dụng thủ đoạn gì, làm cô tin tưởng hắn như thế, thậm chí còn muốn kết hôn với hắn, không lẽ cô thật sự thích hắn sao?

Không thể!!!

Hắn ở trong lòng tự nhắc nhở an ủi chính mình hết lần này đến lần khác, nhưng từ sự lạnh nhạt nổi bật lên trong ánh mắt Cố Nam Nam như vừa rồi, hắn không nhìn thấy ấm áp, nghĩ như thế, hắn càng lâm thật sâu vào bên trong tuyệt vọng.

Ra khỏi tập đoàn Du thị, dây thần kinh căng chặt của Cố Nam Nam mới từ từ thả lỏng trở lại, gờ tay lên, mới phát hiện trong lòng bàn tay toàn bộ đều là mồ hôi mỏng.

Dù đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi đối mặt với hắn vẫn sẽ hồi hộp!

Cũng may công việc đã hoàn thành, sau này càng sớm càng tốt làm phía dưới ra mặt là được.

Cố Nam Nam không lái xe, bây giờ cô vừa mới nhậm chức, có vẻ như sẽ rất ketch cỡm nếu cô ngồi trong xe, cho nên cô đã thè trong lòng, không làm ra những thành tích trước, thì sẽ không có ý định có một chiếc xe.

Đang lúc cô chuẩn bị ngồi vào xe taxi, nửa cái chân đều đã bước vào, lại bị một lực từ sau lưng ra sức kéo trở về.

Thậm chí Cố Nam Nam không thấy rõ là ai, người nọ nắm lấy tóc cô và kéo cô về phía sau.

Cô theo phản xạ lùi về sau hai bước, nắm về phía bóng dáng đó, dường như bắt được cổ áo của một người và dùng sức xé nó.

“Gái điếm, tiện nhân, cho cô câu dẫn Minh Tuấn này.”

Minh Tuấn?

Nghe được giọng nói của người đó, cuối cùng Cố Nam Nam cũng biết là ai.

Cô lần theo cổ áo mà kéo, thuận thế nắm lấy tóc Mặc Tuyết, hai cô gái không màng đến hình tượng đánh nhau trên đường phố.

Cơ thể Mặc Tuyết luôn rất yếu, vật lộn trong một hai phút, đã hơi thở dốc.

Thừa cơ, Cố Nam Nam dùng sức đẩy Mặc Tuyết ra.

“Mặc Tuyết, cô bị bệnh thần kinh phải không, ở trên đường phố la lối khóc lóc, cô không biết xấu hổ, nhưng tôi vẫn còn mặt mũi.”

Cô không có ý định cạnh tranh với cô ta, nếu thật sự muốn, từ ban đầu đã không nhất đao lưỡng đoạn[2].

[2] một nhát dao chém đứt thành hai đoạn, chỉ hành động dứt khoát, cắt đứt quan hệ.

Hôm nay hoàn toàn đều là vì công việc.

Đương nhiên cô cũng có chút ích kỷ, để hắn ôm ấp náy với cô, đáp ứng phần hợp đồng này.

Không hơn.

Mặc Tuyết như là âm hôn, nơi nào cũng có cô ta.

Người phụ nữ này cũng thật tự mãn, bôi nhọ người khác không dứt, ăn no rồi phạm vào ngu ngốc sao?

“Cô cũng có mặt mũi?” Mặc Tuyết thở dốc, “Cô câu dẫn đàn ông của người khác, cô còn muốn mặt mũi? Cố Nam Nam, cô không chết từ tể được.”

Cố Nam Nam nhẹ thở phào, mạnh mẽ áp con giận xuống, ánh mắt lạnh nhạt nhìn chăm chăm vào cô ta, “Mặc Tuyết, cô đừng như một kẻ điên nước bần nào cũng đổ lên người tôi, cuối cùng ai là tam tôi đã không so đo, bây giờ tôi chỉ muốn nói với cô, tôi không hề có hứng thú với anh ta, còn nữa, rất nhanh tôi sẽ kết hôn, đó là một người đàn ông tốt hơn anh ta gấp ngàn lần, đừng dây dưa tôi không bỏ, như vậy sẽ làm tôi cảm thấy cô rất hạ tiện!”

“Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, cô nói lại lần nữa xem?”

Về mặt Cố Nam Nam bình tĩnh vuốt mái tóc rối bù lại về phía sau, thần sắc lạnh lùng, “Đối với phụ nữ điên như cô, muốn tôi nói mấy lần cũng có thể.”

Ting ting ——

Một chiếc Phantom[3] dừng lại trước mặt cả hai, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, từ bên trong lộ ra một khuôn mặt gia hỏa đẹp trai đến mức làm mọi người xung quanh phải chảy máu mũi.

[3] thuộc thương hiệu Rolls-Royce, khoảng vài chục tỷ VNĐ một em>

“Nam Nam, đi đâu mình đưa cậu đi?”

Ánh mắt Cố Nam Nam bỗng tối sầm, kể từ sau đêm đó cuối cùng cô cũng biết đến cái tên Quý Bắc Thần.

Lúc này xuất hiện ở đây là trùng hợp, hay là?

Không phải cô thích nghi ngờ, nhưng tên phá hoại cuộc sống này làm cô không thể không nghi ngờ.

Cô đã từng xem hắn là nam khuê mật tốt nhất trên đời, chuyện gì cũng đều chia sẻ với hắn, nhưng, chính nam khuê mật mà cô vô cùng tin tưởng, một ngày kia lác mình biến thành một đại tổng giám đốc bá đạo lãnh khốc, điều này làm cô không thể chấp nhận được.

Thật ra ngay cả chính cô cũng không biết là cô không thể chấp nhận được sự hoảng loạn của mình về hắn, hay là không chấp nhận được việc thay đổi về thân phận của hắn.

Tóm lại, bây giờ đã không phải là một đội nữa.

Cuộc gặp gỡ giữa hai người lẽ ra phải là không can thiệp lẫn nhau, giả vờ như không nhìn thấy, mỗi người đi trên con đường của mỗi người, cây cầu của mỗi người, nhưng tình huống bây giờ lại khác, cô cấp bách cần một người bạn trai trên danh nghĩa để làm Mặc Tuyết người phụ nữ điên loạn trước mặt này hết hy vọng, không còn lì lợm la liếm cô nữa.

Chỉ trong một giây, phong cách trên mặt cô lập tức đột biến, cô vận vẹo vòng eo duyên dáng, nụ cười trên mặt cô rạng rỡ đến mức ánh mặt trời cũng phải mất màu.

Xuyên qua cửa sổ xe đang hạ xuống, hai tay cô ôm lấy cổ hắn, ngọt ngào nói: “Anh yêu à, sao bây giờ anh mới đến chứ, anh không biết em đã chờ anh rất lâu sao?”

Mặc dù đã trải qua chuyện lần trước, nhưng dường như Quý Bắc Thần cũng không thay đổi gì so với trước kia, đưa tay chạm vào đầu cô, nói: “Không phát sốt mà, sao mạch não trở nên không bình thường như thế?”

Tay Cố Nam Nam ôm cổ hắn tăng thêm sức, hắn cảm giác được hít thở không thông, “Bà cô à, nhẹ chút đi!”

Cô thấp giọng cảnh cáo, “Phối hợp với mình.”

Mặc Tuyết không tin vào cảnh mà cô nhìn thấy trước mắt, bước lên hai bước, “Này, đây là bạn trai cô sao?”

Mặc Tuyết cười lạnh hai tiếng, vẻ mặt khinh thường, “Cố Nam Nam, không phải là Minh Tuấn vứt bỏ cô rồi, cho nên cô tùy tiện kéo một người đàn ông trên đường nói dối tôi là bạn trai của cô chứ! Cố Nam Nam, cô đúng là không biết xấu hổ.”

Người trước mặt này mặc dù Mặc Tuyết không nói chuyện cùng hắn, nhưng Mặc Tuyết vẫn biết đến thân phận của hắn.

Quý tôn tử Quý Bắc Thần, một nhân vật nổi tiếng trên toàn thế giới làm sao có thể ở cạnh loại phụ nữ tam giáo cửu lưu[4] này, đây căn bản là chuyện không thể.

[4] môn phái tạp nham trong giang hồ.

Nghĩ đến đây, Mặc Tuyết càng thêm cảm thấy suy đoán của mình mới là chính xác.

Cố Nam Nam cô ta muốn tìm một bậc thang, cô càng không cho.

Chính là muốn cho cô ta ra làm trò cười cho thiên hạ.

Cho cô ta biết rằng đấu với Mặc Tuyết cô, cô ta không xứng.

Quý Bắc Thần mở cửa xe bước xuống, đôi chân thon dài thẳng tắp vừa đặt xuống dưới, dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân lập tức làm choáng ngợp xung quanh, những tiếng la hét liên tục nổi lên bốn phía.

Cố Nam Nam cảm thán, hắn đúng thật có tư chất như vậy, nhưng những tiếng la hét càng lúc càng lớn này, có phải có chút quá mức khoa trương rồi hay

không?

Đang lúc cô còn chưa thích nghi được với sự khoa trương như thế, chuyện càng thêm khoa trương đã xảy ra sau đó.

Quý Bắc Thần tựa như ảo thuật từ trên xe bước xuống, lấy từ trong tay ra một cái hộp tinh xảo, mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương trổ chim bồ câu sáng lấp lánh, hất quỳ một gối xuống đất trước mặt cô, hai tay dâng nhẫn lên, vô cùng thành kính nhìn chăm chú vào cô, “Tiểu Nam, anh vẫn luôn rất thích em, bắt đầu từ thời trung học vẫn luôn thích em, nhiều năm như thế, tâm ý của anh đối với em chưa bao giờ thay đổi, làm trò trước mặt nhiều người như thế, là vì anh muốn cầu hôn em, Nam Nam, gả cho anh!”

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!! Mẹ kiếp!!!

Axit trong dạ dày Cố Nam Nam đang nhào lộn hàng chục vòng gọn sóng, điều này quá đặc biệt.

Gia hỏa này sao lại đột nhiên nghĩ ra một mảnh khóc như thế, mặc dù là vì phối hợp cô, nhưng điều này mẹ nó quá phóng đại rồi!!!

Mặc Tuyết ngạc nhiên đến mức miệng cũng hơi há ra, không thể nói thành lời.

Quý Bắc Thần dùng hành động thực tế để chứng minh hẳn chính là bạn trai của Cố Nam Nam.

Sử dụng cách phóng đại như thế để tuyên bố với thiên hạ, có lẽ sẽ không ai nghi ngờ thật giả bên trong đó!

Cố Nam Nam lại do dự vào giờ phút này, cô không thể nhận chiếc nhẫn này, một khi đã nhận, mối quan hệ giữa cô và Quý Bắc Thần sẽ trở nên rất phức tạp, nếu Mặc Lệ Tước mà biết một màn này thì.....

Hậu quả không dám tưởng tượng.

“Nhận nhanh lên!” Quý Bắc Thần vẫn quỳ một gối trên mặt đất, hai tay run rẩy, có lẽ là do quỳ đã lâu.

“Chẳng lẽ cậu muốn mình tiếp tục dùng loại tư thế quỳ đáng mất mặt này sao?”

Tên này đúng là mỗi lần đều sẽ cho cô một sự lựa chọn khó khăn?

“Anh ta thật sự là bạn trai cô?” Sau lưng truyền đến giọng nói của Mặc Tuyết.

Lúc này Cố Nam Nam mới nhớ ra, giữa bọn họ còn có một chuyện chưa chấm hết.

Dưới sự kích thích của Mặc Tuyết, Cố Nam Nam bình tĩnh nhận chiếc nhẫn, “Bây giờ cô cũng thấy rồi, tôi thật sự có bạn trai, hơn nữa... về thân phận của bạn trai tôi, tôi nghĩ cô cũng rất rõ ràng rồi, so với vị đẹp trai đó của nhà cô, giàu có hơn anh ta, tốt với tôi hơn anh ta, một người mà cũng biết chọn ai, cô nói xem đúng không, Mặc tiểu thư!”

“Hừ! Tôi thật không đáng giá thay Minh Tuấn, hóa ra phụ nữ anh ấy yêu cũng chỉ là loại gái là loi ong bướm.”

Nói xong một đầu ồ gà rồi bò, rất kiêu ngạo, rất đắc ý rồi đi.

Cái dạng này, giống như là bắt chước bữa, cô đột nhiên nhớ đến một câu, tự dán lên người sang quý nhưng nhẫn cũng chỉ là một con gà rừng hạ tiện.

Dùng để hình dung cô ta, là thích hợp.

Phụt một tiếng, Cố Nam Nam lập tức không nhịn được, bật cười.

Mọi người xung quanh từ xem kịch vui đến chúc phúc, mang theo ánh mắt hâm mộ và đổ kị tản ra.

Cũng chỉ còn lại Cố Nam Nam và Quý Bắc Thần.

“Vi chúc mừng bốn thiếu gia hôm nay cầu hôn thành công, mình mời cậu ăn cơm!”

“Thôi đi, cậu bây giờ là đại thiếu gia cao cao tại thượng, không phải, nên là đại tổng giám đốc, loại tép riu như tôi sao có thể cùng cậu dùng bữa tối chứ, tôi quay trở lại công ty đây.” Thật ra, cô không muốn người khác hiểu lầm.

Muốn người khác, ngoại trừ tên ác ma quỷ mị kia ra, còn có thể là ai?

Hắn khoác áo khoác lên người cô, “Mình vẫn là mình một chút cũng không thay đổi nha, cậu xem!”

Hắn làm một cái mặt quỷ với cô.

Cô buồn cười đến nỗi ôm bụng cười vang lên.

Cố Nam Nam cười thật vui vẻ, Quý Bắc Thần cũng hạnh phúc theo.

“Nam, cuối cùng cậu cũng cười.”

Cả người Cố Nam Nam khựng lại, khuôn mặt nhanh chóng xẹt qua nóng rực, vội vàng thu lại tiếng cười.

“Tại sao không cười?” Quý Bắc Thần hơi thất vọng, “Nam, cậu biết không, kể từ sau lúc đó, mình vẫn luôn muốn tìm cậu để làm rõ ràng mọi chuyện.”

Lúc đó hần còn chưa kịp giải thích được gì, cô đã bị Mặc Lệ Tước mang đi.

Đây là một cơ hội.

“Đều đã qua, còn nói lại làm gì.” Cô không muốn tiếp tục miệt mài theo đuổi, mặc kệ gia thế hần như thế nào, đầu tiên cô biết chính là hần, chứ không phải gia thế của hần.

Nghĩ như thế, trong lòng Cố Nam Nam cũng buông xuống.

Cô trả lại chiếc nhẫn kim cương mà vừa rồi hần cầu hôn cô vào trong tay hần, “Trò chơi giả vờ hoàng tử và công chúa kết thúc, bây giờ vật trở về nguyên chủ.”

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Mang cô ấy trở về cho tôi

Đúng vậy, trò chơi kết thúc.

Mặc dù ngay lúc đó, cô thật sự đã khát vọng hạnh phúc.

Đương nhiên, cô cũng không phải là một cô gái cái gì cũng không biết, hiện thực và giấc mơ cô phân ra rất rõ ràng.

Bạn và người yêu cô phân càng rõ ràng hơn.

Dáng người cao lớn của hần đứng lặng im dưới ánh nắng, vẻ mặt của hần dưới ánh mặt trời có vẻ sâu thẳm khó phân biệt được.

Cô không hiểu được ánh mắt hần.

Cô lần nữa lên tiếng, “Nhận nhanh lên đi, thứ đắt như thế nhất định phải tặng cho bạn gái cậu chứ! Còn không lấy lại nhanh lên, nếu bị bạn gái cậu nhìn thấy một màn này của cậu, khẳng định sẽ ăn một hủ dấm.”

Đổi lại là bất cứ một cô gái nào, đều sẽ như thế.

Cô tự đưa ra kết luận là hần có bạn gái.

Mặc kệ hần có hay không, chỉ cần cô cho rằng có là được.

Tay hần trở nên nặng như rót chì, không thể nhấc lên.

Tầm mắt hần như thoi đưa, “Nam, cái đó vốn dĩ chính là cho cậu, cậu hãy nhận lấy đi!”

“Ha?”

Tay Cố Nam Nam đột nhiên run lên, nhẫn kim cương bị chấn động suýt nữa đã rơi xuống mặt đất.

“Này này!! Thần, đừng nói đùa, điều này không vui đâu!”

“Mình không nói đùa, mình nghiêm túc.”

Lúc này hần đang nhìn thẳng vào mắt cô, vụn vặt trong ánh mắt hần tràn ngập bóng hình của cô.

Cảm giác này cực kỳ không ổn.

Cố Nam Nam thầm kêu trong lòng, không ổn rồi, cô xoay người muốn trốn thoát.

Một cái ôm nhẹ nhàng từ phía sau ôm cô vào lòng, “Nam, từ ban đầu mình vẫn luôn thích cậu, thật sự, thật sự thích cậu rất nhiều.”

Kiên nhẫn nhiều năm như thế, hần không thể chịu đựng được nữa.

Cố Nam Nam không phản kháng, mặc cho hần ôm, “Thần, cậu biết cậu nói ra những lời này đồng thời sẽ mất đi cái gì không?”

“Mình biết, nhưng mình không thể kiểm soát được.”

Hần cũng đã từng theo đuổi cô, chẳng qua lúc ấy đã bị từ chối.

Lúc ấy Cố Nam Nam nói với hần rằng, ‘ nếu hần không có ý nghĩ này, thì cô sẽ xem hần như một người bạn mãi mãi, một khi có, thì bọn họ chỉ có thể là người xa lạ! ’

Bây giờ cô sẽ thực hiện lời hứa lúc đó.

“Phụt ha ha!” Hần đột nhiên bật cười, cười vô cùng phóng đại, cười đến nỗi cả người đều ghé vào trên cửa xe, còn dừng lại không được.

Cố Nam Nam nhìn cảnh tượng này với vẻ kinh ngạc, mắt chớp chớp, và cô không thể lý giải được hành động của hần vào lúc này.

Điều gì đã làm hần cười điên loạn lên như thế?

Chẳng lẽ là bởi vì cô muốn thực hiện lời hứa lúc trước, nên hần cười?

Kỳ lạ, thật là kỳ lạ, siêu siêu kỳ lạ.

Làm người khác không rõ a!

Nếu cô cảm thấy điều này sẽ tiếp tục không ngừng như thế, cô sẽ nổi điên.

Cố Nam Nam đặt tay lên vai Quý Bắc Thần, “Thần, nào cậu bị úng à?”

Quý Bắc Thần tiếp tục cười, vươn tay vẫy vẫy hai cái với cô, “Mình không sao, chỉ là cảm thấy cậu quá dễ bị lừa, mỗi lần mình dùng biểu hiện và giọng điệu này nói chuyện với cậu, cậu đều không chút do dự tin tưởng mình. Ha ha ha, thật không hổ là đồ ngốc. Quá buồn cười ha ha ha!”

Cố Nam Nam bị Quý Bắc Thần làm cho mặt đỏ một trận rồi trắng một trận, gia hỏa đó, lúc này còn nói được lời này, không thể phân rõ được trường hợp sao?

Hừ.

Cô hơi tức giận.

“Trả lại cho cậu, đồ của cậu.”

Cô dự định trong một tuần tới sẽ không quan tâm đến hần.

Hần làm như vậy đúng là rất đáng giận!

“Cái này.....” Hần đặt nó vào trong tay trước, rồi ngừng cười, “Cái này cho cậu đi! Sau này khi không có tiền còn có thể bán lại với giá hai đồng.”

“Mẹ kiếp, Quý Bắc Thần, cậu đang cười nhạo mình đúng không, có phải hay không?”

Thật ra thì không, nhưng người ban đầu hần muốn cho chính là cô, bây giờ cô không cần, hần cũng sẽ ném nó đi.

Đặt nó vào cô, hần sẽ luôn cảm thấy mình có thể sẽ có một chút hy vọng, không đến mức thất vọng như thế.

“Không có, Nam, mình không có bạn gái mà!”

Hần cười sang sảng dưới ánh mặt trời, hàm răng trắng tinh dưới ánh mặt trời trông rất đẹp, nếu hần không cười thì phong cách sẽ tựa như đêm hôm đó biến thành một tổng giám đốc bá đạo cấm dục, nhất định là vô cùng hấp dẫn người khác!

Hần của đêm hôm đó, mọi ánh đèn đều tập trung trên người hần, toàn thân như muôn vàn ánh sao rơi rụng xuống, tuấn mỹ khuynh thành đến mức không thể so sánh với bất kỳ thứ gì.

Ngay cả cô cũng nghi ngờ, người nghiêm túc đó chính là Quý Bắc Thần mà cô vẫn biết sao?

Sau đó đã được xác thực, không hề nghi ngờ, đúng vậy.

Nhưng sự gần gũi của hắn như bây giờ lại là một vấn đề.

Giống như lúc trước vẫn biết, một chút cũng không thay đổi.

Cố Nam Nam sau khi nghe hắn nói rằng hắn không có bạn gái, vội vàng lùi về sau vài bước, nhìn hắn bằng vẻ mặt phòng bị, “Thần, lời này của cậu là có ý gì!”

Hắn nhún vai tỏ vẻ thờ ơ, “Không có ý gì cả, ngay cả khi là nghĩa đen, cho nên, cái đó tặng cho cậu.”

“Không, mình không thể nhận nó.”

“Thôi thôi thôi, chúng ta đều đã biết nhau bao nhiêu năm, cậu còn làm ra vẻ với mình làm gì.” Sắc mặt của hắn trở nên ám trầm, mang theo chút u sầu, “Mấy năm nay, mình vẫn luôn tự cho mình là một người nghèo, chưa từng nói với cậu về thân phận của mình, ngay cả những món quà tặng cho cậu vào ngày sinh nhật cũng vô cùng keo kiệt, cho nên lúc này mình muốn tạo nên một món quà cho những năm đó, Nam, đây là một mảnh tâm ý của mình, cậu đừng từ chối.”

Hắn thật sự thích cô. Rất rất thích cô.

Nhưng mỗi lần vừa nói đến chủ đề này, cô đều vô cùng nhạy cảm.

Thế nên mỗi lần đều cho là nói đùa mà chấm dứt.

Nếu có thể, hắn thật sự muốn cô hiểu rằng, đây không phải là một trò đùa, ngay từ đầu hắn đã vô cùng nghiêm túc.

Đáng tiếc, nha đầu này, hầu như không xem hắn như là một người đàn ông.

Là hắn may mắn, hay là bi ai?

“Cái này quá đắt.” Quả nhiên vẫn không thể nhận được!

“Nam, đây là món quà cuối cùng mà mình tặng cho cậu, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội.”

Cố Nam Nam “.....”

Cô im lặng.

Có lẽ hắn nói không sai, cô và Mặc Lệ Tước đã kết hôn, mặc dù sau này cũng có thể tặng quà, nhưng có lẽ tên đế vương ma quỷ hèn mạt bệnh tâm thần đó sẽ không cho phép!

Hơn nữa, nếu sau này Thần có bạn gái, tặng quà cho cô cũng không thích hợp lắm.

Nghĩ đến đây, bàn tay trắng nõn của cô nhẹ nhàng nắm chặt, “Vây được rồi, cái này mình sẽ giữ giúp cậu trước, chờ sau này cậu tìm được bạn gái, mình sẽ trả lại cho cậu, như thế nào?”

Cô cũng đưa ra ý tưởng của riêng mình.

Cô đã quyết tâm như thế, xem ra hắn chỉ có thể đồng ý.

“Được!”

Quý Bắc Thần đồng ý rồi, lúc này Cố Nam Nam mới vô cùng vui mừng lấy lại thứ đó.

“Đi đâu, mình đưa cậu đi!”

“Công ty.”

Ục ục.

Bụng Cố Nam Nam thăm thì kêu lên.

Cô hơi xấu hổ nhìn Quý Bắc Thần, “Cái đó, buổi sáng bởi vì công việc, cho nên.....đến bây giờ mình vẫn chưa ăn gì.”

“Quả nhiên, cầu hôn thành công, vẫn cần phải mở tiệc ăn mừng!”

Quý Bắc Thần trêu chọc.

Cố Nam Nam đen mặt, “Ngậm lại lạnh mồm lạnh miệng mở cửa xe ra mau, bụng của bản tỷ đói bụng rồi.”

“Nam. Con gái hung hăng như thế là không được, sẽ không thể gả đi.”

“Vừa rồi không phải cậu nói sẽ cưới mình sao?”

“Được, mình cưới cậu.”

“Tưởng bỏ.....!!!”

.....

“Ây da, Tam ca, người phụ nữ của cậu đúng là không đơn giản mà!” Ngự Phong chơi đùa điện thoại, một chân đặt trên bàn trà, nghiêng người dựa vào sofa, tư thế phóng đảng tà mị, “Tam ca, tôi vừa phát hiện ra một chuyện động trời, có hứng thú xem qua không?”

Ngự Phong ném điện thoại cho Mặc Lệ Tước, “Xem đi!”

Hắn cầm điện thoại, khẽ liếc mắt, ban đầu không có ý định muốn xem, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh trên điện thoại, không khí ám áp ban đầu ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, như ma quỷ.

Khuôn mặt tuần mỹ trở nên tối tăm, như là Tu La đêm tối.

Cạch cạch cạch nhanh chóng nhấn xuống vài phím nút, “Mang người về đây cho tôi.”

Ngự Phong ở một bên vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Ha ha, Tam ca, không phải cậu không yêu người ta sao, hà tất phải làm như thế chứ?”

“Cút!”

Con lửa giận đang hoàn toàn thiêu rụi hắn, và ngọn lửa đã thổi bùng lên.

Ngự Phong không sợ chết, dù sao bản chất càng đậm hơn, “Ây da, lửa giận cũng bùng lớn như thế, sẽ tổn thương đến thận đó!”

Rầm

Ghế dựa một bên ngã xuống đất.

Sự thù địch tùy ý lan rộng toàn thân Mặc Lệ Tước, ngôi nhà này cũng trở nên ám khí mù mịt.

Ngự Phong hiểu rằng đây chính là khúc nhạc dạo cho sự tức giận của Tam ca nhà mình.

Nếu không rời đi sẽ phải ương cặp cá trong chậu(*).

(*) Hán Việt là ương cặp trì ngư, nằm trong câu ngôn ngữ của TQ: “Thành môn thất hỏa, ương cặp trì ngư”, nghĩa là “Cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá”.

Hắn đứng dậy, “Tam ca, tôi mang điện thoại đi đây!”

Nhanh chóng biến mất trước mặt hắn.

Nếu không đi sẽ phải ương cặp cá trong chậu mất.

.....

Sau khi cùng Quý Bắc Thần ăn ở quán ven đường, cô vốn định tự mình trở về.

Nhưng Quý Bắc Thần đã giơ cao cờ hiệu của một người đàn ông tốt, là đàn ông thì sẽ không để phụ nữ rời đi một mình, tóm lại là thành công dụ dỗ được Cổ Nam Nam.

Trở lại công ty, cô cầm chiếc nhẫn kim cương chói lọi đó trong tay và lắc lư giữa không trung, nó thật sự rất đẹp và rất lóe sáng.

Đáng tiếc, đây không phải là thứ mà cô nên có.

Có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không có cách nào có được một chiếc nhẫn cưới thật sự.

A, đúng rồi.

Vừa rồi trên đường trở về cô đã suy nghĩ đến một việc.

Dựa vào năng lực của Mặc Lệ Tước không chừng hắn đều đã hoàn toàn biết được nhất cử nhất động của cô, hơn nữa hai ngày nay cô còn không liên

lạc với hấn, thậm chí còn tìm đường chết kéo hấn vào danh sách đen.

Mặc Lệ Tước nhất định sẽ dùng biện pháp khác để theo dõi cô.

Nếu như cảnh đó trên đường bị hấn biết, sẽ rất tồi tệ.

Mẹ nó, mạng sống khó giữ được!

Nghĩ đến đây Cố Nam Nam nơi nào còn có tâm trạng đi thưởng thức chiếc nhẫn này, vội vàng lấy điện thoại ra thêm Mặc Lệ Tước đến danh sách liên lạc.

Soạn tin nhắn và gửi qua cho hấn.

【 Hôm nay đến tập đoàn Du thị ký họp đồng, trên đường trở về gặp vợ của bạn trai cũ, vẫn luôn dây dưa không bỏ, vì thế bạn của tôi vì giúp tôi nên đã quỵ xuống cầu hôn, tất nhiên tôi đã từ chối. Mặc dù không phải chuyện gì lớn, sợ anh nghĩ nhiều, nên báo riêng với anh một tiếng. 】

Cầm điện thoại thấp thỏm đợi một hồi lâu, vẫn không có hồi âm.

Cô lại gửi thêm một tin khác.

【 mấy hôm nay công ty rất bận, vẫn luôn bận rộn ở công ty, đêm nay sẽ trở về. 】

Vẫn không có tin tức gì.

Có lẽ hấn đang bận, nhất thời không chú ý đến.

Không ngờ điện thoại đã bị tên ma quỷ đó ném văng ra.

Sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Chỉ còn lại chiếc điện thoại lẻ loi nằm trên mặt đất.

Lại lần nữa trở thành vật hi sinh.

Cũng may, màn hình chỉ bị hỏng mà thôi.

Mặt trên có thể miễn cưỡng nhìn thấy thông báo.

“Sao còn chưa về à!”

“Quên đi, tôi vẫn nên trở về một chuyến vậy!”

Nhưng, cô vừa bước ra khỏi cửa, đã bị người đánh ngất kéo lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Em đi quá xa rồi!

Khi Cố Nam Nam tỉnh lại, cô phát hiện mình đang ở giữa một môi trường tối tăm, bốn phía mờ hồ nhìn không rõ, cô di chuyển thân mình, hai tay hai chân đều đã bị trói vào dây xích, mà cả người cô đang nằm hướng lên thành hình chữ Đại, nằm ở trên giường.

Đầu còn hơi đau, lúc này cô mới hoàn hồn, có lẽ mình đã bị bắt cóc.

Rốt cuộc là ai chứ?

Trong đầu Cố Nam Nam đầu tiên hiện lên gương mặt trắng sứ tính xảo đó của Mặc Tuyết, là cô ta sao?

Cô cố gắng làm chính mình bình tĩnh lại.

Âm thầm suy nghĩ.

Càng vào lúc này, lại càng lúc càng cấp bách.

.....

Mặc Lệ Tước từ phòng tắm đi ra, cũng không như ý nguyện được nhìn thấy Cố Nam Nam mà là một đám vệ sĩ đang cung kính khom lưng.

Tây trang và kính râm cùng một sắc màu đen.

Mọi người không ai nói gì, không khí yên tĩnh đến quỷ dị, ngay cả âm thanh giọt nước từ trên sợi tóc của Mặc Lệ Tước nhỏ giọt xuống sàn nhà cũng có thể nghe được rõ ràng.

Mặc dù không nói gì nhưng biểu hiện của bọn họ đã bán đứng tâm trí bọn họ.

Mặc Lệ Tước lau tóc, sát khí lạnh thấu xương, "Người đâu?"

"Tam ca, Cố tiểu thư cô ấy.....bị người bắt đi rồi."

Một vệ sĩ trong đó liều chết nơm nớp lo sợ lên tiếng.

Khuôn mặt tuần dật của Mặc Lệ Tước lập tức mây đen giăng đầy, đầu tiên là như mặt biển tĩnh mịch, sau đó nâng chân lên một chân đá bay tên vệ sĩ vừa nói ra thật xa, "Phế vật."

Tên vệ sĩ ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, đứng cung kính, một câu cũng không dám nói.

Chủ nhân của bọn họ tức giận, ngay cả khi roi thành da cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Hơn nữa, lần này là do bọn họ hành sự bất lực(*).

(*) không làm tốt việc.

Cố Nam Nam biến mất, cả người Mặc Lệ Tước như một con sư tử giận dữ, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát ra sát khí khủng bố, đá bay vệ sĩ còn chưa đủ, chiếc ghế bên cạnh cũng bị hất đá về phía vệ sĩ.

Vệ sĩ không trốn tránh, đứng cúi đầu cung kính.

Mặc cho hấn phát tiết.

Hấn lấy ra một điều thuốc, tìm bật lửa nửa ngày nhưng không tìm thấy, một vệ sĩ tiến lên bật lửa giúp hấn.

Ngôi sao ánh lửa từ từ bùng cháy trong căn phòng nặng nề áp lực, hấn phun ra một vòng khói, hấn hỏi thủ hạ vừa châm thuốc, "Rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

"Cái này....."

"Nói!"

"Dạ. Thật ra lúc chúng tôi đến vừa vặn nhìn thấy Cố tiểu thư bị người đưa lên xe, chúng tôi vốn dĩ đã đuổi theo, nhưng....."

Vệ sĩ nói chuyện ấp úng, mày kiếm lãnh phong của Mặc Lệ Tước khẽ nheo lại.

"Nhưng người bắt cóc Cố tiểu thư là Tuyết nhi tiểu thư, cho nên....."

Tuyết nhi?

Mặc Lệ Tước hí đôi mắt u ám lại.

Hấn nhớ đến email lần trước Ngự Phong gửi cho hấn, về vụ tai nạn giao thông đó của Cố gia.

Vốn dĩ muốn kết hôn với Cố Nam Nam sớm một chút, thì Mặc Tuyết sẽ buông khúc mắc, sẽ không làm ra chuyện đả thương người khác.

Hiện tại, hôn tin còn chưa công bố, khoảng cách vụ tai nạn giao thông cũng mới trôi qua một tháng, cô lại diễn lại trò cũ.

Là do hấn quá mức cưng chiều cô rồi.

"Địa điểm."

"Kho hàng ngoại ô phía Tây."

.....

Kho hàng ngoại ô phía Tây.

"Mặc Tuyết, cô điên rồi?"

Quần áo trên người Cố Nam Nam đã bị hai gã đàn ông đó kéo ra.

Bên trong chỉ còn sót lại nội y đến đáng thương, ngồi trên chiếc ghế thái phi trước mặt cô, là Mặc Tuyết với hai tròng mắt phiếm hồng.

Cố Nam Nam nghĩ đến những việc sẽ xảy ra tiếp theo.

Cô ra sức vùng vẫy, ánh mắt nhìn Mặc Tuyết càng thêm hận ý.

Ngay cả lúc cô ta cướp Du Minh Tuấn, cô cũng không muốn cô ta chết như bây giờ.

Cố Nam Nam nhìn cảm giác xấu hổ xuống, nghiêng răng, "Mặc Tuyết, cô nghĩ kỹ đi, cô làm như vậy là phạm pháp, cô biết không?"

"Ha ha! Phạm pháp? Tất cả mọi người ở Hải Thành đều phải nghe lời anh trai tao nói, chỉ cần có anh tao, cái gì tao cũng không sợ!"

Anh trai?

Từ lúc đi học cùng nhau đến bây giờ, Cố Nam Nam chưa từng nghe qua, Mặc Tuyết có anh trai.

Từ sau khi cô ta và Du Minh Tuấn ở bên nhau, hai chữ anh trai chỉ treo ở bên miệng, rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể không chế toàn bộ Hải Thành?

Còn tuyệt vời hơn cả Mặc Lệ Tước sao?

Mặc Tuyết búng tay một cái.

Hai gã đàn ông ở đây không chút thương hoa tiếc ngọc, dùng sức xé, mảnh vải nhỏ có thể miễn cưỡng giúp cô che đậy cơ thể này cũng đã bị xé nát tàn nhẫn ném xuống sàn nhà.

Giờ khắc này, Cố Nam Nam thật sự sợ hãi.

Mặc dù cũng bị cưỡng bạo, cô suy nghĩ về lúc cô muốn chạy trốn ra nước ngoài nhưng lại bị Mặc Lệ Tước uy hiếp bắt trở về, một đêm đó cô cũng đã trải qua.

Nhưng bây giờ lại khiến cô vô cùng kinh tởm, nhìn vào khuôn mặt của hai gã đó, cô gần như muốn nôn ra.

Lúc đối xử với Mặc Lệ Tước cũng không có cảm giác này.

"Mặc Tuyết, tôi đã thật sự hiểu rõ, tôi không yêu Du Minh Tuấn, không hề, rất nhanh tôi sẽ kết hôn, đúng rồi, bạn trai của tôi cô cũng đã gặp qua không phải sao?"

Mặc Tuyết hiển nhiên là bị ghen ghét đến đỏ mắt, đã hoàn toàn phát cuồng, mất đi lý trí.

"Mày thật sự không yêu Du Minh Tuấn?"

Bỗng chốc, khuôn mặt hung ác nham hiểm của Mặc Tuyết lập tức trở nên ngây thơ, nhan sắc cũng dần trở nên rõ ràng.

Chẳng lẽ là hoàn hồn?

Bây giờ vào lúc này vì tự bảo vệ mình mà tiếp tục làm trái lại với cô ta là không được.

Mặc dù Cố Nam Nam không sợ chết, nhưng bây giờ cô không thể chết được.

"Đúng vậy, hoàn toàn không."

"Ha ha ha. Ha ha ha!" Mặc Tuyết lại cười rộ lên như một kẻ điên.

Kéo tám ván gỗ đang chặn ở một bên ra, "Minh Tuấn, anh có nghe thấy không, nó không hề yêu anh."

"Du Minh Tuấn?" Cố Nam Nam kinh ngạc mở to hai mắt.

Du Minh Tuấn bị trói trên cây cột sắt bên cạnh, cuối cùng bị bịt miệng, không thể lên tiếng.

Nhưng đôi mắt bị thương đỏ ngầu đó của hắn đang nhìn Cố Nam Nam.

Nỗi đau buồn trong ánh mắt đó làm trái tim Cố Nam Nam thất lại.

Cô vội vàng dời đi ánh mắt.

Toàn thân cô đều trần trụi, như một con vật được đưa tới trước mắt bao người để xem, hận không thể tìm một khe đất để mà chui xuống.

Cô nắm chặt tay vùng vẫy từng chút từng chút một.

Nếu không tự cứu mình, rất có thể cô sẽ trở thành món đồ chơi cho những gã đàn ông này.

"Anh yêu, lần này cuối cùng anh cũng nghe rõ rồi chứ! Người ta không yêu anh, tôi thấy anh thật ngu ngốc, chỉ cần nó xảy ra chuyện gì, anh đều có thể bỏ mặc mọi thứ để đến cứu nó, nhưng, anh quên mất tôi là ai rồi sao? Cuộc sống của anh đều nằm trong tay tôi!"

Mặc Tuyết lấy con dao nhỏ ra khoa tay múa chân ở hạ thân nơi dừng quần của Du Minh Tuấn, "Bây giờ cho anh hai sự lựa chọn. Một là thật lòng yêu tôi mãi mãi, hai là anh sẽ vĩnh viễn mất đi thứ quan trọng nhất đối với một người đàn ông."

Con dao sắc thêm một chút, mặc dù cách quần, nhưng cũng có thể nhìn thấy Du Minh Tuấn nhũ mào lại và khẽ kêu rên.

Mặc Tuyết này quả nhiên là điên rồi.

Đó không phải là người đàn ông mà cô ta yêu nhất sao?

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Du Minh Tuấn càng ngày càng khó coi, lòng cô cũng đau đớn theo.

Thật ra, sau khi hấn và Mặc Tuyết đính hôn không bao lâu, cô đã tìm Quý Bắc Thần âm thầm tra xét.

Về lý do hấn kết hôn, cô đã sớm biết.

Nhưng, đó là con đường mà hấn lựa chọn, cho dù là vì Du gia, cuối cùng hấn vẫn từ bỏ tình yêu giữa bọn họ.

Nếu như vậy, đã phá vỡ hoàn toàn, để hấn có thể làm tốt chức tổng giám đốc Du thị của mình.

Mất đi một ít, cũng phải nhận được một ít.

Lúc trước chính là ôm ý nghĩ như vậy mới cần răn nhắc tâm đoạn tuyệt mọi quan hệ với hấn.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng, trong lòng cô không có sự tồn tại của hấn.

Dù sao cũng là người đã yêu nhiều năm như thế.

Muốn quên cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Mặc Tuyết, cô muốn làm gì?" Cuối cùng Cố Nam Nam vẫn không ngăn được, kêu ra tiếng.

"Ây da! Đau lòng sao?"

"Mặc Tuyết, tôi thật sự không có chút quan hệ nào với anh ta, rất nhanh tôi sẽ phải....." Cố Nam Nam còn đang cố gắng tìm một cái lý do trong lòng để có thể làm cô ta chấp nhận.

"Đủ rồi." Mặc Tuyết nắm con dao lên bay thẳng về phía Cố Nam Nam.

Cố Nam Nam nhanh chóng nghiêng sườn mặt, con dao xẹt qua má cô, cắt thành một đường.

Máu đỏ tươi rỉ ra bên ngoài.....

"Ây da, nhìn không ra, mày còn rất sợ chết, mày là đồ phụ nữ không biết xấu hổ."

Cố Nam Nam không màng đến nỗi đau đớn trên mặt, "Mặc Tuyết, cô làm như thế có đáng không? Bây giờ cô đã có được anh ta, cô còn chưa hài lòng?"

Đối với Mặc Tuyết mềm cứng không ăn, cô chỉ có thể buông tay.

"Hài lòng?" Mặc Tuyết dường như hơi kích động, "Có được người anh ta nhưng không chiếm được trái tim anh ta, có lợi gì chứ?"

Về mặt cô buồn bã, những giọt nước mắt đau đớn rơi xuống, che mặt, "Chẳng qua tôi chỉ muốn người tôi yêu cũng yêu tôi mà thôi, nếu....." Bỗng nhiên khuôn mặt buồn bã của cô lập tức trở nên dữ tợn khủng bố, giận dữ hét lên, "Nếu tôi không thể có được nó, vậy thì tôi sẽ đồng quy vu tận(*) với anh ta."

(*) cùng chết chung.

Muốn đồng quy vu tận cũng đừng kéo cô theo, được chứ?

Cô bước đến bên cạnh Cổ Nam Nam, khom lưng nhặt con dao lên, rồi tiếp tục khoa tay múa chân trên mặt Cổ Nam Nam, "Mày, nếu gương mặt trắng nõn này không còn nữa, Du Minh Tuấn có thể còn yêu mày hay không? Còn có bạn trai Quý Bắc Thần của mày nữa, có thể cưới mày hay không?"

Mặc Tuyết thật sự bị kích thích.

Cho dù Du Minh Tuấn không cần cô ta, cô ta xoay người cũng có thể thông đồng với đàn ông khác tốt hơn --

Tại sao chứ?

Tại sao Cổ Nam Nam cô ta có thể tốt mệnh như thế, đàn ông bên cạnh cô ta đều là mơ ước của ít nhiều cô gái, đàn ông rời khỏi cô ta rồi nhưng trong lòng vẫn còn cô ta, tại sao chứ?

Nếu không có cô ta, thật là tốt biết bao.

Quay trở lại sau khi Mặc Tuyết tạo ra những suy nghĩ như vậy.

Không lâu đã bắt đầu hành động.

Um um um.....

Du Minh Tuấn bên đó vùng vẫy càng thêm kịch liệt.

"Mặc Tuyết, thả Nam Nam ra!" Bỗng dưng cuối cùng cũng bị nói lòng, Du Minh Tuấn vội vàng rống lên với Mặc Tuyết.

Cổ Nam Nam bị ai trong lòng.

Gia hỏa này có đầu óc không vậy, lúc này còn nói lời này, chẳng phải là lửa cháy đổ thêm dầu sao chứ?

Muốn cô chết sớm một chút sao?

Quả nhiên, Mặc Tuyết thấy Du Minh Tuấn vẫn còn che chở Cổ Nam Nam, càng thêm tức giận, "Thả nó, được, tôi sẽ cho anh xem nó bị người khác hiếp rút cuộc là như thế nào, hiếp xong rồi sẽ thả nó đi." Chẳng qua là đi gặp Diêm Vương mà thôi.

Và phân phó tên đàn ông bên cạnh.

Gã đàn ông lúc lột quần áo của Cổ Nam Nam, nhìn thấy cô ngoài mềm trong trắng, da thịt trắng nõn, lúc đó đã khó có thể tự duy trì, nhưng vì ngại với mệnh lệnh của Mặc Tuyết, nên không dám xuống tay.

Bây giờ, Mặc Tuyết đã ra lệnh.

Hai gã đàn ông như con sói đói khát đã lâu, nhanh chóng cởi quần áo, lao thẳng về phía Cổ Nam Nam --

"ĐỪNG!"

"Nam Nam!"

Đoàng đoàng --

Trong trời đêm vang lên hai tiếng súng.

Người nằm trên cơ thể Cổ Nam Nam lập tức bất động.

Máu đỏ tươi từ trên trán của tên đó chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt Cổ Nam Nam.

Chưa từng thấy qua cảnh như vậy, cô sợ tới mức liên tục kêu lên sợ hãi vài tiếng rồi sau đó lập tức hôn mê bất tỉnh.

Sau đó khóa dây xích cột Cổ Nam Nam đã được mở ra.

Một chiếc áo gió kiểu Anh được khoác lên người Cổ Nam Nam.

"Anh, anh, sao anh lại đến đây?" Mặc Tuyết run run rẩy rẩy, giọng nói yếu ớt đi.

Cô chẳng qua chỉ xử lý chuyện cá nhân, vậy mà đã kinh động đến anh trai cô.

Bóp --

Mặc Lệ Tước hung hăng giáng một bạt tai lên mặt Mặc Tuyết, đáy mắt lạnh băng không một chút độ ấm, "Tuyết nhi, em đi quá xa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Là người bệnh phải nghỉ ngơi

Mặc Tuyết vuốt ve đôi má đỏ ửng, trên gương mặt đầy vẻ hoài nghi.

Cô là người mà anh trai yêu nhất, thế nhưng vì một người phụ nữ xưa nay không hề quen biết, đánh cô?

“Anh, anh, đánh em? Vì người phụ nữ đó mà anh đánh em?”

Đôi mắt phiếm hồng của Mặc Tuyết càng thêm đỏ ngầu, như thể muốn ăn thịt người khác.

“Tại sao? Anh à, không lẽ ngay cả anh cũng cảm thấy người phụ nữ đó còn quan trọng hơn cả hạnh phúc của em gái anh sao?”

“Anh, anh nói gì đi chứ!”

Mặc kệ Mặc Tuyết gào rống thế nào, Mặc Lệ Tước dường như không nghe thấy, không quan tâm đến.

Ôm Cổ Nam Nam vào trong lòng, nói với Ngự Phong, “Ngự Phong, đưa Tuyết nhi trở về.”

Thậm chí cũng không buồn liếc mắt nhìn Du Minh Tuấn đang bị treo trên cây cột sắt, ôm Cổ Nam Nam rời khỏi kho hàng.

.....

Đó là một đêm, vẫn còn kéo dài.

Trong căn phòng sang trọng đơn giản và tĩnh tế, Cổ Nam Nam với sắc mặt xanh xao im lặng nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Ngồi bên mép giường là Mặc Lệ Tước.

Ánh mắt lạnh lùng vẫn luôn dừng lại trên gương mặt của Cổ Nam Nam, vẫn duy trì tư thế này một hồi lâu.

Hắn vào lúc ấy, trong lòng xuất hiện chút hỗn loạn, sợ mất đi.

Loại tâm trạng này vẫn luôn làm hắn rối rắm đến tận bây giờ.

Tại sao, lại sinh ra suy nghĩ như vậy với cô gái này, thậm chí vì cô còn không tiếc đánh em gái mà mình yêu thương nhiều năm, tất cả những điều này rốt cuộc là tại sao chứ?

Hắn đã cảm giác được có một số thứ đã dần vượt qua tầm kiểm soát của hắn, cảm giác này cực kỳ không ổn.

Bỗng, Cổ Nam Nam vẫn luôn im lặng nằm đó đột nhiên trở nên bất an, không ngừng lắc lắc đầu, khuôn mặt tái nhợt chảy ra từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, trong miệng không ngừng, “Đừng, đừng, đừng.....”

Mặc Lệ Tước theo bản năng vội vàng nắm chặt tay cô, giữ ở trong lòng bàn tay, giọng nói cũng dịu dàng rất nhiều, “Tôi ở đây!”

Quần gia Phúc Bá cung kính đứng phía sau, im lặng không nói.

Ở bên cạnh thiếu gia nhiều năm như thế, tính khí của thiếu gia ông đã sớm nắm giữ được vài phần.

Tâm trạng bây giờ của thiếu gia đang rất tệ, nếu tùy ý nói ra, sẽ đưa họa sát sinh đến.

Thiếu gia nhà ông mà tức giận lên, quả thực.....

Về những chuyện đã xảy ra vào năm đó, ông không muốn thấy lại lần hai.

Mặc Lệ Tước vươn tay khẽ sờ lên trán cô.

Rất nóng!

Cô bị sốt?

“Gọi Vân Lí đến.”

“Thiếu gia, này.....nếu không tôi đi gọi bác sĩ Lý?” Ông cũng không biết Vân Lí trong miệng thiếu gia là ai.

Không thể nào gọi được.

Nhưng lại không thể trực tiếp từ chối, nói vậy sẽ làm thiếu gia càng thêm tức giận.

Lúc này Mặc Lệ Tước mới nhớ ra, dường như Vân Lí chưa từng đến ngôi nhà này, quản gia không thể biết được.

“Được rồi, ông ra ngoài đi!”

“Vâng.”

Mặc Lệ Tước đứng dậy, đi đến ban công, gọi một cuộc điện thoại.

Sau đó hán châm một điếu thuốc rồi đứng trên ban công hút, chờ thuốc cháy xong, Vân Lí cũng đến.

Đang ở dưới lầu mỉm cười vẫy tay với hán.

Mặc Lệ Tước đen mặt đi trở vào phòng, sau đó mở cửa phòng ngủ ra.

“Ấy da da, không ngờ tốc độ vẫn còn khá nhanh!” Vân Lí mang theo một chiếc hộp y tế màu đen, khuôn mặt trắng bệch vô hại.

Nhưng chỉ khi thật sự tiếp xúc với gia hỏa Vân Lí nhân tài này mới có thể hiểu được, cái gì gọi là phúc hắc.

“Bớt nói nhảm, vào đi.”

Mặc Lệ Tước dẫn người đến cạnh giường, “Dường như cô ấy bị sốt, còn đã chịu chút sợ hãi.”

Vân Lí không chút vội vàng, xoa cằm đánh giá người bạn tốt đã quen biết nhiều năm này.

“Chẳng qua chỉ bị sốt thôi mà, cậu có cần phải hoảng loạn như thế không? Lệ Tước!”

Thật sự, Vân Lí là lần đầu tiên thấy hán lo lắng như thế.

Xem ra, một gia hỏa không gì địch nổi, bách chiến bách thắng cũng đã tìm được khắc tinh.

Hán rất muốn nhìn xem vị tiểu thư đặc biệt đang nằm trên giường kia rốt cuộc đã tra tấn tên bạn ngạo kiều của hán như thế nào!

Đáng tiếc, người vẫn còn đang hôn mê.

Gương mặt tuần tú của Mặc Lệ Tước bỗng tái xanh, cố gắng kiềm chế cơn giận, “Tôi gọi cậu đến là để khám bệnh, không phải gọi cậu đến khoác lác, tôi không sẵn lòng rảnh rỗi để cùng cậu nói lung tung.”

Sự kiên nhẫn của hán đang cạn dần.

Nếu không phải suy xét đến việc gia hỏa này phải khám bệnh cho cô, nhất định hán sẽ một quyền đánh bay hán.

Vân Lí hít sâu, thờ dài, “Được rồi, để tôi xem!”

Lúc khám bệnh cho người khác Vân Lí rất yên tĩnh, động tác luôn thanh lịch như thường.

Cho người ta cảm giác không giống bác sĩ, ngược lại giống ngư lang.

Ngư lang?

Nghĩ đến hai từ này, sắc mặt Mặc Lệ Tước lại càng thêm khó coi.

Lúc trước khi ở khách sạn xảy ra chuyện đó với Cố Nam Nam, cô cũng cho rằng hán là ngư lang goa tiền.

Cô gái này chính là mười phần mười nhan khổng(*).

(*) dễ xiêu lòng trước nhan sắc.

Hơn nữa Vân Lí lại là người có vẻ ngoài tuấn mỹ nhất trong tất cả anh em của hắn, và có tính uy hiếp nhất.

Nếu chốc nữa cô tỉnh lại, nhìn thấy Vân Lí, có thể hay không ——

“Bệnh nhân bị sốt, dường như đã phải chịu sợ hãi, nhưng cũng không đáng ngại, tiêm cho cô ấy một mũi, kê một toa thuốc, là được.”

Hắn nháy mắt với Mặc Lệ Tước, tiếp tục lên tiếng: “Nhưng cơ thể cô ấy rất yếu, dạ dày cũng không được tốt, trong khoảng thời gian này tốt nhất cậu nên để cô ấy nghỉ ngơi đi, đừng quá tra tấn người ta nha! Một cô vợ xinh đẹp và đáng yêu như thế, ngay cả tôi cũng sinh ra lòng triu mến.”

“Cậu có thể rút.”

Mặc Lệ Tước không cho Vân Lí có cơ hội nói tiếp, lập tức đẩy hắn ra ngoài.

“A này! Lệ Tước, tôi còn chưa.....”

“Nơi này không cần cậu!”

Vân Lí gãi đầu tỏ vẻ không hiểu.

Rốt cuộc gia hòa này xảy ra chuyện gì vậy?

Ngày thường mặc kệ hắn nói đùa như thế nào, Lệ Tước đều thờ ơ!

Lần này, có vẻ khác!

Hay là ——

Thật sự yêu cô gái đó?

Nếu thật là như vậy, sau này sẽ có trò hay để xem rồi.

Vân Lí cũng giống như Ngự Phong, đều là những gia hòa không sợ hỗn loạn.

Sau khi Vân Lí xuống lầu, Mặc Lệ Tước thay đổi băng gối giúp Cố Nam Nam, rồi sờ vào trán cô để kiểm tra nhiệt độ.

Vẫn rất nóng.

Nhìn bốn phía, không có một thứ gì.

Gia hòa đó, vậy mà ngay cả thuốc cũng không kê.

Mặc Lệ Tước lần nữa cầm lấy điện thoại, giọng nói ma quỷ như phát ra từ địa ngục, “Giới hạn trong vòng năm phút, quay trở lại đây.”

.....

Gió nhẹ thổi, ánh mặt trời ấm áp.

Sáng ngày hôm sau tươi đẹp cuối cùng cũng mở ra.

“Á!”

Một tiếng hét sợ hãi, Cố Nam Nam nhanh chóng mở bừng mắt.

Tầm mắt đảo qua lại trong phòng, cho đến khi xác định rằng nơi này không phải cái kho hàng bỏ hoang khủng khiếp đó, mới từ từ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn kỹ, hóa ra nơi này chính là ‘ Bán đảo biệt uyển ’.

Mặc dù cô đã từng rất chán ghét nơi này, nhưng bây giờ cô lại đột nhiên cảm thấy nơi này dường như cũng không chán ghét đến thế.

Vẫn hơn cái kho hàng cổ xưa cùng với những xiềng xích và giường sắt kia.

Nghĩ đến cuộc chạm trán tối qua, cả người Cố Nam Nam không ngừng run rẩy.

Mặc Tuyết, đúng là điên rồi.

Lần này đến lần khác khiêu chiến điểm chủ chốt của cô.

Lúc này đây, cô nhất định sẽ không buồn không hể răng.

Cô ta đối xử với cô như thế, Cố Nam Nam muốn trả lại từng chút một.

Sắc mặt rất xấu, nhưng cô vẫn kiên trì rời giường đi vào phòng vệ sinh tiến hành rửa mặt.

Rửa mặt xong, thay quần áo chuẩn bị xuống lầu.

Vừa mở cửa ra, đã thấy Mặc Lệ Tước xuất hiện ở cửa.

Trong tay còn bưng một ly sữa và một bát cháo.

Sự kết hợp như vậy.....

“Cái đó, công ty tôi còn có chút việc, bây giờ tôi có thể đi không?”

Cố Nam Nam đương nhiên nghĩ rằng hần mang bữa sáng đến cho mình ăn.

“Không.”

Mặc Lệ Tước kéo cô vào phòng, đặt bữa sáng lên tủ đầu giường, khom lưng bế Cố Nam Nam lên giường, đắp chăn lại thật đàng hoàng.

“Mặc Lệ Tước, tôi thật sự không sao, hôm nay công ty có một cuộc họp quan hệ với hậu cần mới, tôi phải đi.”

Mặc Lệ Tước bưng bữa sáng đặt bên miệng thổi thổi, rồi đưa tới bên miệng Cố Nam Nam, giọng điệu lạnh lùng, “Tôi đã xin nghỉ giúp em.”

“.....” Tình huống gì vậy chứ?

Cô chính là tổng giám đốc, vậy mà hần lại xin nghỉ cho cô?

“Ăn sáng trước, rồi mới nghỉ ngơi.”

“Này! Mặc Lệ Tước, tôi thật sự.....”

Cô không thể đi.

Vốn dĩ vừa nhậm chức, bởi vì cô tuổi trẻ vô vị, rất nhiều cổ đông đều phản đối, bây giờ còn chưa đứng vững gót chân đã vắng mặt trong cuộc họp, sẽ làm mọi người càng cảm thấy cô không đáng tin cậy, cứ như vậy, nếu cô muốn ổn định ngôi trên vị trí tổng giám đốc, khó sẽ càng thêm khó.

Cố Nam Nam hơi lo lắng, xóc chăn lên muốn xuống giường, “Anh như vậy sẽ làm tôi mất đi vị trí tổng giám đốc.”

“Có tôi ở đây, tất cả công ty ở Hải Thành, chỉ cần em thích, tôi đều có thể cho em trở thành tổng giám đốc!”

“.....” Về mặt Cố Nam Nam cay đắng, ý cô không phải như thế mà.

Lời nói, lời này của hần rốt cuộc có ý gì!

Không phải là gián tiếp bày tỏ tình yêu chứ?

Những tổng giám đốc bá đạo đó dường như đều trình diễn cùng một loại kịch bản này!

Không, không, không, Cố Nam Nam lắc đầu.

Cô nghĩ quá nhiều rồi.

“Vậy thì, tôi ăn xong bữa sáng, anh cho tôi đi công ty được không?”

Thấy hần không có ý định thỏa hiệp, Cố Nam Nam đành phải mềm lại.

“Ăn xong rồi nói.”

Cố Nam Nam cắn môi, dường như bây giờ chỉ có thể nghe lời.

Ăn xong trước đã!

Về chuyện hôm qua, thật ra cô vẫn luôn rất hoài nghi, cuối cùng là làm thế nào mà cô có thể thoát khỏi tay Mặc Tuyết.

Cô chỉ nhớ rõ có ai đó đã chết trên người cô, sau đó cô cũng hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, thì phát hiện đã ở Bán đảo biệt uyển.

Đêm qua ở đoạn thời gian cô bị ngất đó, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mặc Lệ Tước như thay đổi thành một người khác, dứt cô ăn từng miếng từng miếng một, Cố Nam Nam chột dạ há miệng.

Vừa ăn được hai miếng, vẫn không nhin được, cô lên tiếng hỏi: “Cái đó, đêm qua.....là anh cứu tôi.....sao?”

“Ăn nhanh lên, không ăn lát nữa sẽ lạnh.” Hấn cũng không trả lời cô.

Trong điều này nhất định đang che giấu cái gì đó.

Cô bỗng có chút tức giận, đoạt lấy bát cháo, “Tôi tự mình ăn!”

Mặc Lệ Tước lặng lẽ nhìn, không nói, vẫn luôn im lặng nhìn cô ăn xong.

Sau đó phân phó thím Lý lên dọn dẹp.

Cố Nam Nam nhìn thời gian, đã hơn 8 giờ, bây giờ mà đi hấn vẫn còn kịp.

“Mặc Lệ Tước, tôi ăn xong rồi, bây giờ tôi có thể đến công ty không?” Cô ôm một tia chờ mong.

Lại bị Mặc Lệ Tước lạnh lùng đáp lại, “Không.”

"Tại sao?"

Cô đều đã làm những gì hấn bảo.

Tại sao còn không thể?

“Mặc Lệ Tước, anh đã đồng ý với tôi chỉ cần tôi ăn xong bữa sáng, anh sẽ để tôi đến công ty.”

Vì thế cô mới miễn cưỡng ăn cho xong.

Bây giờ tên này lại không thừa nhận.

“Tôi chỉ nói là ăn xong rồi nói, chứ không đồng ý với em.”

“Anh là kẻ lừa đảo.” Cố Nam Nam gầm nhẹ.

Mặc Lệ Tước lấy khăn giấy ra lau miệng giúp cô, giọng điệu lạnh lùng, “Em là người bệnh, phải nghỉ ngơi.”

“Tôi không bệnh!”

“Em có.” Hấn trả lời vô cùng kiên quyết.

Cố Nam Nam nắm chặt tay, mày nhăn thành chữ “xuyên”(*) rống to với Mặc Lệ Tước, “Anh mới có bệnh, cả nhà anh đều có bệnh!”

(*) chữ "xuyên": 川

Editor: Củ Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Quan tâm của hấn trở thành dư thừa

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu rọi trên khuôn mặt cô, ấm áp và tuyệt đẹp.

Mặc dù lúc này gương mặt cô đang phồng ra như một quả bóng, trừng mắt nhìn hấn.

Mặc Lệ Tước ngồi ở phía đối diện, đối mặt với con giận của cô, tò vò thờ ơ.

Nhìn cô, đáy mắt là một khoảng trống thâm trầm.

Hắn đứng dậy, bước đến bên cạnh cô, phớt lờ sự tức giận và yêu cầu của cô, mạnh mẽ bế cô lên.

Ôm vào phòng, đặt cô nằm lên giường, rồi đắp chăn giúp cô.

Hắn nói với cô, “Nghỉ ngơi.”

Điều cô cần bây giờ chính là nghỉ ngơi.

Hai ba ngày không gặp, dường như cô đã gầy hơn, lúc bế lên không thể cảm giác được cân nặng của cô.

Một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay cô.

Cổ Nam Nam xúc chấn lên, cánh môi khẽ nhếch, chuẩn bị phản kháng thì nghe được Mặc Lệ Tước nói, “Cổ Nam Nam, chúng ta kết hôn đi!”

Cô tức khắc sững sờ tại chỗ, lời muốn nói lập tức cũng phải nuốt trở về.

Cũng lời nói tương tự này, đây đã là lần thứ hai cô nghe được.

Lần đầu tiên cô đã từ chối không chút do dự, nhưng mà lần này, có một số thứ không thể hiểu được đã lặng lẽ chui vào trong lòng cô.

“Tại sao muốn kết hôn với tôi?”

Cô đột nhiên lên tiếng.

Hỏi một câu ngu ngốc mà ngay cả chính cô cũng không biết làm thế nào mà mình đã hỏi ra được.

Mặt hắn bất động, “Tôi vẫn luôn muốn kết hôn với em.”

“Đừng nói đùa.” Cổ Nam Nam tự giễu, mấy hôm trước hắn còn nói, hôn nhân chẳng qua chỉ là lợi ích mà hai bên yêu cầu mà thôi.

Bây giờ lại nói cái gì, vẫn luôn muốn?

Vui đùa gì vậy chứ, ngay cả khi hắn nói bao nhiêu lần, cô đều sẽ không cho là nghiêm túc.

Những ngón tay của hắn dừng lại ở bên tai, đầu hơi nghiêng sang một bên, nhìn cô, “Em thấy bộ dạng của tôi giống đang nói đùa lắm sao?”

Thật ra Cổ Nam Nam đã có chút do dự.

Nhưng nghĩ đến thỏa thuận giữa bọn họ, cô ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ gật đầu, “Giống.”

Có một số điều cô đã không dám dễ dàng ném trái lại.

Mong đợi sâu bao nhiêu, đến cuối cùng sẽ tổn thương bấy nhiêu.

Hắn bỗng cúi người đến gần, ngón tay thon dài lướt qua gương mặt tái nhợt của cô, “Không thành vấn đề, tôi sẽ dùng hành động thiết thực để chứng minh rằng tôi nghĩ về em.”

Cổ Nam Nam vẫn không nhúc nhích, nhưng cô đang suy nghĩ trong lòng.

Đàn ông đều là cái dạng này, dùng lời ngon tiếng ngọt làm phụ nữ luân hãm.

Sau khi luân hãm rồi lại tàn nhẫn vứt bỏ.

Giống như người nợ năm đó.

“Thật ra, ở đây chỉ có hai chúng ta, anh cũng không cần phải giả vờ. Giữa chúng ta chẳng qua chỉ là giao dịch mà thôi, ngay cả khi anh không cần nhắc nhở thì trong lòng tôi cũng biết rõ ràng.”

Im lặng, hơi thở chết chóc lan tràn khắp căn phòng.

Hắn vẫn vậy, lặng lẽ nhìn chăm chú vào cô.

Nhưng sự im lặng này giống như yên tĩnh trước cơn bão táp, khiến cô sợ hãi.

Cô lần nữa lên tiếng, “Yên tâm đi, nếu tôi đã đáp ứng sống chung hòa thuận với anh, tự nhiên cũng sẽ giữ thể diện cho anh.”

Hắn từ ghế đứng dậy, cả người đã ngồi trên mép giường, một tay chống lên mặt giường, “Cố Nam Nam, tôi cần thể diện, bây giờ.”

“Ha?”

Lời này của hắn có ý gì?

Chưa kịp cẩn thận suy nghĩ, Mặc Lệ Tước đã bỏ nhào lấy cô.

Chỉ cần tưởng tượng đến cuộc chạm trán của cô vào đêm qua, mặc dù không xảy ra chuyện như vậy, nhưng cơ thể của cô cũng đã bị kẻ khác nhìn thấy, nghĩ đến đây hắn không khỏi tức giận.

Mặc dù những tên đó đã bị hắn đưa cho sủng vật chăn nuôi, nhưng hắn vẫn chưa nguôi giận.

Với ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ và bá đạo, làm hắn tăng thêm sức.

Những nụ hôn dừng lại ở cổ cô gần như đã biến thành gặm cắn.

“Đau!” Cô kêu lên.

Nhưng hắn không dừng lại.

“Mặc Lệ Tước, tôi là người bệnh!”

Mặc Lệ Tước nâng đầu lên khỏi cổ Cố Nam Nam, ánh mắt sâu sắc không rõ bề ngễ nhìn cô, sau một hồi lâu mới từ trong miệng vãn đạm phong khinh nói ra, “Em nói em không bệnh!”

Cố Nam Nam “.....”

Vừa rồi ai bảo rằng cô có bệnh, sao cô có thể nghĩ đến gia hỏa này vậy mà lại mang thù như thế.

Theo lời nói của hắn miệng cô cũng đã hoàn toàn bị bịt kín.

Nói xong hắn khẽ giương khóe môi, lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng.

Sau đó tiếp tục cúi người, vuốt ve qua lại trên người cô, hôn môi cô.

Nhưng, động tác đã dịu dàng hơn rất nhiều so với vừa rồi.

“Mặc Lệ Tước, đêm qua là anh cứu tôi sao?”

Ngay khi cả hai đều đã hơi thở dốc, Cố Nam Nam tỉnh linh lên tiếng.

“Nếu không, em hy vọng là ai?”

“.....”

Nghe hắn nói như vậy, đầu tiên Cố Nam Nam lại dời đi ánh mắt, thay vì phải bác bỏ.

Bởi vì lúc ấy, lúc cô tuyệt vọng nhất, người đầu tiên mà cô nghĩ đến lại là hắn.

Điều này, không thể nghi ngờ.

Cho dù, cô như vậy có vẻ rất không tiền đồ.

Các đốt ngón tay rõ ràng giữ lấy chiếc cằm gầy gò nhưng rắn chắc của cô, “Ngoài tôi ra, em cho rằng còn ai vào đây cứu em? Du Minh Tuấn? Quý Bác Thân?”

Nói đến đây, hắn đưa tay về phía cô.

Lạnh giọng, “Đưa đây!”

“Cái gì?” Cố Nam Nam không biết hắn muốn gì?

“Chiếc nhẫn.”

Trên gương mặt Cố Nam Nam hiện lên nụ cười nhạt, “Nhấn, đừng trêu chọc tôi được không, từ khi nào mà anh đã cho tôi nhấn? Là lãnh giấy kết hôn từ thiện? Hay là buộc tôi phải nhìn thấy lợi thế của cha mẹ anh?”

Đáng tiếc, mặc kệ là bên nào, cô đều không thèm chấp nhận.

Bỗng nhiên khuôn mặt hắn trở nên lạnh đi, “Cố Nam Nam, em đừng giả vờ.”

“Tôi giả vờ cái gì?”

Cố Nam Nam cô chỉ có một mình, có thể giả vờ được gì.

Đó là hắn, một giây trước còn tình cảm mềm mại mãnh liệt, muốn cưới cô, giây tiếp theo đã nói cô giả vờ?

Người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Ngay cả chính cô cũng có chút bất lực, làm sao mà cô có thể trêu chọc vào một người đàn ông như thế.

Nhưng mà, không thể phủ nhận chính là một người đàn ông âm tình bất định là thế nhưng lúc cô cần được giúp đỡ nhất thì hắn đã vươn tay giúp cô một phen, làm cô gian nan bò trở về từ quỹ môn quan của địa ngục.

Về điều này, cô rất biết ơn hắn.

Cố Nam Nam nghiêng đầu, buồn cười nói: “Vốn dĩ chính là lợi ích hôn nhân, còn không phải là dùng để giả vờ.”

“Rất tốt!”

Cố Nam Nam kích thích hắn như thế, nhưng hắn không nổi giận, chỉ đơn giản nói hai chữ rất tốt, rồi cầm lấy áo khoác rời khỏi phòng.

Âm thanh đóng cửa đình tại như óc như thế, cho thấy trong lòng hắn đang nóng đến mức nào.

Sau khi Mặc Lệ Tước rời đi, Cố Nam Nam vẫn kiên trì đến công ty.

.....

Bởi vì đến trễ, bị không ít người xa lánh.

Ngay cả ánh mắt nhìn cô đều thấy được sự hoài nghi.

Mặt cô không đổi sắc, ngẩng đầu điềm nhẹ bước vào thang máy.

Ở thang máy, cô ngã gục lên vách tường bên trong ——

Quả nhiên, vẫn còn đang bệnh!

Cho dù bướng bỉnh, cơ thể bao gồm cả tế bào toàn thân cũng đều đang phản kháng.

Cô bước vào phòng họp, cuộc họp đã diễn ra, được một phần ba.

Mọi ánh mắt của nhân viên trong phòng họp đều cùng một động tác dán chặt lên người cô, hoài nghi, khinh thường, phi nhỏ, khịt mũi.

Đều có.

Nhưng không một ai mỉm cười chào đón cô.

Ngay từ đầu cô đã nhận ra rằng, bất kỳ một điều gì không phải cứ đơn giản như thế là có thể thành công, trong đó bao hàm cả gian khổ và nước mắt, người chưa từng trải qua căn bản sẽ không thể hiểu được những khó khăn trong đó.

Cô đã sớm chuẩn bị tốt rồi không phải sao?

Cô thở phào, rồi ngẩng đầu ưỡn ngực, mỉm cười với mọi người.

“Xin lỗi, mọi người, bởi vì kẹt xe nên không đến kịp buổi họp, mọi người thông cảm.” Cô không ăn nói khép nép để cầu xin mọi người tha thứ, mà là dùng tư thái của một tổng giám đốc bình tĩnh thông dong giải thích cô đến trễ.

Cô đi vào một cách tự nhiên, tự nhiên ngồi vào vị trí của tổng giám đốc, lấy tài liệu ra, chắp tay trước ngực đặt trên bàn hội nghị, mỉm cười nhìn mọi người, “Mọi người đàm luận đến chỗ nào rồi, cuộc họp tiếp tục!”

Tư thái của Cố Nam Nam nghiêm nhiên như một tổng giám đốc, Vương Dương Minh khó chịu.

“Nếu Cố tổng tới rồi, vậy thì buổi họp này Cố tổng chủ trì đi!”

Cũng từ trên xuống dưới, ở đầu bên kia phòng họp đang đối diện với vị trí của Cố Nam Nam.

Đen mặt nhìn cô với vẻ không vui.

Đây là những gì Cố Nam Nam cầu còn không được.

Nhưng những bộ trưởng bên cạnh Vương Dương Minh cũng không vui theo.

“Vương hiểu, buổi họp này ngay từ đầu chính là do ông chủ trì, tự nhiên cũng nên dưới sự chủ trì của ông đi!”

“Đúng vậy, Cố tổng vừa đến, những gì diễn ra trước buổi họp cô ấy cũng không biết, hay là ông nói đi, chúng tôi cũng dễ hiểu hơn.”

Thậm chí còn có người trực tiếp phản đối, “Vương hiểu, tôi muốn nói chính là ông quá tử tế, ông là lão cổ đông của tập đoàn Cố thị, cũng sẽ hiểu biết về Cố thị nhiều hơn so với Cố tổng vừa nhậm chức, với lại Cố thị không phải chỉ có một mình cô ta, có gì ông còn phải nén giận chứ!”

“Câm miệng!” Vương Dương Minh trầm thấp cảnh cáo, “Khải, đây là phòng họp, là nơi để bàn chuyện công việc, câm miệng ngay cho tôi.”

“Vâng.”

Trên gương mặt thanh tú của Cố Nam Nam trước sau vẫn treo nụ cười thanh lịch, vẫn luôn mỉm cười nhìn Vương Dương Minh nể bộ nhân sự Tiểu Khải để bênh vực kẻ yếu.

Cố Nam Nam chuyển động bút máy trong tay, ‘lạch cạch’ rơi xuống bàn.

Âm thanh có chút vang.

Cô bình tĩnh lên tiếng, “Nhớ kỹ, ở đây gọi là tập đoàn Cố thị, dường như không gọi là Vương.”

Một câu khí phách lập tức lấp kín miệng mọi người.

Cố Nam Nam tiếp tục mỉm cười, “Bây giờ còn ai muốn lên tiếng không?”

Phòng họp một mảnh yên tĩnh.

Mặc dù trong lòng Vương Dương Minh khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể đặt ở trong lòng, hiện tại còn chưa phải lúc.

Nhấn nhịn nhiều năm như thế, mới chờ được một cơ hội tốt như vậy, nhất định ông sẽ nắm bắt lấy nó.

“Nếu không ai lên tiếng, lâu như thế cuộc họp tiếp tục đi! Phía dưới hãy nghe suy nghĩ của tôi.....”

Cuộc họp khẩn trương diễn ra.

Cố Nam Nam nói đạo lý rõ ràng, cuối cùng khi giơ tay biểu quyết, trong mười người có bảy phiếu tán thành, trong đó cũng bao gồm cả Vương Dương Minh.

“Nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến, vậy cứ quyết định như vậy. Được rồi, tan họp!”

Vương Dương Minh dẫn đầu bước ra ngoài, nhìn bóng dáng ông ta, đáy mắt Cố Nam Nam xẹt qua lạnh lùng.

Thật đúng là có thể chịu đựng.

Cô muốn nhìn xem ông ta sẽ chịu đựng được đến khi nào?

Cuối cùng Cố Nam Nam cũng rời khỏi, trở lại văn phòng, vừa dựa vào cửa đã mềm nhũn xuống.

Trên trán thấm đẫm mồ hôi.

Gọi cho văn phòng thư ký.

“Lên đây.”

Rất nhanh, thư ký đã hùng hục ulla vào.

“Tổng giám đốc, cô không sao chứ!”

Cố Nam Nam đã gian nan ngồi lên vị trí, một bàn tay dùng sức ấn huyết thái dương, “Dạ, có thuốc không?”

“A?”

Thư ký hơi sùng sò, lập tức phản ứng lại, “Tôi lập tức đi mua.”

Một lúc sau, thư ký lại vội vàng chạy lên lầu.

Sắc mặt có chút lo lắng, “Tổng, tổng giám đốc, có người tìm.”

“Thuốc cậu mua đâu?”

“Ồ, đây.” Thư ký đưa thuốc trong tay cho cô, rồi rót cho cô một ly nước ấm, “Tổng giám đốc, thuốc này là tiên sinh đó đưa cho tôi, có lẽ tổng giám đốc cần.”

Hành động bùng ly uống nước của Cố Nam Nam cứng lại, ngẩng đầu, “Tiên sinh đó có nói anh ta tên gì không?”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đừng tưởng rằng tôi không dám động vào anh

“Không có, nhưng.....anh ta nói, buổi tối sẽ đến đón tổng giám đốc, cùng nhau về nhà!”

Thư ký nói xong lời này, chỉ cảm thấy lưng một trận lạnh toát.

Hắn tiếp nhận chức vụ thư ký của Cố Nam Nam, thật ra cũng mới vài ngày mà thôi, về chuyện riêng tư của cô, hiểu biết rất ít.

Nhưng bây giờ, hắn nhìn thấy rõ ràng sát khí trên khuôn mặt của tổng giám đốc.

Hắn, sẽ không cứ như vậy bị tổng giám đốc loại bỏ chứ.

Điều này quá tệ.

Thư ký cẩn thận đánh giá tổng giám đốc, thấy tổng giám đốc không nói lời nào, trong lòng càng thêm lo lắng.

“Tổng giám đốc, tôi cũng là truyền lời, tôi cái gì cũng chưa.....”

“Tôi biết rồi, anh đi xuống đi!”

Uống thuốc xong, lúc này, đầu dường như hơi choáng váng.

Cô cần nghỉ ngơi một chút.

- - -

Buổi chiều tan tằm, Mặc Lệ Tuyết cũng không đi đón cô.

Cố Nam Nam cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì, loại người này, cô đã sớm nhìn thấu.

Nói chuyện không tính toán gì hết, âm tình bất định, tự đại tự luyến, táo bạo tối tăm.....tóm lại, ở trên người hắn, hoàn toàn không có chỗ nào tốt, không có gì cả.

Về đến nhà, cô không dừng lại ở phòng khách, mà kéo lê cơ thể mệt mỏi đi thẳng lên lầu.

Còn chưa mở cửa phòng ra, đã nghe thấy có tiếng động trong phòng.

Cố Nam Nam theo bản năng trở nên cảnh giác, thả chậm bước chân.

Chẳng lẽ trong nhà có trộm?

Cố Nam Nam nhìn nhìn bốn phía, thì tìm được một cây gậy trong kho lưu trữ ở góc lối đi nhỏ, rồi mới lần nữa đi đến cửa phòng.

Chuẩn bị mở cửa bước vào.

Lúc này, cửa từ bên trong mở ra.

“Á!” Cố Nam Nam hét lên một tiếng, nhắm mắt lại và vung cây gậy lên.

Cây gậy đã bị giữ lại giữa không trung, Cố Nam Nam khẽ kéo hai cái, cũng không nghe được tiếng người gào lên, lúc này mới từ từ mở mắt ra.

Thấy rõ người trước mặt, vội vàng buông cây gậy ra, lao đảo lùi lại hai bước.

“Anh, sao anh lại ở phòng tôi?”

Tên khốn kiếp này nói tan tằm sẽ đi đón cô, lại không đi, hóa ra đã trở về trước.

Cô còn ước gì hắn không đi, để bớt rắc rối cho cô.

“Đây là nhà tôi!” Hắn giải thích, “Ngược lại là Cố tiểu thư, cầm gậy như thế muốn làm gì?”

“Muru sát chồng?”

Sắc mặt Cố Nam Nam trở nên hơi hồng hồng, chột dạ dời đi ánh mắt, “Cái đó, thật ra, tôi tưởng trộm vào phòng?”

Giọng nói của Mặc Lệ Tước lạnh đi, “Như vậy, em cho rằng tôi là trộm?”

“Không có, hoàn toàn không có ý này.”

Hắn từ từ tới gần, khiến cả trái tim cô đều hoảng loạn lên.

Cô lo lắng hỏi, “Vừa rồi, tôi có đánh trúng anh không?”

“Em sao?” Đôi mắt hẹp dài của hắn không mang theo chút độ âm, rơi vào trong mắt cô.

Có đánh trúng hay không, cô cũng không rõ lắm, vì vừa rồi cô nhắm mắt.

Nhưng, nhìn bộ dạng của hắn không một chút đau khổ, hẳn là không đánh trúng rồi!

Ngay lúc cô đang tỉ mỉ suy nghĩ, đỉnh đầu bỗng thổi qua lạnh buốt, phát ra tiếng, “Đến em? Luyện thêm một trăm năm nữa.”

Mặc Lệ Tước cầm cây gậy rời đi.

Cố Nam Nam hơi nghi ngờ, gia hỏa này lại bị nào tàn?

Đi vào phòng không bao lâu, đã truyền đến tiếng rống giận của Cố Nam Nam.

“Mặc Lệ Tước, tôi muốn giết anh.”

Tên khốn kiếp đó, vậy mà lại tự tiện lấy đồ của cô, càng thối tha không biết xấu hổ chính là, còn mang đi cả nhẫn kim cương trướng bồ câu lóe sáng mà cô đã mơ ước từ lâu.

Mẹ nó, đúng là vô lại.

Quả nhiên, loại người này không thể dễ dàng tin tưởng được.

Chờ cô lao xuống, trong nhà đã không còn bóng dáng của Mặc Lệ Tước.

Cô tức giận đến nổi dậm chân thỉnh thoảng.

Thím Lý nghe thấy tiếng động vội vàng chạy vào, cúi đầu cung kính hỏi, “Thiếu phu nhân!”

“Thím Lý, phun dầu thơm căn phòng này một lần cho tôi đi.”

“Thiếu phu nhân, phun dầu thơm làm gì?” Dầu thơm là để đuổi muỗi, muốn phun cũng là xịt nước hoa!

“Gần đây muỗi hút máu đặc biệt nhiều, thật muốn tạt chết nó ở trên tường.”

Cố Nam Nam nói như thế, thím Lý cũng trở nên hơi lo lắng, “Thiếu phu nhân, có phải cô bị đốt hay không? Tôi đi liền đây, lấy chút dầu thơm đến.”

Cô muốn tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ hơi thở của hắn.

Để cho chính mình có những ngày an nhàn.

Chỉ là, chiếc nhẫn kim cương đó, là cô giữ giùm Quý Bắc Thần, dù thế nào cũng phải nghĩ ra một biện pháp để lấy trở về.

Ngay người ở nhà một lúc, căn nhà trống trải khiến cô không thoải mái.

Không chút nghỉ ngơi, cầm lấy túi đi ra ngoài.

Đã ba ngày cô không đến bệnh viện, rất nhớ gia đình.

.....

Đế quốc thế giới đêm.

Quý Bắc Thần vừa về nước liền cùng mấy người bạn gặp nhau ở đây.

Hôm qua cầu hôn thành công làm hắn rất vui, mặc dù là giả.

Nhưng vẫn rất vui, ít nhất đồ vật cũng được gửi đi.

“Bắc Thần, cậu nói đi tại sao cậu lại vội vàng về nước, không phải là vì cô bé năm xưa chứ?”

“Cái này còn cần hỏi, không cần cậu ta trả lời tôi cũng có thể nói cho cậu đáp án chính xác, đó là tuyệt bích.”

Nữ sinh bên cạnh cười dịu dàng, “Được rồi, hai cái người này, đừng mỗi lần đều lấy Bắc Thần ra trêu đùa chứ, thật vất vả mới gặp nhau một lần, có thể uống chút rượu hay không, không nói chuyện người khác?”

Bọn họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm tự nhiên không cần nhiều lời.

Về chuyện Quý Bắc Thần vô cùng yêu Cố Nam Nam trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng, hơn nữa, Quý Bắc Thần trước nay chưa bao giờ trốn tránh.

Thậm chí chỉ cần một nụ cười đơn giản của Cố Nam Nam cũng có thể làm cậu ta hạnh phúc như một thằng ngốc.

Đường Thục Uyển bên cạnh cũng không hiểu, loại phụ nữ bị tổn thương thần kinh này rốt cuộc có chỗ nào tốt.

Đường Thục Uyển nâng ly, “Bắc Thần, làm một ly đi, đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau uống rượu.”

Trông Quý Bắc Thần rất vui mừng, cũng nâng ly theo, “Vô, cạn ly!”

Đường Thục Uyển có tình cảm với Quý Bắc Thần, Từ Huyễn, Lý Thanh đều biết rõ.

Chẳng qua trong mắt tên này chỉ có Cố Nam Nam, đã không thể chứa thêm người nào khác.

Cho nên, bọn họ cũng chưa từng đề cập đến.

“Ây dô, các cậu xem hai người này, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của chúng ta, đây là rốt cuộc muốn làm gì chứ?” Từ Huyễn buông lời trêu chọc.

Lý Thanh cũng mỉm cười theo, nâng ly, chẳng qua là một câu cũng không nói.

Trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Quý Bắc Thần buông ly, đi qua khoác vai của hai anh em đang ngồi ở giữa, “Anh em của tôi, các cậu có phải anh em tôi không, là anh em thì phải uống cho tôi.”

Kết quả Quý Bắc Thần lại lần nữa phớt lờ sự tồn tại của Đường Thục Uyển, Từ Huyễn và Lý Thanh.

Đường Thục Uyển tiếp tục duy trì nụ cười quyến rũ, tay cầm ly, không ngừng ma sát mép ly, trong mắt không cam lòng.

Lúc này, cửa bị gõ vang lên, một người phục vụ đi vào với một chai Brandy loại tốt nhất.

Đường Thục Uyển nghĩ rằng là do nhầm lẫn, vui lòng nhắc nhở, “Chúng tôi không gọi Brandy!”

Phục vụ cung kính lên tiếng, “Là tiên sinh bên cạnh gọi cho mọi người, tặng cho mọi người uống.”

Từ Huyền nở nụ cười, “Woa, Brandy tốt, cũng ít nhất một trăm vạn trở lên nha, tiền sinh bên cạnh thật là hào phóng!”

Lý Thanh cũng vuốt cằm, “Tại sao người đó lại đưa rượu cho chúng tôi?”

Từ Huyền liếc nhìn Đường Thực Uyển, hiểu ý, “Các cậu, có thể là anh chàng bên cạnh để ý Thực Uyển không, cho nên muốn dục cảm cố túng(*)?”

(*) lạt mềm buộc chặt. Muốn bắt phải thả.

Quý Bắc Thần: “Huyền, đừng nói đùa.”

Lý Thanh cũng hơi tức giận, thậm chí còn nắm cổ áo Từ Huyền lên, “A Huyền, cậu muốn nói loạn, tôi cần phải đánh cậu.”

“Được rồi, các cậu đừng quậy nữa, tôi đi qua nhìn xem” Quý Bắc Thần đứng dậy.

“Muốn tụi mình đi cùng không?”

“Được rồi.” Hấn xoay người, trên khuôn mặt tuấn đạt hiện lên nụ cười nhạt tuyệt mỹ, “Hai tên du thủ du thực(*) các cậu vừa rồi nói quá đáng về Thực Uyển như vậy, còn không uống cùng cô ấy hai ly đi, tôi đi rất nhanh sẽ trở lại.”

(*) chơi bời lêu lổng, không có nghề nghiệp.

Hấn nói, làm trái tim đang thất chặt của Đường Thực Uyển khẽ động đậy, khóe miệng cũng vẽ lên nụ cười xinh đẹp.

Điều đó, Lý Thanh đều thu vào đáy mắt.

Trong mắt Quý Bắc Thần chỉ có Cố Nam Nam, trong mắt Đường Thực Uyển chỉ có Quý Bắc Thần, mà hấn, trong mắt chỉ có Đường Thực Uyển ——

Quả thực, tình yêu chính là một thứ tra tấn con người, một vòng lẩn quẩn thấp kém xấu xa.....

.....

Rất nhanh, Quý Bắc Thần đã gõ cửa phòng bên cạnh.

Ánh đèn bên trong mờ mờ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen đang ngồi trên sofa.

Giọng nói lạnh lùng và từ tính xuyên qua ánh đèn mờ lung, từ từ vang lên.

“Cuối cùng anh cũng đến.”

Nghe được giọng nói, cả người Quý Bắc Thần khẽ khựng lại, sau đó cất bước đi vào.

Đứng dưới ánh đèn, đường nét khuôn mặt sâu sắc của người đàn ông trên sofa dần trở nên rõ ràng.

“Trăm phương ngàn kế khiến tôi tiến vào, anh muốn làm gì?”

Mặc dù lần trước đã trải qua một chuyện không tốt, nhưng Quý Bắc Thần cũng không sợ hấn.

“Trăm phương ngàn kế?” Người đàn ông tuấn mỹ trên sofa vuốt môi cười khẽ, “Đối phó với một nhân vật nhỏ như anh, tôi cần trăm phương ngàn kế sao?”

Nhân vật nhỏ?

Thật đúng là dám nói.

Quý Bắc Thần từ từ nắm chặt tay, “Rốt cuộc anh có chuyện gì, nếu không tôi đi đây.”

Cùng loại người này, hấn không cần phải dây dưa.

Quý Bắc Thần xoay người.

Phía sau sâu kín suy nghĩ, “Tôi còn có một thứ muốn trả lại..... thứ mà anh đã đưa cho vợ tôi!”

Tay nắm tùy ý vung lên, bỗng chốc, có một thứ gì đó bay về phía Quý Bắc Thần.

Hấn cũng tay mất lạnh lẽo, nhanh chóng bắt được thứ vừa bay qua.

Mở lòng bàn tay ra thì thấy, trong giọng nói tràn ngập chết chóc, “Tại sao lại ở trên tay anh?”

Đây rõ ràng chính là chiếc nhẫn lúc hắn quỳ xuống cầu hôn ngày hôm qua.

Bên trên được khảm từng viên kim cương nhỏ tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng!

“Như thế nào lại ở trên tay tôi, tất nhiên là bà xã đáng yêu của tôi đã đưa nó cho tôi, cô ấy bảo tôi trả lại cho anh.”

Mặc dù đang ngồi trên sô pha, nhưng cả người hắn đều toát lên khí chất mạnh mẽ như đế vương quân lâm không hề thay đổi, hắn thần nhiên bực lửa châm một điếu thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, phun một vòng khói, “Nếu muốn động thủ với cô ấy, cho dù là anh tôi cũng tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình, Quý Bắc Thần, đừng tưởng rằng anh là Quý thiên tôn tử, thì tôi không dám động vào anh.”

Nói xong hắn hung hăng bóp tắt điếu thuốc với những ánh lửa rực rỡ vừa hút xong vào gạt tàn thuốc, rồi đứng dậy.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Quý Bắc Thần, không quên vỗ nhẹ bờ vai của hắn, trầm giọng cảnh cáo, “Đừng quên lời tôi nói!”

.....

Mặc Lệ Tước ra khỏi Thế giới đêm, lên xe, chuẩn bị trở về.

Thì Tư Bạch gọi đến.

“Lệ Tước, cậu mau trở về đi, em gái cậu muốn tuyệt thực.”

Mặc Lệ Tước khởi động xe, xe phóng thật nhanh ra ngoài, vượt vô số đèn đỏ, hóa ra phải mất hai mươi phút đi đường, nhưng chỉ vài phút hắn đã đến nơi.

Ngừng xe ở gara, nhanh chóng đi vào phòng.

Vừa vào đến cửa đã nghe được tiếng gào rống của Mặc Tuyết.

“Cút, cút, các người đều cút ra ngoài cho tôi.”

Một cái gối sô pha vừa lúc đập vào đầu Mặc Lệ Tước.....

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chuyện của ba em sẽ nghĩ cách

Mặc Tuyết đang ném loạn đồ đạc khắp nơi trong phòng khách, trên mặt đất đầy rẫy những mảnh nhỏ xanh trắng của bình hoa cổ, mấy người làm sợ tới mức tránh ở góc tường run run cả người, đứng trước mặt Mặc Tuyết là Tư Bạch, trên gương mặt hắn đầy vẻ lo lắng, muốn tới gần nhưng không cách nào tới gần.

Toàn thân Mặc Tuyết bị bao phủ bởi gai như một con nhím, ai muốn đến gần đều sẽ bị đâm phải.

Nhìn thấy Mặc Lệ Tước, cô hừ lạnh rồi đặt mông ngồi xuống sô pha sinh hờn dỗi.

“Lệ Tước, cuối cùng cậu cũng đến.” Tư Bạch thờ phào nhẹ nhõm một hơi, “Cậu đi xem đi”

Mặc Lệ Tước nhắc chân thon dài lên, bước qua chiếc gối ôm đang nằm trên mặt đất, đi đến trước mặt Mặc Tuyết, vượt đầu cô, “Quậy đủ chưa, quậy đủ rồi thì đi ăn cơm cho anh.”

“Em không ăn.” Mặc Tuyết đẩy mạnh tay của Mặc Lệ Tước đang đặt trên đầu cô ra, vẻ mặt căm giận nhìn chằm chằm hắn, “Anh, anh hãy nói với em là anh không thích người phụ nữ đó.”

Suy nghĩ hai hôm nay, Mặc Tuyết đã đi đến một kết luận như vậy.

Cô và anh trai lớn lên cùng nhau, cô có thể cảm nhận được tình yêu và sự quan tâm mà anh trai dành cho cô, ở trước mặt anh trai, từ sau khi chị Mặc Đồng ra nước ngoài, bên cạnh anh trai đã lâu không xuất hiện phụ nữ, mà người phụ nữ đó, thế nhưng có thể khiến anh trai ôm cô ta, thậm chí vì cô ta còn động thủ đánh cô.

Nếu không phải thích, làm sao có thể đánh cô?

Nghĩ đến đây, Mặc Tuyết càng thêm tức giận, “Anh, em cảnh cáo anh, nếu anh và người phụ nữ đó ở bên nhau, em sẽ từ mặt anh.”

Sắc mặt Tư Bạch trở nên rất khó coi.

Lệ Tước và Cố tiểu thư ở bên nhau là sự thật, có thích hay không, Tư Bạch không rõ ràng lắm, nhưng từ trong miệng Ngự Phong mới biết được, tối qua Lệ Tước rất lo lắng cho Cố tiểu thư, xem ra nói như thế, Lệ Tước hẳn là thích, chỉ là chính hắn còn chưa phát hiện ra mà thôi.

Tay Mặc Lệ Tước khựng lại giữa không trung, từ từ thu lại, đặt vào túi quần.

Mặt vô cảm.

“Tuyệt nhi, tối qua anh không nên đánh em. Anh xin lỗi.”

Người làm cung kính đứng ở một bên lập tức sợ ngây người, ngay cả Tư Bạch cũng rất bất ngờ.

Mặc dù mọi người đều biết, thiếu gia vẫn luôn rất yêu thương tiểu thư, nhưng xin lỗi trước mặt như vậy, là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Mặc Tuyết xoay đầu, không quan tâm đến, trong không khí truyền đến giọng nói tức giận của cô, “Anh cho rằng một câu xin lỗi của anh là có thể đủ bù đắp một cái tát mà anh đánh em đó sao? Anh à, anh chưa bao giờ đánh em, đây là lần đầu tiên anh đánh em, lại là vì một người phụ nữ mà em chán ghét.”

Nói đến đây, Mặc Tuyết trở nên khỏ sở, vành mắt phấp hồng.

“Lui ra.”

Giọng nói đột ngột vang lên làm tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Bọn người làm cũng không phản ứng lại.

Tư Bạch phát tay về phía bọn họ, “Còn không đi ra?”

Bọn người làm lúc này mới vội vàng cúi đầu rời đi.

“Khoan đã.”

"Quét dọn lại nơi này rồi đi ra ngoài."

“Vâng.”

“Tư Bạch, nơi này giao cho cậu.” Mặc Lệ Tước phân phó Tư Bạch, rồi kéo Mặc Tuyết đến thư phòng.

Đóng cửa thư phòng lại.

Kéo cô đi đến sô pha ngồi xuống.

“Anh, anh làm em đau.”

Vừa rồi lúc lên lầu, hắn đã kéo cô với lực rất lớn.

Mặc Tuyết bĩu môi không ngừng xoa cổ tay mình.

“Em vẫn biết đau?”

“Anh, lời này của anh có ý gì?” Mặc Tuyết càng thêm bất bình.

Ban đầu cho rằng anh trai trở về là để an ủi cô, nhưng chẳng những không an ủi, chỉ có đá kích.

Anh trai như vậy, không phải là người anh trai mà cô yêu quý nhất?

“Tuyệt nhi, em có thể nói cho anh biết, gần đây em đã làm gì không?”

Trong lòng Mặc Tuyết cả kinh, hay là những chuyện đó anh trai đều đã biết.

Nhưng trong lòng lại ôm may mắn, vờ như không biết, “Gần đây em không làm gì cả, vẫn luôn ở bên cạnh Minh Tuấn.”

Mặc Lệ Tước châm một điếu thuốc, gần đây hắn hút thuốc càng ngày càng lợi hại.

“Vậy thì, giải thích với anh những gì đã xảy ra tối qua.”

Mặc Tuyết càng thêm chột dạ, mắt cũng không dám nhìn Mặc Lệ Tước.

Tay bắt an xoắn vào nhau, cúi đầu, ấp úng.

“Anh, em.....”

“Anh rất thất vọng.”

Mặc Tuyết mở to hai mắt, vội vàng giải thích, “Anh, anh nghe em giải thích, đó là bởi vì cô ta đến công ty câu dẫn Minh Tuấn, cho nên em mới có thể.....”

“Có ý nghĩa gì không? Em làm như vậy sẽ chỉ làm anh ta rời xa em.”

Giọng nói của Mặc Lệ Tước lạnh đi, rõ ràng đang là mùa xuân, nhưng Mặc Tuyết dường như đang ở trong tuyết mùa đông.

Mặc Tuyết trở nên căng thẳng, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào hắn, “Anh, vậy em phải làm sao bây giờ?”

“Đây là em tự tìm.”

Hắn tàn nhẫn lên tiếng.

Mặc Tuyết đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng Mặc Lệ Tước, “Anh, anh nhất định phải giúp em, em không thể sống mà không có Minh Tuấn.”

Cô quan tâm hắn như vậy, và tất cả những gì cô làm cũng chỉ là muốn cùng hắn ở bên nhau mà thôi.

Cô không cảm thấy mình đã làm sai điều gì.

Nhưng nếu chỉ cần xin lỗi là có thể lấy lại được Minh Tuấn, vậy thì ngay cả khi phải quỳ xuống cô cũng nguyện ý làm.

“Anh, em biết sai rồi, nếu anh có cách, giúp em đi! Được không, anh, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ăn cơm, tịnh dưỡng thân thể, cho nên anh nhất định phải giúp em!”

Đối với cô em gái này của hắn, từ nhỏ đã không có cách nào.

Chỉ cần cô vừa khóc, trái tim hắn sẽ dịu lại.

Mỗi lúc này, hắn mới cảm thấy, ở trước mặt gia đình, hắn vẫn còn giữ lại nhân tính làm người!

Không tàn nhẫn đến mức sáu tình không nhận.

“Muốn anh giúp em, sau này tránh xa cô ấy một chút.”

“.....” Cô không tình nguyện.

Cô rất ghét cô ta, vô cùng chán ghét, hận không thể giết chết cô ta.

Nhưng ——

“Em biết rồi.”

“Nhưng anh phải hứa với em nhất định phải làm được.”

“Được.” Hắn lại lần nữa dịu dàng xoa đầu cô, “Đói bụng chứ, bảo vú Liên làm cho em chút đồ ăn ngon.”

“Dạ.”

Nghe anh trai sẵn sàng giúp đỡ cô, cô rất vui vẻ, cả người đều trở nên cao hứng.

Vội chạy khỏi thư phòng.

Mặc Lệ Tước xuống dưới, Tư Bạch còn ngồi chờ ở phòng khách.

Hôm nay vốn là Lệ Tước bảo Ngự Phong đến, nhưng Ngự Phong có việc, nên hắn thay Ngự Phong đến.

Không ngờ ngày thường trông Tuyết nhi dịu dàng đáng yêu là thế, hôm nay nổi giận lên chẳng khác gì khủng bố.

Tư Bạch cũng bị dọa sợ, lúc này mới gọi điện thoại cho Lê Tước.

Vừa rồi thấy Tuyết nhi dường như rất vui vẻ đi vào nhà ăn.

Dường như là không sao, Tư Bạch cũng trở nên nhẹ nhõm.

“Lê Tước, vẫn là cậu có cách!”

“Đi thôi, tôi tiễn cậu một đoạn đường.”

“Vừa lúc, tôi còn đang xem phải trở về thế nào.”

Hai người rời đi.

.....

“Mẹ, chị!” Cố Nam Nam đến bệnh viện, chào hỏi mẹ và còn có chị gái, rồi đi đến bên cạnh ba, ánh mắt vô vàn dịu dàng, thành một hồ xuân thủy, cô nhẹ vuốt ve tay ba, “Ba, ba có khỏe không, con đến gặp ba đây, hai hôm nay công ty tương đối bận, ba sẽ không trách con chứ!”

Nhắc đến công ty, mẹ Văn Tú mới nhớ ra, “Nam, mẹ nghe nói con tiếp quản vị trí tổng giám đốc của công ty sao?”

Văn Tú nghe được từ trong miệng Cố Nam Ân, nhưng bà cũng không tin.

Phải biết rằng, Nam Nam là một cô nương mới hai mươi tuổi, làm sao có thể quản lý một công ty lớn như vậy.

Hơn nữa, trong công ty đã sớm không phải một lòng, nếu muốn làm cho bọn họ tin tưởng cô, tự duy trì bản thân chính là một chuyện rất khó.

Một gánh nặng lớn như thế lại đặt trên đôi vai gầy yếu của cô, mẹ Văn Tú thật sự rất đau lòng.

Nhưng bây giờ trụ cột trong nhà đã ngã xuống, có thể chống đỡ được ngôi nhà này, chỉ có thân hình gầy yếu của cô.

Văn Tú nhìn Cố Nam Nam, để lại nước mắt.

“Mẹ, đừng như vậy!” Cố Nam Ân ở một bên, an ủi, “Nam rất mạnh mẽ, mẹ à, chúng ta cũng cần phải mạnh mẽ lên, không phải sao?”

Cô vươn tay lau đi nước mắt giúp mẹ.

“Đừng vậy, Tiểu Ân, mẹ nhất định sẽ mạnh mẽ, tin rằng ba con cũng sẽ mạnh mẽ cố gắng tồn tại. Tin rằng chúng ta nhất định có thể chờ đến khi ông ấy tỉnh lại.”

Văn Tú đi đến bên cạnh Cố Nam Nam, vươn tay ôm lấy cô, khuôn mặt hiền lành, “Chúng tôi đều sẽ mạnh mẽ chờ ông tỉnh lại.”

“Um.” Cố Nam Nam cũng tin tưởng.

Cố Nam Ân ngồi trên xe lăn ở phía sau, ánh mắt trở nên âm đạm.

Nếu cô không xảy ra chuyện như vậy, gánh nặng gia đình cũng sẽ không đặt trên người Nam.

Gần đây con bé còn gầy đi không ít.

“Chị!”

Ngay khi Cố Nam Ân đang miên man suy nghĩ, Cố Nam Nam đã đi đến bên cạnh cô.

Cố Nam Ân thu lại cảm xúc, mỉm cười, “Em vất vả rồi, Nam!”

“Chị à, chị nói gì vậy chứ, chúng ta là người một nhà mà.”

Cố Nam Nam đẩy Cố Nam Ân ra khỏi phòng, “Chị, em đưa chị xuống lầu đi dạo.”

Bây giờ sức khỏe của mẹ cũng không được tốt lắm, lại phải chăm sóc cho ba, không còn thời gian chăm sóc cho chị gái, thời gian chị gái xuống lầu phơi nắng rất ít. Đại khái cũng chỉ có khi cô đến, mới có thể xuống lầu đi dạo.

Nhưng, hôm nay xuống lầu là để phơi ánh nắng.

Nghĩ đến đây, Cố Nam Nam ghen ngào.

“Chị, sau này em sẽ dành nhiều thời gian hơn cho chị và ba mẹ.”

Cố Nam Nam đẩy cô đi vào công viên ở tầng dưới nghỉ ngơi, ở trong đình, Cố Nam Nam đưa Cố Nam Ân rời khỏi xe lăn và ôm cô đến lối đi dài của đình, “Chị à, bầu trời đêm trông đẹp thật đấy?”

“Đúng vậy, trước kia chúng ta thường xuyên ngắm sao trời như vậy? Lúc ấy em rất nghịch ngợm, mỗi lần đều lên đưa chị lên đỉnh núi sau nhà để ngắm sao.”

Lúc ấy các cô thật sự rất vui vẻ!

Mặc dù, rất nhiều lần trở về đều sẽ bị ba mẹ hung hăng giáo huấn một trận, càng tệ là lúc đó còn bị nhốt vào phòng.

Cho dù như vậy, hai chị em thỉnh thoảng vẫn lên đỉnh núi ngắm sao, cho đến khi.

Cô xảy ra chuyện.

Lên đỉnh núi ngắm sao đã trở thành hy vọng xa vời của cả đời cô.

Cả đời này hẳn là không còn bất cứ cơ hội nào!

“Chị? Chị?” Cố Nam Nam gọi hai tiếng.

“Chị, chị đang suy nghĩ gì vậy?” cô khẽ chạm vào gương mặt của Cố Nam Ân.

Cố Nam Ân hoàn hồn, kéo lại tầm mắt xa, “A! Không có gì, Nam, vừa rồi em nói gì vậy?”

Trong mắt Cố Nam Nam lóe lên ánh sáng, trông rất vui vẻ.

“Chị, chờ em bên này trở nên ổn định rồi, em sẽ đưa chị đi ngắm mặt trời mọc.”

“Nam, em cũng đừng nói đùa, cái dạng này của chị, làm sao có thể.”

“Tình hình của ba thế nào rồi?”

Vừa rồi lúc ở phòng bệnh thấy mắt mẹ đỏ ửng, nên cô không dám hỏi.

Cho nên trong thời gian ra ngoài cùng chị gái, dò hỏi tình hình một chút.

Cố Nam Ân trầm trầm, “Không quá lạc quan.”

“Thế còn bệnh viện?”

“Tình độ y tế trong nước không đủ, tốt nhất có thể ra nước ngoài để điều trị.”

Nói đến đây, Cố Nam Ân tạm dừng một chút, “Thật ra chị cũng biết, em đặc biệt không dễ dàng.”

“Chị à, chị nói gì vậy, chuyện của ba, em sẽ nghĩ cách mà!”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Còn phá, tôi sẽ tập kích em

“Nam.”

“A, chị, em nghe điện thoại đã!”

Cố Nam Ân đành phải nuốt lời nói trở lại.

“Em nghe đi!”

Cố Nam Nam cầm lấy điện thoại đi đến một góc của đình, “Tôi ở bệnh viện, tối nay sẽ trở về.”

“Cái gì? Không cần, tôi tự mình về.”

“Tôi không.....thôi được, tôi đang ở trong đình của công viên tầng dưới khoa nội trú, anh đến đây đi!”

Cắt đứt điện thoại, Cố Nam Nam như không có chuyện gì đi đến bên cạnh Cố Nam Ân, "Chị, vừa rồi chị muốn nói gì?"

Cố Nam Ân lắc đầu, “Không có gì, chị chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc.”

Đừng giống như cô, để lạc mất hạnh phúc vào trong biển sâu.

Cuối cùng không thể tìm lại được.

“Yên tâm đi, em gái của chị nhất định sẽ hạnh phúc! Ngoại hình của em gái chị như hoa như ngọc thế này, người theo đuổi em cũng cả một hàng dài chứ?”

“Tỷ như Quý Bắc Thần!”

Phía sau bỗng vang lên một giọng nói trầm thấp hờn hậu như tiếng đàn.

Mặc Lệ Tước mang theo một đồng lớn thực phẩm dinh dưỡng trong tay, ánh trăng mờ ảo chiếu lên người hắn, cả người đều bị ánh trăng bao vây, như một hoàng tử bóng đêm tuần mỹ, bước đến như một ngôi sao.....

“Cố tiểu thư!” Mặc Lệ Tước nho nhã chào hỏi Cố Nam Ân.

Cố Nam Ân khẽ gật đầu, tỏ vẻ đáp lại.

Cô luôn như thế này, không ấm không lạnh, không mặn không nhạt, luôn hiền thực và tốt bụng như vậy.

Trước kia cô cũng không phải như thế.

Chỉ là sau khi đã trải qua, mới hiểu được, những thứ mà nhân loại có được thì sẽ luôn mất đi.

Có rất nhiều thứ chỉ sau khi mất đi rồi mới biết quý trọng.

Tựa như một bệnh nhân viễn thị, vật thể càng gần sẽ càng rõ ràng, càng xa, sẽ không nhìn thấy nữa, đến khi đã rõ ràng hơn hiện ra ở trước mắt, cuối cùng vươn tay lại không chạm đến được đối phương.

“Sao anh lại đến đây? Không phải đã nói, tôi có thể tự mình trở về được sao?”

Lúc giữa trưa hắn đã nói buổi chiều tan tầm sẽ đến đón cô, kết quả, căn bản là không nhìn thấy người, mặc dù cô đã không mong đợi vào điều đó ngay từ đầu.

Nhưng loại người nói mà không làm được, quả nhiên vẫn làm người khác rất tức giận.

Hơn nữa, tên này vốn là một người đáng ghét nhất.

“Trời tối, để em một mình trở về tôi không yên lòng.”

Ây da, Cố Nam Nam chế giễu trong lòng, bây giờ kỹ thuật diễn xuất càng ngày càng tinh vi rồi.

“Được rồi, ban đêm tương đối lạnh, chúng ta đi lên thôi!” Mặc Lệ Tước bước đến đưa đồ cho Cố Nam Nam cầm, chủ động xin ra trận đi đẩy xe lăn.

.....

Nhìn thấy Mặc Lệ Tước, Văn Tú rất vui mừng.

Còn ca ngợi hắn thật hiếu thảo, nhưng chỉ có Cố Nam Nam hiểu, người này đen tối và đáng sợ đến thế nào.

Nhưng cô cũng không biểu hiện ra ngoài, hiếm khi mẹ cô lại vui vẻ như thế.

Cô không muốn phá vỡ khoảnh khắc tốt đẹp này.

“Mẹ, đừng như thế, chúng ta đều là người một nhà.”

Một từ ‘ mẹ ’ đơn giản, khiến cho Văn Tú cười đến không khép được miệng.

Sau đó Mặc Lệ Tước ngồi ở cạnh giường trò chuyện cùng Văn Tú rất nhiều, Cố Nam Nam như người ngoài vẫn luôn ở bên cạnh nhìn.

Trong lòng càng thêm không cân bằng.

Đặc biệt khi trên gương mặt của Mặc Lệ Tước hiện lên nụ cười nhu hòa, cô hơi ngạc nhiên, hóa ra người như hấn cũng sẽ có một nụ cười như vậy!

Nhoáng cái đã vài tiếng trôi qua.

Cơ thể Cố Nam Nam vốn đang bị cảm lạnh, mặc dù đã uống thuốc trị cảm, sốt lên rất nhiều, nhưng cơ thể vẫn không chịu nổi, dòi đi mỗi một ngụm thiếp đi trên sô pha.

Mẹ cô vẫn còn đang hứng thú bưng bưng.

“Mẹ! Trò chuyện lâu như thế mệt rồi chứ!” Cố Nam Ân đưa cho mẹ một ly nước, “Mẹ, Nam ngủ rồi. Hôm nay hãy để bọn họ trở về trước đi!”

Lúc này Văn Tú mới ý thức được thời gian đã khuya.

Hơi có lỗi, “Xin lỗi, Mặc tiên sinh, hôm nay tôi thật sự rất vui mừng, nói chuyện không dứt như thế, khiến cậu chê cười rồi.”

“Không sao, có thể nghe mẹ nói, con rất vui.”

Mặc Lệ Tước ôn nhuận lên tiếng.

Sau khi nhìn thấy Cố Nam Nam đang nằm trên trên sô pha, hấn khẽ nhủ mảy, rồi đứng dậy, “Mẹ, con và Nam Nam về trước, ngày khác lại đến thăm mẹ.”

“Được được được! Nam Ân, con gọi Tiểu Nam dậy đi.”

“..... Được!”

Cố Nam Ân còn chưa lên tiếng, Mặc Lệ Tước đã ôm cô vào trong lòng, “Gần đây cô ấy làm việc rất mệt mỏi, để cô ấy ngủ một lát đi!”

Sau đó ôm cô rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn thấy con rẻ như vậy, Văn Tú cảm thấy được an ủi, “Đường như cậu ta thật sự rất thích Tiểu Nam? Xem ra mẹ lo lắng dư thừa.”

Văn Tú vẫn luôn cho rằng, hôn nhân của hai người bọn họ được thành lập trên tiền tài khổng lồ, không tồn tại tình cảm.

Cho nên bà vẫn luôn lo lắng cô sẽ sống không tốt, không chừng sẽ bị ngược đãi gì đó.

Rốt cuộc, cuộc sống hào môn không hề dễ dàng.

Trên tivi vẫn thường phát tin tức phú nhị đại hành hung vợ mới cưới.

Bà rất lo lắng, nhưng hôm nay nhìn thấy hai người ân ái như vậy, cuối cùng bà cũng có thể yên tâm.

Chỉ có Cố Nam Ân thấp giọng tự hỏi, “Thật là như vậy.....sao?”

.....

Mặc Lệ Tước ôm Cố Nam Nam lên xe, đưa cô đến ghế phụ, cho cô ngồi lên, thắt dây an toàn giúp cô, lúc này mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, vòng qua thân xe đi đến ghế lái, mở cửa và lên xe.

Khởi động xe, rời đi.

Cố Nam Nam đã mơ một giấc mơ rất dài, trong giấc mơ là một màu đỏ tươi, tấm vải đỏ kì lạ lấp đầy toàn bộ không cùng đại địa.

Một màu đỏ mênh mông bát ngát.....

Đây là đâu?

Cô mặc một chiếc váy đỏ, để chân trần đứng trên bãi cỏ cũng màu đỏ, và đang bị lạc đường.

Bốn phía không có một ai, mặc kệ cô gọi thế nào, đáp lại chính là im lặng như biển sâu.

Bỗng nhiên, gió lạnh nổi lên bốn phía.

Không trung màu đỏ bị xé toạc và mở ra, xuất hiện một hình dáng mơ hồ.

Dần dần đổ xuống phía cô.

Đi đến đỉnh đầu cô, hình dáng mờ hồ lập tức trở nên rõ ràng, đó là gương mặt của ba cô.

“Ba!”

“Ba, là ba sao? Con biết là ba mà, ba đến đón con đúng không?”

Trên trán Cố Nam Nam đỏ mồ hôi mòng, miệng lúc đóng lúc mở, giọng nói yếu ớt.

Tay không an phận di chuyển.

“Ba! Ba muốn đi đâu, ba, ba đừng bỏ rơi con!”

“Nam Nam!” Mặc Lệ Tước nắm được bàn tay bất an của Cố Nam Nam giữa không trung, nhẹ giọng, “Tôi đây, đừng sợ, có tôi ở đây.”

Cố Nam Nam nắm chặt lấy tay của Mặc Lệ Tước, biểu hiện lo lắng dần ổn định trở lại.

Khỏe miệng khẽ cong lên, hít mũi, “Ba, con biết là ba sẽ không bỏ rơi con mà!”

“.....”

Mặc Lệ Tước dừng xe bên lề đường.

Một tay bị Cố Nam Nam nắm chặt.

Đêm dần dần dày.

Hắn muốn cởi áo khoác lên người cô, lúc kéo xuống tay, lại không rút ra được.

Cô nắm tay hắn rất chặt.

Hắn không nhúc nhích, để cô tiếp tục giữ lấy.

Một tay khác lấy điều thuốc ra ngậm ở bên miệng, lấy bật lửa ra chuẩn bị châm, rồi khẽ nhìn qua cô ở bên cạnh, do dự một chút, lại đặt bật lửa xuống.

Bóng đêm mờ ảo, lơ mơ.

Phong cảnh khác, cảm xúc khác thường.

Cứ như vậy lẳng lặng qua một hồi lâu, thấy cô ngủ tương đối sâu, mới từ từ rút tay ra, cởi tây trang ra và che cho cô, rồi mới khởi động xe, nghênh ngang rời đi.

Chiếc xe từ từ chạy vào ‘ bán đảo biệt uyển ’.

“Tiên sinh, thiếu phu nhân.” Thím Lý và quản gia Phúc Bá ra nghênh đón.

Mặc Lệ Tước ra hiệu cả hai nói nhỏ một chút, bế cô từ trên ghế phụ lên, rồi nói với quản gia, “Lái xe vào gara đi.”

Sau đó đi vào nhà.

Thím Lý nhìn bóng dáng hai người, mỉm cười.

Thật ra tiên sinh cũng không hoàn toàn lạnh nhạt và vô tình như vẻ bề ngoài như vậy.

Hắn bế cô lên lầu, vào phòng.

Động tác rất nhẹ đặt cô nằm lên giường, cẩn thận đắp chăn lại.

Hắn kéo cả vạt ở cổ áo xuống, cởi bỏ quần áo và đi vào phòng tắm.

Chỉ một lúc sau, Cố Nam Nam từ từ mở bừng mắt.

Nhìn thấy chiếc đèn chùm quen thuộc mới lập tức ngồi dậy.

Đây, đây là ——

Bán đảo biệt uyển.

Cố Nam Nam sờ đầu, rõ ràng vừa rồi còn đang ở bệnh viện, làm sao đã ở nhà rồi?

Cô cố gắng nhớ lại.

Lúc này, cô nghe được, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Rồi nhìn đồng quần áo bị ném xuống ở bên cạnh.

Lúc này mới hiểu ra, hóa ra là gia hỏa đó đưa cô trở về.

Như vậy ——

Cố Nam Nam đột nhiên nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cô ngủ rồi, như vậy, là hấn bế cô rời khỏi bệnh viện, bế cô lên xe, bế cô xuống xe, bế cô lên lầu.

A.

Cố Nam Nam túm tóc, quả thực không thể tin được đồng thời lại có chút ngượng ngùng.

Chút nữa hấn ra đến, cô nên đối mặt với hấn thế nào đây?

Mặc dù hai người đã từng có tiếp xúc da thịt, nhưng bế như vậy, rất ít rất ít.

Không phải hấn rất chán ghét cô sao?

Tại sao không gọi cô dậy chứ?

Ngay lúc cô đang trầm tư, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Cố Nam Nam thịch một tiếng nhanh chóng ngã xuống giường, kéo chần che cả người mình lại.

Bây giờ, cô không muốn nhìn hấn.

Rất đáng tiếc, động tác của cô đã hoàn toàn bị hấn thu vào đáy mắt.

Khóe miệng hơi cong, bất động thanh sắc bước sang một bên, cầm lấy máy sấy im lặng sấy tóc.

Cố Nam Nam nằm trên giường, khẽ di chuyển thân mình, kéo chần ra chữa lại một khe hở, nhìn trộm hấn.

Không thể không nói, người đàn ông này quả thực chính là Thần chi từ trời cao phái tới!

Ngũ quan đẹp như vẽ, vóc dáng mặc quần áo cân đối, mê chết người không đền mạng, cho dù nói là khuynh thành cũng không quá đáng chút nào.

Nhưng, nhân cách lại thối tha.

Nếu như hấn dịu dàng một chút, có lẽ chính cô cũng sẽ bị hấn mê hoặc!

Phi phi phi!

Nghĩ gì vậy chứ!

Loại người này, cô chúm mắt, phải, tuyệt bích chúm mắt.

Nhưng, hôm nay cô vẫn có chút biết ơn hấn.

Như thế, lần đó cũng là hấn ôm cô lên xe, chỉ là sau khi lên xe.chuyện khó coi sau đó thì không cần suy nghĩ nữa.

Có lẽ vẫn nên biết ơn hấn một chút!

Mặt cô đỏ bừng, lẳng lặng suy nghĩ.

Sau một hồi lâu, một tiếng bước chân rất nhỏ tiến về phía cô.

Cô nhanh chóng hoàn hồn, tay nắm chần càng thêm dùng sức.

Mặc Lê Tước đã sớm phát hiện ra cô đang nhìn lên hấn.

Hắn cũng không phá vỡ, mở chăn ra, nằm lên.

Lưng Cố Nam Nam cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Trong lòng không khỏi lo lắng!

Rốt cuộc gia hỏa này đang nghĩ gì, ngày thường rất ít khi ngủ cùng phòng với cô.

Đêm nay.....

Nhưng vào lúc này, một bàn tay lướt qua eo cô rồi di chuyển lên bụng cô, kéo cô vào trong lòng.

Mẹ kiếp, tình huống này là gì.

Những cảm xúc không rõ ràng đang gào thét trong lòng cô.

Sẽ không đến mức người đang ngủ hắn cũng không buông tha chứ!

Mặc dù cô đang giả vờ.

Cho đến khi bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, cô mới nhẹ nhàng xoay người lại đối diện với hắn.

Đúng là một gương mặt tuấn tú yêu điểm khuynh thành, một người đàn ông anh tuấn như thế nhất định sẽ được rất nhiều cô gái thích!

Vậy cô thì sao?

Tay cô cảm lòng không được vuốt ve lên mắt hắn, mũi, gương mặt, và cuối cùng dừng lại trên đôi môi mỏng gợi cảm của hắn.....

Bỗng chốc, Mặc Lệ Tước đột nhiên mở mắt ra, giọng khàn khàn, “Còn phá, tôi sẽ tập kích em”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Cùng đi thăm hỏi nhà chồng

Hắn đột nhiên mở mắt ra dọa Cố Nam Nam nhảy dựng, Cố Nam Nam muốn nhanh chóng rút tay về, nhưng lại bị Mặc Lệ Tước nắm trong tay.

Hắn nheo mắt, ánh mắt sâu đen nhánh, “Phu nhân, muốn tiếp tục không?”

Cố Nam Nam nhanh chóng nhắm mắt lại, “A! Buồn ngủ quá, tôi đi ngủ.”

Cô lật người qua, giả vờ ngủ.

Lo lắng đặt đầu ngón tay ở bên môi khẽ cắn, vừa rồi rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì vậy, không thể hiểu được lại đi chạm hắn.

Chạm.....hắn..... A!

Chẳng lẽ là cô.....có ý với hắn?

Trái tim Cố Nam Nam thỉnh thoảng nhảy lên không ngừng, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Gương mặt cũng nóng bừng bừng, nhất định là vô cùng đỏ.

Mẹ nó!

Hai tay Cố Nam Nam che mặt lại, quả thực xấu hổ chết mất.

Mặc Lệ Tước hơi cong khóe môi, vươn tay ôm cô vào trong lòng.

“Mặc Lệ Tước, tôi nói trước, bà cô lớn của tôi đang đến mấy hôm nay!”

Cơ thể của cô rất nóng, Mặc Lệ Tước nhíu mày, vươn tay khẽ sờ lên trán cô.

Trầm giọng, “Em bị sốt.”

“A?” Cổ Nam Nam rất ngạc nhiên a một tiếng, dùng tay sờ lên trán mình, “Không nóng mà, hẳn là không bị sốt!”

Mặc Lệ Tước đứng dậy, đi về phía phòng khách của phòng ngủ.

“Anh đang làm gì vậy?” Cổ Nam Nam kêu lên sau lưng hắn.

Bỗng chốc, dường như cô đã nhận thức được một vấn đề.

Ngay lúc đó, cô đã rất tự nhiên xem Mặc Lệ Tước trở thành.lời thăm hỏi đơn giản giữa vợ và chồng.

Cổ Nam Nam lần nữa che mặt lại, cô xảy ra chuyện gì vậy?

Không phải là thật sự sinh ra ý nghĩ gì không nên có với hắn chứ!

Rất nhanh Mặc Lệ Tước đã cầm một cái gì đó trong tay đi đến, hóa ra là nhiệt kế điện tử.

Dừng lại trên trán cô một lúc, cũng nghe được giọng nói u ám của hắn, “38°”

Cổ Nam Nam mỉm cười, “Còn ổn, không cao lắm.”

Mặc Lệ Tước khẽ chụp lấy ót cô, “Có phải là phải chờ đến 42°, mới tính là sốt cao hay không?”

Cô bừa bộn muốn chống cự, thì hắn đã cầm thuốc và nửa ly nước đến, ra lệnh cho cô, “Uống thuốc.”

Cổ Nam Nam ghét nhất là uống thuốc, từ nhỏ đã rất chán ghét.

“Cái đó, có thể không uống không? Tôi dán miếng hạ sốt là được rồi.”

“Em cho rằng em là trẻ con?”

Mất lạnh giọng lạnh lùng hăng coi thường cô một phen. Nhưng động tác lại dịu dàng dán miếng hạ sốt lên giúp cô, ép cô uống xong thuốc, lúc này mới đứng dậy mang ly đi.

Mặc dù việc hắn làm là một việc bình thường, nhưng mọi thứ xảy ra trên người cô lại trở thành bất bình thường.

Đường đường là đại ma vương cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên thay đổi tính tình, điều này làm Cổ Nam Nam không thể hiểu được.

Chẳng lẽ là đầu bị đập mạch?

Cổ Nam Nam ngu ngơ nhìn theo bóng dáng Mặc Lệ Tước, phát ngốc.

Tại sao lại thay đổi chứ?

Chẳng lẽ cái nhìn về cô ở trong lòng hắn cũng đã lặng lẽ xảy ra thay đổi?

Vào lúc đang suy nghĩ, Mặc Lệ Tước đã trở lại, rồi nằm xuống bên cạnh Cổ Nam Nam.

Cổ Nam Nam lo lắng, “Cái đó, anh sẽ không với tôi.”

“Tôi không bụng đói ăn quăng đến mức xuống tay với một người bệnh.”

Cổ Nam Nam “.....”

Lời nói là như thế.

Nhưng nếu người đàn ông này phát điên lên, mới sẽ không quan tâm đến điều đó.

Hắn ôm lấy cô, giữa mày mang theo một tia mệt mỏi, “Ngủ đi!”

Gió đêm phơ phất.

Giờ phút này, có thứ gì đó, đã lặng lẽ xảy ra thay đổi trong lòng Cổ Nam Nam.

Được một lúc, Mặc Lệ Tước đã ngủ.

Cuối cùng Cố Nam Nam vẫn không ngủ được.

Không phải bởi vì bị bệnh, mà là bởi vì nhịp tim của cô.

“Mặc Lệ Tước?”

Cô nhỏ giọng kêu một tiếng, không đáp lại.

Hắn là ngủ rồi.

Cô lặng lẽ nhìn dung nhan đang ngủ của hắn, lúc ngủ góc cạnh rút đi mũi nhọn cùng sắc bén, trông cũng không đáng sợ như vậy.

Ngược lại có cảm giác là anh lớn nhà bên.

Cô vươn tay ra về lại bộ dáng của hắn giữa không trung, nói thầm: “Nhìn gương mặt cao siêu tinh tế có giá trị này của anh đi, ngày mai đưa tôi về nhà anh xem nào!”

Dường như, cô cũng có một chút xiu chờ mong.

“Được!”

Tay Cố Nam Nam khựng lại giữa không trung.

Mắt tròn xoe, cả gương mặt nóng lên.

Hóa ra hắn không ngủ!

Nhưng lần này hắn cũng không mở mắt ra, lông mi thật dài run rẩy như cánh bướm, âm sắc làm người say mê, “Được rồi, ngủ đi!”

Đêm nay, ánh trăng sáng tỏ, bên trong căn phòng điềm tĩnh và tốt đẹp.

.....

Buổi sáng, ánh mặt trời ấm áp tuyệt đẹp.

Kể từ lúc quen biết Mặc Lệ Tước cho đến nay, lần đầu tiên cảm thấy ánh mặt trời lại tươi sáng như thế.

Vào buổi sáng, cơ thể Cố Nam Nam trở nên nhẹ nhàng hơn, nóng cũng hết.

Trên bàn ăn.

Cố Nam Nam ăn bánh mì, uống sữa.

Ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Mặc Lệ Tước.

Tên này không phải đã quên mất những lời cô nói tới qua rồi chứ!

Nếu không nói gì, vậy thì hôm nay cô sẽ đến chỗ Khả Nhi.

Cô nghĩ trong lòng.

“Hôm nay anh muốn đi làm không?” Cố Nam Nam thử dò hỏi.

“Ừ.”

“.....Ồ.” Cố Nam Nam thất thần ăn bữa sáng, quả nhiên, chuyện tới qua căn bản là hắn không nhớ rõ.

Hôm nay cô nghĩ ngợi, ban đầu còn nghĩ ——

Quên đi, đại khái hắn cũng không trông cậy vào!

Nếu như vậy, cô cũng không cần phải để tâm đến.

Nhẹ nhàng tự tại quá, cũng chưa chắc không tốt.

“Lừa em thôi.”

Giọng nói của Mặc Lệ Tước thình lình truyền đến, làm Cố Nam Nam ngẩn ra một giây, lập tức xé một mẩu bánh mì ném về phía hần, “Mặc Lệ Tước, anh biết không, anh đúng là một người làm người khác không khỏi chán ghét mà!”

Rõ ràng nhớ rõ thì nhớ rõ, một hai phải chính người như thế.

Vui chứ? Thoải mái chứ?

Đinh đầu hần dính mẩu bánh mì mà Cố Nam Nam ném đến, hần không nhanh không chậm gỡ nó xuống, thậm chí rất không chê bỏ vào trong miệng.

Biểu cảm của Cố Nam Nam lập tức như bị ăn tương.

Cái gì, hần ăn bánh mì mà cô đã ăn qua?

Vậy mà hần lại không chê?

Thối ở sạch đâu rồi?

Cái này có tính là hôn nhau gián tiếp không?

Trước sự ngạc nhiên của cô, hần ngược lại bình tĩnh thông dong.

Ăn xong đứng dậy, “Tôi đi lái xe trước.”

“Ồ!”

Cố Nam Nam ngây ngốc đồng ý.

Bây giờ cô chỉ cảm thấy chỉ số thông minh của mình đang giảm xuống.

Ngay cả khi đang ở trên xe, Cố Nam Nam vẫn trung ra vẻ mặt ngu ngốc.

Mạch não vẫn chưa trở lại bình thường.

Sau khi lên xe, cô lại hơi co rúm.

“Cái đó, tôi cảm thấy vẫn là dừng đi nữa!” Cô bắt đầu rút lui có trật tự.

“Phu nhân, dường như gần đây em rất thích đùa giỡn chồng mình?”

“Tôi nào có!”

Vừa nói ra những lời này, Cố Nam Nam đã lập tức che kín miệng mình lại.

Câu nói vừa rồi của cô, nghe thế nào cũng như đang làm nũng vậy!

Chết tiệt!

Ai đến đây nói với cô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô bị cái quái gì thế này?

Cô đỏ mặt phồng quai hàm lên tròn trịa, “Đi thì đi, ai sợ ai?”

Còn không phải chỉ là đi gặp cha mẹ thôi sao?

Trước kia lúc đi học bởi vì nghịch ngợm, không ít lần bị mời phụ huynh đến phòng hiệu trưởng uống trà.

Chút chuyện này, cô đã sớm ứng đối như thường.

“Ừ, ai cũng không sợ!” Hần trầm giọng, trong mắt nhanh chóng lướt qua một tràn phức tạp.

Nếu phải đi về gặp mặt, vậy thì cũng không thể quá keo kiệt mà trở về.

“Chút nữa trong lúc trở về dừng lại ở cửa hàng bách hóa Thương Thành một chút.”

“.....” Hần nhìn cô.

Cố Nam Nam ngạc nhiên, “Nhìn tôi làm gì, trở về thì tất nhiên cũng phải mua chút đồ về chứ, nhưng nói trước tôi không có tiền đâu, tiền còn phải do anh

chi.”

Giọng điệu của hấn bình tĩnh nhàn sự, “Đây là điều đương nhiên.”

Hấn nghiêm túc lái xe, khuôn mặt tỉnh xảo đến mức không có một tia tì vết, lông mi rất dài, tay cầm vô lăng cũng rất đẹp, nhớ đến hành động thân mật giữa hai người vào tối qua, mặt Cố Nam Nam không khỏi đỏ bừng lên.

Ngẩng đầu cũng thấy được hai con chữ to Thương Thành, cô thu lại xấu hổ, “Đến rồi, đến rồi.”

Mặc Lệ Tước vừa dừng xe lại, Cố Nam Nam đã nhảy khỏi xe.

Chạy vào Thương Thành.

Mặc Lệ Tước ngồi trên xe, nhìn bóng dáng nhỏ gầy của cô dần đi xa, giữa đôi môi mỏng hiện lên nụ cười nhợt nhạt.

Sau đó mở cửa xe, xuống xe, chân dài bước theo sau.

Sau khi quét hàng hóa một lúc, những thứ nên mua hầu như đều đã mua gần hết.

Trên trán Cố Nam Nam đỏ đầy mồ hôi, mỗi một thứ đều được lựa chọn khéo léo và đẹp mắt, rất cẩn thận.

Lúc này có lẽ cô đã quên mất giữa hai người chẳng qua chỉ là một cuộc hôn nhân theo hợp đồng.

“Anh này, tôi mua những thứ này gia đình anh có thể thích không!”

Cố Nam Nam cầm một túi lớn trong tay, trong lòng thấp thỏm.

Mặc Lệ Tước vươn tay nhận lấy, “Cái này em không cần phải lo lắng, cho dù em không mua bất cứ thứ gì, chỉ cần em đến, bọn họ cũng sẽ rất vui.”

Mặc dù tất cả mọi người đều không nói toạc ra, nhưng Mặc Lệ Tước biết, tình cảm của hấn dành cho Tuyết nhi ba mẹ cũng đều đã nhìn thấy.

Cho nên vẫn luôn thúc giục hấn kết hôn.

Chỉ là, vẫn chưa gặp được người thích hợp.

Bây giờ.....

Bây giờ?

Hấn đột nhiên dừng lại, thả chậm bước chân.

Trong lòng hiện lên kinh ngạc, nói như vậy, hấn có thể nghĩ như thế có phải đã chứng minh rằng hấn sẵn sàng xem cô là đối tượng kết hôn rồi hay không?

Quay lại lời nói, có cô trong khoảng thời gian này, dường như hấn không còn nghĩ đến Tuyết nhi.

Điều này có nghĩa là gì?

Cố Nam Nam cầm một cái túi giấy trong tay, trong đôi mắt đen nhánh lấp lánh những vì sao, nhìn thứ trong tay, mỉm cười nói: “Đây là khăn lụa tôi mua cho em gái anh, cũng không biết liệu cô ấy có thích không.”

Đi được hai bước, cô quay đầu lại hỏi, “Anh có nghĩ em gái anh sẽ thích nó không?”

Chỉ khi nhìn thấy Mặc Lệ Tước không còn ở phía sau, Cố Nam Nam mới hét lên với Mặc Lệ Tước đang cách đó mười mét, “Anh đi nhanh lên, đừng phí thời gian nữa.”

Giọng nói của cô như một cơn gió xuân, nhẹ nhàng rơi vào trong lòng hấn, hấn mới hơi hoàn hồn, nhàn nhạt đáp lại, “Ừ.”

Thu lại cảm xúc trong lòng, cất bước, “Đi thôi!”

Đi lên xe, Cố Nam Nam rất tự nhiên ngồi lên ghế phụ.

Ban đầu chỗ này chính là chỗ ngồi độc quyền của người đó, bây giờ, cô an toàn ngồi ở trên đây, không có cảm giác bị kim đâm.

Rất nhanh xe cũng đến nơi, sân lớn Mặc gia.

Bề ngoài cổ điển, có chút giống với Tứ hợp viện(*) cổ xưa, được phủ đầy dây thường xuân màu xanh.

(*) Tứ hợp viện còn được gọi là Tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc, với bố cục là xây nhà bao

quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, thông thường gồm có nhà chính tọa Bắc hướng Nam, nhà ngang hai hướng Đông - Tây và nhà đối diện với nhà chính, nhà bốn phía bao quanh sân vườn ở giữa, cho nên được gọi là Tứ hợp viện.

Cửa to như vậy cho đến vào trong hoa viên làm cô không khép được miệng, trồng đủ loại hoa tươi. Đối với hoa cô đã học từ chỗ Khả Nhi không ít, cũng biết không ít chủng loại trân quý.

Nhìn hoa viên đều là những loài hoa trân quý và quý hiếm, Cố Nam Nam cảm thán, cuộc sống của người giàu có đúng là thật khác thường.

Ngay cả đi bên cạnh cũng nom nớp lo sợ, nếu một chân vô tình dẫm phải, mất đi không phải một bông hoa, mà là một nửa căn nhà của cô.

Cố Nam Nam nói thầm, “Khi không lại đi trồng những bông hoa đắt tiền này làm gì, tiền nhiều quá không có chỗ tiêu, thì cho tôi đi! Thật là phô trương lãng phí.”

"Hum? Em nói gì?"

“Ha ha, không có gì, tôi nói nơi này thật đẹp, không hổ là nhà của Mặc tam thiếu, đúng là khác người, ha ha, ha ha!”

Hắn nhàn nhạt liếc nhìn cô, tự nhiên nắm lấy tay cô, “Đi nào, vào thôi!”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đuổi cô ta ra ngoài cho tôi

Trên tay truyền đến độ ấm, Cố Nam Nam dường như bị nóng đến mức muốn nhanh chóng ném ra, nhưng lại bị hắn nắm thật chặt.

“Cho tôi một biểu hiện thật tốt.”

“Ha?” Cố Nam Nam nghiêng đầu rồi ngẩng đầu lên nhìn hắn, ban đầu trái tim lay động một chút đã bị một câu của hắn đổ vào đến không còn sót lại gì, cô hít một hơi, “Anh yên tâm đi, diễn kịch loại chuyện này, tôi sở trường nhất.”

Cố Nam Nam trấn định lại tâm trí, dường như vừa rồi còn thấy được sự tức giận từ khuôn mặt có giá trị của hắn.

Nhưng, tại sao hắn lại tức giận chứ?

Cô đã làm gì, hay đã nói gì làm hắn tức giận?

“Vào thôi!”

Cố Nam Nam bừa bãi nói thầm đi theo phía sau hắn vào nhà.

Nhưng trong nhà, ngoài một mình quản gia ra đều không thấy ai.

Cố Nam Nam hơi lo lắng ngồi trên sofa, đây là tình huống gì, chẳng lẽ gia đình của Mặc Lệ Tước không biết hôm nay bọn họ đến đây?

Hay là cô không được tuyển dụng, đây là một đòn giáng mạnh vào cô?

Ngược lại với cô đang lo lắng, Mặc Lệ Tước ngồi một bên có vẻ vô cùng đạm nhiên, nhàn nhã uống cà phê, vẻ ngoài tuấn dật cùng dáng người cao lớn, cho dù hắn im lặng ngồi đó, khí chất tỏa ra từ trên người hắn cũng không cách nào khiến cô dời đi ánh mắt.

Cô cảm thấy chính mình rất không tiền đồ.

“Tôi đẹp đến thế sao?” Hắn đột nhiên quay đầu lại.

“A? Không.” Cố Nam Nam chỉ đơn giản dời đi ánh mắt, ho khan hai tiếng, “Tôi không nghĩ thế.”

“Vậy sao? Nhìn chăm chăm tôi lâu như thế, cho rằng em mê luyến tôi.” Hắn cười như không cười, cà phê truyền đến hương thơm nhàn nhạt, cô ngửi thấy, lo lắng trong lòng cũng ổn định trở lại.

Cố Nam Nam cầm lấy ly cà phê, di chuyển đầu ngón tay qua lại, “Anh này, có phải bọn họ không thích tôi không, cho nên.....”

“Lệ Tước, cuối cùng con cũng đến! Ngại quá, vừa rồi mẹ gọi điện thoại cho ba con nói rằng con trai ông ấy cuối cùng cũng có bạn gái, ba con đã rất vui mừng, nói lập tức sẽ bay về.....”

Một giọng nói trung tính dịu dàng, nhọt nhọt từ trên lầu truyền đến.

Nhìn theo giọng nói.

Cố Nam Nam kinh ngạc.

Người phụ nữ mặc một bộ sườn xám cổ, người phụ nữ có tí lệ dáng người vô cùng hoàn mỹ, đang mỉm cười từ trên lầu bước xuống.

Giữa những cử chỉ toát lên dịu dàng, tinh tế và thanh lịch, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra được khí chất hấp dẫn người khác từ trên người của người phụ nữ đó.

“Oa, đây là bác gái sao, vẻ ngoài trông thật xinh đẹp!” Hai mắt Cố Nam Nam sáng như tuyết, nhìn chăm chăm vào Mặc mẫu không dời mắt.

Mặc Lệ Tước ở một bên khẽ nhắc nhở, "Gọi mẹ!"

Cố Nam Nam “.....”

Mặc dù hai người đã nhận giấy chứng hôn, nhưng ba mẹ hắn cũng không biết bọn họ đã kết hôn, nếu đột nhiên gọi ba mẹ, có thể dọa mọi người sợ hay không.

Nhưng, nếu Mặc Lệ Tước cũng nói như vậy, vậy thì cô ngẫu nhiên nghe theo một chút dường như cũng không tệ.

Trong tay Mặc mẫu bùng ly cà phê quán gia đưa qua, bước đến trước mặt cả hai, mỉm cười nói.

“Lệ Tước, mẹ thật sự rất vui mừng, cuối cùng con cũng.....”

Lời còn chưa nói xong, khi nhìn qua Cố Nam Nam, nụ cười của Mặc mẫu lập tức cứng đờ trên mặt.

Ngón tay buông lỏng, ly trong tay rơi xuống.

Choang một tiếng, ly cùng với cà phê cùng bắn ra tung toé trên mặt đất.

Từ "mẹ" đó trong miệng Cố Nam Nam đã đưa đến bên miệng, lại phải im lặng nuốt trở về.

Mặc Lệ Tước đứng dậy đỡ lấy Mặc mẫu, “Mẹ, mẹ không sao chứ!”

Cố Nam Nam cũng đứng dậy vươn tay, “Mẹ.....”

Mặc mẫu thấy Cố Nam Nam vươn tay đến, lập tức né tránh như tránh bệnh dịch.

Trông biểu hiện của Cố Nam Nam cũng rất kỳ lạ, cô còn chưa nói câu nào, cũng không làm gì cả, sao lại sợ cô tới mức tam hồn ném bảy phách như thế?

Hoàn toàn xem cô như là ma nữ!

Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Nam Nam cũng có chút tức giận, cô xấu xí đến vậy sao?

Khiến Mặc mẫu ban ngày ban mặt cũng có thể đối xử với cô như gặp phải quỷ.

Mặc Lệ Tước đỡ Mặc mẫu ngồi đối diện trên sofa, sắc mặt Mặc mẫu dường như có chút không tốt, vẫn luôn dùng tay đỡ lấy trán.

“Dì à, dì không sao chứ!”

Cuối cùng Cố Nam Nam vẫn quan tâm dò hỏi, rốt cuộc, khi ở ngoài cửa, hai người cũng đã diễn đủ tốt.

Cô đã rất chuyên nghiệp.

Mặc mẫu lại lần nữa lảng tránh ánh mắt quan tâm của Cố Nam Nam.

Thậm chí cũng không nhìn lại Cố Nam Nam.

Trong lòng Cố nam nam rất lạc lõng, quả nhiên mặc kệ cô làm tốt thế nào, không thích chung quy là không thích.

Mặc kệ cô cố gắng thế nào, đều vô dụng.

Cố Nam Nam không nói, lặng lẽ ngồi xuống.

“Mẹ, mẹ xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Mặc Lệ Tước trở nên hơi nhu hòa, từ ánh mắt đầu tiên mẹ hắn nhìn thấy Cố Nam Nam, biểu cảm trên gương mặt đã lập tức thay đổi. Ngay cả khi bà cố gắng che giấu cũng không thể che giấu được.

Mẹ hắn cũng là một người đã nhìn quen thế giới rộng lớn, tại sao vừa thấy Cố Nam Nam lại có phản ứng lớn như thế?

Điều này thật kỳ lạ.

Cố Nam Nam ngồi im lặng không hề hé miệng nói, chỉ nghĩ buổi gặp mặt này có thể kết thúc sớm một chút.

Một giọng nói ngọt ngào ngoài cửa từ xa đến gần, cuối cùng vang lên ở cửa.

“Nghe nói, hôm nay anh trai đưa bạn gái về ư? Chốc nữa lúc chúng ta nhìn thấy nhất định phải giúp anh trai trấn cửa ải.”

“A!” Mặc Tuyết vừa bước vào được một nửa, đã lập tức la hoảng lên, đồ đạc trong tay rơi xuống đất, vẻ mặt tức giận chỉ vào Cố Nam Nam, “Cố Nam Nam, tại sao lại là cô?”

Du Minh Tuấn cũng ngây ngẩn cả người, vẻ mặt đau đớn.

Hắn đã sớm biết trước bạn gái của anh trai trong miệng Mặc Tuyết sẽ là ai, nhưng ngay khi Cố Nam Nam chân thật đứng trước mặt mình, trái tim hắn vẫn đau đớn như bị kim đâm.

So với sự ngạc nhiên của hai người, đáy mắt khiếp sợ của Cố Nam Nam cũng không hề kém.

Toàn bộ cơ thể cô như biến thành điều khác, hồi lâu cũng không di chuyển, ngay cả ánh mắt nhìn bọn họ cũng không chớp, hoàn toàn lâm vào bên trong khiếp sợ.

Sau một hồi lâu, cuối cùng cô cũng hiểu ra được một ít, cười khẩy.

Nhìn Mặc Lệ Tước, “Không ngờ Mặc Tuyết lại là em gái của anh, Mặc Lệ Tước, anh sớm biết rằng tôi và cô ta là kẻ thù, anh còn cố tình tiếp cận tôi, sau tất cả đều là đang chờ đợi một điều này chứ nhỉ! Rất tốt, anh chờ được rồi, cô phải rất có cảm giác thỏa mãn hay không?”

Cô híp mắt mỉm cười, ngoại trừ cười ra thì cô không còn bất cứ biểu cảm nào.

Mặc Lệ Tước ngậm miệng không nói, cũng không giải thích.

Điều này làm cho Cố Nam Nam càng thêm chắc chắn suy nghĩ trong lòng mình.

Mọi thứ đều do bọn họ sắp xếp, mục đích chính là muốn mọi người nhìn thấy cô bị chê cười!

Mặc Tuyết rất tức giận, “Cố Nam Nam, cô rút ra ngoài cho tôi, Mặc gia không chào đón cô.”

“Cút?”

Cố Nam Nam từng bước đến gần Mặc Tuyết, Mặc Tuyết hơi sợ hãi lùi lại, nhưng nhìn thấy gia đình đều đang ở xung quanh, can đảm mất đi cũng đã trở lại, nhìn chăm chăm vào Cố Nam Nam, không sợ chết lên tiếng, “Đây là nhà tôi, tôi kêu cô cút, cô nhất định phải cút cho tôi!”

Bốp ——

Cố Nam Nam không màng ánh mắt của mọi người, hung hăng giáng một cái tát xuống mặt Mặc Tuyết.

Cô cười, cười thật quyến rũ, “Thế nào, mùi vị này rất tuyệt có phải không?”

Cô lúc này, đã mất hết lý trí.

Khi cô nhìn thấy Mặc Tuyết, tất cả mọi thứ đều đã hóa thành tro bụi.

Nội tâm cô bị cơn tức giận chiếm cứ, không thể nghĩ về điều gì khác.

Mặc Tuyết không thể tin được, che mặt, thốt lên, “Cô, cô dám đánh tôi?”

“Tại sao tôi không dám? Tôi còn có thể minh xác nói với cô là, tôi đang đánh cô.”

Nghĩ đến hai ngày trước Mặc Tuyết đã mang tới sự nhục nhã cho cô, Cố Nam Nam lập tức vươn tay, muốn tiếp tục cho cô ta hai bạt tai.

Tay ở không trung, bị Mặc Lệ Tước giữ lại, “Nam Nam, đủ rồi, về chuyện đó, tôi đã giáo huấn em ấy.”

Buồn, đau, tuyệt vọng, tỉnh mịch.

Tất cả những cảm xúc lập tức tuôn ra tâm trí cô, Cố Nam Nam nhanh chóng nâng một tay khác lên lập tức cho Mặc Lệ Tước một bạt tai.

Tiếp tục chế nhạo, “Thương tổn người khác, thậm chí còn muốn cả mạng sống của tôi, bằng một câu của anh đã muốn tôi tha thứ, vậy thì có phải có thể lý giải rằng nếu tôi giết chết cô ta, rồi nói với anh một câu xin lỗi, là được?”

Nếu thật là như vậy, vậy thì còn cần cảnh sát để làm gì?

Mặc Lệ Tước nghiêng đầu sang một bên, nhìn lại cô lần nữa, trong mắt lóe lên ánh sáng hung ác nham hiểm.

Cũng không tránh khỏi đôi mắt của Cố Nam Nam, cô nhủ mảy, tay nắm chặt, hài hước cong môi, "Thế nào, nổi giận rồi à? Có phải hận không thể giết chết tôi ngay bây giờ luôn không?"

Mặc Lệ Tước đè thấp giọng, “Nam Nam, chuyện này cho qua đi!”

“Ha ha!” Cố Nam Nam cười lạnh hai tiếng, tầm mắt nhìn hẩn lộ vẻ sát khí, “Cho qua? Anh nói nghe thật đơn giản, nếu chuyện này xảy ra trên người anh, anh cho qua một cái cho tôi thử xem?”

Cố Nam Nam nói xong, cầm lấy túi và đi ra ngoài.

Nhưng bị Mặc Lệ Tước giữ chặt lại, hẩn biết chuyện này không dễ dàng làm cô tiêu tan, nhưng không ngờ thế nhưng cô lại cực đoan đến tình trạng này.

“Nam Nam, đừng tùy hứng!”

“Cút” Cố Nam Nam đột nhiên ném tay Mặc Lệ Tước ra, cắn chặt môi, “Mặc Lệ Tước, tôi nói anh nghe, từ hôm nay trở đi, tôi và anh không còn một chút quan hệ nào cả!”

“Đứng lại cho tôi!”

Mặc Tuyết xông tới, một cái tát bay vào mặt cô, “Đồ tiện nhân, câu dẫn Minh Tuấn không nói, bây giờ còn nghĩ đến câu dẫn anh trai tôi, cô đúng là hèn hạ.”

Trái tim Cố Nam Nam, trở nên tĩnh lặng.

Cô sớm nên biết điều đó, vì sao đến bây giờ cô mới hiểu được.

Cố Nam Nam tới gần Mặc Tuyết, “Hèn hạ? Có cô hèn hạ? Lợi dụng thủ đoạn ép buộc Du Minh Tuấn cưới cô, cô còn có thể diện sao? Muốn so hèn hạ, ai có thể so qua cô?” Cô cười khề lên, “Tôi thấy rác rưởi, còn quý báu hơn cả Mặc Tuyết cô.”

“Cô!” Mặc Tuyết then quá thành giận, xông đến, Cố Nam Nam cong môi, đưa một chân lên chuẩn bị đá.

Nhưng bị Mặc Lệ Tước kéo lại.

“Buông tôi ra, đồ khốn.”

Mặc Tuyết còn muốn lao đến, bị Du Minh Tuấn giữ chặt, “Đừng náo loạn.”

Mặc Tuyết hung hăng đẩy Du Minh Tuấn ra rồi lao về phía Cố Nam Nam.

“Đều dừng tay cho tôi!”

Theo một tiếng hét kinh hoàng, tất cả mọi người đều dừng bước.

Mặc mẫu miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, Mặc Lệ Tước đến đỡ lấy.

“Mẹ!”

Mặc Tuyết nhìn thấy mẹ, lập tức lao tới ôm lấy bà khóc rống lên.

“Mẹ, mẹ không biết người phụ nữ này đáng giận đến mức nào đâu, ngay lúc con và Minh Tuấn kết hôn còn đến đại náo hôn lễ. Bây giờ còn đến câu dẫn anh trai con, loại phụ nữ này nếu bước vào cửa Mặc gia chúng ta, nhất định sẽ gà chó không yên.”

Mặc Tuyết vừa khóc, vừa phàn nàn.

Bây giờ Cố Nam Nam vung tay đánh nhau trước mặt Mặc mẫu, không có kỳ hình tượng của mình chút nào, ngay cả khi cô nói thêm mắm thêm muối, thì nhất định mẹ cô cũng có thể nghe vào.

“Mẹ, đuổi người phụ nữ này ra ngoài đi.”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: So với cô ta tôi càng hận anh hơn

Mặc mẩu nhú ấn đường lại, khẽ sờ lên bên mặt mà Mặc Tuyết vừa bị đánh, ngay sau đó bước đến trước mặt Cố Nam Nam, dùng sức giáng một bạt tai qua.

Ong ong.

Cố Nam Nam chỉ cảm thấy đầu một trận choáng váng, ù tai, hai mắt mờ đi, trong mơ hồ nhìn thấy cánh môi Mặc mẩu không ngừng chuyển động, cô hoàn toàn không nghe thấy được gì.

Thậm chí ngay cả khóe miệng cũng rỉ ra máu, một hồi lâu, Cố Nam Nam mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, khóe miệng đau đớn nhẹ kéo lên, cô đưa tay quệt vết máu vào trong miệng, hiện lên một nụ cười khát máu, giờ tay tay.

Mặc kệ là ai, đánh cô, làm tổn thương cô, cô đều sẽ trả lại gấp bội.

Cái tát vô cùng mạnh, ngay cả lòng bàn tay cô cũng trở nên tê dại, nhưng bàn tay lại không rơi xuống mặt Mặc mẩu, ngay lúc bàn tay rơi xuống, Mặc Lệ Tước đã chặn trước mặt Mặc mẩu.

Đầu tiên cô hơi sững sờ, ngay sau đó lại giọng lên thêm một cái tát, “Ha ha, đúng là đứa con hiếu thảo.”

Hai mắt Mặc Lệ Tước đỏ ngầu, suýt chút nữa đã mất kiểm soát, chịu đựng cơn giận và mạnh mẽ kéo Cố Nam Nam ra sân lớn Mặc gia.

“Mặc Lệ Tước, anh buông tay, buông tay ra cho tôi, đồ khốn.”

Mặc Lệ Tước đẩy thật mạnh, toàn bộ cơ thể của Cố Nam Nam đập thật mạnh vào thân xe, hấn cúi người xuống cùng cô dính sát vào nhau, một tay khác giữ hai tay cô trên đỉnh đầu, “Phá phách đủ chưa hả?”

Oán hận, giận dữ, ghen ở trong lòng cô đến mức phát hoảng.

Cô gào lên, “Mặc Lệ Tước, mẹ nó anh chơi tôi chơi rất vui có phải không?”

Biết rõ chuyện giữa cô và Mặc Tuyết, còn đến tiếp cận cô, như thế ngay từ đầu chính là tiếp cận có mục đích cả sao?

Cố Nam Nam cười nhạo một tiếng, “Mặc Lệ Tước, tôi vừa phát hiện, hóa ra anh lại dâm tiện và vô sỉ đến thế.”

Ngay từ đầu, mặc kệ cô có vô lý thế nào, hấn vẫn luôn cố kìm nén cơn giận, thậm chí cô đánh Mặc Tuyết hấn cũng không nói gì, chỉ nghĩ chờ sau khi cơn giận của cô đã tắt thì có thể giải thích rõ ràng với cô.

Không ngờ, ở trong mắt cô, lại đối xử với hấn như thế.

Môi mỏng khẽ cong, “Bây giờ mới biết sao?”

Cô không sao cả, cô không quan tâm, sự ghét bỏ trong mắt cô, từng chút từng chút chạm vào dây thần kinh của sự tức giận từ tận đáy lòng hấn, hấn tăng thêm sức trong tay, lạnh lùng lên tiếng, “Hối hận? Rất đáng tiếc, tôi sẽ không cho cô cơ hội hối hận!”

“Anh muốn làm gì, buông tôi ra!”

Trong lòng Cố Nam Nam bất ổn, sớm biết rằng hấn là ác ma, không có tâm, không có tình, ăn thịt người không nhả xương, thậm chí cô đều luôn tự nhắc nhở bản thân, không được đối đầu với hấn. Nhưng lúc này đây cô thật sự không thể sống.

Nhìn kẻ thù làm tổn thương mình, ở trước mặt mình cầm một con dao sắc bén ngo ngoe rục rịch trên người mình, không thể nào thờ ơ được.

Ngay lúc nhìn thấy Mặc Tuyết, Cố Nam Nam ngay cả suy nghĩ muốn giết cô ta cũng có, chỉ đánh một bạt tai, thật không đã ghiền.

“Tại sao lại muốn ngăn cản tôi, bởi vì cô ta là em gái của anh sao?”

Mặc Tuyết làm ra những chuyện gì với cô, Mặc Lệ Tước không phải không rõ ràng.

Làm trò trước mặt cô để giữ gìn một người phụ nữ khác, sao lại thế này?

Cô ta là em gái của hắn, nhưng Cố Nam Nam cô vẫn là vợ hắn.

“Đúng.” Hắn không phủ nhận, trả lời chắc nịch.

“Vậy còn tôi thì sao?” Cố Nam Nam nghiêng đầu hỏi.

Rất nhiều lúc cô cũng cảnh báo bản thân, không có bất kỳ tình cảm gì giữa bọn họ, chẳng qua chỉ là hôn nhân theo hợp đồng, nhưng khi hắn nhẹ nhàng dờ bở tất cả nguy trạng rồi nằm xuống bên cạnh cô, dịu dàng che chở cô mọi thứ, cô là con người, trái tim dù sắt đá đến mấy cũng sẽ bị tan chảy.

Cô cảm thấy giữa bọn họ có lẽ còn có thể phát triển một mặt khác, có lẽ sẽ gần thêm một bước, nhưng một sự thật tàn nhẫn đã hung hăng dập tắt giấc mơ của cô, đập tan trái tim cô đến máu tươi đầm đìa.

Hai mắt Cố Nam Nam dán chặt vào mắt hắn, khẽ cắn cánh môi, thậm chí ánh mắt còn có chút chờ mong chờ đợi hắn trả lời.

Ánh mắt dần sâu thẳm, một sự âm ỉ và bất an cuộn cuộn lên trong lòng Mặc Lệ Tước, rõ ràng là không quan tâm, tất cả đều là vì Mặc Tuyết nên mới làm như thế, nhưng bây giờ, khi cô hỏi hắn như vậy, hắn lại do dự.

Điều này không giống với hắn.

Không được, khi tình yêu còn chưa mọc rễ nảy mầm, cần phải hoàn toàn xóa bỏ nó.

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, “Vợ trên danh nghĩa.”

Cơ miệng Cố Nam Nam hung hăng co giật vài lần, trong cổ họng nóng rất và đau đớn, hơi rữ mất xuống, chung quy vẫn là cô nghĩ quá nhiều.

Cô không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, lên tiếng, “Có lẽ anh không nên để tôi đến đây, tôi cũng không nên đáp ứng anh!”

Có một số mùi vị, cô không bao giờ dễ dàng đi ném thứ.

Một khi thử qua, cũng sẽ cắn nuốt nhân tâm.

Cánh môi bị cô cắn đến xanh tím, đôi mắt đen nhánh như mưa bụi, thấp giọng gần từng chữ một, “Mặc Lệ Tước, đời này tôi hận nhất là anh, không phải Mặc Tuyết, mà là anh.”

Nói xong, cô phui tay, rồi bỏ đi.

Mặc Lệ Tước muốn cất bước đuổi theo, nhưng bị Mặc mẫu kéo trở lại.

“Lệ Tước, con vào đây với mẹ.” Khuôn mặt Mặc mẫu vô cảm.

Bất lực, Mặc Lệ Tước chỉ có thể nhìn bóng dáng của Cố Nam Nam đang dần biến mất ở phía xa.

Lúc này, ban đầu mặt trời lên cao, nhưng bỗng dưng mây đen lại trở nên dày đặc.

Chỉ một lát sau, mưa tí tách tí tách từ trên trời rơi xuống.

Cả khuôn mặt của Mặc Lệ Tước bị che kín bởi khói mù, cực kỳ khủng bố.

Ngồi trên sofa, nhiệt độ của toàn bộ phòng khách cũng có thể làm đóng băng mọi người.

Vú Liên đang bôi thuốc cho Mặc Tuyết và Mặc Lệ Tước.

Nhìn vào gương mặt sưng đỏ, đau lòng lên tiếng, “Người phụ nữ đó sao lại xuống tay như vậy được chứ, xem mặt sưng lên hết thế kia, làm tôi đau lòng chết đi được.”

Vú Liên tuổi đã cao, nhưng con người rất lương thiện, Mặc Tuyết từ nhỏ chính là do vú Liên nuôi nấng, cô có tình cảm khác với vú Liên, thậm chí còn vượt qua cả Mặc mẫu.

Khi trước Mặc mẫu cũng không đồng ý hôn sự của Mặc Tuyết và Du Minh Tuấn, cho nên hai người kết hôn đều là gạt người lớn, nói đến đây, Mặc mẫu hơi tức giận, “Tuyết nhi, mẹ đã nói bao nhiêu lần, đàn ông như vậy không xứng với con, nhưng con vẫn không nghe lời, bây giờ thì tốt, kết hôn, người đã giao ra rồi, nhưng con nhận lại được gì? Mẹ thấy tâm trí của người ta căn bản là không hề đặt trên người con.”

Nói đến đây Mặc mẫu càng thêm tức giận.

Bà nhìn ra được mối quan hệ của Du Minh Tuấn với Cố Nam Nam, từ lúc tiến vào cho đến khi cô ta rời đi, tầm mắt của hân đều dừng trên người cô ta.

Ở trong mắt hân căn bản là không có bóng dáng của Tuyết nhi bọn họ.

“Du Minh Tuấn đâu?” Mặc mẫu hỏi.

“Anh ấy đến công ty.” Mặc Tuyết ừm khua trả lời, “Mẹ, thật ra Minh Tuấn anh ấy.....”

“Con câm miệng cho mẹ, mẹ không hỏi con!”

Mặc Tuyết cúi đầu, sắp khóc ra đến nơi, nhưng vẫn cố gắng kìm nén, “Vâng.”

Mặc mẫu cảm thấy mình có hơi quá, làm tổn thương trái tim con gái, thu hồi nghiêm khắc lại, nhu hòa, “Tuyết nhi, mẹ là lo lắng cho con, mẹ cũng là phụ nữ, có thể hiểu được nỗi khổ của con, nghe mẹ khuyên một câu, quên loại đàn ông đó đi, để mẹ giới thiệu cho con một người tốt hơn nó, được không?”

Mặc Tuyết lắc đầu, “Không, đời này con chỉ gả cho anh ấy.”

“Đứa nhỏ này.....” Mặc mẫu bị chọc giận không nhẹ.

Tại sao mỗi người đều không để bà bớt lo lắng.

Vốn là vô cùng vui mừng trở về gặp con dâu, lại biến thành tình trạng như thế này.

“Lệ Tước, cuối cùng con bị làm sao vậy? Sao có thể tìm một người phụ nữ như thế, mẹ nói con nghe, con muốn tìm người khác, mẹ không ý kiến, nhưng người phụ nữ đó thì không được.”

Mặc mẫu vô cùng kiên định.

Người phụ nữ đó là anh túc, không thể gả gởi con trai của bà.

“Ngày thường Nam Nam không phải như thế, chuyện này là do Tuyết nhi sai, lúc trước Tuyết nhi trối.....”

“Chuyện này mặc kệ là ai sai, mẹ không quan tâm, bây giờ mẹ chỉ muốn nói với con, người phụ nữ đó mơ tưởng bước vào cửa Mặc gia.”

“Mẹ, tại sao chứ?”

Trước tiên không nói mặt khác, lúc nhận được điện thoại của hân không phải còn rất vui sao?

Thời gian quay người lại đã có thể khiến bà thay đổi suy nghĩ?

Hân luôn có cảm giác, lời từ chối của mẹ hân dường như không phải bởi vì cô đánh Mặc Tuyết, mà vô cớ gây rối đơn giản như vậy.

Giữa bọn họ có thể còn có điều gì mà hân không biết hay không?

Trong mắt Mặc mẫu hiện lên thần sắc hoảng loạn, một cái chớp mắt đã khôi phục lại, “Tại sao? Con còn không biết xấu hổ khi hỏi ra, con nhìn xem con đã tìm cái dạng bạn gái gì, quả thực chính là không giáo dục, còn vung tay đánh nhau với em gái con, Mặc gia chúng ta không chào đón loại phụ nữ không giáo dục này.”

Mặc Tuyết một bên ừm khua phụ họa, “Đúng vậy, anh à, loại phụ nữ này, anh vẫn là nhân lúc còn sớm quảng đi! Cô ta vẫn luôn mơ ước em rể của anh!”

Mặc Lệ Tước liếc mắt nhìn Mặc Tuyết, “Bớt nói lại.”

Mặc Tuyết thè lưỡi về phía Mặc Lệ Tước, rồi ừm khua nhìn về phía Mặc mẫu, “Mẹ, mẹ nhìn anh kia!”

“Lệ Tước, lần này nghe mẹ nói, cô gái đó không thích hợp với con, sau này đừng liên hệ nữa.”

.....

Mưa to tầm tã, Cố Nam Nam không mang ô, cũng không gọi taxi, lòng ní dài bị phủ đầy những giọt nước, trước mắt một mảnh mờ mịt, thậm chí đến cánh tay trước mặt cũng nhìn không rõ, trong đầu cô trống rỗng.

“Nam Nam, Nam Nam.....”

Giọng nói phía sau truyền từ xa đến gần, Cố Nam Nam hoàn toàn không nghe thấy, khi cánh tay lạnh băng bị cầm lấy, cô mới quay đầu lại.

Khi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, đáy mắt cô hiện lên thất vọng.

Tại sao lại thất vọng, ngay cả cô cũng không rõ ràng.

“Nam Nam, em đừng như vậy, em cứ như thế sẽ bị cảm mất”

Vốn dĩ trận cảm hôm qua còn chưa khỏi, bây giờ lại mắc mưa, đầu cũng có chút choáng váng.

Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn, cả người từ khí trầm trầm, không một chút sinh khí, Du Minh Tuấn rất đau lòng, vội vàng cời áo khoác lên vai cô, “Đi, anh đưa em về nhà!”

Đi được hai bước, Cố Nam Nam cời áo khoác trên vai xuống, ném xuống đất, áo khoác bị bùn đất và nước mưa làm dơ, nước mưa trên mặt theo má chảy xuống, cô nhấp đôi môi xanh tím, “Du Minh Tuấn, tránh xa tôi ra.”

“Nam Nam, đây là lúc nào rồi, mà em còn không chịu tới gần anh?” Xảy ra chuyện như vậy, không phải là điều hán muốn.

“Tới gần anh?” Cố Nam Nam cười nhạt, “Tới gần anh có thể mang đến cho tôi cái gì? Dựa vào anh, anh có thể mang đến cho tôi những gì tôi muốn không? Du Minh Tuấn, tôi đã sớm nói qua, tránh xa tôi ra, đừng khiến tôi phải khinh bỉ anh!”

“Anh xin lỗi, đều là anh sai, không chăm sóc tốt cho em!”

Du Minh Tuấn ôm lấy cô, nước mưa làm ướt hai người, đầu hán tựa vào lưng cô, “Nam Nam, em chờ anh, nhất định anh sẽ mang em rời khỏi đây, nhất định.”

Cả người Cố Nam Nam đã không còn sức vùng vẫy, trong mưa, khung cảnh yên tĩnh làm mơ hồ vạn vật.

.....

Cố Nam Nam không trở về, mà đến chỗ Lâm Khả Nhi.

Nếu cô trở về với một thân này, bị mẹ và chị nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ nhiều.

Editor: Củ Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Muốn cùng nhau ướt thân không?

Khi Cố Nam Nam toàn thân ướt sũng xuất hiện ở ‘ Vườn hoa Thiên Sứ ’, Lâm Khả Nhi kinh ngạc đến mức hoa đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

“Nam Nam!”

Cơ thể gầy yếu của Cố Nam Nam trong mưa lung lay như sắp đổ, may mắn thay Lâm Khả Nhi đã tay mát lạnh đỡ lấy cô.

“Khả Nhi.” Sắc mặt Cố Nam Nam tái nhợt như tờ giấy, không huyết sắc, miễn cưỡng nói xong một câu rồi cũng ngất xỉu trong vòng tay của Khả Nhi.

Mệt mỏi quá, buồn ngủ quá, mí mắt nặng trĩu.....

A, dường như cuối cùng cũng có thể được nghỉ ngơi một chút.

.....

Sau khi Mặc Lệ Tước ra khỏi sân lớn Mặc gia, lập tức gọi điện thoại cho Cố Nam Nam, nhưng điện thoại hiển thị đã tắt máy.

Hắn lập tức lái xe trở lại ‘ Bán Đảo Biệt Uyển. ’

“Thiếu gia.”

“Cô ấy đâu?”

“.....” Quản gia không phản ứng lại trong một lúc, Mặc Lệ Tước cũng không tiếp tục hỏi nữa, mà trực tiếp đi thẳng lên lầu, tìm khắp tất cả các phòng cũng không có bóng dáng của Cố Nam Nam, cả người và sắc mặt vẫn bình tĩnh, bước xuống lầu.

Quản gia vừa vận mang một tách cà phê đi lên, “Thiếu gia, cậu vừa trở về, tôi pha cho cậu một tách.”

Mặc Lê Tước không đưa tay nhận lấy, xoay người đi ra ngoài.

Quần gia lập tức đặt tách cà phê xuống rồi đi theo, “Thiếu gia, trời đang mưa, cậu muốn đi đâu? Nếu mắc mưa sẽ bị cảm.”

Lúc này, sấm chớp ầm ầm, mưa cũng dần lớn hơn.

Không trung u ám thật kinh khủng, gương mặt to đầy máu, như muốn nuốt hết tất cả mọi thứ.

Lúc này, rốt cuộc cô sẽ đi đâu?

Trái tim hần dường như không thể yên ổn, không lẽ là do hòa hợp sống chung mấy hôm nay, tình cảm của hần đối với cô đã xảy ra thay đổi sao?

Từ lúc cô rời đi, hần đã tự chất vấn bản thân từ tận đáy lòng hết lần này đến lần khác.

Dù cho hần cố gắng ngăn chặn mọi thứ về cô, nhưng cái công tắc này đã bị hỏng, trong lòng hần đã không thể hoàn toàn xóa đi cô.

Hần cất bước đi vào trong mưa.

Quần gia hết cách với thiếu gia cố chấp, lập tức xoay người vào nhà lấy ô.

Chờ quần gia cầm ô đi ra, ngoài cửa đã không còn bóng dáng của thiếu gia, thiếu gia đã lên xe, rời đi.

.....

‘ Vườn hoa Thiên Sứ ’

Lâm Khả Nhi nói với người trước mặt, một chút hào cảm cũng không có, “Nhà tôi không bán hoa cho súc sinh, được chứ?”

Thái độ của Lâm Khả Nhi rất cao đoan, không hề cho người mua hoa một chút sắc mặt tốt.

“Đừng như vậy mà, Lâm tiểu thư, em phải biết rằng trong tương lai tôi sẽ trở thành anh rể của em, đây là cách mà em đối xử với anh rể tương lai sao?”
Cả người Ngự Phong ướt sũng, vẻ mặt tà mị dựa vào cạnh cửa.

Tóc bị nước mưa làm ướt, dính ở trên mặt, nhìn qua rất lộn xộn, nhưng với một gương mặt tuấn tú vô hại và phúc hậu đó của hần, ngược lại phóng đảng và quyến rũ hơn vài phần, không thể kiềm chế được.

Không thể không nói, dù cho yêu nghiệt này bị ướt, cũng vẫn hấp dẫn như thế.

Hai mắt Lâm Khả Nhi không khỏi nhìn nhiều hơn.

“Nhìn đến ngây người rồi ư?” Người đứng ở cửa khẽ cười hai tiếng, châm điếu thuốc trong tay——

Đáng tiếc điếu thuốc đã bị nước mưa làm ướt, làm cho nhãn dấm dỏ, bật lửa vài lần cũng không cháy.

Đơn giản dứt khoát ném xuống đất.

Ngự Phong nghiêng đầu, “Lâm tiểu thư, có muốn thưởng thức một điếu thuốc không?”

“Không.” Lâm Khả Nhi trực tiếp từ chối.

Ngự Phong gục đầu lên ván cửa, cười đến tuấn mỹ mê hoặc, “Nhị tiểu thư, đừng như vậy mà! Nói như thế nào tôi cũng là anh rể tương lai của em, tốt xấu em cũng nên làm tôi hài lòng phải không?”

Lâm Khả Nhi tiếp tục cúi đầu phân loại hoa tươi, ngôn ngữ thờ ơ, “Tôi không có anh rể không có tiền đồ như thế, chẳng qua chỉ là thất tình, đã bán sống bán chết trên đường, trông ghê tởm.”

Ngự Phong: “.....”

Bán chết bán sống?

Là nói hần bây giờ sao?

Hần còn cảm thấy bản thân rất quyến rũ, quần áo ướt sũng, lộ ra ngực rắn chắc, vừa rồi lúc trên đường đến đây, ven đường còn có mấy chị em đến đưa ô cho hần, còn cho cả khăn lông, quần áo.....hần đều từ chối cả.

Vậy xem ra, mị lực của hần không phải rất lớn sao?

Thế nào đến chỗ này của cô rồi, lại biến thành bán chết bán sống?

Quả nhiên, mắt của cô gái này có vấn đề, nhất định.

Cuối cùng, Lâm Khả Nhi vẫn không nhìn được, lấy hộp thuốc và bậc lửa ra, ném lên không trung thành một đường parabol về phía hắn, “Cầm lấy rồi rút đi!”

“Chắc chắn, em đối xử với người khác thế này, trách sao em không tìm được đàn ông.”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, cô quá hung hãn.

Không ai dám muốn cô.

Lâm Khả Nhi bị hắn nói như thế, có chút tức giận, “Tôi thế nào có liên quan gì đến anh? Năm chắc chỗ này đã kích tôi, chỉ bằng suy nghĩ thật kỹ xem lấy lòng Lâm Thực Uyển thế nào đi!”

Lâm Thực Uyển, chị gái của cô, đại tiểu thư Lâm gia.

Tụ trăm ngàn súng ái vào một thân, tất cả những gì cô thích, chị ta cũng muốn cướp đi, và coi đó là niềm vui.

“Ồ, em ghen sao?”

Tay Lâm Khả Nhi cầm hoa hơi siết chặt, rồi nhẹ nhàng thả lỏng tâm trạng, khẽ kéo mái tóc dài lên, khinh miệt lên tiếng, “Ghen? Ngự Phong, anh cho rằng anh là ai, ở trong lòng tôi, anh còn không bằng một con chó. Vẫn luôn là một con chó chột vạt.”

“Áy da da, lời nói cũng thật khó nghe!”

Ngự Phong ném điều thuốc xuống, tới gần Lâm Khả Nhi, vươn tay ôm cô vào trong lòng, “Thật sự không thích tôi sao?”

Tình cảm của Lâm Khả Nhi với Ngự Phong cô chưa từng nói qua với bất kỳ ai, thậm chí ngay cả Cố Nam Nam cũng không biết.

Lâm Khả Nhi vẫn luôn cho rằng mình rất giỏi trong việc che giấu, nhất định Ngự Phong sẽ không nhìn ra tâm tư của cô, nhưng không ngờ rằng, mọi thứ đều bị hắn nhìn thông thấu.

Lâm Khả Nhi nhanh chóng quay đầu đi, thu lại cảm xúc, lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt đen của hắn, “Tại sao tôi phải thích anh?”

Ngự Phong siết chặt vòng eo của cô, cơ thể hai người dính thật sát vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận được cả hơi thở của nhau.

Lỗi tại Lâm Khả Nhi hơi đỏ, nhưng vẫn cứng rắn, “Buông tôi ra nhanh lên, anh làm quần áo tôi ướt hết cả rồi.”

“Tôi thích càng ướt.” Hắn thổi hơi nóng vào tai cô, “Có muốn chúng ta cùng nhau ướt thân không!”

Con giận nơi đáy mắt của Lâm Khả Nhi không thể che giấu, bây giờ bị chị gái cô vứt bỏ không cần nữa, cho nên mới tìm đến cô?

Ha ha ~

Trong lòng thật khó chịu.

Trong mắt hắn, cô mãi mãi chỉ là một lớp xe dự phòng khi hắn không thoải mái mà thôi.

Trước nay chỉ có đàn ông là lớp xe dự phòng, bây giờ một cô gái như cô lại trở thành lớp xe dự phòng cho đàn ông, nói ra chỉ sợ ngay cả Nam Nam cũng sẽ khinh bỉ cô!

Ban đầu, cô muốn hung hăng tát một bạt tai vào mặt hắn, nhưng ngay khi tay vươn ra vừa chạm đến mặt hắn, đột nhiên thay đổi lực đạo, biến thành nhẹ nhàng vuốt ve, “Được, nếu anh muốn chơi đến thế, tôi không ngại chơi cùng anh!”

Cô ghé sát vào hắn, hai cánh môi mỏng sắp chạm lên môi hắn.

Ngay phút cuối cùng, hắn lại đẩy cô ra, “Thật nhàm chán!”

Sau đó xoay người và tiếp tục hút thuốc.

Cả hai không nói lời nào, sự buồn tẻ bao trùm toàn bộ vườn hoa, khí lạnh từ bên ngoài cửa tràn vào, mơ hồ mang theo hương thơm của nhiều loại hoa khác nhau.

Trong mắt Lâm Khả Nhi đen tối không rõ, hiện lên nỗi buồn bã.

Ngay lúc này, những nhân viên vẫn luôn đang chăm sóc cho Cố Nam Nam vội vã chạy vào, “Bà chủ, Cố tiểu thư dường như bị sốt rồi.”

Lúc này Lâm Khả Nhi mới cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, “Anh ở đây, tôi đi xem.”

Rồi nhanh chóng chạy vào trong phòng.

Cố tiểu thư?

Tay đang hút thuốc của Ngự Phong khựng lại, không lẽ chính là Cố Nam Nam?

Mối quan hệ giữa Lâm Khả Nhi và Cố Nam Nam, không phải Ngự Phong không rõ ràng, có điều, sao Cố Nam Nam lại ở đây, không phải đi gặp ba mẹ với Lệ Tước sao?

Nghĩ đến đây, tay hắn đập tắt thuốc lá, một tay khác bỏ vào túi quần, mặc kệ nhân viên cửa hàng giữ lại, nhanh chóng đi vào trong mưa.

.....

Đế Quốc Thế Giới Đêm.

Tur Bạch nhận được cuộc gọi của hai người cùng một lúc, khi hai người xuất hiện ở cửa, Tur Bạch đã sợ đến ngây người.

Cả người hai tên đó thể nào đều ướt sũng thế kia, chơi đùa trong mưa sao?

Nhưng dường như cả hai người họ đều không có sở thích như vậy.

“Hai người các cậu sao lại biến thành bộ dạng như quý thể này?”

Ở bể bơi trong nhà, ba người đang ở trong một hồ suối nước nóng.

Chỉ là bầu không khí có vẻ u ám đến khủng khiếp, Tur Bạch không khỏi đầy đầy gợn kính.

Hai tên đó, không giống với bình thường.

Nhưng lại đều không nói gì.

“Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra với hai người các cậu vậy, đều là anh em, cũng không cần phải giấu nhau!”

Tur Bạch đang cố gắng để làm cả hai nói chuyện.

“À!” Ngự Phong há miệng rộng lớn một tiếng, sau đó lặn xuống nước, trở ra ghé vào bên hồ bơi, vẫy tay với Tur Bạch, “Lại đây, lại đây tôi sẽ nói cho cậu nghe.”

Tur Bạch bưng ly rượu tới gần, đứng với khí thế từ trên cao nhìn xuống.

Ngự Phong ngoắc ngoắc tay về phía hắn, “Tôi nói, cậu đứng cao như thế, là muốn coi thường tôi sao?”

Hai tên đó, luôn âm tình bất định, Lệ Tước là thế, bây giờ ngay cả Ngự Phong cũng vậy.

Một chút cũng không cho người khác bớt lo, mỗi lần xảy ra chuyện, sứt đầu mẻ trán nhất dường như đều là hắn - một người ngoài cuộc.

Bất lực, Tur Bạch ngồi xồm xuống, “Được, bây giờ có thể nói rồi chứ!”

Tur Bạch vừa ngồi xồm xuống, Ngự Phong đã lập tức kéo tay Tur Bạch, túm hắn xuống hồ bơi.

“Thình thịch ——”

“Mắt kính của tôi, tôi không thể bơi, cứu, cứu.....”

“Ha ha ha!” Ngự Phong cười to, “Tur Bạch à, tôi nói những khía cạnh khác của cậu lợi hại như vậy, tại sao lại cố tình không đi học bơi chứ, điều này cũng thật kỳ lạ, cậu nói đi rốt cuộc cậu là từ cái gì cấu tạo thành vậy!”

Trong lúc nói chuyện, Tur Bạch cũng đã chìm xuống.

Mặc Lệ Tước thấy thế nhanh chóng lôi Tur Bạch lên khỏi mặt nước, lạnh giọng, “Ngự Phong, chết người đấy.”

Ngự Phong nhún vai tỏ vẻ thờ ơ, “Không sao, có đại thần vĩ đại tôi ở đây, cậu ta tuyệt đối không chết được.”

Tur Bạch ghé vào bậc thang, không ngừng ho khan, lau đi nước trên mặt, rống về phía Ngự Phong, “Cậu muốn giết chết tôi có phải không? Biết rõ tôi không biết bơi, khụ khụ.....còn cố tình.....kéo tôi xuống nước!”

Tư Bạch sờ soạng mắt mình, “Kính của tôi biến mất rồi, Ngự Phong, lỗi của cậu, đi tìm trở về cho tôi!”

Ngự Phong bắt động ghé vào bên cạnh hồ bơi, lười biếng lên tiếng, “Tôi nói Tư Bạch à, cậu mà không đeo kính sẽ siêu cấp đẹp trai nha, có gì một hai phải đeo kính, cậu cũng không phải bị cận thị.”

Tư Bạch: “.....”

Gương mặt anh tuần lạnh đi, “Chuyện này không liên quan đến cậu!”

“Thôi, xem như tôi chưa nói gì”

Ngự Phong như một con cá xinh đẹp nhảy xuống nước, rất nhanh đã vớt mắt kính của Tư Bạch từ đáy hồ lên, đưa cho hắn, “Mỗi người đều có một số bí mật, coi như tôi không hỏi.”

Tư Bạch cầm lấy mắt kính, vẻ mặt lạnh băng biến mất, hắn hỏi Ngự Phong, “Vậy cậu thì sao? Gặp mưa rớt cuộc là chuyện thế nào?”

Ngự Phong nhanh chóng bỏ qua chuyện của mình, hỏi ngược lại Mặc Lệ Tước, “Lệ Tước, hỏi cậu đấy, hôm nay gặp mưa là chuyện thế nào?”

Mặc Lệ Tước không quan tâm đến ai, đứng dậy rồi đi.

Ngự Phong sâu sắc lên tiếng, “Nếu muốn tìm cô ấy thì nói, tôi biết cô ấy đang ở đâu!”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Xin anh đừng tổn thương cậu ấy nữa

Cố Nam Nam phát sốt thật sự lợi hại, miếng dán hạ sốt và băng gối trên đầu đều đã thay đổi rất nhiều lần, cũng đã uống thuốc, nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Nhân viên cửa hàng ở bên cạnh cũng trở nên lo lắng theo, "Bà chủ, nếu không đưa đến bệnh viện đi!"

Trước mắt, cũng chỉ có thể đưa đến bệnh viện.

“Được, tôi đi lấy xe, cô đỡ người lên xe cho tôi đi.”

Lâm Khả Nhi tháo tạp dề xuống, lập tức đến gara lấy xe.

Xe chạy đến trước cửa tiệm, cũng đã nhìn thấy Mặc Lệ Tước đang đứng ở cửa.

Lâm Khả Nhi và nhân viên cửa hàng ôm Cố Nam Nam từ trong phòng ra.

Lúc này Cố Nam Nam đang trong trạng thái hôn mê, ngất nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình.

Lâm Khả Nhi nhíu mày, lạnh giọng, “Anh đến đây làm gì, nơi này không chào đón anh.”

Rồi cố gắng đưa Cố Nam Nam lên xe.

Hắn chặn trước mặt cô, “Cô ấy xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Khả Nhi cảm thấy câu hỏi này thật sự rất buồn cười, xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ hắn không biết, sở dĩ Nam Nam biến thành như thế này, cuối cùng là bởi vì ai!

Lâm Khả Nhi thật muốn chửi mẹ nó.

“Anh vẫn còn mặt mũi hỏi tôi câu này sao, tôi còn hỏi anh, rốt cuộc hôm nay anh đã làm gì cậu ấy? Tại sao cậu ấy mắc mưa, còn bị sốt? Mặc Lệ Tước, anh đừng nói với tôi, cậu ấy trở thành như vậy không liên quan gì đến anh!”

Hận ý nảy sinh, cô nghiến răng, “Tránh ra, chó ngoan không cắn đường.”

Mặc Lệ Tước không tránh, mà bế Cố Nam Nam từ trong tay hai người lên, bế cô lên xe mình.

“Này, anh muốn làm gì, bỏ Nam Nam xuống mau.”

Lâm Khả Nhi bưng tỉnh, muốn đuổi theo, đáng tiếc Mặc Lệ Tước đã khởi động xe.

Nhanh chóng biến mất ở trước mặt cô.

.....

“Mẹ, chị, mọi người đang ở đâu, con lạnh quá, thật sự rất lạnh!”

Mặc Lệ Tước cả đêm không ngủ, dường như có chút mệt mỏi, nhưng khi nghe thấy âm thanh của Cố Nam Nam, lập tức mở to mắt ra.

Cô còn đang trong hôn mê, cánh môi tái nhợt, nhẹ nhàng mấp máy.

Như đang nói gì đó.

Hắn nắm lấy tay cô, áp sát lỗ tai vào.

Nghe được cô nói, “Ba ơi, con xin lỗi, đều là lỗi do con, nếu không phải con, ba cũng sẽ không trở thành như vậy, ba ơi, ba yên tâm, nhất định con sẽ kiếm được thật nhiều thật nhiều tiền, chữa bệnh của ba, còn sẽ cố gắng quản lý công ty thật tốt, ba đừng lo lắng về những chuyện này, con gái sẽ giúp ba xử lý, cho nên, ba có thể mau tỉnh lại đi. Ba, con lạnh quá, rất lạnh.”

Mặc Lệ Tước khẽ nhủ mầy, ánh mắt trở nên nghiêm túc, nhưng lại không đành lòng rời đi, vươn tay kéo chăn đắp lên người cô, cúi người dựa sát cơ thể vào cô, thậm chí còn vụng về an ủi, “Em lạnh tôi sẽ ôm em cho em ấm áp, em mệt mỏi tôi sẽ ở cạnh em, cho em tựa vào.”

Y tá vào phòng kiểm tra thấy một cảnh như vậy lập tức mặt đỏ tím đập, suýt nữa đã hét lên.

“Có một người chồng đẹp trai và dịu dàng như thế, vợ anh thật sự rất may mắn!”

Y tá kiểm tra xong, còn không quên buông vài câu với Mặc Lệ Tước.

Thông thường, Mặc Lệ Tước hầu như đều dùng im lặng để tiếp nhận, nhưng cuối cùng, thế nhưng Mặc Lệ Tước đã đáp lại, “Ừ.”

Chỉ cần một từ, cũng đã khiến cho y tá nở hoa.

Lúc đi ra đến hành lang còn nhìn không được, khẽ kêu lên hai tiếng.

Theo sau cũng truyền đến náo nhiệt không nhỏ.

“Oa, anh ấy thật sự rất đẹp trai! Lại còn rất dịu dàng nữa!”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi nói với các cô, cả đêm qua, anh ta vẫn luôn ở đây?”

“Thật vậy sao, a, tôi cũng đang trực ca đêm đây! Đến lúc đó còn có thể tìm một cơ hội để bắt chuyện với người ta!”

“Cô đang mơ mộng hão huyền sao? Đừng quên người ta đã có một cô vợ xinh đẹp như hoa.”

“Cái này tôi biết, chẳng qua chỉ là thương thức, ghen tị một chút cũng không được sao!”

.....

Bên ngoài phòng bệnh đã có không ít âm thanh thảo luận.

“Các cô y tá, xin hỏi các cô có thể nhường một chút không. Chặn đường tôi rồi.”

Lâm Khả Nhi ôm một bó hoa tươi trong tay, mang theo trái cây xuất hiện ở hành lang bệnh viện.

Hôm qua, Mặc Lệ Tước đi quá nhanh, cái gì cũng không nói, cho đến sáng nay cô mới tra được địa chỉ bệnh viện mà Cố Nam Nam đang nằm.

Vội vàng chạy đến, đã nghe được y tá đang bàn luận về Mặc Lệ Tước.

Nghĩ đến tổn thương của Mặc Lệ Tước đối với Cố Nam Nam, cô không khỏi tức giận.

“Cô là ai!”

Y tá nhìn Lâm Khả Nhi với ánh mắt khinh bỉ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đồ trong tay cô, một y tá trong đó chế giễu nói: “Già vờ thanh cao, rốt cuộc còn không phải đến để ngắm soái ca bên trong.”

Lâm Khả Nhi cũng lười so đo, chỉ lạnh lùng nói, “Nói xong chưa? Xong rồi làm ơn tránh ra.”

Y tá có chút không phục, vẫn chần ở cửa.

Lâm Khả Nhi lấy điện thoại ra, tách tách ấn vào một dãy số, rất nhanh điện thoại cũng đã được kết nối, Lâm Khả Nhi vẫn đậm phong khinh lên tiếng, “Ba, bệnh viện của chúng ta là bệnh viện tư nhân cao cấp, thế nào những y tá vô dụng như vậy ba cũng tuyển vào được, ba có muốn đóng dấu vào thẻ không?”

Mấy y tá có chút cảnh giác, nhưng vẫn cảm thấy đối phương đang nói đùa.

Cho đến khi Lâm Khả Nhi nhìn vào thẻ y tá và gọi tên của một số người ra, lúc này những y tá ở đây mới trở nên hoảng hốt.

“Ba, cứ quyết định như vậy, con đến thăm một người bạn, lần sau con không hy vọng gặp phải loại y tá không chức nghiệp đạo đức này nữa.”

Lâm Khả Nhi rất tao nhã cắt đứt điện thoại, cười như không cười nhìn những y tá trước mặt, “Bây giờ có thể nhường đường chưa? Các người cản đường tôi thì nghe tôi nói, chớ ngoan không cản đường, câu này lẽ ra phải nghe nói qua rồi chứ!”

Mấy y tá lập tức cúi đầu khom lưng, “Lâm, Lâm tiểu thư, chúng tôi không biết là cô, mong cô đại nhân bắt kẻ tiểu nhân, bỏ qua cho chúng tôi lần này đi!”

“Tránh ra!”

“Vâng.”

Lâm Khả Nhi ôm hoa lạnh lùng đi vào.

Cắm hoa vào bình, đi đến trước giường bệnh của Cố Nam Nam.

Lúc này Cố Nam Nam còn đang hôn mê.

Lâm Khả Nhi kìm nén cơn giận trong lòng, hỏi Mặc Lệ Tước, “Tình hình của cậu ấy thế nào?”

Mặc dù cô không sẵn lòng lắm, nhưng bây giờ ở đây, chỉ có một mình hấn.

Đối với tình hình của Nam Nam cũng rõ ràng hơn.

“Hạ sốt một ít, người còn chưa tỉnh lại!”

Mặc Lệ Tước nặng nề lên tiếng.

“Anh nói vậy không phải vô nghĩa sao chứ. Lời này mà tôi còn cần hỏi anh sao?” Lâm Khả Nhi không cho hấn sắc mặt tốt, “Ý của tôi là có vấn đề khác không?”

“Chẳng lẽ cô còn mong có vấn đề khác?” Mặc Lệ Tước hỏi lại.

Lâm Khả Nhi kinh ngạc, ngay sau đó phản bác, “Anh nói lời này, giống như Nam Nam sinh bệnh đều là do một tay tôi tạo thành, làm Nam Nam trở nên như thế này không phải đầu sỏ gây tội chính là anh sao?”

Mặc Lệ Tước: “.....”

Lâm Khả Nhi khoanh hai tay trước ngực, dựa vào giường bệnh, lo lắng sẽ làm phiền đến cô, nên dè dặt giọng xuống một chút, “Tôi mặc kệ giữa hai người có chuyện gì, nhưng tôi chỉ muốn nói với anh rằng, Nam Nam cậu ấy là một người có nội tâm yếu ớt, đừng nhìn vào vẻ ngoài mạnh mẽ của cậu ấy như vậy. Cho nên, nếu anh không yêu cậu ấy, chỉ muốn lợi dụng cậu ấy, vậy thì xin anh hãy buông tay, mục đích của anh đã sớm đạt được rồi phải không?”

Mặc Lệ Tước muốn làm gì, mặc dù cô không thể đoán ra toàn bộ, nhưng cũng có thể biết được đại khái.

Về vấn đề hấn thích ai, gần đây cô mới biết được từ miệng của Lâm Lập Phong.

“Mục đích của tôi?”

Mặc Lệ Tước đứng dậy đi đến ban công, châm một điếu thuốc, im lặng hút, sau một hồi lâu mới lên tiếng, “Cuối cùng là tôi có mục đích gì, Lâm tiểu thư không ngại đến nghe một chút chứ.”

“Mặc Lệ Tước, có một số điều tôi không muốn hiểu rõ như vậy, cũng không phải tôi sợ anh, chỉ là tôi không muốn Nam Nam biết được mà khổ sở mà

thôi.”

“Ồ?” Hấn hơi khoi gọi cặp lông mày đẹp, “Cô muốn như thế, tôi thật sự cảm thấy rất thích thú.”

Lâm Khả Nhi đi chuyển bước chân đi đến ban công, nhìn mặt trời buổi sáng đang từ từ dâng cao, cô lên tiếng thật khẽ, “Anh đối với em gái anh.....”

“Ai nói với cô?”

Giọng nói còn chưa được ghi lại, đã bị Mặc Lệ Tước cắt ngang.

“Như thế là sự thật?”

Ban đầu cô còn chưa tin, bây giờ xem ra là thật sự không thể nghi ngờ.

Cả người Mặc Lệ Tước tràn ngập khí lạnh, ánh mắt cũng trở nên u ám, “Nói cho tôi, ai nói với cô.”

Chuyện này người biết đến cũng không nhiều.

Tại sao cô lại biết.

Lâm Khả Nhi cũng không bị ánh mắt hấn dọa sợ, mà bình tĩnh lên tiếng, “Tôi đoán, từ ban đầu lý do anh nhắm vào Nam Nam như thế, cũng chỉ có một mà thôi.”

Mặc Lệ Tước: “.....”

Lâm Khả Nhi: “Không phủ nhận?”

Hấn tiếp tục hút thuốc, sương khói lơ lửng giữa không trung, bay múa, rồi tiêu tán, “Cô muốn nói với cô ấy?”

Nếu muốn nói với cô, đã sớm nói, làm sao có thể còn để đến bây giờ.

Điều này, Mặc Lệ Tước cũng đã thấy rất rõ.

“Nếu muốn nói với cậu ấy, anh nghĩ tôi còn sẽ nhẫn nhịn đến bây giờ?”

Cô không nghiêng không lệch, nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của hấn, “Mặc Lệ Tước, không yêu cậu ấy thì xin anh hãy buông tay, đừng tổn thương cậu ấy nữa, nếu không, đừng trách tôi ra tay.”

“Lâm Lập Phong sẽ không cho phép cô làm như thế.”

“Anh!”

Cô nhẫn nhịn.

“Chuyện này liên quan gì đến Lâm Lập Phong, tôi nói với anh, nếu còn muốn làm tổn thương cậu ấy như vậy, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Lâm tiểu thư định không bỏ qua cho tôi như thế nào?”

Lời nói của cô, hấn không để ở trong lòng dù chỉ một ít.

Hoàn toàn không thành bất cứ đe dọa gì.

Làm hấn cảm thấy thích thú hơn chính là, vì một người bạn mà phải chống lại với hấn?

Xem ra, tình cảm rất sâu.

“Đây là chuyện của tôi, anh chỉ cần nhớ kỹ cho tôi là được.”

Nói xong, xoay người đi vào phòng.

Lúc này, Cố Nam Nam cũng từ trong giấc ngủ chầm chậm mở mắt ra.

“Nam Nam, cậu tỉnh rồi, có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Lâm Khả Nhi lập tức nhấn nút báo động trên đầu giường.

Nghe được âm thanh, Mặc Lệ Tước cũng từ ngoài ban công đi vào.

Nhìn thấy Mặc Lệ Tước, Cố Nam Nam lập tức nhú chặt mày, lập tức dời đi ánh mắt, cánh môi khô khốc lúc đóng lúc mở, “Bảo anh ta đi đi.”

Lâm Khả Nhi dừng lại, nhìn về phía Mặc Lệ Tước, “Bảo anh đi, còn thất thần làm gì?”

Hắn biết cô không muốn nhìn thấy hắn.

“Tôi đi gọi bác sĩ.”

Sau đó, hắn đi ra khỏi phòng bệnh.

“Nam Nam, cậu khỏe không?”

Cố Nam Nam nhìn xung quanh, đều là một mảnh trắng xóa, hơn nữa còn có mùi formalin khó ngửi, sắc mặt cô càng thêm khó coi, “Khả Nhi, sao mình lại ở bệnh viện?”

Lâm Khả Nhi: “.....”

Cô nghĩ nghĩ, lên tiếng, “Thật ra là Mặc Lệ Tước đưa cậu đến.”

Vốn dĩ muốn nói dối, nhưng ở trong mắt Nam Nam, cô thấy được điều gì đó khác biệt, nên quyết định nói thật.

Cố Nam Nam “.....”

Cô ngậm miệng không nói.

Đối với ai đã đưa cô đến, cô không có một chút ấn tượng nào.

Nhưng Lâm Khả Nhi nói, là nói thật.

Cô không muốn hỏi đến chi tiết bên trong đó.

“Nam Nam, về ngày hôm qua.....cậu có thể cho mình biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Cô nhìn Lâm Khả Nhi, trong mắt tràn ngập mưa bụi, cô nói, “Khả Nhi, lựa chọn anh ta, có phải là mình làm sai rồi không?”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cọp mẹ này quá hung dữ

Trong lòng Lâm Khả Nhi hựt hắng, cánh môi động đập rất nhiều lần, đều không lên tiếng.

Một số lời nói quá đã thương người khác, vừa nói ra sẽ thương tích đầy mình.

Cô không biết nói như thế nào mới có thể không làm Cố Nam Nam bị tổn thương.

Lâm Khả Nhi ôm Cố Nam Nam vào lòng, “Nam Nam, có một số thứ không phải chúng ta có thể kiểm soát một mình được, mình tin rằng cậu nhất định có thể tìm ra con đường thích hợp nhất cho sự sống còn của mình, nhưng cậu phải biết rằng, mặc kệ cậu đưa ra lựa chọn gì, mình cũng sẽ hỗ trợ cậu mà không chút do dự.”

Lúc này Mặc Lệ Tước đang dựa vào vách tường bên cạnh ô cửa và im lặng hút thuốc, đôi mắt đen sâu thẳm, không ai biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

Tâm trạng Cố Nam Nam vui vẻ rất nhiều, mỉm cười.

“Còn nữa, bốn tiểu thư là ai chứ, con gái đánh không chết mà, chút chuyện đả kích này tuyệt đối không đã kích qua mình được.”

Được rồi, cô cũng đã đối xử khách quan với vấn đề.

“Đúng vậy, Nam Nam, gần đây công ty cậu kinh doanh thế nào. Chờ cậu ổn định ngồi vào vị trí tổng giám đốc rồi, mình sẽ ôm đùi cậu nha!”

Lâm Khả Nhi cũng buông lời vui đùa.

Căn phòng tối tăm và nặng nề tức khắc trở nên rộng mở tươi sáng.

“Ai da, nhìn cậu đi, được rồi! Đến lúc đó, mình sẽ đến vườn hoa của cậu đặt hàng trăm bó hoa, đưa cho nhân viên trong công ty mỗi người một bó.”

“Thật là hào phóng, mình đây không có đủ để đưa rồi.”

Phụt ——

Nhìn nhau, cuối cùng cũng nhìn không được mà bật cười.

Nhìn đi, có một khuê mật đứng là không tồi, cho dù rắc rối có lớn đến đâu, tâm sự cũng có thể chờ đến mây tan thấy trăng sáng.

Tâm trạng tốt, cơ thể tự nhiên cũng khỏe lên rất nhiều.

Nghe thấy tiếng cười thoải mái trong phòng, khuôn mặt tối tăm của Mặc Lệ Tước đang dựa trên vách tường dần tan biến, gương mặt tuần lẳng giãn ra rất nhiều.

Đứng dậy, rời khỏi phòng bệnh.

Mặc Lệ Tước vừa đi không bao lâu, không biết Quý Bắc Thần nghe được từ đâu, cũng tung ta tung tã chạy đến bệnh viện.

Đang ở phía dưới lối đi dò hỏi y tá xem Cố Nam Nam đang ở phòng bệnh nào.

Bước chân Mặc Lệ Tước dừng lại, dáng người cao lớn và gương mặt anh tuần lằm cho các y tá đi ngang qua đều phải mặt đỏ tim đập, thậm chí còn che miệng hét lên.

“Thật sự đẹp trai!”

“Đúng vậy, đúng vậy, có điều cô xem người ở phía dưới đại sảnh đó cũng rất đẹp trai chứ hả.”

“Nhưng mà tôi vẫn thích người trên đây hơn.”

“Tôi đây thích người phía dưới.”

.....

Quý Bắc Thần không đi thang máy, mà đi thang bộ, hẳn muốn nhìn thấy Cố Nam Nam sớm một chút.

Không biết cố tình hay là...

Thế nhưng Mặc Lệ Tước cũng phá lệ đi thang bộ.

Hai người gặp nhau ở góc lối đi.

Nhìn thấy Mặc Lệ Tước, khuôn mặt đang đỏ đầy mồ hôi của Quý Bắc Thần lập tức trầm xuống, trong mắt hiện rõ sự thù địch.

Nhưng vẫn khẽ mỉm cười với hắn, “Trùng hợp thật, Mặc tổng, không ngờ ở bệnh viện cũng có thể gặp được anh.”

“Rất trùng hợp.” Mặc Lệ Tước tích tỵ như kim(*).

(*)Tích tỵ như kim: tiết kiệm lời nói, tích chữ như vàng.

Khi Quý Bắc Thần và hắn đi ngang qua nhau, hắn thỉnh thoảng phun ra một câu, “Nhớ kỹ những gì tôi nói.”

Cả người Quý Bắc Thần khẽ khựng lại, không nói gì, cất bước đi lên lầu.

Khỏe miệng Mặc Lệ Tước cong lên thành một vòng cung tuyệt đẹp và quyến rũ, cười lạnh rời khỏi bệnh viện.

.....

Mặc Lệ Tước trở lại công ty, gặp Mặc mẫu ở cửa văn phòng.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Về chuyện công ty, Mặc mẫu và Mặc phụ chưa bao giờ nhúng tay, đó là bởi vì họ vô cùng hiểu rõ năng lực của con trai mình.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở công ty, trực giác mách bảo Mặc Lệ Tước rằng có chuyện không hay xảy ra.

Bề ngoài Mặc mẫu rất xinh đẹp, hơn nữa còn duy trì rất tốt, năm mươi tuổi nhưng trông cũng chỉ mới ba mươi, trong tay còn cầm một hộp com cách nhiệt, mỉm cười kéo Mặc Lệ Tước ngồi xuống sofa, mở hộp com ra, mùi thơm ngào ngạt tràn ra từ bên trong hộp.

“Lệ Tước nhìn xem, mẹ đã làm món ngon gì cho con.”

“Mẹ, con không đói bụng.”

Bây giờ hẳn hoàn toàn không có tâm trạng ăn com.

“Nói gì vậy chứ? Người là sắt com là thép, làm sao có thể không ăn com, con còn phải làm việc, ăn nhiều một chút mới có năng lượng.”

Bà lấy thức ăn ra, dọn xong từng thứ, thậm chí còn rướn người nhìn nhìn trong phòng, “Con trai, chỉ có một mình con thôi sao?”

Mặc mẫu thử dò xét.

Mặc Lệ Tước nhú mày, “Ngoài con ra mẹ nghĩ còn sẽ có người nào?”

Hành vi của mẹ hẳn rất kỳ lạ, là đến đưa com cho hẳn, nhưng thật ra là không phải.

Mặc mẫu cười gượng hai tiếng, “Đương nhiên sẽ không có người nào, mẹ chỉ nghĩ, nếu làm việc thì phải làm việc thật chăm chỉ, những con người không đứng đắn đó hãy ít tiếp xúc cho thỏa đáng.”

Đặc biệt là Cố Nam Nam.

Những lời của Mặc mẫu vừa nói ra, tay Mặc Lệ Tước đang cầm đôi đũa lại thả xuống.

“Mẹ, Nam Nam cô ấy rất tốt.”

Mặc Lệ Tước biết ý định của mẹ hẳn khi đến công ty.

Một câu nói đơn giản đã chặn miệng Mặc mẫu.

Sắc mặt Mặc mẫu trở nên hơi trắng, nhưng vẫn tiếp tục cười lấy lòng, “Con trai, con nghe mẹ khuyên một câu, người phụ nữ đó thật sự không thích hợp với con, con tin mẹ chứ? Con yên tâm đi, mẹ đã tìm được người phù hợp với con.”

Lập tức, mọi sự thèm ăn của hẳn đều biến mất.

Quả nhiên!

Mẹ hẳn đến đây chính là vì chuyện của Cố Nam Nam.

“Mẹ, chuyện này con sẽ xử lý thật tốt, chuyện của con không cần mẹ phải lo lắng.”

Mặc mẫu có chút không vui, đôi mày thanh tú nhíu lại, “Con nói gì vậy chứ. Con là con trai của mẹ, mẹ không lo lắng cho chuyện của con thì là ai? Mẹ nói với con, con bé Mặc Đồng chơi cùng con lúc nhỏ gần đây cũng đã trở lại, không phải lúc đó các con rất vui vẻ sao? Mẹ nói với con, lần này người ta đã trở lại, con cũng không thể chậm trễ với người ta, nhất định con phải đối xử tốt với con bé, đưa con bé đi dạo xung quanh, biết chưa?”

“Mặc Đồng?”

Nói như thế, Mặc Lệ Tước đã nghĩ tới.

“Mẹ nói Mặc Đồng về rồi?”

Vài năm trước cô ra nước ngoài, ngay từ đầu còn ngẫu nhiên liên lạc được, sau đó cô thay đổi điện thoại, cũng không còn liên lạc nữa.

Mấy năm nay hẳn vẫn luôn chuyên tâm làm việc, nếu mẹ hẳn không nhắc đến, thì hẳn hoàn toàn không nhớ ra còn có một người như thế.

Nghe thấy con trai lại dò hỏi về chuyện Mặc Đồng như thế, Mặc mẫu rất hào hứng, tiếp tục giới thiệu không ngừng, “Chính là con gái của gia đình chú Mặc, là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau với con, lúc ấy tình cảm của các con rất tốt, còn nhớ lúc con bé phải đi, con đã rất luyến tiếc không?”

“Mẹ! Đó đều là chuyện lúc còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Lúc đó ở bên nhau như vậy cũng chỉ là cần một người bạn để chơi cùng, luyến tiếc cũng là điều rất bình thường, nhưng chỉ là một người bạn mà thôi.

Chưa bao giờ hẳn có quá nhiều suy nghĩ về Mặc Đồng.

Lúc đó như vậy, hiện tại vẫn như thế.

Không bao giờ thay đổi.

Có điều Mặc mẫu lại không nghĩ như thế.

“Mẹ nói, là nói tốt với con, Mạc Đồng là do mẹ nhìn nó lớn lên, Tuyết nhi cũng rất thích con bé, con bé mà làm con dâu của Mạc gia là thích hợp nhất.”

Mặc Lệ Tước đã không thể nghe được nữa.

Sáng sớm đã đến đây quan tâm hấn, nhưng cảm xúc là quan tâm đến cuộc sống riêng tư của hấn.

Mặc Lệ Tước trầm mặt, giọng nói rất lạnh, “Mẹ, con còn có công việc, nếu mẹ còn muốn nói chuyện khác thì mẹ về đi!”

“Được được được, con làm việc đi, mẹ về ngay đây.”

Mặc mẫu đi tới cửa, tay đẩy cửa ngừng lại, quay đầu, “Đúng rồi, còn có một chuyện, hai ngày nữa ba con về rồi, bớt chút thời gian trở về cùng nhau ăn bữa cơm gia đình.”

Nói xong, không đợi Mặc Lệ Tước lên tiếng, Mặc mẫu đã biến mất ở cửa.

.....

Vào buổi chiều, sau khi Mặc Lệ Tước tan tầm cũng đến bệnh viện.

Nhưng khi đến phòng bệnh của Cố Nam Nam lại không nhìn thấy người, chỉ có một y tá đang sửa sang lại khăn trải giường.

“Bệnh nhân ở đây đâu?”

“A, anh nói Cố tiểu thư sao, vào buổi trưa đã được một anh chàng đẹp trai đón đi rồi.” Nói đến anh chàng kia, gương mặt của y tá không khỏi đỏ lên.

Những người đẹp trai như vậy, thật sự rất hiếm thấy?

Có điều so với người kia, dường như người ở trước mặt này lại càng đẹp trai hơn.

“Xin hỏi tiên sinh là.....”

Lời còn chưa dứt, Mặc Lệ Tước đã xoay người rồi đi.

Người đó trong miệng của y tá, hấn biết là ai.

Là hấn ta.

Trong mắt hấn hiện lên hung ác nham hiểm và sát khí không thể chạm vào.

Những lời cảnh cáo đó của hấn, đều đã quên hết tất cả?

Rất tốt, nếu hấn thích chơi, vậy thì Mặc Lệ Tước cũng không ngại chơi với hấn.

.....

“Nam, cậu thật sự không định trở về sao?”

Sau khi Cố Nam Nam rời khỏi bệnh viện, cũng đến vườn hoa của Khả Nhi.

Bây giờ có vẻ như cô không còn bất cứ nơi nào để đi ngoại trừ nơi này.

Cố Nam Nam lắc đầu, “Minh sẽ không quay lại đó.”

Cô rất chắc chắn.

Ngay cả khi là vì em gái mà làm như thế, nếu người đó không phải Mặc Tuyết, vậy không chừng cô còn có thể chấp nhận.

Nhưng người đó là Mặc Tuyết, là kẻ cướp bạn trai của cô, còn là kẻ thù muốn tiêu diệt cô.

Cô sẽ không tha thứ, nhất định.

“Như vậy đi, nếu cậu không muốn về với anh ta, vậy thì đến với mình đi!” Quý Bắc Thần không nhanh không chậm lên tiếng.

Lâm Khả Nhi trừng mắt nhìn hấn, “Thôi đi, kẻ nghèo hèn như cậu, Nam Nam mà đi theo cậu không phải sẽ đói chết sao?”

Thân phận của Quý Bắc Thần, Lâm Khả Nhi cũng không biết.

Bữa tiệc đó, bởi vì cô ra nước ngoài nên không thể tham gia.

Quý Bắc Thần then thùng sờ đầu mình, dịu dàng nhìn Cố Nam Nam, “Cái đó, thật ra, mình cũng không có nghèo như cậu nói.”

Chẳng những hấn không nghèo, ngược lại còn rất giàu.

Giàu đến mức Cố Nam Nam cũng không dám nghĩ tới.

Quý gia và Mặc gia là hai gia đình lớn nổi danh ở Hải Thành.

Ít nhất lúc còn đi học, một Quý Bắc Thần liêu mạng ăn mì gói cùng với các cô, dù ra sao cũng không có cách nào để kết nối hấn với Quý gia tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng lúc này đây, các cô đều nhìn lầm rồi.

Lâm Khả Nhi tiếp tục trào phúng nói: “Quý Bắc Thần à, cậu còn muốn giả biện, mình còn nhớ rất rõ, lúc học đại học một đồng cậu cũng không có, còn đến tìm mình mượn tiền? Cậu như vậy, lấy gì ra bảo đảm cuộc sống của Nam Nam?”

“Thật sự mình không có nghèo mà!” Quý Bắc Thần hơi ủy khuất.

Lúc này giải thích có lẽ cô cũng sẽ không tin!

Chỉ có thể yêu cầu cô im lặng.

“Nam, cậu mau nói giúp mình đi, mình thật sự không nghèo!”

“Khả Nhi!”

Cố Nam Nam lên tiếng, chỉ là sắc mặt tương đối tái nhợt, “Thật ra gia đình của Thần.”

“Cậu xem đi, Nam Nam cũng đã nói, mình có tiền. Quyết định như thế đi, sau này Nam sẽ sống với mình.”

Quý Bắc Thần vẫn quyết định lời nói của cô.

Về thân phận của mình, hấn thật sự không muốn cho quá nhiều người biết.

“Thôi đi, cậu nghĩ rất đẹp đấy, ngay cả khi cậu giữ điều này thật lâu trong lòng, cậu cho rằng mình sẽ cho phép cậu sao? Quý Bắc Thần, mình cảnh cáo cậu, nếu cậu đánh chú ý đến Nam, lão nương sẽ moi tìm cậu.”

Quý Bắc Thần ôm đầu tới trước mặt Cố Nam Nam, rồi nhào vào trong lòng cô, “Nam, cậu cứu mình nhanh lên, cạp mẹ này quá hung dữ.”

Lâm Khả Nhi nổi giận, “Quý Bắc Thần, cậu đứng lên cho lão nương, suốt ngày đều nghĩ đến việc ăn vụng đậu hũ của Nam Nam!”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Anh sẽ chết với trái tim này

Lúc này trông Quý Bắc Thần như một đứa trẻ, ghé vào trong lòng Cố Nam Nam, dù cho Lâm Khả Nhi làm thế nào cũng không đứng dậy.

“Mình mới không cần, hỏ cái như cậu, nhất định sẽ ăn thịt mình mất.”

Lâm Khả Nhi bị hấn nói từ mặt đỏ biến thành xanh tím, xanh mét, cuối cùng biến thành đen xì như đáy nồi hôi, giờ chổi lông gà đầy bụi lên lao về phía hấn.

“Tên gia hỏa này, thật không biết xấu hổ mà!”

“Không biết xấu hổ cũng vẫn còn hơn hổ cái.”

Lắng nghe cuộc nói chuyện ấu trĩ giữa hai người, Cố Nam Nam nhin không được bật cười.

Cũng chỉ khi ba người bọn họ ở bên nhau thì bầu không khí mới có thể trở nên hài hòa và vui vẻ như thế.

Không có quá nhiều chuyện đau buồn, trò chuyện cùng mọi người là một cảm giác thư thái mà cô chưa từng có trước đây.

Cố Nam Nam khẽ gõ lên đầu Quý Bắc Thần, “Ăn đậu hủ đủ rồi thì đứng lên cho bọn tiểu thư, chẳng lẽ cậu không biết mình còn là người bệnh sao?”

Cố Nam Nam tham gia cùng bọn họ.

Sóng mắt Lâm Khả Nhi di chuyển, nhanh chóng khóa nó lại, rồi vận lỗ tai hần kéo lên.

Cố Nam Nam nhấp môi cười.

Thanh lịch tự phụ, tuần dật soái khí đâu?

Ôn lương hiền thực, cao lãnh mỹ điểm đâu?

Này!

Tiết tháo của hai người đâu cả rồi?

Tiếng cười của ba người vang vọng khắp vườn hoa.

Có vẻ như đang cùng nhau trở về quãng thời gian vườn trường đã mất từ lâu, bây giờ, là đang thực tập với nhau.

Trường học cũng rất ít đi.

Cộng với những biến cố xảy ra, làm cho thời gian mà cả ba người gặp nhau và bên nhau thoải mái tận hưởng cuộc sống tốt đẹp gần như đã trở thành một điều xa xỉ.

Sau khi thoải mái, là im lặng vô tận.

Tất cả mọi người đều muốn tâm sự.

“Thần mà ở đâu, nhất định là mình đi không được, điều này không cần nói cũng biết, nam nữ khác nhau, mặc dù mình chưa bao giờ xem cậu ta là đàn ông.”

Lúc nói chuyện này đồng thời còn không quên đá kích Quý Bắc Thần.

Lâm Khả Nhi thật sự không nhin được nữa ôm bụng cười ra tiếng, “Nam Nam, nói đến đây mình mới nhớ, lúc chúng mình học năm nhất, một lần Halloween còn cho Quý Bắc Thần hóa trang thành con gái, có thể nói là kinh điển bốn tòa nha. Thậm chí còn có nam sinh lên đến tìm mình muốn xin số điện thoại cậu ta. Ai da, cười chết mình.”

Nói đến đây, bầu không khí u ám đã không bùng cháy trở lại.

Quý Bắc Thần bị trở thành đối tượng khai đao, bộ mặt cay đắng và oan khuất không còn chỗ nào để đi.

Chỉ có thể ủy khuất kêu gào, “Này! Hai tên gia hỏa các cậu, tiểu ca ca của mình chính là đàn ông đích thực đó nha, có tin bây giờ tiểu ca ca của mình xử hai cậu theo pháp luật ngay tại đây luôn không?”

“Ha ha, làm đi, làm đi, tới tới tới, không làm gì chúng mình thì cậu không phải đàn ông.” Lâm Khả Nhi tiếp tục thêm mắm thêm muối, cô không lo lắng Quý Bắc Thần sẽ động thủ.

Trước đừng nói cô, chính là Nam Nam, hần cũng không có gì cả.

Buống thì luyến tiếc, nắm trong lòng bàn tay lại sợ tan chảy.

Đừng tưởng rằng hần giả vờ tỏ vẻ không sao thì coi như cô thật sự không biết gì.

Lâm Khả Nhi ngày thường không thích nói chuyện nhưng lúc này lại nói nhiều như thế, mà một gia hỏa ngày thường không sợ thiên hạ hỗn loạn, bây giờ lại nhấp môi ngậm miệng không nói.

“Nam Nam, cậu không tỏ thái độ gì sao?”

“Tò cái gì?”

Quý Bắc Thần như Mao Toại tự đề cử mình, “Chính là mình đi đâu để cư trú chuyện này đó!”

Lâm Khả Nhi: “..... Cậu đúng là không biết xấu hổ.”

Nam Nam: “Cậu nghĩ cũng thật nhiều.”

Phá phách đủ rồi, Lâm Khả Nhi ngồi xuống, “Nam Nam, nếu cậu đồng ý sống ở chỗ mình, cũng có thể. Có điều, mình nghĩ anh ta sẽ không để cậu ở lại dễ dàng như vậy đâu.”

Về điều này, Cố Nam Nam cũng không phải không rõ.

Chẳng qua bây giờ cô thật sự không muốn quay lại ngôi nhà đó dù chỉ một chút.

Nhưng nếu không quay về, sẽ mang đến nhiều rắc rối cho gia đình, tình hình hiện giờ của ba thật vất vả mới có khí sắc, bệnh tình của chị gái cũng đang được theo dõi, một khi cô tùy hứng bỏ đi, Mặc Lệ Tước giận chó đánh mèo, vậy thì Cố gia sẽ thật sự xong đời.

Suy nghĩ về điều này.

Cô quyết định.

“Thôi, mình vẫn sẽ đi!”

Có lẽ với tương lai của chính mình, cô sẽ lựa chọn gia đình.

Quyết định này đã rõ ràng ngay từ đầu, dù cho trong lòng cô bây giờ vì xảy ra sự việc bất ngờ mà xuất hiện lạch lạch, nhưng cũng không ảnh hưởng lớn đến định hướng chung, mục tiêu của cô sẽ không thay đổi.

Hồi sinh Cố gia.

Chỉ cần có thể lợi dụng người khác, ngay cả khi là Mặc Tuyết đáng ghét nhất, cô cũng có thể lấy cô ta ra làm bàn đạp, cất cánh bay lên không trung.

Cuối cùng tâm trạng cô cũng bình tĩnh rất nhiều.

Quý Bắc Thần cũng im lặng, chỉ đứng sau lưng Cố Nam Nam vuốt đầu cô, ánh mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, “Nam, cậu thật sự quyết định rồi sao. Nếu cậu muốn, mình cũng có thể nuôi cậu và chăm sóc gia đình cậu!”

Hắn thật sự sẵn sàng, một vạn cái sẵn sàng.

Tuy nhiên mỗi lần những câu nói này tới chỗ Cố Nam Nam đều sẽ biến thành trò đùa của cô.

“Thần, cậu lại nói đùa.”

Hãy xem đi, đơn giản lại bị trở thành trò đùa.

Trong ánh mắt Quý Bắc Thần thật sự rất đau đớn, lời hắn nói với cô chưa bao giờ là một trò đùa cả.

Mỗi một câu đều là lời phát ra từ tận đáy lòng.

Nhưng mà, cô lại không bao giờ tin.

Cố Nam Nam trong khoảng thời gian ba người nói chuyện, đã một mình tự hỏi rất nhiều.

Nếu trốn không thoát, cũng chỉ có thể đối mặt.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng còi ô tô.

Chỉ một lát sau, dáng người cao lớn của Mặc Lệ Tước cũng từ bên ngoài bước vào.

Lâm Khả Nhi đứng dậy, trong mắt đầy giận dữ, hận không thể đuổi người.

Còn Quý Bắc Thần thì nhìn chòng chọc vào hắn bằng cặp mắt lạnh lẽo và sắc bén.

Ngồi ở giữa hai người là Cố Nam Nam, bởi vì bị sốt, nên sắc mặt còn tương đối tái nhợt.

Mặc Lệ Tước bước đến, đi đến trước mặt Cố Nam Nam, vươn tay, “Tôi đến đón em về nhà.”

Quý Bắc Thần tiến lên trước Cố Nam Nam một bước, đứng trước mặt cô, “Mặc Lệ Tước, anh còn muốn tổn thương Nam tới khi nào?”

Nhiều lần khiến cô phải chịu tổn thương, Quý Bắc Thần đã không thể nhìn được nữa.

Tay Mặc Lệ Tước tạm dừng giữa không trung khoảng hai ba giây, sau đó từ từ rút trở về.

“Quý tổng, đây là chuyện gia đình tôi, dường như nó không liên quan gì đến một người ngoài như anh.”

“Tổng giám đốc?” Lâm Khả Nhi nghi ngờ nhìn Quý Bắc Thần.

Nếu cô không nghe lầm mà nói, vừa rồi Mặc Lệ Tước đã gọi Quý Bắc Thần là Quý tổng ——

Như thế, hần.....

Lâm Khả Nhi hơi hoảng loạn, “Nam Nam, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Nhìn bộ dạng của Nam Nam, hần là đã sớm biết thân phận của Quý Bắc Thần, nói như thế, cũng chỉ có cô vẫn không hay biết gì thôi sao?

Cố Nam Nam đứng dậy, “Chuyện này một chốc một lát cậu cũng không thể hiểu được, hôm nào hẹn cậu nói tỉ mỉ, hoặc cậu cũng có thể trực tiếp hỏi Thần, chân nhân đang ở bên cạnh cậu đấy.”

Lâm Khả Nhi: “.....”

Quý Bắc Thần: “.....”

Cùng hồ cái này ở bên nhau, sẽ bị đánh chết.

Hần mới không làm, hoàn toàn không làm.

.....

Dọc theo đường đi, cả xe đều im lặng, không nói bất cứ một lời nào.

Cứ im lặng như vậy mãi cho đến cửa nhà.

Xe vừa dừng lại, Cố Nam Nam đã xuống xe đi vào.

Trực tiếp làm lơ sự tồn tại của Mặc Lệ Tước.

Xem ra, cơn giận còn chưa biến mất.

Có điều, lo lắng trong lòng hần cũng đã giảm đi vài phần.

Người trở về, là tốt rồi.

Cố Nam Nam đi lên lầu, thậm chí đến tám cũng chưa tám trực tiếp trèo thẳng lên giường, kéo chăn trùm kín đầu.

Bây giờ trong lòng cô đang đè ép quá nhiều lửa giận, không có nơi để phát tiết.

Kèo kẹt ——

Cửa mở, Cố Nam Nam không phải không nghe được tiếng mở cửa, nhưng cô lại giả vờ như không nghe thấy.

Tiếp tục nằm trên giường giả chết.

Mặc Lệ Tước đi đến cạnh giường, ngồi xuống, vươn tay muốn kéo chăn, tay đặt ở không trung, lại từ từ thu trở về.

“Chúng ta nói chuyện đi!”

Cố Nam Nam vẫn giả chết.

Nói chuyện?

Nói chuyện em gái của hần?

Bây giờ mới biết đến nói chuyện, vậy mẹ nó sớm giờ đã đi đâu?

Đừng tưởng rằng như vậy thì cô sẽ lựa chọn tha thứ, tưởng bở!

“Nam Nam!”

Dường như là lần đầu tiên hắn kêu tên Cố Nam Nam

Giọng điệu vẫn còn dịu dàng, ít nhất cũng không có những nghệt thờ giết người đó.

Mỗi lần hắn nhìn cô đều như thế là cô nợ hắn.

Hắn nhìn không được vươn tay kéo nhẹ chăn, “Tôi nghĩ chúng ta rất cần phải nói chuyện.”

Cố Nam Nam dùng sức kéo chăn trở về, tiếp tục không quan tâm đến hắn.

Thấy cô không quan tâm đến, Mặc Lệ Tước chỉ đơn giản kéo chăn lên rồi nằm xuống.

Cố Nam Nam lập tức mở chăn ra, nhảy xuống khỏi giường từ phía bên kia, nhìn hắn bằng vẻ mặt không vui, “Mặc Lệ Tước, anh bị điên rồi à! Bây giờ tôi cũng đã trở lại, anh còn muốn thế nào?”

“Chúng ta nói chuyện!” Hắn ôn tồn.

Có chút không giống với hắn của bình thường.

“Nói chuyện?” Cố Nam Nam cười khẩy, “Mặc đại kẻ lừa đảo, anh cảm thấy chúng ta còn lời gì để nói?”

Hắn vươn tay kéo cô trở lại trên giường, ôm lấy cô thật chặt, “Tôi nghĩ giữa chúng ta có rất nhiều chuyện muốn nói.”

Cố Nam Nam cắn giận trừng mắt lại, “Mặc Lệ Tước, tôi là người bệnh.”

Cô tự dùng lời nói để lý giải rằng hắn không thể nhìn thấy thứ ánh sáng này.

“Tôi biết, tôi không đói khát đến mức phải xuống tay với người bệnh, có điều, nếu em muốn, tôi cũng không ngại.”

“Tôi quan tâm, tôi một trăm vạn cái quan tâm”

Cố Nam Nam trực tiếp từ chối.

Đừng xảy ra bất cứ điều gì với hắn ta, ngay cả khi nhìn gương mặt này của hắn thì cô đã phải nhẫn nhịn bao nhiêu là chán ghét.

Mặc Lệ Tước không ngốc, hắn cũng không phải không nhìn thấy sự chán ghét trong mắt cô, chỉ là vờ như không nhìn thấy mà thôi.

“Nếu không muốn tôi động vào em, tốt nhất hãy nói chuyện.”

“Anh đe dọa tôi sao?”

“Em nghĩ sao thì là vậy.” Từ ban đầu hắn đã không có ý định phủ nhận.

Cố Nam Nam đặt hai tay ở trước ngực, không ngừng gật đầu, “Được, nếu Mặc đại tổng muốn giải thích như thế, tôi cũng không ngại lắng nghe.”

“Về Mặc Tuyết.....”

“Dừng, dừng! Dừng lại!”

Vừa nói ra, đã bị Cố Nam Nam chặn đứng, “Nói cái khác có thể, nếu anh muốn nói về cô ta, vậy thì cuộc trò chuyện của chúng ta đến đây kết thúc.”

“Nam Nam!”

“Còn nữa, tôi cần phải tuyên bố một điều, giữa chúng ta chỉ là kết hôn theo hợp đồng, từ ban đầu đã không quen biết nhau, không thân thiết đến trình độ anh có thể gọi nhũ danh của tôi, yêu cầu Mặc đại tổng gọi tôi là Cố tổng hoặc là Cố tiểu thư, tôi nghĩ tôi sẽ rất vui mừng.”

“Nhưng tôi không vui mừng.”

“Có liên quan gì tới không?”

Hắn ôm cô, cô cũng không vùng vẫy.

Hắn nói, “Nam Nam, chúng ta nói chuyện!”

Lại nữa!

Sắc mặt Cố Nam Nam có chút khó coi, “Không phải bây giờ chúng ta đang nói chuyện sao?”

Nếu không nói chuyện, cô hà tất phải ở đây vô nghĩa với hắn.

“Thật ra em gái tôi.”

“Dừng lại, dừng lại.”

Cô chỉ không muốn nghe lời này.

Từ trong lời nói muốn nói lại thôi của hắn, cô cũng đã nhìn ra.

Nhất định đêm nay muốn nói chuyện này đúng không?

“Mặc Lệ Tước, đêm nay tôi sẽ dùng lời nói làm rõ với anh, muốn tôi tha thứ cho cô ta, hoàn toàn không thể! Anh sẽ chết với trái tim này!”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Là ai ở giữa gây khó dễ

Cố Nam Nam không cho Mặc Lệ Tước bất cứ cơ hội giải thích nào, đối với cô mà nói, lời giải thích do Mặc Lệ Tước bật ra đều là muốn bao che cho Mặc Tuyết.

Cô bây giờ, đã không còn nhiều hơi sức để nghĩ đến những điều này.

Nếu là lợi dụng nhau, vậy thì phải lợi dụng triệt để.

“Mặc Lệ Tước, tình trạng của ba tôi anh cũng biết đấy, tôi muốn có cơ hội đưa ông ấy ra nước ngoài, tìm bác sĩ giỏi nhất để xem xem.”

Cố Nam Nam chỉ ôm may nắm thử một chút, cũng không mong đợi vào hắn có thể đồng ý.

Không ngờ Mặc Lệ Tước lại đồng ý cái rụp.

Điều này khiến cô hơi bất ngờ.

“Có thể, sáng nay tôi sẽ sắp xếp.”

Cố Nam Nam vẫn còn lo lắng một vấn đề, “Sức khỏe mẹ tôi không được tốt, cho nên sau khi ra nước ngoài tôi muốn thuê một nhân viên chăm sóc, đương nhiên tiền sẽ do tôi trả, chỉ hy vọng anh có thể giúp tôi tìm một người đáng tin cậy.”

“Sức khỏe của chị tôi anh cũng thấy, chân của chị ấy cũng rất bất tiện, không thể ra nước ngoài, cho nên tôi muốn dọn về nhà, để tiện thể chăm sóc cho chị tôi.”

Chỉ cần có thể rời khỏi nơi này, đối với cô mà nói cũng tốt.

“Cái trước đó tôi có thể đáp ứng em, cái cuối cùng không bàn nữa.”

“Sức khỏe mẹ tôi không được tốt anh cũng biết, tình trạng này của chị tôi cũng không thể ra nước ngoài, anh bảo chị tôi phải sống một mình thế nào?” Mặc dù đã sớm đoán trước được Mặc Lệ Tước sẽ không thể đồng ý.

Nhưng sau khi đã biết, trong lòng vẫn tức giận.

Người này là động vật máu lạnh sao?

Không quan tâm đến đạo lý đối nhân xử thế của gia đình người khác dù chỉ một chút, gia đình người khác thì không phải là con người à?

“Mặc Lệ Tước, anh có thể có một chút tình người hay không, chị tôi đã như thế, anh có nghĩ tôi sẽ cảm thấy yên tâm khi bỏ chị ấy một mình không? Nếu chị ấy có mệnh hệ gì, anh chịu trách nhiệm sao? Anh chịu trách nhiệm nổi không?”

“Có thể cho cô ấy đến đây sống.” Mặc Lệ Tước nói.

Cố Nam Nam ngẩn người, cô làm sao cũng không nghĩ tới.

Có điều, với tính cách của chị cô, nhất định sẽ không đến đây sống cùng bọn họ.

Trước hết cô không quan tâm đến vấn đề giữa chị cô và Mặc Lệ Tước, chị cô là một người thích sự yên tĩnh, sẽ nhớ tình bạn người cũ hơn.

Chị ấy thà sống một mình, cũng sẽ không đồng ý đến đây.

“Tôi cũng muốn, nhưng chị tôi sẽ không đồng ý.”

Hơn nữa, chị gái đến đây cũng có rất nhiều bất tiện, bây giờ những gì có liên quan đến cô không chỉ là vấn đề giữa cô và Mặc Lệ Tước, mà còn có Cố gia, Mặc gia, cái này đã trở thành vấn đề của cả hai gia đình.

“Nếu vậy thì mỗi tuần sẽ cho phép em trở về, nhưng buổi tối phải về nhà! Đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi.”

Một câu trả lời như vậy, có vẻ cũng không tệ lắm.

Nếu hấn đã nhượng bộ, Cố Nam Nam cũng không nói gì nhiều nữa.

“Được!”

“Bây giờ điều nên nói cũng đã nói xong rồi, anh có thể đi.”

“Hừm?”

Mặc Lệ Tước ôm lấy cô, bàn tay đặt trên người cô bắt đầu tự do không an phận.

Cố Nam Nam vùng vẫy, “Anh muốn làm gì, anh biết bây giờ tôi đang là người bệnh, Mặc Lệ Tước, anh sẽ không bụng đói ăn quàng đến người bệnh cũng không buông tha.”

Cố Nam Nam căng thẳng kêu to lên.

Tay hấn tiếp tục không an phận, giọng nói cũng trở nên đồ ỉn, “Yên tâm, tôi chỉ muốn chạm vào em, sẽ không làm gì thêm.”

Cố Nam Nam nghiêng răng, phẫn nộ, “Lấy móng vuốt của anh ra mau.”

Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, cô sẽ không dễ dàng bị mắc mưu.

Nhưng dường như Mặc Lệ Tước không nghe thấy, tiếp tục tự do khắp nơi, sắc mặt Cố Nam Nam trở nên rất khó coi, tuôn từ chữ từ kẽ răng, gần từng chữ một, “Mặc Lệ tước, anh đi ra ngoài cho tôi.”

Sau đó cô giơ chân và đá hấn xuống khỏi giường một cách tàn nhẫn.

Cả người Mặc Lệ Tước đều ngồi dưới đất, mái tóc lộn xộn, đáng vẻ có vài phần chật vật.

Cố Nam Nam nín thở nhìn hấn, đã chuẩn bị sẵn sàng cho cơn giận từ hấn.

Có điều, Mặc Lệ Tước chỉ đứng dậy khỏi mặt đất, vỗ vỗ bụi trên người, rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

.....

Ba ngày sau, ba và mẹ cô được thành công đưa ra khỏi đất nước.

Trái tim Cố Nam Nam cuối cùng cũng buông xuống.

Ở nước ngoài, ba cô có thể sẽ được điều trị tốt nhất.

Bây giờ cô chỉ cần cố gắng quản lý công ty và chăm sóc cho chị gái là được.

Gánh nặng trên người dường như cũng không còn quá nặng nề.

Một tuần sau, Cố thị và Du thị hợp tác rất thành công, lợi nhuận của công ty lập tức tăng lên 10%.

Mọi người bắt đầu lau mắt mà nhìn cô, dần dần tin tưởng rằng cô có khả năng dẫn dắt công ty ra thị trường quốc tế.

Ngay khi tất cả mọi người đều đang rất vui mừng vì điều này, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Đến một cách đột ngột và không kịp phòng bị.

Không biết tình hình là gì, các siêu thị lớn và các nhà chế biến đã hợp tác, sôi nổi yêu cầu trả hàng và tiết kiệm.

“Vương tổng, mảnh vận chuyển này vẫn luôn do ông phụ trách, làm sao lại xảy ra chuyện lớn như thế?”

Từ lúc ba cô vẫn còn ở đây thì Vương Dương Minh vẫn luôn chịu trách nhiệm vận chuyển mảnh này, mặc dù ông ta làm người khác chán ghét, nhưng năng lực của ông ta cũng không có gì đáng trách. Sau nhiều năm như thế, dường như chưa bao giờ xảy ra sai lầm.

Tuy nhiên, lần này.

Cố Nam Nam vừa hỏi như thế, Vương Dương Minh đã tỏ vẻ không vui, “Cố tổng, cô đang nghi ngờ tôi sao?”

“Không, tôi chưa bao giờ nghi ngờ ông, tôi tin vào năng lực của ông, sự cố lần này chỉ là ngoài ý muốn, tôi tin rằng ông có thể xử lý thật tốt.”

Mặc kệ có phải do ông ta làm hay không, trong lòng Cố Nam Nam biết rõ, nhất định bây giờ không thể động vào ông ta.

Ông ta là lão tiền bối của Cố thị, có được đồng đảng người ủng hộ.

Nếu đổ lỗi lên người Vương Dương Minh, sẽ hoàn toàn phản tác dụng, công ty sẽ càng thêm bất lợi.

Hướng hồ, bây giờ vấn đề còn chưa được xác định, không thể rút ra được kết luận nào.

Vương Dương Minh hừ lạnh một tiếng, “Người trẻ tuổi vẫn thường không có kinh nghiệm như vậy, gặp phải chuyện đến cuối cùng vẫn cần lớp người già đến giải quyết, xem ra Cố tổng thì không như thế.”

Khuôn mặt Cố Nam Nam vô cảm nhìn theo Vương Dương Minh rời đi.

Theo lời ông ta nói, cô không thể nào vì chính mình mà biện giải.

Xảy ra chuyện như vậy, với tư cách là một tổng giám đốc, cô không thể thoát khỏi trách nhiệm.

Du Minh Tuấn bắt được tin tức đầu tiên, lập tức gọi điện thoại đến tiến hành xác nhận.

“Nam Nam, em đừng lo lắng, anh đã điều tra bên trong chuyện này, chỉ cần có kết quả anh sẽ thông báo với em, em ngàn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều, biết không? Nam Nam? Nam Nam?!!!!”

“Gọi tôi là Cố tổng.”

Nói xong, Cố Nam Nam lập tức cắt đứt điện thoại.

Sau đó cầm lấy túi và đi thẳng đến các siêu thị lớn.

Sau một vài cuộc điều tra, vẫn không có chút kết quả nào.

Rốt cuộc sai lầm ở giữa là đâu?

Lúc này ở công trình vận chuyển sắt thép và gỗ cũng xảy ra chuyện.

Vấn đề bên này còn chưa được giải quyết, bên đó đã xảy ra chuyện.

Roi vào đường cùng, Cố Nam Nam lập tức bắt xe đến.

Nghe nói là một công nhân bắt cóc Vương Dương Minh, nói muốn cùng ông ta nhảy lầu.

Rất nhanh, Cố Nam Nam đã đến công trình xây dựng.

Ở rìa của tầng mười tám, một công nhân đội nón bảo hộ đang đứng ở bên cạnh, đang lung lay sắp ngã, chỉ cần hơi lơ là một chút, người sẽ rơi xuống.

Ngay cả đang ở tầng dưới cũng có thể nghe thấy tiếng rống của người công nhân, “Gọi Cố tổng đến đây cho tôi, nếu không tôi sẽ đồng quy vu tận với ông ta.”

Các nhân viên quản lý đã đỏ mặt hộc máu, “Được được được, tổng giám đốc đang trên đường đến đây, rất nhanh, là có thể đến, anh đừng lo lắng, đừng lo lắng!”

Cố Nam Nam không nói hai lời, lấy một cái nón bảo hộ của công nhân đội lên đầu, rồi bước vào.

Một hơi leo lên đến tầng mười tám.

Cô há to miệng thở hổn hển vài hơi, hít sâu rất nhiều lần, rồi mới đi qua, “Nghe nói anh muốn tìm tôi, bây giờ tôi đến rồi, anh có thể thả ông ấy ra không?”

“Thả ông ta?” Cảm xúc của người công nhân rất kích động, “Cô cho rằng tôi là kẻ ngốc sao? Thả ông ta ra, tôi không có lợi, các người có thể muốn làm gì tôi thì làm, thậm chí tôi cũng không lấy được số tiền mà tôi nên lấy, tôi làm lụng vất vả lâu như thế, không cho tôi một xu nào, bây giờ còn muốn cắt giảm tôi, tại sao chứ?”

Cặp mắt của người công nhân đỏ ngầu, trông có vẻ mệt mỏi, con dao trong tay đã đặt lên cổ Vương Dương Minh, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, dường như chỉ cần lướt ngang qua một chút, cũng có thể làm đầu của đối phương rơi xuống đất.

“Anh đừng kích động, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.”

Cố Nam Nam cố gắng ổn định cảm xúc của người công nhân, “Tôi là tổng giám đốc, có điều gì anh cũng có thể nói với tôi, chỉ cần có thể thỏa mãn chúng tôi đều sẽ thỏa mãn anh, trước tiên anh lại đây đi, coi chừng ngã xuống, một khi đã ngã xuống, anh sẽ hai bàn tay trắng, mất đi mạng sống không nói, gia đình của anh cũng sẽ vì anh mà đau lòng.”

“Cô cầm miệng cho tôi, lấy tiền tôi đây cho tôi, tôi cảnh cáo cô, trong vòng nửa tiếng, tôi không thấy tiền đến, các người cứ chờ mà nhặt xác đi!”

Con dao hơi dùng sức.

Cổ Vương Dương Minh hiện lên một vết thương nhọt nhọt, toàn thân Vương Dương Minh đều run lấy bầy theo, lời nói run run rẩy rẩy, “Anh, anh đừng, đừng kích động! Tiền anh muốn sẽ ngay lập tức, lập tức đến.”

Vương Dương Minh trừng mắt nhìn Cố Nam Nam, “Cô còn không đi lấy tiền nhanh lên, chẳng lẽ là muốn nhìn tôi chết sao?”

Lông mày của Cố nam nam chau vào nhau, lần này công ty đã đầu tư rất lớn, bây giờ chỉ còn lại ít vốn lưu động.

Nếu đối phương dùng công phu sư tử ngoạm, đã có thể rất phiền phức.

Cố Nam Nam bất động thanh sắc, “Cần bao nhiêu?”

“Tám mươi. Một trăm vạn, một xu cũng không được thiếu.”

Nhìn dáng vẻ của anh ta, không giống như đang nói đùa.

“Được, anh chờ đi, tôi sẽ mang đến cho anh.”

Cố Nam Nam xoay người và gọi điện thoại, cô gọi cho Khả Nhi, điện thoại kết nối nhưng không có người nghe.

Người có thể tìm bây giờ.

Mặc Lệ Tước và Quý Bắc Thần, mặc kệ hai người này là ai, đều là những người cô không muốn tìm.

Chẳng qua bây giờ đang là một vấn đề lớn, một khi liên quan đến mạng người, ngay cả cô cũng khó thoát khỏi pháp luật.

Cuối cùng, Cố Nam Nam đã gọi cho Quý Bắc Thần.

“Thần, mình xảy ra chuyện ở đây, cần một trăm vạn, tiền mặt, bây giờ cậu có thể mang đến công trình xây dựng Nam Hoa không?”

“Được, cứ như vậy, mình chờ cậu.”

.....

Tập đoàn Đế Quốc.

“Ây da, tôi nói cậu, vợ cậu xảy ra chuyện, vậy mà cậu lại mặc kệ không hỏi, chẳng lẽ không lo lắng chút nào sao?”

Cố thị xảy ra chuyện, từ sáng sớm Mặc Lệ Tước cũng đã biết.

Hắn bất động thanh sắc, chỉ là đang chờ đợi, chờ đợi cô đến cầu xin hắn.

“Đó là chuyện của cô ấy, không liên quan đến tôi.”

Chờ đợi thời gian dài như thế, cũng phải đến rồi chứ!

Bởi vì cô, mà buổi sáng hắn đi làm cũng chưa thể hoàn thành tốt công việc.

Người phụ nữ đó thế nhưng có thể chống đỡ đến tận bây giờ?

Chẳng lẽ không định cầu xin hần sao?

“Vậy à?” Ngự Phong dựa người vào sofa bên cạnh, rút điện thoại ra và mở lên một đoạn video, đưa đến trước mặt Mặc Lệ Tước, “Có liên quan hay không, xem xong cái này đã.”

Mới nhìn được một nửa, rầm một tiếng, Mặc Lệ Tước đã đứng dậy, và biến mất ở cửa như một cơn gió.

Ngự Phong: “Này! Nói là không liên quan đến cơ mà!”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Đừng làm mình sợ như vậy

Hai mươi phút sau, Quý Bắc Thần đem theo hai túi tiền lớn tràn đầy lên tầng mười tám.

“Nam, tiền cậu muốn, mình đã lấy cho cậu. Cuối cùng chuyện là thế nào vậy?”

Ánh mắt Cố Nam Nam đen tối không rõ, dường như người công nhân giằng co đã lâu, bây giờ hai chân anh ta đều đang run rẩy, Cố Nam Nam rất lo lắng, không cẩn thận, anh ta sẽ ngã xuống.

Cô nhận lấy hai túi tiền, nói với Quý Bắc Thần, “Thần, công ty cậu bận rộn, cậu về trước đi!”

Cô cầm theo tiền đi về phía người công nhân.

“Anh xem, tiền anh muốn tôi đã đem đến, bây giờ có thể thả người chứ!”

Cố Nam Nam cố gắng làm anh ta bình tĩnh trở lại.

Có điều, dường như không dễ dàng như vậy.

“Đứng lại, tôi bảo cô đứng lại.”

Cảm xúc của người công nhân lại trở nên kích động, và dường như còn dữ dội hơn nhiều so với trước đó.

Cố Nam Nam không tiếp tục đi về phía trước, trong tay vẫn cầm theo túi tiền, “Anh xem anh, cầm dao lâu như vậy nhất định rất mệt đi! Mặc dù Vương tổng đã lớn tuổi, nhưng cũng là đàn ông, chốc nữa lỡ đâu anh không đủ sức chống lại ông ấy thì phải làm sao? Tôi là phụ nữ, yếu đuối vô lực, bắt tôi luôn tốt hơn rất nhiều so với một người đàn ông, anh nói xem đúng không?”

Dường như người công nhân đã bị động tâm.

“Được, cô mang tiền lại đây! Bảo bọn họ không được di chuyển.”

“Được!”

“Nam.” Quý Bắc Thần lo lắng kéo cánh tay cô lại, lắc đầu với cô.

Về mặt Cố Nam Nam bình tĩnh, “Đây là chuyện của công ty mình, mình phải đi.”

Cô cố gắng giữ gìn Cố thị, không thể cứ như vậy bị hủy hoại ở trong tay cô được.

Quý Bắc Thần từ từ buông tay ra, hần biết Cố thị quan trọng với cô đến thế nào.

Trong lòng hần thấp thòm lo âu, vẫn luôn muốn bảo vệ cô, nhưng bây giờ đây chỉ có thể trông mắt nhìn cô đi chịu chết, mà không còn một cách nào.

Quý Bắc Thần nhìn không được nắm chặt tay thành nắm, thậm chí còn thăm cầu nguyện trong lòng, nhất định cô phải bình an và không xảy ra chuyện gì.

Cô cầm theo túi tiền, bắt đầu di chuyển bước chân, giọng điệu vững vàng, “Được, vậy thì bây giờ tôi sẽ qua đó.”

Cố Nam Nam đi từng bước qua, lúc ở khoảng cách rất gần, người công nhân bất ngờ đẩy Vương Dương Minh ra, định bắt lấy Cố Nam Nam, ngay lúc

này, Vương Dương Minh đã phần nộ xoay người lại rồi đẩy mạnh người công nhân, người công nhân không dự kiến được, trọng tâm không vững, lập tức lúi về sau hai bước.

Phía sau là rìa ban công và cũng không có lan can bảo vệ, cả người cũng từ đó mà đảo về sau.

Nghìn cân treo sợi tóc, Cố Nam Nam vội vàng lao qua, giữ chặt tay của người công nhân và kéo về phía trước, người công nhân bị kéo lại đây, bởi vì lực đạo phản tác dụng, cả người Cố Nam Nam vì vượt mức quy định mà đã bị kéo ngược trở lại.

“Nam Nam!” Quý Bắc Thần lao đến, nhưng tay Cố Nam Nam hiện đang bị trượt giữa không trung, mắt thấy Cố Nam Nam đã rơi xuống.

Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, đầu cũng trông rỗng theo.

Hắn gào lên, “Không!!!”

Nhưng, âm thanh rơi xuống cũng không truyền đến.

Quý Bắc Thần cúi người thì thấy, ở rìa ban công tầng mười bảy, có một người đang kéo Cố Nam Nam lại.

Cả hai đều đang lơ lửng giữa không trung, chỉ cần hơi lơ là một chút, sẽ lập tức rơi xuống.

Đầu tiên Quý Bắc Thần đã phản ứng trở lại, rồi chạy xuống tầng dưới.

Lúc Mặc Lệ Tước chạy lên thì thấy có người rơi xuống, hắn đã lập tức lao thẳng đến ban công, kéo người trở lại, nhưng tình hình hiện giờ lại còn kém lạc quan hơn.

Chỉ cần buông lỏng tay, cũng sẽ mất đi hai mạng sống.

Cánh tay hắn bị thương, máu theo cánh tay chảy xuống, nhuộm đỏ áo sơ mi trắng.

“Anh mau buông tay, nếu không anh cũng sẽ mất mạng.”

Cố Nam Nam ra hiệu Mặc Lệ Tước buông tay.

Cánh tay hắn bị thương hẳn là rất đau đớn, sắc mặt hắn đều đã thay đổi, nhưng vẫn cố kiên trì.

Cố Nam Nam vốn không muốn nợ hẳn tính người, “Tôi nói anh có nghe thấy không, còn không mau buông tay.”

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng vẫn mỉm cười, “Phu nhân, có phải rất hạnh phúc không, lúc chết mà vẫn có chồng ở bên cạnh.”

Tay hắn hơi di chuyển ra bên ngoài một chút, xem ra đã sắp không thể kiên trì được nữa.

Tay vốn dĩ đang bị thương, còn có thể kiên trì, cũng đã vượt quá giới hạn rồi!

“Tôi bảo anh mau buông tay!” Nhìn thấy máu không ngừng chảy xuống, Cố Nam Nam thật sự rất lo lắng.

Mặc Lệ Tước tiếp tục mỉm cười, “Phu nhân, xem ra là cứu em không được rồi, nếu vậy thì, tôi chỉ cần chết cùng em.”

Hắn thật sự buông tay ra.

Phía dưới thất thanh hét lên.

Tay vừa buông ra, đã được Quý Bắc Thần giữ lại, sau đó vài công nhân cũng chạy đến, hợp lực kéo cả hai lên.

Quý Bắc Thần ôm chặt lấy Cố Nam Nam với cơ thể run rẩy, ngay cả giọng cũng trở nên nghẹn ngào, “Nam, Nam, may là cậu không sao, cậu không sao!”

Cố Nam Nam buông Quý Bắc Thần ra, đi quan sát tình hình của Mặc Lệ Tước, cánh tay hắn bị thương tương đối nghiêm trọng, cô nói với Quý Bắc Thần, “Thần, cậu lái xe đến đi! Có thể giúp mình đưa anh ta đến bệnh viện không?”

Quý Bắc Thần không vui, ai lại tình nguyện đưa tình địch của mình đi bệnh viện.

Hắn chết đi mới xứng đáng.

Có điều, vừa rồi thấy hắn đã cứu Nam Nam một mạng, trước tiên Quý Bắc Thần sẽ không so đo với hắn.

“Được.”

Chiếc xe cấp tốc chạy về hướng bệnh viện Nhân Dân 1.

Cố Nam Nam ở lại giải quyết mọi chuyện.

Trên xe, Quý Bắc Thần hỏi Mặc Lệ Tước.

“Tại sao lúc ấy anh lại lao ra ngoài?”

Ở trong lòng Quý Bắc Thần, Mặc Lệ Tước không hề yêu Cố Nam Nam, hẳn biết rõ mối quan hệ giữa Mặc Lệ Tước và Cố Nam Nam là như thế nào.

Tuy nhiên, vào lúc ấy, tại thời điểm của sự sống và cái chết, hẳn đã không chút ngần ngại chọn chết cùng cô, nếu thật sự không yêu, vậy thì sẽ không thể nào.

Quý Bắc Thần không thể hiểu được, cũng nhìn không thấu, rất không hiểu tâm tư của Mặc Lệ Tước.

Nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn không nhìn được, đã hỏi ra.

Sắc mặt Mặc Lệ Tước càng thêm tái nhợt, mặc dù cánh tay đã được cầm máu bằng một mảnh vải, nhưng rõ ràng, có vẻ cũng không có tác dụng quá nhiều.

Hắn quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ai biết được, có lẽ nào bị hỏng chăng!”

Nói xong Mặc Lệ Tước cũng im lặng không nói nữa, ngay lúc Cố Nam Nam rơi xuống đó, trái tim hắn như bị hung hăng xé toạc ra, cảm giác đau đớn này chưa bao giờ có, thậm chí ngay cả vết hầu cũng đau đớn theo, khó chịu đến muốn khóc, trong thời gian chưa đầy một giây, tất cả cảm xúc đều đã ùa vào trong lòng hắn.

Ngay cả hắn cũng không rõ, tại sao mình lúc ấy, lại có cảm giác khó chịu còn hơn cả biến chết như vậy.

Cả người đã lao ra ngoài mà không thể kiểm soát.

Im lặng một lúc, Quý Bắc Thần lên tiếng, “Mặc dù tôi vẫn rất hận anh, nhưng tôi thật sự chân thành cảm ơn anh, lúc đó đã cứu Nam.”

Hắn lúc ấy, cũng đã khóc.

Nỗi đau mất đi, hắn cảm nhận được rất chân thật.

“À!” Hắn cười khẽ, “Thật không ngờ Quý tổng vậy mà lại cảm ơn tôi, sau khi trở về tôi có nên đi mua một tờ vé số không?”

Khóe miệng Mặc Lệ Tước hiện lên nụ cười bạc tình, ánh mắt hờ hững không gọn sóng.

Giữa bọn họ vốn không có giao điểm, nhưng đều đánh giá lẫn nhau, nếu không vì Cố Nam Nam, có lẽ hai người bọn họ sẽ trở thành đối tác khăng khít trong sự nghiệp.

Chỉ tiếc.....

“Trước nay tôi làm việc đều là việc nào ra việc đó, là sự thật chính là sự thật, nên cảm ơn, tôi cũng sẽ cảm ơn! Không giống như anh, không dám đối mặt với tình cảm của mình! Tôi yêu Nam, đã bắt đầu từ lúc còn học trung học!”

Không biết vì sao, Quý Bắc Thần lại bày tỏ tình yêu thâm kín của mình với tình địch.

Có lẽ là do hắn đã cứu Cố Nam Nam, hoặc còn có điều khác.

“Tại sao lại muốn nói chuyện này với tôi?”

Quý Bắc Thần tiếp tục lái xe, không quay đầu lại nhìn hắn, nhẹ giọng lên tiếng, “Rốt cuộc là tại sao vậy? Có lẽ là bởi vì tôi rất muốn cho cô ấy hạnh phúc nhưng lại không cho đi được hối tiếc chăng!”

Đúng vậy, ngay khoảnh khắc Mặc Lệ Tước phấn đấu quên mình để cứu cô, Quý Bắc Thần đã cảm thấy mình thật sự thua, thua hoàn toàn.

“Thế nào, nghe ý của anh là anh muốn nhận thua à?” Dường như điều này không phù hợp với tính cách của hắn.

“Đúng vậy! Mặc dù rất không cam lòng, có điều, ít nhất tôi cũng đã cố gắng, có lẽ cũng không có gì để hối hận, nhưng hối tiếc thì vẫn có.”

Mặc Lệ Tước tiếp tục cười khẽ, giữa ngôn ngữ mang theo sự mỉa mai và lạnh lùng, “Quý tổng luôn là một tay chơi tốt!”

“Những lời này có ý gì?”

“Không có ý gì cả. Đến bệnh viện rồi, anh không cần đưa tôi vào, chút thương tích này đối với một đại nam nhân vẫn không thể chết được.”

Quý Bắc Thần cau mày, nhưng vẫn mở cửa xe ra, “Sau khi Nam Nam xử lý xong bên đó, tôi sẽ đón cô ấy đến đây.”

“Quý tổng thật rộng lượng.”

Quý Bắc Thần đưa lưng về phía hắn, “Mặc Lệ Tước, tôi cảnh cáo anh một lần cuối cùng, sở dĩ tôi buông tay cũng không phải là tôi sợ anh, mà là, tôi hy vọng cô ấy có thể hạnh phúc, nếu anh không cho cô ấy được, thì trả cô ấy lại cho tôi, tôi sẽ ở cách đó không xa, âm thầm bảo vệ cô ấy.”

Nói xong, đi thẳng lên xe.

.....

Lần thứ hai Quý Bắc Thần trở lại hiện trường, mọi chuyện dường như đã được giải quyết.

Sắc mặt Cố Nam Nam không được tốt lắm, Quý Bắc Thần đưa nước qua cho cô, “Vấn đề đều được giải quyết cả chưa?”

Cố Nam Nam lắc đầu, “Người đã ổn định, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết.”

“Thế nào?”

Chẳng lẽ bên trong đó vẫn còn điều gì khác?

Cố Nam Nam uống một ngụm nước, “Đây là một câu chuyện dài, Mặc Lệ Tước bên đó thế nào, có nghiêm trọng không?”

Sắc mặt Quý Bắc Thần âm trầm đi, đau đớn, “Nam Nam, hỏi han anh ta ở trước mặt mình, cậu có biết mình rất đau đớn hay không, mình cũng là con người, sẽ rất buồn!”

Cố Nam Nam không cười, hiện giờ cô đang còn một đống lớn vấn đề, nơi nào còn có tâm trạng để đùa giỡn với hắn.

“Thần, đừng náo loạn, mình đang nghiêm túc. Thương tích của anh ta thế nào?”

Quý Bắc Thần trở nên nghiêm túc, tóm lấy đầu, “Cái này mình cũng không rõ lắm, mình chỉ đưa anh ta đến cửa, rồi đến đây đón cậu.”

“Sao cậu có thể làm như vậy?”

Cố Nam Nam hơi nổi giận, mặc dù hắn đã làm rất tốt, nhưng ít nhất cũng phải quan tâm đến thương tích giúp cô một chút chứ, dù sao cũng là vì cứu cô cho nên mới ——

Nghe hắn nói như thế, Cố Nam Nam ngay cả tâm trạng uống nước cũng không có, trả chai nước xuôi lại cho Quý Bắc Thần.

“Quên đi, mình sẽ tự đi xem!”

Quý Bắc Thần vẫn bước trước Cố Nam Nam một bước đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe ra, làm ra tư thế mời, “Xin mời lên xe, công chúa thân yêu của tôi!”

Cố Nam Nam “.....”

Lúc này mà còn làm ra loại kịch khôi hài không đâu vào đâu này.

Cũng thật là không giống ai.

Có điều cũng nhờ vào hắn, mà bây giờ cô mới có thể bình yên vô sự.

Lên xe, Quý Bắc Thần cẩn thận thắt dây an toàn giúp cô, đang chuẩn bị khởi động xe, thì nghe Cố Nam Nam lên tiếng, “Thần, cảm ơn cậu đã cứu mình.”

Tay Quý Bắc Thần nắm lấy dây an toàn khẽ dừng lại, sau đó càng ngày càng dùng sức, cuối cùng là ôm chặt lấy cô, giọng trầm trầm như chìm vào tro bụi, “Nam, sau này đừng làm mình sợ như vậy nữa, làm mình sợ như thế này, mình sẽ thật sự bị cậu dọa chết mất.”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tại sao lại quan tâm như thế?

Cố Nam Nam phát hiện bà vai Quý Bắc Thần đều đang run rẩy, có thể thấy được hấn lo lắng bao nhiêu.

Có một người bạn như vậy ở bên cạnh, là may mắn cả đời cô.

Cô vươn tay vỗ nhẹ lên lưng hấn, giữa ngón giữa là sự dịu dàng hiếm có, "Không phải mình đang sống rất tốt sao, không sao, an toàn!"

Sự an ủi của cô giống như đang an ủi một đứa trẻ, Quý Bắc Thần nhủ mảy lại, lẩm bẩm nói: "Nam, mình không phải con nít."

Ý tứ là muốn nói với cô rằng cô không cần phải an ủi hấn bằng cách ấu trĩ này, mặc dù hấn thật sự rất cần được an ủi.

"Ha ha, mình biết mình biết, thật là, có điều theo ý mình mà nói, cậu vẫn là một đứa trẻ! Mà mãi mãi không bao giờ lớn."

Cố Nam Nam nhẹ nhàng mỉm cười, u ám và một mối ban đầu đều vì sự tồn tại của hấn mà biến mất không thấy nữa.

Cả người đều trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

Nhìn cô có thể mỉm cười mà không gánh nặng, khóe miệng Quý Bắc Thần từ từ gợn lên, cũng mỉm cười theo.

"Nhìn thấy cậu như vậy, thật sự quá tốt."

Quý Bắc Thần sâu kín lên tiếng, bên trong đôi mắt lóe lên cô đơn.

Thật ra, hấn thật sự không theo đuổi quá nhiều, chỉ cần giống như bây giờ, có thể mỗi ngày ở bên cạnh cô, mang lại niềm vui cho cô, dù cho không thể trở thành người yêu, cũng nên cảm thấy hài lòng.

Còn cần những thứ xa xỉ khác làm gì chứ?

Hấn lắc đầu bất lực, xem ra, muốn vượt qua mức bạn bè này đối với hấn mà nói, vẫn là một con đường dài.....

Có điều, hấn cũng sẽ không từ bỏ.....

"Hừm, cái gì?" Cô quay đầu lại, nhìn hấn, không hiểu ý trong lời nói vừa rồi của hấn.

"Không có gì! Đi thôi! Đến bệnh viện."

Nói xong, hấn khởi động xe.

.....

Tin tức Mặc Lệ Tước bị thương và xuất viện rất nhanh đã truyền đến Mặc gia.

Mặc Tuyết và Mặc mẫu lập tức chạy đến bệnh viện.

"Lệ Tước, Lệ Tước!"

"Anh ơi!"

Thật xa xa, chưa nhìn thấy người, trước tiên đã nghe thấy âm thanh của cả hai.

Cố Nam Nam sụp mắt, hiện lên một tràn oán hận, nhưng chỉ trong chốc lát, sát khí đen tối cũng biến mất, đôi mắt sâu thẳm cũng trở nên rõ ràng.

Xem ra, cũng không muốn gây phong ba bão táp.

Rốt cuộc, Mặc Lệ Tước thật là vì cứu cô nên mới bị thương, thậm chí suýt nữa hấn đã đánh mất tính mạng.

Khi Mặc mẫu đi vào, để tránh xung đột, Cố Nam Nam cố tình đi ra ban công.

"Lệ Tước, con không sao chứ!" Mặc mẫu thấy con mình bị thương, trong lòng đau đớn vô cùng, "Con trai, con nói với mẹ, cuối cùng là làm sao mà con trở thành như vậy?"

Bọn họ chỉ nghe nói hấn bị thương, cụ thể như thế nào bị thương thì vẫn chưa biết được.

Mặc Tuyết cũng bước đến, vành mắt đỏ hoe, "Anh ơi, sao anh lại bị thương, có nghiêm trọng không, em và mẹ vừa nhận được tin, đã vội vàng chạy đến đây."

Con người của Mặc Lệ Tước thâm trầm, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nhàn nhạt nói: "Chỉ bị thương một chút, không to tát như vậy, hai người cũng không cần phải lo lắng, hai ba ngày sẽ lành lại thôi."

Trên cánh tay hắn đã được bọc băng trắng, nên bọn họ không thể thấy được vết thương, nếu thật sự nhìn thấy vết thương, nhất định sẽ không bình tĩnh như bây giờ, họ phải biết rằng vết thương của hắn chính là bị đinh làm bị thương, vết thương rất sâu, có vài nơi còn sâu đến mức lộ cả xương ra.

Lúc Cố Nam Nam nhìn qua trong lòng cũng hưng phấn run lên vài cái.

Chỉ là mặt không đổi sắc mà thôi.

Lúc nhìn thấy mức độ chấn thương của hắn, Cố Nam Nam cũng vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ vì cô, hắn thật sự không màng đến tính mạng của mình sao?

Cố Nam Nam đứng trên ban công, nhìn về phương xa, đôi lông mày cau vào nhau, những ngón tay bất an nắm chặt lấy rào chắn bên cạnh, tâm tư của người đó, cô thật sự không thể hiểu được dù chỉ một chút.

"Anh à, em nghe mẹ nói, hai ngày nữa chị Mạc Đồng sẽ trở lại, anh có thấy vui không!"

Mạc Đồng?

Rốt cuộc là ai vậy?

Cố Nam Nam chưa từng nghe Mặc Lệ Tước nói qua, chẳng lẽ cô gái tên Mạc Đồng này chính là tình yêu đích thực của Mặc Lệ Tước?

Nếu thật là như vậy, chỉ cần cô gái đó quay về, mối quan hệ hợp đồng giữa bọn họ sẽ có thể kết thúc.

Nếu thật sự như vậy, dường như Cố Nam Nam cô có thể trở lại một cuộc sống bình thường.

Nghĩ đến đây, cô ần ần có chút mong chờ sự xuất hiện của cô gái đó.

Mặc Tuyết không biết trên ban công có người, tiếp tục siêng năng nói, "Anh à, chị Mạc Đồng đã thích anh từ rất lâu, lần này trở về, nhất định cũng là vì anh đó. Anh à, nhất định lần này anh phải bắt lấy tay của chị Mạc Đồng thật chặt. Cho nên, trước khi chị Mạc Đồng đến, anh nhanh nhanh chia tay với người phụ nữ đó đi!"

Thần sắc Mặc Lệ Tước trở nên tối sầm, "Tuyết nhi, đừng nói bừa."

Mặc mẫu cũng tiếp nhận lời nói, "Con trai à, Tuyết nhi nói một chút cũng không giả, Cố Nam Nam đó một chút cũng không xứng với con, mẹ cũng đồng ý với suy nghĩ của em gái con, Mạc Đồng thích con, con cũng thích Mạc Đồng, lưỡng tình tương duyệt, còn có gì để suy xét. Cứ nghe lời mẹ nói như vậy, chuẩn không sai."

Điều này làm sắc mặt Mặc Lệ Tước rất khó coi, thậm chí còn hiện lên chút tức giận, "Mẹ, con đã giải thích rõ ràng với mẹ rồi, con và Mạc Đồng....."

"Ây da, con trai không cần phải ngại ngần, mẹ biết con vẫn luôn rất thích Đồng Đồng, bây giờ Đồng Đồng đã trở lại, con cũng không cần phải tìm người thay thế, người phụ nữ đó, mau mau ly dị đi."

Cố Nam Nam vô thức gia tăng lực trên tay.

Mặc dù, nếu có thể nói như vậy, cô sẽ rất vui vẻ.

Nhưng bị người đáng ghét nói như thế, tâm trạng của cô cũng không thấy tốt chỗ nào cả.

Trái lại, dường như còn tồi tệ hơn trước đó.

Cố Nam Nam vén rèm lên bước vào, xuất hiện ở trước mặt mọi người, "Tôi ước gì anh ta sẽ ly dị với tôi ngay bây giờ, có điều dường như chuyện này là chuyện giữa tôi và anh ta, những người râu ria, thì đừng nhúng tay vào."

Cô cũng không phải là một người tốt bụng.

Tổn thương mà Mặc Tuyết đã gây ra cho cô, đến bây giờ cô vẫn chưa trả lại được.

Cũng không có nghĩa là cô đã quên, chỉ là tạm thời buông lỏng một chút mà thôi.

Chờ đến lúc giải trừ hôn ước với Mặc Lệ Tước, cô sẽ ngay lập tức tính toán với Mặc Tuyết gian trá giữa bọn họ.

"Ồ? Tiện nhân, tôi còn tưởng rằng cô chạy đi đâu, hóa ra là trốn ở ban công nghe lén chúng tôi nói chuyện, đúng là không biết xấu hổ." Mặc Tuyết thấy Cố Nam Nam vậy mà lại ở trong phòng bệnh, còn nghe lén bọn họ nói chuyện, tâm trạng lập tức trở nên tức giận.

Lần trước cô vì bị anh trai tát một cái, đến bây giờ cô vẫn còn ghi hận.

Nhìn thấy cô ta, Mặc Tuyết liền nhớ lại cảm giác đau rát trên mặt.

Mặc Tuyết nghiêng chặt răng, "Cố Nam Nam, chuyện của chúng ta sẽ không kết thúc đơn giản như vậy."

Ý tứ của cô rất rõ ràng, giữa bọn họ vẫn sẽ còn tiếp tục.

"Vậy à?"

Giữa mây Cố Nam Nam trở nên khinh miệt, trên khóe miệng hiện lên nụ cười nhạo báng lương bạc, "Vừa lúc, tôi cũng cảm thấy như vậy, gian trường giữa chúng ta, cô yên tâm đi, tôi sẽ nhớ kỹ nó cho cô. Đặc biệt là những gì cô đã làm với tôi, cho dù chết, tôi cũng sẽ không quên."

"Hừ! Tiệt nhân!"

Ngay cả khi lần trước bị anh trai tát một cái, cô cũng sẽ không vì vậy mà sợ Cố Nam Nam, ngược lại, càng thêm không sợ.

Luôn có một điều, chính là cô nhất định sẽ khiến cho cô ta phải biến mất khỏi Hải Thành mãi mãi.

Bỗng chốc, toàn bộ căn phòng đều trở nên lạnh lẽo, cả người Mặc Lệ Tước được bao quanh bởi hơi lạnh làm cho người ta phải sợ hãi, "Mẹ, Tuyết nhi, nếu hai người không có chuyện gì để nói, thì về đi!"

"Con trai, sao con có thể đuổi mẹ và em gái con đi. Muốn đi cũng là cô ta đi, con phải hiểu được, chúng ta mới là một gia đình thực sự."

"Phụt --"

Không đợi Mặc Lệ Tước lên tiếng, Cố Nam Nam đã dẫn đầu cười khê, "Những lời này không tệ chút nào, ở đây mấy người mới là gia đình thực sự, để không quấy rầy gia đình mấy người đoàn tụ, tôi sẽ rời đi như một người ngoài cuộc."

Nói xong Cố Nam Nam dẫm lên giày cao gót, lộc cộc lộc cộc đi về phía cửa.

"Nam Nam!" Thật ra Mặc Lệ Tước rất muốn giữ cô ở lại.

Nhưng khi nghĩ đến công ty cô bây giờ vẫn đang còn một đống lớn vấn đề đợi cô, lời nói đến bên miệng cuối cùng vẫn biến thành, "Đi đường cẩn thận."

"Ừ."

Cố Nam Nam nhàn nhạt đáp lại một câu, rồi quay đầu rời đi.

Mặc Tuyết còn không quên nói về phía bóng dáng của Cố Nam Nam, "Cút đi, đừng bao giờ đến nữa, thật là ghê tởm!"

"Tuyết nhi, đừng nói loạn, cô ấy là chị dâu của em, vợ của anh."

Mặc Tuyết hừ hừ, "Nhưng cho đến bây giờ em đều không thừa nhận."

Mặc Tuyết quay đầu lại nhìn Mặc mẫu.

"Mẹ, mẹ nói một câu đi, có phải mẹ cũng không thích người phụ nữ đứng không?"

Thật ra Mặc mẫu không phải không thích cô gái đó, chỉ là có một số việc đã phủ đầy bụi quá lâu, và bà không muốn giữ nó ra.

Con trai bà rất khó khăn mới có thể khôi phục lại bình thường, quên hết chuyện quá khứ, nếu làm hắn nhớ đến, không biết sẽ lại biến thành như thế nào.

Một đứa con trai sống không bằng chết như vậy, bà không muốn gặp lại.

"A, đúng, đúng, Tuyết nhi nói đúng, con trai à, con hãy nghe lời mẹ đi!"

"Mẹ, chuyện này không cần nói nữa, con và Nam Nam đã kết hôn, về Mặc Đồng, trước nay con chỉ coi cô ấy như là em gái, không có suy nghĩ gì thêm về cô ấy cả!"

Mặc Lệ Tước bực lộ suy nghĩ của mình.

Gần như là một gậy đã phá hủy mọi hy vọng bốc cháy lên trong lòng của mẹ và em gái hắn.

"Anh à, anh cũng quá ngoan cố rồi, người phụ nữ đó có gì tốt chứ." Mặc Tuyết vô cùng không vui, bĩu môi.

Người phụ nữ đó chính là người phụ nữ xấu xa muốn cướp chồng cô.

Rốt cuộc anh trai đã nghĩ như thế nào.

Vậy mà còn muốn cưới cô ta.

Chỉ không ngờ đúng là bởi vì như vậy mới cưới cô.

Mặc Lê Tước xoa đầu Mặc Tuyết, "Được, những việc này em đừng lo lắng, cùng mẹ trở về sớm một chút, anh vẫn ổn!"

"Nhưng....." Mặc Tuyết còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Mặc Lê Tước cắt ngang, "Tuyết nhi, anh đã nói với em, đừng lo lắng quá nhiều."

"Vâng, anh....."

Mặc Tuyết biết tính cách của anh trai, nếu chọc anh trai nổi giận, sẽ rất tệ.

Lần trước đã trải qua, cô vẫn ghi tạc rõ ràng trong lòng.

"Vậy anh dưỡng thương cho thật tốt, ngày mai em và mẹ sẽ đến thăm anh."

"Ừ."

Mặc Tuyết và Mặc mẫu rời đi.

Mặc Lê Tước đứng dậy đi ra ban công, nơi mà Cố Nam Nam đã từng đứng, hắn đứng thẳng ở đó.

Châm một điếu thuốc, thong thả hút.

Không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Trên thực tế, trong lòng hắn cũng rất hỗn loạn.

Gia đình tạo cho hắn không ít áp lực, một Mặc Tuyết cũng đã đủ lấn lộn hắn, bây giờ còn thêm mẹ, thậm chí còn sẽ có người khác.....

Nghĩ đến đây, hắn một trận phiền muộn.

Hắn kẹp lấy điếu thuốc, hút thêm vài hơi nữa.

Từ khi nào mà bởi vì cô gái đó, hắn lại trở nên quan tâm như thế chứ?

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tình nguyện hy sinh chính mình

Xây ra việc này, Cố Nam Nam rất bận rộn, không có thời gian để ở lại bệnh viện cùng Mặc Lê Tước, cho nên sau khi rời khỏi bệnh viện, cô đã gọi điện thoại cho Ngự Phong, nói với hắn Mặc Lê Tước bị thương, bảo hắn có thời gian thì đến bệnh viện thăm.

Khi đã ổn định rồi, cô sẽ ở lại với hắn.

Rốt cuộc, hắn là người bệnh, coi như đây là đền bù vì hắn đã cứu cô đi!

Trở lại công ty, việc đầu tiên Cố Nam Nam làm là đến thăm Vương Dương Minh, lúc này ông ta đang ngồi trong văn phòng của mình, cầm điện thoại trên tay, dường như đang gọi cho ai đó.

Cố Nam Nam gõ cửa, lịch sự đứng ở đó, và không đi vào, "Vương tổng."

Sắc mặt của Vương Dương Minh hơi thay đổi, nói vào điện thoại hai câu đơn giản, rồi cúp máy.

"Cô đến đây làm gì?" Rất hiển nhiên, những gì đã xảy ra làm ông ta rất tức giận, mạng sống của mình cũng suýt nữa đã biến mất, "Nếu tổng giám đốc đến đây để nhìn tôi bị chê cười, nhìn xong rồi thì xin vui lòng rời đi cho."

Cố Nam Nam mỉm cười đi vào, trong tay còn cầm quà an ủi, "Vương tổng tuổi tác đã cao, hôm nay lại còn bị kẻ xấu đe dọa, may là không bị thương,

nếu không nhất định tôi sẽ tự trách mình, Cố thị bây giờ phong vũ phiêu diêu, không thể nào mất đi một nhân viên có năng lực và tận tụy như ông được.”

Cô mỉm cười rồi đặt túi quà xuống, “Gần đây Vương tổng vì chuyện công ty cũng là ngày đêm vất vả. Bây giờ tôi cố tình đến tặng cho Vương tổng vài kỳ nghỉ, cố tình cho Vương tổng một chuyến du lịch bảy ngày ở Maldives, mọi chi phí đều do công ty chi trả đầy đủ.”

Trong ánh mắt của Vương Dương Minh hiện lên sự khôn khéo, dù sao cũng là hạng người nữ lưu, thời khắc mấu chốt vẫn rất cần dựa vào ông ta, nghĩ đến đây mũi của Vương Dương Minh liền kéo dài ra.

Cánh tay hơi giãn ra, “Cố tổng thật có lòng, đúng là tôi rất cần được thư giãn, có điều chuyện công ty, không có tôi cô có thể làm một mình được không?”

“Xin Vương tổng cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng khắc phục những khó khăn bây giờ của công ty.”

Vương Dương Minh liếc mắt nhìn Cố Nam Nam, trầm giọng nói, “Vay phiền Cố tổng vất vả một chút.”

Cố Nam Nam mỉm cười, “Đây là công việc của tôi mà.”

Cố Nam Nam nói xong thì rời khỏi văn phòng của Vương Dương Minh, lúc xoay người, trên khuôn mặt của Cố Nam Nam lập tức hiện lên nụ cười quỷ dị.

Về chuyện lần này, cô đã nắm giữ không ít thông tin, chẳng mấy chốc mọi thứ đều sẽ nổi lên mặt nước.

Muốn phá đổ cô, không dễ dàng như vậy.

Lúc đến văn phòng, thư ký Dương nhận được cuộc gọi của Du Minh Tuấn gọi đến.

Chuyện bên đó đã có kết quả, bảo cô ngay lập tức đến một chuyến.

Cố Nam Nam vừa nghe nói có kết quả, đến cơm cũng không rảnh ăn, lập tức chạy đi.

Lúc Cố Nam Nam đến nhà máy, Du Minh Tuấn đã ở cửa chờ cô.

“Nam Nam, em lại đây xem.”

“Hửm?”

Du Minh Tuấn kéo cô tránh khỏi những người xung quanh, đi vào bên trong nhà máy chế biến.

“Em xem, bọn họ chế biến hoàn toàn không dựa theo quy trình, hơn nữa toàn bộ nguyên vật liệu chế biến đều là nguyên liệu nấu ăn kém chất lượng, nhà máy này cũng không có giấy phép sản xuất, giấy phép vệ sinh, không có gì cả, hoàn toàn chính là một nhà máy đen.”

Du Minh Tuấn ở một bên giải thích.

Sau khi Cố Nam Nam nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi.

Về những khía cạnh giữ cửa ải của công ty này là một lão tiền bối kỳ cựu khác Lâm Kiến, ông ta là một người tốt, không bao giờ phạm phải sai lầm trong nhiều năm qua, vẫn luôn rất cẩn trọng, đối xử với công việc vô cùng nghiêm túc và thành tâm, chưa bao giờ làm ra chuyện gì trái với lương tâm đạo đức, luôn đi theo bản tâm của mình, nguyên nhân là vì như vậy, Cố Nam Nam mới yên tâm giao đây chuyện liên quan đến thực phẩm này cho ông ta, không ngờ...

Nói không cho người khác thất vọng là không thể, nhưng càng thất vọng hơn thì Cố Nam Nam không hình dung ra được.

Dù cho đến bây giờ, cô cũng không dám nghĩ cẩn thận, chuyện này lại do Lâm Kiến làm.

Du Minh Tuấn cầm máy ảnh chụp được nhà máy đen.

Không ngờ lúc rời đi không cẩn thận đụng phải cái kệ, làm cho toàn bộ gỗ trên kệ đều rơi xuống, thu hút sự chú ý của nhân viên nhà máy.

“Là ai, ai ở đó?”

“Không ổn!” Du Minh Tuấn khê hô một tiếng, rồi kéo Cố Nam Nam không màng tất cả chạy ra bên ngoài.

Cả hai vẫn cứ chạy, tốc độ rất nhanh, chạy ra đường lớn, leo lên xe, rồi phóng đi thật nhanh.

Sau đó, người nhìn ta, ta nhìn người, rồi bật cười.

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha!”

Tiếng cười nồng nhiệt vang vọng khắp trong xe.

Thấy Cố Nam Nam có thể hạnh phúc cười ra tiếng, mặc dù trong lòng Du Minh Tuấn rất hụt hẫng, nhưng ít ra cũng vui mừng, “Nam Nam, nhìn thấy em có thể mỉm cười hạnh phúc giống như trước đây, anh thật sự vì em mà rất vui!”

Lời nói của hắn chính là tận đáy lòng.

Lời chúc phúc chân thành nhất đến từ tận đáy lòng hắn.

Cố Nam Nam thu lại nụ cười, hỏi hắn, “Vậy còn anh thì sao? Anh có hạnh phúc không?”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, Cố Nam Nam liền ngắc ngứ cả người, cô không hiểu mình hỏi ra một câu như vậy vào lúc này, cuối cùng là vì điều gì.

Vốn dĩ hai người cũng đã không còn bất cứ quan hệ gì, bây giờ còn nói một câu ái muội như thế.

Cô vội vàng thu lại ánh mắt, không nhìn hắn nữa, nhàn nhạt lên tiếng, “Quên đi, coi như tôi không hỏi.”

Từ rày về sau, một đường đều là im lặng, cho đến khi xe chạy đến bờ biển Kim Hải, dừng lại.

Du Minh Tuấn đưa tay chạm vào mu bàn tay của cô, giọng vô cùng nhẹ nhàng, “Nam Nam, em hận anh không?”

Lý do cô trở thành như bây giờ, một phần lớn cũng là không thể tách rời mối quan hệ với hắn.

Một lần đó cho đến nay, hắn đều rất hối hận, lúc trước ở Du gia đã chọn cô ta giữa người cũ.

Nếu đã lựa chọn, thì phải ngừng suy nghĩ về cô, bảo vệ cho cô, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô tình chàng ý thiếp với người đàn ông khác ở trước mặt mình, mạch máu của hắn đều như muốn nổ tung ra.

Hắn thậm chí không thể chịu đựng được nữa, chịu đựng rằng cô không ở bên cạnh mình.

Trên khuôn mặt thanh tú của Cố Nam Nam hiện lên lạnh lẽo thê mịch, từ từ rút tay ra khỏi bàn tay của Du Minh Tuấn, “Bây giờ nói lời này ra còn có tác dụng gì.”

“Đương nhiên là có tác dụng, anh không muốn cứ mông lung như vậy cả đời.”

Cố Nam Nam nhìn chằm chằm vào mắt hắn, dường như không phải bộ dạng đang nói dối.

Cô hít sâu một hơi, đồng thời cũng nghiêm túc nhìn hắn, nói từng câu từng chữ, “Hận, tôi đương nhiên hận anh, nhưng yêu nhiều hơn là hận, ngay cả khi biết anh đã hoàn toàn phản bội tôi, ngay từ đầu đúng là tôi rất hận anh, nhưng tôi cũng rất yêu anh. Yêu đến mức có thể xóa bỏ mọi thù hận đối với anh.”

Lần đầu tiên Cố Nam Nam đối mặt thật nhất với trái tim của mình.

Trong mắt Du Minh Tuấn lấp lánh ánh sáng, hắn biết, trong lòng Nam Nam của hắn không thể nào nhanh như thế đã không còn sự tồn tại của hắn, cô vẫn như hắn nghĩ, vẫn còn yêu hắn.

Hắn kích động ôm chầm lấy Cố Nam Nam.

Thấp giọng thì thầm, “Nam Nam, anh cũng yêu em.”

Cố Nam Nam vươn tay, muốn chạm vào đầu hắn, nhưng khi tay còn cách hai centimet, cuối cùng lại lặng lẽ buông xuống, cô khẽ nhắm mắt lại, cố gắng trấn tĩnh bản thân, “Minh Tuấn, tôi đích xác còn yêu anh, nhưng tôi cũng sẽ không cùng anh ở bên nhau, hiện tại sẽ không, tương lai cũng sẽ không.”

Một câu của cô như một chậu nước lạnh hoàn toàn dập tắt hết mọi hy vọng bốc cháy lên trong lòng hắn.

“Tại sao?” Hắn khó hiểu.

“Có phải không chấp nhận được anh kết hôn với Mặc Tuyết hay không, Nam Nam, anh kết hôn với cô ta, nhưng anh chưa từng chạm qua cô ta, anh vẫn còn trong sạch.”

Trong mắt Cố Nam Nam lóe lên ngạc nhiên.

Cuối cùng cô đã có thể lý giải được nguyên nhân vì sao mỗi lần Mặc Tuyết nhìn thấy cô thì đều lao vào như một kẻ điên.

Nếu là cô, người đàn ông mình yêu kết hôn với mình nhưng lại không bao giờ chạm vào mình, có lẽ cô cũng sẽ nổi bão.

Nếu là trước đây, cô sẽ rất hạnh phúc khi nghe được một tin như vậy, hạnh phúc xuất phát từ trái tim, nhưng mà bây giờ chỉ còn lại bi ai, thê lương tàn

nhân và vô tận.

Cố Nam Nam xuống xe, đi về phía bờ biển.

Du Minh Tuấn đuổi theo.

Hai người đứng song song trên bãi cát, nhìn về phương xa.

“Nghe được anh nói như thế tôi thật sự rất vui, chỉ là.....”

Cô dừng lại, Du Minh Tuấn ngắt lời cô rồi nói, “Nam Nam, cho anh một cơ hội đi! Cuối cùng bây giờ anh cũng hiểu được cái gì mới là điều mình muốn nhất.”

Mất đi cô, là điều hán không muốn nhất.

Cố Nam Nam ngồi xổm người xuống rồi nắm lên một nắm cát, lại nắm tiếp, hạt cát vẫn tuột khỏi khe hở giữa các ngón tay, cô mỉm cười, “Minh Tuấn, anh xem tình yêu của chúng ta cũng giống như cát trong tay này, dù anh muốn giữ nó lại như thế nào, cũng không có cách nào để giữ lại.”

Mặc dù cô không nói thẳng ra, nhưng Du Minh Tuấn vẫn hiểu những gì cô muốn diễn đạt.

Khuôn mặt tuấn tú của hán hiện lên nụ cười thê mĩ, “Nam Nam, là anh không xứng với em sao?”

“Không!”

Gió biển thổi tung mái tóc của cô, cô vươn tay vuốt ve lên gương mặt tuấn tú của hán với chút triu mến, đôi mắt khô khốc, “Minh Tuấn, là tôi không thể đi cùng anh, anh biết mà, tôi đã không còn là một cô gái cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng chưa trải qua giống như trước đây.”

“Anh biết”, hán vươn tay ôm cô vào lòng, “Nhưng anh không quan tâm, trong lòng em có anh, trong lòng anh có em, thế là đủ rồi, mọi thứ khác anh cũng có thể không quan tâm, Nam Nam, chỉ cần em nguyện ý, bây giờ anh liền đưa em rời khỏi đây, và không bao giờ quay trở lại nữa.”

Nghe đến đây, Cố Nam Nam đã bật khóc.

Cố Nam Nam từ từ đẩy hán ra, “Nếu anh nói sớm một chút, thật là tốt biết bao, nếu ngay từ đầu anh cứ nói với tôi như vậy, nhất định tôi sẽ không chút ngần ngại mà đi cùng anh, nhưng bây giờ, chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội, không có cơ hội ở bên nhau, càng không thể rời đi.”

“Tại sao?”

Cố nam nam đôi mắt với biển rộng, gió lạnh thổi đến, cô khoanh hai tay lại.

“Minh Tuấn, anh nhất định không biết trong khoảng thời gian này tôi đã như thế nào. Bệnh tim của mẹ tôi tái phát, ba tôi xảy ra tai nạn giao thông hiện giờ vẫn đang bất tỉnh, chị tôi bởi vì tai nạn năm năm trước đến bây giờ chỉ có thể ngồi trên xe lăn, anh nghĩ tôi có thể bỏ lại tất cả không vướng bận gì mà đi theo anh sao?”

Du Minh Tuấn: “.....”

Hán cúi đầu, “Nam Nam, xin lỗi, đều do anh hại em.”

Trong tình yêu, nào có nhiều lời xin lỗi như vậy, bọn họ chỉ là gặp đúng người nhưng không đúng lúc.

Cũng nên chấp nhận rằng có duyên mà không phận.

Cố Nam Nam tiếp tục bình tĩnh lên tiếng, “Bây giờ tôi đã cùng Mặc Lệ Tước nhận giấy chứng hôn, ngay cả khi không làm đám cưới, cũng coi như đã kết hôn. Hôn nữa, anh ta đã đáp ứng tôi sẽ điều trị tốt nhất cho ba mẹ tôi, còn có chị tôi nữa, bây giờ bọn họ đều đang hồi phục từng chút một, vì bọn họ, hy sinh tôi đi, cũng rất đáng giá.”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Bị vứt bỏ mới là tôi

“Nam Nam, em thật sự nghĩ như thế sao?”

Du Minh Tuấn không bao giờ biết cuối cùng cô đã một mình trải qua bao nhiêu sống chết trong vài tháng này.

Mỗi một lần, lúc mà cô cần hần nhất, hần đều không ở bên.

Du Minh Tuấn im lặng, trong lòng đau như dao cắt.

Là một nam tử hán đại trượng phu, nước mắt nặng như viên đạn, nhưng mà khi chỉ có hai người ở bờ biển, nói với nhau về nỗi bất lực trong lòng, vành mắt của Du Minh Tuấn cũng dần trở nên đỏ hoe.

Cố Nam Nam xoay người, cũng đã hiểu và đưa tay chặn mắt hần lại.

Cô khom lưng, cúi đầu nhìn hần, thậm chí có chút ghét bỏ lên tiếng, “Anh như vậy trông rất khó coi, sao cứ có cảm giác như là tôi vứt bỏ anh vậy, rõ ràng người bị vứt bỏ mới là tôi mà.”

Du Minh Tuấn xoay người đi, vội vàng lau đi những giọt nước mắt, rồi xoay người lại một lần nữa, mỉm cười với vành mắt đỏ hoe, “Em nói gì vậy, thật ra là anh có tình đồ mắt, như vậy anh mới có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi bên trong.”

Du Minh Tuấn vừa nói xong, Cố Nam Nam cũng cúi người xuống rồi ôm bụng bật cười, “Trông có vẻ rất muốn như thế. Có điều, có thể nhìn thấy anh, cùng anh nói những điều này thật là tốt quá. Sau này dù chúng ta không trở thành người yêu, ít nhất vẫn có thể làm bạn!”

Mặc dù, mỗi lần nhìn thấy hần, trái tim vẫn sẽ không ngừng đau đớn.

Nhưng đây không phải là thứ mà cô có thể kiểm soát, chỉ cần có thể giúp đỡ lẫn nhau, dù cho không ở cùng nhau cũng có liên quan gì?

Tình yêu như vậy có lẽ là không có tiền đồ nhất, để cho người ta phải phi nhỏ đi.

Rất rõ ràng, trong tình yêu, bọn họ đều thua.

Không phải thua vì đối phương, mà là thua vì chính mình.

.....

Cách bờ biển không xa, một chiếc Maybach màu đen đang dừng trong bóng đêm.

Bọn họ đã ở chỗ này suốt sáu tiếng.

Vẫn luôn theo dõi bọn họ từ sáng cho đến tận tối.

Hần không tiến lên, cũng không rời đi.

Cứ lặng lẽ nhìn hai người bọn họ ở bờ biển như vậy, khóc một lúc, cười một lúc, chốc lát lại chơi đùa.....

Trong ánh mắt bọn họ thật hạnh phúc.

Vốn dĩ Mặc Lệ Tước đang nghỉ ngơi ở bệnh viện, kết quả đã nhận được điện thoại của Tư Bạch một cách khó hiểu.

Lúc đó, Tư Bạch đến biệt thự cảnh biển cách bờ biển không xa để xem phòng ở, lúc đi ngang qua bờ biển thì tình cờ nhìn thấy hai người, không cần suy nghĩ bất cứ điều gì đã lập tức gọi cho Mặc Lệ Tước.

Kết quả, Mặc Lệ Tước đã trở nên điên cuồng, ngay lập tức rút kim ra, buộc Ngự Phong phải đưa hần đến đây bất kể vết thương.

Người đang ở đây, nhưng lại trở nên không xa cũng không gần.

Đều đã sáu tiếng trôi qua, tất cả mọi người đều đang ăn cơm hải sản ở bờ biển, mà bọn họ vẫn đang ở trong xe, đến bây giờ vẫn chưa ăn gì, bụng đều đã đói meo.

Ngự Phong xoa bụng, vẻ mặt đau khổ, “Lệ Tước, tôi thấy chúng ta vẫn là đi ăn cơm trước đi! Nhìn tình hình này của bọn họ, chắc là cũng sẽ không xảy ra chuyện gì dễ phát nổ đâu!”

Vết thương của Mặc Lệ Tước được buộc băng gạc, quần trên cổ, ánh mắt sắc bén và lạnh lẽo mang theo con khát máu ón lạnh, vốn dĩ không khí đã lạnh, mà nhiệt độ của chiếc xe này lại càng bị hạ thấp.

Tư Bạch cũng bắt đầu run run, kháng nghị, “Lệ Tước, tôi nghĩ bọn họ chắc chỉ muốn kết thúc một lần, sẽ không xảy ra những chuyện như cậu nghĩ đâu.”

Mặc Lệ Tước lạnh lùng trừng mắt nhìn Tư Bạch, Tư Bạch vội vàng rút trở về, nhưng vẫn cứ không sợ chết nói, “Bây giờ cậu ở đây cũng không có tác dụng gì, nếu bọn họ thật sự muốn làm chuyện gì đó, tôi nghĩ nhất định sẽ không chờ đến bây giờ.”

Lần đầu tiên Ngự Phong giờ tay tán thành lời nói của Tư Bạch, “Tôi đồng ý cả hai tay.”

Xong lại tiếp tục ôm bụng, “Tam ca, bây giờ tôi rất đói bụng đó, cứ tiếp tục như vậy, ba người chúng ta đều sẽ chết đói ở đây mất.”

“Cậu nhìn xem, tất cả mọi người ăn sung mặc sướng, cũng chỉ có chúng ta đều đói thành vương bát(1).”

Ngự Phong cũng đã chịu đựng đủ rồi, ngay cả khi đói, cũng không cần phải hạ thấp bản thân như vậy.

Tốt xấu cũng là một ông chủ, chịu trách nhiệm toàn bộ khu vực phía Đông Nam.

Vậy mà lại so sánh mình thành vương bát, công phu này cũng đã đạt đến lô hòa thuần thanh(2).

Đó là một so sánh với Cổ Nam Nam.

Hiển nhiên, hắn đã nói rất nhiều, chỉ cần lão đại không đáp lại, điều đó đều mẹ nó vô ích cả.

Tư Bạch lên tiếng lần nữa, nhưng lần này chính là xuất chiêu tàn nhẫn, “Lệ Tước, ngay cả khi cậu không tin cô ấy, chẳng lẽ cậu không tin vào sức hấp dẫn của mình sao? So sánh với Du Minh Tuấn đó, kẻ ngốc cũng biết chọn ai, cậu cứ yên tâm đi, mắt của Cổ tiểu thư rất là sáng.”

Một con người đen nhánh và u ám cuối cùng cũng có thần sắc khác.

Nhàn nhạt đáp lại, “Ăn cơm.”

Tư Bạch và Ngự Phong cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ngự Phong giờ ngón tay cái lên về phía Tư Bạch.

Ba người xuống xe và đi đến một nhà hàng cách bờ biển không xa để ăn cơm.

Chờ ăn xong, bờ biển đã không còn bóng dáng của Cổ Nam Nam và Du Minh Tuấn.

Cả người Mặc Lệ Tước như bị Quỷ Vương bóng đêm nhập vào, u ám đến mức chỉ có thể được mô tả bằng hai từ khủng bố.

Chỉ một lát sau cũng nhận được cuộc gọi từ Cổ Nam Nam.

Dường như sau khi Cổ Nam Nam rời đi thì đã đến bệnh viện.

Nhưng các bác sĩ tại bệnh viện cũng không biết người đã đi đâu.

Trong tay Cổ Nam Nam còn cầm thức ăn khuya, đối diện với căn phòng trống rỗng, lửa giận không khỏi bùng lên.

Cô lập tức gọi cho Mặc Lệ Tước.

“Mặc Lệ Rước, đây là lúc nào rồi, anh còn không ở bệnh viện, cuối cùng anh đã đi đâu?”

“Về nhà.”

Mặc Lệ Tước nói xong hai chữ thì lập tức cắt đứt điện thoại.

Nói dối như thế mà mặt vẫn không đỏ mà cũng không khó thở, mấu chốt chính là đối phương lại là người nào đó quan tâm nhất.

Hai người Tư Bạch và Ngự Phong đứng là đang nhìn nhận.

“Lệ Tước, cậu phải về hay là đến Thế Giới Đêm chơi với chúng tôi?”

Ngự Phong cẩn thận lên tiếng.

Mặc Lệ Tước bây giờ quả thực chính là mãnh thú hồng thủy, hơi chút không chú ý, lập tức có thể hoàn toàn bị nhấn chìm.

Mặc Lệ Tước nhìn chăm chăm Ngự Phong vài giây.

Ngự Phong âm thầm nuốt nước bọt, “Cậu nói một câu đi chứ, nếu không chúng tôi đi đây.”

Phải biết rằng xe là của Ngự Phong, bây giờ tay Mặc Lệ Tước đang bị thương, nửa tàn phế, lái xe thế nào?

Cho nên có trở về hay không cũng phải hỏi hắn một tiếng không phải sao?

Hắn trừng mắt nhìn Ngự Phong vài lần, cuối cùng đôi mắt mỹ lệ cũng dờn đi, lạnh lùng lên tiếng, “Về nhà.”

Ngự Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm, trở nên giống như tiểu nhị trong quán rượu cổ đại, “Được.”

Rồi vội vàng ngồi vào ghế lái.

Tư Bạch mở cửa sau ra giúp Mặc Lệ Tước, “Lệ Tước, lên xe đi! Một hồi đến muộn, Cố tiểu thư sẽ lo lắng.”

Mặc Lệ Tước khom lưng, thu lại đáy mắt nghệt thờ, không nói hai lời và ngồi xuống.

Tư Bạch đi theo phía sau cũng lên xe.

Ha ha ~

Cuối cùng cũng hầu hạ xong Thái Tử gia.

.....

Không hổ là Ngự Phong, gần như là một đường bão táp đưa Mặc Lệ Tước về đến nhà.

Lúc Mặc Lệ Tước về đến nhà, ‘ Bán đảo biệt uyển ’ còn chưa được bật đèn, Cố Nam Nam còn chưa trở về.

Ban đầu Mặc Lệ Tước cũng đã rất khủng bố thì ánh mắt lúc này lại càng trở nên hắc ám vô biên, đúng là đã hòa làm một với bóng đêm dày đặc này.

Ngự Phong cảm giác được có điều không đúng, nếu còn tiếp tục ở lại đây, sẽ thật sự có nguy hiểm.

Hắn gọi Tư Bạch lên xe, ném Mặc Lệ Tước ở cửa biệt thự, rồi bỏ trốn mất dạng.

Mặc Lệ Tước đen mặt đi vào, im lặng bước lên lầu.

Rồi đi ra ban công, tiếp tục hút thuốc.

Thuốc vừa được châm cũng đã thấy ánh đèn lò mờ phát ra từ cửa.

Một chiếc xe thể thao màu đen dừng lại trước mặt hắn.

Cố Nam Nam từ trên ghế phụ bước xuống, dường như trong tay còn cầm một cái hộp.

Rồi vẫy tay với ghế lái.

Rất nhanh, người trên ghế lái cũng bước xuống.

Thấy rằng đó là Du Minh Tuấn, cả người Mặc Lệ Tước lại trở nên không ổn một lần nữa.

Lúc ở bờ biển hai người đã dính vào nhau, dường như là không thể nào tách rời, đến bây giờ trời cũng đã khuya, hai người vẫn luyến tiếc tách ra, tình cảm giữa bọn họ sâu đậm đến thế phải không?

Rất tốt, con giận trong lòng hắn vừa mới chìm xuống, đã lập tức trỗi dậy.

Khóe miệng hắn hiện lên vòng cung khinh bỉ, tiếp tục hút thuốc.

.....

Thật ra Du Minh Tuấn vô cùng luyến tiếc rời đi.

Bởi vì hắn biết rõ, lúc này mà rời đi, thì tình cảm giữa bọn họ cũng chỉ có thể là bạn.

Lúc ở bờ biển Nam Nam đã nói rất rõ, giữa bọn họ là không thể, nhưng mà, hắn vẫn muốn tranh thủ một chút.

“Nam Nam, anh.....”

“Minh Tuấn, anh không cần phải lên tiếng, lúc ở bờ biển chúng ta đều rất ổn, thật vất vả mới hạ quyết tâm, đừng làm tôi rung động lần nữa, cho dù rung động, tôi cũng sẽ không đáp ứng anh, anh hẳn là rất rõ cuối cùng tôi là một người như thế nào.”

Đúng vậy, hắn biết rõ.

Cho nên, hắn vươn tay, dang rộng hai tay ra, mỉm cười sùng nịch, “Ôm một cái cuối cùng, được không?”

Nỗi đau buồn trong mắt hắn, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, thật sự trong lòng Cố Nam Nam cũng không phải không có tư vị.

Cô cười, hần cười.

Nhìn nhau, sau ba giây im lặng, Cố Nam Nam lựa chọn thỏa hiệp, “Được rồi! Để lại cho nhau cái ôm ấm áp cuối cùng vậy.”

Ngay lúc hai người ôm lấy nhau, điều thuốc trong tay Mặc Lệ Tước cũng bị hung hăng bóp tắt.

Con giận trong mắt hần như muốn đốt cháy toàn bộ ngôi nhà.

Hần tiếp tục lấy thuốc ra, châm một lần nữa, hút vài hơi.

Cố Nam Nam và Du Minh Tuấn tạm biệt nhau, rồi xoay người đi vào.

Cùng lúc đó, Du Minh Tuấn cũng xoay người lên xe rồi đi.

Hai người đã từng yêu sâu đậm nhất, bây giờ lại đưa lưng về phía nhau mà chia lìa.

Mặc kệ đối với ai, sự không nói nên lời này là tàn nhẫn nhất.

Nhưng mặc kệ buông hay là không buông, trong lòng vẫn giữ lại một mảnh thuốc về đã từng tốt đẹp, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Lúc Cố Nam Nam đi vào biểu cảm liền trở nên mất mát, nhưng cô cũng biết rõ, giữa cô và Du Minh Tuấn đã trở thành quá khứ.

Bước vào nhà, Cố Nam Nam đặt đồ vào phòng bếp, bật lò vi sóng lên hâm nóng lại, đặt lên bàn cơm, rồi kéo cơ thể mệt mỏi đi lên lầu.

Cô mở cửa phòng ngủ ra, đặt túi lên giá treo áo khoác, đi vào phòng, chuẩn bị cởi quần áo để tắm.

Bỗng nhiên, một ánh lửa đỏ trên ban công đã dọa cô sợ hãi.

Cô bật đèn lên, cũng thấy được gương mặt tuấn tú nhưng lại rất thối tha đó của Mặc Lệ Tước.

Cố Nam Nam vỗ nhẹ lên ngực, “Tôi nói anh, ở nhà làm gì không bật đèn, anh muốn hù chết người sao chứ!”

Cố Nam Nam cho hần một ánh mắt xem thường.

Hần không trả lời Cố Nam Nam, mà tự hỏi, “Hôm nay em đi đâu? Với ai?”

- - - - -

(1) Vương bát: đây là tiếng lóng chính cống để chỉ “Đồ còn rùa” Còn là vì sao thì thỉnh mọi người nhìn đến từ kế tiếp

*Vương bát dẫn: từ này thì có hai kiểu hiểu người. Nếu theo kiểu phỉ nhổ thì chính là mắng là đồ “trúng rùa” vì ‘Vương bát’ là rùa *nhìn lên trên* và ‘dẫn’ thì nghĩa là “trúng”, ý chỉ là “cái đồ ngay cả rùa cũng hơn người!”*

(2) làm việc đã đạt đến địa giới thuần thực

- - - - -

Editor: Củ Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Bà xã đại nhân nhin một chút

Cô cũng vừa trở về, một câu nói quan tâm cũng không có, đã chất vấn cô?

“Tôi đi đâu là chuyện của tôi, phải cần báo cáo với anh sao?” Cố Nam Nam hơi tức giận, sắc mặt cũng trở nên lạnh đi.

Có điều khi nghĩ đến hần vì cô mà bị thương, cô vẫn nhẹ nhàng lên tiếng, “Hôm nay đến nhà máy điều tra chút chuyện!”

“Với ai?”

Mặc Lệ Tước tiếp tục truy vấn.

Ở trong lòng hấn, cũng không tin lời Cố Nam Nam nói, rõ ràng là đến bờ biển cùng Du Minh Tuấn, thấy hấn bị thương, nên liền đi ra ngoài trộm tanh phải không?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt anh tuấn càng trở nên u ám hơn.

Cố Nam Nam không thể hiểu được, không phải cô đã nói rồi sao? Sao người này còn một hai phải truy hỏi đến cùng như thế?

“Du Minh Tuấn.” Cô không e dè nói.

Rốt cuộc, giữa hai người cũng đã rõ ràng, bây giờ hai bên cũng chỉ là bạn tốt, không hơn.

Cũng coi như là một kết quả tốt đẹp đi!

“Du Minh Tuấn?” Mặc Lệ Tước lập tức nắm lấy cánh tay Cố Nam Nam, hai tròng mắt hung ác và nham hiểm, “Em đã làm gì với anh ta?”

Cố Nam Nam hơi tức giận, đến bây giờ hấn vẫn không tin tưởng cô dù chỉ một chút.

Nếu không tin tưởng, một hai phải bắt cô lãnh chứng làm gì?

Cô cũng không cảm dao đặt lên cổ hấn ép buộc hấn phải kết hôn.

Hơn nữa so với nguyện ý của hấn, ngay cả khi là nguyện ý của hấn, cô đây vẫn không muốn được chứ?

“Mặc Lệ Tước, anh xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Nam Nam trở nên buồn cười, “Anh sẽ không thật sự cho rằng tôi còn suy nghĩ gì với Du Minh Tuấn chứ! Hay là anh ghen?”

Ghen cái này..... Là trăm triệu không thể.

Cô nghĩ trong lòng.

Từ ban đầu, hấn đã không yêu cô, không phải sao?

Làm sao có thể ghen.

“Ừ, tôi ghen.”

“Hả?” Không ngờ Mặc Lệ Tước vậy mà lại ngoan ngoãn nói ra, Cố Nam Nam kinh ngạc há to miệng, nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Hấn, hấn, nói gì?

“Mặc Lệ Tước, có phải anh bị sốt rồi không?”

Cố Nam Nam kinh ngạc thốt lên như thể là hấn đã bị sốt tới nơi.

“Không phải.”

Cố Nam Nam “.....”

Chẳng lẽ hôm nay Mặc tam thiếu đã bị dọa đến choáng váng rồi?

Dường như không thích hợp, đúng, rất không thích hợp.

“Cái đó Mặc Lệ Tước, tôi thật sự rất cảm ơn anh vì hôm nay đã cứu tôi, vì để cảm ơn anh tôi còn mua đồ ăn ngon cho anh, bây giờ vẫn còn nóng, anh đi xuống ăn chút đi!”

“Em đi cùng tôi!”

Lời vừa nói xong, không biết làm sao đã xui xẻo nghe thấy mệnh lệnh của Mặc Lệ Tước.

“Hả?” Cố Nam Nam bị kinh ngạc đến ngây người sững sờ tại chỗ một lần nữa, càng thêm cảm thấy nhất định hôm nay lúc trở về hấn đã bị chấp mịch.

“Mặc Lệ Tước, cuối cùng anh đã bị cái gì vậy hả, đừng nao loạn được không? Ngày mai tôi còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, không có năng lượng để nổi điên cùng anh!”

Nói xong định vào nhà vệ sinh.

Nhưng tay lại bị Mặc Lệ Tước nắm lấy lần nữa, hắn hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của Cố Nam Nam, tiếp tục lạnh lùng ra lệnh, “Đi cùng tôi.”

“Tôi nói anh người này.....” Cố Nam Nam thật sự muốn nổi giận.

Mặc Lệ Tước giờ cánh tay đang bị thương lên trước mặt Cố Nam Nam, nhắc nhở cô, “Tôi bị thương, bởi vì em.”

A a a!

Giương mặt đỏ của Cố Nam Nam có thể nói là tái xanh đến lợi hại!

Muốn tức giận nhưng lại không thể bộc lộ cảm xúc, rất khó chịu, đúng không?

Bất lực, cô chỉ có thể xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Được, tôi đi cùng anh, được rồi chứ! Mặc tam thiếu!”

“Gọi tôi là Lệ Tước.”

“Cút.”

Đi vào phòng bếp, Cố Nam Nam đưa thìa cho hắn, lại bị hắn yêu cầu, muốn cô tự tay đút cho hắn ăn.

Cố Nam Nam suýt nữa đã nhảy cẫng lên, rống lại, “Anh không có tay à, bị gãy rồi sao?”

Mặc Lệ Tước lần nữa nhắc tay lên, khuôn mặt anh tuấn và bình tĩnh, nhàn nhạt lên tiếng, “Ừ, bị gãy rồi, không tin, em xem đi.”

Lại ra hiệu cho cô nhìn thấy cánh tay bị quấn băng gạc của hắn.

Cố Nam Nam “.....”

Có ai đến đây không, lời tên yêu nghiệt không biết xấu hổ này đi ra ngoài, rồi xử tử đi.

Cố Nam Nam lần nữa cố nén cơn giận xuống, cầm lấy thìa và đút cho hắn ăn từng chút một.

Lúc ăn cơm, không ai nói lời nào, bầu không khí này rất kỳ quái.

Cố Nam Nam đành phải tùy ý tìm một chủ đề, “Mặc Lệ Tước, lúc tôi đến bệnh viện, sao anh không ở lại mà muốn xuất viện vậy, anh hẳn biết rõ anh bây giờ, tốt nhất hãy nằm viện đi. Bây giờ anh không nằm viện chẳng lẽ là muốn tay anh bị phế bỏ luôn sao?”

Dù thế nào cũng là vì cô nên mới bị thương, trong lòng cô cũng có chút băn khoăn.

“Chỉ cần mỗi ngày em có thể phục vụ tôi, ngay cả khi bị chặt đi cũng đáng giá.”

“Cút!”

Thật sự, Cố Nam Nam không thể hiểu được người này dù chỉ một chút.

Rốt cuộc ở trong đầu hắn là dạng cấu tạo gì, lúc thì lạnh nhạt vô tình với cô, lúc lại còn có thêm quan tâm, đôi khi còn giả vờ có tỏ vẻ dễ thương.

Cuối cùng cái nào mới thật sự là hắn?

Chẳng hạn như bây giờ, mặc kệ cô nói hắn thế nào, hắn cũng không tức giận.

Ngay cả khi bạn bảo hắn cút, hắn cũng có thể nâng cánh tay lên nghiêm túc nói với bạn: “Tay bị gãy rồi, không cút được, bà xã đại nhân nhìn một chút.”

Cô cũng phải phát điên bởi trò hề không đâu vào đâu này của hắn rồi.

“Mặc Lệ Tước, anh ăn nhanh lên, đừng nào loạn được không?”

Cả người cô đều đã sụp đổ, một ngày phải bồn ba khắp nơi, thật sự là mệt sắp chết.

Nếu có thể, nhất định cô cũng có thể treo thẳng lên giường để ngủ mà không cần tắm.

“Ừ, em đút tôi ăn nhanh lên!”

Cố Nam Nam “.....”

Hầu hạ hắn ăn cơm xong, lại phải hầu hạ hắn đi tắm.

Sau khi toàn bộ đã chuẩn bị xong, cũng đã hơn hai giờ sáng, bây giờ rười sáng mai còn phải đến công ty.

Tên đáng chết này, nhất định là cố tình.

Thậm chí còn chẳng biết xấu hổ muốn ngủ cùng một cái giường với cô, nếu không phải do hắn bị thương, nhất định Cố Nam Nam sẽ một chân đá hắn khỏi giường.

“Mặc Lệ Tước, tôi cảnh cáo anh một lần nữa, đừng náo loạn, còn gây rối thì cút cho tôi!”

“Cút không được!”

“Cút, cút, cút.....!!!” Cô rống lên.

“Bà xã, cút không được, em còn mong chờ như thế!”

Cố Nam Nam “.....” Thật sự phát điên.

Lập tức tước vũ khí đầu hàng, “Được, anh ngủ ở đây, tôi ra phòng khách ngủ.”

“Không, ngủ cùng nhau.”

Cố Nam Nam nhìn chằm chằm vào quảng thâm mắt và thứ ánh sáng lạnh lẽo giết người, tức giận đến mức cả người run rẩy không ngừng, nắm chặt tay, răng cũng kêu lên răn rắc, “Mặc Lệ Tước, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn biết, cuối cùng em và Du Minh Tuấn đến bờ biển để làm gì?”

Cố Nam Nam dừng lại một chút.

Cô không nói với hắn chuyện cô đến bờ biển với Du Minh Tuấn.

Tại sao hắn lại biết?

Như thế ——

“Mặc Lệ Tước, anh thế nhưng lại theo dõi tôi?”

“Không phải, tôi tình cờ nhìn thấy, không, không đúng, cũng không phải tôi thấy, mà là lúc Tư Bạch đi ngang qua nhìn thấy được, đã gọi cho tôi. Nam Nam, em có thể nói với tôi em cùng Du Minh Tuấn đến bờ biển để làm gì không?”

Cố Nam Nam đứng quay lưng về phía hắn, trong bóng đêm không thể nhìn rõ được biểu cảm trên mặt của nhau.

Chỉ có lời nói lạnh như băng vang lên, “Tôi đến bờ biển với anh ta, có liên quan gì đến anh?”

“Tất nhiên là có liên quan, tôi là chồng em, còn nữa, tôi rất ghen.”

“Anh đánh rắm!” Cố Nam Nam thật sự nổi giận, “Mặc Lệ Tước, chuyện đã đến nước này mà anh còn giả vờ với tôi? Mẹ nó anh cho rằng tôi là kẻ ngốc sao, từ ban đầu tôi cũng đã biết, trong lòng anh, trong mắt anh đều không có tôi, người anh yêu không bao giờ là tôi.”

Thần sắc của Mặc Lệ Tước gia tăng, tiếng nói trầm thấp dễ nghe đến say lòng người, “Sao em lại cho rằng như thế?”

Từ lúc ấy, đến bây giờ hắn đã không thể chắc chắn được trái tim của mình.

Khi nhìn thấy cô và Du Minh Tuấn xuất hiện cùng nhau, cơn giận bùng cháy lên trong lòng hắn chính là ghen tị.

Hắn thật sự đang ghen, điều này, hắn không nói dối.

Tuy nhiên, ngay cả bản thân hắn cũng không thể hiểu được, tại sao hắn lại ghen.

Cố Nam Nam cười khẩy hai tiếng, “Nhiệm vụ của tôi như thế nào hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là trái tim của anh, đương nhiên điều này không liên quan đến tôi, vì ngay từ đầu tôi chưa bao giờ yêu anh, sỡ dĩ giữa chúng ta lại đi cùng một chỗ, cũng giống như anh nói lúc trước, theo như nhu cầu của mỗi người. Cho nên, tôi sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyện của anh, tất nhiên tôi cũng hy vọng anh cũng bớt can thiệp vào chuyện của tôi!”

“Nhưng về ngày hôm nay, tôi vẫn muốn cảm ơn anh!”

Nói xong cô ôm gối định rời đi.

Nhưng bị Mặc Lệ Tước kéo trở về, trong bóng đêm chuẩn xác không nhầm lẫn mà cường hôn lên môi cô.

Ngay lúc môi chạm vào nhau, Cố Nam Nam đã vùng vẫy đẩy hắn ra, “Mặc Lệ Tước, anh bị bệnh thần kinh à!”

Mặc Lệ Tước lau khước miệng, trong giọng nói mang theo dờ dẩn, “Đúng vậy, em nói rất đúng, tôi chính là xà tinh bệnh! Điều này em đã hài lòng chưa?”

“.....” Thật ra là cô thật sự không muốn nói như thế.

“Tôi xin lỗi!” Đầu tiên Cố Nam Nam nói xin lỗi, “Hôm nay tôi thật sự hơi mệt, anh thông cảm một chút, gần đây công ty xảy ra nhiều chuyện lớn như thế, tôi đã rất khó chịu, xin anh có thể ngừng nghỉ một khoảng thời gian được không?”

Lời nói lần này, cô vô cùng bình tĩnh, thờ ơ lên tiếng.

Không có chuyện gì là không thể truyền đạt!

“Mặc Lệ Tước, bây giờ tôi nói với anh, giữa tôi và Du Minh Tuấn không có gì cả, đã hoàn toàn kết thúc, anh nghe được đáp án như vậy có thấy hài lòng không?”

Mặc Lệ Tước nói: “Em nói thật à?”

Khước môi Cố Nam Nam cong lên tự giễu, quả nhiên, ngay từ đầu mục đích của hấn chính là muốn chia lìa cô và Du Minh Tuấn.

“Tất nhiên là thật, bây giờ anh có hài lòng không? Tôi và Du Minh Tuấn đã chia tay, sau này em gái anh có thể không cần phải lo lắng. Có điều tôi muốn nói với anh, ngay cả khi chúng tôi chia tay, không còn ở bên nhau, em gái anh cũng đừng mơ tưởng có được trái tim của anh ta.”

Lời nói rõ ràng như thế, Mặc Lệ Tước nghe cũng đã hiểu.

Diễn hình cái gọi là có được con người anh ta, nhưng không chiếm được trái tim anh ta, có nghĩa là như thế này!

“Vậy em thì sao?” Mặc Lệ Tước hỏi lại.

“Hà?”

Cố Nam Nam trừng to mắt, lúc này đây không phải là đang nói chuyện của cô chứ!

Người này quả nhiên giỏi lắm!

“Cái này có liên quan gì đến tôi chứ?”

Vừa rồi đã nói là không có liên quan. Gia hỏa này không nghe thấy à?

“Tất nhiên là có liên quan, bây giờ có phải em cũng đã đóng cửa trái tim lại với tôi rồi không, sẽ không vì tôi mà mở ra một lần nữa sao?”

Giọng điệu của hấn.....

Nói như thế này, cảm giác có chút bị thương, thậm chí là mang theo chút khẩn cầu.

Dáng vẻ này của hấn, làm cô không biết phải đối phó như thế nào.

Hấn tiếp tục không nóng không lạnh lên tiếng, “Cố Nam Nam, nếu từ bây giờ trở đi tôi thật lòng theo đuổi em, em có chấp nhận không?”

“Hà?!!!” Cố Nam Nam đầu đầu đờ lấy trán, cười gượng, “Ha ha, anh quả nhiên điên rồi!”

Lời nói này mặc kệ là nghĩ như thế nào cũng không phải là một người cao cao như hấn có thể nói ra!

Cho rằng cô không tin, Mặc Lệ Tước nhấn mạnh một lần nữa, “Tôi nghiêm túc.”

Cố Nam Nam “.....”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Sẽ không bao giờ có tình yêu

Cố Nam Nam đưa lưng về phía hấn, không hề quan tâm đến, “Tôi muốn đi ngủ, tôi rất mệt!”

Sau khi đã vương vào hấn, Cố Nam Nam cảm thấy nhất định chính mình sẽ bị hấn kéo vào.

Người này ngay từ đầu đã dựng lên một kịch bản vô cùng thâm, kể cả từ ban đầu không hảo tâm tiếp cận cô, đến sau đó đưa cô đi lãnh giấy kết hôn, tất cả mọi thứ đều được thực hiện trong âm thầm lặng lẽ, một người như vậy cô nhất định không thể dễ dàng tin tưởng.

“Nam Nam!”

Không biết tại sao. Đêm nay hấn như thay đổi thành một người khác, trở nên đến chính hấn cũng cảm thấy vô cùng xa lạ. Tại sao lại muốn thú nhận với cô hết lần này đến lần khác.

Không sai, đó là một lời thú nhận, hấn điên rồi, nhất định là điên rồi.

“Quên đi. Em nghỉ ngơi cho thật tốt!”

Nói xong, hấn xoay người đưa lưng về phía cô.

Hôm nay, gió mùa thu lạnh, nhiệt độ của cả hai đều bất thường, hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Buổi sáng, lúc Mặc Lệ Tước thức dậy, Cố Nam Nam đã đến công ty.

Nhưng trên bàn vẫn bắt ngờ để lại bữa sáng, nhìn bữa sáng vẫn còn đang bốc khói, trái tim Mặc Lệ Tước một mảnh ảm áp, thậm chí còn tưởng tượng rằng có phải giữa bọn họ đã dần thay đổi từng chút một rồi không?

Nếu hấn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhất định bây giờ hấn sẽ không cho rằng như thế.

.....

Sau khi Cố Nam Nam đến công ty, đã thấy Du Minh Tuấn đến từ sớm.

“Hửm? Đến đây sớm vậy, mọi chuyện đều đã giải quyết chưa?”

“Xem đi!” Du Minh Tuấn đưa tờ báo cho Cố Nam Nam, Cố Nam Nam ngồi xuống rồi báo thư ký Dương đi pha cà phê cho cả hai.

Cô cầm tờ báo lên đọc qua.

Tiêu đề bên trên rất hiển hách và nổi bật.

《 Nhà máy đen bị cảnh sát tận diệt suốt đêm 》

Tiêu đề cũng đủ đơn giản, sau khi Cố Nam Nam xem xong đến mí mắt cũng không chớp, tiếp tục tao nhã uống cà phê, “Anh làm?”

Hôm qua nghe lời hai người nói ngay từ đầu thì tốt rồi, để hôm nay phải đi cùng cảnh sát, nhưng tên Du Minh Tuấn này đến một tiếng cũng không nói đã tự mình làm luôn chuyện này.

“Hôm qua không tốt à?”

Cố Nam Nam không nhanh không chậm lên tiếng.

“Đúng vậy!” Trên khuôn mặt thanh nhã của Du Minh Tuấn hiện lên nụ cười tuần mỷ, “Không phải là anh lo lắng em sẽ bị thương cho nên lúc đó mới.....”

“Anh lo lắng dư thừa rồi!”

“Vâng vâng vâng, anh dư thừa, được rồi chứ?”

Phụt ——

Kể từ sau khi đã thẳng thắn vào tới qua, khoảng cách giữa bọn họ như đã lập tức được mở ra.

Giữa những từ ngữ cũng không còn cứng nhắc như vậy nữa, có vẻ như đã quay trở lại một quá khứ đã từng tốt đẹp.

Chỉ là, sẽ không bao giờ có tình yêu.

“Cảm ơn, Minh Tuấn!”

Cố Nam Nam biết ơn hấn từ tận đáy lòng, kể từ sau khi xảy ra vụ việc đó cho đến nay, lần đầu tiên cô nghiêm túc nói cảm ơn.

“Cảm ơn gì chứ, đây là những gì anh nên làm mà.”

Du Minh Tuấn đứng dậy, cầm lấy tài liệu, “Được rồi, nếu không có chuyện gì để nói, vậy anh đi trước đây.”

Cố Nam Nam cũng đứng dậy theo, “Đến chờ tôi sớm như thế, chỉ để nói một lời với tôi?”

Sở thích của hắn cũng thật đặc biệt.

“Thật ra anh rất muốn nói thêm vài lời nữa với em, chỉ là, một người đã có tiền án thì không có thể diện để ở lại trước mặt em quá lâu!” Trong mắt Du Minh Tuấn lóe lên nụ cười cô đơn và thê mỵ.

Trên thế giới này cái gì cũng có, nhưng lại không có thuốc hồi tiếc, nếu đã qua, sẽ không thể quay trở lại.

“Vậy à?” Cô mỉm cười, “Nếu vậy thì đi nhanh đi! Tôi cũng không muốn giữ anh lại.”

Hắn vẫy tay về phía cô, “Nam Nam, cùng nhau ăn cơm đi!”

Cô mỉm cười nói, “Được, có điều tôi rất nghèo, cho nên anh mời khách.”

Ăn sau nụ cười lại là những giọt nước mắt suýt nữa trào ra.

Nếu không quan tâm thì làm sao có thể.

“Được, không thành vấn đề.”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Một tuần sau, Vương tổng của tập đoàn Cố thị bị nghi ngờ có liên quan đến một vụ tham ô và đánh cắp bí mật của công ty, đã bị chuyển đến cơ quan tư pháp.

Chờ ông ta sẽ là nhà tù tai ương và bất tận.

Thời gian cuối cùng đã kết thúc, công ty cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Ba cô bên đó cũng có tin tức tốt, mặc dù ý thức còn chưa rõ ràng, nhưng dường như nhãn cầu đã bắt đầu di chuyển.

Đây thật sự là một tin tốt.

Sau khi bận rộn ở công ty xong, Cố Nam Nam lập tức đến biệt thự Cố gia.

“Chị ơi, em về rồi.”

Trong khoảng thời gian này do công việc tương đối bận rộn, nên cô đã vài ngày chưa về nhà, vẫn luôn rất lo lắng cho sức khỏe của chị gái.

Hôm nay cô dành chút thời gian để trở về, là muốn chia sẻ tin vui này với chị đầu tiên.

“Chị ơi!”

Sau khi vào nhà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Cố Nam Ân đâu, cô đã tìm khắp nơi từ trên xuống dưới, vẫn không thấy.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!

Trái tim Cố Nam Nam càng trở nên lo lắng hơn.

Mấy ngày nay cô không ở nhà, chị cô hầu như cũng không gọi điện thoại cho cô, sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ!

“Chị ơi!”

Cố Nam Nam bắt đầu tìm kiếm bốn phía, nhưng đã tìm thật lâu cũng không nhìn thấy bóng dáng chị cô đâu, nếu vẫn không tìm thấy, cô sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe màu đen dừng lại ở cửa, chị cô được người bé xuống từ trên xe, ngồi lên xe lăn.

Cố Nam Nam còn chưa thấy rõ người đó là ai, thì người đó đã lên xe đi mất.

Cố Nam Ân vừa xoay người chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa, đã thấy Cố Nam Nam đang đứng bên trong, vẻ mặt lo lắng, vành mắt cũng đỏ hoe.

“Nam Nam?”

Lúc nhìn thấy Cố Nam Nam ở đây, Cố Nam Ân rất ngạc nhiên, “Nam Nam, sao em lại về vậy?”

“Chị! Chị nói với em, những người vừa rồi đưa chị về rốt cuộc là ai?”

Mặc dù những người đó cô không thể nhìn rõ, nhưng chiếc xe đó, cô biết.

Phiên bản giới hạn toàn cầu, Maserati, có giá hàng trăm triệu.

Không phải cứ người có tiền là có thể mua được.

Hơn nữa chị cô quanh năm đều ở nhà, hầu như trong năm năm nay chưa bao giờ đi ra ngoài một mình.

Đột nhiên hôm nay lại ra ngoài, còn được một người kỳ kỳ quái quái đưa về, tất nhiên Cố Nam Nam sẽ nghi ngờ.

Cố Nam Ân dừng lại một chút, rồi mỉm cười.

“Ồ, em nói những người đó à, thật ra chị cũng không biết, vừa rồi lúc chị ra ngoài đi dạo, bị ngã, người ta có lòng tốt đưa chị về mà thôi. Có chuyện gì vậy, em cảm thấy những người đó rất lạ à? Hay là, em biết những người đó?”

Đối với những lời Cố Nam Ân nói, Cố Nam Nam không bao giờ nghi ngờ.

Nếu chị ấy đã nói như vậy, cô cũng thuận lý thành chương mà tin thôi.

Cô thở phào nhẹ nhõm, mở cửa ra, đẩy Cố Nam Ân vào, “Chị, chị không có việc gì thì đi ra ngoài làm gì. Nếu muốn ra ngoài chị có thể gọi điện thoại cho em, em có thể ra ngoài cùng chị mà, chị đi ra ngoài một mình như vậy, em sẽ lo lắng. Chị biết không?”

Cố Nam Ân ôn nhã cười rộ lên, “Vâng vâng vâng, chị biết sai rồi, được chưa?”

“Chị ơi!” Cố Nam Nam ôm lấy cô từ phía sau, “Chị là một người quan trọng nhất với em, chị ơi, chị là động lực của em, nếu không có chị, một mình em nhất định sẽ không thể kiên trì được lâu như thế.”

Có thể mạnh mẽ được như thế, là vì phía sau cô, vẫn đang có chị gái hỗ trợ.

“Ừ! Chị biết rồi.”

“Được, chị ơi, chị không sao thì tốt rồi, lần này em về chính là muốn nói với chị một tin vui đó.”

“Ồ? Tin vui gì vậy, em thần bí như thế, chị cũng không thể chờ nổi nữa mà muốn biết ngay đây.”

Cố Nam Nam dùng bước chân lại, đi đến trước mặt Cố Nam Ân, ngồi xổm người xuống rồi đưa chẩn đoán bệnh của ba cô lên bằng hai tay, “Chị, chị xem!”

“Đây là gì thế?”

Cố Nam Ân nghi ngờ lấy ra, sau khi xem xong, trong mắt lấp lánh ánh sáng, phấn khích nắm lấy tay Cố Nam Nam, “Nam, đây đều là sự thật ư?”

Nói như thế, ba cô thật sự được cứu rồi?

“Ừm ừm! Là sự thật, chị!” Cố Nam Nam gật đầu, đứng dậy tiếp tục đẩy Cố Nam Ân đi về phía trước, “Cho nên, chị ơi, em quyết định chờ công việc trên tay gần như hoàn thành rồi, em sẽ đưa chị ra nước ngoài.”

“Một thời gian rồi không nhìn thấy ba và mẹ, em rất nhớ bọn họ.”

“Ừm!”

.....

Từ biệt thự Cố gia trở lại ‘ Bán Đảo Biệt Uyển ’.

Trái tim Cố Nam Nam làm thế nào cũng không thể nguôi ngoai, trong lòng luôn hiện lên chiếc xe Maserati màu đen đỏ, ở Hải Thành không có nhiều người có được.

Đối phương lại trùng hợp xuất hiện ở nơi chị cô đi dạo như vậy?

Tình cờ xuất hiện, tình cờ nhìn thấy chị cô bị ngã, tình cờ đưa về, còn tình cờ bị cô nhìn thấy?

Quá nhiều sự trùng hợp hội tụ lại với nhau, vậy thì đó không phải là trùng hợp.

Cố Nam Nam gọi điện thoại cho Quý Bắc Thần.

“Thần, gần đây có bận không? Mình có chút việc muốn hỏi cậu?”

“Được, cậu đợi mình ở quán bar, mình sẽ đến ngay.”

Cố Nam Nam cúp máy, đến quần áo cũng không thay, cầm lấy túi đi ra cửa.

Lúc này Mặc Lệ Tước từ trong phòng đi ra, đi theo phía sau là bác sĩ tư gia.

“Không phải em vừa về sao? Còn muốn ra ngoài?”

Cố Nam Nam đang thay giày ở cửa thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau.

Cô không ngẩng đầu lên, trả lời, “Ừ, có việc.”

“Tôi đi cùng em!”

“Không cần, vết thương của anh còn chưa lành, cần phải ở nhà tịnh dưỡng, bảo thím Lý tùy tiện làm chút cơm chiều đi.”

Nói xong cô đứng dậy đi ra ngoài cửa, vừa đi được hai bước, thì dừng lại, “Có thể tối nay tôi sẽ về, không cần đợi tôi ăn cơm chiều.”

Mặc Lệ Tước: “.....”

Cả khuôn mặt hấn lập tức như đầy nổi hời, đen đến mức cực kỳ khó coi.

“Mặc thiếu, ngài xem tôi có phải hay không.....”

Hơi lạnh cả người hấn gần như muốn đóng băng hết những người xung quanh, ngay cả bác sĩ khám bệnh cho hấn cũng trở nên run run cả người.

Lời còn chưa nói xong, đã nghe thấy một tiếng sắc bén của Mặc Lệ Tước, “Cút!”

“Vâng.” Bác sĩ vội vàng biến mất ở trước mặt hấn.

Mỗi lần khám bệnh cho Mặc thiếu là như muốn chết đi!

Cứ khám bệnh cho hấn nhiều lần như thế, phòng chừng ngay cả chính ông cũng bị dọa mà ra bệnh.

Đầu năm nay, cuộc sống thật đúng là không dễ dàng mà!

.....

Cố Nam Nam đi vào nơi mà đã dự định với Quý Bắc Thần trước đó.

Nhảy múa và ca hát, âm nhạc kim loại nặng, trong vũ trường là những nhóm nam nữ ăn mặc hở hang đang vụng vụng người.

Đi vào được vài bước, trên trán Cố Nam Nam đã phủ đầy vạch đen, khi cô bước vào, cô cũng đã không thể chịu đựng được, lập tức xoay người đi ra khỏi quán bar!

Cô đứng trước cửa quán bar lấy điện thoại ra gọi cho Quý Bắc Thần.

Gần như là táo bạo gào rống, “Quý Bắc Thần, cho cậu một phút, lăn ra đây cho lão nương.”

Cạch!

Cúp máy!

Cô thật sự khó thở.

Tên du thủ du thực đó, thế nào bây giờ lại thích một nơi giống như thế này.

Hắn trước kia, ngay cả đi vào cũng ngại ngần đến mức giống như một đại cô nương.

Không đến một phút, Quý Bắc Thần thật sự xuất hiện ở trước mặt cô.

“Nam, sao đến rồi mà không vào chứ!”

Cố Nam Nam rất không khách sáo nắm lấy lỗi tai Quý Bắc Thần, mỉm cười, “Thần, từ khi nào mà cậu học được cách phao rồi?”

Quý Bắc Thần vô cùng ủy khuất, “Cậu không cho mình phao, mình cũng chỉ có thể đi phao!”

Cố Nam Nam nghiêng răng, “Cút!”

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Bị thương là tay không phải não

Quý Bắc Thần quý khóc sói gào, về mặt ai oán, “Nam Nam, đừng như vậy mà, ngay cả cậu cũng muốn đuổi mình đi, mình thật sự là không có nhà để về.”

“Ồ, Quý Bắc Thần cậu đường đường là tổng giám đốc Quý thị không hơn, cậu cũng đừng nên trêu chọc mình, đứng đắn một chút đi, lần này mình tìm cậu là có việc muốn cậu giúp.”

Dường như cảm giác được bốn phía có người theo dõi, Quý Bắc Thần vội vàng kéo Cố Nam Nam lên xe, “Lên xe rồi nói.”

Sau khi lên xe Quý Bắc Thần lái xe đến một quán cà phê lịch sự và tao nhã.

“Không phải nói ở trong xe sao? Sao lại đến đây?” Gia hòa này làm việc luôn luôn khác thường.

“Không phải cậu muốn tìm mình nói chuyện sao? Nếu nói chuyện thì tất nhiên cũng phải tìm một nơi để nói, Nam, cậu còn phải cảm ơn mình vì đã không đưa cậu đến khách sạn, còn kén cả chọn canh.”

Cố Nam Nam “.....”

Được rồi, ở đây thật sự tốt hơn khách sạn.

Hai người gọi một ly cà phê, ngồi xuống, dường như tâm trạng của Quý Bắc Thần rất tốt, trên gương mặt vẫn luôn tràn đầy nụ cười.

“Thần, gặp được chuyện tốt gì sao? Trông cậu rất vui nha!”

Tiểu tử này mỗi lần trong lòng muốn cái gì là luôn không dễ dàng làm người khác cân nhắc.

Càng ngày cô càng không hiểu hắn, quen biết nhiều năm như thế nhưng ngay cả thân phận thật sự của hắn cũng mới biết được gần đây.

Điều mà cô không biết, rốt cuộc còn có bao nhiêu nữa?

“Nam, cậu suy nghĩ cái gì vậy, không phải cậu tìm mình có việc sao? Nói nhanh!”

Gia hòa này một bộ tiểu nhân đắc chí, Cố Nam Nam nghiêng răng nói, “Biết rồi.”

Cô nói hết mọi nghi ngờ trong lòng mình ra, thậm chí còn đưa ra cả biên số xe.

Mặc dù những người đó cũng đã rời đi sau khi đưa chị cô xuống xe, cô không thấy rõ người trông như thế nào, nhưng biên số xe cô lại nhớ rõ ràng.

Chỉ cần có bảng số xe, tìm được chủ nhân sẽ là một việc dễ dàng.

“Được, mình sẽ nhớ kỹ chuyện này.”

“Được, bây giờ chuyện đã nói xong rồi, vậy mình đi trước đây. Thần, cậu cho mình câu trả lời càng sớm càng tốt nha!”

“Đừng!” Quý Bắc Thần lập tức kéo tay Cố Nam Nam lại, nhàn nhạt nỗi buồn, “Nam, cậu không thể ở bên mình một lúc sao?”

Kể từ lúc đó, hắn đã cố hết sức để bản thân không nghĩ về cô, chỉ cần có thể đứng từ xa nhìn cô, như vậy cũng đủ rồi. Ban đầu tưởng rằng bản thân có thể quên đi cô, không tiếp cận cô, nhưng mà, mỗi một lần trăng đêm đều là một lần nhớ về cô, bất đắc dĩ đành phải tới quán bar để tiêu khiển.

Lúc nhận được cuộc gọi từ cô hẳn thật sự rất phấn khích, nhưng lúc này chỉ mới nửa tiếng, cô đã muốn rời đi, Quý Bắc Thần thật sự có chút không tha.

Cố Nam Nam mỉm cười ấm áp, vươn tay chạm lên đầu hắn, “Người cũng đã lớn như thế, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn giống như một đứa trẻ không lớn vậy chứ? Được rồi, mình còn có việc, phải đi trước, khi nào có kết quả thì gọi điện thoại cho mình!”

Cô vẫn rời đi, tay Quý Bắc Thần đặt giữa không trung, không giữ lấy cô, cũng không thu lại, cứ khựng lại giữa không trung như vậy.

Hắn bắt lực cười khổ, mỗi lần đều là như thế này, rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng lại không thể giữ chặt cô ở trong lòng bàn tay.

Cố Nam Nam đi ra khỏi quán cà phê, một chiếc Maybach sang trọng đã dừng lại trước mặt cô, nhiệt độ thấp đến mức ngay cả những phân tử nước trong không khí cũng sắp ngưng tụ thành băng, “Lên xe.”

Cố Nam Nam không nhìn thấy người, nhưng giọng nói này vẫn không thể quên được, gần đây gia hỏa này bởi vì bị thương nên việc công ty cũng không cần phải quản đúng không? Vẫn có thể nhàn hạ chơi theo dõi?

Sắc mặt Cố Nam Nam trầm xuống, không nói gì nhiều, im lặng bước lên xe.

Vừa lên xe, người chỉ vừa ngồi xuống, ngay cả xe cũng chưa khởi động, một nụ hôn ấm áp quen thuộc đã ấn xuống.

Đột ngột làm Cố Nam Nam không kịp phòng bị.

“Buông tôi ra, Mặc Lệ Tước, nước vào não anh rồi sao?” Cố Nam Nam bắt đầu vùng vẫy, rất tức giận, gần đây người này đặc biệt thích ăn thịt người.

Thậm chí ngay cả thời gian cũng có thể mặc kệ, suýt nữa đã muốn cô ngay trước cửa siêu thị Ikea, nghĩ đến đây sắc mặt Cố Nam Nam làm thế nào cũng không tốt lên được.

“Em vừa đi gặp ai?”

Giọng của hắn cực kỳ khàn, như đang cố kiềm chế điều gì đó.

Cố Nam Nam tức giận lau khóe môi, “Tôi đi đâu không phải anh rất rõ ràng sao? Biết rõ mà vẫn cố hỏi?”

Hắn lại lần nữa kéo cô vào trong lòng, “Tôi nói rồi, đừng tiếp cận Quý Bắc Thần nữa.”

Cố Nam Nam nghiêng răng, mạnh mẽ đối diện với cặp mắt u ám sâu không thấy đáy đó của hắn, “Tôi cũng đã nói, ngay cả khi chúng ta kết hôn theo hợp đồng, anh cũng không thể can thiệp vào cuộc sống hằng ngày của tôi, tôi sẽ nói với anh một lần nữa, trước nay tôi và Quý Bắc Thần đều là khuê nữ tốt, không có suy nghĩ gì thêm, anh đừng áp đặt suy nghĩ dơ bẩn đó của anh lên người tôi!”

“Em không có không có nghĩa đối phương cũng không có.”

“Đó là chuyện của cậu ta!”

Chiếc xe đã từ từ khởi động, Mặc Lệ Tước còn muốn trao cho cô một đợt môi thơm, nhưng lại bị Cố Nam Nam hung hăng trừng mắt lại, “Mặc Lệ Tước, anh bị thương ở tay chứ không phải não, phiền anh có thể mang chỉ số thông minh lên để nói chuyện không?”

Mặc dù Cố Nam Nam cố gắng tránh đi, nhưng ở trong một không gian hẹp, vẫn không tránh được, nên hắn có cơ hội tốt để ăn đậu hũ.

Sau khi một nụ hôn hương diễm cuối cùng được thực hiện, hắn chưa đã thêm lên tiếng nói: “Chỉ số thông minh của bản thiếu vẫn luôn trực tuyến.”

Cố Nam Nam cho hắn một ánh mắt xem thường, “Phiền anh mang theo chỉ số thông minh của anh lần xa một chút, được không?”

“Có thể, về đến nhà tôi và em sẽ cùng nhau lăn, lăn như thế nào cũng được!”

“Mặc Lệ Tước, anh có thể bớt vô sỉ một chút không?”

“Vô sỉ hơn không phải trước đây em cũng đã thấy qua?”

Cố Nam Nam “.....” Cô không muốn nói nữa, nhất định không muốn nói chuyện với hắn, đặc biệt ngồi bên cạnh cô lại là một gia hỏa dễ tiện, vô sỉ và hạ lưu như thế, cô chỉ muốn im lặng.

Đến trước cửa nhà, tài xế vừa dừng xe lại, Cố Nam Nam không nói hai lời liền mở cửa xe ra đi vào một mình.

Mặc Lệ Tước tung ta tung tãng đi theo sau, thật không hổ là chân dài, ba bước đã đuổi kịp cô.

Hắn vươn tay giữ chặt tay cô lại, không ấm không lạnh nói, “Đi thôi, chúng ta cùng nhau vào nhà!”

Cố Nam Nam “.....”

Nhất định là gia hỏa này có bệnh, nhất định đầu óc có hổ.

Từ lúc hắn bị thương đó, ý tưởng này vẫn luôn đọng lại trong lòng hắn, hắn không bao giờ loại bỏ cô ra khỏi tâm trí, đặc biệt là mỗi lần về nhà nhìn thấy cô, ý tưởng này vẫn không ngừng xông ra.

Cố Nam Nam dừng bước chân lại, gương mặt đầy vẻ nghi ngờ và khó hiểu nhìn hắn, “Mặc Lê Tước, tôi không hiểu, rốt cuộc gần đây anh đã suy nghĩ cái gì vậy? Đột nhiên đối xử tốt với tôi như thế, anh muốn làm gì?”

Loại người này luôn di chuyển bên cạnh cô một cách khó hiểu, điều này làm cho cô đặc biệt không có cảm giác an toàn.

Mặc dù trước đây cảm giác an toàn cũng hầu như chưa từng tồn tại, nhưng không ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày của cô, nhưng bây giờ thì không ổn, gần như là mỗi giây thời thời khắc khắc cô đều có thể cảm nhận được sự nguy hiểm phát ra từ trên người hắn.

“Tôi muốn ở bên em.”

“Ha?” Cố Nam Nam mở to mắt há to miệng, trên khuôn mặt tràn ngập sự hoài nghi, khiếp sợ rất nhiều nhưng vẫn tự mình cười khẩy, “Ha ha, Mặc Lê Tước, tôi nói anh nhất định là nảo tàn rồi, anh còn không tin. Bây giờ anh còn cái gì muốn ở bên tôi? Chẳng lẽ anh nghĩ chúng ta bây giờ vẫn có thể rơi vào tình yêu như những người bình thường được sao? Đừng là sự thật.”

Trong mắt Cố Nam Nam như mưa sương mù, mông lung không rõ, “Chúng ta ở bên nhau chỉ có thể lâm vào trong địa ngục tăm tối.”

Trên thực tế, đã sớm rơi xuống bên trong địa ngục.

Cố Nam Nam rút tay ra, ánh mắt nhìn hắn mang theo thù hận vô song, “Chúng ta ở bên nhau chẳng qua chỉ là nhu cầu của nhau, cấu kết với nhau làm việc xấu, trừ bỏ sa đọa, thì đừng nghĩ hy vọng tình yêu xa vời!”

Đặc biệt là vấn đề của hắn bây giờ một chút cũng không phù hợp với khí chất của hắn, có cảm giác như là sói xám đã biến thành đại bạch thỏ.

Nhưng điều này ngàn vạn lần đừng, cô không thể chịu đựng nổi loại chuyện này nhất.

“Cố Nam Nam!” Mặc Lê Tước đuổi theo, nhưng Cố Nam Nam đã đẩy cửa ra đi vào.

Mặc Lê Tước gần đây như uống phải nước tinh yêu, mỗi khi nhìn thấy cô như chú chó nhìn thấy chủ nhân, ngoại trừ việc hắn không có cái đuôi bên ngoài.

Nhìn đi!

Ngay cả vào phòng cũng tung ta tung tãng đi vào theo.

Điều này làm Cố Nam Nam rất là đau đầu, cao lãnh phi phạm của hắn đâu?

Kết quả là buổi tối cô đã bị hắn lấn lộn cả một đêm, lúc ấy cô tức giận đến mức không nói hai lời liền kéo tay hắn qua hung hăng cắn xuống, Cố Nam Nam cũng không chú ý đến tay hắn bị thương, nhưng hắn lại không rên một tiếng, tiếp tục tiến vào.

“Cố Nam Nam, có mệt không?”

Sau khi chuyện đã làm xong, lại còn mặt dày hỏi cô có mệt không.

Cô tức giận trực tiếp trả lời một chữ, “Cút!”

Kết quả..... Có thể nghĩ, gia hỏa biến thái đó quả nhiên lại ôm cô lăn thật nhiều lần, khiến sáng hôm sau toàn thân cô đều trở nên nhức mỏi, nơi nào đó còn vô cùng đau đớn.

Cuối cùng không thể không lựa chọn xin nghỉ, nghỉ ngơi ở nhà.

Ngay lúc này, Cố Nam Nam nhận được cuộc gọi từ Quý Bắc Thần, giọng của Quý Bắc Thần trong điện thoại rất kỳ lạ, “Nam Nam, cậu lấy mã biển số xe đó ở đâu vậy? Hoàn toàn tìm không được, nói chung là không tìm được người này.”

“Cái gì?” Sau khi Cố Nam Nam nghe được cũng từ trên ghế sofa đứng lên, “Chuyện này không thể, Thần, cậu hãy tra thật cẩn thận.”

“Minh nói thật, mình đã kiểm tra rất nhiều lần. Ngay cả các nhà sản xuất xe, bán ra bao nhiêu chiếc mình cũng đã kiểm tra. Tất cả chiếc xe bán ra đã được sử dụng cũng chỉ có hai người, cậu biết nó có nghĩa là gì không?”

Cố Nam Nam im lặng, cô đã rõ ràng, điều này có nghĩa là thế lực của đối phương vô cùng mạnh.

Nhưng cô vẫn không muốn buông tha, “Một trong hai người này là Mặc Lê Tước, nói như vậy cũng chỉ còn lại có một người, cậu có thể nghĩ cách khác không?”

Vì chị gái cô phải làm cho ra lẽ.

“Được rồi, để mình thử xem sao!”

Cố Nam Nam vừa cúp máy, Mặc Lệ Tước đã quay trở lại, “Gọi điện thoại cho ai?”

Vừa bước đến đã chất vấn cô.

Tất nhiên Cố Nam Nam không sợ chút nào, hung hăng trừng mắt lườm hấn, “Anh tra hộ khẩu à? Tôi gọi điện thoại cho ai anh cũng phải kiểm tra từng người một có phải không? Có muốn tôi lôi toàn bộ đàn ông mà tôi gọi ra chôn sống luôn không?”

“Tôi đang có ý tưởng này!”

Cố Nam Nam nói: “Anh, đồ biến thái!”

Dường như nhớ ra điều gì đó, Cố Nam Nam đột nhiên hỏi Mặc Lệ Tước, “Mặc Lệ Tước, chiếc siêu xe Maserati đỏ của anh, phát hành tổng cộng bao nhiêu chiếc?”

“10 chiếc.” Mặc Lệ Tước trả lời mà không cần nghĩ ngợi, sau đó lại hỏi: “Em hỏi chuyện này làm gì?”

Dường như Cố Nam Nam thấy được hy vọng, “Vậy anh có biết những ai đã mua nó không?”

“Hỏi chuyện này làm gì?” Hấn đương nhiên biết.

“Anh có thể nói cho tôi biết tên của những người này không?” Giọng điệu của Cố Nam Nam trở nên nhẹ nhàng và chậm chạp.

Không ngờ, Mặc Lệ Tước vô cùng không phối hợp, cố tình trêu chọc cô, “Tôi biết, nhưng tại sao tôi phải nói với em?”

Cố Nam Nam “.....”

Người này quả thực muốn ăn đòn!

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Phụ nữ chỉ có thể yêu chính mình

Rõ ràng biết chuyện này quan trọng với cô như thế nào, người này lại còn cố tình thêm ăn ngay thời điểm quan trọng.

Thật là tức chết cô, nhưng cô vẫn không có cách nào cả.

Quên đi, Cố Nam Nam có ý định từ bỏ, dù sao hấn cũng sẽ không nói, và cô cũng không cần phải đấu tranh vô vị.

Ngay lúc cô xoay người chuẩn bị rời đi, thì nghe thấy hấn lên tiếng, “Nếu em hôn tôi một cái, tôi sẽ suy xét lại.”

Hôn hấn?

Nghĩ đến đêm qua hấn đã tước bỏ nhân tính mà cuồng hoan trong cơ thể cô, cô đã hận không thể xé nát hấn ra, bây giờ còn dám ngang nhiên táo bạo bảo cô hôn hấn?

Con giận của cô còn chưa tiêu tan đâu.

Cố Nam Nam tao nhã ngồi vào bàn ăn bữa sáng, không để tâm đến Mặc Lệ Tước dù chỉ một chút, dù sao cô cũng không trông cậy vào hấn.

Thậm chí Cố Nam Nam còn cảm thấy, nếu chỉ vì vậy mà hôn hấn, thì nhất định tiếp theo hấn còn sẽ yêu cầu cô làm những việc quá đáng hơn nữa, tựa như tối qua vậy.

Nghĩ về điều này, cô vẫn cảm thấy, chuyện này đừng nên hỏi hấn thì hơn.

Bây giờ người nên loại trừ cũng đã loại trừ, chỉ cần tìm kiếm trong những người giàu có đứng đầu, thì cũng chẳng phải việc gì khó đi?

Trong lòng Cố Nam Nam nghĩ như vậy, hơn nữa, gần đây cô còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, công việc ở công ty đã rất bận rộn, chờ sau khi đã ổn thỏa, cô hứa với chị gái, sẽ đưa cô ra nước ngoài gặp ba mẹ.

Nghĩ đến đây, giữa hai đầu mày của cô dần giãn ra, dường như tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều.

Còn tâm trạng của Mặc Lệ Tước đang hoàn toàn bị làm lơ thì không được tốt lắm.

Trực tiếp từ phía sau ôm lấy Cố Nam Nam đang ăn bữa sáng, “Bà xã đại nhân, vừa rồi em đang cười gì vậy?”

Cố Nam Nam cau mày, ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào con người sâu thẳm của Mặc Lệ Tước, đôi môi mỏng mấp máy, “Tôi cười cái gì liên quan gì đến anh không? Không phải là anh có ý định gì chứ, nếu không có ý định gì xin vui lòng đừng đến gần tôi.”

“Đêm qua chúng ta vừa thân mật như thế, sao lúc này mới qua một đêm, bà xã đại nhân lại ghét bỏ tôi vậy rồi?”

Cố Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đừng nhắc đến chuyện đêm qua với tôi.”

Chuyện đêm qua, cho cô ấn tượng vô cùng tồi tệ, một hồi nhớ đến, cả người đã trở nên không ổn.

Hiếm khi có được một ánh mặt trời đẹp, một tâm trạng tốt, cô không muốn nó bị ô nhiễm như thế.

Tận hưởng cuộc sống là điều rất cần thiết.

Khi trước cô chỉ biết quay quanh Du Minh Tuấn, ngu ngốc cho rằng trên thế giới này, chỉ cần có thể ở bên cạnh Du Minh Tuấn, mặc kệ là dạng cuộc sống nào đối với cô cũng sẽ vô cùng hạnh phúc, nhưng sau khi đã hoàn toàn bị vứt bỏ, cô mới thấu hiểu một đạo lý, phụ nữ chỉ có thể tự mình yêu mình, thì mới có thể có được tình yêu từ người khác.

Khỏe miệng Mặc Lệ Tước hiện lên một nụ cười tà tứ, bàn tay không biết xấu hổ luồn vào bên trong áo của Cố Nam Nam, cách lớp áo ngực vuốt ve hai phần thịt trước ngực cô.

“Rõ ràng dáng vẻ của bà xã đêm qua trông rất hưởng thụ, sao vừa nhắc đến lại không thừa nhận?”

Sắc mặt Cố Nam Nam tái xanh, tay cô nắm chặt lấy chiếc đĩa không cần nghĩ ngợi gì lập tức đâm vào bụng Mặc Lệ Tước, “Chết đi.”

Mặc Lệ Tước kêu lên một tiếng, nụ cười trên môi nở ra, càng thêm tuần mỷ và hấp dẫn, “Bà xã, em mưu sát chồng.”

Chồng??

Chồng than bần!

“Mưu sát anh? Lãng phí sức lực của tôi, tôi không có bất cứ hứng thú gì với anh cả, Mặc Lệ Tước, tôi sẽ trình bày về hợp đồng giữa chúng ta một lần nữa, anh giúp tôi chữa bệnh cho ba mẹ, còn tôi thì chôn đào hoa cho anh, được, tốt nhất là anh nên làm được điều đó.”

“Vậy bây giờ tôi thật sự không làm được thì phải làm sao?”

Cố Nam Nam “.....”

Thế nhưng cô lại bị hấn nói đến á khẩu không trả lời được, trước nay cô không hề biết Mặc Lệ Tước lại là một nhân vật không biết xấu hổ như thế, trình độ không biết xấu hổ đã hoàn toàn làm mới quan điểm của cô.

Trên Trái Đất này, không một ai có thể bì nổi.

Cố Nam Nam lấy móng vuốt của hấn ra khỏi áo cô, đứng dậy và cầm lấy túi trên ghế sofa ở phòng khách, rồi đi đến cửa ra vào để thay giày.

Bất cứ khi nào hấn xuất hiện, Cố Nam Nam đều xem Mặc Lệ Tước như là một người vô hình, mặc kệ hấn nói gì, làm gì, cô đều không nhìn thấy, chỉ có như vậy, nội tâm của Cố Nam Nam mới có thể cân bằng một chút.

“Bà xã, chúng ta cùng nhau đi thôi!”

Mặc Lệ Tước chẳng biết xấu hổ đi theo phía sau Cố Nam Nam, vừa đi vừa nhận lấy chìa khóa xe từ tay quản gia.

“Không cần, tôi có xe.”

“Xe của em quá cũ nát, tôi sẽ đổi chiếc mới cho em”

“Không cần.”

“Nhưng tôi cần.”

“.....”

Dường như một cuộc đối thoại như vậy đã trở thành thói quen hằng ngày của nhà bọn họ.

Không đợi Mặc Lệ Tước nói, Cố Nam Nam đã cầm chìa khóa xe ầm vào chiếc Audi của mình, mở cửa xe ra rồi ngồi xuống.

Vừa chuẩn bị khởi động xe, không ngờ Mặc Lệ Tước cũng ngồi vào theo.

Lửa giận của Cố Nam Nam bùng cháy, cả khuôn mặt đều đã đỏ bừng bừng, “Mặc Lệ Tước, anh bị điên gì vậy chứ?”

“Điên vì yêu em!”

Cố Nam Nam đá vào chân Mặc Lệ Tước, “Cút xuống mau.”

Mặc Lệ Tước không màng đau đớn đưa tay vỗ nhẹ vào quần, mỉm cười rạng rỡ nói, “Người ta nói đánh là hôn, mắng là yêu, bà xã đại nhân, em yêu tôi cỡ nào vậy?”

Cố Nam Nam khó thở, “Tôi yêu mẹ nó.”

“Khó mà làm được, em chỉ có thể yêu tôi!”

Hắn vậy mà lại không nổi giận, còn cười trả lời lại cô.

Ta nói, Cố Nam Nam thật sự không còn cách.

Nếu không phải bây giờ còn có nhu cầu của cô, nhất định Cố Nam Nam sẽ lựa chọn cao chạy xa bay.

Cố Nam Nam hít sâu vài ngụm không khí trong lành, quyết định khởi động xe, Mặc Lệ Tước nói tiếp, nhưng lời nói lần đã làm Cố Nam Nam hơi kinh ngạc.

Hắn nói, “Nam Nam, tôi đã mua vé máy bay.”

“Hửm?” Cô hơi sững sốt, tay cầm chìa khóa vội vàng thu lại, nhìn hắn, “Lời này của anh có ý gì?”

“Không phải em muốn ra nước ngoài gặp ba mẹ em sao? Tôi đã mua vé máy bay rồi.”

Cố Nam Nam “.....”

Tại sao hắn lại biết chuyện này, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nói qua chuyện này với hắn.

Cô ngáp ngừng nhìn hắn, thật sự không thể hiểu được hắn.

Ngáp ngừng một lúc, đôi mắt cô cũng trở nên rõ ràng, thậm chí còn có chút ngốc nghếch hỏi, “Anh..... Sao anh lại biết?”

Mặc Lệ Tước vô cùng tự hào nói, “Chỉ cần là chuyện của em, thì không có gì là tôi không biết.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã trở nên vô cùng quan tâm đến cô, những điều nhỏ nhất trong cuộc sống, những vụn vặt trong công việc, toàn bộ hắn đều quan tâm đến không dứt, thậm chí còn bá đạo mạnh mẽ, hận không thể thời thời khắc khắc đều cùng cô dính vào nhau, không muốn tách rời.

Khi bắt đầu một suy nghĩ như vậy, thật sự đến chính hắn cũng phải khiếp sợ.

Nhưng sau đó, hắn đã bất tri bất giác mà thân nhiên chấp nhận, xong cũng thẳng thắn.

Khuôn mặt Cố Nam Nam hơi ửng hồng, xem như đã cảm động!

Cô mắt tự nhiên hỏi, “..... Máy giờ?”

“Mười hai giờ trưa.”

“Được rồi, bây giờ tôi sẽ đi đón chị tôi.”

Vừa lúc, bây giờ cô cũng cần đi ra ngoài để giải sầu, nếu còn tiếp tục ở cùng tên biến thái này, cô cũng sắp trở thành biến thái.

“Tôi đi cùng em.”

“Không cần, anh đi làm đi! Chút chuyện này tôi vẫn không đến mức làm không được.”

Nhưng Mặc Lệ Tước vẫn không có bất kỳ chuyển động nào.

Vẫn bất động.

Có vẻ như là thật sự có ý định muốn đi cùng cô.

Cố Nam Nam thật vất vả mới có một tí xú cảm động thì đã bị hấn hoàn toàn xóa sạch bởi sự chẳng biết xấu hổ của hấn, trong giọng nói nhiễm đầy lạnh lẽo, “Anh không nghe thấy tôi nói gì à, chẳng lẽ công ty của anh không bận sao? Không cần một tổng giám đốc như anh nữa sao?”

Mặc Lệ Tước gật gật đầu như một đứa trẻ, đôi mắt sâu thẳm dần trở nên trong sáng, ánh môi gợi cảm lúc đóng lúc mở nói, “Ừ, tôi đã xin nghỉ.”

Dọa người!!!

Chắc chắn chính là sợ hãi, không phải bắt ngờ.

Cố Nam Nam âm thầm nuốt vài ngụm nước bọt, thần sắc phức tạp nhìn hấn, “Ý của anh là..... là muốn đi cùng tôi sao?”

“Tất nhiên!”

Hấn trả lời như thể đây là một lời thề son sắt.

Vô cùng chắc chắn!

Thật đáng tiếc, cô không thấy cảm động chút nào cả, một chút cũng không.

Vì vậy, Cố Nam Nam lập tức đổi sang một phương pháp khác, “Thật ra anh cũng không cần phải trả giá như thế, dù sao giữa chúng ta cũng chỉ là kết hôn theo hợp đồng, luôn có một điều là sẽ đường ai nấy đi, hà tất phải nghiêm túc như vậy chứ.”

Cô nói không sai, giữa bọn họ chính là như vậy, không phải sao?

Ngay từ đầu chính là như vậy, trong lòng hấn rất rõ ràng, tại sao còn phải làm đến nước này?

Điều này Cố Nam Nam không hiểu, trụ sở như là hấn nhắc mãi ngoài miệng, thật sự yêu cô?

Trò đùa kiểu này chẳng vui chút nào, quan trọng hơn là Cố Nam Nam hoàn toàn không tin.

Vì vậy, lời nói dối này hoàn toàn không lừa gạt được cô, tất nhiên cũng không thể cảm động được cô.

Mặc Lệ Tước đột nhiên kéo tay Cố Nam Nam qua rồi đặt lên vị trí trái tim của mình, “Nam Nam, em nghe đi, trái tim này đang nhảy lên vì em, không có em nó sẽ dừng lại.”

Oa oa oa!

Hai mắt Cố Nam Nam đỏ hoe, vẻ mặt cảm động như sắp khóc ra đến nơi, nhưng giây tiếp theo ánh mắt cô lại trở nên lạnh đi, vội vàng rút tay về từ trong tay của Mặc Lệ Tước, cười lạnh lên tiếng, “Mặc Lệ Tước, mỗi lần anh đều diễn như thế này, không thấy mệt sao?”

Dù cho hấn không mệt, cô cũng đã sớm nhìn đến chán.

“Được, điều nên nói cũng đã nói xong rồi, bây giờ xin Mặc đại tổng vui lòng xuống xe cho, tôi phải đi đón chị tôi.”

Thấy hấn bất động, Cố Nam Nam đã bước xuống xe rồi vòng qua cửa ghế phụ, đích thân mở cửa xe ra cho hấn, thậm chí còn mỉm cười nói, “Xin mời, Mặc đại tổng xuống xe!”

Ánh mắt Mặc Lệ Tước trở nên sâu thẳm, toàn thân đều động lại hơi lạnh ngọt ngọt, trông đáng vẻ của hấn là thật sự muốn nổi giận.

Tay Cố Nam Nam vẫn đặt trên cửa xe, nói với Mặc Lệ Tước bên trong, “Thế nào, nổi giận rồi? Không thể diễn được nữa? Nếu vậy thì xuống xe đi!”

Mặc Lệ Tước từ trên xe bước xuống, tùy tay nắm lấy Cố Nam Nam, hấn xoay người một cái ấn Cố Nam Nam vào cửa xe, hai tay chống lên hai bên, giam cầm Cố Nam Nam ở giữa, từ trên cao nhìn xuống như một vị quân vương, coi thường tất cả mọi thứ, “Cố Nam Nam, em chán ghét tôi đến thế sao?”

“Đúng.” Cô không do dự, không cần nghĩ ngợi mà trả lời.

Một câu trả lời dứt khoát và lưu loát như thế, làm trái tim hấn đau đớn.

Trong ánh mắt hấn tràn ngập sát khí.

Ánh mắt như vậy của hấn đã sớm trở thành thói quen của Cố Nam Nam, dù sao từ lúc bắt đầu bắt gặp ánh mắt này, thì gần như nó đã là thói quen hằng

ngày của hắn, cô đã sớm bách độc bất xâm(1).

(1) Bách độc bất xâm: nghĩa là trăm thứ độc cũng không thể thâm nhập được.

- - - - -

Huhu bạn quá nên không có thời gian edit, các cậu thông cảm ("_ _")

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Tất cả mọi người không hạnh phúc

Cố Nam Nam không sợ chết trả lời hắn, "Tôi ghét anh, không phải anh đã biết ngay từ đầu rồi sao? Bây giờ đặt một câu hỏi như vậy, có phải quá mức làm kiều rồi không?"

Đôi mắt sâu thẳm của hắn như biển sâu không đáy khiến người khác không thể nhìn thấy nỗi buồn nơi đáy mắt hắn, môi mỏng khẽ mở nói, "Cố Nam Nam, cuối cùng tôi phải làm thế nào, em mới có thể tin tôi?"

"Mặc kệ anh làm thế nào tôi cũng sẽ không tin anh."

Cô vẫn trả lời một cách vô cùng sắc bén, một lần nữa tổn thương đến hắn.

Vào lúc này, hắn không còn nói năng ngon ngọt nữa, mà lạnh lùng thốt lên một từ lạnh như băng từ trong miệng, "Cút."

Cố Nam Nam cong môi nói, "Cảm ơn!"

Hắn rũ tay xuống, Cố Nam Nam không hề thương tiếc bước lên xe, rồi khởi động xe nghiêng ngang rồi đi.

Đề lại hắn, một mình đứng ở đó.

Không biết từ lúc nào, Ngự Phong đã xuất hiện phía sau hắn.

"Lệ Tước, cậu thật sự thích cô ấy sao?"

Từ một cảnh như vừa rồi đó, gần như Ngự Phong đã có thể kết luận, hắn thật sự yêu cô.

Nếu không thì một đế vương quân lâm kiều ngạo không ai bì nổi như hắn, làm sao có thể cúi đầu trước một người phụ nữ, thậm chí còn mặc kệ lòng tự trọng của mình.

Hắn không quan tâm đến lời Ngự Phong nói, chỉ lạnh lùng hỏi Ngự Phong, "Cậu đến đây làm gì, những việc tôi giao cho cậu ở công ty đều đã làm xong chưa?"

Ngự Phong toát mồ hôi, có lẽ đã chọc trúng nghịch lân của hắn rồi.

Không ổn, gia hỏa này muốn nổi giận.

"Còn không phải là vì chuyện công việc, nên mới đến tìm cậu sao?" Hắn lấy điện thoại ra rồi nói, "Gọi cho cậu rất nhiều cuộc rồi, mà cậu vẫn không nghe."

Lúc này Mặc Lệ Tước mới thu lại hơi lạnh ngạt thở, lấy điện thoại ra nhấn nhấn hai cái, "Ồ, không thấy."

Ngự Phong âm thầm lau mồ hôi, điều này có xem như được cứu rồi không?

"Hỏi một lần nữa, cậu đến đây làm gì?"

"Nói chuyện công việc."

"Công việc? Vậy tài liệu đâu?"

Ngự Phong đáp: "..... Quên mất."

Đột nhiên hắn lại có cảm giác muốn chạy trốn, đây có được gọi là tự nâng cục đá đập vào chân mình không?

Thật sự là cũng chỉ có hần mới có thể ngu ngốc như thế.

"Ngự Phong!!!"

Ngự Phong vội vàng lùi về sau vài bước, đã sẵn sàng chạy trốn.

Bỗng nhiên, Mặc Lệ Tước cũng bình tĩnh trở lại, hần im lặng đốt điều thuốc, thổi ra một làn khói, rồi hỏi Ngự Phong, "Đến tìm tôi làm gì? Thất tình?"

Ngự Phong cười khò xua xua tay, thờ dãi, "Ày, mặc kệ là chuyện gì cũng không thể qua khỏi mắt cậu được."

"Rốt cuộc người phụ nữ đó có gì tốt?"

Mặc Lệ Tước hoàn toàn không nhìn ra được.

"Vậy Cố Nam Nam có gì tốt, có thể khiến cậu không màng danh dự thế?" Ngự Phong hỏi vặn lại.

Mặc Lệ Tước: "....."

Điều này, thật sự là hần cũng không nghĩ đến.

Ngự Phong cũng đốt một điều thuốc, "Thật ra chúng ta đều như nhau!"

"Đừng đem tôi ra so sánh với cậu, chúng ta không cùng một đẳng cấp."

Ngự Phong phà ra một làn khói, nhếch mép, cười vô cùng tà mị, "Ồ. Vậy cậu nói tôi nghe, tại sao chúng ta không cùng một đẳng cấp?"

Đối với hần mà nói, bọn họ đều như nhau cả!

Đều là một người đàn ông khổ sở theo đuổi một người phụ nữ mà không thể đuổi kịp.

Ngẫm lại, cả hai cũng là những nhân vật có uy tín và mặt mũi ở Hải Thành, ngoại hình cũng tuấn mỹ vô thọ, muốn loại phụ nữ nào mà không có? Lại cố tình bị hai người phụ nữ tra tấn đến chết đi sống lại, đúng là gặp quỷ.

Ngự Phong bắt lực cười khò, tựa người vào bức tường trắng bên cạnh cánh cửa, nhìn hần nói, "Lệ Tước, tôi muốn từ bỏ."

Dù sao cũng đã theo đuổi nhiều năm như thế.

Hần mệt mỏi rồi.

"Đầu hàng nhanh thế sao? Thật sự không giống phong cách của cậu, muốn người ta coi thường cậu, thì chỉ có thể cậu quá phong lưu."

Ngự Phong sợ hãi, giải thích nói: "Cái đó cũng không có cách mà, tôi là một người đàn ông, luôn có nhu cầu sinh lý, ngủ với phụ nữ cũng là chuyện rất bình thường, nhưng trong lòng tôi chỉ có cô ấy mà thôi."

"Vậy Lâm Khả Nhi thì sao?" Mặc Lệ Tước hỏi.

Tay Ngự Phong đang kẹp điều thuốc đặt bên môi khê khượng lại, ánh mắt tối sầm, "Sao lại nói đến cô ấy, hình như chuyện này không liên quan đến cô ấy thì phải?"

"Đường như cô gái đó cũng thích cậu rất lâu rồi!"

Ngự Phong: "....."

Ngự Phong hơi bực bội túm lấy đầu nói, "A, cái này à, cũng là không có cách, rốt cuộc, tôi chỉ xem cô ấy như là em gái."

"Vậy à? Nhưng tôi lại không cho là như vậy."

Có một số việc đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Những người trong cuộc sẽ không bao giờ hiểu thứ mà mình cần quan tâm nhất là gì, một hai phải chờ mất đi mới biết hối hận không kịp.

Trên thế gian này có bao nhiêu tình yêu đều vì như vậy mà nuối tiếc cả đời?

Ngự Phong cảm thấy buồn cười nói, "Đừng nói như kiểu cậu rất hiểu, không phải chính cậu cũng giống như tôi sao chứ!"

"Có lẽ vậy!"

Ngự Phong: "....."

Hắn ngạc nhiên, thế nhưng Mặc Lệ Tước lại không bác bỏ.

"Tối nay Thế Giới Đêm? Chơi không?"

"Không, chút nữa tôi phải đến sân bay."

"Hìmm? Đón người?"

"Không, tiễn người, cũng không đúng, chính xác là ra nước ngoài cùng cô ấy."

"Cô Nam Nam à?" Ngự Phong hỏi.

Sở dĩ không hề do dự nói tên Cố Nam Nam ra, đó là vì lúc Mặc Lệ Tước nói phải ra nước ngoài, trong mắt hắn đã hiện lên ánh sáng dịu nhẹ và đầy sùng nịch.

Lúc trước loại ánh mắt này chỉ có thể nhìn thấy trên người của Mặc Tuyết, nhưng bây giờ lại có thể nhìn thấy trên người của một cô gái khác, điều này còn chưa đủ chứng minh hắn đã hoàn toàn yêu cô gái tên Cố Nam Nam đó rồi sao?

"Xem ra cậu thật sự hết thuốc chữa rồi!"

"Hìmm?"

"Không có gì?" Ngự Phong dập tắt điếu thuốc, rồi mới bật đứng dậy, tiêu sái phát tay về phía Mặc Lệ Tước, "Chúc cậu may mắn."

.....

Cuối cùng Mặc Lệ Tước cũng không thể ra nước ngoài cùng Cố Nam Nam.

Thật lâu sau này, Mặc Lệ Tước vẫn luôn suy nghĩ, nếu hắn ra nước ngoài cùng Cố Nam Nam, thì có phải giữa bọn họ vẫn sẽ luôn hạnh phúc hay không?

Nhưng mọi thứ trên thế gian này đều như thượng đế sắp đặt, trước khi mọi thứ còn chưa đến, thì đã sớm như tro tàn mà rơi xuống đất.

Khi Mặc Lệ Tước đi cùng Cố Nam Nam và Cố Nam Ân đến sân bay, ngay lúc chuẩn bị lên máy bay, thì Mặc Lệ Tước đã nhận được cuộc gọi từ mẹ hắn, nói rằng bệnh suyễn của Mặc Tuyết lại tái phát.

Lần này rất nghiêm trọng, hiện giờ đang ở phòng cấp cứu.

Mặc Lệ Tước nhận được cuộc gọi, không nói hai lời lập tức chạy đến bệnh viện.

Thậm chí đến một câu xin lỗi đơn giản cũng không nói với Cố Nam Nam.

Nhìn bóng lưng tuyết trắng rời đi của hắn, trong lúc lơ đãng Cố Nam Nam đã nắm chặt lấy tay cầm trên xe lăn của chị cô.

Rõ ràng là không yêu, nhưng thấy hắn rời đi, tại sao trái tim cô vẫn ngăn không được đau đớn, thậm chí còn muốn khóc?

Cảm giác này quả thực quá kỳ lạ.

Cố Nam Ân cảm nhận được nỗi khó chịu trong lòng Cố Nam Nam, mỉm cười đưa tay đặt lên tay cô, tiếp cho cô sức mạnh.

"Nam, không sao chứ?"

Cố Nam Nam miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, mỉm cười nhàn nhạt với chị gái, "Không sao, chúng ta đi thôi chị!"

Ngay từ đầu đã không có bất cứ hy vọng xa vời nào không phải sao?

Bây giờ cô còn đang mong chờ điều gì chứ?

"Ừ."

Cố Nam Nam đẩy chị gái lên máy bay.

Sau đó máy bay dần cất cánh, rời xa thành phố đã mang đến cho cô rất nhiều hi vọng ái ố.

Lần này, liệu có thể quyết biệt một lần luôn không?

.....

Vườn hoa Thiên Sứ.

Trước khi máy bay cất cánh Cổ Nam Nam đã gửi một tin nhắn cho Lâm Khả Nhi.

Dặn dò cô đừng đến tiền.

Hơn nữa còn chúc cô ngày càng sống tốt.

Không biết tại sao, lúc Lâm Khả Nhi nhìn thấy tin nhắn đã nhảy dựng lên, rồi đột nhiên bật khóc.

Mọi người đều giống nhau, những tiếng thở dài buồn bã mệnh mông mura phùn.

Tất cả mọi người đều đau buồn, đều không hạnh phúc!

Lâm Khả Nhi nhìn vào điện thoại khóc rất lâu, chưa bao giờ cô cảm thấy buồn như vậy.

Dường như sau khi Cổ Nam Nam rời đi thì sẽ không bao giờ quay lại nữa.

"Khụ khụ!"

Ngoài cửa vang lên tiếng ho khan, quấy nhiễu tới Lâm Khả Nhi.

"Ai?"

Lâm Khả Nhi đứng dậy bước ra ngoài, thì thấy Ngự Phong ướt đầm xuất hiện trên bức tường ngoài cửa.

Thấy Lâm Khả Nhi, Ngự Phong mỉm cười đen tối với cô, tà tà nói, "Bản nhân lên được phòng khách, vào được phòng bếp, còn có thể làm ấm giường, cầu cô Lâm chấp nhận."

Cách đùa giỡn gà mờ này mà nói, không khỏi làm người ta trầm mê.

Huống chi còn là một người đàn ông mà mình yêu nhiều năm.

Rất nhiều năm sau này, Lâm Khả Nhi suy nghĩ, nếu không có một ngày kia, có lẽ sau đó cô cũng sẽ không đau buồn như thế, thương tích đầy mình như thế.

Có lẽ, không cho hắn vào nhà, có lẽ cô sẽ hạnh phúc hơn.

Nhưng, cuộc sống chính là như vậy, ở đâu đến nhiều có lẽ như thế.

Chẳng qua cái này chỉ là một ngã rẽ mà chúng ta cần phải trải qua trên đường đời mà thôi, nếu đi đúng hướng, chờ đợi chúng ta sẽ là hạnh phúc vô cùng vô tận.

Thật sự là như vậy sao?

Thật ra, không trải qua trước, thì sẽ không ai có đáp án cả!

Lâm Khả Nhi liếc nhìn, lạnh lùng nói, "Vào đi!"

"Cảm ơn cô Lâm."

Ngự Phong bước vào, toàn thân hắn ướt sũng làm cho mặt đất cũng bị ướt theo.

Lâm Khả Nhi cau mày, liếc nhìn qua, không nói gì và đi vào phòng.

Ngự Phong đứng trong cửa hàng bán hoa, ngắm nhìn xung quanh, cũng không đi vào.

Rốt cuộc, chắc bên trong là nơi Lâm Khả Nhi sống!

Đó là một nơi thuộc về riêng tư của phụ nữ, đương nhiên hắn không thể đi vào.

Hắn rất lạnh, thật sự rất lạnh.

Cánh môi hắn đã bắt đầu xanh tím, cả người cũng run lên bần bật.

Lúc này, Lâm Khả Nhi từ bên trong đi ra, trong tay cầm một bộ quần áo, "Đi thay đi!"

Ngự Phong liếc mắt nhìn bộ quần áo trong tay Lâm Khả Nhi, tà mị trêu chọc nói: "Của bạn trai?"

Trông rất mới, ngay cả nhãn cũng chưa tháo xuống, nhưng Ngự Phong vẫn hỏi, "Mới mua?"

"....." Lâm Khả Nhi nhấp môi rồi im lặng.

Cô không thể nói là thật lâu trước kia vào lúc sinh nhật của hắn, cô đã mua và muốn tặng cho hắn, nhưng vẫn không có cơ hội để trao nó đi.

Ngự Phong tiếp tục hỏi, "Tặng bạn trai?"

Điều này làm Lâm Khả Nhi hơi tức giận, thấp giọng nói, "Anh đánh rắm, không muốn mặc thì vứt ngay cho bà."

Người này chính là như vậy, mỗi lần đều khiến cô phải nổi giận bằng một cách dễ như trở bàn tay.

Cứ việc như vậy, hắn vẫn coi đây là niềm vui.

Lâm Khả Nhi không quen nhìn điểm này của hắn, nhưng cô lại thích điểm này của hắn.

Nói đến đây, thậm chí Lâm Khả Nhi cũng cảm thấy bản thân mình chính là một con người vô cùng mâu thuẫn.

Vừa ghét lại vừa thích, tổ hợp mâu thuẫn như vậy thật sự tồn tại sao?

Hắn mỉm cười rất hào phóng rồi nhận lấy quần áo, soái khí vuốt lại tóc, nói với Lâm Khả Nhi, "Không, tôi chỉ nghĩ rằng nếu như tôi mặc quần áo em tặng bạn trai, tôi sẽ bắn khoắn."

"Vậy vứt!"

Ngự Phong nói thêm một câu nữa, "Có điều, nếu cô Lâm cũng nói như thế, chi bằng tôi cũng cung kính mà tuân mệnh."

Editor: Củ Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đùng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Lao đầu vào lửa chết không thôi

Ngự Phong thay quần áo xong rồi dựa lên giàn hoa trong phòng, tóc vẫn còn ướt sũng trông phóng túng hơn vài phần, hắn vẫn luôn mỉm cười nhìn Lâm Khả Nhi, lúc hắn cười, Lâm Khả Nhi không thể hiểu được tại sao hắn có thể cười rục rờ đến như thế.

Nhưng cô hiểu rõ, ngay cả khi hắn cười rục rờ, cũng không có một điểm nhỏ nào là thuộc về cô.

Không hề có.

Mặc dù là vậy, nhưng mỗi lần thấy hắn khó chịu thì trái tim cô cũng sẽ trở nên đau đớn theo, cũng khó chịu theo hắn.

Lâm Khả Nhi phải thừa nhận, chính cô không có tiền đồ, biết rõ đối phương không yêu mình, nhưng vẫn muốn thiêu thân lao đầu vào lửa.

Một cái chết vô tận.

Lâm Khả Nhi ném cho hắn một cái khăn lông, "Lau khô tóc đi."

Ngự Phong rất hào phóng nhận lấy, rồi mỉm cười xấu xa với cô, "Quả nhiên, đến bây giờ em vẫn còn yêu tôi!"

Mỗi lần nhìn thấy cô, hắn đều thích trêu chọc cô, đã nhiều năm như thế rồi, vẫn không thay đổi chút nào.

Bọn họ đều trưởng thành, trở thành người lớn nhưng lại đánh mất đi khoảng thời gian hạnh phúc của tuổi thơ, nếu có thể thật sự mãi mãi không bao giờ lớn, nói như thế, có thể bọn họ sẽ luôn sống trong hạnh phúc, sẽ không có nhiều đau buồn và nước mắt, cũng sẽ không có thù hận và đau lòng như vậy.

Nhưng, năm tháng vẫn luôn không ngừng trôi qua, tuổi tác của nhân loại cũng không ngừng phát triển theo, không phải bạn không muốn trưởng thành thì sẽ thật sự không trưởng thành, là con người thì phải trưởng thành, sẽ luôn mất đi một vài thứ, nhưng nhất định phải tin rằng, khi mất đi một thứ gì đó thì đồng thời cũng sẽ nhận lại một thứ khác.

Nếu đánh mất điều này, thì rất có thể cả đời chúng ta sẽ thật sự không có hạnh phúc nữa.

Lâm Khả Nhi bực bội châm một điếu thuốc, hít mát, cau mày lại, kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, giọng nói hững hờ đến tận xương tủy, “Đúng vậy, tôi vẫn luôn thích anh, không phải anh cũng biết sao? Chuyện này có gì hay chứ? Thế cho nên anh năm lần bảy lượt vạch trần vết sẹo người khác, chơi như thế rất vui sao? Ngự Phong!”

Sắc mặt Ngự Phong trở nên u ám, ánh mắt nhìn Lâm Khả Nhi vô cùng phức tạp, “Không ngờ em lại hút thuốc, lúc trước mặc dù em cao lãnh nhưng chưa bao giờ chạm vào thuốc cả.”

Lâm Khả Nhi nhớ rõ Ngự Phong đã từng nói, phụ nữ hút thuốc trông rất khó coi, và hán không thích điều đó.

Lúc ấy vì được lọt vào mắt hán, Lâm Khả Nhi chính là một cô gái ngoan, không hút thuốc, không uống rượu, không đến quán bar.....

Tất cả vinh quang của một học sinh ngoan đều bị cô chiếm giữ, được vô số người hâm mộ, nhưng chỉ có cô biết, nội tâm mình cô đơn đến thế nào, điều cô muốn là những thứ mà cô có cố gắng thế nào cũng không thể chiếm được.

Tình yêu của cô còn chưa kịp bắt đầu, thì đã kết thúc một cách tàn nhẫn.

Cho dù là vậy, cô vẫn cứ không buông tay, không quên, vẫn yêu.

Ngự Phong cười nhỉnh nói, “Em cũng thật ngốc, vậy mà vẫn kiên trì nhiều năm như thế.”

“Không còn cách, mặc dù người đàn ông tôi yêu là một tên ngốc! Ở ngay bên cạnh thì mãi mãi không nhìn thấy, một hai phải tìm đến đóa bạch liên hoa trên đỉnh núi tuyết kia.”

“Khả Nhi.” Giọng của Ngự Phong lạnh đi vài phần.

“Sao, xảy ra chuyện gì, chẳng qua chỉ so sánh hình tượng chút thôi, trong lòng anh đã khó chịu, muốn khó chịu thì khó chịu đi, tôi hoàn toàn không quan tâm.” Lâm Khả Nhi hít một hơi thuốc nữa, sương khói lơ lửng giữa không trung rồi biến mất, như chưa từng xuất hiện, vô tung vô ảnh.

Lâm Khả Nhi cười khẽ rồi nói tiếp: “Ngự Phong, chắc anh cũng biết, lúc tôi yêu anh, tôi sẽ xem anh như là báu vật, nhưng khi tôi không yêu anh, thì anh bây giờ sẽ không là gì của tôi cả, anh còn không bằng một ngọn cỏ.”

Mưa ngoài cửa sổ ngày càng lớn hơn, và âm u hơn.

Lâm Khả Nhi nghĩ thầm, chắc bây giờ Nam Nam đang ở trên máy bay!

Không có cô ở bên cạnh đúng là hơi cô đơn.

“Đột nhiên hơi mệt mỏi, tôi có nên bỏ cuộc không?”

Nghĩ đến tình cảm giữa Cố Nam Nam và Du Minh Tuấn, Lâm Khả Nhi cũng cảm thấy mình đã sắp đạt đến giới hạn.

“Không, tôi không cho phép!” Đột nhiên Ngự Phong vọt đến một tay ôm lấy Lâm Khả Nhi vào lòng, giọng nói dờ dẩn, cọ xát vành tai cô.

Lâm Khả Nhi sợ hãi, cái này là tình huống gì vậy?

Không phải không yêu cô, không phải rất chán ghét cô sao?

Lại đột nhiên ôm cô.....

“Khả Nhi, tôi mệt quá, có thể ôm em một chút không?”

Những lời này dường như đã hoàn toàn xác minh rằng cô chỉ là một lớp xe dự phòng, điều này khiến Lâm Khả Nhi rất tức giận, cô dùng sức đẩy Ngự Phong ra, không chút thương xót lên tiếng, “Ngự Phong, anh muốn phát điên thì đi tìm người trong lòng của anh mà phát điên đi, đừng đến chỗ tôi phát điên!”

“Người trong lòng của tôi chính là em, em vẫn không biết sao?”

Lâm Khả Nhi: “.....”

Ngự Phong của hôm nay dường như hơi khác với bình thường.

“Anh bị điên gì vậy chứ? Bị tổn thương à?”

Vì lợi ích của chính mình mà phải nói ra những lời tổn thương người khác như thế, Lâm Khả Nhi tự giễu.

“Đúng vậy! Bị tổn thương, cho nên mới tìm đến em xin được an ủi, nhưng lại bị em ghét bỏ.” Ngự Phong chỉnh sửa lại mái tóc lộn xộn, thở dài một hơi, “Ày, xem ra tôi thật sự là một con người thất bại, có lẽ cả đời này cũng sẽ không có hạnh phúc.”

Lâm Khả Nhi nói thầm, “Xứng đáng.”

Ai bảo anh phạm tội(1).

Nhưng cô không nói ra câu sau đó, bởi vì cô biết, nếu nói ra như vậy sẽ tổn thương người khác đến như thế nào.

“Là xứng đáng, cho nên Khả Nhi à, em thu nhận tôi đi!”

Cả người hấn đều dính lấy cô.

Giương mặt thanh tú và xinh đẹp của Lâm Khả Nhi rất nhanh đã nhuộm một màu đỏ ửng “Ngự Phong, anh nghiêm túc chút đi.”

Nếu thật sự cứ tiếp tục như vậy, Lâm Khả Nhi rất sợ chính mình sẽ nhịn không được mà lập tức nhào lên.

Ngày thường trông cô có vẻ kiêu ngạo là thế, nhưng về mặt tình cảm, cô lại là một gia hỏa rất ngây thơ. Chưa bao giờ trải qua sự sắc sảo của tình yêu, đối với quan điểm về tình yêu vẫn đang ở giai đoạn của một đứa trẻ.

Thậm chí còn ngây thơ cho rằng chỉ cần gạo nấu thành cơm, thì nhất định cả hai sẽ phải ở bên nhau.

Thật ra cô rất yêu thói ở sạch, đây cũng là nguyên nhân mà cô thích Ngự Phong nhiều năm như thế.

Tình yêu phải chung thủy như một, mới là tình yêu đích thực!

Bỗng, cánh tay đang ôm Lâm Khả Nhi từ từ rời lỏng, sau đó cả người hấn đều ngã xuống đất.

“Ngự Phong!”

.....

Đó là một đêm, yên tĩnh và bình yên.

“Đây là đâu?” Nằm cả một đêm, cuối cùng Ngự Phong cũng đã tỉnh.

Hắn nhìn môi trường xung quanh, đây là một môi trường lạ lẫm, trông cũng không giống bệnh viện.

Vậy rốt cuộc hấn đang ở đâu?

Hắn khẽ vùng vẫy rồi miễn cưỡng ngồi dậy, xoa xoa trán, đầu óc choáng váng, mí mắt cũng rất nặng trĩu.

Cơ thể cũng không có sức lực, tay hấn từ từ thả xuống, chạm vào thứ ấm áp bên cạnh.

Hắn quay đầu lại nhìn, thì thấy Lâm Khả Nhi đang ghé lên cạnh giường ngủ.

Mặc dù đang ngủ nhưng hai đầu mày vẫn dính chặt vào nhau, rốt cuộc đang mơ cái gì vậy chứ!

Ngự Phong lặng lẽ nhìn Lâm Khả Nhi đang ngủ say, cũng không đành lòng quấy rầy, cuối cùng đặt tay lên đầu cô rồi nói, “Đúng là một nha đầu đáng yêu.”

Nhưng ở trong mắt hấn, cô vẫn luôn tồn tại như là một người em gái.

Hắn cố gắng đứng dậy rồi bế cô lên giường, “Ngủ ngon, gia hỏa.”

Vừa xoay người lại thì tay hấn đã bị Lâm Khả Nhi túm chặt, lúc này cô đã tỉnh, “Sao vậy, anh lại phải rời xa em sao?”

Trong mắt cô hiện lên sự buồn bã tột cùng, đôi mắt mơ màng dần đỏ hoe, nhưng lại cố chịu đựng để nước mắt không tuôn rơi.

“Tôi xin lỗi!”

Hấn vẫn quyết định rời đi.

Nhưng lại bị Lâm Khả Nhi ôm lấy từ phía sau, “Đừng đi, ở lại với em, được không?”

Hấn dừng bước lại, đưa lưng về phía cô, thậm chí hấn cũng không biết mình đang làm gì?

Rõ ràng là không thể cho cô tình yêu mà cô muốn, nhưng lại cho cô hy vọng hết lần này đến lần khác.

Một người đàn ông như vậy đúng là đáng giận.

Hắn biết mình chính là một tên khốn, hoàn toàn không xứng đáng có được tình yêu của cô.

Hắn cười đen tối, dang hai tay ra, ánh mắt nhìn cô vô cùng mỉa mai, “Khả Nhi, chắc em cũng biết ngay từ đầu tôi đã không phải là một người đàn ông tốt, nếu em vẫn còn tiếp tục như thế, tôi sẽ thật sự ăn em luôn đó! Tốt nhất em hãy suy nghĩ thật kỹ, tôi không muốn em phải hối hận!”

Lâm Khả Nhi khẽ cắn môi rồi cúi đầu xuống, cô biết mình nói ra lời này thì sẽ có ý nghĩa gì.

Sau một hồi suy ngẫm, cuối cùng cô cũng lên tiếng, “Em không phải trẻ con, em biết điều này có nghĩa là gì, coi như là em xin anh được không, chỉ đêm nay mà thôi, qua đêm nay, chúng ta sẽ không quen biết nhau nữa.”

Đồng thời nói ra những lời này, dường như cô còn nghe thấy cả tiếng trái tim và cõi lòng mình tan vỡ.

Nhưng cô không còn cách nào, cơ hội duy nhất cô có thể đến gần hắn cũng chỉ có bây giờ.

Bởi vì cô biết, mặc kệ Lâm Uyển Nhi làm gì, chỉ cần một cuộc điện thoại của chị ta, thì hắn sẽ trở lại bên cạnh chị ta ngay lập tức, Lâm Khả Nhi không trông mong vào Ngự Phong có thể thích cô, cho nên chỉ ít cô sẽ dâng hiến lần đầu tiên tốt đẹp này cho người đàn ông mà cô yêu sâu đậm nhất.

Toàn bộ thần sắc của Ngự Phong đều trở nên u ám, ánh mắt hắn vô cùng nghiêm túc, “Khả Nhi, em biết em đang nói gì không hả?”

Lâm Khả Nhi hơi lo lắng cúi đầu, lúc đôi mắt đối diện với hắn một lần nữa thì đã trở nên trong vắt động lòng người, “Em biết.”

“Cho nên, xin anh ở lại, chỉ đêm nay mà thôi.”

Tâm trạng của Ngự Phong trở nên vô cùng phức tạp, hắn biết lần đầu tiên đối với một cô gái sẽ quan trọng đến như nào, dù hắn có khốn kiếp, cũng không thể làm như thế được.

“Tôi xin lỗi, tôi không thể đáp ứng em.”

Hơn nữa bây giờ hắn còn đang bị bệnh, cảm lạnh sẽ truyền cho cô.

“Coi như em xin anh, chỉ một đêm thôi!” Cô gần như đã hèn mọn mà khẩn cầu.

Biểu hiện của cô như vậy làm Ngự Phong cũng khó chịu theo, yết hầu kịch liệt hoạt động, “Tại sao? Tại sao phải làm đến như thế?”

“Tại sao?”

Cô bật cười, “Nhiều năm như thế, chẳng lẽ anh vẫn không biết tại sao? Tất nhiên là em yêu anh, yêu anh đến chết đi sống lại.”

Hắn không đành lòng, một cô gái kiêu hãnh như vậy lại trở nên hèn mọn mà cầu xin một người đàn ông ở lại.

Hắn thật sự do dự.

Hắn hỏi một lần nữa: “Khả Nhi, em thật sự không hối hận sao?”

Lâm Khả Nhi kiềm nén tiếng khóc rồi nói, “Nếu anh không xuống tay được, thì cũng có thể xem em như là chị ấy.”

Khi yêu một người thì sẽ yêu đến hèn mọn, hèn mọn như cát bụi, đó chính là tình yêu đích thực.

Ngự Phong bước đến bên cạnh cô, ngồi xuống rồi đưa tay lau đi nước mắt cho cô, lộ ra sự dịu dàng chưa bao giờ có, “Nói ngu ngốc gì vậy, em là em, độc nhất vô nhị, mãi mãi cũng sẽ không thể trở thành cô ấy, cô ấy cũng sẽ không thể trở thành em. Tôi rất rõ ràng người con gái ở trước mặt tôi bây giờ là ai!”

(1) Tiếng chửi mắng, có ý khinh thường kẻ cam tâm chịu nhục

Editor: Củ Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Tình yêu hèn mọn

Hắn nhẹ ho khan hai tiếng, “Cảm lạnh sẽ truyền sang em đó!” Hắn dịu dàng nhắc nhở.

Con người của hắn đã dần trở nên mờ đục.

Hai tay hắn đặt trên vai cô, chuyện tiếp theo, nếu cô không phản đối, vậy thì hắn sẽ bắt đầu.

Lâm Khả Nhi mỉm cười xinh đẹp, “Chỉ cần là anh, ngay cả khi bị lây bệnh em cũng rất vui.”

“Thật là, em là đồ ngốc ư?”

Hắn đưa tay mở cúc áo của cô, từng cúc một, động tác hơi cầu thả và chậm chạp.

Hắn có thể nói rằng hắn cũng là lần đầu tiên không?

Đáng tiếc, lời nói này hắn sẽ không nói ra, một tên đàn ông thường xuyên trà trộn nơi phong nguyệt như hắn, nói là lần đầu tiên gì đó, có quý mới tin.

Điều này liên quan đến tôn nghiêm của một người đàn ông, mặc kệ có hay không, hắn cũng sẽ không nói ra.

“Đừng vậy!” Ngược lại, Lâm Khả Nhi lúc này lại có vẻ vô cùng bình tĩnh và không ngại ngùng, “Nếu không phải đồ ngốc thì làm sao có thể thích anh nhiều năm như thế.”

Mấy năm nay người theo đuổi cô cũng đông đảo không ít, nhưng cô chưa bao giờ có suy nghĩ về loại phương diện này.

Ở trong lòng cô, ngoài Ngự Phong ra thì ai cô cũng không chấp nhận được.

Rất nhiều lúc muốn giả vờ như không quen biết, không nhìn thấy, nhưng hiện giờ cô thật sự không thể giả vờ được nữa.

Không biết sau khi Nam Nam trở về thì sẽ thấy khinh bỉ cô đến thế nào.

Thôi, bây giờ cô sẽ không suy nghĩ điều gì cả.

Quần áo được cởi bỏ, cả hai thẳng thắn gặp nhau.

Tầm mắt của hắn trở nên đen tối và mê ly, nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống giường, rồi dịu dàng nhắc nhở cô, “Em đã sẵn sàng chưa?”

Lâm Khả Nhi nhìn hắn, không nói gì cả, chỉ từ từ nhắm mắt lại.

Ngự Phong nhìn cô, rồi từ từ cúi người xuống mà áp bức, nhẹ nhàng hôn lên mỗi góc ngách trên cơ thể cô, chìm đắm theo cô, mồ hôi đan xen sự vui sướng, và vẫn luôn chiến đấu hăng hái đến tận hôm sau.

Sau khi Lâm Khả Nhi tỉnh lại, bên cạnh đã không còn bóng dáng Ngự Phong đâu, chỉ có một tờ giấy trắng, bên trên là một dòng chữ đen cứng cáp và hữu lực chỉ thuộc về hắn.

Chỉ vài từ ngắn ngủi, đã khiến Lâm Khả Nhi bật khóc, khóc đến mức tối tăm.

Khả Nhi, tạm biệt, không bao giờ gặp lại.

Lâm Khả Nhi đã hiểu, hắn muốn nói với cô rằng, từ nay về sau sẽ nhất đao lưỡng đoạn, không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa.

Cô đều biết cả, nếu không phải cô đau khổ yêu cầu, hắn cũng sẽ không muốn cô, cô khẽ chạm đến những nơi mà có dấu vết của hắn để lại.

Tình yêu như vậy, là sâu sắc nhưng lại bi thảm.

.....

Sau một tuần ở nước ngoài, Cố Nam Nam đã lựa chọn về nước.

Chẳng qua về nước sẽ chỉ có một mình cô, chị cô muốn ở lại nước ngoài cùng mẹ một khoảng thời gian, hơn nữa Mặc Lệ Tước còn mời hai y tá, cho nên mẹ và chị cô ở lại nước ngoài cũng sẽ không quá mệt mỏi, nên Cố Nam Nam cũng không ngăn cản.

Nhưng chỉ có một mình mà nói, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy cô đơn.

Hôm nay trở về, Cố Nam Nam không nói với bất kỳ ai, có điều gia hỏa Quý Bắc Thần đó lại biết, thật không hổ là một hacker mà!

Còn rất không biết xấu hổ gọi điện thoại cho cô, nói rằng muốn mang theo hoa hồng xinh đẹp đến sân bay đón cô, chỉ cần tượng tượng đến hắn sẽ làm ra những hành động gì, Cố Nam Nam đã cảm thấy nhất định mình đã gặp phải một tồn hữu.

Ngồi máy bay một khoảng thời gian thật dài, cuối cùng cũng đến sân bay Hải Thành vào buổi sáng.

Cố Nam Nam đeo kính râm đi vào giữa đám đông, chỉ liếc mắt cũng đã nhìn thấy Quý Bắc Thần ở đằng xa.

Hắn thật sự khoa trương, ôm một bó hoa hồng lớn đỏ rực, vốn dĩ ngoại hình của hắn cũng đã nổi bật khi đứng giữa đám đông, muốn không nhìn thấy cũng rất khó.

Cố Nam Nam hạ thấp mũ và kính râm xuống, vờ như không quen biết, muốn thoát khỏi hắn từ trong đám đông.

Đáng tiếc, lúc này vừa ra cửa kiểm an, đã bị hắn phát hiện.

“Nam, bên này bên này.” Quý Bắc Thần mỉm cười như một đứa trẻ.

Thật sự như ánh mặt trời vậy, lúc trở về mà người đầu tiên nhìn thấy là hắn có lẽ cũng không tệ, nhìn thấy hắn thì tâm trạng cũng sẽ tốt lên theo.

Nếu là người đó.....

Nghĩ đến Mặc Lệ Tước, Cố Nam Nam thả chậm bước chân lại, rồi khẽ cười nhạo mình ngu muội.

Cô không nói với bất kỳ ai chuyện cô trở về, sao hắn có thể đến đón cô được cơ chứ?

Và lại, dường như giữa bọn họ cũng không thân thuộc đến trình độ phải đi đón đối phương!

Nhưng tại sao, cô lại muốn người đó đến chứ?

Cô khẽ tự giễu, rồi bước đến trước mặt Quý Bắc Thần.

Trông Quý Bắc Thần rất vui, hắn dang bó hoa hồng đỏ lên bằng hai tay, thậm chí còn nịnh hót nói: “Hoa tươi xứng mỹ nhân.”

Cố Nam Nam khẽ khịt mũi, tỏ vẻ ghét bỏ, nhưng vẫn vươn tay nhận lấy, “Cảm ơn, nhưng lần sau phiền cậu đổi hoa khác đi, hoa này không phù hợp với mình!”

Ôm một bó hoa lớn như vậy ở trong tay cũng có chút nặng, Cố Nam Nam càng thêm coi thường hắn, “Rốt cuộc cái này có mấy đóa vậy, sao nặng thế này!”

“Không nhiều lắm, 99 đóa!”

“.....”

99.....

Còn không nhiều lắm?

Thôi được rồi, dù sao cũng không phải tiền của cô, không cần phải đau lòng.

Và lại tên thói này cũng là một kẻ giàu có triệt để, ngay cả khi có mua mấy trăm cái 99 đóa thì cũng như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Tiền, hắn có rất nhiều.

Quý Bắc Thần khoác vai Cố Nam Nam, “Anh em, đã lâu không gặp, đêm nay đi đâu uống vài ly đây?”

Cố Nam Nam cảm thấy, cũng nên đi uống vài ly để thả lỏng một chút.

Trong một tuần này, dường như áp lực đến với cô rất nhiều.

“Được thôi! Cậu quyết định đi.”

“Được!”

Bỗng lúc này có một cô gái có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp va chạm với Cố Nam Nam, bó hoa trên tay cô bị rơi xuống đất.

Cô gái mỉm cười và xin lỗi, “Xin lỗi, là do tôi va vào cô, cái này giá bao nhiêu, tôi sẽ bồi thường cho cô trước một bó.”

Dáng người của cô gái cao và gầy, ngoại hình bốc lửa và đôi môi đỏ rực vô cùng xuất chúng, chỉ vừa nhìn qua đã biết xuất thân từ gia đình danh giá.

Mặc dù rất có thể là xuất phát từ lòng tốt, nhưng người này lại cho người ta một loại cảm giác dùng tiền đánh người, khiến cô hơi khó chịu.

“Cô gái à, tốt nhất cô hãy thành tâm nhận lỗi cho tôi. Tiền của cô hoàn toàn không đáng nhắc tới ở chỗ tôi.” Thần sắc của Quý Bắc Thần trở nên lạnh đi, vô cùng không hòa hợp với hình ảnh chàng trai ánh mặt trời như vừa rồi, như là hai người khác nhau vậy.

Đầu tiên cô gái hơi sững sốt, ngay sau đó thu lại vẻ tiên, rồi khẽ mỉm cười với Cố Nam Nam, “Tôi xin lỗi, cô này, tôi xin lỗi vì đã va vào cô, tôi không phải cố ý.” Rồi nhặt hoa lên đưa cho Cố Nam Nam, “Bạn trai của cô thật sự rất có tâm!”

Cố Nam Nam mỉm cười nhận lấy hoa, “Cảm ơn!”

Cô không vạch trần thân phận của mình với Quý Bắc Thần, hơn nữa, cô gái trước mặt này cho cô cảm giác, cô ấy là một cô gái vô cùng thông minh.

Mặc dù là thiên kim đại tỷ, nhưng lại không được nuông chiều, tri thư đạt lý, văn nhã hào phóng.

Có thể thấy được cô ấy là một cô gái tốt.

Nhưng Quý Bắc Thần vẫn hừ lạnh nói, “Loại phụ nữ tự cho mình là thanh cao này, làm người ta thật chán ghét.”

Cô gái nghe thấy cũng chỉ mỉm cười không nói, vì vậy Cố Nam Nam lên tiếng, “Tình tình của bạn tôi tương đối ngay thẳng, mong rằng cô đây đừng so đo.”

“Không, không, dù sao chuyện này cũng là tôi sai! Hai người không trách tôi là tốt rồi.”

“Xin chào, tôi tên là Mạc Đồng.”

“Cố Nam Nam.”

Cả hai chào hỏi nhau, xem như làm quen.

Hai người đi ra sân bay, ở cửa sân bay lại gặp Mạc Lệ Tước.

Sắc mặt của Quý Bắc Thần chìm xuống, còn Cố Nam Nam hơi ngạc nhiên, làm sao hắn biết hôm nay cô trở về?

Đang lúc cô đang suy nghĩ, Mạc Đồng đã mỉm cười đi về phía Mạc Lệ Tước.

“Này, Lệ Tước!”

Lúc này, Cố Nam Nam càng thêm cau mày suy nghĩ.

Dường như trong lòng đã hiện lên điều gì đó, có chút khó chịu, không thoải mái.

Có điều về mặt cô vẫn không đổi sắc, bình tĩnh như biển sâu, làm người khác nhìn không thấu.

Mạc Lệ Tước cũng cầm trong tay một bó hoa hồng đỏ, lúc nhìn thấy Mạc Đồng cũng hơi sững sờ, nhưng khi nhìn đến Cố Nam Nam và Quý Bắc Thần phía sau Mạc Đồng, ánh mắt âm u ban đầu đã lập tức lộ ra sát khí, hận không thể ngay lập tức giết chết Quý Bắc Thần.

Nếu không phải hắn đã kiểm tra danh sách nhân viên chuyến bay, thì hắn còn không biết hôm nay Cố Nam Nam trở về.

Cả một tuần nay, hắn gửi tin nhắn, cô không trả lời. Gọi điện thoại cô cũng không nghe, cuối cùng là đến số điện thoại cũng thay đổi, điều này làm hắn vô cùng tức giận và khó chịu.

Một tuần không gặp, không biết cô ở nước ngoài sống có tốt không.

Nên khi biết được hôm nay cô về nước, trong lòng Mạc Lệ Tước miễn bàn có bao nhiêu vui mừng, nhưng sao đi theo bên cạnh cô lại là Quý Bắc Thần?

Không gọi điện thoại cho hắn, nhưng lại gọi cho Quý Bắc Thần đúng không?

Trong lòng cô, Quý Bắc Thần vẫn quan trọng hơn hắn.

Sau khi Mạc Đồng đến gần Mạc Lệ Tước, rất tự nhiên hôn chụt một cái lên má hắn, rồi nhìn hoa trong tay hắn, mỉm cười nói: “Lệ Tước, hoa này là tặng cho em sao? Thật sự rất đẹp, cảm ơn anh.”

Sau đó cầm lấy bó hoa mà Mạc Lệ Tước đang cầm trên tay.

Rồi cúi đầu xuống ngửi, mỉm cười thật hạnh phúc, “Thơm quá!”

Mạc Lệ Tước đáp lại: “Em thích là được.”

“Tất nhiên là thích rồi, em thật sự thích rất nhiều! Xem ra sau khi trở về, em phải chăm sóc thật tốt mới được, nếu không nó sẽ khô héo mất.”

Có thể thấy được Mạc Đồng rất thích, nhưng không biết là thích hoa, hay là thích người.

Cố Nam Nam ôm bó hoa cũng không có bất cứ chào đón gì với Mạc Lệ Tước, cô kéo Quý Bắc Thần đi sang bên cạnh, “Thần, chúng ta đi thôi.”

“Em muốn đi đâu?”

Mặc Lệ Tước kéo cánh tay Cố Nam Nam trở lại, giọng điệu vô cùng không vui.

Vốn dĩ là đến đón cô, nhưng bên cạnh cô lại có đàn ông khác đi cùng, nhìn thấy một người chồng chính quy như hần đây còn muốn vờ như không thấy? Điều này làm hần vô cùng tức giận.

Hần lập tức ôm Cố Nam Nam vào trong lòng, cánh môi cũng sắp chạm vào cô.

“Bà xã đại nhân, em muốn chạy trốn sao?”

“Anh nói gì?”

Chạy trốn?

Xin đừng nói lời khó nghe như thế chứ, không phải cô muốn chạy trốn, chỉ là không muốn gặp hần mà thôi.

Cố Nam Nam khẽ vùng vẫy, đáng tiếc sức lực của Mặc Lệ Tước rất lớn, hần ôm cô thật sự chặt, Cố Nam Nam thấp giọng ra lệnh, “Buông tay ra cho tôi.”

“Nếu tôi không buông thì sao?”

Nhìn qua thì cả hai đang giương cung bạt kiếm, nhưng nhìn kỹ lại thì tình cảm rất tốt.

Mặc Đồng không thể hiểu được mối quan hệ giữa bọn họ là gì, hơn nữa trông đáng vẻ cũng rất thân mật.

“Mặc Lệ Tước, cũng đã một tuần rồi, mà bệnh động kinh của anh vẫn chưa được chữa khỏi sao?”

“Cố Nam Nam!”

“Hmm? Anh kêu tôi à? Xin lỗi nhưng bây giờ tôi rất bận, không có thời gian để lãng phí cùng anh.”

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Thanh mai Mặc Đồng đã trở lại

Không biết tại sao khi nhìn thấy Mặc Lệ Tước đến sân bay là để đón cô gái trước mặt này mà không phải vì cô, trong lòng Cố Nam Nam vô cùng khó chịu, thậm chí còn kéo dài sự khó chịu này lên khuôn mặt, nhìn Mặc Lệ Tước như nhìn kẻ thù.

“Đi thôi, Thần.”

“Em cho tôi.....”

“Lệ Tước, cảm ơn anh đã đến đón em, bác gái và mọi người vẫn khỏe chứ? Gia đình em đã định sẵn một nơi để đón gió tẩy trần cho em, lát nữa đưa bác trai bác gái và Tuyết Nhi đến cùng nhau ăn một bữa cơm, được không?”

Mặc Lệ Tước nhìn Cố Nam Nam và Quý Bắc Thần đi về phía xa, con người u ám đi vài phần, nghiêm nhiên không nghe thấy Mặc Đồng nói gì.

“Lệ Tước?”

“Hm? Vừa rồi em nói gì?”

Mặc Đồng: “.....”

Cô khẽ mỉm cười, lắc đầu, “À, không có gì, chúng ta đi thôi!”

Mặc Đồng nắm tay Mặc Lệ Tước bước ra khỏi sân bay, mặc dù khuôn mặt đang mỉm cười, nhưng trong lòng cô đã thấp thỏm lo âu, vẫn luôn nghe nói bên cạnh hần chưa bao giờ có sự xuất hiện của người phụ nữ nào, ở trong lòng hần.....

Nhưng mà, rốt cuộc tình huống trước mặt cô là gì, trông cũng không giống như đang nói giỡn hay là đùa giỡn, hơn nữa từ cách mà bọn họ tiếp xúc có thể thấy được, hai người bọn họ quen nhau, hơn nữa đã là một khoảng thời gian rất dài.

Chẳng lẽ hắn đã yêu người khác?

Ngay khi cô ra nước ngoài du học mấy năm nay?

Trong lòng Mạc Đồng rất phức tạp, “Lệ Tước, mấy năm nay anh sống có khỏe không? Có nhớ một thanh mai như em không!”

Bề ngoài Mạc Đồng rất tinh tế và rất có khí chất, nhìn qua liền biết cô là một cô gái rất thông minh và khôn ngoan, một cô gái như vậy chủ yếu là nữ thần ở trong mắt đàn ông, người thích cô và người theo đuổi cô không ít, nhưng nhiều năm như thế cô vẫn cô đơn một mình, đó là bởi vì ở trong lòng cô, chỉ có một người đàn ông mà cô muốn dựa vào cả đời.

Lần này trở về chính là muốn thực hiện giấc mơ mà cô đã chôn cất ở trong lòng.

Chỉ cần là thứ cô thích, mặc kệ là ai, cũng đừng hòng cướp khỏi tay cô.

Khách sạn Hải Thành.

Hai gia đình ngồi bên nhau hoà thuận và vui vẻ.

Bà Mạc thấy Mạc Đồng trở về, càng vô cùng vui mừng, trên bàn cơm vẫn luôn không ngừng khích lệ Mạc Đồng.

“Ây da, lâu rồi không gặp, về ngoài của Đồng Đồng càng thêm xinh đẹp nha, nếu gả cho nhà ai, thì đúng là phúc lành cho gia đình đó rồi!” Lúc bà Mạc nói chuyện, mắt vẫn không ngừng liếc sang Mạc Lệ Tước ở bên cạnh.

Hành động rõ ràng như thế thì ngay cả tên ngốc cũng có thể nhìn ra được, trong lòng bà Mạc đang đánh chủ ý gì.

Tuy nhiên đây chính là những gì mà cả hai gia đình đều thích nghe ngóng, cho nên nói ra cũng chẳng cảm thấy sao cả.

Nếu hai gia đình liên hôn, mặc kệ là cuộc sống hay là sự nghiệp đều sẽ vô cùng rạng rỡ, có gì mà không làm chứ? Nhưng không biết cả hai có suy nghĩ này hay không!

Bà Mạc cũng mỉm cười lên tiếng: “Mạc Đồng nhà chúng tôi cũng chỉ dễ nhìn mà thôi, nhưng đứa nhỏ Lệ Tước này đây, năng lực xuất chúng, bề ngoài anh tuấn thân võ, chắc là cũng được rất nhiều cô gái thích rồi! Cũng không biết cô gái như thế nào thì có thể may mắn được làm con dâu của Mạc gia đây!”

Ánh mắt bà cũng dừng lại trên người Mạc Lệ Tước, “Lệ Tước, con có bạn gái chưa?”

Về chuyện kết hôn của hắn, vốn dĩ chính là ẩn hôn, không công khai ra ngoài, biết đến cũng chỉ có Mạc Lệ Tước, Cố Nam Nam và vài ba người bạn tốt bên cạnh họ mà thôi, tất nhiên còn có gia đình của Cố Nam Nam, trừ lần đó ra, không còn ai biết bọn họ là vợ chồng.

Ngay cả khi lúc ở sân bay Mạc Đồng đã vô tình nghe thấy Mạc Lệ Tước gọi Cố Nam Nam là bà xã, nhưng cô cũng không hề có suy nghĩ theo hướng hôn nhân, bởi vì cô rất rõ, chỉ cần Mạc Tuyết vẫn còn ở đây, thì Mạc Lệ Tước sẽ không thể cưới người phụ nữ khác.

Cô vẫn luôn cho là như vậy.

Cho nên trên gương mặt cô đã hiện lên nụ cười tao nhã và hỏi hắn, “Lệ Tước, mẹ em hỏi anh đấy?”

“Hm?” Đường như từ lúc Mạc Lệ Tước ngồi xuống thì cả người hắn đều không có trạng thái gì, cuộc nói chuyện giữa bọn họ hắn cũng không nghe.

Nghe thấy vấn đề của bọn họ hắn mới từ từ hồi phục lại thần sắc, “Xin lỗi, vừa rồi mọi người nói gì?”

Nụ cười trên mặt bà Mạc khẽ cứng lại, Mạc Tuyết bên cạnh nhắc nhở hắn, “Anh, anh đang nghĩ gì vậy, đi đang nói chuyện với anh đấy? Sao anh có thể phân tâm chứ! Anh như vậy rất không lễ phép!”

Mạc Tuyết chính là một cô gái ngoan ngoãn ở trong mắt mọi người, cũng là công chúa của mọi người, tất cả mọi người đều rất cưng chiều cô.

“Không sao, không sao.” Lời nói của Bà Mạc bị phớt lờ, cảm thấy mặt mũi hơi không nhịn được, ngay cả khi hai gia đình có quan hệ tốt, nhưng dù thế nào thì tình huống trước mặt này cũng sẽ khiến người khác xấu hổ không phải sao?

Bà Mạc cũng tỏ vẻ xấu hổ, vừa rồi nói ra lời này, ban đầu nghĩ là sẽ làm con trai đi ngang qua sân khấu để nói đôi ba câu, cho rằng hắn sẽ nể mặt mọi người, hắn cũng sẽ không làm mọi người quá mức mất mặt.

Không ngờ con trai nhà mình lại hoàn toàn không nghe thấy gì!

Bà vội vàng hoà giải, “Xin lỗi xin lỗi, gần đây công việc của con trai tôi rất bận rộn, tương đối mệt mỏi, mong mọi người thứ lỗi.”

Nếu mọi người cũng nói như thế, vậy thì tất nhiên cũng phải cho người khác một bậc thang.

“Tha thứ như thế này, người trẻ tuổi à, lấy công việc là chủ cũng rất bình thường, nhưng cũng phải nghỉ ngơi hợp lý một chút, phải học cách thư giãn, cơ thể hôm nay là tiền đề ngày mai mà.”

Bà Mạc nói không dứt, có lẽ là muốn nói bỏ tức thay con gái mình!

“Mẹ, Lệ Tước anh ấy sẽ tự chăm sóc tốt cho mình mà, mẹ nói ít hai câu đi!”

Bà Mạc lạnh mặt, nhưng lời nói ra đều nghĩ cho con gái, “Nhìn xem cái đứa con gái này của tôi, lúc ở nước ngoài nghĩ đến thằng nhóc này đã không nói, bây giờ đã về, nhìn thấy người rồi, mà vẫn giữ gìn như thế, nếu sau này phải ở bên nhau, con sẽ không quên người mẹ này luôn chứ!”

Tâm tư của con gái, bà Mạc vẫn luôn hiểu rõ, đến bây giờ cũng là như thế, thừa cơ hội này dứt khoát mở lời, dù sao hai bên cũng đã lên cơn bạo thảo lẫn nhau về vấn đề này, và cả hai bên đều đã đồng ý.

Bọn họ chỉ có thể giúp đến đây, tiếp theo phải phụ thuộc vào sự phát triển giữa hai người bọn họ.

Nghe bà Mạc nói xong, cả khuôn mặt của Mạc Đồng đều trở nên đỏ bừng, sự ngại ngùng trên gương mặt cô như ánh nắng chiều, xinh đẹp vô biên, đẹp đến mê lòng người.

Mạc Đồng lên tiếng, “Mẹ, đừng nói vậy mà, Lệ Tước không có ý nghĩ này, mọi người đừng gán ghép chúng con!”

“Đúng vậy, di, mẹ, mặc dù con và Mạc Đồng lớn lên cùng nhau, nhưng thật sự giữa tụi con chỉ là bạn bè, mọi người đừng gán ghép a.”

Mạc Đồng cup mắt xuống, tiếp tục duy trì nụ cười, “Đúng vậy, con và Lệ Tước như anh ấy nói chỉ là bạn tốt mà thôi! Cho nên, mẹ, mong mẹ đừng nói vậy nữa.”

Mặc dù trên mặt mỉm cười, nhưng hai tay đang siết chặt vào nhau trên đầu gối vẫn bán đứng cảm xúc của cô, từ một câu nói như vừa rồi cũng có thể nghe ra được cô đang cố gắng nhẫn nại, chịu đựng bị moi tìm đau đớn.

Nhiều năm như thế rồi, mà trong lòng hấn cũng chỉ có cô ta thôi sao?

Mạc Đồng nhìn về mặt mỉm cười hạnh phúc của Mạc Tuyết, trong lòng vô cùng mất cân bằng, trong mắt nhanh chóng hiện lên sự lạnh lẽo không cam lòng, đều là vì sự tồn tại của người phụ nữ này, mới khiến cô không bao giờ có thể chạm đến được trái tim hấn dù cô có cố gắng thế nào.

Nếu cô ta không tồn tại, thật là tốt biết bao!

Mạc Đồng chợt ngẩng ngẩn cả người, cô cũng bị khiếp sợ bởi những suy nghĩ đột ngột phát ra trong đầu mình, có điều mặt cô vẫn không đổi sắc.

Nhưng càng đi sâu vào chủ đề, cùng với sự thờ ơ của hấn, vẫn khiến cô không thể chịu đựng được, cô vội vàng đứng dậy lễ phép chào hỏi một câu với mọi người “Mọi người tiếp tục nói chuyện, con đi vệ sinh đây ạ.”

Chỉ có rồi đi, mới sẽ không để hấn nhìn thấy bản thân mình xấu xí.

Vào nhà vệ sinh, Mạc Đồng dùng sức tát nước lạnh lên mặt mình, nhưng cho dù nước có lạnh, cũng không bằng sự lạnh lẽo trong lòng cô.

Hai tay cô chống lên bồn rửa mặt, cúi đầu, tóc mái có vài phần rối loạn, nhưng trông lại càng thêm quyến rũ động lòng người.

Cô không cảm thấy bề ngoài mình xấu xí, thanh lịch và hào phóng, điềm tĩnh và vững vàng, một người phụ nữ mạnh mẽ trong sự nghiệp, trong cuộc sống, người thích cô không hề ít, nhưng mà trái tim cô đã sớm bị Mạc Lệ Tước lấp đầy, và cô không thể chấp nhận người đàn ông nào khác.

Nhưng, nhiều năm như thế, tại sao hấn vẫn không chịu quay đầu lại nhìn cô?

“Cho này!” Một bàn tay vươn ra từ bên cạnh tốt bụng đưa khăn cho cô.

Mạc Đồng không đưa tay nhận lấy, nhưng vẫn lịch sự nói một câu, “Cảm ơn!”

Cố Nam Nam chỉ đi vệ sinh, nhưng không ngờ có thể gặp được Mạc Đồng một lần nữa, điều này cũng coi như là duyên phận đi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Mạc Đồng như đang buồn rầu điều gì đó, cô không thể không dừng bước chân lại.

Phụ nữ thông tính sao?

Cô không hiểu, nhưng lại cảm thấy cô không thể không quan tâm đến mà bỏ đi.

Mạc Đồng ngẩng đầu, ngay lập tức thấy rõ người đưa khăn cho cô không phải ai khác, chính là cô gái gặp được ở sân bay mà Lệ Tước rất để ý.....

Cô nhớ rõ hình như gọi là Cố Nam Nam.

Không ngờ có thể gặp được ở đây.

Cố Nam Nam vẫn vươn tay, nói với cô một cách nghiêm túc, “Cô thật sự không cần cái này à?”

Trông dáng vẻ dường như thật sự rất cần.

Lúc này đây cô cũng không làm ra vẻ cự tuyệt, mỉm cười rồi vươn tay, “Cảm ơn.”

Cố Nam Nam xoay người, “Tôi đi trước.”

“Khoan đã.” Mặc Đồng đuổi theo ra ngoài, “Có thể tâm sự với cô không?”

“Hmm?” Cố Nam Nam ngạc nhiên, ngay cả khi tính luôn bây giờ mà nói thì họ chỉ mới gặp nhau hai lần mà thôi, đối với người chỉ mới gặp mặt hai lần, có thể nói với cô cái gì đây?

“Được thôi!”

Cuối cùng Cố Nam Nam vẫn chấp nhận.

Có lẽ là bởi vì sự bất lực và nhột nhạt trong ánh mắt của cô ấy đã làm cô nghĩ ngay đến bản thân mình.

Cả hai đứng trước cửa sổ thông gió ở lối đi bên ngoài nhà vệ sinh.

“Sao cô lại ở đây?”

Mặc Đồng hỏi Cố Nam Nam.

Cô cũng không phải một người thích xen vào việc của người khác, chỉ là muốn chắc chắn rằng Cố Nam Nam xuất hiện ở đây không phải bởi vì Lệ Tước.

Nếu không thì, đơn thuần cô còn cảm thấy thích tính cách của người này.

“Vài người bạn đón gió tây trần cho tôi.” Cố Nam Nam nói bằng giọng thờ ơ, “Vậy cô thì sao?”

Quả nhiên là do cô suy nghĩ nhiều sao?

Nghe cô nói vậy Mặc Đồng cảm thấy rất nhẹ nhõm, vậy chắc là cô gái này không có bất cứ tình cảm gì với Lệ Tước rồi!

“Tôi cũng vậy, vì vừa mới trở về, cho nên gia đình tôi nhất định phải tổ chức một bữa tiệc, thật ra tôi cũng không quá thích mấy việc như này, chẳng qua là lòng tốt của gia đình, tôi cũng không thể phụ lòng họ!”

“Ồ!” Cô vẫn nhàn nhạt trả lời.

Mặc Đồng âm thầm đánh giá Cố Nam Nam, mặc dù cảm thấy có chút mạo muội, nhưng vẫn quyết định hỏi ra câu hỏi trong lòng.

“Cái đó, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Hm? Chuyện gì thế, cô cứ việc hỏi!” Cô thoải mái đáp lại.

Mặc Đồng chấp hai tay lại ở trước ngực, hơi lo lắng hỏi, “Cô có thích Mặc Lệ Tước không?”

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đột nhiên phát điên gì nữa thế?

Đột nhiên lại hỏi chuyện này làm Cố Nam Nam quay đầu lại im lặng nhìn cô, “Tại sao cô lại hỏi như thế?”

Biểu hiện trên gương mặt của Cố Nam Nam lạnh đi, không phải bởi vì Mặc Đồng hỏi một vấn đề chán ghét, mà là cô thật sự không muốn nghe thấy ba chữ Mặc Lệ Tước này.

Khuôn mặt Mạc Đồng hiện lên sự hoảng loạn, xong nhin không được đó lên, hơi ngại ngừng cúi đầu xuống, giọng nói cũng không lớn tiếng như vừa rồi, “Bởi vì lúc ở sân bay cảm thấy quan hệ của hai người rất tốt, cho nên, nhin không được mới hỏi.”

Cố Nam Nam im lặng nhìn Mạc Đồng, từ lúc bắt đầu nhìn thấy Mạc Lệ Tước ở sân bay, trong lòng Cố Nam Nam đã chắc chắn rằng, Mạc Đồng thích Mạc Lệ Tước.

Chẳng qua điều này không liên quan gì đến cô, chỉ cần hợp đồng kết thúc, bọn họ sẽ lao yển phân phi(1), mỗi người sẽ bay về phía trước theo hướng ngược nhau, vĩnh viễn sẽ không gặp lại, cho nên, hẳn có thích ai, hoặc là ai thích hẳn, cô thật sự không quan tâm dù chỉ một chút.

Chỉ cảm thấy chính quy còn đang ở đây, đã đi tìm kẻ mạo danh, làm trong lòng cô rất khó chịu, chỉ vậy thôi.

Cố Nam Nam đặt một tay lên bệ cửa sổ, nghiêng gương mặt trắng nõn sang một bên, lạnh lùng nhìn cô, mỉm cười nói, “Cô từ đâu thấy được chúng tôi có quan hệ tốt?”

Mạc Đồng: “.....” Lắc đầu, “Không có.”

“Hay là cô thấy tôi bám mãi không buông hẳn?”

Mạc Đồng: “.....” Vẫn lắc đầu, “Cũng không có!”

“Yên tâm đi, cả đời tôi cũng sẽ không thích loại người này, nếu cô thích thì lớn mật theo đuổi anh ta đi!”

Cố Nam Nam còn nhẹ nhàng vỗ vai cô, không ngừng động viên.

Nếu lúc ở sân bay Mạc Lệ Tước đã tặng hoa hồng đỏ cho cô ấy, thì điều này có nghĩa là ở trong lòng Mạc Lệ Tước, vẫn còn sự tồn tại của cô gái tên Mạc Đồng này. Nhưng tồn tại được bao nhiêu? Cái này cô cũng không biết.

Có điều nếu Mạc Đồng thật sự có thể có được trái tim chân thành của Mạc Lệ Tước, thì việc cô phải rời đi sẽ trở thành điều tất nhiên, nếu vậy thì đến lúc ấy hẳn cũng sẽ không ép buộc cô nữa.

“Nghe cô nói như thế tôi cũng thấy yên tâm rồi.” Thậm chí Mạc Đồng còn vui vẻ nắm lấy tay Cố Nam Nam, “Thật sự cảm ơn cô!”

Như vậy cũng hơi phóng đại, cô không làm gì cả mà.

Cô hoàn toàn không cần cô ấy phải làm như thế.

“Không cần cảm ơn, cô không nợ tôi gì cả.”

Trên gương mặt của Mạc Đồng hiện lên nụ cười thanh lịch, “Nói là như thế, nhưng nghe cô nói vậy thì trái tim lo lắng và khó chịu của tôi cũng đã dịu lại, vừa rồi lúc ở nhà hàng tôi vẫn luôn nghĩ về chuyện này, tôi đã rất lo lắng, thậm chí đến nhìn cũng không dám nhìn anh ấy, rõ ràng lúc còn nhỏ vẫn thường xuyên ngủ với nhau, trưởng thành rồi tự dưng lại thấy xấu hổ.”

“Lúc còn nhỏ? Cô và anh ta là.....”

“Ừ, chúng tôi là thanh mai trúc mã!”

“Vậy à, khó trách lúc ở sân bay tôi thấy tình cảm của hai người dường như rất tốt, hóa ra là lớn lên cùng nhau, vậy thì càng tốt, đặt nền tảng vững chắc để sau này hai người có thể sớm ở bên nhau.”

Gương mặt sáng sủa của Mạc Đồng lập tức trở nên âm trầm, so với trước đó, dường như càng thêm mất mát.

Thậm chí còn nói thầm, “Nếu thật sự là như vậy thì tốt rồi, nhưng anh ấy thật sự có thể buông người kia không?”

Giọng cô rất nhỏ, hơn nữa bên cạnh cửa sổ còn có tiếng gió, nên Cố Nam Nam không nghe thấy rõ, “Hả? Cô vừa nói gì cơ?”

“A?” Mạc Đồng khề a một tiếng, rồi tiếp tục mỉm cười nói, “Không có gì, tôi cũng đã ra ngoài hơi lâu rồi, tôi đi trước đây, nếu không chốc nữa bọn họ sẽ lo lắng.”

Nếu tiếp tục ở lại, cảm thấy không tốt lắm.

Hành động của cô ấy rất kỳ lạ, dường như vừa rồi còn đang cố gắng che giấu điều gì đó, có điều Cố Nam Nam vốn không quan tâm đến, cho nên ngay cả khi lời nói của cô ấy có kỳ lạ thì cô cũng sẽ không đi tìm hiểu sâu hơn.

“Được rồi, cô đi đi! Tôi cũng nên đi đây.”

“Được, tạm biệt.”

Cố Nam Nam “.....”

Nhìn bóng dáng trầm tư của Mạc Đồng, cô và Mạc Đồng này coi như đã trở thành bạn rồi sao?

.....

“Nam Nam, sao bây giờ cậu mới về, bọn mình còn tưởng rằng cậu bị rơi vào trong bồn cầu mất rồi.” Lúc này Cố Nam Nam chỉ vừa mở cửa, máy gia hỏa này đã mồm nồm miệng mười.

Cố Nam Nam cho bọn họ một ánh mắt xem thường, “Mình nói các cậu, cả cuộc đời thanh thuần tốt đẹp của mình cũng chỉ dành để dạy dỗ hai người bạn như các cậu thôi, cậu đừng nói với mình, bây giờ các cậu muốn từ bạn thân biến thành bạn tôi nha!”

Nói xong cô thủ thế như đang cầm một cây súng lục, " pằng " một phát về phía cả hai.

“Nếu thật sự là như vậy, bốn nữ vương sẽ bắn chết các người.”

Vừa nghe thấy Cố Nam Nam hiên ngang lên tiếng, đầu tiên Quý Bắc Thần giơ tay lên và nói, “Ngay cả khi nữ vương đại nhân thật sự muốn giết mình, mình cũng rất vui.”

“Cậu đây là đang chịu ngược.” Lâm Khả Nhi giải thích.

Dù sao Quý Bắc Thần vốn thích Nam Nam, có lẽ nếu hai người bọn họ thật sự ở bên nhau, không chừng còn sẽ hạnh phúc hơn.

Lâm Khả Nhi nghĩ như thế, Cố Nam Nam ngồi xuống bên cạnh Lâm Khả Nhi, nâng ly rượu lên, rồi cả hai cùng ly, “Mình không biết trong khoảng thời gian này cậu sống có khỏe không nữa?”

Lâm Khả Nhi hơi dờ dẫm, về chuyện đó cô không biết nói với Cố Nam Nam thế nào, hơn nữa chuyện này cô cũng không thể mở miệng được, chỉ có thể mỉm cười, cố che đậy, “Mình còn có thể thế nào nữa đây, vẫn như bình thường thôi, vậy cậu ở bên đấy thế nào. Sức khỏe của bác trai có tốt lên chút nào không?”

“Bác sĩ nói là đang hồi phục, nhưng không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, có thể sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn, cũng có thể sẽ ngủ như vậy mãi mãi.”

Nếu thật sự là như vậy, cô sẽ tự trách mình đến chết.

Mặc kệ cô phải trả giá thế nào, chỉ cần ba có thể tỉnh lại, thì cô sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Cố Nam Nam trở nên trầm tư, Lâm Khả Nhi cho rằng cô đang buồn, nên nhẹ giọng an ủi, “Nam Nam, cậu đừng quá lo lắng, cát nhân tự có thiên tương(2), mình tin rằng nhất định bác trai sẽ tỉnh lại.”

Cố Nam Nam mỉm cười nói, “Mượn những lời tốt đẹp của cậu.”

Sau đó hai người tiếp tục cùng ly uống rượu.

Bó hoa hồng lớn xinh đẹp được đặt bên cạnh Cố Nam Nam đó, ở trong phòng riêng chỉ có ba người có vẻ càng thêm lộng lẫy, Lâm Khả Nhi tỏ vẻ khinh thường nhìn Quý Bắc Thần, “Ta nói Quý Bắc Thần, dù cho cậu có tiền thì cũng không cần phải lãng phí như thế đâu!”

“Mình lãng phí gì chứ? Đây là dành cho Nam, ngay cả khi bảo mình mua một ngàn bó như vậy thì mình cũng sẽ rất vui, lại không tốn tiền của cậu.”

Quý Bắc Thần và Lâm Khả Nhi từ lúc quen biết nhau đã rất hay cãi vã, trông bình thường Lâm Khả Nhi kiêu ngạo là thế, nhưng chỉ có những người gần gũi với cô mới biết được cô kiêu ngạo bên ngoài, nhưng lại ngờ ngẩn bên trong.

“Cậu biết mình không phải có ý này mà.” Cô nói rõ như thế, tên này hiểu mà còn giả vờ hồ đồ với cô, thật là tức chết cô mà, “Mình muốn nói là nếu lần sau cậu muốn mua hoa hồng champagne đắt tiền này thì có thể đến cửa hàng của mình mua.”

Một bó như thế đã có thể lên đến mười vạn.

Vậy mà gia hỏa này còn đến cửa hàng khác để mua?

Coi cô là cái gì chứ?

Nhưng Quý Bắc Thần lại nói, “Nếu cậu không chịu nhận tiền thì phải làm sao?” Nếu vậy thì hấn sẽ ngại lắm.

Lâm Khả Nhi nghiêng răng nói, “Cậu yên tâm, nhất định mình sẽ lấy tiền.” Một bó hoa đắt như thế, bảo cô không lấy tiền, nghĩ khá đẹp đấy.

“Vậy lần sau mình đến chỗ cậu mua, cậu giảm cho mình 20% nha?”

Lâm Khả Nhi phì nhả nói, “Cậu cũng thật không biết xấu hổ!”

“Phụt ha ha!” Cố Nam Nam bật cười, “Các cậu cũng thật là, không phải là đón gió cho mình sao? Sao lại ném mình sang một bên rồi thế?”

“Vâng vâng vâng, tụi mình sai rồi, đến đây đi, đến đây đi, Cô nữ vương!”

“Ha ha! Nào, Nam Nam!”

Ba người đang chơi rất vui vẻ, không ngờ cửa lại bị mở ra.

“Chơi vui thế?” Giọng nói u ám của Mặc Lệ Tước vang lên ở cửa.

Ba người ngồi trong phòng ngơ ngác một hồi, ban đầu người nên xuất hiện cuối cùng cũng đã xuất hiện, chẳng qua là thật sự không có chút quan hệ nào.

“Anh đến đây làm gì?” Cô Nam Nam tao nhã nâng ly rượu lên, thậm chí đến nhìn hấn cũng lười nhìn, lạnh lùng hỏi.

Cô biết, Mặc Lệ Tước đến đây để làm gì, không phải là để đón gió cho thanh mai trúc mã Mặc Đồng đó của hấn sao!

Nếu là như vậy, dựa theo lẽ thường thì hấn sẽ không thể xuất hiện ở đây được?

Vậy thì gia hỏa với vẻ mặt u ám đang đứng ở cửa này là ai thế?

“Chúng tôi ở đây rất bận, nếu Mặc thiếu không có chuyện gì để nói thì tốt nhất đừng quấy rầy.”

Cố Nam Nam vô cùng không ngờ, chỉ bởi vì sự xuất hiện của hấn mà bầu không khí tốt đẹp cũng đã mất đi.

Quý Bắc Thần và Lâm Khả Nhi đều không thích hấn, tất nhiên cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

“Cô Nam Nam, em nghĩ tôi là ai?”

“Hmm?” Khuôn miệng của Cố Nam Nam hiện lên một nụ cười quý dị, “Mặc thiếu, lời này của anh có gì đó không ổn rồi, anh là ai, tôi là ai, không phải chúng ta vẫn luôn biết rất rõ sao?”

Mặc Lệ Tước bước đến trước mặt Cố Nam Nam, không nói hai lời lập tức nắm lấy tay cô lôi ra ngoài.

Cố Nam Nam chống cự, “Anh muốn gây rối gì nữa chứ?”

“Người gây rối chính là em!”

Hấn không quan tâm đến những người khác đang ngồi ở đây, cứ như vậy mà mạnh mẽ mang Cố Nam Nam đi.

Đi ngang qua cửa, cũng nhìn thấy Mặc Đồng đang đứng bên ngoài hành lang.

“Lệ Tước, bác gái nói anh đi vệ sinh lâu quá, bảo em ra tìm anh.”

“Ừ.” Mặc Lệ Tước chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng, rồi tiếp tục kéo Cố Nam Nam đi về phía trước, cho dù đi ngang qua trước mặt Mặc Đồng hấn cũng không hề liếc mắt, trực tiếp phớt lờ đầy lòng nhiệt tình của cô.

Lúc Cố Nam Nam đi ngang qua bên cạnh Mặc Đồng vẫn thấy được đáy mắt đau buồn của cô, mặc dù cô không cho rằng đây là do cô gây ra, nhưng dường như trong lòng vẫn có chút áy náy, dù sao thì người cô ấy yêu vẫn là Mặc Lệ Tước.

Cố Nam Nam càng vật lộn dữ dội hơn, “Mặc Lệ Tước, rốt cuộc anh đang làm gì vậy chứ, anh buông tay ra, tôi tự đi được.”

Mặc Lệ Tước cũng phớt lờ lời nói của Cố Nam Nam, tiếp tục kéo cô đi về phía trước.

Roi vào đường cùng, Cố Nam Nam chỉ có thể tiếc nuối nhìn Mặc Đồng rồi biến mất ở cửa khách sạn.

Mặc Đồng khẽ cắn môi, dần dần dùng sức nắm chặt tay lại.

.....

Về đến nhà, Mặc Lệ Tước không nói hai lời trực tiếp ném Cố Nam Nam lên giường, rồi đè cả người mình lên người cô.

Trút giận bằng cách xé nát quần áo của cô.

Cố Nam Nam chỉ có thể cố gắng giữ lại một cách tuyệt vọng, nhưng cũng thành phí công.

Chưa đầy một phút, quần áo trên người cô đã bị cởi không còn một mảnh, cơ thể mịn màng và tinh tế cứ như vậy được phơi ra giữa không khí mà không có bất kỳ che đậy nào.

Cố Nam Nam vươn tay ra bảo vệ các bộ phận quan trọng, sắc mặt đỏ ửng, găm lên với Mặc Lệ Tước, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Làm gì? Tất nhiên là làm em!”

- - - - -

(1) Lao yển phân phi: Chim bách thanh và chim én phân tán bay đi. Tỉ dụ biệt li.

(2) Cát nhân tự có thiên tướng có nghĩa là: giúp đỡ, phù hộ. Gọi trời phù hộ người lương thiện, tức người tốt sẽ được trời cao giúp đỡ.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Phá hủy trong thế tục này

Khuôn mặt của hần u ám đến đáng sợ, cứ như muốn ăn thịt người đến nơi, Cố Nam Nam hơi hoảng hốt, dường như trong khoảng thời gian này rất ít nhìn thấy đáng về tức giận như thế của hần.

Nỗi đau đớn như bị xé làm đôi của cơ thể càng trở nên rõ ràng hơn với gương mặt tái xanh của hần, Cố Nam Nam cắn răng chấp nhận.

Sự lặng nhục kéo dài này dường như đến tận sáng mới kết thúc, thậm chí cô đã ngất đi vài lần, và mất đi ý thức.

Buổi sáng, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào, làm tỏa sáng cơ thể của Cố Nam Nam, toàn thân cô đều nhức mỏi không thể chịu được, như muốn sụp đổ.

Cô mở mắt ra ngây ngốc nhìn trần nhà một hồi lâu, mí mắt cũng trở nên can thiệp, yết hầu cũng cực kỳ khó chịu, nhưng điều cô có thể làm bây giờ chính là kiên nhẫn, phải trở nên kiên nhẫn, cô khó khăn đứng dậy, bước xuống giường. Con đau ở nơi nào đó suýt nữa làm cô ngã xuống, cô đỡ lấy mép giường, những ngón tay mảnh khảnh túm lấy khăn trải giường, dùng sức, rồi dùng lực, khăn trải giường bị cô vò đến mức nhăn nhúm lại.

Cô ngây người ở mép giường một hồi, rồi khó khăn bước vào phòng tắm.

Ting ting.....

Vừa bước vào phòng tắm, điện thoại đặt dưới gối đã vang lên --

Trong phòng tắm, vòi hoa sen ấm áp tưới lên cơ thể, toàn thân cô đều bị bao quanh bởi hơi nóng ấm áp, cô nhắm mắt lại, cố gắng không nghĩ đến chuyện hôm qua, đây không phải là lần đầu tiên nên không cần phải bận tâm nhiều như vậy, thật sự.

Nhân phẩm của một người phụ nữ, cũng đã sớm bị nghiền nát thành cặn bã kể từ lúc cô ký kết hợp đồng với hần, bây giờ còn tỏ vẻ gì nữa?

Cô cũng không muốn tỏ vẻ, nhưng cô thật sự không có tâm trạng với chuyện tối qua, mặc cho hần liên tục nghiền áp. Nhưng đây là cuộc sống của cô, thật lâu trước đây cô đã từng nói, giữa bọn họ chính là hai ngôi sao băng va chạm vào nhau, sẽ không thể để lại sự đẹp đẽ vĩnh cửu mà chỉ biết đâm nhau vỡ nát, phá hủy trong thế tục này.

Ngây người trong phòng tắm một lúc lâu, lúc này Cố Nam Nam mới bước ra, tóc vẫn còn ướt sũng, cô im lặng lau khô tóc, tay đang lau tóc chợt khựng lại, ký ức trong tâm trí cô bỗng tua lại như một bộ phim, quay về những năm tháng ngây ngô nhất, tình yêu tốt đẹp nhất.

"Nam Nam, tóc em còn nhỏ nước như thế, để anh lau giúp em, nếu không em bị cảm, anh sẽ đau lòng." Những lời nói của Du Minh Tuấn văng vẳng bên tai và trong tâm trí của cô, hần dịu dàng nhận lấy chiếc khăn, nhẹ nhàng lau lên trán cô.

Hần ngọt ngào nói mớ bên tai cô, "Nam Nam, em thơm quá, có cảm giác nhất định ăn rất ngon."

Mỗi lúc này, cô sẽ luôn mỉm cười và từ chối, "Đừng đánh chú ý, em muốn dành lần đầu tiên này cho đêm tân hôn, anh không thể chạm vào em đâu!"

Mặc dù hần thật sự rất muốn ngay lập tức ôm lấy cô, nhưng cô đã nói như thế, Du Minh Tuấn đành phải thỏa hiệp, rồi lên hôn lên má cô một cái, gằm gừ nói, "Đây là bồi thường vì không thể ôm em."

Lúc ấy bọn họ yêu thương lẫn nhau giống như rất nhiều chàng trai và cô gái khác, yêu rõ ràng, yêu hạnh phúc, yêu thật cẩn thận.

Tuy nhiên, có lẽ nguyên nhân là vì tình yêu giữa họ quá đẹp đẽ và thơ mộng, chưa từng trải qua bất kỳ suy sụp nào, cho nên ông trời đã hạ quyết tâm bảo bọn họ phải chia tay, để họ trải nghiệm chút cảm giác đau lòng sao?

Nhưng, cảm giác này dường như đến quá sớm, họ còn chưa nếm được vị ngọt của tình yêu, thì đã bị nỗi đau đớn quẩn quanh, hơn nữa chu kỳ còn rất

dài.....

Có vẻ như bây giờ cô đã rơi vào trong màn đêm, cô phải làm thế nào mới có thể chào đón ánh sáng mà cô khát vọng nhất đây?

Ting ting --

Điện thoại bắt đầu vang lên lần nữa, những suy nghĩ xa vời của Cố Nam Nam đã bị kéo về thực tại, nhìn theo hướng phát ra tiếng, lúc này Cố Nam Nam mới vội lau vài sợi tóc, rồi đứng dậy đi đến mép giường.

Cô cầm điện thoại lên và nhìn vào dãy số xa lạ.

Cố Nam Nam cau mày, cũng không nghe máy, cuộc gọi quấy rối xa lạ này khiến cô rất bức bối.

Cô dứt khoát cắt đứt và không quan tâm đến.

Lúc này điện thoại vang lên lần nữa, Cố Nam Nam trầm nghĩ, lần này nhất định phải nghe, rồi hãy mắng to đối phương một trận ra hồn, nhưng tên hiển thị là Lâm Khả Nhi.

Sáng sớm tinh mơ đã gọi điện thoại cho cô, muốn làm gì đây?

Chẳng lẽ việc học và công việc ở cửa hàng bán hoa rất nhẹ nhàng? Nên cô có nhiều thời giờ gọi điện thoại như thế sao?

Cô trượt qua phím trả lời, "Khả Nhi, cậu thật rảnh rồi, cậu có thời gian nhưng mình thì rất....." Bận.

Cố Nam Nam nói được một nửa thì bỗng cảm thấy bên kia có gì đó không đúng, vì thế thay đổi miệng lưỡi, "Khả Nhi?"

"Nam Nam, đến đây cùng mình đi!" Giọng điệu của Lâm Khả Nhi trong điện thoại có vẻ mệt mỏi, và xen lẫn rất nhiều nỗi buồn.

Thật trùng hợp, hôm nay tâm trạng của cô cũng không được tốt lắm, dường như cô cũng cần tìm một ai đó để kể khổ.

Nhìn đi, các cô không hổ là chị em tốt, ngay cả những ngày đau buồn và khổ sở cũng gần nhau như thế.

Rất nhanh, Cố Nam Nam đã thay xong quần áo, và rời đi.

Lúc xuống lầu thì bắt gặp Mặc Lệ Tước đang ngồi trong phòng khách, hẳn đang chờ cô ăn bữa sáng, đáng tiếc là bây giờ Cố Nam Nam hoàn toàn không có tâm trạng này, ngay cả khi không có cuộc gọi này của Lâm Khả Nhi thì ban đầu cô cũng không có ý định ăn bữa sáng cùng hắn, cô bây giờ, càng không có quyết định này và thời gian.

Có lẽ bởi vì tới qua hắn đã làm quá mức, nên lúc thấy cô ra ngoài hắn cũng không ngăn cản.

Chỉ trầm giọng phân phó quản gia đem đồ hết bữa sáng.

"Cậu chủ? Đây là do cậu tự làm mà!"

"Bảo ông đồ, sao còn nói nhảm nhiều như thế?"

"Vâng."

Mặc Lệ Tước rống lên, xong đứng dậy cầm lấy áo khoác và rời khỏi biệt thự.

Hắn vốn nghĩ rằng phải nói xin lỗi với cô, nhưng rõ ràng đã bị cô hoàn toàn phớt lờ.

Hôm qua cô vừa trở về, thậm chí đến một câu nói nhẹ nhàng bọn họ cũng chưa nói qua.

Nghĩ đến đây Mặc Lệ Tước lại càng thêm buồn bực, tốc độ lái xe cũng nhanh hơn, một đường bão táp, như thể trút hết cảm xúc.

Hắn chỉ vì ghen nên mới muốn trừng phạt cô, tại sao cô vẫn không hiểu?

.....

Lâm gia.

"Mẹ, những lời này của mẹ có ý gì?" Lâm Khả Nhi cảm thấy nhất định mình đã nghe lầm.

Ngồi đối diện với cô là Lâm Uyển Nhi và Ngự Phong, bọn họ nắm tay nhau và nói với cô một câu trả lời vô cùng tàn nhẫn.

Bà Lâm không biết mối quan hệ giữa bọn họ, nên vui vẻ nói: "Khả Nhi, chị con sắp kết hôn, chắc con rất vui mừng đúng không!"

Vui mừng?

Sắc mặt Lâm Khả Nhi bình tĩnh, nhưng trái tim cô đã sớm bị một con dao sắc nhọn và tuyệt tình đâm vào làm cho ướt đầm máu. Người đàn ông lên giường với mình một tuần trước, bây giờ lại ngồi trước mặt mình nói rằng muốn đính hôn với chị mình? Cũng thật là máu chó, thật ra cô cũng không muốn Ngự Phong phải chịu trách nhiệm với cô, chỉ là nhìn bọn họ tình tứ trước mặt mình như thế, đã khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ mà thôi.

"Vâng, vậy chúc mừng chị."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Uyển Nhi hiện lên một nụ cười quyến rũ, cô nắm lấy tay Lâm Khả Nhi và nói, "Em gái, có thể được em chúc phúc, chị thật sự rất vui, chị cũng tin rằng em sẽ luôn có được hạnh phúc của riêng mình."

"Vâng?" Lâm Khả Nhi cũng mỉm cười, cười thật kiêu ngạo, "Ồ, đúng rồi, chị kết hôn vậy có muốn em thông báo chút hứa nghị không, mặc dù anh ta đã trở thành quá khứ của em, nhưng bây giờ em và anh ta là bạn tốt, nhìn thấy chị và người yêu đến với nhau, em nghĩ anh ta sẽ là người thấy vui mừng nhất."

Lâm Khả Nhi vừa nói xong, Lâm Uyển Nhi lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng liếc mắt nhìn Ngự Phong, ngay sau đó dịu dàng nói: "Ồ, em nói anh ấy à, lúc ấy tại chị đều không hiểu chuyện, nhớ lại quá khứ thật đúng là cảm thấy bản thân không hiểu chuyện gì cả?"

"Không đâu, chị hiểu chuyện nhất mà, nếu không sao có thể cướp bạn trai của em gái mình được chứ? Có điều chỉ là giày rách mà em chơi đùa thôi, thật ra cho chị rồi em cũng chẳng thấy tiếc gì cả!"

Lời đang nói với Lâm Uyển Nhi, nhưng tầm mắt cô lại dừng trên người Ngự Phong, như đang âm thầm tuyên bố, "Chị đừng đắc ý, ngay cả khi Ngự Phong cũng là tôi đã sử dụng qua, ngay cả khi là anh ta tôi cũng không muốn thương cho chị."

Sắc mặt Lâm Uyển Nhi càng thêm khó coi, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười tao nhã, kết quả lại biến thành cười gượng.

Lâm Khả Nhi không thể chịu đựng được nữa, tiếp tục mỉm cười nói: "Chị gái tốt của em, không muốn cười cũng đừng cười, chị không biết đáng về không muốn cười nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười của chị thật sự rất xấu sao. Có điều, vẫn có người thích, xấu một chút cũng không quan trọng."

Bà Lâm hơi nổi giận, lạnh giọng cảnh cáo Lâm Khả Nhi, "Khả Nhi, Uyển Nhi là chị con, sao con có thể nói với chị con như vậy? Còn không mau xin lỗi!"

"Mẹ, con không sao, Khả Nhi chỉ nói đùa với con thôi mà." Lâm Uyển Nhi lên tiếng giảng hòa, thậm chí còn nở một nụ cười ân cần, dường như rất rộng lượng và không có ý trách cứ cô dù chỉ một chút.

Lâm Khả Nhi cảm khái trong lòng, đúng là một người chị tốt, có muốn cô trao cho chị ta một giải thưởng người chị tốt luôn không?

Rất tiếc, sự thân thiện của chị ta ở trong mắt Lâm Khả Nhi không đáng một đồng nào cả, cô cười khẩy rồi nói: "Nói đùa? Chị gái tốt của em, có phải chị nhầm rồi không, không phải chị cũng rất rõ em không phải đang đùa sao? Em chưa bao giờ nói đùa cả. Được rồi, em còn có việc, đi trước đây."

Nói xong cô quay người lại và đi về phía cửa.

Hít thở cũng khó khăn, nếu còn tiếp tục ở lại bầu không khí bị vẩn đục này, Lâm Khả Nhi cảm thấy mình sẽ thật sự bị ngột thở và chết mất.

Phía sau còn truyền đến tiếng rống giận dữ của bà Lâm.

"Khả Nhi, con quay lại xin lỗi chị con cho mẹ!"

.....

Cố Nam Nam đến bờ biển, vừa dừng xe lại đã phát hiện Lâm Khả Nhi đang đứng trên bãi biển, chiếc váy vô cùng mỏng manh, rõ ràng hôm qua tụ họp vẫn còn rất ổn, nhưng sao nhìn bóng dáng của cô lại có cảm giác cô đã già nua rất nhiều.

Nhưng mới chỉ qua một buổi tối, một buổi tối mà thôi, rốt cuộc là chuyện gì có thể xảy ra với cô?

Mà khiến cô có thể thay đổi lớn như thế.

"Khả Nhi!" Cố Nam Nam đứng phía sau Lâm Khả Nhi, đã đứng được một lúc, nhưng trong lúc này Lâm Khả Nhi cũng không phát hiện ra cô, cho đến khi cô lên tiếng, Lâm Khả Nhi mới biết cô đã đến.

"Nam Nam, cậu đến rồi." Lâm Khả Nhi miễn cưỡng mỉm cười, "Cậu nhìn xem mình, quả nhiên là không cười được! Mình nghĩ bây giờ mình cười nhất định trông rất khó coi."

Lâm Khả Nhi tiêu cực như thế, Cố Nam Nam lần đầu tiên nhìn thấy, lúc trước ngay cả khi cô buồn, cũng sẽ không suy sút như bây giờ, mà là cô vẫn kiêu ngạo mà tồn tại.

Edit: Lạc Lạc

Chương 131: Sai thời điểm gặp sai người

Cố Nam Nam vẫn luôn ghi nhớ câu châm ngôn của cô, phụ nữ chỉ có thể yêu chính mình, thì mới có tư cách đi yêu người khác và được người khác yêu.

Còn bây giờ thì sao?

Cô đã suy sút đến nỗi Cố Nam Nam cũng cảm thấy vô cùng xa lạ.

Cố Nam Nam biết, nếu không phải cô ấy đã vô cùng đau buồn và tuyệt vọng, thì nhất định sẽ không trở thành như bây giờ, cô không cười nhạo cô ấy, cũng không an ủi cô ấy.

Các cô đều biết việc an ủi này đối với cả hai bên đều sẽ rất nhạo báng, các cô đều là những người muốn kiêu ngạo mà sống, đặc biệt là vào lúc này, tốt hơn là không nên an ủi.

“Có thể nói chứ? Rốt cuộc là chuyện gì?” Cô và Khả Nhi đứng song song với nhau, cô nhàn nhạt hỏi.

Bây giờ đã là giữa đông, gió biển lạnh thấu xương, vô cùng lạnh.

“Nam Nam, anh ấy muốn đính hôn, cô dâu không phải là mình.”

Câu này có vẻ như cũng tương tự.

Đó cũng là câu mà cô đã từng nói với Lâm Khả Nhi.

Nhưng mấy năm nay, về chuyện tình cảm của Khả Nhi, chưa bao giờ nghe cô nhắc đến cả, Nam Nam cũng không hỏi qua, nhưng luôn nghe được một câu từ cô "người đàn ông mà chị đây thích vẫn chưa xuất hiện", những lời này làm Cố Nam Nam tin tưởng không chút nghi ngờ, thậm chí còn xem chuyện tình cảm của Lâm Khả Nhi như là một tờ giấy trắng, thậm chí đôi khi Khả Nhi còn bị cô và Quý Bắc Thần trêu chọc, nói cô ấy thật cô đơn và nên tìm một người đàn ông, không ngờ trong trái tim cô ấy vẫn luôn có sự tồn tại của người đàn ông đó, người mà cô ấy yêu và trân trọng nhất.

“Cậu định làm thế nào? Hay là gửi một xe vòng hoa đến hôn lễ cho anh ta giống mình này? Hay là mười xe?”

Cô không có ý chế giễu, chỉ là muốn để cô ấy nhìn ra một chút.

Trái tim cô quá nặng nề, nếu thật sự cứ như vậy, chưa bị người khác đánh bại, thì trước tiên đã bị chính mình đánh bại mất rồi.

Bọn họ đều là những cô gái mạnh mẽ, đây chỉ là một suy sụp nhỏ trên con đường đời của họ mà thôi, chỉ cần bước qua, thì sẽ cảm thấy mọi thứ không có gì là vấn đề lớn.

“Phụt ——” Lâm Khả Nhi bật cười nói, “Cậu nghĩ rằng mình cũng thô lỗ như cậu sao, gửi vòng hoa đến hôn lễ của người ta, có lẽ chỉ có người tài giỏi như cậu mới có thể làm ra được thôi.”

“Tự mình cùng một loại người mà! Cậu cũng có thể làm.”

Hả giận, vết cắt trong tim đã lành trở lại, vậy thì Khả Nhi sẽ có thể nhắc chân và vượt qua.

Sau khi cười xong, Lâm Khả Nhi lập tức thu lại nụ cười, khẽ cup mắt, cô cười nhạt nói, “Mặc dù mình rất muốn làm như vậy, nhưng mình không thể.”

“Tại sao? Mình có thể, cậu cũng có thể.”

“Không, mình không thể! Mình không thể bôi đen thể diện của Lâm gia, thật ra vẫn còn một điều mình chưa nói với cậu, đối tượng kết hôn của người đó chính là chị gái mình!”

“.....”

Lập tức, mọi thứ xung quanh đều chìm vào sự im lặng của buổi sáng sớm.

Ánh mặt trời đã lên đến vị trí rất cao, nhưng cả hai đều không cảm nhận được sự ấm áp của ánh mặt trời, mà chỉ có chói mắt và đau lòng.

“Chẳng những mình không thể làm như thế, mà hôn lễ của bọn họ mình cũng phải tham dự, với tư cách là người nhà mẹ đẻ của chị ta.”

Nói đến đây, Lâm Khả Nhi nhếch môi lên tự giễu, che mắt lại, “Nam Nam, có phải cậu thấy mình rất không có tiền đồ hay không!”

Cố Nam Nam cũng vươn tay và đặt lên mu bàn tay đang che mắt lại của cô, “Không, mình không nghĩ vậy, cậu đã rất cố gắng. Chẳng qua cậu đã gặp đúng người nhưng không đúng lúc mà thôi.”

Còn cô thì sao?

Sai thời điểm, gặp sai người.

Tình trạng cũng không tốt hơn cô ấy là bao.

“Nam Nam, cậu nói đi sao tình yêu của tui mình cứ phải nhấp nhô như thế chứ? Một người phụ nữ mong muốn có thể tìm được một người đàn ông yêu cô ấy sâu đậm thì có gì sai?”

“Chúng ta đều không sai, sai chính là thời gian, sai chính là ý trời!”

Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má Lâm Khả Nhi, và biến thành tiếng nức nở, tiếng càng lúc càng lớn, cuối cùng là biến thành khóc to, tiếng khóc đinh tai nhức óc, toàn bộ bờ biển lạnh lẽo đều bị bao trùm bởi tiếng khóc rống của cô.

Cô đã khóc rất lâu, Cố Nam Nam vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh đợi cô khóc hết tất cả đau buồn và tuyệt vọng trong lòng ra, rồi mới lấy khăn giấy ra đưa cho cô, “Khóc xong rồi, thì lau đi! Nữ thần kiêu ngạo đâu rồi, mặt mũi cậu đỏ lên hết cả rồi đấy, quả thực là xấu như đoàn xiếc thú, nữ thần cái gì chứ!”

Lâm Khả Nhi nín khóc rồi mỉm cười, khề đầy cô bằng đầu gối, “Cậu cút đi.”

“Ây da, cuối cùng cũng cười.” Cố Nam Nam vươn tay sờ lên mặt cô và nói, “Muốn ra bãi biển rửa mặt không hả?”

“Cậu muốn đông chết mình sao?”

“Không, cậu sai rồi, cái mình muốn đông chết không phải là cậu, mà là trái tim nóng bỏng đó của cậu kia.”

Lâm Khả Nhi khựng lại, ánh mắt trở nên tối sầm, “Không cần đông lạnh, nó đã sớm chết rồi.”

Kết quả là cả hai vẫn chạm vào nước biển lạnh buốt, rồi vỗ nhẹ lên mặt mình, sau đó cả hai nhìn nhau cười, lát sau biến thành cười to, tiếng cười hòa vào gió biển tạo thành một khúc nhạc êm tai.

Cách đó không xa là một chiếc Lincoln, lặng lẽ đậu ở góc khuất, người ngồi bên trong im lặng nhìn tất cả mọi thứ trên bãi biển.

Tư Bạch thở phào nhẹ nhõm rồi nói, “Tôi nói rồi bọn họ sẽ không tự tử đâu, do hai người các cậu nghĩ quá nhiều thôi.”

Mặc Lệ Tước thì hai mắt sâu thẳm, Ngự Phong thì vẻ mặt phức tạp.

Cả hai ngồi trong xe, khoanh hai tay lại, đều không lên tiếng, nhưng ánh mắt lại nhìn đắm đắm vào hai người đang chạy nhảy trên bờ biển bên ngoài cửa sổ.

Dường như trong lòng cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Tư Bạch bèn bày ra kỹ năng bỏ đào của hắn, “Xem ra tác động của các cậu đối với các cô ấy cực kỳ nhỏ nha, nhìn các cô ấy chơi vui vẻ như vậy, hoàn toàn không bị ảnh hưởng đến sao!”

“Còn hai người các cậu, ngược lại đều lo lắng muốn chết, còn nói không thích người ta à? Tôi nghĩ các cậu lừa mình dối người cũng phải có cái giới hạn đi, lần sau còn có chuyện như này, cũng đừng kéo tôi theo, tôi rất bận.”

Lời của Tư Bạch vừa nói ra, biểu cảm của cả hai lập tức trở nên u ám, ánh mắt nhìn Tư Bạch như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Này, này!” Tư Bạch bảo vệ mình bằng hai tay, “Các cậu, các cậu muốn làm gì?”

Ngự Phong hỏi Mặc Lệ Tước, “Lệ Tước, chốc nữa đến Thế Giới Đêm ngâm nước nóng đi, thế nào?”

Tầm mắt Mặc Lệ Tước dừng lại trên khuôn mặt của Tư Bạch, “Ý này không tôi.”

“Được, cứ như vậy đi!”

Tư Bạch khóc không ra nước mắt, hai người này biết hắn không biết bơi, cho nên cố tình muốn đi ngâm nước nóng, là muốn thay đổi luật pháp đùa chết hắn.

.....

Một tuần sau, tập đoàn Mặc thị mở một cuộc họp báo.

Nói rằng sẽ hợp tác với tập đoàn Cổ thị.

Tin tức này vừa được tung ra, các phóng viên lớn đã lập tức cạnh tranh đưa tin, bọn họ đều muốn có được thông tin hay ho đầu tiên, để làm thành một tin tức độc nhất vô nhị.

Hai ngày nay, tầng dưới tập đoàn Cổ thị đều bị vây quanh chặt như nêm cối, tất cả mọi người đều đang chờ đợi sự xuất hiện của Cổ Nam Nam.

Còn về tin tức hai tập đoàn muốn hợp tác, là do Cổ Nam Nam vô tình phát hiện ra trong bản tin buổi trưa phát trên tivi, cô tức giận đến mức lập tức gọi cho Mặc Lệ Tước, nhưng điện thoại hiển thị đã tắt máy.

Hắn đang cố tình, cố tình thả gió đi, nhưng lại tắt máy ngay thời khắc quan trọng làm cô không liên lạc được, nên sau khi về nhà cô sẽ đích thân đi tìm hắn.

Mặc dù thủ pháp dục cảm cố túng không thông minh lắm, nhưng lại vừa lúc làm sáng tỏ rằng hắn quan tâm đến cô.

Ngồi trong công ty, những ngón tay thon dài của Mặc Lệ Tước không ngừng gõ lên mặt bàn, tâm trạng rất tốt.

Trong lòng nghĩ chút nữa sau khi về nhà, thì cô sẽ đến tìm hắn với dáng vẻ như thế nào, tức giận, phẫn nộ, hay là ngạc nhiên.....

Nghĩ về điều này, Mặc Lệ Tước chợt cong môi cười khê ra tiếng, điều này làm Tư Bạch sợ tới mức tí nữa thì chiếc ly đang cầm trong tay đã văng xuống đất.

Tư Bạch hết chỗ nói rồi, đây là một trò lừa bịp trẻ con, sao Cổ Nam Nam có thể mắc mưu được.

Tuy nhiên, dường như có đôi khi hắn đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của đàn ông và phụ nữ trong tình yêu.

Chỉ một lát sau, nhân viên bảo vệ ở tầng dưới của công ty đã gọi điện thoại đến, nói rằng cô Cổ Nam Nam tổng giám đốc Cổ thị muốn gặp mặt tổng giám đốc, có chuyện quan trọng muốn nói.

Tư Bạch khê há miệng, về mặt ngạc nhiên, thế nhưng Cổ Nam Nam đã thật sự đến.

Hắn đau đớn đỡ lấy đầu, càng ngày hắn càng hoang mang về suy nghĩ trong lòng của những người này.

Mặc Lệ Tước có thể nói là nét mặt vô cùng rạng rỡ, tâm trạng tốt lên không ngớt.

“Bảo cô ấy lên đây đi!”

“Lệ Tước, làm như vậy có ý gì?” Tư Bạch cũng bắt đầu khinh thường Mặc Lệ Tước, “Cậu cũng thật ấu trĩ.”

Mặc Lệ Tước không nổi giận, ngược lại nói: “Muốn một người ấu trĩ đến, thì phải dùng thủ đoạn ấu trĩ, cậu xem không phải đã đến rồi sao?”

Tư Bạch: “.....” Thế nhưng hắn cũng không còn lời gì để nói.

Rất nhanh, Cổ Nam Nam đã đến cửa văn phòng của Mặc Lệ Tước.

Không có bất kỳ phép lịch sự nào, thậm chí cũng không gõ cửa, trực tiếp vịn tay nắm cửa và bước vào.

Còn chưa nhìn thấy người, Cổ Nam Nam đã khó dần nổi cơn giận mà gầm lên, “Mặc Lệ Tước, tốt nhất anh hãy nói rõ ràng cho tôi, chuyện hợp tác rốt cuộc là sao? Tại sao ngay cả một tổng giám đốc tôi đây cũng không hiểu được, rốt cuộc Cổ thị hợp tác với Mặc thị thế nào? Anh hãy nói cho tôi nghe một lời giải thích hợp lý.”

“Bà xã đại nhân đừng nóng giận, nào, lại đây ngồi.”

Khuôn mặt của Mặc Lệ Tước đầy cảnh xuân, tâm trạng vô cùng tốt, nhất là khi nhìn thấy Cổ Nam Nam, cả người hắn đều tỏa sáng.

Tư Bạch rót cho hai người hai ly cà phê.

Cổ Nam Nam không quan tâm đến sự tồn tại của cà phê, tầm mắt phẫn nộ từ lúc bước vào đều chưa từng rời khỏi người Mặc Lệ Tước, “Mặc Lệ Tước, anh nên giải thích với tôi một chút.”

Mặc Lệ Tước liếc mắt nhìn Tư Bạch, Tư Bạch lập tức hiểu ra suy nghĩ trong lòng Mặc Lệ Tước, là đang cảm thấy hắn dư thừa quá đúng không?

Hắn cũng chẳng muốn tiếp tục ở lại đây nhìn bọn họ tình tứ đâu!

Đã sớm muốn tìm một cái cớ để rời đi, bây giờ rất hợp ý hắn.

“Tổng giám đốc, nếu chút nữa có việc thì hãy gọi tôi.”

Tư Bạch rời đi, trong phòng chỉ còn lại Cố Nam Nam và Mặc Lệ Tước, bầu không khí lập tức trở nên ngột ngạt.

“Đã đói bụng hay chưa, muốn ăn gì? Có muốn tôi bảo thư ký mang đến cho em chút đồ ăn không?”

“Mặc Lệ Tước, bây giờ tôi đang nói chuyện chính sự với anh, anh đừng lãng sang chuyện khác.”

Về chuyện hợp tác cô vẫn chưa nghe qua, Mặc Lệ Tước đột nhiên công bố hai công ty hợp tác với nhau, rốt cuộc muốn làm gì chứ, cô hoàn toàn không thể hiểu được.

Nếu cùng công ty khác, cô có thể mặc kệ không hỏi, nhưng giới hạn là tập đoàn Cố gia, cô nhất định không thể để Cố thị bị hủy hoại trong tay mình.

“Bà xã, tôi vẫn chưa ăn gì, rất đói bụng, em có muốn cùng tôi đi ăn chút gì đó không?”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, hoàn toàn không cùng một lời nói.

“Mặc Lệ Tước!”

Lúc này Mặc Lệ Tước đứng dậy, tự nhiên nắm lấy tay Cố Nam Nam, “Đi thôi phu nhân, coi như là cùng tôi đi!”

“Anh.....”

Lúc này cửa mở ra một lần nữa, giọng của Mặc Đồng vang lên ở cửa, “Lệ Tước, em mang bữa trưa đến cho anh.....”

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Nên lợi dụng sẽ lợi dụng

Mặc Đồng đẩy cửa ra, giọng nói từ trong cổ họng phát ra mới được một nửa đã phải lập tức nuốt trở về, trên tay vẫn giữ lại động tác mở cửa, nụ cười dường như hơi cứng đờ.

Sau đó ánh mắt mới hiểu ra và lên tiếng, “Có phải em đã làm phiền hai người rồi không?”

Lời này còn cần nói ra sao? Chẳng lẽ không nhìn ra biểu hiện vô cùng không hài lòng trên khuôn mặt của Mặc Lệ Tước sao?

Đặc biệt là tư thế giữa hai người, Cố Nam Nam đang ngồi trên ghế sofa, Mặc Lệ Tước cúi người xuống, hai tay chống lên hai bên tay ghế, trông như đang trình diễn một bộ phim bom tấn, chỉ một chút nữa thôi, nếu cô đến muộn một chút, e rằng cô sẽ thật sự có thể nhìn thấy ‘đồng cung sống’ chẳng?

Nhìn thấy Mặc Đồng, Cố Nam Nam như thấy được rom cửu mạng, vội vàng vẫy tay với Mặc Đồng, “Không phiền, hoàn toàn không phiền, cô có thể đến tôi thật sự rất vui, cảm ơn cô!”

Về mặt của Mặc Đồng đầy ngu ngơ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Có điều nếu Cố Nam Nam cũng đã nói như thế, vậy ngay cả khi cô có ở lại cũng không liên quan gì rồi!

Nghĩ như thế, Mặc Đồng cũng thoải mái và nhiệt tình bước vào, đi đến trước mặt cả hai, cô đặt com trưa đã mang đến lên bàn, nhưng lúc này Mặc Lệ Tước đã lạnh lùng đứng thẳng người dậy, quay về bàn và chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Mặc Đồng lo lắng Mặc Lệ Tước sẽ đói bụng, nên quan tâm nói: “Lệ Tước, lại đây cùng nhau ăn com trưa đi! Em tự làm, nên hôm nay mang nhiều một chút.”

Hôm nay? Mang nhiều một chút?

Vậy là trong khoảng thời gian cô không có ở đây, Mặc Lệ Tước đều ăn com cùng cô gái này sao?

Mặc Lệ Tước rất không khách sáo bụng lấy đồ ăn.

Mặc Đồng mừng thầm trong lòng, nhận lấy đồ ăn từ cô ở trước mặt Cố Nam Nam, điều này có phải đã chứng minh rằng ở trong lòng hắn, thật ra Cố Nam Nam cũng không quan trọng như cô vẫn nghĩ không?

Nhưng giây tiếp theo, hành động của Mặc Lệ Tước đã dồn tất cả những ảo tưởng của cô vào bên trong vực sâu.

Mặc Lệ Tước bày đồ ăn ra trước mặt Cố Nam Nam, thậm chí còn cẩn thận gỡ xương cá cho cô, “Nào, ném thử đi.”

Hành động vô cùng dịu dàng, như đang đối diện với cô gái mà mình yêu nhất, đặc biệt là ánh mắt mà hắn nhìn cô, nhất định là ánh mắt dịu dàng nhất mà Mặc Đồng từng thấy ở người phụ nữ khác ngoài Mặc Tuyết ra.

Đương nhiên Cố Nam Nam sẽ không nghe theo hắn, cô biết người này sẽ không tử tế như vậy, cố tình giả vờ gần gũi với cô, là vì muốn trốn tránh cô gái trước mặt này sao?

Không tiếc lừa gạt cô đúng vậy không? Thật là đáng khinh.

Tất nhiên cô sẽ không để hắn làm những gì hắn muốn, cô lập tức cầm lấy túi và đứng dậy, “Mặc Lệ Tước, tôi đến đây chỉ để muốn biết về chuyện hợp tác của anh, nếu không có gì để nói thì tôi đi trước, dù sao trong khoảng thời gian này tôi cũng rất bận.” Ý của cô rất rõ ràng, cô rất bận, không có thời gian cùng hắn chơi loại trò chơi nhảm chán này.

Cố Nam Nam vô cảm gạt đầu về phía Mặc Đồng đang bị ném ở một bên, như ra hiệu điều gì đó, xong xoay người định rời đi, nhưng đã bị cánh tay dài của Mặc Lệ Tước vung lên kéo trở về.

Hắn ôm chặt cô vào lòng, hoàn toàn phớt lờ khuôn mặt tái nhợt của Mặc Đồng ở bên cạnh, mờ ám nói với Cố Nam Nam “Bà xã, tối qua em thả bò câu tôi, chẳng lẽ bây giờ em định chạy trốn sao?”

Công nhiên tình tứ ngay trước mặt Mặc Đồng, làm cho Mặc Đồng tổn thương biết bao.

Cô ra sức vùng vẫy, thậm chí còn rất không khách khí nhắc chân dẫm vài cái thật mạnh lên giày da sáng loáng của hắn, “Mặc Lệ Tước, anh cũng có cái mức độ đi, đừng có quá đáng với tôi.”

“Không phải người quá đáng vẫn luôn là bà xã đại nhân em sao??”

“Bà, bà xã?” Sắc mặt Mặc Đồng trở nên tái nhợt như tờ giấy trắng, có điều cô vẫn mỉm cười nói: “Không lẽ hai người là.....”

Mặc Lệ Tước xoa đầu Cố Nam Nam, yêu chiều nói, “Đó là điều tất nhiên, chẳng lẽ anh không nói với em sao?”

Cố Nam Nam không muốn cô hiểu lầm nên nói, “Tạm thời.”

“Tạm thời?” Mặc Đồng hoàn toàn không thể hiểu được tạm thời mà Cố Nam Nam nói rốt cuộc có ý gì.

Sắc mặt của Mặc Lệ Tước trở nên đen kịt, “Em nói tạm thời là có ý gì?”

Cố Nam Nam không chút sợ hãi đối diện với cặp mắt của hắn, lạnh lùng lên tiếng, “Nghĩa đen, đừng nói với tôi là anh không hiểu?”

“..... Chính xác là tôi không hiểu, bà xã đại nhân có thể giải thích không?”

Quả nhiên gia hỏa này đang cố tình, muốn làm Mặc Đồng hết hy vọng, chẳng lẽ một hai phải hy sinh cô sao, nếu đến lúc đó Mặc Đồng chuyển sang nhắm vào cô thì phải làm sao đây.

Cô không muốn lại phải rơi vào trận chiến nhảm chán giữa chính thất và tiểu tam.

Cố Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói, ngoài cười nhưng trong không cười, “Tôi nói anh đúng là không biết xấu hổ, giải thích rõ ràng rồi, anh đã nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ nhưng không hiểu là ý gì.”

“Mặc Lệ Tước, anh đừng được một tắc lại muốn tiến một thước.”

“Bà xã, em muốn tiến thế nào? Phía trên, hay là phía sau?”

“Đồ vô sỉ, lần!”

“Được, chúng ta cùng nhau lần!”

Sắc mặt dữ tợn của Cố Nam Nam thật sự rất khủng khiếp, cô đen mặt, hai mắt tràn ngập phẫn nộ, “Mặc Lệ Tước, anh đúng là không biết xấu hổ.”

Trái tim Mặc Đồng thất lại, rất đau, rất đau, khi cô thấy hai người này phớt lờ sự tồn tại của cô ngay từ đầu, còn không hề cố kỵ tình tứ ngay trước mặt cô, trái tim cô đã vỡ vụn ra từng chút một.

“Này này này! Hai người, em còn đang ở đây mà, đừng xem em như là không khí vậy chứ!” Mặc Đồng cố gắng mỉm cười, chỉ ít làm cho bản thân trông

thật bình thường.

Mặc Lệ Tước không quan tâm nói, “Vợ chồng thể hiện tình cảm trước mặt bạn bè không phải rất bình thường sao?”

Bạn bè?

Hóa ra là như thế, hần vẫn luôn xem cô như là một người bạn mà thôi.

“Vâng, vậy hai người tiếp tục đi, bóng đèn em đây đi trước vậy, dù sao em cũng còn có việc.”

Cái gọi là có việc thật ra đều là ngại trang, chẳng qua cô không thể nào nhìn cảnh tượng trước mắt này.

“Mặc Đồng, cô đợi đã!” Cố Nam Nam rất muốn giữ cô lại.

Nhưng Mặc Lệ Tước đã ngăn cản, “Chẳng lẽ em không nghe thấy cô ấy nói còn có việc sao? Cố Nam Nam, em đang suy nghĩ gì vậy?”

Suy nghĩ? Cũng không phải cô không hề có, chẳng qua chút suy nghĩ này của cô hoàn toàn đều là vì tốt cho hần!

Có điều nhìn dáng vẻ của hần quả thực làm cho người ta nổi giận, đến nỗi giọng điệu cũng trở nên âm dương quái khí, “Đó không phải thanh mai trúc mã lớn lên cùng anh sao? Anh không đi tiễn à?”

Bọn họ lớn lên cùng nhau, gần như đã là người thân, cho nên giữa hai người cũng không có quá nhiều lễ nghĩa, tới tới lui lui cũng sớm trở thành thói quen.

“Tôi với cô ấy chỉ là bạn!”

“Ồ, sao bây giờ lại phân biệt rõ như thế, không phải đã tặng hoa hồng cho người ta rồi sao?”

Chuyện ở sân bay, cô nhớ rất rõ, tất nhiên, cô không phải thật sự muốn so đo gì, chỉ đơn giản muốn nhìn thấy hần thay đổi sắc mặt mà thôi.

“Ồ, em đang ghen à?”

Tiếng nói trầm thấp của Mặc Lệ Tước dễ nghe vô cùng. Một lần nữa, hần yêu thương ôm Cố Nam Nam vào lòng, “Bà xã đại nhân, vì tôi và cô ấy mà em ghen sao?”

Cố Nam Nam phản công không chút ngần ngại, “Đôi mắt nào của anh thấy tôi ghen chứ.” Cô đang chế nhạo hần đấy, chẳng lẽ nhìn không ra sao?

Ghen, bây giờ cô còn nhân hạ chỗ nào để đi ghen chứ? Hơn nữa giữa bọn họ cũng không có quan hệ gì. Chỉ là một cái hợp đồng bình thường mà thôi, ước hẹn đã qua, ai biết được ai còn nhận được ai? Hoàn toàn chưa nói đến ghen.

“Bà xã đại nhân, em đúng là thoải mái thật, chẳng lẽ không sợ tôi chạy theo cô gái nào luôn sao?” Hần nói như thế, chỉ là muốn Cố Nam Nam quan tâm hần nhiều hơn một chút. Không phải chỉ có phụ nữ mới có đon, đàn ông, cũng vậy.

Cố Nam Nam thật sự đã không còn sức lực để mà chửi bới nữa.

“Anh có thể yên tâm về điều này, anh có ở cùng ai, tôi cũng sẽ không gây rối, tôi sẽ cho anh tự do về thời gian và không gian, anh muốn làm gì thì anh làm, đó đều là chuyện riêng của anh.”

Vết thương quá sâu, cô không còn tin vào tình yêu nữa, không có tin tưởng và không có khát vọng thì sẽ không có tổn thương!

Nói xong, Cố Nam Nam định bước ra ngoài. Lúc này mới phát hiện ra, Mặc Lệ Tước đã giữ tay cô lại.

Cố Nam Nam cau mày, rốt cuộc người đàn ông này muốn thế nào nữa, một lúc ôm một lúc kéo, rốt cuộc có muốn để cho người khác đi không?

“Mặc Lệ Tước, tôi đến đây chỉ để nói chuyện với anh, nếu không hợp tác, thì buông tay!”

Cố Nam Nam nghĩ trong lòng, nếu Mặc Lệ Tước thật sự đồng ý hợp tác mà nói, tất nhiên cô cũng sẽ đồng ý hợp tác. Xét cho cùng thì tập đoàn Đế Quốc cũng là một công ty tập đoàn lớn nhất Hải Thành, tài nguyên và tài chính, cùng với kỹ thuật và trình độ cũng là hạng nhất. Có thể hợp tác với một công ty lớn như vậy, tất nhiên sẽ được trợ giúp cho sự phát triển trong tương lai, trợ giúp rất lớn, những thứ có thể lợi dụng tội gì lại không đi lợi dụng chứ?

Từ khi mất đi Du Minh Tuấn, Cố Nam Nam đã học hỏi được rất nhiều điều trong xã hội này.

Tất cả mọi thứ, nên lợi dụng sẽ lợi dụng.

“Em thật sự như thế, thật sự không yêu tôi chút nào sao?” Không biết xảy ra chuyện gì, Mặc Lệ Tước đột nhiên trở nên u ám.

Cho rằng như vậy cô sẽ cảm động sao, không, cô không cảm động dù chỉ một chút, chỉ cảm thấy, hần như vậy trông rất buồn cười mà thôi.

“Anh nói ra như vậy không thấy buồn cười sao? Anh cảm thấy sẽ có tình yêu giữa chúng ta sao?”

Nói đến tình yêu, cả người Cổ Nam Nam đều trở nên lạnh lẽo.

Hắn vẫn còn có tư cách để nói đến tình yêu sao? Một người có thể không kiêng nể gì mà tàn nhẫn giẫm đạp tình yêu của người khác dưới chân, có tư cách gì để yêu?

Hắn không đủ tư cách, cũng không xứng đáng có được tình yêu.

Cổ Nam Nam nói xong.

Im lặng vài phần, và tiếp tục nói.

“Mặc Lệ Tước, đừng nói lại điều này với tôi, mặc kệ anh có nói gì thì tôi cũng sẽ không tin anh.”

“Rốt cuộc cũng trở nên thông minh rồi à?” Khóe môi tuấn mỹ của hắn hiện lên một nụ cười lạnh, “Còn tưởng rằng chỉ cần tôi nói như thế, em sẽ lập tức cảm động mà chủ động nhào vào trong lòng tôi, xem ra tôi đã sai rồi!”

“Anh!”

Ục ục ục ục, Cổ Nam Nam vừa định nói gì đó, thì bụng cô đã ục ục kêu lên không ngừng. Điều này làm cho cô có cảm giác cực kỳ xấu hổ, nhưng cô vẫn cố gắng làm mình bình tĩnh lại và không mất đi thần thái, nói: “Đi thôi.”

“Ừ, đi, tôi đưa em đi ăn cơm, nói nhiều như thế, nhất định rất đói bụng rồi.”

Nói tới nói lui, vẫn quay lại chủ đề ăn cơm! Lúc này Cổ Nam Nam nhìn về phía cửa, hóa ra Mặc Đồng đang đứng ở cửa cũng đã biến mất.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Mọi thứ đều đã quá trễ

Cổ Nam Nam chuẩn bị rời khỏi công ty, không ngờ lại bị Mặc Lệ Tước chặn đến nhà ăn để ăn cơm, phỏng chừng là hắn chưa bao giờ đến nhà ăn của công ty, lúc này làm cho các nhân viên sau khi nhìn thấy đã ngạc nhiên không thôi, boss của mình lại đi ăn cơm của nhân viên, đây là chuyện mà cả đời bọn họ cũng không dám nghĩ đến!

Mặc Lệ Tước gọi một bàn lớn đồ ăn, nhưng hắn không ăn gì cả, mà là không ngừng gấp đồ ăn cho Cổ Nam Nam. Điều này khiến các nhân viên sợ hãi tới mức hộp cơm đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất!

Tất cả mọi người đều khe khẽ nói nhỏ, không dám lớn tiếng ồn ào, nhưng vẫn không nhịn được mà nói.

"Mọi người, rốt cuộc hôm nay boss đã xảy ra chuyện gì vậy, mời rượu một cô gái xinh đẹp, không phải vừa đi rồi sao? Sao một người đi rồi lại một người đến nữa."

"Cái này tôi cũng không rõ lắm, có lẽ đều thích cả hai!"

"Thật tuyệt, tôi cũng muốn được ở bên cạnh boss!"

.....

Sắc mặt Cổ Nam Nam trở nên lạnh lẽo, cô không muốn bị người khác biến thành tác phẩm điêu khắc để cho mọi người thưởng thức.

Cô đứng dậy.

"Anh muốn ăn thì ăn đi, thích cái gì thì ăn cái đó, tôi không có nhiều thời gian để làm bậy ở đây cùng anh."

Nói xong cô định bỏ đi, nhưng lại bị Mặc Lệ Tước túm chặt.

"Bà xã đại nhân, đừng vậy mà, thật vất vả mới có thể cùng tôi ăn bữa cơm, em phải đi, thì bữa cơm này tôi cũng sẽ không ăn."

Sắc mặt Cổ Nam Nam lúc xanh lúc đỏ lúc trắng, gầm nhẹ về phía Mặc Lệ Tước, "Mặc Lệ Tước, anh có thể bớt trẻ con lại một chút không? Một người

lớn như thế rồi, đi ra ngoài không sợ bị người khác cười anh à?"

"Tôi không quan tâm người khác, tôi chỉ quan tâm bà xã đại nhân em thôi."

"Anh đúng là không biết xấu hổ."

"Tôi không biết xấu hổ, không phải em đã thấy qua rồi sao?"

"Anh..... Tôi cũng lười nói chuyện với anh." Dù sao cô có nói thế nào, thì cũng vậy.

"Ăn cùng tôi."

"Không rảnh."

"Ăn cùng tôi, bà xã."

"Tôi không rảnh."

"Ăn cùng tôi, bà xã đại nhân."

"Cút, cút càng xa càng tốt!"

"....."

Cô đúng là điên rồi mới có thể đi tin câu chuyện ma quỷ của hần, hợp tác chó má gì chứ, ngay từ đầu đã là chuyện giả dối và hư ảo, ngay từ đầu đã không nên tin tưởng hần.

A a a!

Cô thật sự muốn phát điên mà!

Tất cả mọi người đều khó tin theo một cảnh này, đây vẫn là đại boss kiêu ngạo và nghiêm khắc của bọn họ sao? Xoa xoa mắt, không phải đã thật sự nhìn lầm rồi chứ? Nhưng không.

Hóa ra đại boss cũng sẽ có một mặt dịu dàng như thế, có thể nói đây là một cảnh lịch sử giàu kỷ tích nhất.

Cố Nam Nam muốn chạy, nhưng Mặc Lệ Tước không cho.

Một hai phải ép cô ăn chút gì đó, còn ghét bỏ vì cô quá gầy, hần nói một trận gió thổi qua cũng có thể thổi bay cô.

Đây là logic gì chứ? Cô là con người, không phải đồ vật.

Cố Nam Nam vẫn luôn rất kiên nhẫn, cố nhịn xuống, ăn một chút cơm, cùng hần ăn cơm trưa xong, cô cho rằng mình có thể đi rồi, nhưng sau khi ăn xong, hần lại kéo cô đến văn phòng của hần.

Cố Nam Nam nghiêng răng, "Rốt cuộc anh muốn thế nào nữa?"

"Tôi bảo em ở lại với tôi."

Gia hỏa này hoàn toàn không nghe cô nói.

"Mặc Lệ Tước, tôi thật sự rất bận, tôi không phải một người rảnh rỗi, không rảnh cùng anh làm âm ỉ."

"Rốt cuộc anh muốn thế nào nữa đây." Tiếp tục ăn không ngồi rồi ở đây, hần có ý gì chứ?

Đối diện với con giận của cô, Mặc Lệ Tước có vẻ vô cùng thông dong, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hần lóe lên sự sâu thẳm và bình tĩnh, "Tôi muốn làm chuyện gì không phải em rõ nhất sao?"

Ha ha!

Cố Nam Nam cười khẩy, đến bây giờ còn giờ ra loại trò đùa không đầu vào đầu ở đây được sao?

Cho rằng chỉ số thông minh của cô thấp, hay cho rằng cô dễ bị lừa?

"Tôi không hiểu ý của anh, nếu không có việc gì để nói thì tôi đi trước."

"Chẳng lẽ không muốn hợp tác sao?"

"Hử?"

Hắn có ý gì? Không lẽ đã đồng ý hợp tác rồi chẳng?

"Ý của anh là....."

Cố Nam Nam bắt đầu do dự, nếu hắn thật sự chấp thuận, vậy thì, lấy công ty tập đoàn Đế Quốc làm bàn đạp, dựa vào điều này, Cố thị sẽ có thể nhảy lên ngôi cao! Cố thị sẽ có một bước nhảy vọt!

"Hmm?"

Cố Nam Nam chống hai tay lên hai cạnh bàn, đôi mắt đen láy lóc lên tia sáng lấp lánh như những vì sao trong đêm!

"Anh thật sự đồng ý hợp tác với Cố thị sao?"

"Em là vợ tôi, chưa nói đến hợp tác hay không hợp tác, của tôi chính là của em, của em vẫn là của em."

Lời này không có gì sai, cô rất thích nghe.

Mặc Lệ Tước đưa cho cô một phần bản sao hợp tác soạn thảo, "Đây là bản nháp tạm thời về dự án hợp tác, em xem qua trước đi, nếu không có vấn đề gì, chúng ta có thể tiến hành hợp tác dự án phát triển. Chấp nhận hay không chấp nhận thì tùy em."

Cố Nam Nam cầm lấy tài liệu và xem nó một cách nghiêm túc, lúc này Mặc Lệ Tước nhận được cuộc gọi từ thư ký của công ty, bảo hắn đến tổ chức một cuộc họp lúc mười hai giờ.

Chờ Cố Nam Nam ngẩng đầu lên, Mặc Lệ Tước đã không còn ở phòng.

Cố Nam Nam đi lại tự do, dạo qua một vòng, do dự chắc là có thể trở về rồi.

Có điều, không phải chuyện công việc của hắn vẫn chưa được giải quyết sao? Trở về nhanh như thế mà nói, chẳng phải là như không. Nghĩ như thế, Cố Nam Nam có ý định muốn tiếp tục chờ hắn.

Cô thật sự cảm thấy rất hứng thú với phương án hợp tác được đề cập đến trong tài liệu vừa rồi.

Nhưng không biết hắn có ý gì.

Đặt tài liệu xuống, bầu không khí trong phòng rất ngột ngạt, nên cô mở cửa và đi ra ngoài, coi như là đang đi thị sát công việc.

Cô đi đến rất nhiều nơi, tất cả nhân viên mà cô gặp phải đều vô cùng lịch sự chào hỏi cô, đặc biệt là trong mắt của những cô gái đó, cô thấy được cả ngưỡng mộ và đổ kị, điều này làm cho cô rất bất lực.

Đây không phải là lỗi của cô.

Đi vòng quanh công ty, thế nhưng nó lớn đến mức đã làm cô bị lạc đường.

Thậm chí cô cũng không biết mình đang ở Đông Phương nào, nhưng dù sao cũng đang ở công ty, cũng không đến mức sẽ không tìm được đường ra, Cố Nam Nam tỏ vẻ rất bình tĩnh, lặng lẽ bước đi.

Phòng tài chính?

Cố Nam Nam ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ba con chữ to Phòng tài chính.

Giật mình, cô đang tự hỏi rằng rốt cuộc cô phải làm sao thì mới có thể đến được văn phòng của Mặc Lệ Tước.

Nhưng vào lúc này, có một người đàn ông đội mũ len lút đi ra từ phòng tài chính và tông vào người cô.

Suýt nữa cô đã bị tông ngã xuống đất.

"Xin lỗi." Đối phương chào hỏi.

"Không sao."

Tất cả tài liệu đều đã rơi tán loạn dưới đất.

Cố Nam Nam tốt bụng cúi xuống và nhặt nó lên.

Khi tay cô vươn đến một tờ giấy, thì khựng lại, và lặng lẽ nhìn nội dung trên tờ giấy.

"Anh....."

Bỗng, người đàn ông như phát điên, hung hăng đẩy cô ra, rồi chạy về phía thang máy ở cách đó không xa.

"Anh đứng lại đó cho tôi." Cố Nam Nam điên cuồng đuổi theo phía sau, không ngờ, lại có người làm giả sỗ sách sau mắt Mặc Lệ Tước.

Thang máy chuẩn bị mở, trên miệng của người đó hiện lên nụ cười đắc thắng.

Tuy nhiên Cố Nam Nam đã lòi tên đó ra ngoài trong giây cuối cùng.

Cố Nam Nam túm lấy áo của người đàn ông không buông, mặc kệ hắn ta có vật lộn thế nào thì cô vẫn không buông tay.

Cuối cùng người đàn ông cũng không còn cách nào, rống lên với Cố Nam Nam, "Người phụ nữ điên này ở đâu ra vậy chứ, còn không mau buông ra."

Cố Nam Nam không sợ chết túm lấy hắn, "Dám làm giả sỗ sách trong tập đoàn Đế Quốc, chán sống rồi sao?"

"Đây là chuyện của tôi, có liên quan gì tới cô chứ?"

"Tôi là vợ của Mặc Lệ Tước, anh thấy việc này có liên quan tới tôi không hả?"

Cố Nam Nam cười khẩy.

Người đàn ông nổi giận, lập tức vươn nắm đấm về phía mặt cô.

Cố Nam Nam biết mình đánh không lại nên lập tức nhắm chặt hai mắt.

Nhưng nỗi đau vẫn chưa đến, đợi hồi lâu Cố Nam Nam cũng mở mắt ra, thì thấy tay của người đàn ông đã bị một bàn tay to và thon dài bắt lấy.

"Giám đốc Vương, anh đang làm gì ở đây thế? Vợ của tôi mà anh cũng có thể động vào sao?" Mặc Lệ Tước bảo vệ Cố Nam Nam trong vòng tay mình.

Bên trong đôi mắt đen nhánh chứa đầy sương mù.

Như muốn giết người đến nơi, làm người ta khiếp sợ không thôi.

Nhìn thấy Mặc Lệ Tước, người đàn ông lập tức trở nên xui xẻo.

"Tổng, tổng giám đốc....."

"Hử?"

Mặc Lệ Tước cười lạnh lùng, tiếng cười rất mỏng và lạnh, làm người khác nhìn không được mà sờn tóc gáy.

Cố Nam Nam không hiểu, tại sao hắn lại muốn giúp cô như thế, rõ ràng không quan tâm thì sẽ tốt cho hắn hơn không phải sao?

Bảo vệ ở cửa cũng đã vội vã chạy đến hiện trường, và đưa người đi.

Lúc này Cố Nam Nam mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, xét cho cùng cô đã thật sự muốn vùng tay đánh nhau, nhưng cô hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn ta.

Nhưng điều cô không hiểu chính là tại sao Mặc Lệ Tước lại biết cô ở đây? Không phải hắn đang hợp sao?

"Sao anh lại ở đây, hợp xong rồi à?"

"Không, tôi thật sự chạy ra ngoài, vì tôi có dự cảm em sẽ xảy ra chuyện."

Nói xong hắn rất đắc ý, rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, "Bởi vì tôi và bà xã đại nhân có thần giao cách cảm."

"Anh cút đi."

Lúc này, khóe môi của Cố Nam Nam chợt hiện lên một nụ cười nhạt, nụ cười rất đẹp, như ánh nắng mùa xuân sưởi ấm trái tim, như một vùng nước trong vắt, làm tan chảy trái tim hắn!

"Nam Nam, chúng ta nói chuyện đi!"

Hắn đã muốn làm điều này từ lâu, nhưng vẫn không có cơ hội, hôm nay xem ra là có phúc trong họa, (1) Tái Ông mất ngựa, nào biết họa phúc!

Hôm nay xem như bọn họ đã hòa thuận hơn một chút, mặc dù trước đó đã xảy ra chút ma xát, nhưng sau đó đều đã bình an và thuận lợi vượt qua.

Chỉ cần cô không sao, mọi thứ đều ổn.

Về dự án hợp tác của công ty đã được thông qua, cô gần như được xử lý mọi việc trong công ty của Mặc Lệ Tước, tương đương với công việc của thư ký.

Một tổng giám đốc, biến thành trợ lý cá nhân của hắn, đi ra ngoài, sẽ khiến người khác chê cười cô mất.

Thời gian vẫn luôn kéo dài đến tận tối.

Vốn định cùng nhau về nhà, thì trên đường hắn đã nhận được một cuộc gọi, rồi vội vàng rời đi, chỉ còn lại một mình Cố Nam Nam.

Đúng là buồn cười, ban đầu cho rằng tình cảm giữa hai người sẽ tiến thêm một bước, đáng tiếc bắt toại người nguyên(2), đây cũng là một chuyện không còn cách.

Cố Nam Nam ngồi trong xe, không rời đi, mà nhìn bóng dáng đang dần biến mất của hắn, có điều gì đó đang xảy ra trong lòng cô, cảm giác kỳ lạ, nhưng nó không giống như ghen tuông hay là khó chịu, mà chính là ngứa ngáy, rất muốn gãi.

Ngồi trong xe suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc cô cũng khởi động xe, và lái đi mất!

Vốn dĩ chuyện có thể kết thúc như vậy, nhưng khi ở trên đường, lúc cô đang lái xe bình thường, thì bỗng từ đối diện có một chiếc xe lao đến, và lao thẳng về phía cô.

"Á!" Cố Nam Nam phản ứng lại, lập tức đánh tay lái, nhưng đã quá trễ, cô đã chậm một bước.....

- - - - -

(1) Tái Ông mất ngựa, nào biết họa phúc: một câu thành ngữ, có nghĩa việc tốt và việc xấu của trong đời người không là tuyệt đối, dưới điều kiện nhất định, chuyện xấu có thể dẫn tới kết quả tốt đẹp, chuyện tốt cũng có thể dẫn tới kết quả xấu.

(2) Bắt toại người nguyên: mong muốn, ước nguyện của con người không thành sự thật.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Cố Nam Nam xảy ra tai nạn giao thông

Cố Nam Nam vội vàng đánh tay lái, thoát khỏi chiếc xe đang lao đến, nhưng hoàn toàn không chú ý đến cái cây to bên đường mà đâm thẳng vào nó.

Cô lập tức ngất đi, mất hết ý thức.

Mặc Lệ Tước đến bệnh viện, trong lòng hơi choáng váng, lúc này Mặc Tuyết còn đang nằm trong phòng cấp cứu, gần đây bệnh của Mặc Tuyết càng trở nên nghiêm trọng hơn, hắn không thể để cô một mình mà mặc kệ.

Du Minh Tuấn vội vã chạy đến, chưa kịp nói gì, thì đã bị ăn một đấm thật mạnh vào mặt.

Phun máu tươi trong miệng ra, hắn không nói lời nào, nhưng sự tức giận trong ánh mắt không phải một chút cũng không có, hắn cười khẩy, "Mặc Lệ Tước, tôi biết anh thích Mặc Tuyết, mà người tôi thích chính là Nam Nam, có gì không thành toàn cho nhau đi, một hai phải tra tấn nhau chứ? Làm như thế rất vui sao?"

Kết quả là hắn bị ăn thêm đấm thứ hai, lần này Du Minh Tuấn lựa chọn đánh trả, trên má Mặc Lệ Tước cũng trở nên sưng đỏ, "Mặc Lệ Tước, ngay cả khi anh hủy diệt Du gia tôi cũng không hề quan tâm, cuối cùng bây giờ tôi cũng đã hiểu ra, điều tôi muốn nhất là gì, không có cô ấy, tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì cả."

"Anh đang đe dọa tôi? Cho rằng tôi không dám sao?"

Khóe miệng Mặc Lệ Tước cũng chảy ra tơ máu, hắn lau đi, tà khí lạnh lẽo vây quanh người hắn.

"Không, tôi không đe dọa anh, tôi biết anh dám, nhưng tôi sẽ không quan tâm đến nó, từ giờ trở đi tôi sẽ không vì Du thị mà hy sinh tình yêu của tôi nữa."

Mặc Lệ Tước cảnh cáo, "Đừng quên anh đã cưới Tuyết nhi."

"Tuyệt nhỉ?" Du Minh Tuấn mỉm cười nói, "Không phải cô ấy là em gái của anh sao? Một câu Tuyệt nhỉ thốt lên cũng thật là dễ nghe, nếu anh để Nam Nam biết tất cả những gì anh làm đều là vì em gái yêu quý của anh, anh cảm thấy cô ấy sẽ hận anh đến thế nào?"

"Anh dám!"

"Ồ? Anh đang đe dọa lại tôi sao? Tôi biết anh nói thì anh làm được, nhưng bây giờ tôi sẽ nói với anh, tôi có thể làm được điều đó trong một đêm, có muốn thử xem không?"

"Du Minh Tuấn!"

Du Minh Tuấn phản kháng quyết liệt như thế, đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn, chuyện như vậy, hắn tuyệt đối không cho phép.

"Một khi đã như vậy, thì chúng ta cứ cá cược đi! Bây giờ tôi đã có thể nói cho anh đáp án cuối cùng, trên thế giới này, ngoài chính tôi ra, thì không một ai có thể chiến thắng tôi cả."

"Chống mắt lên xem."

Du Minh Tuấn nói xong thì bỏ đi.

Từ lúc bắt đầu, trái tim hắn vẫn luôn rơi vào tình trạng bối rối và bất an, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Du Minh Tuấn mở ra số của Cố Nam Nam, và gọi đi, điện thoại được kết nối nhưng không ai nghe.

Gọi một lần nữa, vẫn vậy.

Nam Nam, em không sao chứ!

Mặc Lệ Tước cầm điện thoại, dựa vào băng ghế, ngẩng đầu lên và nhắm mắt suy nghĩ, trong thời gian ngắn gần đây, trong đầu hắn lại đột nhiên hiện lên một số hình ảnh khi còn nhỏ, mặc dù mơ hồ, nhưng lại bắt đầu tăng lên từng chút một, điều này làm cho nội tâm của hắn vô cùng áp lực, mỗi lần hắn muốn tìm hiểu kỹ, thì lại phát hiện ra hầu như toàn bộ những ký ức thời thơ ấu của hắn đều đã biến mất.

Chuyện này rốt cuộc là sao, ngay vừa rồi, những mảnh vỡ như thế dường như đã trở nên rõ ràng, hắn nhìn thấy có một cô bé với bím tóc đáng yêu, mặt đầy chuyền trên cổ của cô bé lóe sáng vô cùng đẹp, nhưng lại là một hình ngôi sao vô cùng ấu trĩ, tại sao chứ?

Rốt cuộc cô bé đó là ai, tại sao lại xuất hiện trong ký ức của hắn, xung quanh đều vô cùng mơ hồ nhưng duy nhất ký ức về sợi dây chuyền kia lại rất rõ ràng, rốt cuộc chuyện này là sao?

Chỉ một lúc sau, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra.

Lúc này Mặc Lệ Tước mới đứng dậy khỏi ghế.

Nhìn Mặc Tuyết được đẩy ra từ phòng cấp cứu, nội tâm hắn vô cùng phức tạp.

Nhưng khi nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ cô, cả người hắn đều sửng sốt, đây, đây không phải sợi dây chuyền trong ký ức của hắn sao?

.....

Đau, đau quá.....

Mở mắt ra, nhìn xung quanh, bốn phía đều là khu vườn vô cùng xinh đẹp, chắc là khu vườn của một căn biệt thự rộng lớn nào đó, có hai đứa trẻ đang chơi đùa vui vẻ trong vườn.

"Anh Mặc, anh đợi đã, anh chạy nhanh quá em đuổi theo anh không kịp!"

"Hạ Chi Tinh, em chạy nhanh lên, đuổi theo anh nhanh lên! Nếu em chạy chậm, anh sẽ thật sự biến mất đó!"

Cố Nam Nam nhìn xung quanh, đây là đâu, rồi nhìn chính mình, dường như cô đang lơ lửng giữa không trung, cô đang quan sát từ không trung xuống.

Nói như thế, không lẽ cô đã chết rồi sao?

Ồ, phải rồi, cô nhớ ra, dường như mình đã xảy ra tai nạn giao thông, phải, tai nạn giao thông.

Chẳng lẽ cô đã chết trong vụ tai nạn giao thông đó rồi, những tư tưởng đang xuất hiện, chỉ là linh hồn của cô?

Cô vрон tay ra, và nhìn nó, không màu và trong suốt, không nhìn thấy gì cả, cô tin rằng mình đã thật sự chết rồi.

Nhưng khi cô cúi xuống, thì nhìn thấy, có một sợi dây chuyền ngôi sao sáng lấp lánh được đeo trên cổ cô, thật chói mắt.....

Cô nhắm mắt lại.

Cô nhắm mắt, rồi mở ra, thì thấy rằng trên cổ của cô bé trong khu vườn phía dưới cũng có một cái.

Cậu bé bên cạnh tự đeo lên cho cô bé, "Hạ Chi Tinh, anh sai rồi, cái này tặng cho em được không?"

Cô bé mở to hai mắt của mình, chớp chớp, khó hiểu hỏi cậu bé, "Anh à, đây là gì, tại sao lại tặng cho Hạ Hạ."

"Đây là vòng cổ đính hôn đó, chờ Hạ Hạ lớn, anh Mặc sẽ cưới Hạ Hạ làm vợ được không?"

Cô bé vui vẻ gật đầu, "Vâng, được ạ, anh Mặc, anh nói thì nhất định phải giữ lời nha."

Sau đó cậu bé cẩn thận nâng đầu của cô bé lên, và hôn chụt một cái lên trán của cô bé.

Cả hai mỉm cười vui vẻ, rồi dắt tay nhau về nhà, sợi dây chuyền dưới ánh mặt trời, tỏa sáng rực rỡ.....

"Vòng cổ....." Cố Nam Nam nói thầm, rồi từ từ mở bừng mắt.

Vừa mở mắt ra, đã bị tạt một chậu nước lạnh.

"Hừ, cuối cùng cũng tỉnh, tiện nhân."

Lạnh quá, Cố Nam Nam nhìn xung quanh, xung quanh là một mớ hỗn độn, dường như ở góc tường được đặt một chiếc giường gỗ, tấm chăn bên trên rất lộn xộn, ở góc bên kia đặt một cái bàn, ở trên có một gói mì, còn có một thùng mì gói còn dư, dường như đã bị mốc, toát lên một thứ mùi kinh tởm.

Đầu óc choáng váng, Cố Nam Nam lắc đầu vài cái, yếu ớt lên tiếng, "Đây là đâu? Tôi, sao tôi lại ở đây?"

"Tại sao lại ở đây? Chỉ có thể trách mày vì đã làm quá nhiều, dám xen vào chuyện của người khác, mày đúng là không sợ chết! Nếu không sợ chết như thế, vậy thì bây giờ tao sẽ thành toàn cho mày."

Hắn ta rất không khách khí đánh một gậy vào bụng cô, "A!!!"

Cô hét lên, đây không phải là nỗi đau bình thường, mà gần như có thể nghe thấy tiếng xương cốt bị gãy, khiến cô đã lập tức hét lên, mồ hôi trên trán nhễ nhại.

Người đánh cô che mặt lại, nên không thể nhìn thấy vẻ mặt, nhưng nghe giọng của hắn ta lại cảm thấy dường như đánh phụ nữ là một việc rất vinh quang đối với hắn, "Ây da, tay đánh mạnh như thế chỉ hét một tiếng, vẫn không định đầu hàng à? Vậy chiều này thì sao?"

Lại là một gậy thật mạnh, đánh vào lưng Cố Nam Nam.

"Á Á....." Cố Nam Nam cắn môi để không hét lên, môi cũng bị cắn đứt, chảy ra không ít máu.

"Ây da!" Người bịt mặt lúc này đã khó chịu, ném gậy xuống, và lấy roi ra, không ngừng quất lên người cô, vừa đánh vừa quát, "Hét lên cho tao, xin tha cho tao, quỳ xuống cho tao."

Kết quả là Cố Nam Nam đã bị đánh tới ngất, cũng không nghe thấy cô kêu một tiếng.

"Đại ca, dường như đã ngất rồi."

"Tạt nước cho tỉnh." Một người đàn ông khác ngồi trong góc lên tiếng.

"Vâng."

Lại là vài chậu nước lạnh được tạt đến.

Cố Nam Nam vẫn chưa tỉnh lại, tiếp tục vài chậu nước lạnh nữa, dường như lúc này cô mới có chút nhận thức.

Người đàn ông che mặt đang chuẩn bị cho những "yêu thương" tiếp theo, thì lão đại ở góc đã nhận được điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia nói, "Đừng đánh chết người, giữ lại vẫn còn hữu ích."

Lão đại tự xưng rất chân chó phụ họa, "Yên tâm đi, cô Tuyết nhi, nhất định sẽ giữ lại người cho cô, vâng, cứ vậy đi!"

Tuyết nhi?

Trong mơ hồ, dường như Cố Nam Nam đã nghe thấy một cái tên quen thuộc.

Tuyết nhi, chẳng lẽ là Mặc Tuyết nhi sao?

Toàn thân cô đau đớn, trong lòng càng đau đớn hơn.

Cô đã không còn quan hệ gì với Du Minh Tuấn, chẳng lẽ còn muốn cô chết sao?

Không chấp nhận được sự tồn tại của cô đúng không?

"Mặc..... Anh Mặc, anh đang ở đâu?"

"Anh Mặc cái quỷ gì?" Người bật mặt như cảm nhận được cô có chút khác thường.

Hắn thu roi lại.

Rồi sờ lên trán cô, "Đại ca, cô ta rất nóng, hình như bị sốt rồi."

"Đi, bắt cóc một bác sĩ đến đây cho tao."

"Vâng."

Lúc này Cố Nam Nam đã lâm vào hôn mê, nhưng trong miệng vẫn gọi anh Mặc gì đó.

"Anh Mặc, anh Mặc..... Đau quá, mau tới cứu em!!!"

.....

Tình mạng của Mặc Tuyết thoát khỏi nguy hiểm, Mặc Lệ Tước trở về nhà với một cơ thể nặng nề.

Nhưng không nhìn thấy Cố Nam Nam đâu, ngay cả đèn của toàn bộ biệt thự cũng đã tắt.

Ban đầu Mặc Lệ Tước còn nghĩ rằng do cô ghen và nổi giận, cho nên cố tình không bật đèn.

Khóe miệng mỉm cười, hóa ra cô cũng ghen à!

Chút nữa hẳn thật sự rất muốn nhìn thấy biểu hiện của cô sẽ ra sao?

Thay giày, Mặc Lệ Tước đi thẳng lên lầu, hẳn vào phòng và bật đèn lên, nhưng phát hiện ra căn phòng vẫn vắng lặng và không có gì cả, một chút hơi thở của người sống cũng không có, càng không có người.

Cô không ở đây?

Phản ứng đầu tiên của hẳn chính là nhất định cô đã bỏ trốn, kết quả là hẳn tìm ở toàn bộ phòng của biệt thự mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng Cố Nam Nam.

Không lẽ gia hỏa này đã về Cố gia sao?

Nhưng Cố gia không có ai cả, cô trở về làm gì?

Hay là quay về để gặp mặt người trong lòng sao?

Nghĩ đến đây, Mặc Lệ Tước trong cơn giận dữ, đã lập tức gọi cho Cố Nam Nam, nhưng điện thoại hiển thị là đường dây bận.

Hắn tức giận ném điện thoại lên ghế sofa, quả nhiên, người phụ nữ đó vì muốn trả thù hẳn cho nên lại đi tìm Du Minh Tuấn nữa có phải không?

Thật to gan.

Đang chuẩn bị ra ngoài, thì hẳn nhận được cuộc gọi từ Ngự Phong.

"Người, đã xử lý xong."

"Ừ, tôi biết rồi."

Sau khi cúp máy, Mặc Lệ Tước rất vui vẻ.

Đã đi đến cửa nhưng vẫn xoay người lại, hẳn rót cho mình một ly cà phê, rồi ngồi xuống sofa, nhàn nhã và thanh lịch mở tivi lên.....

Edit: Lạc Lạc

Chương 135: Một âm mưu cố tình bắt cóc

Tin thứ nhất được phát trên tivi là một vụ tai nạn giao thông, hiện trường tai nạn giao thông đã bị cảnh sát bao vây bằng dây cảnh giới, có vẻ như không nhìn thấy người bị thương, mà tài xế bên trong xe cũng không biết kết cuộc ra sao.

Ban đầu Mặc Lê Tước không quan tâm, nhưng sau khi nhìn thấy biển số xe, ly cà phê trong tay hắn đã rơi xuống đất, phát ra tiếng vang vỡ vụn, biển số xe đó, nếu hắn nhớ không lầm, chính là chiếc xe mà Cố Nam Nam đang lái.

Hắn lập tức đứng dậy và đi đến hiện trường vụ tai nạn giao thông.

Lúc này, Lâm Khả Nhi cũng vội vã chạy đến.

Cô cũng nhìn thấy trên tivi, nhưng tại sao xảy ra chuyện lớn như thế cũng không có ai báo cho cô, chẳng lẽ Nam Nam thật sự..... Nhìn thấy hiện trường tai nạn giao thông, cảnh sát nói không có người thương vong, nếu không có người thương vong, vụ tai nạn giao thông đó cũng không tính là nghiêm trọng, vậy rốt cuộc Nam Nam đã đi đâu?

Lâm Khả Nhi lập tức gọi điện cho Cố Nam Nam, nhưng điện thoại hiển thị đã tắt máy, có điều sau khi cảnh sát điều tra đã đưa ra một kết luận, đây là một vụ tai nạn giao thông được lên kế hoạch trước, chắc là người bên trong xe đã bị người khác đưa đi.

Đây là một vụ bắt cóc, đã được nâng cấp từ một vụ tai nạn giao thông bình thường.

Lâm Khả Nhi nhìn thấy Mặc Lê Tước, nhìn không được xông lên nắm lấy vạt áo của hắn, “Mặc Lê Tước, tôi giao Nam Nam cho anh, rốt cuộc anh đã chăm sóc cậu ấy thế nào, nếu anh không thích cậu ấy, thì anh buông tay cho tôi, hết lần này đến lần khác hại cậu ấy thành ra thế này, anh thấy rất thoải mái, rất vui vẻ có phải không? Tôi cảnh cáo anh, nếu cậu ấy có bất trắc gì tôi sẽ liều mạng với anh, đến lúc đó đừng trách tôi không từ thủ đoạn, muốn trực tiếp giết chết, tôi không thể làm được, nhưng muốn cho anh đau đớn đến chết, có rất nhiều cách.”

Lâm Khả Nhi thật sự rất lo lắng, kể từ khi Nam Nam đi theo hắn ta thì gần như không có một ngày tốt lành, cuộc sống như ở bên trong nước nóng, dù là vậy nhưng cô vẫn cố gắng trở nên vui vẻ, cố gắng không thay đổi chính mình.

Một cô gái khiến người khác vô cùng đau lòng như thế, sao Mặc Lê Tước có thể nhẫn tâm xuống tay chứ?

(Editor: Lạc Lạc

https://www.wattpad.com/user/_laclac258_)

Lâm Khả Nhi mắng xong, vẫn chưa hết giận, tiếp tục chửi rủa hắn: “Mặc Lê Tước, mỗi người đều có thứ mà mình thích, chúng tôi cũng vậy, anh cũng vậy, đừng tưởng rằng chỉ có anh mới biết dùng loại thủ đoạn dơ bẩn này để đe dọa người khác, bức tôi nóng nảy, tôi cũng sẽ làm như thế.”

Lúc Ngự Phong đến nơi thì đã thấy Lâm Khả Nhi và Mặc Lê Tước đang giằng co với nhau, vội vàng chạy đến can ngăn.

Tính cách của Lê Tước hắn vô cùng hiểu biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng chọc Lê Tước nổi giận, Khả Nhi sẽ thật sự không xong.

Hắn vội vàng chạy đến, nắm lấy cánh tay Lâm Khả Nhi, muốn kéo cô qua một bên, nhưng Lâm Khả Nhi đã hung hăng ném tay hắn ra, chế giễu nói: “Ày da, đây không phải là anh rể nổi danh sao? Đi tình tứ với chị tôi đi, đến đây làm gì, hay là một hai phải tình tứ trước mặt tôi, các người mới thoải mái à? Xin lỗi nha, các người thoải mái, nhưng tôi không thoải mái, tôi không biết mình có thể làm ra chuyện gì đâu!”

“Khả Nhi!”

Ngự Phong biết chuyện này đã tổn thương cô, nhưng từ tình cảm trước nay chính là không thể chấp nhận, hắn vẫn luôn xem Khả Nhi như là em gái của mình, dù cho đêm đó..... Vì vậy, ở trong lòng hắn, cô vẫn là em gái, điều này không thể nào thay đổi.

“Đừng gọi tôi! Ghê tởm! Tôi nói anh nghe, đừng tưởng rằng đến bây giờ trong lòng tôi vẫn còn có anh, thì anh tự đề cao bản thân mình, bắt đầu từ đêm đó, tôi đã hoàn toàn loại bỏ anh khỏi trái tim tôi, bây giờ tôi đi khắp nơi, tìm kiếm những người đàn ông tương thân tương ái, cũng hạnh phúc có khác gì, cho nên, tốt nhất sau này anh cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, để tránh kinh tởm đến tôi.”

Nói xong một hồi lời thôi dài dòng, Lâm Khả Nhi không quan tâm đến Ngự Phong nữa, cô cầm lấy điện thoại và bước lên xe.

Rất nhanh cũng liên lạc được với Quý Bắc Thần.

“Bắc Thần, cậu đến đây nhanh lên, Nam Nam đã xảy ra chuyện. Địa điểm ở...”

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, trong lòng Lâm Khả Nhi vẫn không yên, cô chuyển điện thoại qua liên lạc của người anh trai, rồi rầm có nên gọi điện thoại cho anh ấy hay không.

“Em muốn tìm Lâm Lập Phong à?”

Bỗng trên ghế phụ vang lên một giọng nói, dọa Lâm Khả Nhi nhảy dựng.

Quay đầu lại nhìn, là Ngự Phong.

Tâm trạng Lâm Khả Nhi càng tồi tệ hơn, không hề cho hấn một sắc mặt tốt, “Vừa rồi tôi đã nói rất rõ ràng, bây giờ anh còn đến đây làm gì, chê tôi mắng anh không đủ à?”

Cô nắm chặt tay lại, thật sự rất muốn vung một nắm đấm đến hấn.

Nhưng đối mặt với người mình yêu thì sao có thể xuống tay được, cô đành phải nghiêng răng lạnh giọng nói: “Trước khi tôi chưa nổi giận, tốt nhất cút xéo cho tôi, nếu không đừng trách tôi động thủ.”

“Khả Nhi, từ khi nào em lại trở nên bạo lực như thế, anh nhớ rõ đêm đó em rất dịu dàng.”

“Cút!”

Lâm Khả Nhi gào lên, hung hăng đá hấn.

“Xin lỗi, Khả Nhi!” Ngự Phong trầm giọng nói, “Bây giờ anh rất hối hận, nếu đêm đó không chạm vào em, có lẽ em sẽ không đau buồn như thế.”

Rất cuộc đêm đó hấn đã xảy ra chuyện gì, ngay cả chính hấn cũng không rõ, tóm lại chính là ngu ngốc một chút, làm ra chuyện không thể vãn hồi.

Nhưng mọi thứ đều đã qua, muốn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.

Hối hận?

Những lời này làm cho cô càng thêm đau buồn và muốn bật khóc!

Chuyện đêm hôm đó cô không hối hận, đúng vậy, nếu không chiếm được, có lẽ mới là hối hận thật sự!

Ngự Phong trầm trầm, không rời đi, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: “Anh biết đêm đó là lần đầu tiên của em, mặc kệ em có tin hay không, anh cũng muốn nói với em, thật ra đêm đó..... Cũng là lần đầu tiên của anh!”

Lâm Khả Nhi kinh ngạc, thậm chí cũng không biết phải nói gì.

Không đợi Lâm Khả Nhi lên tiếng, Ngự Phong đã xuống xe và rời đi.

Ngự Phong rời đi, Lâm Khả Nhi như một khúc gỗ ngồi ở bên trong, cô không biết, Ngự Phong nói những lời này rốt cuộc là tại sao.

Tại sao trước khi hấn đính hôn, còn muốn nói cho cô nghe điều này?

Hay là, đều là lần đầu tiên của nhau, cho nên tiện tay huê nhau chuyện này sao?

Trong lòng Lâm Khả Nhi rất hỗn loạn, cho đến khi Quý Bắc Thần gõ cửa sổ, Lâm Khả Nhi mới hoàn hồn.

“Khả Nhi, Nam Nam đâu, Nam Nam thế nào?”

Quý Bắc Thần đang trên phố, Lâm Khả Nhi gọi đã ngay lập tức chạy đến.

“Bắc Thần?”

Cô dừng lại một chút rồi mở cửa xe, “Lên xe đi.”

Lên xe, Quý Bắc Thần hỏi, “Khả Nhi, rốt cuộc là chuyện như thế nào, đã xảy ra chuyện lớn như thế nhưng sao mình lại không nghe.”

“Mình cũng vừa mới biết, cảnh sát nói đây là một vụ án cố tình bắt cóc, cho nên muốn bảo cậu lên điều tra một chút, rốt cuộc là ai muốn mạng của Nam Nam.”

Trong mắt Quý Bắc Thần lóe lên một tràn tàn nhẫn, “Mình biết rồi, có tin tức mình sẽ báo với cậu.”

“Ừ, cậu đi đi! Mình bên này còn có việc khác phải làm!”

Cô cần phải đến tập đoàn Lâm thị một chuyến, gặp một người.

(Editor: Lạc Lạc

https://www.wattpad.com/user/_lacialac258_)

.....

Tập đoàn Lâm thị.

Lâm Khả Nhi ở trong văn phòng của tổng giám đốc, không ngừng đi tới đi lui.

Thật là, cô đang có chuyện lớn như thế, vậy mà anh cô còn đang mở họp, cũng thật bận rộn!

Cô ngồi trên ghế sofa, lật điện thoại qua lại không ngừng.

Kéo kẹt, cửa mở.

Lâm Khả Nhi quay đầu lại, thì thấy anh cô đang đi đến, “Anh!”

Lâm Khả Nhi rất vui sướng, vội vàng đứng dậy nói, “Anh, gần đây anh rất bận sao, sao mỗi lần đến tìm anh, đều là đang mở họp?”

“Vẫn ổn.”

Lâm Lập Phong đặt tài liệu xuống, đi đến máy pha cà phê, “Khả Nhi, cà phê không?”

“Được ạ, muốn hương vị mà anh thích.”

Tay Lâm Lập Phong dừng lại một chút, rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Phải biết rằng cà phê mà hắn uống luôn đắng nhất, mà cô thì vẫn luôn vô cùng ghét vị đắng.

Đột nhiên hôm nay muốn uống cà phê đắng, nhất định trong lòng đã bị đã kích gì đó.

“Không có gì!” Lâm Khả Nhi mỉm cười.

“Khả Nhi, anh là anh của em, anh nhìn em lớn lên, em đang có tâm sự.”

Hắn nói thẳng thắn không có kị, không hề che giấu cho cô một con đường lui nào, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề và chọc trúng tim đen của cô.

Lâm Khả Nhi hung tợn lườm Lâm Lập Phong, “Anh trai của em, anh đúng là không đáng yêu, không phải mỗi người đều có chút bí mật sao? Nào có ai lại đi trực tiếp đâm thủng như anh?”

“Bởi vì em là em gái của anh, không cần phải che giấu.”

“Làm ơn, em gái cũng có bí mật được chứ?”

Hắn đưa cho cô một ly Cappuccino, rồi rót cho mình một ly cà phê đen, đặt lên bàn trước mặt cô, bản thân cũng ngồi xuống, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lâm Khả Nhi cầm lấy ly cà phê, từ từ lên tiếng, “Anh, anh xem bản tin buổi sáng chưa?”

“Ừ, xem rồi.” Hắn trả lời vô cùng bình tĩnh.

“Thật ra người bị tai nạn giao thông đó là khuê mật tốt của em, Nam Nam, bây giờ cậu ấy mất tích không tìm thấy, em muốn nhờ anh giúp em tìm cậu ấy.”

“Nam Nam?” Hắn rất có ấn tượng với cô gái này, xét cho cùng, đó chính là cô gái mà Lê Tước thích, vừa mới ở cuộc họp Thượng Hải gọi điện cho hắn và nhờ hắn giúp điều tra.

Điều này còn chưa được trả lời, thì cũng đã xuất hiện ở đây.

Vẫn cùng một sự việc, người phụ nữ đó sao lại lăm chuyện như thế?

Hơn nữa mỗi lần thấy Khả Nhi đều là bởi vì chuyện của cô ta, nếu không như vậy, thì hắn muốn nhìn thấy một mặt khác của Khả Nhi cũng vô cùng khó.

Thật sự, hắn thật sự không muốn giúp cô gái này.

“Phải, anh còn nhớ rõ không? Chính là khuê mật tốt nhất của em, Cố Nam Nam đó!”

Lâm Lập Phong mỉm cười, uống một ít cà phê, rồi mới nói, “Đường như không có ấn tượng gì.”

Lâm Khả Nhi: “Anh à, anh sẽ không thấy em gặp chuyện mà không giúp chứ!”

Lâm Lập Phong trầm tư một lúc rồi nói, “Mặc dù người em nói anh không có ấn tượng gì, nhưng anh cũng sẽ giúp!”

“Thật sao?”

“Ừ.”

“Anh à, cảm ơn anh!” Lâm Khả Nhi kích động ôm chặt lấy Lâm Lập Phong. “Cảm ơn, cảm ơn, anh!”

Lâm Lập Phong yêu chiều vuốt đầu Lâm Khả Nhi, “Được rồi, chuyện này em cứ giao cho anh, vì vậy em không cần quá mệt mỏi như vậy, đi nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đi, em nhìn xem em, quần thâm mắt cũng sắp đuổi kịp gấu trúc ở sở thú rồi.”

“Vâng vâng vâng, em biết rồi, em trở về ngủ liền đây.”

Có anh trai giúp đỡ, cô yên tâm rồi.

Năng lực của anh cô rất mạnh.

Sau khi Lâm Khả Nhi rời đi, Lâm Lập Phong cũng gọi điện cho Mặc Lệ Tước.

“Lệ Tước, anh có thể tự bảo vệ người phụ nữ của anh hay không, đừng lúc nào cũng phiền đến em gái của tôi!”

“Nhìn không ra, cô em gái đó chính là bảo bối của anh!” Hắn còn cố tình nhấn mạnh hai chữ em gái đó.

“Biết thì tốt!” Lâm Lập Phong cũng không kiêng dè.

“Vậy khi nào thì cưới cô em gái bảo bối của anh về nhà đây?”

Tình trạng auto ăn cắp bây giờ trắng trợn thật:) mang công sức người ta bỏ ra edit về mà cũng không thêm dẫn nguồn hay để tên editor, thậm chí còn cố tình "né" tên editor ra, ôi lạ lol ghê:)) điển hình là cái web yytruyen gì đấy, tức v~ ra được:)) Định là từ giờ sẽ up truyện trên wordpress luôn và không up trên wattpad nữa...

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Không tiếc mọi thứ muốn cứu cô

Tình cảm của Lâm Lập Phong đối với em gái mình, Mặc Lệ Tước biết rất rõ, là loại cảm giác gì hắn cũng cảm nhận được vô cùng rõ ràng, duy nhất là giữa bọn họ không phải anh em ruột, điều này rất dễ xử lý.

Chỉ cần có thể khiến cô chấp nhận hắn, mọi thứ đều hoàn hảo.

“Chuyện này không cần anh nhiều lời, tôi biết phải làm thế nào, còn anh, không phải cũng thích em gái đó sao? Tại sao bây giờ vì một người phụ nữ lại đến tìm tôi? Không giống anh chút nào.”

Đầu điện thoại bên kia trở nên im lặng, có lẽ đã chạm đến trái tim hắn, hồi lâu sau Mặc Lệ Tước mới chậm chậm lên tiếng, “Chuyện này tôi sẽ tự mình làm rõ, chuyện tiếp theo nhờ vào anh.”

Nói xong hắn lập tức cúp máy.

Thật ra trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn suy nghĩ về tình cảm của hắn đối với Cố Nam Nam rốt cuộc là gì, là xuất phát từ việc làm Mặc Tuyết hạnh phúc, hay là bản thân hắn đã bất tri bất giác bị mắc kẹt vào rồi?

Thậm chí hắn cũng không biết cách làm của mình là tốt hay là xấu, thật sự là vì lợi ích của Mặc Tuyết sao?

Hay, chỉ là riêng tư của bản thân mình.

Mặc dù đang mang những suy nghĩ phức tạp như thế, nhưng khi biết được tình hình của Cố Nam Nam, hắn vẫn trước sau như một đi trước.

(Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laclac258_)

.....

Một nhà kho bỏ hoang ở vùng ngoại ô.

Tay chân Lâm Lập Phong rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã tra được người đang trốn ở đây.

Lúc Mặc Lệ Tước tìm được Cố Nam Nam, toàn bộ người cô đều là vết thương, cả người lâm vào hôn mê, nếu không phải mũi của cô vẫn còn đang thở ra tiếng thở yếu ớt, thì cả người cũng giống như đã chết.

Hắn ôm cô trong vòng tay, gần như toàn thân cô không có chỗ nào là ổn, trông rất đau lòng.

Cả người Mặc Lệ Tước đầy âm u và kinh hoàng, xung quanh toát ra khí đen giống như thuốc độc, chỉ cần chạm vào, thì sẽ chết ngay lập tức.

Một Mặc Lệ Tước tức giận như thế, Lâm Lập Phong rất ít khi nhìn thấy.

“Người tôi đã mang đến, định xử thế nào?”

“Đẫn đi rồi chém đứt tay tất cả.” Mặc Lệ Tước lên tiếng không chút ngần ngại.

Dám nặng tay với người phụ nữ của hắn như thế, tất nhiên hắn sẽ không buông tha dễ dàng.

Cách đó không xa vang lên tiếng gào tê tâm liệt phế, Mặc Lệ Tước như không nghe thấy, bế Cố Nam Nam lên, dịu dàng nói: “Xin lỗi, Nam, tôi đến đưa em về nhà.”

Về nhà?

Hai từ này thật ảm áp, trong mơ màng, Cố Nam Nam mở mắt ra, ngay khi nhìn thấy Mặc Lệ Tước thì mỉm cười, rồi nói một câu khó hiểu, “Anh Mặc, cuối cùng anh cũng đến đón em.”

Mặc Lệ Tước lập tức ngưng ngẩn, dường như những lời này hắn đã từng nghe qua, dường như đã từng xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Tại sao, tại sao lại được nói ra từ miệng của cô, là trùng hợp, hay là.

(Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laclac258_)

.....

Cố Nam Nam đã mơ một giấc mơ rất dài, rất dài.

Dường như trong mơ cô đã gặp lại hình bóng quen thuộc đó, địa điểm quen thuộc, thậm chí còn có một giọng nói vô cùng quen thuộc.

Cuối cùng cô đang ở đâu?

“Nam Nam?”

Ai đó? Dường như lại có người gọi cô.

Nhưng sao giọng nói này lại quen thuộc đến thế!

Cố Nam Nam rất muốn mở mắt ra, cô có thể di chuyển các ngón tay, cũng cảm thấy toàn thân đều rất đau đớn.

Thật đau đớn, đến mí mắt cũng nặng nề đến mức không thể mở ra được.

Cuối cùng cô đang ở đâu, sao lại đau đớn như thế?

“Anh Mặc, anh Mặc.” Trong mê mang, dường như Cố Nam Nam lại gọi hai chữ anh Mặc này.

Anh Mặc, rốt cuộc là ai?

Mặc Lệ Tước một chút cũng không cho rằng cô đang gọi hắn.

Với tính cách của Cố Nam Nam, nhất định là không thể gọi hắn.

Vậy thì anh Mặc trong miệng của cô.....

Sắc mặt Mặc Lệ Tước đen kịt trông rất khó coi, cô đã hôn mê mấy ngày rồi, mấy ngày nay hắn vẫn luôn ở bên cạnh cô, vứt bỏ tất cả công việc, thậm chí trong lúc này Mặc Tuyết đang bị hen suyễn, hắn cũng không đến.

Chẳng lẽ tất cả những điều này không đủ để hắn thấy rõ vị trí của Cố Nam Nam trong hắn sao?

Hắn không thấy rõ, nhưng cũng không có nghĩa người xung quanh cũng không thấy rõ, Lâm Lập Phong nhìn thấy rõ ràng tất cả.

Mặc Lệ Tước nắm lấy tay Cố Nam Nam, chờ cô dần ngủ say, mới đi ra ban công gọi điện thoại cho Ngự Phong.

“Tra người họ Mặc bên cạnh Cố Nam Nam cho tôi, tất cả tôi đều phải biết.”

“Lệ Tước, rõ ràng là anh đang ghen, chẳng lẽ đến bây giờ anh vẫn còn muốn phớt lờ trái tim mình sao?” Lâm Lập Phong khoanh hai tay trước ngực, dựa vào cửa kính của ban công và phòng ngủ, một câu lập tức nói ra sự thật.

“Anh nói gì, tôi ghen, Lập Phong, anh cũng đừng nói đùa, Cố Nam Nam là người phụ nữ của tôi, cũng chỉ có thể là người phụ nữ của tôi thôi, tất nhiên phải loại trừ sạch sẽ những oanh oanh yến yến xung quanh cô ấy, anh biết đó, tôi không thích người phụ nữ của mình đa tình.”

Dựa theo qui luật của hắn, dường như cũng không có chỗ nào là không ổn.

Lâm Lập Phong khẽ nhếch môi nói, “Nếu anh cũng nói như thế, vậy thì tôi cũng không có ý nghĩ gì nhiều, chuyện này tôi thấy phải đích thân anh cảm nhận mới là tốt nhất. Có điều tôi nhắc nhở anh, ngàn vạn lần đừng đợi đến sau khi mất đi mới hối hận!”

“Được rồi, chuyện nên làm tôi đã làm xong xuôi, nếu không có chuyện gì nói, vậy tôi đi trước.”

“Muốn đi nói tin tức tốt này cho em gái của anh sao?”

Lâm Lập Phong dừng lại, “Anh biết rất rõ không phải sao?”

Biết là được rồi, còn một hai phải nói ra, cố tình chọc vào tim đen của hắn.

Người đàn ông này chính là chán ghét như thế, vì vậy Lập Phong mới hiếm khi giao tiếp với hắn.

Không ngờ đã nhiều năm trôi qua, mà chỗ chán ghét vẫn không thay đổi chút nào!

“Được, chuyện hôm nay, cảm ơn.”

Lâm Lập Phong vẫy tay, tỏ vẻ đừng khách sáo.

Rồi biến mất ở cửa.

(Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laci258_)

.....

Lâm Lập Phong lái xe đến ‘ Vườn hoa Thiên Sứ ’ của Lâm Khả Nhi.

Thật ra, hắn đã sớm biết em gái hắn đã mở một cửa hàng bán hoa độc đáo ở đây, chẳng qua không có thời gian để đến đây xem mà thôi.

Mấy ngày nay cũng coi như là có thời gian, từ các khía cạnh khác, coi như là đến xem cửa hàng bán hoa của cô, và nhiều hơn nữa là đến xem cô sống có tốt không.

Xét cho cùng, mỗi lần chuyện gì có liên quan đến Cố Nam Nam, cô sẽ trở nên luống cuống tay chân, đến cuối cùng, thế nhưng cũng không có cách nào để hoàn thành điều đó.

“Khả Nhi.”

Lâm Lập Phong đứng ở cửa, nhẹ nhàng gọi một tiếng, không nóng lòng mà đi vào.

Sau khi Lâm Khả Nhi trở về vẫn luôn thần trí không yên, tình hình của Nam Nam bên đó cũng không biết đã ra sao, bây giờ đột nhiên nghe thấy tiếng của anh trai, Lâm Khả Nhi lập tức đứng lên, “Anh, sao anh lại đến đây? Mau vào đi!”

“Anh, chuyện của Nam Nam thế nào rồi, có tiến triển gì không?”

Lâm Lập Phong vừa ngồi xuống, Lâm Khả Nhi đã gấp không chờ nổi mà hỏi hắn.

Lâm Lập Phong yêu chiều vuốt đầu Lâm Khả Nhi, mỉm cười nói, “Được rồi, đừng lo lắng, đi pha cho anh một tách trà trước đi.”

Nghe thấy anh trai cũng nói như thế, vậy thì chuyện này của Nam Nam chắc là đã được giải quyết, Lâm Khả Nhi đứng dậy pha cho Lâm Lập Phong một tách cà phê, đặt cà phê xuống trước mặt hắn, rồi cô cũng thuận thế ngồi xuống, hai tay lo lắng xoắn vào nhau, cuối cùng tạo thành chữ thập, “Anh, bây giờ anh có thể nói với em rồi! Chuyện gì đã xảy ra Nam Nam? Rốt cuộc là chuyện thế nào, là ai muốn hại cậu ấy?”

“Em đừng gấp, anh không thể trả lời nhiều câu hỏi trong cùng một lúc được, hỏi từng câu một!”

Biết được Cố Nam Nam đã ổn, cuối cùng Lâm Khả Nhi thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, “Không sao là được rồi, cậu ấy không sao thì tốt rồi.”

Lâm Lập Phong nhìn em gái đang tràn đầy vui mừng, con người không gọn sóng chọt xẹt qua đầu lòng mà cô không nhìn thấy, “Khả Nhi, sau này đừng nghĩ cho người khác nữa, phải suy nghĩ nhiều hơn cho những chuyện của bản thân, là con gái phải học cách yêu chính mình.”

“Vâng, anh à, anh nói em đều hiểu cả, em không phải trẻ con, đừng đối xử với em như một đứa trẻ như thế!”

“Ồ trong mắt anh, em mãi mãi là một đứa trẻ, còn nữa, mẹ nói lâu rồi em không về nhà, rất nhớ em, có nhiều thời gian thì về nhà đi.”

“Em không muốn quay lại ngôi nhà đó.” Lâm Khả Nhi từ chối.

Không phải cô ghét mẹ, mặc dù ở mức độ nhất định, mẹ cô sẽ nghiêng về chị gái nhiều hơn, nhưng điều đó không đủ để trở thành lý do cô không về nhà, muốn cô không về nhà, thật ra lý do cũng chỉ có một, chính là không muốn nhìn thấy người nào đó, đơn giản như thế mà thôi.

“Khả Nhi, cô ấy là chị của em!” Lâm Lập Phong đều nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi không vui, khuôn mặt thanh tú vẫn vững vàng, “Là chị của em thì sao, là chị thì có thể cướp bạn trai của em gái, là chị thì có thể xé quần áo của em gái à, em không biết chị của em muốn làm gì, nhưng dường như chỉ cần là em thích, chị ta đều phải cướp đi.”

“Khả Nhi, em phải hiểu cho chị của em.”

Từ vẫn luôn trôi giạt khắp nơi ở bên ngoài, những ngày cơ cực đều đã trải qua, thậm chí còn bị người khác vứt bỏ rất nhiều lần, thật vất vả mới tìm được trở về, về Lâm gia làm đại tỷ, thật ra Lâm Lập Phong có thể hiểu ít nhiều những suy nghĩ của Lâm Thực Uyển. Chẳng qua cô đã làm quá mức cực đoan, nhưng cũng có thể hiểu.

Bởi vì hắn cũng giống cô, đã từng sống một cuộc đời vô nhân đạo.

Có thể trở lại Lâm gia, trở thành đại thiếu gia Lâm gia, cũng là nhờ công lao của Lâm Thực Uyển! Lúc ấy là Lâm Thực Uyển mạnh mẽ yêu cầu, cha mẹ Lâm gia mới giữ hắn lại, nếu không hắn cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Tất nhiên, hắn như vậy cũng không có nghĩa Lâm Thực Uyển sẽ bình thân, chỉ là cô đã từng sống quá cay đắng, trong lòng có thể sẽ sinh ra vận vẹo.

Cho nên hy vọng cũng không nên quá so đo. Xét cho cùng Khả Nhi vẫn luôn ở trong nhà mà trưởng thành.

Vừa nghe thấy Lâm Lập Phong cũng thiên vị Lâm Thực Uyển, cả người cô lập tức bị thổi bay.

Cô đứng lên, “Anh, anh nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ anh cũng cho rằng là em sai, là em cố tình chọc chị ta sao?”

Vốn dĩ cũng đã bị lệch về phía Lâm Thực Uyển, bây giờ còn muốn nói giúp cho chị ta, mang nỗi oan khuất này trên lưng, tất nhiên cô không thể chịu nổi.

“Không, anh không có ý này.” Lâm Lập Phong giải thích.

Lâm Khả Nhi cắt ngang, “Em không muốn nghe, ngay từ đầu em đã biết, tất cả mọi người đều thiên vị chị gái, mặc kệ chị ta làm gì cũng là đúng, em làm gì cũng là sai, gia đình này em còn trở về làm gì.”

“Khả Nhi.”

“Đừng nói nữa, chuyện hôm nay anh giúp em, em rất vui, nhưng em vẫn rất ghét anh.”

Sau khi Lâm Lập Phong rời đi, hắn không rời đi ngay mà là ngồi trên xe hút thuốc.

Vốn dĩ muốn nhân cơ hội này, hòa giải với cô, bây giờ lại bị hắn phá.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Hóa ra anh trai thích cô

Trong lòng Lâm Lập Phong rất phức tạp, hắn không thể nào nói với Lâm Thực Uyên, xét cho cùng lúc trước là cô lấy cái chết để cầu xin Lâm gia giữ lại hắn, Lâm Thực Uyên có ân với hắn.

Hắn ngồi trên xe, hút rất nhiều thuốc, và không rời đi, hắn muốn có nhiều thời gian ở cạnh cô, nhưng cô lại cách xa hắn ngàn dặm.

Đến khi nào cô mới bằng lòng gần gũi với hắn đây.

Lâm Khả Nhi biết hắn không đi, nhưng cô cũng không đi ra, rõ ràng biết người chịu oan ức chính là cô, nhưng còn nói thông cảm cho chị ta gì đó?

Chó má, cô phải thông cảm thế nào chứ?

Cái gọi là thông cảm chính là cho chị ta tất cả mọi thứ của mình, thậm chí là bạn trai của mình, người cô thích cũng biến thành của chị ta, cô thông cảm vẫn chưa đủ sao?

Lâm Khả Nhi càng nghĩ càng giận, sau đó dứt khoát đóng cửa hàng lại, cầm lấy ô che và lao vào trong cơn mưa.

Bây giờ cô muốn đi gặp Nam Nam

Xe của Lâm Lập Phong không nhanh không chậm đi theo phía sau, không gọi cô lại, mà vẫn luôn im lặng đi theo sau.

Ngự Phong lái xe đến chỗ của Mặc Lệ Tước, thì trên đường gặp được Lâm Khả Nhi đang che ô đi trên đường.

Ting ting ~

Ngự Phong dừng xe lại, hạ cửa kính xe xuống, chào hỏi Lâm Khả Nhi bằng vẻ mặt du côn.

"Này, người đẹp. Muốn đi đâu! Miễn phí cho em một đoạn đường!"

Vốn dĩ tâm trạng cô đã không tốt, nhìn thấy Ngự Phong tâm trạng càng tồi tệ đến tột đỉnh.

Cô không quan tâm đến và đi về phía trước. Ngự Phong mỉm cười, tiếp tục nhấn còi không ngừng.

"Người đẹp, đừng vậy mà, tốt xấu cũng quen biết nhau, dù sao cũng cho anh được làm hộ hoa sứ già đi!"

Lâm Khả Nhi gầm lên, "Đừng đi theo tôi."

"Khả Nhi, hay là em lên xe đi, nếu không chút nữa sẽ cảm lạnh."

Xét cho cùng, Ngự Phong không nói đùa, hắn biết cô đang giận hắn, nhưng trước mắt cũng không phải lúc để giận.

Rốt cuộc nhà đầu này giận đến cỡ nào, có thể đến xe cũng không lái mà lại đi bộ trong mưa.

Lâm Khả Nhi quá lười để chú ý đến, phía sau còn có một gia hỏa đáng ghét đi theo, bây giờ lại xuất hiện thêm một tên đáng ghét hơn nữa, rốt cuộc cô đã tạo ra nghiệt gì, sao cứ có cảm giác mỗi người đều đang muốn kiếm chuyện với cô.

Bước chân Lâm Khả Nhi nhanh hơn, nói với Ngự Phong đang không ngừng đi theo ở bên cạnh: "Tôi bảo anh đừng đi theo tôi, thật phiền."

Khóe môi của Ngự Phong cong lên thành một nụ cười nhẹ đầy quyến rũ, "Ây da, Khả Nhi, em đừng nói vậy, một cô gái đi bên ngoài trời tối rất không an toàn, ngay cả khi em ghét anh cũng được, không muốn nhìn thấy anh cũng được, hay là để anh tiễn em một đoạn đường đi! Muốn đi đâu?"

"Không phải việc của anh, anh mau trở về chăm sóc cho cô vợ xinh đẹp của anh đi!"

"Khả Nhi, bây giờ chúng ta đang nói chuyện của em, sao lại đánh sang chuyện của anh rồi." Ngự Phong tránh nặng tìm nhẹ, rõ ràng biết cô có tình cảm với hắn, nhưng một hai phải giả vờ như kẻ ngốc, điều này làm cho Lâm Khả Nhi rất tức giận.

Lâm Khả Nhi nổi điên, cô làm một hành động vô cùng trẻ con, cô vẩy hết tất cả nước trên ô lên người hắn, rồi tức giận nói, "Ngự Phong, nếu anh muốn đi theo tôi, lần sau tôi sẽ tạt thẳng nước vào người anh, anh tin không."

"Anh tin, anh tin, em lên xe đi!"

Hai người đang nói chuyện, bỗng chiếc xe đi theo không xa không gần ở phía sau lập tức vọt đến phía trước, mở cửa xe ra, không chút ngần ngại và mạnh mẽ bế Lâm Khả Nhi lên xe.

Chiếc xe lao đi mất.

Ngự Phong ngồi ở trong xe, vẫn không di chuyển, im lặng nhìn chiếc xe rời đi, biểu cảm trên khuôn mặt dần trở nên lạnh lẽo, trong lòng thật là phức tạp, trong một khoảnh khắc, hắn gần như muốn đạp mạnh chân ga đuổi theo, và cướp cô về.

Cuối cùng lý trí đã chiến thắng cảm xúc, và không đuổi theo, vừa rồi hắn nhìn thấy là ai đưa Khả Nhi đi, nếu là anh ta, vậy thì hắn cũng không cần phải lo lắng gì cả.

Chỉ là.....

Đột nhiên lại cảm thấy trong lòng trống rỗng, như thể thứ gì đó của mình đã bị người khác cướp mất.....

Editor: Lạc Lạc

.....

Bị bỗng lên xe một cách khó hiểu, chờ Lâm Khả Nhi bình tĩnh, lúc này mới phát hiện ra người ngồi bên cạnh không phải ai khác, mà là Lâm Lập Phong.

"Anh làm gì vậy, để em xuống, em không cần sự thông cảm của anh!"

Lâm Lập Phong im lặng lái xe, mặc kệ Lâm Khả Nhi nói gì, mắng gì, hắn đều coi như không nghe thấy.

"Lâm Lập Phong, em đang nói chuyện với anh đấy, rốt cuộc anh có nghe thấy không? Anh nói một câu đi!"

Lời nói bị người khác phớt lờ, cảm giác vô cùng khó chịu, đặc biệt người đó lại là anh trai của mình.

"Anh à, chuyện của em không cần anh quản, thật đó." Lâm Khả Nhi cúi đầu, hai tay nắm chặt lấy ống quần, giọng nói đã không còn cứng rắn như vừa rồi, "Anh, thật ra em có thể hiểu cho hoàn cảnh của anh, dù sao Lâm Thục Uyển cũng là ân nhân của anh, không khoa trương mà nói, không có chị ta sẽ không có anh của hiện tại, vì vậy..... Em không muốn làm anh khó xử."

Lâm Khả Nhi biết, ngoài phương diện này, ở những vấn đề khác, Lâm Lập Phong vẫn luôn giúp đỡ cô, chỉ cần cô muốn, mặc kệ là gì hắn cũng sẽ mua cho cô, mỗi năm đều tặng quà sinh nhật cho cô, chỉ cần là sinh nhật cô thì mặc kệ hắn có bận cũng sẽ dành thời gian ở cạnh cô, những điều đó cô đều hiểu, nhưng mà, bây giờ trong lòng cô rất hỗn loạn, nên cô mới trút tất cả sự tức giận của mình lên người hắn.

"Khả Nhi!"

"A?"

Lâm Khả Nhi xoay người lại, nụ hôn của Lâm Lập Phong rơi xuống, đột nhiên không kịp phòng bị.

Khi phản ứng lại, Lâm Khả Nhi lập tức đẩy Lâm Lập Phong ra, che lại đôi môi đỏ mọng, rống giận với anh, "Anh, anh làm gì vậy? Đây là trong nước, không phải nước ngoài."

"Anh biết." Lâm Lập Phong trả lời rất bình tĩnh.

"Biết mà anh còn hôn em. Thật là!"

Lâm Khả Nhi vội vàng lau cánh môi, lầm nhảm lầm nhảm hơn phân nửa, cụ thể là nói gì, Lâm Lập Phong cũng không nghe rõ.

"Khả Nhi, em ghét anh hôn sao?"

Bỗng Lâm Lập Phong hỏi.

Lâm Khả Nhi ngạc nhiên nói, "Anh à, đột nhiên anh lại hỏi lời này, rất kỳ lạ, cuối cùng anh muốn thể hiện ý gì?"

"Ý anh muốn thể hiện vẫn chưa đủ rõ ràng sao?"

Lâm Khả Nhi coi thường, tức giận nói, "Nếu đã rõ ràng anh cảm thấy em vẫn sẽ hỏi anh sao?"

"Ồ, ra là thế!"

Biểu hiện của Lâm Lập Phong vững vàng, trông như chuyện không liên quan gì đến mình, nhìn cô, nói từng câu từng chữ, "Bởi vì anh thích em."

"Phụt ~"

Lâm Khả Nhi lập tức cười ra tiếng, "Anh à, anh đừng trêu em nữa, chúng ta là anh em!"

"Cũng không phải anh em ruột, không có quan hệ huyết thống, làm vợ chồng cũng có thể."

Lâm Khả Nhi: "....."

Cô lập tức trở nên đề phòng, "Anh à, từ khi nào anh lại thích đùa như thế, em nhớ rõ anh vẫn luôn rất nghiêm túc mà."

"Ừ, bây giờ anh cũng đang nghiêm túc nói với em chuyện rất quan trọng!"

Kể từ khi hấn đến Lâm gia và nhìn thấy Lâm Khả Nhi, hấn đã thích cô bé này ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì ngại với thân phận của mình, nên vẫn luôn không dám thổ lộ, hơn nữa hấn đã có đủ khả năng để mang lại hạnh phúc cho cô.

Vốn dĩ không có ý định nói vào ngày hôm nay, nhưng thấy cô sau khi nhìn thấy Ngự Phong liền thất hồn lạc phách như thế, tình cảm cất giấu trong lòng hấn lập tức bùng lên, nhịn không được mà nói ra.

Thật ra hấn cũng cảm thấy thời cơ bây giờ cũng vừa đủ tốt.

Lâm Khả Nhi trở nên nghiêm túc, "Anh à, anh hơi quá đáng rồi đấy, ngay cả khi em nói chọc anh nổi giận, nhưng cũng không đến mức phải trừng phạt em như vậy chứ!"

"Trừng phạt?" Lâm Lập Phong đỗ xe bên lề đường, "Em cảm thấy anh là loại người dễ dàng hôn phụ nữ sao?"

"....." Cái này không phải, chẳng qua, hấn đột nhiên thổ lộ, làm cô thật sự lộp bộp kinh hãi.

Thật sự, đến bây giờ cô vẫn hoàn toàn không tin.

Người anh trai vẫn luôn ở bên cạnh mình lại nói thích mình gì đó, không phải loại cốt truyện máu chó này chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết thôi sao? Bây giờ đột nhiên xuất hiện trên người cô, làm sao cô có thể ngay lập tức thích nghi với nó?

"Sao không nói gì? Tốt xấu cũng là anh trai tò tính, dù thế nào cũng phải trả lời lại chứ."

Vẫn là một dáng vẻ bình tĩnh và thông dong, cô phải trả lời làm sao?

"Anh, anh đừng....."

"À, xem ra vừa rồi anh biểu đạt không được rõ ràng, đành phải làm một lần nữa vậy." Tiếp tục hôn lên môi cô.

"Um um....."

Nụ hôn lần này kéo dài hơn, cũng tăng thêm sức, thậm chí hấn còn khéo léo giữ đầu cô lại, khiến cô không có cách nào cưỡng lại, trông như một vụ cưỡng hôn có dự tính trước.

Hôn thật lâu, hấn mới buông ra, "Lần này, có thể làm em thấy rõ lòng anh chưa?"

"Anh, anh....."

"Lần này đã hiểu tâm ý của anh chưa?"

Hấn đến gần làm cô đột nhiên có cảm giác áp lực, thậm chí còn vô thức lùi về sau, muốn tránh khỏi sự đụng chạm của hấn, "Anh, anh chơi xấu!"

"Ý của em là em đã hiểu anh thích em rồi sao?"

"Ý em không phải vậy!" Lâm Khả Nhi che mặt lại, sắc mặt nóng lên, bây giờ cô sẽ tự trách đáng về không muốn cho bất cứ ai nhìn thấy này, hơn nữa, người cô thích, trước nay đều là người đó.

Điều này, cô rất rõ ràng.

Vì vậy, cho dù đã biết tình cảm của anh trai, cô cũng không thể đáp lại.

"Vậy ý em là gì, muốn chấp nhận anh sao?"

"Sao có thể, với em anh chỉ là anh trai!"

"Nhưng anh chưa bao giờ coi em là em gái!"

"..... Ngay cả khi anh nói như thế thì em cũng..... Thật ra em đã có người trong lòng."

Trước mặt anh trai, Lâm Khả Nhi cũng không có ý định che giấu, "Thật ra em vẫn luôn thích....."

"Anh biết, chuyện em thích Ngự Phong, anh đã sớm biết."

Đúng vậy, hấn đã biết từ lâu, mỗi lần Ngự Phong đến chơi nhà, ánh mắt của cô luôn dán chặt vào người hấn, chưa bao giờ dời đi, mỗi lần có thể nói với

hắn một câu, ngay lập tức vô cùng vui vẻ. Nụ cười hạnh phúc trên gương mặt cô còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng Mặt Trời, Lâm Lập Phong đều biết tất cả.

"Anh, anh....."

"Nguyên nhân là vì biết em thích cậu ta, anh chưa bao giờ có suy nghĩ muốn nói ra tâm sự trong lòng với em, nhưng bây giờ thì khác, Ngự Phong đã kết hôn với chị em, nhưng, em vẫn không buông. Em nên biết, anh trai của em cũng không kém hơn cậu ta, bất cứ một chỗ nào."

Những lời này nghe ra rất bình thường, nhưng sao lại khiến cho người ta cảm thấy mặt đỏ tim đập chứ?

"Anh trai sẽ không ép em cho anh câu trả lời ngay bây giờ, anh sẽ chờ, chờ nhiều năm như thế rồi, chờ thêm chút thời gian này nữa cũng không sao."

"Nhưng em....."

Lâm Khả Nhi đan chặt hai tay vào nhau, "Anh, em không thể chấp nhận anh."

Lâm Khả Nhi nhanh chóng từ chối.

"Tại sao?"

Lâm Khả Nhi cười khỏ, cười rất mỉa mai, cười trong nước mắt và nói: "Nếu em nói trước khi Ngự Phong kết hôn một tuần, em đã lên giường với anh ta, anh có còn thích em không?"

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Là ai đang âm thầm gây khó dễ

Hai tay Lâm Lập Phong nắm chặt lấy tay lái, trên khuôn mặt tuấn mỹ một mảnh tĩnh mịch, không thể nhìn thấy biểu hiện.

Trông như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lâm Khả Nhi cười tự giễu, "Anh xem đi, em là một người phụ nữ hết thuốc chữa, anh à, một người phụ nữ suy đồi như vậy anh cũng thích sao?"

"Em nói chuyện hôm đó à!" Lâm Lập Phong dùng tầm mắt lại trên người cô, "Chuyện hôm đó của em anh cũng biết!" Hôm đó sau khi Ngự Phong bước vào, thì vẫn luôn không ra. Mà hôm đó hắn cũng vẫn luôn ở trước cửa vườn hoa Thiên Sứ, và chờ đợi.

Sau khi Ngự Phong đi vào thì đến tận sáng sớm mới ra, hắn không phải kẻ ngốc, có thể liên tưởng đến chuyện gì đã xảy ra, mặc dù trong lòng không vui, thậm chí rất nhiều lần muốn xông vào, nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn chờ đợi, bởi vì hắn hiểu, có thể cùng Ngự Phong ở bên nhau là mong ước lớn nhất cả đời này của Khả Nhi, vì vậy nếu bọn họ kết hợp thì cô sẽ rất hạnh phúc!

Lâm Khả Nhi càng thêm ngạc nhiên, cô cũng đã ngạc nhiên bởi chuyện trước đó.

"Sao anh biết?" Cô hỏi.

"Bởi vì anh vẫn luôn ở trước cửa vườn hoa, chờ đến tận sáng!"

Lâm Khả Nhi: "..... Nếu anh đã biết..... tại sao....."

Lâm Lập Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh mắt chứa đựng rất nhiều không cam lòng, "Bởi vì anh muốn làm em hạnh phúc!"

Lâm Khả Nhi cúi đầu, từng giọt nước mắt chảy xuống, "Em không xứng đáng!"

Nói xong cô đẩy cửa ra, rồi chạy vào trong mưa.....

Cô không có cách nào để đối mặt với người anh trai một lòng nghĩ về cô.

Bởi vì những lời nói vô cùng kì lạ đó của anh trai, mà dự định đi gặp Nam Nam ngày hôm đó của cô cũng thất bại.

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laci258_

.....

Trong khoảng thời gian Cổ Nam Nam hôn mê, Mặc Tuyết đã từng đến tìm Mặc Lệ Tước, hỏi Du Minh Tuấn đã đi đâu?

Bởi vì vào ngày tai nạn giao thông của Cổ Nam Nam, Du Minh Tuấn đã biến mất khỏi Hải Thành.

Mặc dù Du Minh Tuấn biến mất, nhưng dường như Mặc tuyết cũng không buồn cho lắm, có lẽ một loáng đã nhìn thấu mặc kệ cô có trả giá thế nào thì trong lòng Du Minh Tuấn cũng sẽ không có vị trí của cô, vì vậy tâm ý đã nguội lạnh!

Nhưng dường như cô đã bình tĩnh quá mức, ngược lại làm người khác thấy không quen.

Trong vài ngày qua, Ngự Phong truyền đến tin tức, ở bên cạnh Cổ Nam Nam đã lâu không có người họ Mặc, người duy nhất là bạn học trong lớp khi cô còn đi học, hơn nữa là phụ nữ.

"Lệ Tước, có phải cậu quá nhạy cảm rồi không, là cậu quá để ý mà từ trong đầu phán đoán ra thôi!" Lúc Ngự Phong nhận được điện thoại quả thực đã rất hoảng sợ, một người chưa bao giờ quan tâm đến điều gì, thế nhưng lại tự mình gọi điện thoại bảo hấn điều tra? Quả thật chính là một đại kỳ tích của cuộc sống.

"Chính tai tôi nghe thấy cô ấy gọi anh Mặc!"

"Anh Mặc?" Ngự Phong cười khê, rồi dựa lên cạnh cửa, "Không phải đang gọi cậu sao?"

"Đừng nói đùa." Mặc dù ban đầu hấn cũng có suy nghĩ như vậy.

"Anh Mặc..... Đừng Đi..... anh Mặc!!"

Trong phòng vang lên tiếng nói mớ của Cổ Nam Nam, Mặc Lệ Tước vội vàng từ ban công đi vào phòng ngủ và đi đến bên giường, nắm lấy tay Cổ Nam Nam, "Nam Nam, Nam Nam....."

Thấy cô toát mồ hôi, Mặc Lệ Tước không màng đến sự hiện diện của Ngự Phong mà bung từ trong nhà vệ sinh ra một cái chậu và khăn, rồi nhẹ nhàng lau cho cô.

Ngự Phong ngạc nhiên đến mức há hốc miệng.

Kỳ tích!

Chuyện Mặc Lệ Tước cẩn thận chăm sóc phụ nữ, hấn đã sống hai mươi bốn năm cũng chưa từng nghe qua.

Nếu không thật sự thích một người, sẽ không thể làm được điều đó, "Lệ Tước, cậu thừa nhận đi, cậu thích cô Cổ Nam Nam."

"Cậu nói hơi nhiều rồi."

Ngự Phong nhún vai không quan tâm, tỏ vẻ bất lực, rõ ràng đã thích mà vẫn không dám thừa nhận, là quá nhút nhát, hay là hoàn toàn không hiểu gì về tình yêu, theo hấn thì, cả hai bên đều có.

"Chuyện đó thế nào rồi?"

"Còn có thể thế nào, cậu không lên tiếng, tất nhiên tôi cũng không dám lộn xộn, đến bây giờ vẫn đang khép lại, có điều cậu hãy yên tâm đi, tạm thời cậu không chết được đâu, xứng đáng chờ cậu xử lý chứ?"

"Được, tôi biết rồi, cậu có thể đi."

"Này, đừng như vậy mà, cậu như vậy tôi sẽ rất buồn đó, tốt xấu cũng là tôi đến giúp đỡ cậu mà!"

"Nơi này không cần cậu, có tôi là được rồi!"

Ngự Phong nghịch ngợm huyết sáo, "Woa, đây coi như là lời tỏ tình rồi sao?"

Mặc Lệ Tước tiếp tục lau cho cô, nói với Ngự Phong, "Có thể nói nhỏ một chút không, phiền đến cô ấy. Còn nữa, cậu mới kết hôn, chẳng lẽ cũng không cản trở về làm bạn với vợ mới cưới của cậu sao?"

Sắc mặt của Ngự Phong khê thay đổi, lóe lên sự cô đơn một cách khó hiểu, "Cố lẽ tôi chỉ là một người vô hình, có hay không cũng giống nhau thôi!"

"Người vừa kết hôn lại nói ra lời tang thương này, thật sự không phù hợp với cậu."

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ lời nói của Ngự Phong cũng đã thấy trên người hấn dù ít dù nhiều cũng đã xảy ra chuyện gì đó.

"Về đi, đừng để vợ mới cưới phòng không gối chiếu."

Ngự Phong bức bối bịt lỗ tai lại, "Thật là dong dài, chuyện này không cần cậu nói tôi cũng biết."

Trong lòng mỗi người đều có tâm sự của riêng họ, chỉ là muốn nói hay không muốn nói mà thôi!

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_lacao258_

"Đại gia, tôi thật sự không biết gì cả, ngài tha cho tôi đi!"

Mấy gia hỏa bất nạt Cố Nam Nam đang quỳ ở dưới đất, đáng vẻ vô cùng khổ sở, trước khi chưa bị bắt, tất cả đều kiêu ngạo không thôi, bây giờ bị chặt mất tay, mất đi khả năng đánh trả, tất nhiên chỉ còn một con đường chết, nhưng bọn họ không muốn chết, nên chỉ có thể liều mạng xin tha.

Ngự Phong ngồi trên ghế, đang chơi đùa trong tay một khẩu Browning màu đen, thậm chí còn thay đổi đa dạng cách chơi, làm cho những người đang quỳ sợ tới mức toàn thân run rẩy, Ngự Phong khẽ thổi vào họng súng rồi nói, "Có một số việc tao không muốn so đo với bọn mày, tất nhiên, tốt nhất là hãy nói cho tao biết tất cả mọi thứ bọn mày biết, nếu tâm trạng tao tốt, có lẽ sẽ thả bọn mày cũng không chừng."

Việc giết người, đây không phải lần đầu tiên hắn làm, tất nhiên cũng không phải lần cuối cùng.

"Vâng vâng vâng, tôi sẽ nói tất cả những gì tôi biết..."

Lời còn chưa dứt, người đàn ông ban đầu đang quỳ trên mặt đất bỗng nhiên ngã xuống và co giật từng cơn, không đợi Ngự Phong đứng dậy, toàn thân hắn đã cứng ngắc, dường như cũng không còn thở.

"Đại ca!"

Một tên khác hét lên và dường như cũng có cùng triệu chứng, không đến vài giây cũng đã chết.

Ngự Phong vuốt cằm, ánh mắt trở nên u ám, điều này thật phiền toái, làm thế nào để nói với Mặc Lệ Tước đây?

Mặc Lệ Tước nhận được điện thoại của Ngự Phong, lông mày khẽ nhíu lại, cảm giác như có chuyện gì đã xảy ra, hắn đứng dậy đi ra ban công, kết quả điện thoại nói.

"Alo!"

"Lệ Tước, xảy ra chuyện rồi!"

"Sao?"

Ngự Phong nói đại khái những gì hắn nhìn thấy, nhưng cuối cùng là tình huống gì thì hắn cũng không rõ lắm, hơn nữa tên Văn Lý cũng không có ở đây, nên không thể tiến hành khám nghiệm tử thi.

"Được, tôi biết rồi, cậu thông báo cho Văn Lý trước đi, nói là việc khẩn cấp, tôi sẽ đến ngay."

Cúp điện thoại, Mặc Lệ Tước liếc nhìn Cố Nam Nam, hắn bước ra khỏi phòng ngủ và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngay lúc hắn bước ra khỏi phòng ngủ và đóng cửa lại, Cố Nam Nam từ từ mở mắt ra.

Ngự Phong nhanh chóng thông báo cho Văn Lý, sau khi Văn Lý vội vàng chạy đến thì lập tức tiến hành khám nghiệm tử thi.

Khi thi thể bị kéo ra, bên trong lập tức tràn ra một loại máu màu đen, hơn nữa không chỉ là một con.

Tất cả mọi người đều hãi hùng khiếp vía, phải biết rằng thứ này tương đương với một loại cổ thuật, chỉ có một số người của thế hệ cũ sử dụng nó, thế nhưng bây giờ lại sử dụng trên cơ thể của người này, thật là đáng sợ.

"Đây là một loại cổ thuật." Văn Lý giải thích.

Vai Ngự Phong run rẩy, "Văn Lý, thật không, cậu đừng nói đến mức khủng khiếp như thế được không, bây giờ đã là thế kỷ 21, cậu còn tin vào loại chuyện này."

"Tôi nói sự thật, mặc dù bây giờ có rất ít người, nhưng cũng không có nghĩa là không có, chỉ là chúng ta không phát hiện ra trong cuộc sống mà thôi."

Văn Lý rất bình tĩnh, như thể hắn đã quen với nó.

"Cậu có thể điều tra bây giờ luôn không?" Ngự Phong hỏi.

Văn Lý suy nghĩ, "Cái này không được, cậu nên bắt đầu với việc điều tra xem họ đã liên lạc với ai, tốt nhất là kiểm tra từng người một, không được bỏ lỡ dù chỉ một người, nếu không rất có khả năng sẽ xảy ra họa lớn."

Ngự Phong ngáp một cái, dáng vẻ rất mệt mỏi, xét cho cùng trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn bận rộn về chuyện của Cố Nam Nam, gần như đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có!

Ngoài ra, có lẽ bản thân cũng muốn bận rộn một lần để quên đi điều gì đó!

Vì vậy, bây giờ hắn rất mệt, vô cùng mệt.

Rất muốn nghỉ ngơi, rất muốn ngủ.

Hắn nhìn thấy một chùm ánh sáng dưới chân núi.

Ngự Phong nheo mắt, "Lệ Tước đến rồi."

Vân Lý ngây người, muốn nhanh chóng chạy thoát, nhưng bị Ngự Phong tóm trở lại, "Vân Lý, cậu đang làm gì?"

Ngự Phong ngoài cười nhưng trong không cười, phải biết rằng Vân Lý là một kẻ lười biếng nhất, hắn gần như vắng mặt mỗi khi có nhiệm vụ, nếu không phải lần này Lệ Tước cố tình gọi điện thoại cho hắn, phỏng chừng hắn cũng không xuất hiện.

"Vân Lý, tốt nhất cậu hãy làm rõ ràng, chuyện này rất quan trọng với Lệ Tước, cậu nên biết, Lệ Tước đã lâu không nổi giận, nhưng cái đêm mà cô Cố bị thương, dường như tôi đã thấy được Lệ Tước của trước kia, không, nên nói rằng là còn kinh khủng hơn trước nhiều."

"Tốt nhất cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Vân Lý giãy giụa hai cái, "Cậu đừng nói với tôi lần này cậu ta đến đây là đặc biệt để tìm tôi nha, nhưng tôi có rất nhiều việc!"

"Được rồi!" Ngự Phong buông lỏng tay đang bắt lấy cánh tay của Vân Lý, hai tay tùy ý mở ra, "Cậu phải đi, tôi không ngăn cản cậu, có điều cậu đừng trách tôi vì đã không nói với cậu nha!"

"Chuyện gì náo nhiệt thế?" Giọng nói của Mặc Lệ Tước vang lên từ sau lưng cả hai.

Ngự Phong: "....."

Vân Lý: "....."

Vừa rồi gia hỏa này còn đang ở chân núi mà, sao lại đến nhanh thế, hắn bay sao?

Ngự Phong nhìn Vân Lý rồi dừng tầm mắt trên người Mặc Lệ Tước, "Chúng tôi đang thảo luận vấn đề, cậu nói xem đúng không, Vân Lý?"

"Thảo luận cái gì, đi đến kết luận chưa?"

Vân Lý: "....." Nếu nói điều này ra, tính mạng của hắn không phải khó giữ được sao chứ?

Vân Lý cười khan hai tiếng, "Chúng tôi đang thảo luận xem những con sâu bên trong thi thể là chủng loại gì!"

Ngự Phong: "....."

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Rốt cuộc là ai muốn giết cô

Mặc Lệ Tước bước đến bên cạnh thi thể, ngồi xuống và kiểm tra từng góc ngách của thi thể một cách cẩn thận.

Sau đó Tư Bạch cũng vội vàng chạy đến.

"Lệ Tước, mọi chuyện thế nào rồi?" Tư Bạch rất lo lắng, vừa nghe thấy xảy ra chuyện, hắn lập tức bay trở về từ nước ngoài, máy bay vừa hạ cánh, hắn đã lập tức lên núi.

"Cô Cố thế nào?"

Tư Bạch vừa nói ra lời này, nhiệt độ không khí xung quanh lập tức giảm đi vài độ, Tư Bạch vẫn ngơ ngác nhìn Ngự Phong chăm chú, "Cuối cùng tình hình là gì, cậu nói đi chứ!"

Cơ thể Ngự Phong run lên vài cái, hai tay mở ra và lắc đầu, ý bảo hắn cũng không biết, lúc này ngay cả khi biết cũng không thể nói, chẳng lẽ không nhìn thấy sắc mặt của đại lão bên cạnh đang dần trở nên tối tăm sao?

Hắn vẫn còn muốn sống thêm nhiều năm nữa được chứ?

Thấy Ngự Phong không nói, Tư Bạch lại dừng tầm mắt trên người của Vân Lý, Vân Lý so với Ngự Phong càng chỉ có hơn chứ không kém, trực tiếp quay đầu đi và vờ như không nhìn thấy.

“Lệ Tước.”

“Cậu thật quan tâm đến cô ấy!” Những lời không nhanh không chậm và vân đạm phong khinh này của Mặc Lệ Tước, không tạo cho người ta cảm giác nhẹ nhàng dù chỉ một chút, mà ngược lại vô cùng nặng nề.

Tư Bạch cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Mặc Lệ Yước, hoảng hốt giải thích: “Tất nhiên, Lệ Tước, đến bây giờ tôi vẫn rất hối hận vì lúc trước đã lừa gạt một cô gái trở thành món đồ chơi của cậu, đến bây giờ tôi vẫn đang tự trách, nếu không phải.....”

Sát khí, mùi phân sát khí.

Tư Bạch nhanh chóng ngậm miệng lại, "Thôi được rồi, coi như tôi chưa nói gì."

Mặc Lệ Tước dần thu lại sát khí, trở nên sâu thẳm, không thể nào thấy rõ biểu hiện của hắn trong bóng đêm đen nhánh, nhưng nhìn bóng dáng của hắn cũng có thể cảm nhận được trong lòng hắn lúc này đang rất tự trách và áy náy, "Cô ấy không phải món đồ chơi, cô ấy là người mà tôi quan tâm."

“Áy da!” Ngự Phong vỗ tay bôm bốp như đang xem kịch vui, “Lệ Tước, không lẽ đây coi như là lời tỏ tình rồi sao?”

Cuối cùng cũng chịu thừa nhận mình thích cô ấy.

Không tồi, không tồi.

Dựa theo cốt truyện tiểu thuyết, tiếp theo sẽ là con đường theo đuổi vợ dài dòng.

Ngự Phong bước đến và vỗ lên vai Mặc Lệ Tước, tỏ vẻ cổ vũ, “Đại ca, cố gắng nhiều hơn nữa!”

“Cút.”

Mặc dù trông như đang nổi giận, nhưng giọng điệu của hắn đã không còn mãnh liệt như ban đầu, mà dường như đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ngay cả Vân Lý ở bên cạnh cũng rất ngạc nhiên, một Tam ca như thế, hắn chưa bao giờ nhìn thấy!

Hắn rất muốn nhìn thấy, rất muốn nhìn thấy biểu hiện lúc này của Tam ca nha!

Vân Lý lăm la lăm lét di chuyển bước chân, chuẩn bị đến nhìn lên hắn một lần, nhưng ngay lúc này Mặc Lệ Tước bỗng quay đầu lại, Vân Lý dừng bước, chậm chậm lùi lại từng bước một, sau đó dứt khoát cắt bước bỏ chạy, vẫy tay về phía Ngự Phong, “Tứ ca, cứu tôi với!”

“Cứu cái rắm, chính cậu tự tìm đường chết.”

“Làm ơn đi bây giờ tôi đã sấm hối rồi, chẳng lẽ cậu không nhìn thấy à?”

“Ừ, thấy.” Ngự Phong khoanh hai tay trước ngực, rất nghiêm túc gật đầu và nói, “Không sao, cậu tiếp tục sấm hối đi!”

“Tứ ca, vậy mà cậu thấy chết không cứu, sau này để con ra không có lỗi ấ*!”

Kết quả, Ngự Phong một cú đá bay Vân Lý, Vân Lý đau đớn xoa lấy xoa để mông của mình, vẻ mặt khóc lóc nhăn nhó, trông rất khó coi.

“Tôi nói này, Tứ ca, từ khi nào cậu lại trở nên bạo lực như thế, tôi nhớ lúc trước cậu rất dịu dàng với tôi mà! Khi ấy lúc chúng ta ngủ chung với nhau, buổi tối cậu còn đắp chăn cho tôi!”

Nói đến chuyện này, cả người Ngự Phong đều không khỏe, nguyên nhân là vì chuyện này, mà hắn đã sống trong địa ngục tăm tối trong suốt một thời gian rất dài, thậm chí đi ra ngoài cũng cảm thấy mất mặt.

“Cậu còn dám nhắc đến chuyện đó sao?” Ngự Phong giữ chặt tay của Vân Lý ở sau lưng, hầu như mỗi từ nói ra đều len lỏi qua hàm răng sắc nhọn.

“Ha ha ha!”

Tư Bạchh phụt cười, “Thời gian dài không gặp như thế, mà tình cảm của các cậu vẫn rất tốt!”

“Cậu câm miệng!” Ngự Phong hét lên.

Tư Bạch khò sở lao về phía Mặc Lệ Tước, “Ồ ô..... Tốt xấu người ta cũng là Nhị ca, vậy mà lại bị nói như thế, còn bị ghét bỏ nữa, Lệ Tước, cậu phải làm chủ cho tôi đó nha!”

Ngay khi Tư Bạch sắp lao đến người hấn, Mặc Lệ Tước dễ dàng lùi về sau hai bước, kết quả là Tư Bạch đã tuyệt đẹp mà ngã xuống vùng bùn trước mặt Mặc Lệ Tước, người đẩy bùn đất.

Ngự Phong và Vân Lý thấy được tình huống như vậy thật sự không thể nhìn được mà bật cười ha hả.

“Các cậu phá phách đủ rồi đó.”

Tất cả mọi người đều không dám lên tiếng nữa, Tam ca thật sự nổi giận rồi!

Mặc Lệ Tước hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, trầm giọng nói, “Được rồi, đừng nào loạn nữa, nói ra quan điểm của các cậu đi!”

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laci258_

.....

Sau khi Cố Nam Nam tỉnh lại vẫn không thể bỏ rơi việc trong công ty được, nhưng tình hình bây giờ cũng không có cách nào để đến công ty, nên cô chỉ có thể giao lại công ty cho Du Minh Tuấn xử lý.

Nhưng trong hai ngày qua dường như không thể liên lạc được với Du Minh Tuấn, Cố Nam Nam lo lắng nằm trên giường bệnh, thậm chí một chút thèm ăn cũng không có.

Dường như hai ngày nay Mặc Lệ Tước cũng không ở nhà, cũng không biết hắn đang làm gì, ngoài bác sĩ đứng giờ lại đến đây kiểm tra cơ thể cho cô, thì hầu như cũng không còn ai khác đến.

Điện thoại cũng không thấy, bây giờ muốn liên lạc cho người nào đó quả thực là khó càng thêm khó.

Cố Nam Nam nằm trên giường, nghĩ về chiếc xe bỗng nhiên lao vào cô ngày hôm đó, bóng người bên trong dường như có chút quen thuộc, như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Cố Nam Nam vỗ đầu, bỗng cô mờ bưng mắt, người tài xế đó, cô đã nhớ ra.

Người tài xế lái xe tải lao đến cô ở ngã tư lúc trước, chính là cùng một người.

Một loạt sự cố như vậy, không phải chỉ là tai nạn giao thông đơn giản, mà là một vụ giết người được dự tính trước.

Rốt cuộc là ai muốn giết cô?

Cố Nam Nam không thể nghĩ ra, đối thủ một mất một còn trong công ty? Hay là Mặc Tuyết?

Ngoại trừ hai người này, cô thật sự không thể nghĩ đến người khác.

Còn có hôm cô lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, dường như đã nghe thấy có người gọi cô Tuyết nhi gì đó?

Không lẽ là Mặc Tuyết?

Những việc này như một mũi kim nhọn đâm thẳng vào não cô.

Không được, cô phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh lại, không thể lo lắng, phải dọn sạch những suy nghĩ trong đầu mình đi.

“Nam Nam!”

Ngoài cửa vang lên tiếng của Lâm Khả Nhi.

Cố Nam Nam muốn đứng dậy đi mở cửa, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới đều là vết thương, không có cách nào để di chuyển, nên đành phải nằm trên giường và nói vọng ra, “Cửa không khóa, vào đi.”

Lâm Khả Nhi cầm một giỏ trái cây và một bó hoa đẩy cửa ra bước vào, khi nhìn thấy vết thương trên mặt, trên cánh tay và trên chân của Cố Nam Nam, cô bắt đầu thấy khó chịu và ghen ghét.

Cô ôm chặt lấy Cố Nam Nam, “Nam Nam, cậu chịu khổ rồi.”

“Đau, đau đau!”

Bây giờ cô chính là người bệnh, bệnh rất nghiêm trọng và suyt chút nữa đã đi đòi nhà ma.

Lâm Khả Nhi lập tức buông cô ra, vì quá kích động mà cô quên mất Nam Nam còn đang bị thương, lập tức nói xin lỗi, “Xin lỗi nha! Có điều nhìn cậu da dầy thịt béo như này, chắc là ôm không chết được đâu!”

Cố Nam Nam nheo mắt nhìn cô, “Cậu đến thăm mình, hay là đến cười mình?”

Lâm Khả Nhi cắm hoa vào bình, rồi ngồi xuống, “Tất nhiên là đến thăm cậu rồi.”

Toàn thân cô đều bị chấn thương, trông rất ghê người, “Nam Nam, rốt cuộc là sao?”

“Do người tạo ra.” Lời nói của cô vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Lâm Khả Nhi có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó có bao nhiêu tàn khốc và kinh hoàng.

Nhất định bây giờ Nam Nam đang phải chịu đựng cơn đau rất dữ dội, nhất định là không biết đã ngất bao nhiêu lần.

Cô thấy lòng mình cũng đau nhói theo.

“Cuối cùng là ai muốn hại cậu.” Nếu để cô biết, nhất định cô sẽ chặt kẻ đó thành tám mảnh, rồi ném xuống biển cho cá ăn.

“Cái này, bây giờ mình cũng không rõ lắm, có điều nếu một hai phải nói, vậy thì có một vài người.”

Vừa rồi chính cô cũng tự hỏi, có khả năng chỉ có mấy người đó.

“Nói xem.”

“Mặc Tuyết, về chuyện của Du Minh Tuấn, cô ta vẫn luôn ghi hận mình. Còn có nhà máy đen bị kiểm tra đến cùng, muốn trả thù mình. Còn có giám đốc tài chính trong công ty của Mặc Lệ Tước, mình vạch trần anh ta làm giả sổ sách. Cuối cùng,”

Còn một người cuối cùng Cố Nam Nam lại hơi do dự, người này theo lý mà nói là không thể, nhưng tránh cho đại ý, cô vẫn tính vào.

“Người cuối cùng, chính là thanh mai trúc mã Mặc Đồng của Mặc Lệ Tước, gần đây mới từ nước ngoài trở về, cho nên cảm thấy khả năng không cao.”

“Thanh mai trúc mã?” Lâm Khả Nhi ngạc nhiên nói, “Sao trước nay mình chưa từng nghe qua người này?”

“Hử?”

Cô và Ngự Phong lớn lên cùng nhau, bình thường lúc không có việc gì hẳn sẽ nói cho cô nghe chuyện của Mặc Lệ Tước, ngay cả chuyện Mặc Lệ Tước thích em gái cô cũng rõ như lòng bàn tay, nhưng Mặc Lệ Tước có một thanh mai trúc mã, thì cô chưa bao giờ nghe qua!

Điều này cũng thật là kỳ lạ!

Cố Nam Nam nghi ngờ hỏi, “Cậu ngạc nhiên gì vậy? Có phải cảm thấy mình phúc lớn mạng lớn, hồng phúc tề thiên không hả!”

Lâm Khả Nhi khinh bỉ nói, “Phải phải phải, mạng cậu lớn, cậu cho rằng cậu là Tề Thiên Đại Thánh hay là Đông Hải Long Vương? Còn hồng phúc tề thiên nữa chứ!”

Về mặt Lâm Khả Nhi ghét bỏ, nhưng ngay lúc nhìn thấy vết thương ở tay Cố Nam Nam, giọng nói trở nên vô cùng dịu dàng, “Có điều, cậu không chết thật sự là quá tốt.”

“Tất nhiên, mình phải sống thật tốt để chứng kiến cuộc sống hạnh phúc sau này của chúng ta không phải sao?”

Lúc bọn họ ở bờ biển ngày hôm đó, đã thực hiện một lời hứa, phải sống, sống tự hào, sống rực rỡ.

Sao có thể vì chút chuyện này mà chết được chứ?

Cô vẫn không yếu đuối đến vậy.

“Cậu nói phải.”

Lâm Khả Nhi cũng vô cùng tin tưởng, những chuyện không cần thiết đó đều cho chúng nó đi gặp quỷ đi thôi, bây giờ các cô chỉ cần sống tuyệt vời và tự mình là đủ rồi.

“Ồ, đúng rồi.”

Cố Nam Nam muốn ngồi dậy, Lâm Khả Nhi vội vàng đến quay giường cho cô, quay đầu giường lên cao một chút, Lâm Khả Nhi cẩn thận lấy gối lót cho cô, lúc này mới ngồi xuống mép giường hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

“Gần đây chuyện công ty thế nào rồi?”

“Cái này.....”

Sắc mặt của Lâm Khả Nhi khẽ thay đổi, nhưng cô giấu đi rất nhanh, cười khẽ ra tiếng, “Cậu yên tâm đi, có anh ta ở đây nhất định sẽ phát triển không ngừng.”

Thật ra cô không dám nói với Nam Nam, ngay cái đêm cô bị tai nạn giao thông, Du Minh Tuấn cũng biến mất, đến bây giờ vẫn không có tin tức.

Bây giờ công ty đang do Quý Bắc Thần xử lý.

Ban đầu Quý Bắc Thần đang đi nước ngoài, nhưng vừa nghe thấy Nam Nam xảy ra chuyện, đã lập tức gấp gáp trở về, phòng chừng hai ngày nay vẫn đang xử lý chuyện công ty, bận tới mảy tới mọt.

Thậm chí là thời gian đến thăm Nam Nam cũng không có.

“Ồ, vậy à, mình đây an tâm rồi.”

Lâm Khả Nhi cũng mỉm cười theo, “Cho nên là, cậu đừng suy nghĩ bất cứ điều gì cả, dưỡng thương cho thật tốt đi biết không?”

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Anh thật sự yêu em

“Được rồi được rồi, mình biết rồi, nhất định sẽ dưỡng thương cho thật tốt.” Cố Nam Nam mỉm cười, mặc dù trông rất khó coi bởi vì vết thương ở trên mặt.

Lâm Khả Nhi đau lòng vuốt ve lên mặt cô, "Cuối cùng là tên khốn nào dám làm thứ mà một người con gái yêu quý nhất thành ra như vậy, đừng để cho mình biết, nhất định mình sẽ băm vằm tên đó ra."

"Mình không sao mà!"

Vết thương ngoài da luôn có một ngày sẽ lành lại, nhưng vết thương trong tim, thì sẽ không dễ dàng lành lại như thế.

Bây giờ cô biết rằng, hóa ra tai nạn giao thông rất có thể không phải đơn giản chỉ là gây chuyện, mà là tổn thương có chủ ý, trái tim cô không thể nào bình tĩnh lại được. Thật sự rất muốn có thể tìm được hung thủ sớm một chút!

Nhưng tình hình trước mắt, có thể đứng dậy cũng rất khó khăn, thì phải tìm người thế nào?

Vì vậy, chỉ có thể cố gắng làm bản thân khôi phục trở lại, những cơn bão lớn đều đã qua, chút bọt sóng này hoàn toàn không thể đánh bại cô được, chắc chắn.

Những người đã từng tổn thương cô, cô đều sẽ trả lại từng người một, ngay cả khi bây giờ có vài người không thể đụng vào, nhưng quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cô nhất định sẽ không để bọn họ ung dung ngoài vòng pháp luật.

Vì việc kinh doanh của cửa hàng hoa rất tốt, ở lại với Cố Nam Nam một lúc, Khả Nhi mới về, lúc về gần như là đồ mất mà rời đi.

Có lẽ là vì nội tâm áy náy và đau lòng, nên sau khi vừa lên xe, Lâm Khả Nhi lập tức không thể nhịn được mà khóc thành tiếng.

Nam Nam thật sự đã quá vất vả rồi!

Nhiều lần rất muốn nói sự thật tàn khốc ra trước mặt cô, nhưng mỗi lần đến lúc này, nhìn dáng vẻ của cô, thì tất cả những lời muốn nói giống như xương cá bị mắc kẹt trong cổ họng, mỗi lần đều lặng lẽ nuốt trở về.

Bởi vì Khả Nhi không biết nếu nói hết sự thật ra, liệu Nam Nam còn có thể mạnh mẽ được hay không?

Trong lòng có một loại băn khoăn, khiến cô mỗi lần đều không có cách nào để nói ra.

Không biết sau khi Nam Nam biết rồi, thì sẽ đối xử với cô thế nào, Nam Nam có ghét cô không?

Nghĩ đến đây, cô càng thêm rối rắm.

Editor: Lạc Lạc

.....

Đến thời gian ăn bữa tối, ban đầu cô cho rằng chỉ có một mình cô ăn, kết quả người lên đưa com không phải thím Lý, mà là Mặc Lệ Tước.

Mặc Lệ Tước nhấp môi thành một đường cong thật đẹp, không nói một lời, chỉ bày biện thức ăn ra, rồi múc một muống đặt lên miệng thổi thổi, và đưa cho Cố Nam Nam, “Hết nóng rồi, ăn chút đi.”

Cố Nam Nam liếc mắt nhìn hấn, rồi im lặng mở miệng ra, kết quả hấn dứt thức ăn đến.

Cô ngoan ngoãn nhai nhuyễn rồi nuốt xuống.

Mặc Lệ Tước hơi ngạc nhiên, ban đầu hấn còn cho rằng Cố Nam Nam sẽ tức giận quay đầu đi và không chịu ăn.

Thấy cô chịu ăn, trong lòng hấn miễn bàn có bao nhiêu vui mừng.

Hấn múc một muống nữa, thổi thổi rồi đưa đến miệng cô, Cố Nam Nam há miệng và im lặng ăn.

“Hôm nay thật ngoan!”

“Anh hy vọng tôi không ngoan một chút sao?”

Cố Nam Nam khinh bỉ nói, tình hình hiện giờ của cô không có sức lực dư thừa để cãi nhau với hấn!

Chẳng lẽ hấn không biết, bây giờ cô chỉ muốn tiết kiệm sức lực để sớm hồi phục mà thôi.

“Mỗi ngày em đều như vậy, thật là tốt biết bao!”

Phụ nữ, vẫn là lúc an tĩnh nhất sẽ rất đáng yêu.

Mặc dù lúc cô nóng bỏng cũng rất được người khác thích.

Cố Nam Nam nhìn cũng lười nhìn hấn, im lặng ăn, thậm chí cũng không muốn nói chuyện.

Mặc Lệ Tước cũng có thể hiểu được, sau đó cũng không nói nhiều nữa, im lặng dứt cô ăn hết bát com, xong đứng dậy dọn dẹp bát đĩa và đi ra ngoài.

“Mặc Lệ Tước.”

Ngay lúc hấn quay đi, Cố Nam Nam đột nhiên gọi hấn.

“Hử?” Hấn quay người lại.

“Không có gì.” Nhưng rồi cô lại không nói được.

Là có chuyện muốn nói với hấn chẳng!

“Đừng lo lắng, tôi không đi, chút nữa tôi còn sẽ ở lại với em, có gì thì để nói sau đi!”

Cố Nam Nam cảm giận không thôi, người đàn ông này mặc kệ lúc nào thì lời nói cũng đều kiêu ngạo như thế, thậm chí mọi thứ đều được coi là điều hiển nhiên ở trong mắt hấn.

Cô nhắm mắt bình tĩnh lại, hít sâu.

Được một lúc, Mặc Lệ Tước lại đẩy cửa ra bước vào, lần này hấn còn cầm thuốc ở trong tay, “Nam Nam, cởi quần áo ra.”

“Cái gì?”

Vừa bước vào đã bảo cô cởi quần áo, hấn muốn làm gì đây. Thấy hấn cầm lọ thuốc và tấm bông, cô sững sốt một lúc, không có hành động nào mà chỉ nhàn nhạt nói: “Đưa cho tôi, tôi tự làm!”

“Nơi nào của em tôi chưa từng nhìn thấy hở?”

Nói là nói như thế, nhưng rất nhiều lúc đều chỉ là do bất đắc dĩ, cũng không phải cô tự nguyện, mặc dù cũng có lúc có hấn phụ họa, nhưng sự kết hợp giữa cơ thể và cơ thể không nhất định phải có tình cảm mới kết hợp được, cũng có nhiều phương diện và lý do khác, ví dụ như ham muốn sinh lý, đây

cũng là chuyện rất bình thường không phải sao?

Nói tóm lại là cô không tin giữa hai người bọn họ sẽ có tình cảm.

Lời nói vừa dứt, hấn đã đi đến trước mặt cô, ngồi lên mép giường, đưa tay cởi quần áo giúp cô, nhưng tay chỉ vừa chạm vào chân, Cố Nam Nam đã cau mày, Mặc Lệ Tước sợ tới mức lập tức rút tay lại, “Sao thế, có phải vẫn còn rất đau không?”

“Anh nói lời này không phải vô nghĩa sao chứ? Đồi lại là anh thử xem?”

Cố Nam Nam rất không khách khí trực tiếp đáp trả lại, dù sao hai người bọn họ ở bên nhau thì mãi mãi sẽ chỉ ghét nhau, sẽ không có hòa bình và hòa hợp.

Thật ra đến bây giờ Cố Nam Nam vẫn không hiểu, cuối cùng Mặc Lệ Tước đã có được những gì hấn muốn, vậy tại sao đến bây giờ vẫn còn giữ cô lại.

“Mặc Lệ Tước, chúng ta kết thúc hợp đồng đi!”

Bây giờ công ty đã đi vào quỹ đạo, tình trạng của ba cô cũng dần chuyển biến tốt đẹp, cô cũng muốn dành nhiều thời gian hơn để ra nước ngoài cùng bọn họ.

Một mình ở trong nước thật sự rất cô đơn.

“Nếu anh thấy lo lắng thì tôi sẽ nói chuyện hòa thuận với Du Minh Tuấn, bây giờ tôi có thể cam đoan với anh rằng, chỉ cần hợp đồng kết thúc, tôi sẽ ra nước ngoài, và sẽ không quay lại nữa. Như vậy anh sẽ không cần phải lo lắng tôi đi gặp Du Minh Tuấn.”

Bây giờ bọn họ ở bên nhau cũng không còn giá trị.

Mặc kệ là từ bất cứ phương diện nào, đều mất đi ý nghĩa ở bên nhau.

Cô nghĩ Mặc Lệ Tước cũng rất rõ ràng.

“Không, tôi sẽ không để em đi, và tất nhiên tôi cũng sẽ không cho em đi gặp anh ta, tôi nói em là của một mình tôi, từ đầu đến chân toàn bộ đều là của một mình tôi.”

Hấn đặt tay lên tấm chăn, túm lấy chăn đến mức nhăn nhúm, nhưng vẫn lạnh lùng và bá đạo tuyên bố.

Hấn nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhưng sợ làm cô đau, nên không dám ôm chặt, hấn thì thầm vào tai cô, “Nam Nam, là anh không bảo vệ được em, anh thật sự xin lỗi, em biết không, khi biết được em xảy ra chuyện, trái tim anh đau đớn đến thế nào! Còn có một chuyện mà em không biết, đó là anh yêu em, anh thật sự yêu em!”

“.....”

Cố Nam Nam nghe xong bỗng ngơ ngác, bất thành linh tuyên bố như thế là thế nào?

Yêu cô?

Lúc này mà còn làm ra trò đùa này, hay là đang kể chuyện cười để cô giảm bớt đau đớn?

“Mặc Lệ Tước, tôi nói rồi, anh sẽ không yêu bất cứ ai cả.”

Điểm này cô và Mặc Lệ Tước giống nhau, đều thực hiện ý tưởng ban đầu trong lòng mình một cách triệt để.

“Anh yêu em, tại sao em không tin anh chứ!”

Nói đến đây cũng nên hiểu rồi đi!

Sau khi cô bị thương lại đột nhiên nói yêu cô, đồi lại là ai cũng không thể ngay lập tức chấp nhận được!

“Cuối cùng thì anh phải làm sao thì em mới có thể tin anh?”

“Mặc Lệ Tước, anh làm tôi đau.”

Mặc Lệ Tước lập tức buông cô ra, “Xin lỗi, anh không cố ý, chỉ nghĩ đến em muốn rời xa anh, anh liền.....”

Một gia hỏa nhắc tay vô thố(1) như thế thật sự là Mặc Lệ Tước máu lạnh vô tình mà cô biết sao?

“Mặc Lệ Tước, anh đừng nói đùa.”

Cố Nam Nam vẫn không tin, hấn sẽ thật sự yêu cô, chính là vì có niềm tin như thế, nên trong khoảng thời gian sống chung với nhau này cô mới có thể

thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân, bản thân mới mỗi thời mỗi khắc vẫn duy trì tỉnh táo, sẽ không trầm luân vào.

Editor: Lạc Lạc

Vì vậy, đến bây giờ ngàn vạn lần cũng đừng nói thích cô, nói yêu cô gì đó, nếu không cô sẽ bị lạc phương hướng.

Bị lạc phương hướng, thì sẽ giống như bước vào khu rừng nguyên thủy, cuối cùng là không thể tìm thấy được con đường đã từng đi qua.

Cô đã bị lạc một lần, và lần này cô không muốn lại bị lạc nữa.

Vì vậy hãy buông tha cho cô đi!

“Anh không nói đùa, Nam Nam, bây giờ em nói với anh đi, cuối cùng anh phải làm sao, thì mới có thể làm em hoàn toàn hiểu ra tâm ý của anh đối với em.”

Nếu đôi lại là người khác, thì cô đã cảm động chết ngất rồi.

Nhưng người này là Mặc Lệ Tước, tha thứ cho cô vì cô thật sự không thể cảm động nổi!

Cố Nam Nam ra về cảnh giác, mặc dù thời gian sống cùng nhau không nhiều, nhưng dường như bây giờ cô cũng có thể miễn cưỡng thấy rõ một ít của hắn, chẳng qua mọi thứ đều đã quá muộn.

Không còn kịp nữa rồi, cô chỉ có thể tiến về phía trước, sẽ không lùi về sau nữa.

“Nếu tôi muốn anh quỳ xuống cầu hôn tôi trước mặt mọi người toàn Hải Thành, anh có thể làm được không? Nếu làm được có lẽ tôi sẽ cân nhắc xem liệu có nên chấp nhận anh hay không.”

Chuyện này nghĩ lại liền biết là cố tình làm cho hắn phải xấu hổ, tốt nhất là có thể biết khó mà lui, như vậy sẽ vạn sự đại cát.

Nhưng không ngờ, vậy mà hắn lại lập tức đồng ý.

“Được thôi, một lời đã định, chỉ cần anh làm được, thì em phải đồng ý cho anh một cơ hội theo đuổi em.”

Toàn thân Cố Nam Nam gần như cứng đờ và không thể động đậy, cô thật sự không tin, rốt cuộc Mặc Lệ Tước đã xảy ra chuyện gì, tại sao cả người lại đột nhiên thay đổi tính khí, sự thay đổi này chẳng những làm người khác không thể thích nghi, mà còn cảm thấy được hơi thở u ám và khủng khiếp.

“Được rồi, trước tiên bây giờ chúng ta đừng nói chuyện này nữa, để anh bôi thuốc cho em.”

Sau khi cởi bỏ quần áo, Cố Nam Nam an tĩnh nằm sấp trên giường, hai tay đặt lên gối, vùi đầu lên cánh tay, vẫn đang suy nghĩ về vấn đề mà Mặc Lệ Tước nói vừa nãy.

Người này thật sự kỳ lạ mà!

Cuối cùng đang suy nghĩ cái gì trong đầu vậy chứ?

Dáng vẻ trả lời của hắn vừa rồi tạo cho người ta một cảm giác nghiêm túc, dường như hắn thật sự sẽ làm như thế.

Cuối cùng muốn làm thế nào?

Thật ra cô cũng hơi tò mò.

Có điều, cái mà cô quan tâm hơn là, cuối cùng điều gì đã làm hắn thay đổi tâm trạng.

“Ừm!”

Tâm bông di chuyển qua lại trên cơ thể cô, mặc dù cử động rất nhẹ nhàng, nhưng khoảnh khắc tâm bông chạm vào vết thương, cảm giác nóng rát và đau đớn vẫn khiến cô không ngừng phát ra những âm thanh rất nhỏ.

Mỗi lúc này, Mặc Lệ Tước sẽ luôn cẩn thận thổi lên vết thương cho cô, dịu dàng hỏi, “Làm đau em sao?”

Mỗi lần chạm vào hắn đều vô cùng cẩn thận, giống như đang che chở bảo bối yêu dấu của mình vậy.

Cố Nam Nam là con người, trong lòng cũng sẽ ảm áp.

Cô nằm trên giường, sâu kín lên tiếng, “Vậy rốt cuộc là anh yêu tôi ở điểm nào?”

- - - - -

(1) Nhắc tay vô thố nghĩa đen là: Không biết đặt tay và chân ở đâu. Mô tả hành động hoảng loạn, hoặc không thể đối phó. Nói chung là đề cập đến sự lo lắng hoặc nhầm lẫn.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Hạnh phúc đến quá đột ngột

Lời nói này ngay cả bản thân Cố Nam Nam cũng thấy ngạc nhiên, sao cô lại đột nhiên nói ra lời này, “Quên đi, coi như tôi chưa nói gì.”

Chẳng qua là trong lúc nhất thời bầu không khí cho phép mà thôi.

Tất nhiên Mặc Lệ Tước cũng không ngờ Cố Nam Nam sẽ hỏi như thế, giữa hai đầu mày giãn ra, “Anh yêu nhiều nơi ở em, yêu sự mạnh mẽ của em, yêu sự dịu dàng của em, yêu sự dễ thương của em, yêu tất cả của em.”

Hắn đến gần và nhẹ nhàng thổi lên vết thương ở lưng cô, có chút ngứa, tựa như đang khiêu khích.

Khuôn mặt của Cố Nam Nam hơi ửng hồng, cũng may là nằm sấp, nên hắn cũng không thể nhìn thấy.

Cô hừ nhẹ, “Anh cho rằng anh nói như thế, thì tôi sẽ tin anh sao?”

Mặc dù là nói như thế, nhưng hiển nhiên giọng điệu đã trở nên nhẹ nhàng hẳn, ngược lại cho người ta một loại cảm giác tán tỉnh và đánh yêu.

Khoe môi của hắn cũng hiện lên nụ cười, “Được rồi, bây giờ ngồi dậy, anh mặc quần áo cho em.”

Vốn dĩ đã đủ xấu hổ rồi, Cố Nam Nam không di chuyển, chỉ nói với Mặc Lệ Tước, “Không cần, anh lấy quần áo đến cho tôi, tự tôi mặc được.”

“Nam Nam, cánh tay em bị thương, sẽ rất đau nếu di chuyển, em là con gái thì đừng bướng bỉnh, vẫn là anh mặc cho!”

Nói xong hắn bế cô lên, nhưng lúc bế lên không biết là cố tình hay là vô tình, tay của hắn vừa lúc lướt qua ngực cô, khuôn mặt của Cố Nam Nam đỏ bừng như quả cà chua chín.

Cô lập tức dùng tay che lại, “Anh làm gì đó, Mặc Lệ Tước.”

“Bà xã, anh đang mặc quần áo cho em mà!” Trông Mặc Lệ Tước rất vô tội.

Cố Nam Nam giận dữ nói, “Anh đánh rắm, rõ ràng anh đang ăn đậu hũ của tôi.”

Ý cười trên khuôn mặt của Mặc Lệ Tước gia tăng, thành thạo mặc quần áo cho cô, càng thêm bất bình nói, “Bà xã, sao em có thể nói anh như thế, rõ ràng là anh đang giúp đỡ em, lòng tốt của anh mà sao em có thể lý giải thành là anh muốn chạm vào em, mặc dù trong lòng anh vốn dĩ đang nghĩ như thế.”

Cố Nam Nam vươn tay muốn đánh hắn, nhưng lại bị hắn nhẹ nhàng ôm lấy từ phía sau, “Chi Tinh, lần này anh sẽ không buông tay em ra nữa.”

“Hờ? Anh gọi ai đấy?” Cố Nam Nam nghĩ hắn xem cô thành người khác, sự dịu dàng trên khuôn mặt ngay lập tức đã không còn thấy đâu nữa, cô đẩy hắn ra, “Mặc Lệ Tước, ý anh là gì, ôm tôi mà gọi tên cô gái khác, tôi biết mà, sao anh lại đột nhiên trở nên dịu dàng với tôi như thế, hóa ra là anh muốn tình tứ với người khác trước mặt tôi, muốn tình tứ thì đưa cô gái đó đến trước mặt tôi đi!”

Cố Nam Nam nổi giận, lời nói bất ngờ bộc phát như một trận lũ quét, dừng mãnh ập đến.

Trực tiếp thổi quét não cô, nghe thấy hắn gọi tên cô gái khác trước mặt cô, tại sao bây giờ cô lại tức giận như thế?

Vốn dĩ là chuyện tốt không phải sao?

Cố Nam Nam cố gắng làm bản thân bình tĩnh trở lại, không phải, chuyện không phải như thế, làm sao cô có thể yêu một người đàn ông ngay từ đầu đã hành hạ cô chứ?

“Nam Nam, em hiểu lầm rồi, Hạ Chi Tinh là tên của em!”

Mặc Lệ Tước giải thích, từ lúc hắn chăm sóc Cố Nam Nam thì đã ba ngày ba đêm không ăn không uống, lúc bước xuống lầu vô ý nên bị ngã cầu thang, hắn nằm trên mặt đất lạnh lẽo, trí nhớ trong đầu hắn rõ lên từng chút một, ngoài ra còn có sợi dây chuyền trên cổ cô, chạm đến hơi ấm của nó, cũng có

thể làm hấn nghĩ về tất cả quá khứ.

Ngay từ đầu, cuối cùng ba mẹ đã che giấu hấn điều gì.

Tại sao mọi thứ về Hạ Chi Tinh, gần như đến bây giờ hấn mới nhớ ra.

Vào ngày hôm đó, hấn đã một mình nằm trên sàn nhà và lặng lẽ rơi lệ thật lâu, một người đàn ông cứ như vậy nằm ở đấy khóc lóc, đi ra ngoài cũng thấy xấu hổ, nhưng sau ngày hôm đó, trái tim hấn như một tấm gương sáng, tất cả quá khứ đều được phản chiếu rõ ràng vào trong tâm trí hấn.

Người mà hấn vẫn luôn yêu thương và bảo vệ hoàn toàn không phải Mặc Tuyết, mà là Cố Nam Nam, Hạ Chi Tinh thuộc về hấn.

Những việc này ban đầu hấn còn muốn đi tìm mẹ hỏi cho rõ ràng, nhưng để tìm ra hung thủ và chăm sóc Cố Nam Nam đã phải mất rất nhiều thời gian và công sức, nên chuyện của mẹ đành phải tạm thời để sang một bên.

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_lacao258_

Tất nhiên còn có chuyện của Mặc Tuyết, tất nhiên hấn cũng phải trở về tìm mẹ hỏi rõ ràng.

Cố Nam Nam ngây người, sau đó chế nhạo nói, “Mặc Lệ Tước, anh đang nói đùa sao, tên tôi là gì, bản thân tôi cũng không rõ à, tên tôi là Cố Nam Nam, Cố - Nam - Nam!”

Hai tay của Mặc Lệ Tước nhanh chóng nắm lấy vai Cố Nam Nam, nhưng lo sẽ làm đau cô, nên từ từ buông ra, cảm xúc hơi kích động, “Nam Nam, anh nói đều là sự thật, em là Hạ Chi Tinh là Hạ Chi Tinh của anh, chẳng lẽ em không nhớ một chút nào cả sao?”

Trước sự điên rồ của hấn, Cố Nam Nam có vẻ hơi bức bối, “Tôi nói lại một lần nữa, tôi không phải Hạ Chi Tinh gì đó của anh, tôi là Cố Nam Nam, anh nhận nhầm người rồi.”

“Chi Tinh, em nghe anh nói.”

“Không nghe không nghe tôi không nghe, nếu anh còn tiếp tục nói những lời vô nghĩa này, thì anh lập tức cút ra ngoài cho tôi.”

Cố Nam Nam tức giận đến mức đẩy hấn một cái, Mặc Lệ Tước trọng tâm không vững, ngã xuống đất.

Cố Nam Nam ngây người, cô chỉ đẩy nhẹ mà thôi, không dùng nhiều sức mà, sao có thể đến mức đẩy ngã một người chứ?

Cứ cho là vậy nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy, miệng cô khẽ há, muốn lên tiếng xin lỗi, nhưng lời nói đến bên miệng rồi, lại bị cô nuốt trở về.

Lời nói đã trở về, tại sao cô phải xin lỗi, không phải đều do hấn nói lung tung trước mặt cô, nên cô mới có thể tâm phiền ý loạn sao, vốn dĩ cô chính là người bệnh, không chăm sóc cô thì thôi, bây giờ còn sử dụng cô gái khác để đả kích cô.

Cả hai im lặng đối diện trong vài giây, Mặc Lệ Tước đứng dậy khỏi sàn nhà, hấn đứng bất động, cặp mắt xuống, không thể thấy rõ biểu hiện của hấn, nhưng nghe thấy một giọng nói nặng nề vang lên, "Xin lỗi, Nam Nam, là anh quá sốt ruột, em yên tâm, anh sẽ làm em nhớ ra từng chút một.”

Cố Nam Nam dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ nhìn hấn, cô phát hiện ra hôm nay Mặc Lệ Tước làm người khác rất khó hiểu, toàn nói những lời nghe không hiểu.

Cuối cùng trong lòng hấn đang suy nghĩ điều gì?

Có điều nếu hấn cũng nói như thế, dường như cô cũng không thấy khó nghe chút nào, thôi thì cứ theo ý hấn đi.

“Quên đi, tôi cũng lười quan tâm, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi, anh đi ra ngoài đi!”

Mặc Lệ Tước lại bế Cố Nam Nam lên.

Cố Nam Nam sợ tới mức nhảy dựng, hét lên, “Anh muốn làm gì nữa hả, Mặc Lệ Tước, tôi thấy anh hôm nay rất kì lạ đó!”

“Anh biết.”

Cố Nam Nam “.....” Biết còn làm.

“Có điều, Nam Nam này, trong khoảng thời gian này anh vẫn luôn bận rộn, không có thời gian chăm sóc em và cùng em ra ngoài đi dạo, hiếm khi thời tiết hôm nay nắng nhẹ, để anh đưa em ra ngoài đi dạo vậy!”

Điên rồi, hấn nhất định điên rồi.

Cái dạng này của cô, ngay cả đứng lên cũng đau, làm sao có thể ra ngoài đi dạo chứ?

Não hấn bị úng nước, hay là bị chập mạch rồi!

Nhưng nhìn biểu hiện nghiêm túc của hấn dường như cũng không giống như đang nói đùa, cuối cùng là thật hay là giả ngay cả cô cũng không làm rõ được.

Trong sự im lặng, Cố Nam Nam cũng nhìn thấy có một chiếc xe lăn trong phòng khách của phòng ngủ.

Cố Nam Nam theo bản năng chỉ về phía chiếc xe lăn, “Mặc Lệ Tước, không phải anh muốn tôi ngồi trên xe lăn chứ!”

“Ừ.” Hấn trả lời ngắn gọn.

Điều này làm cho Cố Nam Nam càng thêm nghi ngờ, từ lúc nào người này lại trở nên tốt bụng như thế?

Cô bị thương, không ném cô đi, còn tốt bụng chăm sóc thì thôi, vậy mà bây giờ còn muốn đẩy cô ra ngoài hóng gió, nhất định đầu óc có hồ.

Hấn đặt cô ngồi lên xe lăn, rồi đẩy cô đi ra ngoài, “Bây giờ thời gian còn sớm, còn có hoàng hôn, có thể đưa em đến bãi biển ngắm hoàng hôn.”

Cố Nam Nam ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ, hấn sẽ không đưa cô đến bãi biển rồi sau đó ném cô xuống biển cho cá mập ăn chứ!

Khi đến bên cầu thang, Cố Nam Nam phát hiện ra ở bên cạnh cầu thang còn có thêm một lối đi chuyên dụng dành cho người tàn tật, Cố Nam Nam lập tức thay đổi sắc mặt, quát về phía Mặc Lệ Tước, “Mặc Lệ tước, tôi chỉ bị thương, không phải người tàn tật.”

Thế nhưng gia hỏa này lại đối xử với cô như người tàn tật?

Mua xe lăn không nói đi, còn làm một lối đi chuyên dụng cho người tàn tật.

Sao cô có thể không tức giận!

Mặc Lệ Tước nói với vẻ đương nhiên, “Em bây giờ có khác gì người tàn tật không?”

Cố Nam Nam tức giận đến mức nắm chặt tay lại, “Mặc Lệ Tước, tôi là người bệnh, nhưng vết thương sẽ lành, sẽ lành nhanh thôi.”

Gia hỏa này đang cố tình làm cô tức chết mà!

“Nam Nam, lúc này em không nên quan tâm về mấy điều này, bây giờ là vì tiện cho em nên mới làm như thế, muốn em sớm bình phục.”

“.....” Những lời này nghe cũng không đau tim lắm.

“Nam Nam, em đứng dậy nhanh lên!”

“.....” Những lời này nghe dường như có chút thoải mái.

Quên đi, coi như là vì lợi ích của cô, đừng quan tâm đến hấn.

Cả hai mặc áo khoác vào, Mặc Lệ Tước lo lắng Cố Nam Nam sẽ lạnh, nên đội mũ cho cô, còn đắp lên hai chân cô một cái chăn.

Sau đó đẩy Cố Nam Nam đi ra cửa.

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_lacialac258_

Đối với hành động như vậy của hấn, Cố Nam Nam im lặng xem ở trong lòng, dường như hấn thật sự đã trở nên khác biệt một chút so với trước đây.

Có điều, rốt cuộc là vì sao lại thay đổi?

“Lệ Tước, Nam Nam, hai người muốn ra ngoài à!”

Bọn họ vừa ra tới cổng lớn, đã gặp Mạc Đồng đang xách theo đồ đến thăm.

Mạc Đồng mặc áo khoác màu đỏ, quần da màu đen, đi giày cao gót màu đỏ, choàng khăn cổ màu trắng, đội mũ từ trong xe bước xuống, trong tay còn cầm một giỏ trái cây.

Cố Nam Nam đột nhiên cảm thấy bầu không khí tốt đẹp đã lập tức biến mất.

Cô khẽ nhú mày, nhưng rất nhanh cũng biến mất.

Hơi há miệng, mỉm cười nói: “Chào, Mạc Đồng.”

“Nam Nam, xin lỗi, hôm nay tôi mới nghe được cô bị thương, nhưng hôm nay công việc tương đối bận, vì vậy đến bây giờ mới đến được, cô không giận tôi chứ!”

“Tất nhiên sẽ không rồi!” Đường như giữa bọn họ cũng không thân thiết đến mức có thể giận!

Chào hỏi Cố Nam Nam xong, tầm mắt của Mạc Đồng cũng dừng lại trên người Mạc Lệ Tước, mỉm cười càng thêm dịu dàng, “Lệ Tước, hai người muốn ra ngoài à!”

Nhìn dáng vẻ của bọn họ cũng đã biết, còn cần hỏi nhiều nữa à?

Mạc Lệ Tước mặt không đổi sắc, lạnh giọng, “Ừ. Đồ cô có thể cho quản gia Phúc Bá lấy vào, chúng tôi đi trước.”

“Này, đợi đã!” Mạc Đồng vội vàng nói: “Dù sao bây giờ em cũng có thời gian, em sẽ đi cùng hai người!”

Kết quả thế giới của hai người đột nhiên có một người vào chặn ngang, biến thành một bộ phim ba người.

Mà trong ba người này, luôn có hai người là vai chính, một người là vai phụ.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Hạ Chi Tinh thuộc về hắn

Thấy thế, Cố Nam Nam cũng không nỡ từ chối, đành phải lên tiếng, “Nếu cô không lo lãng phí thời gian của cô, vậy cùng đi thôi!”

Mạc Đồng cười nói, “Nào có, lúc biết được đã lập tức đến đây thăm cô, bây giờ việc phải làm đều đã làm xong, có rất nhiều thời gian ở cạnh cô.”

“Thế à, vậy cảm ơn cô.”

Cố Nam Nam cũng mỉm cười theo.

Ba người đi dọc theo con đường, ánh chiều tà rất đẹp, lẳng lẳng chảy xuôi, yên tĩnh và tự nhiên, bóng dáng của ba người bị ánh nắng chiều kéo dài ra, hai người đẩy Cố Nam Nam, bóng dáng trông như một đôi phối hợp.

Mà Cố Nam Nam ngồi trên xe lăn lập tức cảm thấy bản thân trở thành dư thừa. Đồi lại là trước đây cô nhất định sẽ nghĩ như vậy, nhưng bây giờ sau khi cô đã trải qua nhiều chuyện như thế, tâm cảnh sớm đã trở nên không còn rộng lớn nữa, hoàn toàn không gây tổn thương đến cô.

Ba người cùng đi, nhưng không nói lời nào, dường như bầu không khí quá mức im lặng, điều này tương tự như bầu không khí ban đầu, đột nhiên gia tăng rồi không ít kì lạ, vì dễ phá vỡ sự trầm tĩnh làm người ta vô cùng lo lắng này, Mạc Đồng lên tiếng trước.

“Lệ Tước, anh và Nam Nam biết nhau bao lâu rồi vậy!”

Sự xuất hiện của một người phụ nữ bất kể là bao lâu, chỉ cần gây ra sự thay đổi cho người đàn ông, thì người phụ nữ này đã được ân sủng.

Mà sự xuất hiện của Cố Nam Nam chẳng những thay đổi Mạc Lệ Tước, hơn nữa là thay đổi rất lớn, gần như có thể không chút khoa trương mà nói, sự xuất hiện của Cố Nam Nam hoàn toàn điên đảo cuộc sống trước kia của Mạc Lệ Tước.

Cô gái này không chừng sẽ là chứng ngại lớn nhất của cô, thậm chí vượt qua cả Mạc Tuyết.

Mạc Tuyết chẳng qua chỉ là một gia hỏa ngốc nghếch, đối với cô hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng trước mắt Cố Nam Nam lại khác, cô ta thông minh, có ý tưởng, thậm chí có thể nói là mạnh mẽ.

Đối mặt với một cô gái như vậy, cô cần phải vô cùng cẩn thận, thậm chí không thể để lộ ra tâm cơ dù chỉ một chút, chỉ cần là một chút cũng có thể đủ bị cô ta hoàn toàn nhìn thấu.

Cho nên lúc này hỏi, cô hỏi vô cùng tùy ý, dịu dàng mà lại thần thiện.

“Quen nhau được một thời gian.”

“Ồ, tình cảm của hai người cũng tốt thật, ngay cả thanh mai trúc mã em đây cũng không bằng, thật là ghen tị chết em.”

“Cũng có hâm mộ chứ!” Cố Nam Nam cười nói.

Mạc Đồng hơi sững sờ, ngay sau đó cũng cười và lên tiếng.

“Đó là điều tất nhiên, Nam Nam, tôi nói cô này, cô đã tìm được một người đàn ông tốt rồi đấy, cô phải biết rằng tôi và anh ấy từ khi cùng nhau lớn lên đến bây giờ, anh ấy chưa bao giờ chủ động đi quan tâm một cô gái, coi như cô được đãi ngộ siêu đặc biệt đó nha!”

“Oa!” Cố Nam Nam bỗng tỏ vẻ vô cùng kích động, chấp hai tay lại, rồi đan vào nhau, “Thật sao, thật sao? Cô nói như thế.” Sau khi buông hai tay ra, cô che mặt mình lại, “Cô nói như thế làm tôi thật sự cảm thấy vô cùng hạnh phúc! Cảm thấy hạnh phúc này thật đơn giản, nhưng rất ngọt ngào, tôi nghĩ đây là tình yêu mà mọi người đều muốn!”

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laci258_

Biểu hiện của Cố Nam Nam, làm tay của Mạc Đồng đang đẩy xe bỗng nắm chặt lại, cô không ngờ thế nhưng Cố Nam Nam sẽ đánh trả cô như thế, đơn giản mà mạnh mẽ.

Cô mỉm cười, “Chúc mừng cô nha! Nam Nam!” Sau đó thờ dãi một hơi, vờ như rất không quan tâm mà nói, “Xem ra tôi không có cơ hội rồi!”

Tình cảm của Mạc Đồng với Mặc Lệ Tước, Cố Nam Nam biết được từ bên ngoài, thật ra Mặc Lệ Tước cũng có thể cảm nhận được, chẳng qua từ khi còn nhỏ, hắn chưa bao giờ có suy nghĩ muốn yêu Mạc Đồng, lúc trước không có, hiện tại cũng không có, tương lai càng sẽ không có.

Hơn nữa, bây giờ hắn đã tìm được người quan trọng nhất của mình rồi, người mà hắn muốn bảo vệ nhất.

Một Hạ Chi Tinh chỉ thuộc về hắn.

Hạ Chi Tinh mãi mãi chỉ thuộc về hắn.

Sắc mặt của Cố Nam Nam thay đổi, nói: “Vây cảm ơn, thật ra tôi cũng chưa bao giờ nghĩ mình có thể hiểu được suy nghĩ của bản thân nhanh như vậy, nhưng có thể nói với cô, tôi thật sự rất vui!”

Trên khuôn mặt của cô hiện lên một nụ cười ngây ngô và hạnh phúc, dưới ánh nắng chiếu xuống, nụ cười này trở nên càng thêm ngọt ngào động lòng người.

Quả thật Mặc Lệ Tước đã nhìn đến ngây người, hắn chưa bao giờ nhìn thấy Cố Nam Nam cười ngọt ngào và thoải mái đến vậy, dưới ánh Mặt Trời mang lại cho người ta một hương vị hạnh phúc quyền rũ, hắn không thể không cong môi lên.

Nụ cười của cô ở trong mắt Mạc Đồng lại trở nên như đang châm chọc, làm hai mắt cô nhức nhối.

Mặc dù trong lòng đang biến hóa sắc nhọn và đau đớn, nhưng công việc ngoài mặt vẫn phải làm tốt.

“Mặc dù không cam lòng, có điều có thể thấy cô hạnh phúc như thế, xem ra là tôi không có gì phải đấu tranh nữa. Nam Nam, thua bởi cô, tôi tâm phục khẩu phục.”

“Ha ha ha! Thật ra tôi cũng không thắng, chỉ là thuận theo tự nhiên mà thôi.”

Tại sao cô lại nói ra lời này, hôm qua sau khi thảo luận với Lâm Khả Nhi xong, thật ra Cố Nam Nam cảm thấy lời nói của Lâm Khả Nhi cũng rất có đạo lý, rốt cuộc là tri nhân tri diện bất tri tâm.

Hơn nữa, dường như từ ngày đầu tiên gặp Mặc Lệ Tước, Mạc Đồng thích Mặc Lệ Tước đều biểu hiện rất rõ, chưa bao giờ che giấu, tự tin mà đường hoàng.

Một cô gái như vậy, vậy mà lúc ấy còn chủ động tìm tới cô, thậm chí còn nói với người chỉ mới gặp mặt hai lần rằng mình thích Mặc Lệ Tước, phụ nữ như vậy thật sự rất không đơn giản.

Nếu Mạc Đồng hận cô, trực tiếp biểu hiện mọi oán hận lên trên mặt như Mạc Tuyết, thì cô gái này còn tương đối dễ đối phó, nhưng loại người thâm tàng bất lộ này, thì lại rất khó.

Vốn dĩ ngay từ đầu trong sự nghi ngờ, cô đã hoàn toàn loại bỏ Mạc Đồng ra khỏi danh sách, nhưng bây giờ nghĩ lại, dường như mọi chuyện không đơn giản như thế.

Vì vậy, cô đành phải cố tình nói như thế, muốn lấy điều này ra để phán đoán phản ứng của cô ta.

Quả nhiên, là loại người thâm tàng bất lộ.

Người này, cô phải hoàn toàn cảnh giác.

Hơn nữa, cơ thể của cô bây giờ không được khỏe, thậm chí đi lại cũng trở nên khó khăn, cô lúc này trông như một con chim bị người ta bẻ gãy mất cánh, chỉ có thể mượn dùng vòng bảo hộ của Mặc Lệ Tước để tự bảo vệ chính mình.

Sau khi dò xét Mạc Đồng, nhân tiện cô cũng thử độ thật lòng của Mặc Lệ Tước đối với cô.

Trông Mặc Lệ Tước vô cùng vui vẻ, “Nam Nam, em nói thật sao?”

“Đó là tất nhiên, anh thấy tôi đang nói giả à?”

Cô bấu môi, mang theo ý làm nũng.

Mặc Lệ Tước phấn khích đến nỗi không màng đến ánh mắt của Mặc Đồng, trực tiếp từ phía sau ôm lấy Cổ Nam Nam vào lòng, “Nam Nam, em có thể nói như thế, anh thật sự rất hạnh phúc, anh cảm thấy đây là điều hạnh phúc nhất từ trước đến nay.”

Cổ Nam Nam đỏ mặt nói, “Được rồi, anh đừng như thế, còn có người, rất xấu hổ.”

“Có gì đâu, Mặc Đồng là bạn, thể hiện tình yêu trước mặt bạn bè là điều rất bình thường.”

Cổ Nam Nam lặng lẽ chiêm chọc trong lòng, chẳng lẽ tên này không biết cô gái đang đứng trước mặt này vô cùng thích hắn sao?

Là thật sự không biết, hay là vờ như không biết?

Nụ cười trên khuôn mặt của Mặc Đồng lập tức cứng đờ, nhưng rất nhanh cũng cười nói.

“Phải phải phải, hai tên gia hỏa các người này, hoàn toàn xem tôi như người vô hình đúng không! Vốn định đi cùng hai người, xem ra tôi hoàn toàn bị coi là một bóng đèn sáng ngời rồi!”

“Đứng đứng đứng, vốn dĩ là vậy, tôi còn muốn nói với Nam Nam chút lời âu yếm, cô cứ như vậy, tôi cũng không thể.”

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laclac258_

Vậy mà Mặc Lệ Tước lại phàn nàn rất bình thường, đây không phải Mặc Lệ Tước mà Mặc Đồng từng biết. Mặc Lệ Tước trước kia, luôn là một tư thái cao cao tại thượng và lạnh lùng, chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng giọng điệu vương vấn như vậy, hoàn toàn tương đương như đang đối thoại với quân thần. Mặc dù lúc đó cô thấy rất vui, nhưng khoảng cách giữa cả hai lại rất xa, xa hàng tỉ năm ánh sáng.

Nhưng không thể không nói, lúc đó cô thật sự đã chịu không ít đả kích.

Cho nên sau đó cô mới lựa chọn ra nước ngoài để học tiếp, cố gắng làm bản thân trở nên ưu tú, để có thể xứng đôi với hắn.

Lúc đó, cô chưa bao giờ lo lắng bên cạnh Mặc Lệ Tước sẽ có cô gái khác, không phải cô tự mình ý thức quá thừa, mà là cô hoàn toàn hiểu, ở trong lòng Mặc Lệ Tước mãi mãi chỉ có một mình Mặc Tuyết, trước khi Mặc Tuyết chưa có được hạnh phúc, hắn nhất định sẽ không tìm bạn gái, càng sẽ không kết hôn.

Ngay cả khi là Mặc Tuyết kết hôn, có được người mình yêu, thì trong một thời gian ngắn, hắn cũng sẽ không đến với cô gái khác, hắn là một người rất trọng tình bạn người cũ, tất nhiên sẽ tiêu phí một khoảng thời gian rất dài để tưởng nhớ quá khứ tình cảm của mình.

Nhưng người tính không bằng trời tính, cô làm sao cũng không ngờ mới một thời gian ngắn như vậy, bên cạnh hắn lại có một cô gái mà có thể lay động mọi thứ của hắn, mà cô gái này lại không phải Mặc Tuyết.

Là do cô sơ suất sao?

Mặc Đồng cũng buông tay ra, đứng tại chỗ nói.

“Được thôi, tôi chỉ có thể đi với hai người đến đây! Bị Lệ Tước nói thành ra như vậy, nếu tôi còn không đi, da mặt cũng dày quá rồi.”

Mặc Lệ Tước vỗ nhẹ lên vai Mặc Đồng, “Thật không hổ là bạn tốt, rất thức thời.”

Không đợi Mặc Đồng lên tiếng, hắn đã đẩy Cổ Nam Nam đi về phía trước.

Mặc Đồng cũng không hề lưu luyến, dứt khoát xoay người và bước về phía trước.

Bọn họ đưa lưng về phía nhau, không thể nhìn thấy biểu hiện.

Bọn họ đều im lặng, không nói một lời, và có tâm sự riêng.

Sau khi lên xe, hai mắt Mặc Đồng mới dần đỏ hoe, cô vui mặt lên vô lăng ở ghế lái, khẽ bật khóc.

Cô nắm chặt tay lái, cô biết cô gái này rất khó đối phó, nhưng, cô sẽ không từ bỏ dễ dàng.

Mặc Lệ Tước đẩy Cổ Nam Nam đi một đoạn đường rất dài, hắn mới dừng bước chân lại.

Ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm, còng cổ lên, Cổ Nam Nam không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ nghe thấy hắn nặng nề nói, “Nam Nam, anh biết lời

nói vừa nãy là em cố tình nói cho Mặc Đồng nghe, mặc dù anh không biết trong lòng em đang nghĩ gì, nhưng lúc đó, có thể nghe được em nói như thế anh thật sự rất vui!”

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laci258_

Trong ánh mắt của hắn vô cùng cô đơn, “Nam Nam, anh thật sự muốn cho em hạnh phúc!”

“Tại sao anh lại cho rằng lúc đó tôi không nói lời thật lòng?”

Cố Nam Nam không trả lời Mặc Lệ Tước ngay, ngược lại nghi ngờ hỏi.

Cô lúc đó, cũng đang nói lời thật lòng mà.

Chẳng qua lời nói này, cô không thể nói ra.

Bởi vì, như Mặc Lệ Tước nói, lúc đó cô thật sự cố tình nói cho Mặc Đồng nghe, cô muốn xác định cô bị bắt cóc có phải liên quan đến Mặc Đồng hay không.

Mặc Lệ Tước nói, “Anh hy vọng đó là lời nói thật lòng của em, nhưng anh biết, không phải.....”

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Tra được dấu vết để lại

Cố Nam Nam im lặng, thậm chí cô cũng không biết bản thân phải nói như thế nào, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, từ lúc ấy đến bây giờ, một thời gian dài như thế, Mặc Lệ Tước gần như chưa bao giờ tin tưởng cô một phần một hào nào, cho dù đến bây giờ cũng như thế.

Không thể không nói đây là nỗi buồn của cô.

Sự thật chính là như vậy, cho dù là buồn, cho dù trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng ngay thời khắc quan trọng lại không có cách nào để biểu đạt điều này rõ ràng.

Có lẽ giữa bọn họ có rất nhiều khoảng cách, ngoài những tính toán lúc đầu, còn có thêm sự ngờ vực lẫn nhau.

Khoảng cách giữa họ không phải là người khác, mà là lẫn nhau.

Rất nhanh Mặc Lệ Tước cũng nói tiếp: “Có điều, cho dù như vậy, anh cũng cảm thấy mỹ mãn, chỉ cần em có thể ở lại bên cạnh anh.”

Những thay đổi đột ngột, làm Cố Nam Nam cảm thấy kì lạ, nếu đổi lại trước kia, có lẽ cô chỉ xem như đây là một trò đùa máu chó, nhưng dường như mọi thứ bây giờ đã trở nên phức tạp.

“Rốt cuộc là anh muốn nói gì?”

Cố Nam Nam cố gắng làm giọng của mình nghe thật bình tĩnh, nếu không một khi mất kiểm soát, sẽ phá hỏng những điều trước mắt, một phần tốt đẹp này cô không muốn phá vỡ nó dễ dàng.

“Nam Nam, em là Hạ Chi Tinh của anh!”

“.....”

Từ sau khi cô tỉnh lại, trong miệng Mặc Lệ Tước đều là ba chữ Hạ Chi Tinh này, không biết trong đó có ý nghĩa gì, tóm lại là gần như mỗi ngày hắn đều sẽ không ngừng treo lên miệng và nhắc mãi.

“Hạ Chi Tinh là ai?” Cô hỏi.

“Là em!” Dễ dàng nói ra câu trả lời luôn làm người khác khó tin.

Cố Nam Nam che miệng lại cười khẽ, tiếng cười có ánh nắng chiều và bờ biển rất rõ ràng và dễ nghe.

“Thật ra tôi thấy dường như trong khoảng thời gian này anh trở nên rất kì lạ. Mặc Lệ Tước, trong thời gian tôi hôn mê này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì,

anh có thể nói với tôi không?”

Con gió thổi qua, thổi tung mái tóc trước trán của cô lên, bay múa lộn xộn.

Hắn khẽ mân mê, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập nụ cười, ánh mắt vô cùng sâu thẳm và thâm trầm, luôn khiến người khác không thể đoán được hắn đang suy nghĩ điều gì.

“Nam Nam, về tuổi thơ của em.”

“Tuổi thơ của tôi?” Cô trả lời không chút do dự, “Tuổi thơ của tôi vô cùng hạnh phúc, luôn có ba mẹ và chị tôi bên cạnh. Có gì không? Chẳng lẽ tuổi thơ của anh không hạnh phúc à?”

Đột nhiên lại hỏi tuổi thơ của cô, Mặc Lệ Tước thật sự là càng ngày càng kỳ lạ.

Nhưng dường như cô thấy có chút hứng thú?

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laci258_

“Không, tuổi thơ của anh rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi đời này anh mãi mãi cũng sẽ không quên, cho dù đến kiếp sau, anh cũng sẽ không quên.”

Cố Nam Nam nhấp máy môi, lựa chọn im lặng.

Nhìn góc nghiêng của hắn, tuấn mỹ quá đáng, một người đẹp trai như thế, giờ cũng lộ ra biểu cảm thê lương, đây quả thực không phải hắn, như thay đổi thành một người khác.

“Mặc Lệ Tước, anh thật sự rất kỳ lạ nha!”

“Hử?”

“Có lẽ vậy, chỉ là nhớ ra một chút chuyện thôi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ không thể nói với tôi sao, không phải chúng ta là vợ chồng à, trên hợp đồng.”

Phía sau thêm hai chữ hợp đồng, cho thấy mối quan hệ và vị thế của hai người hiện giờ, ngay cả khi là tương lai có ra sao, cũng không thể vướng vào nhau, là ý này sao?

Sắc mặt của Mặc Lệ Tước hơi sa sầm, không lẽ cô ấy nói như thế là muốn rời khỏi mình sao?

Sợi dây chuyền trên cổ cô, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, không quá sáng ngời, nhưng làm người khác liếc mắt một cái đã không thể quên.

"Sợi dây chuyền rất đặc biệt." Mặc Lệ Tước nói.

“Vậy à?” Cố Nam Nam tháo xuống và cầm ở trong tay, đặt dưới ánh Mặt Trời, buồn bã nói: “Về cái này, tôi cũng không rõ lắm, có lẽ là quà sinh nhật ba mẹ tặng cho tôi gì đó. Có điều từ khi còn nhỏ tôi đã đeo nó, đối với tôi nó là một thứ rất quan trọng.”

Nói xong, cô chuẩn bị đeo trở lại.

Mặc Lệ Tước vươn tay, “Anh giúp em.”

Lần này Cố Nam Nam không từ chối, dứt khoát nói: “Được.”

“Mặc Lệ Tước, sao anh lại đột nhiên quan tâm đến sợi dây chuyền của tôi như thế? Không phải là muốn đánh chú ý đến nó chứ, nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng cho rằng bây giờ tôi đang bị thương, không thể di chuyển, thì anh có thể muốn làm gì thì làm, đồ của tôi cả đời cũng là của tôi, bất cứ ai cũng đừng hòng cướp đi.”

Mặc Lệ Tước không nổi giận, mà là cúi người xuống và đặt một nụ hôn nhẹ lên trán của cô, “Anh cũng là đồ của em, vì vậy, em phải luôn đặt ở bên cạnh, đừng đánh mất.”

Cố Nam Nam “.....”

Cô nhìn chằm chằm Mặc Lệ Tước bằng ánh mắt kinh ngạc một lần nữa, “Tôi nói anh, là thật sự rất kỳ lạ nha! Quả nhiên là xảy ra chuyện gì rồi!”

“Không có gì, chỉ là thấy em yêu quý nó như thế, nên hơi xúc động mà thôi.”

“.....”

Kỳ lạ.

Gia hỏa này.....

Thật sự không giống với trước kia.

Editor: Lạc Lạc

“Đeo xong rồi.”

“Cảm ơn!”

Cố Nam Nam dùng tay chạm vào lần nữa, vô cùng yêu quý.

“Có thể thấy rằng, em thật sự rất yêu quý nó.”

“Tất nhiên rồi, đây là một thứ rất quan trọng, đối với tôi!”

“Về nó..... Em vẫn không thể nhớ ra một chút gì sao?” Mặc Lệ Tước vẫn không từ bỏ ý định.

“Hử? Nhớ cái gì anh nói thẳng ra đi, từ đầu tới giờ cứ ập a ập ứng, thật kỳ lạ!”

“Không, anh.....”

“Mà thôi quên đi, coi như anh chưa hỏi gì.”

Cố Nam Nam hung hăng lườm hấn một cái, “Thật ra, ấn tượng về nó, tôi đã không nhớ rõ, nhưng dường như trong lòng tôi vẫn luôn có một giọng nói nói với tôi rằng, nó vô cùng quan trọng với tôi, nhất định tôi phải giữ lại.”

Mặc Lệ Tước bất ngờ ôm chầm lấy Cố Nam Nam, vô cùng cảm động, giọng nói cũng run rẩy, “Thật sự rất cảm ơn em, đến bây giờ vẫn còn giữ lại nó.”

“???”

Cố Nam Nam nghi ngờ nhìn hấn chăm chú, không thể không nói, thật sự rất kỳ lạ mà.

“Tôi nói, đây là đồ của tôi, có liên quan gì đến anh hả, anh còn phản kích hơn cả tôi nữa, cũng quá phóng đại rồi đó!”

Mặc Lệ Tước im lặng một lúc, sau đó đẩy cô đi dọc theo bờ biển.

Thình thoảng lại hỏi cô, “Lạnh không!”

Mỗi lúc này, Cố Nam Nam đều sẽ cảm thấy vô cùng không chân thật, hạnh phúc này đến quá nhanh, làm cô không dám tin, chứ đừng nói đến việc mở rộng cửa lòng để chấp nhận.

Nhưng dù thế nào, cũng coi như là một chút khát vọng hạnh phúc đi!

“Nếu tôi nói tôi lạnh, anh có đưa tôi về không?”

"Không."

"Vậy còn hỏi làm gì?"

Mặc Lệ Tước ôm cô vào lòng, cẩn thận nói, “Nhưng anh sẽ giống như bây giờ, dần dần sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của em.”

Cố Nam Nam dùng một lúc rồi nói, “Anh thật sự..... Uống lộn thuốc à?”

Hắn ôm lấy khuôn mặt cô bằng cả hai tay, tầm mắt đối diện với cô, “Nam Nam, đừng trốn tránh, từ giờ khắc này trở đi, xin em hãy mở mắt ra nhìn anh, xem anh sẽ cho em hạnh phúc mà em muốn như thế nào.”

Cố Nam Nam khoa trương bật cười, “Anh đừng nói đùa nữa!”

Lúc này, khi cô vết thương chồng chất, lại nói ra một tràng lời tỏ tình lãng mạn?

Không lãng mạn chút nào cả!

Hơn nữa ——

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_lactac258_

“Mặc Lệ Tước, tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

“Em nói đi.”

Hắn rất nghiêm túc lắng nghe.

Cố Nam Nam suy nghĩ một lúc, vốn là không định nói, dù sao sau này chia tay, không ai biết ai, nhớ ai, vì vậy ngay cả khi bây giờ có nói thì cũng chẳng liên quan gì!

“Lúc tôi đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, dường như đã nghe có một người đàn ông gọi điện thoại cho ai đó, đầu điện thoại bên kia dường như là phụ nữ, bọn họ xưng là cô Tuyết Nhi, tôi nghĩ, có thể hay không là.....”

“Không thể!”

Ba chữ Mặc Tuyết Nhi vẫn chưa kịp nói ra, Mặc Lệ Tước đã lập tức ngắt lời cô.

“Nhất định không thể là Tuyết Nhi!”

Cố Nam Nam cười nhạo dưới đáy lòng, xem kìa!

Miệng nói yêu cô, nhưng vừa nhắc đến em gái của hắn, đã kích động đến mức chẳng phân biệt thị phi.

Lập tức chắc chắn, không phải cô ta làm?

Trái tim Cố Nam Nam lạnh đi từng chút một, quả nhiên chuyện tình cảm như này, không thể bị cảm dỗ dù chỉ một chút!

Một khi bị cảm dỗ, thì ngay lập tức lộ ra nhân tâm thật sự, là một chuyện đã thương người khác biết bao.

Thôi.

“Quên đi, tôi chưa hỏi gì cả.”

Hiển nhiên cô có chút không vui.

Bản thân bị thương thành ra như vậy, đến bây giờ hắn vẫn còn bao che cho người đó, sao cô có thể vui được.

Mặc Lệ Tước biết, nếu việc bao che của hắn không được giải thích rõ ràng, Cố Nam Nam nhất định sẽ cho rằng hắn chỉ muốn đi bao che cho Mặc Tuyết.

Mặc Lệ Tước giải thích: “Nam Nam, chuyện này anh có thể giải thích với em, lúc đó Tuyết Nhi đã đến bệnh viện, đều luôn trong phòng cấp cứu, đây cũng là lý do tại sao anh không thể ở bên em. Vì vậy cô Tuyết Nhi mà em nghe được đó nhất định không phải là em gái của anh!”

“.....” Cố Nam Nam không nói lời nào, đôi mắt đen lầy nhìn hắn.

“Nếu em không tin, em có thể đến bệnh viện kiểm tra.”

“Được, tôi tin, vậy thì anh làm ơn nói cho tôi biết, anh có biết là ai muốn hại tôi không?”

Đây quả thực là nữ vương đại nhân bá đạo mà.

“Cái này vẫn còn đang điều tra, nhưng anh có thể cam đoan với em, chỉ cần có kết quả, anh sẽ báo với em đầu tiên.”

“Vậy à, cảm ơn. Có điều, tôi vẫn hy vọng đến lúc đó anh có thể nói điều gì đó một cách trung thực, đừng lén gạt đi điều gì. Chắc anh cũng biết, con người của tôi ghét nhất là lừa gạt.”

Điều này hắn biết rõ, từ khi còn nhỏ đã là như vậy.

Chỉ là cô đã hoàn toàn quên mất quá khứ của mình, hơn nữa cô là họ Hạ, tại sao đến bây giờ lại biến thành họ Cố?

Khi bọn họ chia tay nhau mấy năm nay, cuối cùng cô đã trải qua những gì?

.....

Hai người đi dạo trên bờ biển, lặng lẽ ngắm hoàng hôn tuyệt đẹp.

Bức tranh tuyệt đẹp ngay lập tức bị đóng băng.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm lấy tay cô, đặt lên môi mình, hôn một lúc, sau đó hai tay nhẹ vỗ về hai vai cô, cả người từ từ tới gần Cố Nam Nam, ngay lúc môi và môi sắp dán chặt vào nhau.

Lại bị một cuộc điện thoại phá đám.

Lúc đó Mặc Lệ Tước rất muốn ném điện thoại đi, trên khuôn mặt của Cố Nam Nam cũng hiện lên một màu ửng hồng mắt tự nhiên.

Hắn ho nhẹ hai tiếng, cầm lấy điện thoại, khi nhìn thấy người gọi đến, ánh mắt hắn u ám đi, lạnh giọng, “Tra được rồi à?”

“Ừ, tra được một ít, có thời gian cậu tự mình đến đây đi.”

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Đừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Du Minh Tuấn đột nhiên mất tích

"Thôi, chúng ta về đi!"

Mặc Lệ Tước cúp máy, Cố Nam Nam nhẹ nhàng băng quơ lên tiếng.

Cô có thể phân biệt được bây giờ điều gì là quan trọng, điều gì là không quan trọng, tìm hung thủ là việc quan trọng nhất đối với cô, cô cũng rất muốn biết cuối cùng là ai đang ở sau lưng muốn hại cô, ngay cả sự cố nửa năm trước, cô cũng sẽ điều tra rõ ràng.

Nhưng bây giờ cô đang bị tổn thương rất nặng, có rất nhiều chuyện không thể tự tay làm lấy được.

"Không vội."

Mặc Lệ Tước nhàn nhạt lên tiếng, hắn vẫn còn muốn dùng nhiều thời gian một chút để ở cạnh cô.

"Sao thế?"

Cố Nam Nam khó hiểu hỏi, mặc dù không nghe được những gì được nói trong điện thoại, nhưng cô ít nhiều cũng có thể đoán được vài phần.

"Anh đi đi!"

"Chút nữa tôi tự về."

Cố Nam Nam cũng có thể tự trượt xe lăn bằng tay, nhưng trên cánh tay cũng có không ít vết thương, vì vậy phải trượt hồi lâu, mới miễn cưỡng đi được vài bước.

Roi vào đường cùng, đành phải nói với Mặc Lệ Tước.

"Xem ra, tôi vẫn cần một ít thời gian nữa mới có thể hồi phục, dường như tôi có hơi đề cao bản thân mình quá, hay là anh đưa tôi về trước đi!"

"Nam Nam, anh sẽ xử lý xong mọi việc thật nhanh, để trở về cùng em."

Lúc đứng ở cửa, Mặc Lệ Tước đã nói với Cố Nam Nam như thế, thế nhưng Cố Nam Nam lại phá lệ mỉm cười và gật đầu nói, "Được, tôi chờ anh."

Ân oán quá nhiều, thật sự rất mệt mỏi, không phải ai cũng thích sống trong những ân oán oán không giải được đó.

Nếu có thể giải bày, tốt nhất hãy giải bày một cách tự nhiên.

Cô bây giờ, muốn dần giải phóng sự oán hận bên trong của mình, muốn bắt đầu chào đón một cuộc sống mới.

Có lẽ, như vậy sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_laci258_

.....

"Tam ca, cậu xem đi, đây là tài liệu tui tôi tra được."

Sau khi Mặc Lệ Tước đến, Ngự Phong đều đặt tất cả tài liệu lên bàn, ngồi bên cạnh hắn còn có Tư Bạch và Lâm Lập Phong.

"Lập Phong cũng đến à."

"Ừ."

Bình thường Lâm Lập Phong rất ít khi quản những việc này, thật ra là hắn tin tưởng năng lực của Mặc Lệ Tước, một mình Mặc Lệ Tước xử lý những việc này hoàn toàn không phải vấn đề gì, nhưng bây giờ hắn lại xuất hiện.

Ngự Phong trêu ghẹo, "Không ngờ thế nhưng Lập Phong lại trở về, quả thực là lóa mù đôi mắt của tôi rồi."

Lý do tại sao hắn đến Ngự Phong đều rõ hơn bất cứ ai khác.

Chỉ cần vấn đề có liên quan đến người đó, Lâm Lập Phong sẽ lập tức mất bình tĩnh, bị nắm mũi dễ như trở bàn tay, đã nhiều năm, không bao giờ thay đổi.

Lâm Lập Phong lặng lẽ châm điếu thuốc, mỉm cười nói: "Đây cũng là một vấn đề không còn cách, nếu có thể biến thành thật sự là không thể ngờ, nhưng có ấy lại không ngừng cầu xin tôi, nên tôi đã mềm lòng."

Lâm Lập Phong nói rất tự nhiên, không hề cảm thấy có chỗ nào không ổn.

"Lập Phong, tôi nói anh này, đúng là không e lệ chút nào, những lời buồn nôn này mà anh cũng có thể nói ra một cách dễ như trở bàn tay."

"Có gì đâu, đối với người mình thích, điều này rất bình thường!" Thậm chí Lâm Lập Phong cũng không buồn nhắc mí mắt lên, "So sánh với nó, đối với những gia hỏa thích lại không dám nói ra kia mới càng làm cho người ta khinh thường và chán ghét!"

Tư Bạch ngạc nhiên, đại ca mà cũng nói với người khác những lời như vậy sao?

Ngự Phong đứng dậy, bước đến trước cửa sổ sát đất, châm thuốc lên, "Anh nói phải, có lẽ loại người này làm người ta ghét nhất."

"....."

Sau đó tất cả đều im lặng, chỉ có Mặc Lệ Tước đang xem tài liệu trong tay, sắc mặt vẫn luôn âm u khủng khiếp.

"Người này, các cậu tìm được rồi chứ?"

Sau khi xem xong, hắn đưa một bức ảnh cho mọi người.

Lúc hắn nhìn thấy bức ảnh này, trong lòng đã dấy lên điều gì đó.

"Người này à!" Ngự Phong nhận lấy bức ảnh, "Nói ra cũng rất kỳ lạ, dường như hai ngày trước người này vẫn còn hoạt động ở Hải Thành, nhưng mấy ngày nay lại đột nhiên biến mất, không thấy bóng dáng đâu cả."

"Chắc là đã bị diệt khẩu." Lâm Lập Phong lên tiếng.

Vấn đề này vô cùng phổ biến, ngay cả ở trong xã hội pháp luật này, trong bóng tối vô hình, chuyện như vậy vẫn còn rất nhiều, rất nhiều, không nghi ngờ chút nào.

Lời nói của Lâm Lập Phong rất nhanh đã biến thành sự thật.

Hai ngày sau, người ta phát hiện có một thi thể bên bờ biển.

Mặc dù đã hơi thối rữa, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn thấy dung mạo, chắc là cái người trên bức ảnh mà bọn họ muốn tìm.

Vụ việc này đã gây chấn động toàn bộ Hải Thành, thậm chí đến cảnh sát cũng được phái đi, nhưng vẫn không điều tra được gì.

Sau đó nó cũng trở thành một vụ án giết người.

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_lclac258_

.....

Trải qua nửa tháng nghỉ ngơi, thân thể của Cố Nam Nam gần như cũng đã hồi phục.

Đã có thể đến công ty làm việc bình thường.

Nhưng sau khi đến công ty, lại phát hiện ra người vẫn luôn làm việc ở đây không phải Du Minh Tuấn mà là Quý Bắc Thần.

"Tiểu Thần? Sao lại là cậu?"

Lúc này Quý Bắc Thần vẫn đang ngồi ở văn phòng làm việc thường ngày của Cố Nam Nam và nghiêm túc phê duyệt cái gì đó.

Nghe thấy tiếng của Cố Nam Nam hần lập tức ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt đầy vẻ vui sướng, vội vàng đứng dậy đỡ cô ngồi xuống ghế, "Tiểu Nam, sao cậu lại đến đây, không phải Lâm Khả Nhi nói cậu cần phải tĩnh dưỡng một thời gian nữa sao?"

"Tiểu Thần, cậu nói đi, sao cậu lại ở đây? Minh Tuấn đâu?"

"Cái này, mình không biết nữa, mình nhận được điện thoại của Khả Nhi nói cậu bảo mình tạm thời đến quản lý công ty, cậu bị thương, vốn dĩ rất nhiều lần rồi mình muốn đi thăm cậu, nhưng mình phải quản lý cả hai bên công ty, gần như không có thời gian. Xin lỗi nha!"

Quý Bắc Thần rất nhớ Cố Nam Nam, nhiều lần xúc động rất muốn bỏ hết mọi công việc để đi gặp cô, nhưng hần không thể, vì hần đã hứa với Nam Nam nhất định sẽ làm tốt mọi việc.

Cuối cùng hần vẫn cắn răng kiên trì.

"Nam Nam, thấy cậu vẫn ổn, thì mình an tâm rồi, vết thương đã lành chưa? Ở đâu, cho mình xem xem!"

Trước lời nói của hần, Cố Nam Nam thờ ơ hỏi, "Tiểu Thần, cậu mau nói Du Minh Tuấn đi đâu rồi?"

Nếu nhớ không lầm mà nói, lúc đó người cô gọi đến là Du Minh Tuấn.

Nhưng sau đó sao lại.....

Trong khoảng thời gian cô nghỉ ngơi này, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Thần, cậu có thể nói không, cậu có từng nhìn thấy Du Minh Tuấn ở công ty chưa?"

"Ai? Không có!"

Từ ngày đầu tiên hần vẫn luôn ở công ty, mỗi ngày đều ở đây, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy người đó!

Cố Nam Nam lấy điện thoại ra và gọi cho Du Minh Tuấn.

Nhưng điện thoại hiển thị là, "Xin lỗi, cuộc gọi bạn thực hiện đã bị tắt."

Hai ngày nay cô lo lắng chẳng lẽ không phải vì không thể tìm thấy thủ phạm, mà là vì Du Minh Tuấn đột nhiên biến mất sao?

Suy xét đến bản chất công việc của Quý Bắc Thần, cô cũng không gọi Quý Bắc Thần đến giúp đỡ, nhưng người xuất hiện trước mặt cô bây giờ lại là Quý Bắc Thần, điều này có nghĩa là gì?

Cố Nam Nam dường như nhớ ra sự áp a áp úng của Lâm Khả Nhi lúc gọi điện thoại cho cô, không lẽ ngay từ đầu đã.....

Nghĩ đến đây, Cố Nam Nam nói với Quý Bắc Thần: "Tiểu Thần, mình còn có chút việc, rất nhanh sẽ trở về, cậu vất vả một chút. Mình quay lại ngay."

Rồi lập tức chạy ra khỏi phòng.

"Này, Tiểu Nam, cậu đợi đã!"

Cô như một con gió, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Cố Nam Nam ra khỏi công ty thì lập tức lên xe chạy đến Vườn hoa Thiên Sứ.

Nhất định Khả Nhi đã giấu cô điều gì đó.

Lúc Cố Nam Nam xuống xe, Lâm Khả Nhi đang dán decal bên ngoài cửa, "Nam Nam, sao cậu đến đây? Cơ thể của cậu thế nào rồi?"

Lâm Khả Nhi rất thân thiết và vui vẻ tiếp đón cô.

"Khả Nhi, cậu nói với mình đi, có phải ngay từ đầu Du Minh Tuấn đã không đến giúp mình đúng không?"

Nụ cười của Lâm Khả Nhi lập tức cứng đờ ở trên mặt, nhưng vẫn miễn cưỡng cười gượng gạo, "Về chuyện này, mình cũng không rõ lắm!"

"Khả Nhi, đây là lúc nào rồi mà cậu còn muốn giấu mình, cậu biết chuyện này rất quan trọng đối với mình mà."

"Không phải cậu đã từ bỏ anh ta rồi sao? Sao vẫn còn muốn quan tâm đến sống chết của anh ta như thế?"

Nụ cười của Lâm Khả Nhi hoàn toàn biến mất, cô cắm từng cây hoa vào rổ, sau đó tưới nước cho hoa, dường như biểu hiện có bất đồng rất lớn so với

khi cô nhìn thấy lúc vừa mới đến.

Cố Nam Nam không ngờ Lâm Khả Nhi lại nói như thế, cô hơi nổi giận, "Khả Nhi, sao cậu có thể nói như thế chứ?"

Lâm Khả Nhi chẳng những không quan tâm đến, ngược lại phản bác: "Loại người này cậu còn muốn quan tâm đến anh ta làm gì, vốn dĩ anh ta đã phản bội cậu, loại đàn ông này, cậu vẫn thích anh ta được sao?"

Có lẽ ở trong mắt mọi người đều cảm thấy cô không thể nói lý!

Thậm chí còn làm bản thân mình trở nên rẻ mặt.

Nhưng những người chưa từng trải qua sẽ không thể nào hiểu được cảm xúc của những người muốn yêu, nhưng lại không có cách nào để yêu nhau.

"Xin lỗi, Khả Nhi, mình không nên tìm cậu nổi giận, mình biết là mình không đúng, nhưng bây giờ cậu có thể nói với mình, Du Minh Tuấn đang ở đâu không?"

"Chuyện này cậu đừng hỏi mình nữa, cậu hỏi mình thì mình cũng không biết!"

Chuyện Du Minh Tuấn biến mất, cô làm sao cũng không có cách nào đối diện với Nam Nam

Editor: Lạc Lạc https://www.wattpad.com/user/_lactac258_

Bây giờ vết thương của cô chỉ vừa mới lành, nếu thật sự nói ra điều gì đó, nhất định sẽ không thể chịu nổi.

Hơn nữa, cô không muốn giữa hai người có bất cứ quan hệ gì nữa.

"Khả Nhi, nhất định là cậu biết cái gì đó!"

Sắc mặt của Lâm Khả Nhi khẽ thay đổi, "Mình thật sự không biết gì cả!"

"Mình biết rồi."

"Cậu đi đâu vậy! Nam Nam!"

Cố Nam Nam lập tức xoay người rồi đi, thậm chí đến cửa cũng chưa bước vào.

Đây quả thực chính là điên cuồng.

Tất cả mọi người đều điên rồi.

Cô tìm khắp mọi nơi, đều không liên lạc được với Du Minh Tuấn.

Giác quan thứ sáu của cô luôn chuẩn như thế.

Vì vậy, cô liên lạc với Mặc Tuyết.

Hẹn cả hai gặp mặt.

Quán cà phê.

Dường như tâm trạng của Mặc Tuyết bây giờ thay đổi rất nhiều so với lúc trước. Lúc trước chỉ cần vừa nhìn thấy Cố Nam Nam, cả người cô ta đều trở nên điên cuồng, gương mặt tươi cười tóe tóe đôi môi và nói những lời vô cùng khó nghe.

Nhưng bây giờ gặp mặt, vẫn có thể vô cùng bình tĩnh và thông dong.

"Nói đi, cô tìm tôi là muốn làm gì? Bạn gái cũ, cô muốn tìm đến tôi để thị uy sao?"

Lời nói của Mặc Tuyết vẫn không chút khách sáo, nhưng đã không còn ngệt thở giống như lúc trước.

Thấy thế, Cố Nam Nam cũng không dong dài.

"Tôi đến tìm Du Minh Tuấn, Mặc Tuyết, nếu cô biết thì có tiện nói với tôi không? Còn nữa, cô có thể yên tâm, giữa tôi và anh ta đã không còn mối quan hệ này nữa, bây giờ chỉ đơn giản là bạn thôi."

"Ngay cả khi cô có nói như thế, tôi cũng không có cách nào vui lên nổi, hơn nữa, ngay cả khi cô có hỏi tôi, tôi cũng sẽ không nói với cô, bởi vì tôi cũng không biết bây giờ anh ta đang ở đâu?"

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: BOSS, Dừng Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.